Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

KVÆKEN

Søndag d. 6. Januar 1895.

I Retten.

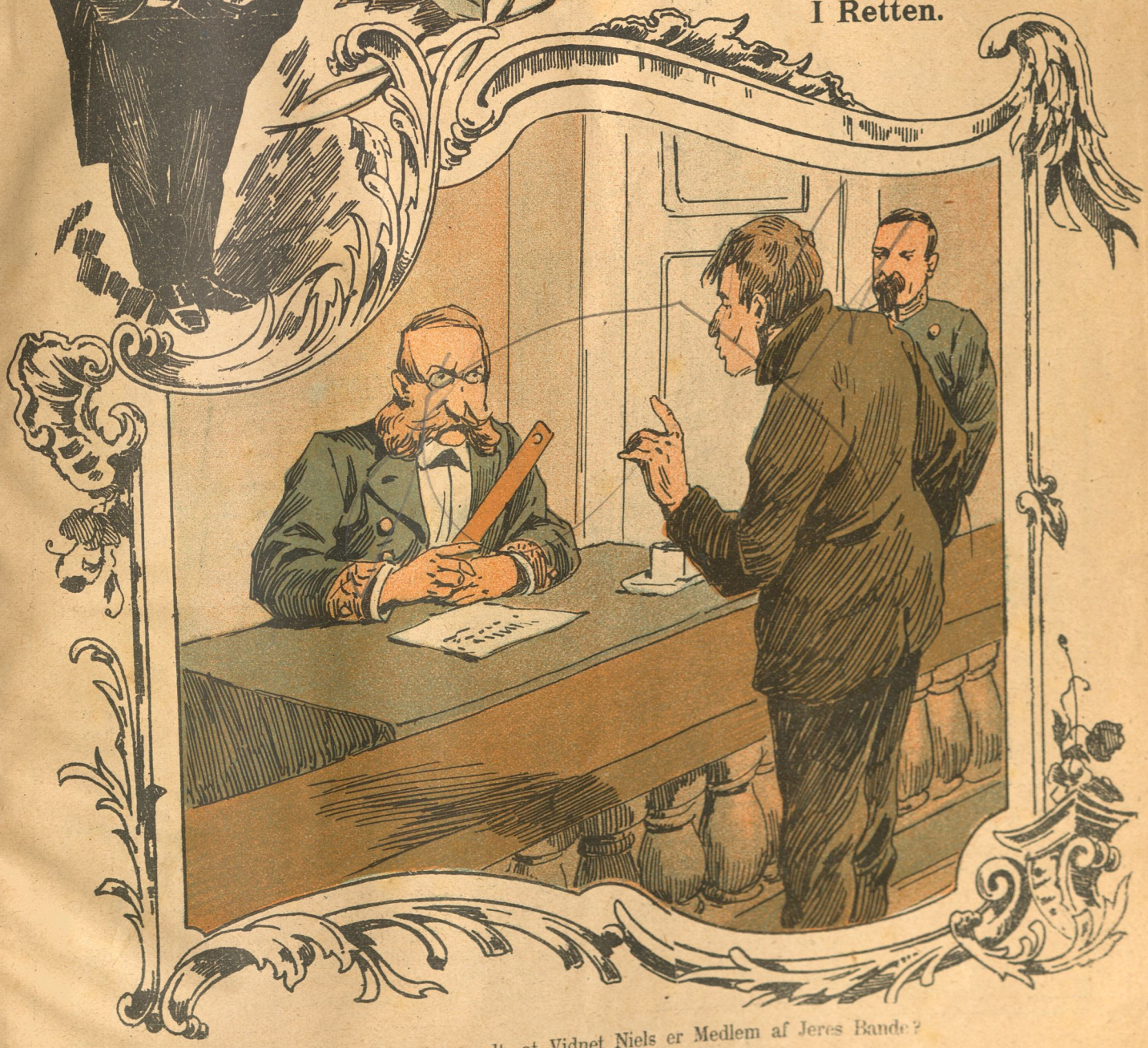

Assessoren: Er det sandt, at Vidnet Niels er Medlem af Jeres Bande?
Tiltalte: Næ, Hr. Assessor, han er bare *Æresmedlem.*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Forleden Nat vor sultne Kat.

Forleden Nat
i Aarhus fat
man fik i En, som Kassemat
var bleven, Fyren gik paa Svir,
drak Cognac og holdt svært af Pi'er.
En Formiddag hos Frøken X
gik tyve Kroner, den var striks;
men naar vi har en Snydersag,
saa er der altid Kvinder bag.

Før gammelt Aar
ad Dansen gaar
den tykke Bog af *Krack* vi faar,
tre Tusind Navne Petersen
med d og t den har min Ven,
men Sørensen er agterud,
endskønt Hr. Sørensen ved Gud
med Nathu' over Ørene
i Aaret har væ't førende.

Provst *Bjerre* led
har været ved
sin Præstemands Samvittighed,
han dementerer løst og fast,
Kong Kristian stod ved højen Mast,
for Gud, for Konge, Fædreland,
paa Lov han stemte den Guds Mand,
som snød de Fattiges Parti
ved nedersaksisk Ge'metri.

Hr. *Ferslews* Blad,
nej ved De hvad,
hans Bladfabrik var sjæleglad
ved to Begivenheder fra
det gamle Aar, der nys stak a',
Sølvbryllupsfest, Louises Ring,
men ellers var der ingen Ting,
naar undta'es at Brandses' Mari'
paa Fanø laa i Sommerihi.

Det nye Aar
med Sne i Haar
paa Døren Potter slog i Skaar.
Kineserne de futtede
da Gammelaaret sluttede.
Til Gilde *„Ravnen"* sad til tol'
saa dinglede den hjem fra Sold
og havde sig en lille Hat,
det var ved Gud en dejlig Nat.

Farligt.

— Hvad vil Du da være, naar alt brister?
— *Linedanser!*

Et Par Nytaarsvers.

Rasmus Claussen.

Saa underligt det i Verden gaar
Før Radikal — nu Klokkefaa.

Frederiksberg Kommunalbestyrelse.

Naar *Lyngby* Du saa godt kan li'e,
Aa, giv ham da et *„Sorgenfri."*

Provst Bjerre.

Din Undsigelse var slem, o kære Bjerre,
Men Dine Dementier — de var værre!

Frederik Hansen.

(Med „Ravnen"s Valgkort.)
Vi haaber, at Du dette Kort vil skatte:
Du finder nok en Kreds, hvor Du kan dratte.

Naar Munden løber.

— Aa, det var saa grinagtigt, at selv en Abe maatte briste i Latter. Jeg lo da ogsaa, saa jeg var ved at revne!

Idealet og Livet.

Frøkenen: Der gaar Professoren, vor store Forsker. Aa, bare jeg vidste, hvilket videnskabeligt Problem, der nu beskæftiger hans Hjærne!

Professoren (smaasnakkende for sig selv): Lad mig se, 3 Alen Silkebaand, et Pund Margarine, bestille Kul, betale Slagterregninger og købe Kinderpulver paa Apoteket. Jeg synes nu nok, at min Kone kunde besørge disse Ærinder selv, — men hvad gør man ikke for den kære Husfred!

I Kasernen.

Løjtnanten (til en Menig der igen kommer fra en Brummetur): Hvad er De egenlig af Profession?

Menig: Fotograf.

Løjtnanten: Aa — derfor holder De saa meget af det „mørke Kammer!"

Bekendtgørelse.

At vor elskede lille „frivillige Indsamling" efter flere Aars haarde Lidelser er afgaaet ved Døden, bekendtgøres herved sørgeligst af

„Selvbeskatningen".

Begravelsen finder Sted paa den offentlige Bevidstheds Kirkegaard.

Fængselsinspektøren (til en ny Straffefange): Hvilken Beskæftigelse tiltaler Dem mest?

Fangen: Ja, Hr. Inspektør, jeg er hverken Skomager eller Skræder eller anden Slags Haandværker, men kunde jeg ikke blive engageret som Rejsende i Fængselartikler?

1894.

JANUAR.
Midnatsklokkerne forkyndte,
at det nye Aar begyndte.
Ved den sidste Tones Klang
ti Minutter frem vi sprang.

FEBRUAR.
Nogle fæle Anarkister
Hovedstaden overlister,
dog en „Pantser“ var jo nok
til at splitte denne Flok.

MARTS.
Valget af de „vise Fædre“
kunde have gaaet bedre;
men naar blot vi samlet staar,
bedre næste Gang det gaar.

APRIL.
Medens smaa Violer smukke
man i Skov og Vang kan plukke,
maa hver blaa „Forglemmigej“*
uden Omsvøb gaa sin Vej.

MAJ.
Brødre i al Verdens Lejre
8 Timers Dagen fejre — —
Tykke Fred'rik blev saa gal,
han vist aldrig bli'er *„normal“*.

JUNI.
Folketoget ud til Nørre
vokser Aar for Aar sig større.
Højre gik for Tog af Vej'n,
det var Synd for Scheibelein.

JULI.
Kronprins Fred'rik og Louise
kunde sig med Sølvkrans vise.
Sikken Fest, det kan nok hænd's
Stadens Kasse blev saa læns.

AUGUST.
Estrup veg fra Taburetten,
Bojsen letted' paa Kasketten,
til den tomme Plads han sprang,
men han fik en Næse lang.

SEPTEMBER.
Hasselbalck og andre Lapse
frækt af Fattigkassen rapse.
Fattigfolk maa sulte, blot
„Thildemor“ sig morer godt.

OKTOBER.
Bahnson — ham Slukefterhelten —
kom som Krigsmand svært i Vælten;
han blev Overgeneral — —
Verden er vist splittergal.

NOVEMBER.
Zaren døde; Hoffolk græder,
pynter sig med Sørgeklæder;
lange Ærmer, Snip og Flor;
saadan Sorg maa være stor!

DECEMBER.
Hver en lumpen Grundlovsbryder
viste sig som Valgkreds-Snyder,
at vi lider Haan og Tort
ses af *„Ravnen“s* Valgkreds-Kort.

*) Gendarmerne.

I Forhør.

Moderen: Er der ikke noget i Din Samvittighed som piner Dig, fordi Du hemmeligt har spist alle mine Æbler?

Peter: Næ, men i Maven.

I Haven.

Hun: Kan Du huske Adolf, at det var her Fa'er overraskede os, da Du kyssede mig første Gang?

Han: Ak ja . . . har han endnu den *Stok med Sølvknappen?*

Da Petersen vilde gifte sig igen.

Sønnen: Kan Du da ikke lide mig, siden Du vil give mig en Stedmoder?

Faderen: Tværtimod, jeg holder saa meget af Dig, at jeg ønsker at faa flere raske Drenge som Du.

Gyldig Grund.

— Aa, Pastor Salvesens Præken var dog usigelig rørende! Græd Du ikke ogsaa, kære Søster i Herren?

— Næ, jeg turde jo ikke — mit Slør *smitter af!*

Adel.

(Store Mænds Ord.)

En *Adel,* som kun Fødselen giver, er Intet, og der vil komme en Tid, da en saadan slet ikke vurderes, da Aandens Adel er den eneste. Jo større Aandsudvikling, desto flere Aner.

H. C. Andersen.

* * *

Et Spejl er bedre end en hel Række *adelige* Forfædres Billeder.

W. Menzel.

* * *

Det sande *Adelskab* har altid bestaaet i tappert at lide for Andre. Han, som staar i Menneskehedens Fortrop og trodser den Fare, som skræmmer alle Andre tilbage, han er Høvding. Enhver ædel Krone er og vil paa Jorden altid være en Torneknone. Ærens Post er Vanskelighedernes, Farernes, Dødens Post. Hvorfor blev vort Liv givet os, om ikke, for at vi mandigt skulde skænke det bort. Stig ned, ørkesløse Pomp, stig ned fra Dine Dunpuder! Lær hvad de Ulykkelige føle og hvorledes Du skal afhjælpe det. Tag fat paa dette rædsomme levende Kaos af Uvidenhed og Hunger, der vælter sig rundt om Dine Fødder, og sig: „Jeg vil hele det, eller se, jeg vil dø forrest i det“. At handle saaledes er at vise Adelskab.

Th. Carlyle.

Trumf.

— Det er utroligt, hvilke store Tab man har. I mit Varelager er der stjaalet tre Collier Vare og fem er blevet aldeles ruinerede.

— Bagateller! Forrige Vinter brændte man et helt Varelager for mig!

— Lod De da ikke de Skyldige straffe?

— Næ, Kære, det var jo mine Kunder. Jeg gør nemlig i *Kul!*

Mislykket.

— Tænk Dem, Hr. Baron, vor Velgørenhedsbazar er opgivet.
— Det var skam kedeligt, Grevinde. Men saa maa vi jo se at finde paa anden Adspredelse i Vinter.

Fremtid.

Af *Léon Cladel.*

(Sluttet.)

„Ja," begyndte hun, afbrydende Gensynets lange Kys, „jeg kan besvare Dine spørgende Blikke med, at alle vore Venner har holdt deres Ed for vor hellige Sag. Alle har kæmpe til sidste Blodsdraabe og alle, alle er bukkede under. Lige som alle de andre er ogsaa Din Broder Albin død. Jeg har set ham som Lig ved Julisøjlen paa Bastillepladsen, Hans Blod har oversprøjtet Søjlens Mindetavle, hvor ogsaa Eders Faders Navn straaler blandt de faldne Frihedskæmpere fra 1830. Døden gjorde en rig Høst paa Bastillepladsen. Mænd, Kvinder og Børn af vor forhadte Menneskeklasse, som har kæmpet for Alles Lighed. Versaillerne skaanede ingen, lige meget, om dem de traf paa bar Vaaben eller ikke. Som Blodhunde, der var slupne løs, dræbte de alle. Din Søster og hendes Mand blev indbragte som Fanger. Straks efter blev de uden videre skudt ned. Hør nu. I Gaar ved Midnat gik jeg hjemmefra; jeg er vandret gennem Byen; blandt Bomberne og Kuglerne, gennem Blod og Ild, Paris brænder — den er til Dels nedbrændt — snart vil Branden være slukket og Revolutionen være forbi, vore har holdt Ord, Bønderne vil have en Konge — — — men de ejer ikke mere noget Kongepalads — — — Palæ Royal og Tuillerierne ligger i Aske. Paris' Arbejdere har holdt deres Ed: „Leve i Frihed eller dø i Kampen." Med Ære ligger det parisiske Folk begravet under den nedskudte og ødelagte By. Seinen er varm og rød af Blodet fra vore og Gaderne svømmer i Blod. Det suveræne Folk sover under sin Purpurkaabe. En Dag vil det opstaa og saa — —. Den begejstede unge Kvinde vedblev: „Bønderne, der har været Undertrykkernes Livegne —. Nu til Dags Pengebaroner, som tidligere Adelen — har overvundet Paris. Paris, som var stolt af ikke at anerkende nogen Gud, ingen kronede Herrer, ingen Præster, ingen Adel — Paris staar i Flammer, ødelagt, besejret af Bønderne, i Guds Navn. Spørg mig ikke, hvorledes jeg har narret dem, hvorledes jeg er undgaaet dem. I Fortvivlelse og Raseri søgte jeg min Vej. „Petroløse!" raabte de og greb mig. Man slæbte mig ind i en Port, stillede mig op mod Muren — aa, de Bøddelknægte! Skælvende sank jeg ned paa Hobene af de andre Menneskeofre. Jeg levede og naaede her hen, til Eder. At gense Dig — gense Dig blot et Øjeblik — det er alt, hvad jeg vilde. Nu kan man gærne gribe mig paany, jeg er parat.

Men, eneste Elskede — jeg er ikke alene!"

Uforfærdet, værdig sine Forfædre fra 1789, stod Frihedskæmpernes Fører og lyttede til sin Hustrus Fortælling. Men ved de sidste Ord gik en Sitren gennem hans stolte Skikkelse.

„Elskede Hustru, er det muligt, er det sandt?"

„Ja," svarede hun, „ogsaa han undgik Blodbadet — han lever — se, her er han!"

Cardoc, der lig en Broncestatue havde budt Mitralliøsernes Kugleregn Trods, græd ved Synet af det spæde Barn, fra hvilket Moderen havde slaaet Uldtrøjen tilbage, i hvilken hun havde indsvøbt det.

Kommunarderne, som saa deres Anfører blegne, traadte nærmere og betragtede den lille Dreng, der strakte sine smaa rosenrøde Hænder frem.

Grebne af dyb Bevægelse ved dette Syn, som mindede hver af dem om egne Børn, Søskende og andre Slægtninger, stod Frihedens Krigere, som var beredte til at gaa Døden i Møde, i stum Betragtning.

Faderen sukkede, da han tog det lille Barn i sine af Krudt sværtede Hænder. Barnets Blik mindede ham om hans egen Bedstefaders Blik, som havde lagt sit Hoved under Faldøksen paa Grevepladsen, fordi han som overbevisningstro Mand ogsaa havde protesteret mod det franske Kongedømme.

„Genkender Du Dit Barn?"

„Han bærer sin Bedstefaders Træk." Pludselig traadte en hvidhaaret Mand i de gamle Sveitseres Uniform frem fra Gruppen.

„Borger Anfører", spurgte han med alvorlig Stemme, „hvad hedder Din Dreng?"

„Han har endnu intet Navn!" mumlede sørgmodig den stakkels Moder, som følte, at hun om en Time vilde være Enke.

„Med hans Forældres Tilladelse, Borgerinde, kunde man her give ham et Navn!"

„Hvem vil være Fadder?"

„Vi Alle!"

„Velan, det skal ske!"

De heltemodige Mænd stod der i højtidelig Tavshed, den gamle Frihedskæmper, som først havde udtalt Tanken, saa sig om i Kredsen.

„Kammerater", begyndte han, „vi har viet os til Døden for det undertrykte Folks Rettigheder. Skønt segnende under vore Undertrykkeres blodige Haandlangeres Kugler vil vi dog ikke have udgydt vort Blod forgæves; vor Sag tilhører Fremtiden. Et Barn vil overleve os, og dette Barn, vor Anførers Søn, vil for Efterverdenen være det levende Sindbillede paa vor Skæbne. Lad os skynde os, Venner, Tiden nærmer sig."

Man lagde det igen i Trøjen indsvøbte Barn paa et af ti Geværer dannet Leje, som blev baaret af tyve Mænd. Man tildækkede Barnet med en Vaabenkappe, der havde tilhørt en falden Frihedsmand.

Det var et godt valgt Navn, man gav den lille Dreng: Forkæmperne for Folkets Frihed gav ham Navnet *Fremtid.* „Fremtid" — dette Raab lød fra alle Hjærter. „Han vil blive en Mand, Frihedsslægtens Søn, hvis Fader, Bedstefader og Oldefader havde ofret deres Liv i Kampen for Folket, han vil opleve vore Idéers Sejr!"

Der lød Geværskud — Kanonskud. — „Til Vaaben: — Bønderne kommer, de mordlystne Uhyrer fra Versailles!" — —

Cardoc kyssede sin Hustru og sit Barn for sidste Gang. — „Farvel, elskede Hustru, farvel elskede Barn. Fremad mod Døden — fremad, Borgere, vor Sædspirer — den vil vokse. For Menneskeheden er intet tabt. Fremtiden tilhører os!"

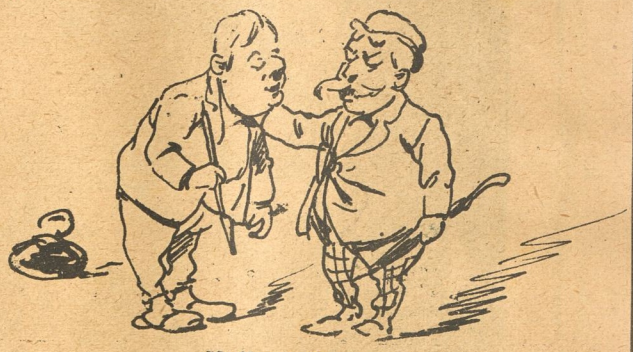

Mellem Venner.

Professoren: I Morges læste jeg Din ledende Artikel, Friedrich. Ja, tænk Dig bare, jeg læste den to Gange.

Frederik: De er altfor elskværdig, Professor.

Prof.: Und doch har jeg ikke forstaaet et Ord af den!

Den, der ved alle Midler vil opad, bærer sig ad med sin Overbevisning som Luftskipperen med sin Ballast: for at stige højere, kaster han den ud.

Potter paa Dørene.

Mel.: Komme, hvo som —

Efter god og gammel Skik
„Ravnen“ Nytaarsaften,
rundt til gode Venner gik;
ikke for paa Saften
løs at stikke, nej min Tro,
der var andet Ærind' jo,
naar de sku' ha' alle
en Potte, der ku' knalde.

Først til Trinitatis vi
gik med glade Miner,
Frederik sad og fik en Bi'
Kage med Rosiner.
Op han fór, den tykke Knøs,
da Rabaldret buldred' løs,
for Sagen var, han maatte
ha' en stor *Stinkpotte.*

Dernæst til Provst Bjerre kom
Turen, det er tydeligt;
Manden han er god og from,
det er net og nydeligt.
Men en Jydepotte ka'
selv en Provst ha' Nytte a',
det er rart at faa den,
naar han just skal paa den.

Lille Rasmus Claussen sku'
ogsaa ha' sin Potte;
det var Synd om han den nu
helt undvære maatte.
Fra sin Formandstol den smaa
Lollik skelede og saa
„Ravnen“ lunt sig flotte
med en *Vrøvlepotte.*

Mangen fin Avtoritet
kunde ret sig godte
med en stor og skrumlende,
dejlig Snøvlepotte.
Kort sagt, hver og En fik sin
trods al Skrækkens Skrig og Hvin;
Snip og Snap og Snude,
nu er Potten ude.

Visibel.

— Er Hr. Greven hjemme?

— Ja, det er han rigtignok, hans Støvler er hos Skomageren.

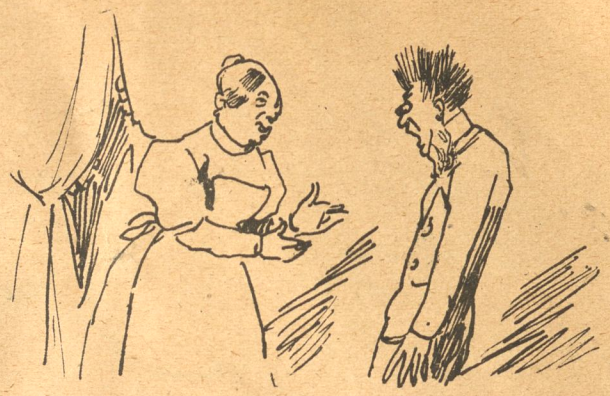

Glædeligt Nytaar.

Jordemoderen (til den i Sideværelset ængstelig ventende Fader): Gratulerer! Hr. Didriksen, Gratulerer!

Didriksen: Naa, hvad blev det saa? en Dreng eller en Pige? Et Tredie gives der, som bekendt ikke.

Jordemoderen: Der er baade en Dreng og en Pige, og det *Tredie* kommer straks, si'er Doktoren.

Er De med?

Enken: De kan tro, Hr. Petersen, min Datter har en godt Øje til Dem.

Petersen (smigret): Virkelig?

Enken: Det forsikrer jeg Dem! Endnu i Morges sa'e hun: Jeg vilde saamæn ønske, at Hr. Petersen var min Fa'er!

Ffter Ordre.

Fruen (meget arrig): Og nu gaar Du værsgo ud og siger Pigen ordentlig Besked i mit Navn, forstaar Du!

Manden (i Køkkenet): Stine — jeg befaler Dem i den skinbarlige *Djævels* Navn at rappe Dem og gøre Deres Ting ordentlig.

Af en moderne Giftermaalsannonce.

Diskretion en Æressag, Religion en Privatsag, *Penge Hovedsagen;* alt øvrigt Biting.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Hvorledes Partikulier Petersen drømte, at der saa ud i Paradis.

Nr. 2.

KVIKEN

Søndag d. 13. Januar 1895.

— Hvorledes befinder Hestene sig, John?
— Tak, ret godt. Og De, Hr. Baron?

Fra sidste Uge

(Revyvise.)

Mel.: Hele Verden kalder.

Langeland'ses Herre
Ahlefeldt er bleven gram,
han vil Adgang spærre,
„Foged, væk med ham!
jeg vil ej se slig Person
ved min Skovauktion!"
Bare smaat Hr. Greve,
Tiden gaar dog sin Motion,
De kan nok opleve
Ekspropriation.

Fredriks Blad er bedre,
gaar for Øre to, ja, ja,
Snedkere og Skræd're,
Smed etcetera
regner han dog ikke stort,
har det aldrig gjort,
men naar Valget klemmer,
bliver Fred'rik, oh saa rar,
alle Skræderstemmer
han med Glæde ta'er.

Iblandt al Slags — isme
den med Militær er bedst
til Idiotisme,
tænk paa *mørk Arrest.*
Aah, det kære Fædreland,
aah Soldaterstand!
Folket maa man nøde
til at ofre Kronerne.
Landets Børn bli'r Føde
for Kanonerne.

Borgerraadet trænger
til et Laan, *en Snes* omtrent,
Folk, den gaar ej længer
med Jer' Skatprocent:
Byg kun Skoler, Hospital,
byg til femte Sal
Fængslerne med mere,
men betal i Forhold sel',
det er just, I Kære,
Jer Akilleshæl!

Scharling sad paa Sædet,
ringer Højres Ære ind,
er til Rasmus kædet,
stakkels magre Skind.
Tykt og tyndt i samme Fad
Fjæsk og Pølsemad,
Fedteri og Sjasken
er det hele som vi ved,
en Gang gaar i Vasken
Højres Red'lighed.

Agitationssang.

Mel.: Frem, Bondemand, frem!

Nu skal ret snart vi til Valg igen
i Kredsen, den ny,
og Landets Blikke skal ledes hen
paa os og vor By.
Vi vise dem skal, der tager vor Ret
trods Grundloven, i Gem,
at ej vi i Kamp for den bliver træt.
Frem! Vælgere, frem!

Ja, frem; thi Pligten at stemme, er ej
tilstrækkelig, Ven,
de vaklende dem skal Du vise Vej
til Valgurnen hen.
En Stemme er god, men bedre er to,
tre, fire og fem,
selv Tusind er ikke for mange, min Tro,
frem, Vælgere, frem!

Naar hver ta'er fat saa godt som han kan
og ej bliver træt,
saa vinder vi Sejr over Moloch, han
som truer vor Ret.
Og saa kan det hænd's med Haandtryk og Smil,
vi ønsker os selv
et glædeligt Nytaar hen i April.
Frem! Vælgere, frem!

Smigrende.

— Skønhed og Aand findes aldrig forenede, min Frue.
— Synes De, jeg er aandrig?
— Nej!
— Aa. De Smigrer!

Naa saadan!

— Hvorledes synes Du om at være gift? Er Du lykkelig med Din Kone?
— Ikke ganske, hun er mig for vedhængende.
— Jamen, det kan da kun være Dig behageligt.
— Det vil jeg nok sige! Naar hun altid render En i Hælene, hver Gang man vil hen og ha'e sig en Bajer.

I Provinsen.

— Hvem er den Herre der?
— Det er vores Rigsdagsmand.
— Saa? Indtager han en fremragende Stilling i Rigsdagen?
— Det kan De stole paa. Det er jo ham, der altid begærer *Afslutning.*

„Gamle Tante“ fortæller.

Aa Herregud, den kære, gamle Tante,
man hende virkelig beundre maa,
at hun som er en treven, gammel Fjante,
saa meget løjerligt kan hitte paa.
Den lange Vinteraften hun forkorter
saa pænt for Højres sølle Pjok,
paa Stof til Pjat det aldrig hende skorter,
hun Gudskelov har altid mer' end nok.
Paa fine Steder samler hun jo Stoffet
og vaaser derpaa Stolpe op og ned,
ja, tænk saagar om Nytaarsdag ved Hoffet
hun kunde give rigtig god Besked,
Hun sjokker med fra Kirken til Palæet,
selv om ad Køkkentrappen hun skal gaa
og overmaade lykkelig er Kræet.
naar ved et Nøglehul hun Plads kan faa.

Derfra hun observerer Festens Glæder
og for den gamle er det ret en Lyst
at kigge paa de mange pæne Klæder
og tælle Korsene paa hvert et Bryst.
Og af de mange flotte Kavallerer
og elegante, fine Damer smaa
hun lærer allerfineste Manerer; —
at spise, drikke, sidde, staa og gaa.
Og siden kan hun med sin Viden prale
og vaase om hvad der er rette Smag,
hun véd saagar at man i Hoffets Sale,
godt kan aflægge Sorgen — for én Dag!

Ja selv om Kina, „Tante“ kan fortælle,
da Enkekejserinden fyldte Aar.
om Festens Herligheder kan hun melde
ja, selv om Gæsterne Besked man faar.
Tænk blot omtrent fra alle Verdens Kanter
man havde fine Gratulanter sendt,
det vrimlede i Kina af Gesandter,
en saadan Ære aldrig før var kendt.

I Slottet var en Pragt saa overdaadig,
og tilmed siger „Tante“: Tænk jer blot
for første Gang var Kejseren saa naadig
at se Gesandter paa sit eget Slot —
Og tænk engang de fik jo Lov at komme
ad Kejserporten, det vil sige stort,
men da saa Avdientsen vel var omme,
de maatte liste ad en anden Port.
Med Mantschusproget Kejseren traktered',
Gesandterne forstod dog ingen Ting,
men heldigvis som Tolke figurered'
to Prinser, det var nemlig Kung og Tsching.

Og „Tante“ er saa glad for denne Kejser,
af Bygning er han fin og ikke stor,
men over Næsen stolt hans Pande knejser,
— hans Underkrop — — den skjultes af et Bord.

* * *

Blandt Højres Poder kan en slig Fortælling
af „gamle Tante“ spredes vidt og bredt,
de ser i denne gamle svage Kælling
en Samfundsstøtte, — sikkert Numer Et!

Censor synger.

Mel.: Kommer hid.

Kommer hid, I Piger smaa,
Kjolen vil jeg maale;
at de over Anklen gaa,
kan jeg ikke taale.
Hvis I viser mer end én
Tomme af Jer Vrist og Ben,
kommer jeg med Riset.

Jeg var ung og gik i Byen,
medens I var spæde;
nu er jeg, ha! hvilket Syn
skabt til anden Glæde.
Jeg er Censor nu *enfin!*
vil man more sig pivæng,
kan man gaa i Kirke.

Svøb Jer ind, I Piger smaa,
i de lange Skørter,
at I maa for Alt'ret staa
ej foruden Myrther.
Dydens Sti er lettest ej,
men naar jeg Jer viser Vej,
kan I ikke snuble.

Skanker og Skoser.

Estrup skal have en Medalje for 19 Aars tro Tjeneste. Det er underligt, at der ikke ogsaa bliver slaaet en Medalje for Hr. Bahnson for udvist Mod i Krigen. Den kunde passende hedde Slukefter.

* * *

Apropos! 2den Graver Embedet ved Garnisons Kirke er ledigt, og det er Bahnson, der skal besætte det. „Ravnen“, foreslaar at han overtager det selv eller giver sin Ven Goos det; det er ikke værd at lade noget gaa fra sig og sine.

* * *

Rigsdagsmændene har holdt Juleferie; skal vi ikke kalde det Suleferie. De kan nok trænge til det; herinde er det magert det hele, hvad de tager sig for.

* * *

Selv Formanden har været paa Landet og leget Julelege og spillet Komedie. Man spillede: „Nej“, og lille Rasmus sang med megen Følelse Klokker Links Vise:

Klokkens Lyd
er min Fryd,
den kan Hjertet røre,
kan den ej?

Anerkendelse.

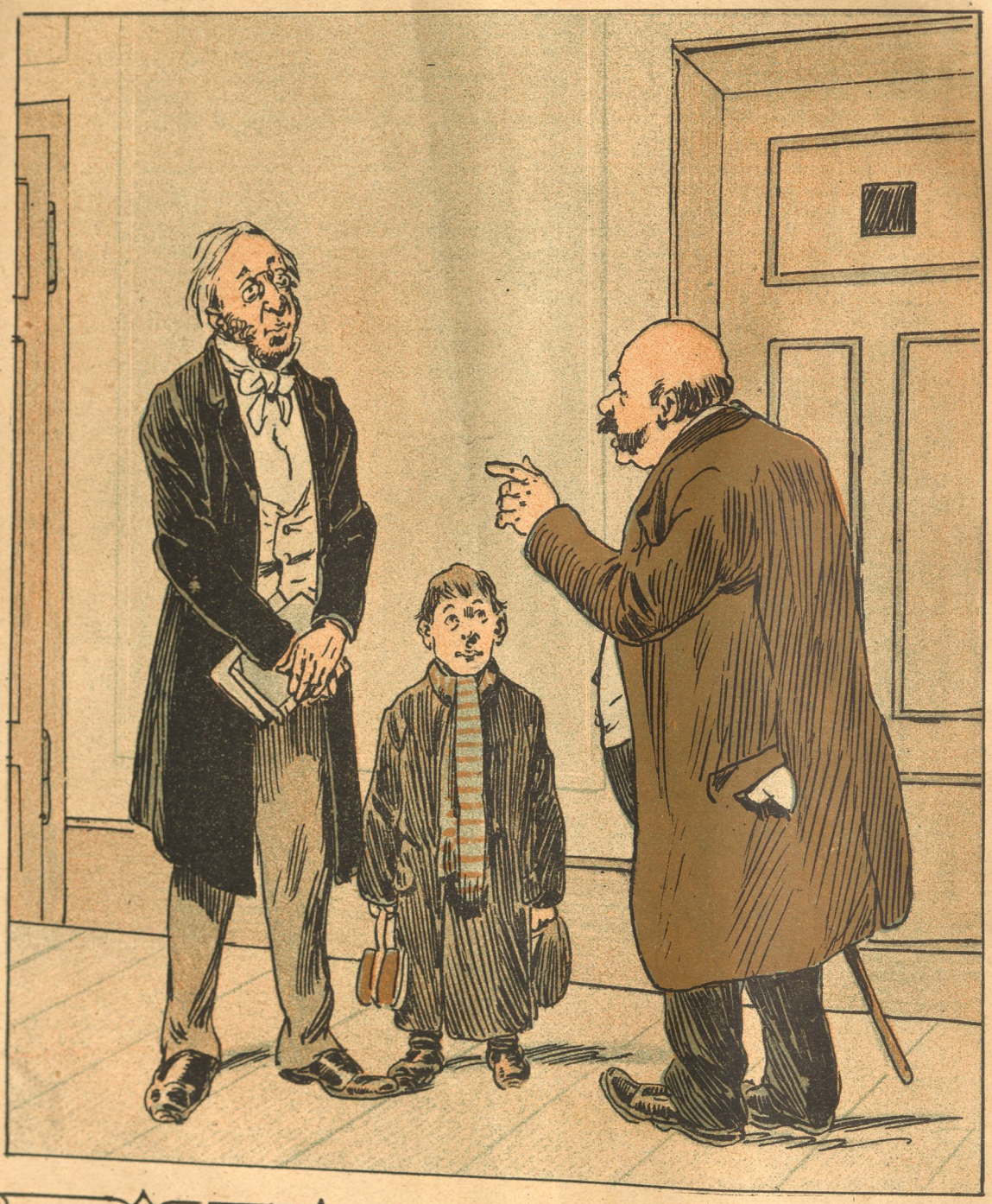

— Jeg véd, Hr. Knast hvor megen Tak jeg skylder Dem! Hvis De ikke var — var min Søn den *største* Æsel.

Distræ.

Nevøen: Endelig ser man Dem da engang, kære Onkel. Jeg kan meddele Dem, at jeg har havt Bryllup for fjorten Dage siden.

Onkelen: Til Lykke, min Dreng! Naa, hvordan har Børnene det?

En Genistreg.

De havde lært hinanden at kende i Kaféen, i det Øjeblik, da Lommetyven forsøgte at udøve sin Kunst paa den anden ham endnu ubekendte Gæst. Selvfølgelig lykkedes det ham ikke.

Men dette Uheld foranledigede heller ikke, at den ene blev anholdt; thi blandt „Kolleger" tager man det jo ikke ilde op, at Kaldet udøves; det førte tvært imod til, at de to stiftede Bekendtskab.

„Baron Mützel, Svindler," præsenterede sig den ene. „August Korn, Lommetyv," lød det fra den anden.

Saaledes lærte de hinanden at kende, men der var en Kløft imellem dem; thi Svindleren, som den socialt højerestaaende, behandlede slet ikke den anden som sin Ligemand. Det var naturligvis slet ikke Lommetyven tilpas, thi han var stolt af sin Stilling og for at stige i „Baronen"s Agtelse, fortalte han denne en Genistreg, som han nylig havde udført.

„Forleden havde jeg en uheldig Dag," begyndte han. „Fra Klokken 10 om Formiddagen havde jeg strejfet gennem Gaderne og havde kun — paa Æresord — faaet syv tomme Portemonnæer. Og Portemonnæer er min Specialitet. Jeg kender nøje Kunstgrebene. Men hvad nytter det, naar Folk ingen Penge har. Daarlige Tider, siger jeg Dem, elendige Tider! Klokken var 5 om Eftermiddagen og mit Humørs Termometer stod under Nul. Bedrøvelige Tanker gennemkrydsede min Hjærne, thi jeg har været flittig fra Ungdommen af, og der var aldrig gaaet en Dag paa hvilken jeg ikke havde „arbejdet" med Held. Jeg plejede stedse at tjene mit Brød i en „Haandevending".

Mismodig blev jeg tilsidst staaende foran et Butiksvindu, som Jægeren ventende paa Vildtet, da pludselig en fornem Ekvipage holdt foran Nabohuset og en elegant, i sort Silke klædt Dame steg ud af den. I et Nu var jeg ved hendes Side og i næste Øjeblik befandt hendes Portemonnæ sig i min Lomme. Jeg jublede — det maatte være en Fangst. Aa, jeg jublede for tidligt. Da jeg i en nærliggende Gadedørs Skygge undersøgte den fine Portemonnæ, var den — tom!

Jeg foer forfærdet tilbage — hvilken Ulykkesdag!

Men jeg var besluttet paa, at denne Affære alligevel paa en eller anden Maade skulde smide noget af sig . . . .

Jeg betragtede Portemonnæen: Den var prydet med de guldbroderede Bogstaver E. G. og derover en Grevekrone.

Jeg betragtede Vognen og genkendte den som en af Grev Gelsens luksuriøse Ekvipager.

Der var ingen Tvivl, det kunde kun være Grevinde Gelsen, der her aflagde et Besøg."

„Det er klart", afbrød „Baronen" sin nye Vens Forklaring, „der hører ikke megen Kombinationsævne til at regne det ud."

„Nej," vedblev Lommetyven, „men nu kommer ogsaa det bedste."

„Om Forladelse"!

„Jeg skyndte mig hjem og skrev en Billet-doux af følgende Indhold:

„Elskede! Jeg venter Dig i Eftermiddag Kl 5 paa det bekendte Sted. Forhaabentlig kan Du slippe bort fra Din Hustyran. Din E."

Denne Billet foldede jeg mange Gange sammen, stak den i Portemonnæen og begav mig til Greven. Efter nogle Vanskeligheder blev jeg modtaget og ført ind i Salonen.

„Hr. Greve", begyndte jeg, „jeg har en Meddelelse at gøre Dem, som angaar Deres Hus's Ære."

Han anviste mig en Lænestol og jeg tog Plads.

Da Greven var bekendt som jovial Levemand, besluttede jeg at gaa tilværks med Frimodighed og Dristighed.

„Hr. Greve," sagde jeg derfor, „jeg er Lommetyv — —"

„Hvorledes?" afbrød han mig forbavset og fortsatte efter et Øjebliks maalløs Forundring, som for sig selv:

„Original Fyr!"

„Jeg er Lommetyv," fortsatte jeg, „og havde den Ære i Dag at stjæle Deres Fru Gemalindes Portemonnæ — —"

„Ah!" udbrød han, sprang op og kastede ganske forbløffet sin Cigaret paa Gulvet.

„Ja," fortalte jeg videre, „hvis Hr. Greven vil overbevise sig" — jeg holdt Portemonnæen hen imod ham „Hr. Greven kender den uden Tvivl?"

„Ja," sagde han, bestandig aldeles ude af Fatning og tog den.

„Jeg har den Ære, at bringe Hr. Greven Portemonnæen tilbage," vedblev jeg; „thi den indeholdt intet, der havde Tillokkelse for mig, men den indeholder noget som turde være af stor Interesse for Hr. Greven."

„Saa?" sagde han og betragtede mig stift.

„Jeg beder Hr. Greven at aabne den," svarede jeg. Han gjorde det, saa Billetten, læste den og vidste af Forbavselse ikke, hvad han skulde sige. Saa gik han flere Gange op og ned ad Gulvet i stor Bevægelse.

„Kan De tie?" spurgte han endelig.

„Hr. Greven har at befale," svarede jeg og gjorde en letforstaaelig Bevægelse med Haanden.

Han forstod den ogsaa og rakte mig en Hundredkroneseddel. Jeg bukkede høfligt og sagde med et forbindtligt Smil:

„Jeg skal sørge for at Historien ikke kommer i Bladene." Og med disse smukke Afgangsord forsvandt jeg."

Lommetyven tav et Øjeblik.

„Naa, Hr. Kollega," spurgte han med Selvtillid, „er jeg saa en Klodrian?"

„Ja," svarede den anden tørt.

„Hvad siger De?" raabte Lommetyven rasende.

„Jeg siger, at De endog er en stor Klodrian. Tillad mig at forestille mig for Dem under mit virkelige Navn: Falk, Opdagelsesbetjent!"

„Hr. . . .!" skreg Lommetyven og stod som ramt af Lynet — men ikke længe; thi faa Minutter senere kørte han i Opdagelsesbetjentens Selskab til Politikamret.

De Børn.

Lille Clara: Mo'er, er Englene ganske nøgne?

Moderen: Ja, mit Barn.

Lille Clara: Jamen, hvor gør de saa af deres Lommetørklæde?

Ferietanker.

— Tid er Penge, siger man. Jeg véd Fa'en! Jo *mere Tid* jeg har, desto *færre Penge* har jeg altid.

Der gives Folk, som ligner de ildfaste og dirkefri Pengeskabe: De er ikke til at faa varme, og man kan ikke faa noget ud af dem.

Ved Sygesengen.

— Jeg er saa ilde til Mode. Tror De, jeg døer, Hr. Doktor?

— Bare rolig lille Frue, det er saamæn det sidste, De gør!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja for min Skyld maa „National“ saamæn gærne nægte at servere for alle Damer, enten de har Herrer paa, er kendt af Opvarterne, eller de ikke kan glæde sig ved at være i noget af de interessante Tilfælde, for jeg holder nu mest af at drikke min Kaffe hos Dem, søde Fru Stork, men det maa lige godt være kreperligt at blive werfet paa den Manér, og det kan jo da sommetider være tvivlsomt, om just de pæneste Damer er dem, der lader sig traktere af Herrerne, men jeg tænker, at Værten i „National“ er maaske bleven smittet af Grev Ahlefeldt, der har spærret hele Langeland af for Uvedkommende, fordi han vil ha'e sine Harer og Daadyr for sig selv, og Hr. Stentoft tror maaske, at de enlige Damer bare drikker Kaffe hos ham for at fange en eller anden Guldfugl eller Guldfisk, som kunde ha'e forvildet sig ind paa Etablissementet men for en Sikkerheds Skyld skulde Hr. Stentoft hellere bekendtgøre paa Plakater: *Damer maa ikke medtages!* for ellers er jeg bange for, at han alligevel bliver narret — om jeg ellers kender mine Medsøstre ret, men mens jeg taler om Guldfisk, saa maa det da ærgre Steffensen ovre i Aarhus voldsomt at sidde i Brummen netop nu, da der skal slaas en Medalje for Estrup, for ellers havde han da været selvskreven blandt Indbyderne og med et flot Bidrag, ja, han havde maaske gærne „slaaet“ hele Pla—Medaljen mener jeg alene, men nu maa han nøjes med at skrive Nytaarsønsker paa Østersskaller, hvad der jo forresten kan være en meget behagelig Tidsfordriv for En, der „sidder paa Mistanke“, især efter en flot Middag fra Hotellet, og der gives vist desværre mangen stakkels Djævel, der gærne vilde finde sig i at blive mistænkt — paa de Vilkaar, og det er jo, som man ser med Rekruten paa Krislianshavn, absolut farligere at futte „Kinesere“ af, for saa faar man ti Dages mørk Arrest, og mister Forstanden, livis man ikke kan taale dem, ja, det gaar løjerligt til i denne Verden, nu skal vi laane en Snes Millioner, og deraf skal der gaa et Par Millioner til ny Fængsler, men der er ikke bestemt saa meget som en Tallerken Vandgrød til de fattige Skolebørn, men hvis de ikke forinden er døde af Sult, kan de maaske med Tiden blive lagt ind paa den nye Ladegaard, naar bare den nu ikke ogsaa bliver bygget saa flot, at den befindes at være for fin til Ladegaardslemmerne, naar den er færdig, men har De læst, at Kirkeraadet vil ha'e Vielsesritualet lavet om, saa at baade Hedninger og Fritænkere kan holde Kirkebryllup uden at være bange for, at Præsten skal spørge dem om noget, som de ikke kan svare paa? Henning Jensen si'er, at Biskopperne er bange for, at de borgerlige Vielser skal ta'e Fortjenesten fra Præsterne og derfor laver de om paa Katekismen. Det skulde ikke undre mig om Præsterne med Tiden gaar omkring og tilbyder Folk kirkelig Vielse paa de billigste Betingelser, Forlovelsesattester og manglende Papirer skaffes gratis.

Tak for Kaffe!

Ved Skydeøvelsen.

Oversergenten: Hvad er De i Deres civile Stand, De blinde Muldvarp?

Rekruten: Kammerjæger, Hr. Oversergent.

Overs.: Hvad? Kammerjæger? Og saa kan De ikke engang træffe Skiven!

Sandt.

Storkapitalisten: De kan ikke gøre Dem noget Begreb om Pengenes Værdi.

Hans fattige Nabo: Aa, jo. Penge giver mangen Skurk en stor Overvægt, hvor ærlige Folk maa holde Mund.

Paa Langelinie.

Grevinden: Hans, hvorfor gaar De saa langt bag ved mig?

Tjeneren: Deres Naade, for at Folk ikke skal tro, at jeg er Deres Gemal.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

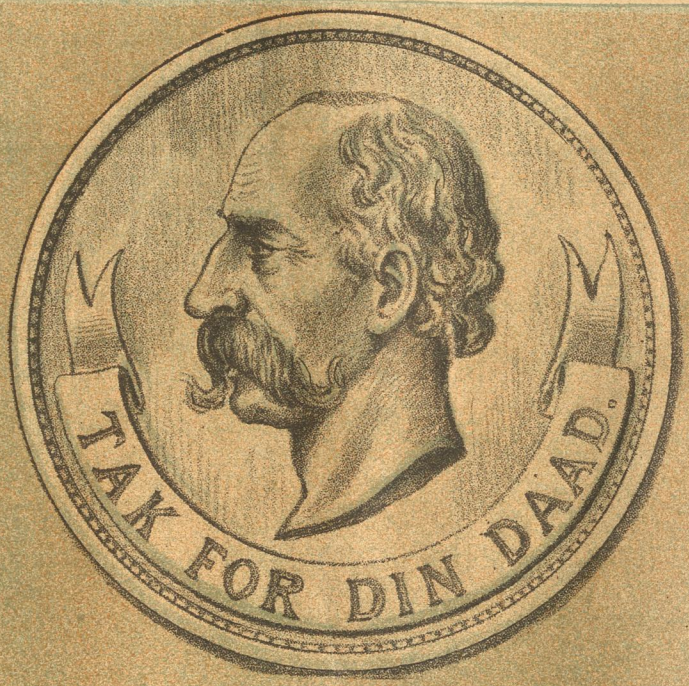

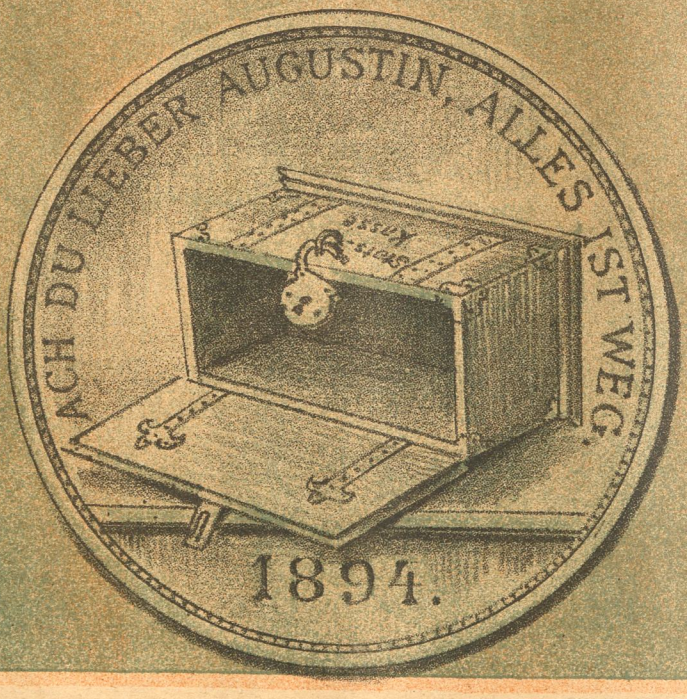

Udkast til en Estrup-Medalje.

Præges i Bly.

Nr. 3.

Svinen

Søndag d. 20. Januar 1895.

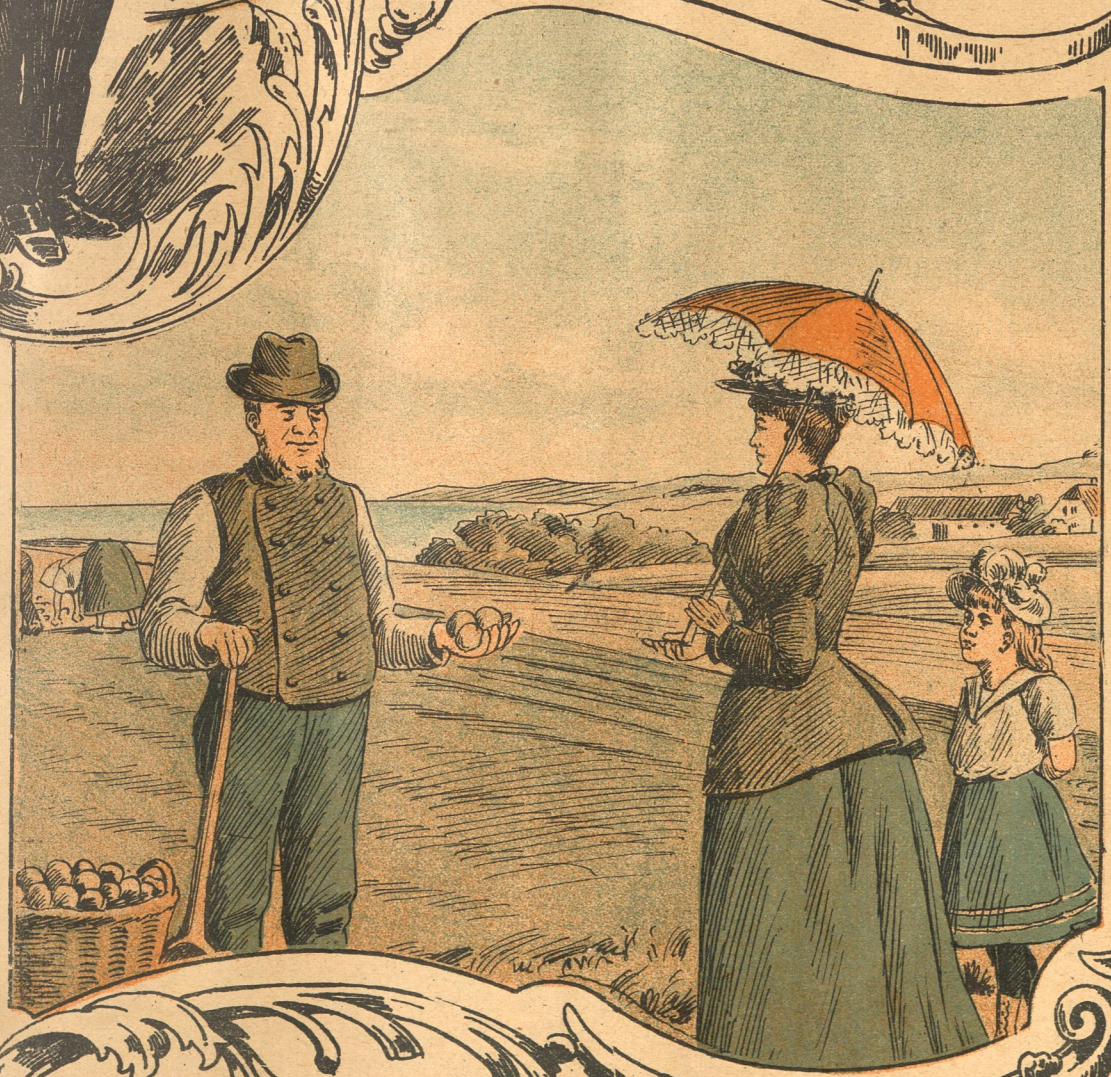

Proprietærfruen: Hvorledes er Kartoflerne lykkedes i Aar, Niels?
Avlskarlen: De er store og der er saamæn nok af dem.
Fruen: Men saa er der jo slet ingen *smaa* Kartofler til *Svinene!*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Ny Alhambra med sin *Varmestue* for Kvarterets arme
ikke mer' maa arrangere
Underholdninger med mere,
thi med saadan Konkurrent
Varieteer er ej tjent,
hvad er Mælk og Brød mod Svir,
Humbug, Gøgl og Syngepi'er.

Petersen, ham med de Syge,
mange Rejer end kan stryge,
Politiet vil dog ikke
Næsen i hans Regnskab stikke.
Navner *Carsten Petersen*
er ej rigtig med paa den,
og mens han betænker sig
løber Petersen sin Vej.

Højre nye Mænd har kaaret
i hver Kreds, blot de forstaar 'et,
Vælgerne man op vil stroppe,
tykke *Fredrik* er Du oppe?
Du kan falde, det er trist,
skønt Du gaar som Socialist,
Du sku' ikke spille Nar,
snak først med Din Plejefa'er.

Mere nyt fra sidste Uge:
Tænk Agrarerne gør Skrue,
Tietgen vil ha' mer for Sukker,
ellers han Butiken lukker,
Grever og Baroner tandt
nødig anden Priskurant,
Strejken tabes dog fordi,
der er Skruebrækkeri.

Brygger *Jacobsen,* den store,
vidste ikke hvad han gjor'e,
da ved Isning *Hans og Jørgen Larsen* for ham sku' besørg' 'en
Jakobsen, Du skulde før
skaffe a' Entreprenør,
Andre kan jo ta' din Is,
gak til *Lyngsie* og bliv viis.

Naar Damer fører Krig.

Fra Pæretoft skrives til os:

Vor By har i den senere Tid været Sæde for en Strid, der har været ført udelukkende blandt Damer, og derfor kan paaregne en vis Interesse ogsaa udenfor de Pæretoft'ske Lag og Samfundsmedlemmer.

Sagen er, at en Del Damer med Fru Brændevinsbrænderinde Studenstrup i Spidsen har uudfanget Idéen til en Kvindeudstilling, der til næste Sommer skal afholdes her i Pæretoft. Planen er god nok og har havt god Fremme lige indtil der for nogle Dage siden opstod en Strid, der nær kunde have havt de beklageligste Følger.

Fru Studenstrup havde faaet Mistanke om, at en af Komiteens Medlemmer nærede socialdemokratiske Anskuelser. Den aristokratiske Dame, der er velset paa Pæretofts fineste Steder, kunde selvfølgelig ikke arbejde sammen med én, der i den Grad var missliebig og meldte sig derfor fra som Præsidentinde, idet hun samtidig gjorde sit Bedste for at unddrage Komiteen den Støtte, der var lovet den fra forskellige Sider. For et Par Dage siden blev der afholdt et Møde ved hvilket Fru Brændevinsbrænderindens Skrivelse til Komiteen oplæstes og vakte stor Bestyrtelse. En Korngrossererinde og en konstitueret Toldassistentinde meldte sig øjeblikkeligt fra deres respektive Stillinger som Afdelingsledere, hvad der gjorde Bestyrtelsen saa meget større. Heldigvis var den missliebige Dame af en energisk Karakter; hun gjorde i en udførlig Tale Rede for sin Betragtning af Forholdene, den, at der ved et Værk som det tilstundende burde ses bort fra alle politiske og andre Hensyn. Hendes klare og sunde Fornuft vandt Overhaand, og Komiteen tog med forholdsvis Ro mod de tre Damers Udmeldelse og konstituerede sig øjeblikkelig med den missliebige Dame som Præsidentinde.

Nu siges der, at Fru Brændevinsbrænderinden i Forbindelse med Korngrossererinden og den konstituerede Toldassistentinde agter at arbejde hen paa Oprettelsen af en Kvindeudstilling Nr. 2, der skal gøre Forsøg paa fuldstændig at fordunkle den første. I saa Tilfælde vil Pæretoft til Sommer kunne komme til at profitere af to Udstillinger i Stedet for én, noget, der rimeligvis i høj Grad vil bidrage til at lede Turiststrømmen til vor By. Den stedlige Turistforening har derfor ogsaa øjeblikkelig sat sig i Bevægelse for ved Hjælp af Opførelsen af en Gymnastiksal og et Badeetablissement, der paatænkes beliggende i den saakaldte Hundestejlepark, at gøre Pæretoft til et saa behageligt og tiltrækkende Opholdssted for Turister som muligt.

I Kontoret.

Grossereren (træffer sin Kontorist sovende over Bøgerne): Petersen, hører De! Jeg vil bare sige Dem, at De er færdig til den første!

Kontoristen (gnaven): Ikke andet! Det behøvede De da ikke at vække mig for.

I Maskeradetiden.

Mel.: Jeg fødtes her i København, (En Spurv i Tranedans.)

Hver lystig Gut og munter Glut,
som ej skal tælle hver en Øre.
kan nu for Tiden, absolut
sig Livet ret gemytligt gøre.
Sin Ungdom man benytte maa,
man glad bør være med de glade
Kostumet lejer man — og saa
afsted til Maskerade!

Naar man paa Livet rigtig ser,
det svært om Maskerade minder.
Folk pynter sig med laante Fjer,
af ægte man kun lidet finder.
Saa mangen Junker føjter om
med Dingeldang paa Bryst og Bagen
— At Hjærnen er fuldstændig tom,
gør ikke Spor til Sagen —.

Koketten pynter sig med „Smag"
forloren Barm, forlorne Lænder,
forloren Teint, forloren Bag,
forlorent Haar, forlorne Tænder —
Saafremt man fra det søde Pus
hver Stump forlorent vilde tage,
saa blev der af det stakkels Pjus
kun Skind og Ben tilbage.

Blandt Politikere har vi
Personer, som sig kan maskere.
Bag Masken laves Maskepi;
spørg Bojsen ad og mange flere.
Som Frihedsvenner gik de her,
forklædt som gode Demokrater —
da Masken faldt, saa stod de der,
som Højres Kammerater.

En Maskerade er som sagt
det hele Liv med al sin Glimmer,
med al sit Gøgleri og Pragt,
forlorne Stads og falske Flimmer.
Men „Ravnen" stadig hjælper til
at Hykleriet bliver blottet.
den hykleriske Maske vil
vi rive af Komplottet.

Naturligvis.

— Det Øl er ikke til at drikke, Hr. Vært, det er alt for frisk.

— Jamen, Kære, naar de hver Dag drikker alt Øllet, kan det jo aldrig blive gammelt!

Guldsmeden.

Mel.: Ak, kæreste Hr. Guldsmed.

Aa, hør Du lille Guldsmed er det med Ho'det galt,
hvad er det Du i Folkethinget nu dog har fortalt;
Du vaaser, det er soleklart — Du har det ikke rart,
slaa Laas nu for Din lille Mund og gør det i en Fart.
Stop lidt! Stop lidt, lille Guldsmed.

Naa, saa Du vil fortælle, til ingen Ting vi du'r,
og at for Dovenskab vi alle skulde ha' en Kur,
til Fattigfolkets Liv og Færd Du aldrig vist har kendt,
ved Valg — til Bloksbjerg har vi Folk som Dig saa ofte sendt.
Farvel, Farvel, lille Guldsmed!

Og dem, som slider daglig, de har det rigt'nok sløjt,
men det er deres egen Skyld, de tænker ej en Døjt,
thi Førerne skal mæskes om saa Pungen bliver læk,
De sidder godt paa Flæsket og derfra skal de væk".
Ja prøv, ja prøv, lille Guldsmed!

Men sig os, lille Guldsmed, om Du vil bytte Plads,
hvis Du skal leve af en Førers Løn bli'r den nok hvas.
Vi tror, at her i Danmark blev det vistnok Dig for hedt,
thi ved en Førers Stilling er der slet intet fedt.
Husk det, husk det, lille Guldsmed!

Naa, nu Farvel, Hr. Guldsmed, tag Vare paa Din Mund,
hvis ej det sker da maa Din Hjærne ikke være sund.
De Folk Du haaned', véd nok hvad de baade kan og vil,
ved Valg at sende Dig og Lige helt ad Bloksbjerg til.
Farvel, Farvel, lille Guldsmed!

Af Livet.

1. Scene.

Fruen (til Kokkepigen): Tro bare ikke, at jeg vil lade mig byde alt af Dem. Denne Gang skriver jeg det i Deres Skudsmaalsbog.

2. Scene.

Fruen (til Ægtemanden): Bild Dig ikke ind, at jeg lader mig byde alt af Dig, (kaster sig grædende i Sofaen).

Lille Ellen: Vær kun rolig, søde Mo'er, vi skriver det i Fa'ers Skudsmaalsbog!

En stor Middag.

Grossereren og Ridderen: Der er serveret!

Datteren: Ja, men kære Fader, Du har jo sagt, at vi skulde have en stor Middag, og saa har Du blot fem Gæster.

Grossereren og Ridderen: Det gør intet til Sagen, mit Lam! De fem æder for femten.

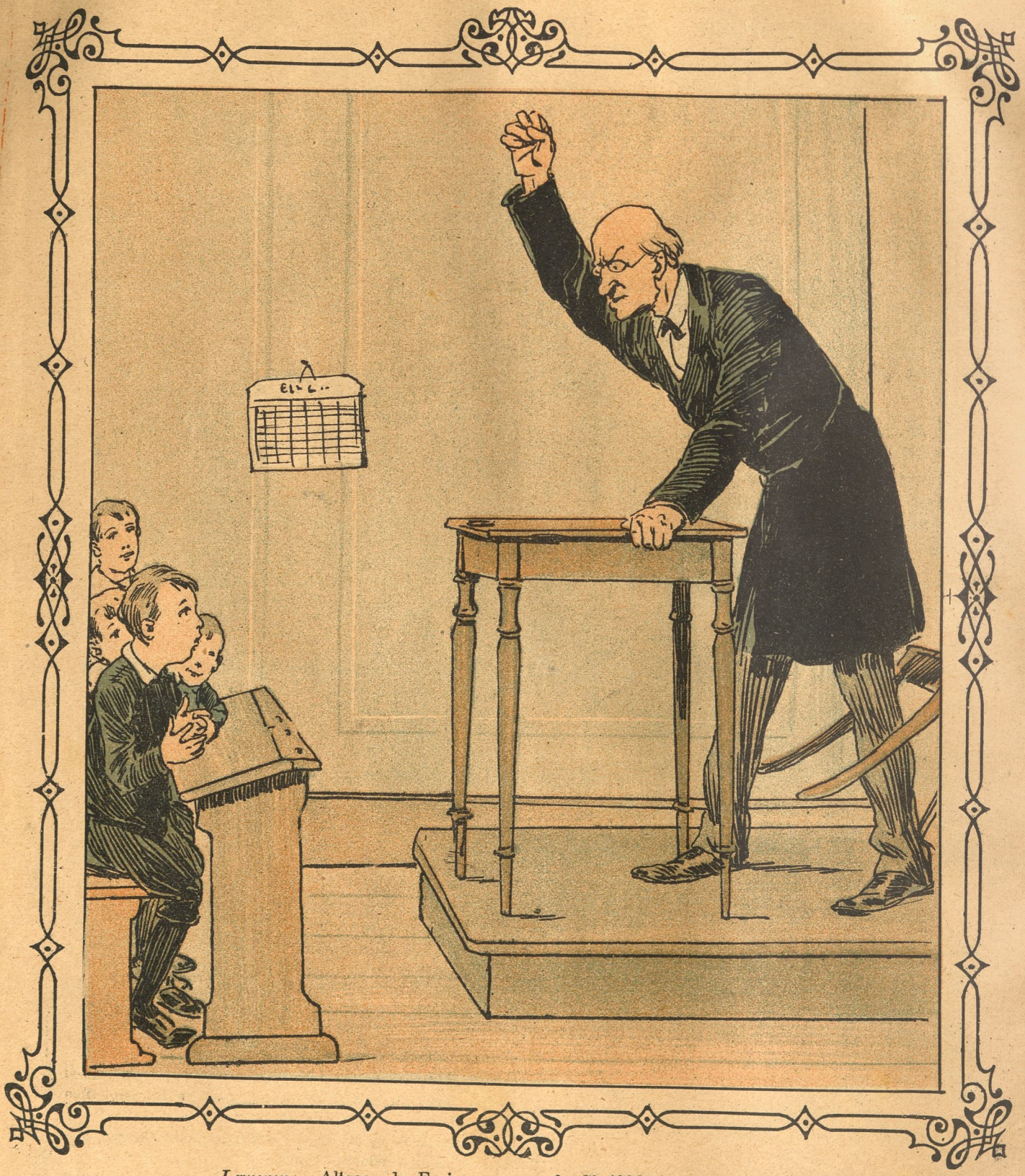

Læreren: Altsaa, da Farisæerne og de Skriftkloge spottede Kristus, blev han ikke hidsig, men svarede roligt — — — hvad Fanden er det for nogle Slubberter, der ikke kan holde Kæft!

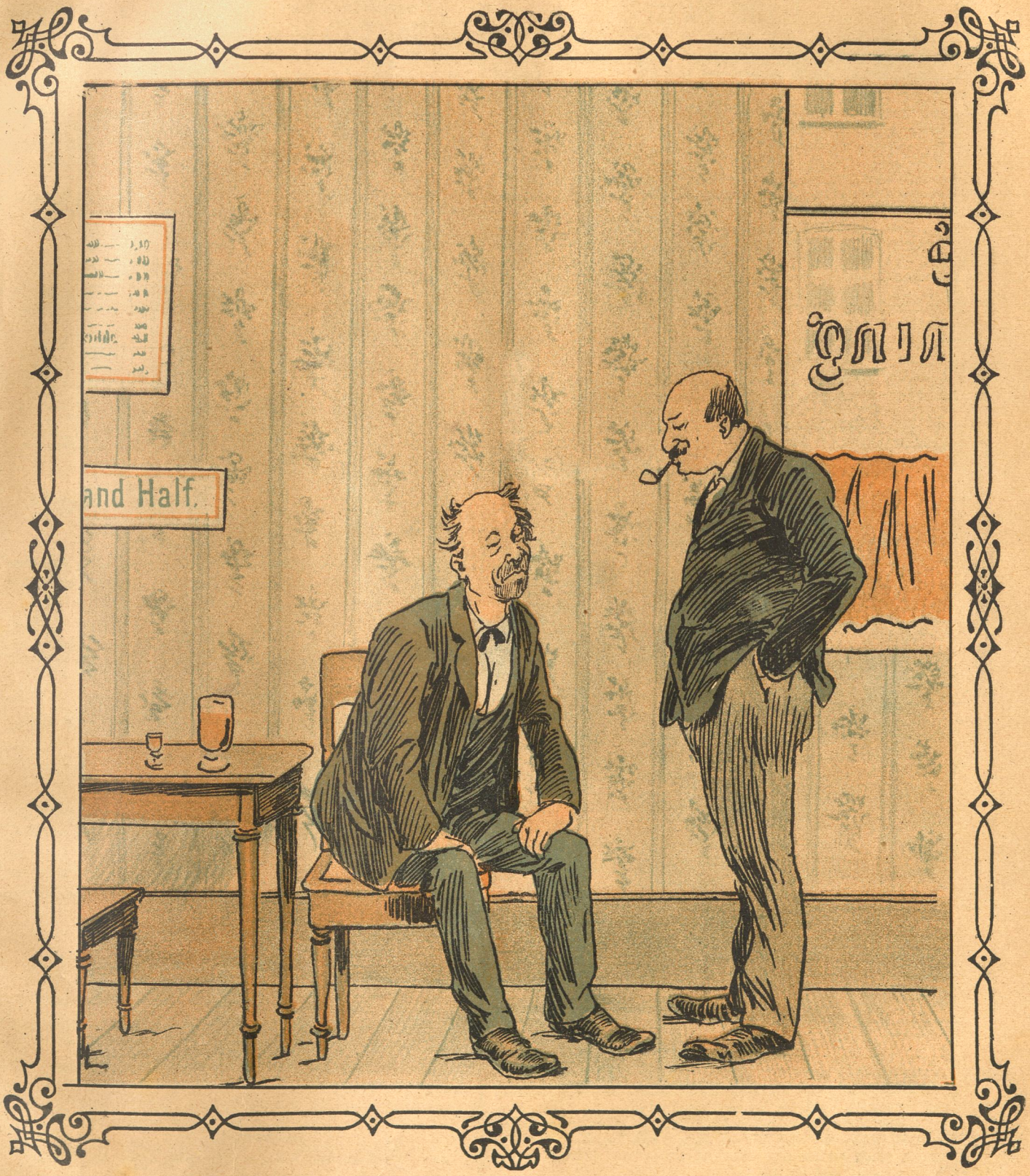

A.: Hvad tænkte Du egentlig, da Du vaagnede i Detentionslokalet?
B.: Jeg undrede mig over, at jeg ikke saa noget til Dig.

Hans Barn.

Der var Folkefest i München. Den bleggraa Oktoberhimmel skuede koldt og trist ned paa den myldrende Folkemængde, der trængtes og puffedes i Gaderne. En ældre Kunstmaler, Professor W., var paa sin Studierejse naaet til Byen, netop til denne Fest. Som en stille Iagttager færdedes han i Vrimlen; han kom til at fryse ved at se de mange Mennesker i de brogede, lette Festdragter, samlede Rejsekappen tættere om sig og lod sig rive med ud til Teltbyen paa Engen, hvor den folkelige Forlystelse havde opslaaet sine utallige Templer.

Allerede i lang Afstand hørte han den kaotiske Larm fra Festpladsen — vilde Dyrs Brølen, de skrattende Trompeter fra Gøglerboderne, Snese af Lirekassers sindsforvirrende Musik, Udraabernes skingrende Opfordringer til Publikum. Det var i videste Forstand, hvad vi her hjemme kalder en Dyrehavsbakke. En bred Flade af Festpladsen indtoges af et stort „Aande- og Trylleteater." En Trappe førte op til Indgangen, en grovt tømret Ballustrade holdt den gabende Mængde i tilbørlig Afstand. En yppig Kvinde, klædt i en Æventyrprins' fantastiske Dragt, slog tappert løs paa en stor Tromme, hvis dundrende Bum Bum overdøvede de skrattende Trompeter. Og til denne forfærdelige Musik dansede en ung, knapt 17aarig Pige, klædt som maurisk Prinsesse, utrættelig paa ét Ben, medens en Klown gjorde alle Slags Løjer . . .

Professoren vilde med Uvillie vende sig bort, flere Gange vilde han gaa videre, men bestandig maatte han igen se paa denne unge Piges ret kønne, men underlig kolde Ansigtstræk, der ikke havde Spor tilbage af Ungdommens Friskhed. Her, det følte han, var Heltinden i en Historie, som det nok var værd at høre.

Tanken til et nyt Billede opstod ham, det skulde forestille et Moment i denne unge Piges Liv, og med en rask Beslutning tog han sin Pengepung frem, for ikke at gaa tabt af denne gode Lejlighed til at gøre nye Studier.

Han betalte tidobbelt Entré, og opnaaede derved netop hvad han vilde. En affalmet Skønhed førte ham til en Slags Æresplads tæt foran Scenen, og gjorde Mine til at forkorte Tiden indtil Forestillingens Begyndelse med en let Passiar.

Professoren afbrød hende:

„Hvorfra kommer Deres Selskab?"

„Fra X." Hun nævnede en større By i Nordtyskland.

„Hører De hjemme dèr?"

„Hjemme? Ja, hvem af os der bare havde et „Hjem"! Men jeg er født dèr."

Kunstmaleren saa op. Hendes Ansigt havde nu et mørkt, haardt Udtryk, som om denne Erindring just ikke var hende behagelig. Allerede hendes Maade at tale paa, antydede at hun var opdraget i andre Omgivelser. Hvorledes var hun kommet i denne Gøglertrop.

Professoren fik intet Svar paa sit Spørgsmaal.

„Der gives Historier, som man ikke gærne fortæller — der er begravet tillige med de Dage, som man vendte Ryggen, da man begyndte paa dette her" — hun gjorde en foragtelig Bevægelse ud i Rummet med sin blottede Arm. Ser De, derude staar en ung Skabning, der er fortabt for hele sit Liv. Hun har aldrig havt en Ungdom, og vil heller aldrig faa den, hun er fængslet til det omstrejfende Gøglerliv, thi hendes Moder hersker her".

Professoren følte sig paa en forunderlig Maade tiltrukken; Pigen ved hans Side fik et ejendommeligt Relief ved sin Maade at være paa.

„Og Faderen?" spurgte han, mindre af Nysgærrighed end mekanisk, kun for at høre hende tale.

„Han lever langt borte fra hende, et eller andet Sted i Verden, som en stor og vel ogsaa rig Lærdt. Han har næppe kendt sit Barn."

„Hvorfra véd De det?"

Professorens Ansigt udtrykte pludselig en frygtelig Spænding, som om han saa en virkelig Aand stige og foran sig . . . .

* * *

Tættere og tættere flokkes de Nysgærriges Mængde foran Aande- og Trylleteatret. Ingen lægger Mærke til Manden, der bliver staaende ved den yderste Rand af den store Halvkreds, ligesom naar Solen dvæler et Øjeblik paa Horisonten, inden den gaar ned.

Dèr oppe dansede jo *hans* Barn for den gabende Mængde, og nu, da han har *Mod* til at være noget for hende, er det for sent . . .

Hans Barns Ungdom var ødelagt.

Daarlige Forretninger.

Handelsrejsende: Saa usle Tider har jeg ikke oplevet i de sidste tyve Aar. Man bliver ikke engang smidt ud mere.

Konkurrence.

— Min Frøken, jeg er forelsket i Dem til op over Ørerne!

— Aa, det er min Fætter ogsaa!

— Jamen — jeg har meget længere Ører end han!

Overraskende Resultat.

Datteren: Nu skal Du høre: Jeg har anonceret anonymt, at jeg ønsker at gøre Bekendtskab med en elskværdig Herre.

Moderen: Men Emmy, det passer sig slet ikke for en ung Pige af ordentlig Familie. Har der da mældt sig Nogen?

Datteren: Ja — *Fa'er!*

Øvet.

— De vil altsaa ha'e Arbejde med at pakke Ansjoser? Men forstaar De Dem paa det?

— Jo, jeg har en Sommer været Konduktør ved Dampsporvognen.

I Selskabet.

Hun: Men hvorfor vil De ikke gifte Dem, Hr. Mus?

Han: Jeg er en Modstander af *Tvekampen!*

Skanker og Skoser.

Nogle Opvartere har faaet Straf, fordi de har kommet Vand i Kognak. Herregud! er det nu noget at straffe dem for; de har simpelthen undt deres Medmennesker en Grog, det er det hele.

Havde det været varmt Vand og Sukker, havde saamæn ingen sagt et Muk dertil.

* * *

I Søndags løb en stor Damper ved Navn „Norden" mod Knippelsbro. Den skulde slæbes op gennem Broen af „Dan".

Hvorledes vil man nu ogsaa kunne tro, at „Dan" skulde kunne styre hele „Norden". Det var i de Tider, men de kommer ikke igen.

En god Kammerat.

Oversergeanten: Ved Kammeratskab forstaar man smaa Tjenester, som man viser sin Kammerat. Hvad vilde De t. Eks. gøre, 43, hvis Deres Kammerat skulde til at spise, men ikke havde pudset sine Knapper og der pludselig blev raabt Træd an!

43.: Jeg vilde spise Maden, for at han kunde pudse Knapperne!

Aabenhjærtig.

Hun: Jamen, hvis der nu er et bedre Liv efter Døden, vilde det saa ikke være rart, om vi To kunde mødes igen?

Han: Oprigtigt talt, Kære, naar jeg først engang er død, ønsker jeg helst at leve i Fred!

Paa Kunstavktionen.

Avktionarius: Her, mine Herskaber, er et Mesterværk af den berømte Maler Smørup, i forgyldt Ramme!

En Kunstven: Tre Kroner er budt!

Avktionarius: Tre Kroner . . . . men Kære, saameget er jo alene *Billedet* værd!

Ved Livets Ende angrer den Ene alt hvad han har gjort, der Anden alt hvad han har forsømt.

I Hvedebrødsdagene.

Han: Hvor naar har min lille Engel først opdaget, at hun holdt af mig?

Hun (elskværdigt): Da jeg begyndte at ærgre mig, hver Gang nogen kaldte Dig en Idiot.

I Restauranten.

Gæsten: Denne Bøf er ikke til at spise. Den er saa sejg, at man ikke kan skære den.

Restavratøren: Undskyld, min Herre. Opvarter, bring den Herre en anden — *Kniv!*

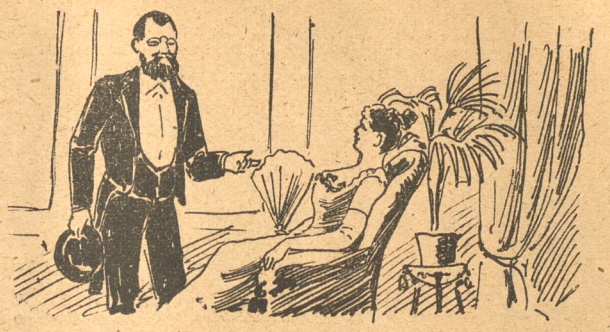

Galant Trøst.

— Aa, kære Doktor, hele Livet er dog kun en Kamp.

— Kan være, at De har Ret Frøken! Men naar man gaar ud af den med saa *blaa Øjne* som De — kan man endda være tilfreds.

Nemesis.

Assessoren: Altsaa, De stjal Klæderne fra en Mand, som var i Vandet. Hvorfor gjorde De det?

Tiltalte: Fordi det var *forbudt* at bade der, Hr. Assessor!

Landlig Uskyld.

Grosserer Kvast og hans Kone gør en Landtur. De overnatter i en Landsbykro, og om Morgenen opdager Grossereren til sin Forundring, at der kun er ét Vandfad i Sovekamret.

Grossereren (ringer paa Pigen): Er det Mode her, at to Gæster bruger et Vandfad?

Pigen: Men jøsses, jeg troede at De var Mand og Kone!

I Kontoret.

— Undskyld, Hr. Kancelliraad, hvis jeg forstyrrer Dem i Deres lille Lur.

— Jeg sover aldrig her i Kontoret. Det er nu mit Princip.

— Aa, saa drømte De maaske netop, at De var hjemme.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Paa Flyttesjov.

Hvorledes man i Folketinget rensede Finansloven for provisoriske Fæstninger.

Nr. 4.

Ravnen

Søndag d. 27. Januar 1895.

Grevinden: Hvorfor vil Du ikke spise en Vindrue?
Barnet: De veed jo, at Lægen har anbefalet mig Diæt!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jo, jo, Gøgleri er en nobel Kunst.

Hr. *Casimir* stak fra det hele Sjov,
han ej engang kunde sove om Natten,
Historien den var sgu' fy og flov:
tom Præsidentstol og hvem skulde ha' den?
En Købmand i Havre,
ja udtal kun *Faure*
i *en deux trois* ku' i Vejret klavre,
:,: nu skær den godt. :,:

Hvad skal Bojsenitterne nu til Valg?
en bloc paa Højre naturligvis stemme
og gi' den med Valgtryk og Stemmesalg,
frit Øl og Brændevin ikke at glemme;
om Frihed paa Thinge
la' Ordene klinge,
aa hør, aa hør *Rasmus* dingelinge,
:,: saa skær' den godt. :,:

Det gaar noget trevent med stakkels *Vett*,
tænk Leverancen fra *„Frejr“* man tager,
nu sidder han ligefrem i 'et net,
og Fogden henter de henkogte Sager,
og naar bliver Salen
lukt op ved Kanalen,
nej, *Salomon* han er alli'vel Ka'len,
:,: han skær' 'en godt. :,:

Tænk blot *Magistraten* gaar nu paa Jagt,
to Børn den tog fra den fattige Moder,
hvad har vel en Kvinde at sku' ha' sagt,
naar selv Borgmesteren vil ha' hendes Poder?
For Sædeligheden,
Familiefreden
og Gud ved hvad, trækker man Sværd af Skeden,
:,: saa skær' den godt. :,:

Kong *Georg* er ked af sit Lands Fallit,
og saa har de ogsaa for mange Korender,
Agrarerne har det saa rædsomt skidt,
og Kongen føler, at Tampen den brænder,
selv Huslejeskatten
ja gu' ska' de ha' den,
de Pengemænd ellers ta'er hele Klatten,
:,: den skær' sgu godt. :,:

I Retten.

Assessoren: Har De udført det Tyveri alene?
Tiltalte: Næ, med velvillig Assistance af nogle Venner!

Forandring fryder.

Mel.: Julia hopsasa.

I Frankrigs Land var som bekendt
nylig Hr. *Perier* Præsident;
han sad saa flot i *Elysée*,
og drak sin Morgen- og Aftenthe.
Casimir, Casimir!
Folk var saa glade for *Casimir;*
Sikken Svir, Sikken Svir,
at ha' en Casimir.

Men saa en Dag saa blev man flad,
for Casimir Afsked havde ta'ed';
han flytted' ud af Elysée,
og Folk de skreg og jublede:
Sikken Svir, sikken Svir!
nu er vi fri for *Casimir;*
sikken Svir, sikken Svir!
Herauss med Casimir.

Maa vi blot be' om Faure, for han
vi meget bedre bruge kan;
Herind med *Faure* i *Elysée*
og det skal s'gu være en, to, tre;
Vive Hr. *Faure*, vive Hr. *Faure;*
nu skal I se, hvor rart det gaar;
Leve *Faure!* leve *Faure!*
vor egen rare *Faure.*

Og nu er Faure jo som bekendt
Republikens Præsident;
hver Franskmand haaber nu og tror,
at han er intet Klokke-Faure.
Hip Hurra! Hip, Hurra!
raaber de nu for Faure, ja.
Blot at det, blot at de'
nu maa vare ved.

Skanker og Skoser.

Rigsdagen vil ikke hoppe paa Hr. Scavenius's Kortsamling. „Ravnen“ mener, at det er forkert; det er altid godt at have nogle Kort paa Haanden.

Derimod kan „Ravnen“ ikke rigtig forstaa Hr, Bardenfleth, naar han siger, at man kommer til Kort ved ikke at købe Samlingen. Naa! Hr. Bardenfleth er jo ikke altid saa nem at forstaa.

Æreserklæring.

Jeg Undertegnede tager den mod Niels Hansen brugte Ytring, at han er den største Skurk, tilbage som usand og erklærer, at han ikke er den største Skurk.

Jens Madsen.

Hundeliv.

Mel.: Onkel Mads er liberal.

Ofte har jeg grundet paa,
hvad et Hundeliv vil sige.
Ordet rigtig at forstaa
er just ej saa lige.
Menes der Hundenes Liv er besværligt,
saa vil jeg sige oprigtigt og ærligt:
Der findes Mennesker nok, som med Grund
:,: kunde ønske sig som Hund. :,:

Ofte maa i Regn og Slud
mangen fattig Mand og Kvinde
før det dages vandre ud
for Erhverv at finde — —
„Pladsen besat"! det er stadigvæk Raabet,
Vejen gaar hjem for at leve af — Haabet,
mens mangen Hund med en overfyldt Bug
:,: slumrer ved sit Ædetrug. :,:

Arbejdsløs blev mangen Mand,
skønt han gærne virke vilde,
og dog siger man, at han
intet vil bestille.
Knapt han dog spørger om Arbejde førend
der svares *Nej* — og saa smækker man Døren. —
— Hunden, som nede ved Porten har Vagt,
:,: knurrer af hans Klædedragt. :,:

Hjemme er kun Savn og Nød,
Børnene af Sult sig klager,
gærne spiste de det Brød,
som en Hund tit vrager.
Kulde og Sult er de Fattiges Plage,
særlig i Vinterens strængeste Dage;
derimod har selv den simpleste Hund
:,: mer end nok for egen Mund. :,:

Fruen kæler for sin Hund,
lægger den paa Tæpper bløde,
stopper Sukker i dens Mund,
fylder den med Fløde. — —
Fattigmand i sin Fortvivlelse beder
til den *Alvise*, som styrer og leder:
Er Du almægtig og kærlig, saa giv
:,: mig et saadant Hundeliv. :,:

Et godt Raad til Søfarende.

Vil Stormen paa Dine Farter
feje Din Skude væk,
Syng bare „Sangen til Ægir" —
straks lægger den sig — af Skræk.

Frejr kæmper for sit Liv.

Meget frit efter *Oehlenschläger*.

Var sig den herlige *Frejr*, der paa straalende Galt ej
red, men beskedent vandrede fremad til Fods,
tog han en Dag en skikkelig Borgermands Ham paa,
gik til et Firma hen, der handler med mangt,
hvoriblandt Hummer, Asparges og Ærter i Daaser,
Sild og Sardiner, herlige Varer, min Tro.
Frejr slikked' sig om Munden og gjorde Bestilling,
købte for fem Gange hundrede Kroner af Sølv,
ændred' sit Mæle og opgav en Bopæl, hvor ej han
boede officielt, men kun havde en afsides Vraa;
thi den herlige Gud vidste saa godt jo som noget,
at fik den sælgende Købmand Færten af ham,
da vilde ej der vanke en eneste Daase,
selv om hver Daase vejet op blev af Guld.
Nu! saa var Købet sluttet, Købmanden aned'
intet til Svig og modtog Penge paa Haand;
Varerne skulde til opgivne Bopæl forsendes,
fro gik *Frejr*, smiskende glad i sit Skæg.
Da blev han kendt af En, der til Købmanden iled',
spurgte sig for og sagde: Vedst Du, at *Frejr*
just var den, der nylig her i den Bod var,
snedig, formummet som hæderlig Almuesmand.
Frejr! den Købmand udbrød og rev sig i Haaret,
intet jeg sælger, hjælp *Thor* mig og *Tyr*, til ham.
Bring ham hans Guld tilbage før Timen er omme!
straks da en Karl med Guldet i Pengesæk gik
for at levere det dèr, hvorfra det var kommet;
hvad dog var lettere paalagt end det var gjort.
Frejr nægted' at tage det, Handlen var sluttet,
kun de bestilte Varer vilde han lumskelig ha'.
— Gik da den Karl til Købmanden hjem med sin Pose,
medens paa selvsamme Tid Frejr kasted' sin Ham,
foer til den Jætte *Birch* med Gny og med Bulder,
klagede for ham sin Nød og bad om hans Hjælp.
Jætten var rede straks og stævned' i Striden,
drabeligt Lurerne lød og Vaabnene klang,
endnu den stander, Striden saa vild og ubændig,
slet ingen vide kan hvem Sejeren faar;
thi mens for Retten Sværdene mandeligt bider,
kæmper for Uretten *Frejr*, men og for sit Liv.

Fremlysning.

Paa den sidste Maskerade er funden en *herreløs Dame-Jaket.*

Paa Landet.

En Dame (fra Hovedstaden møder en Drift Kvæg): Hvorfor betragter den Okse mig saa rasende?

Bondepigen: Den ka' itte li' Frøkenens røde Parasol.

Damen (rødmer forlegent): Naa ja, den er jo ikke mere *saa helt moderne*, . . . men hvor kan Oksen vide det?!

Slem Forveksling.

En Magistratsembedsmand, der førte Dødslisten skrev:

Behandlende Læge:	Dødsaarsag:
Alderdomssvaghed.	Dr. Møller.

I stadig Angst.

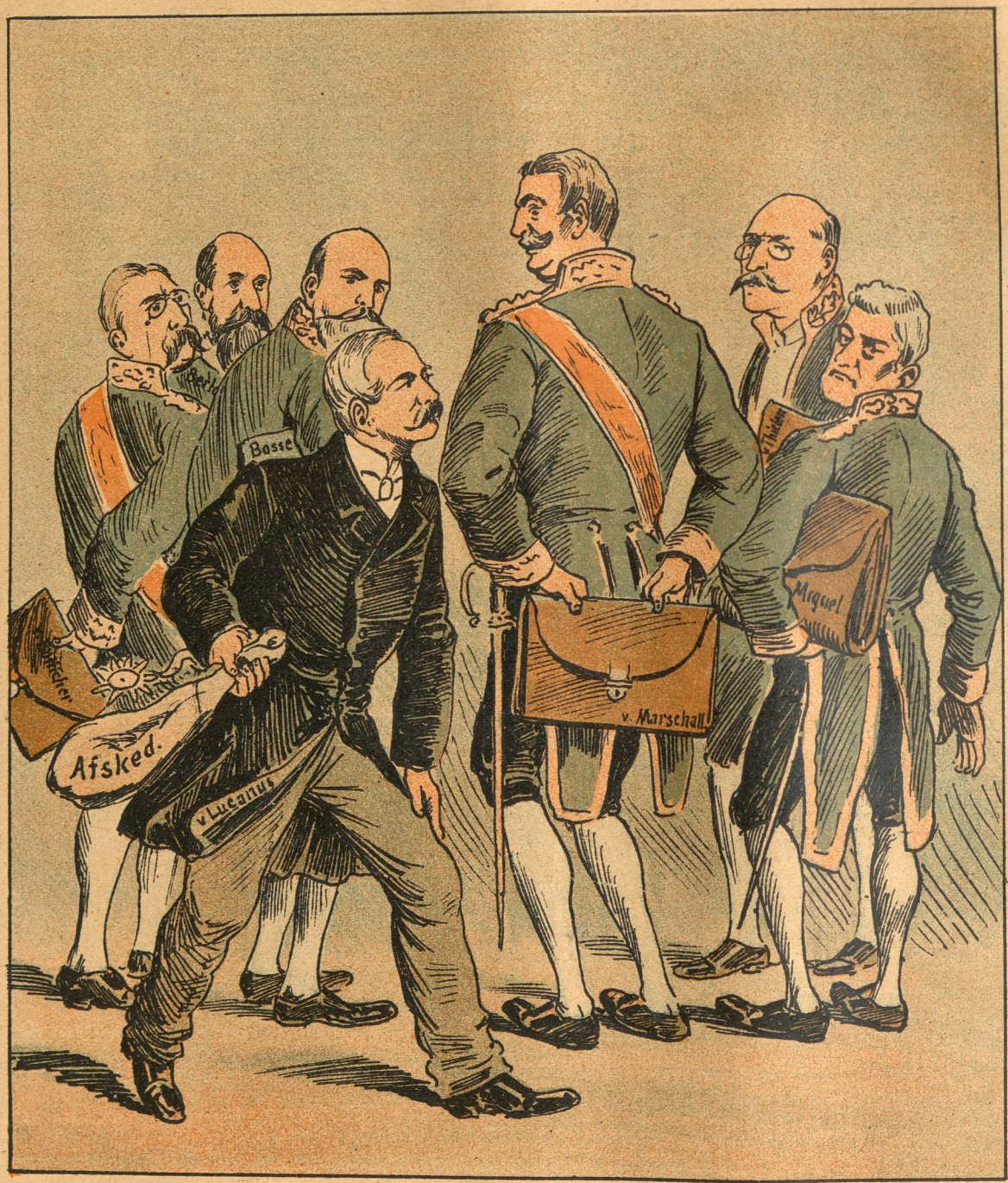

De tyske Ministre, naar de ser Kejserens Kabinetssekretær nærme sig.

For blød.

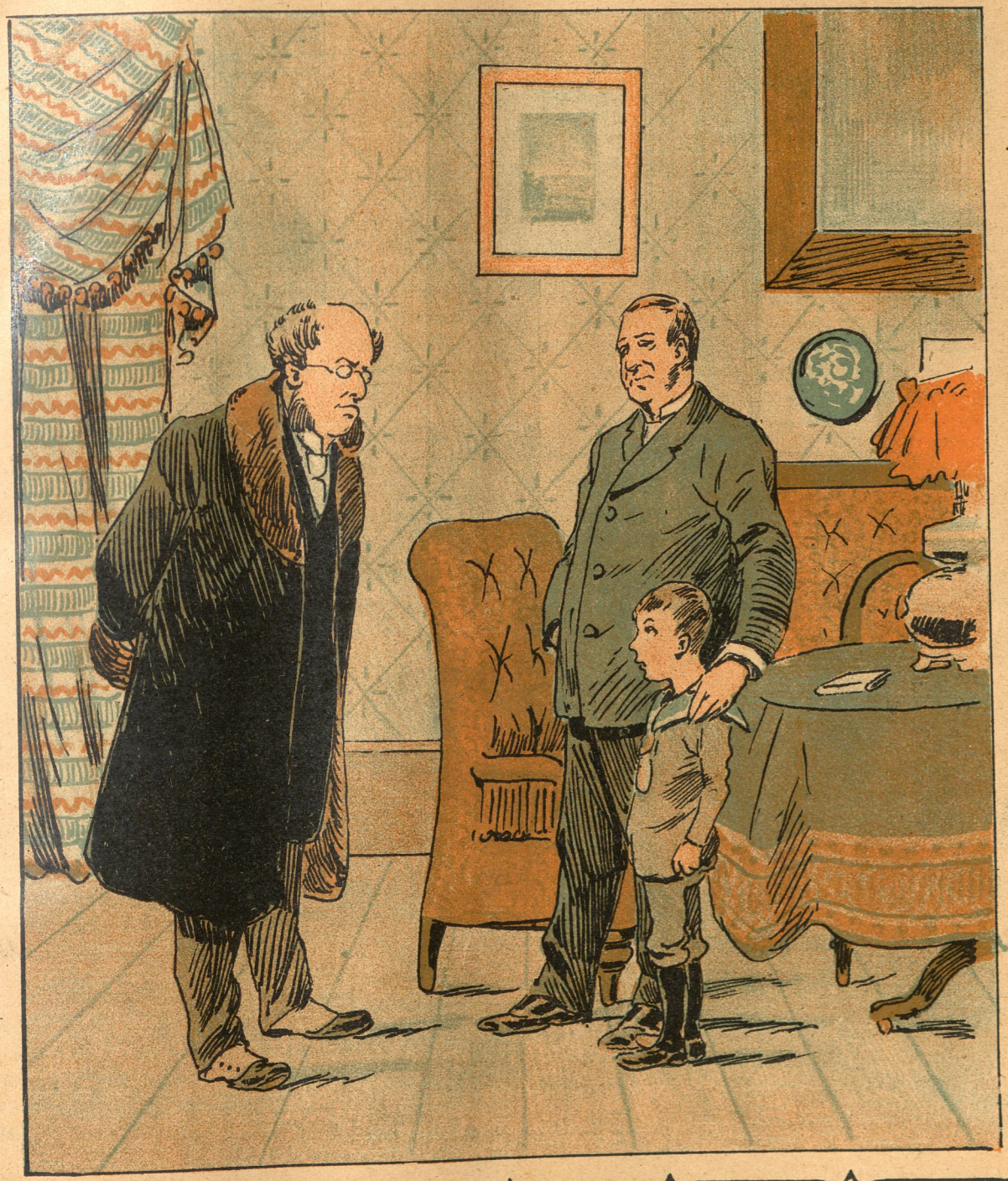

— De kan jo lade Drengen studere, Hr. Lind.
— Jamen Læge duer han ikke til, Hr. Doktor.
— Hvorfor ikke?
— Han er altfor blød af sig; han nænner ikke engang at slaa en Flue ihjel.

Kaffesladder.

Fru Skade: Om *jeg* kender den nye franske Præsident? Jo, min Kære, det gør jeg da rigtignok. Det manglede bare! Det var jo det lange Register af et Mandfolk, som nær havde rendt mig omkuld midt paa Kongens Nytorv, dengang han boede i Angleterre og skulde over i det kongelige Teater og se Napolium som Fiskeren og hans Brud, og jeg blev naturligvis arrig, fordi jeg havde rendt Panden mod alle hans Medaljer som dinglede paa Frakken. — Hva' beha'er? Var 'et Scheibelejn? Næ, det var saamæn den skinbarlige Felix Faure, det kan jeg jo tydeligt se af Bladenes Beskrivelser om at han er fra Havre, og at han er Skindhandler kunde jeg mærke deraf, at han ikke engang kunde la'e mig stakkels Skind gaa i Fred, men smiskede nok saa kælent: „Om Forladelse, lille Madame", som er Frue paa Fransk, men jeg bad ham begribeligvis om at holde sig Skindet paa Dansk, og saa benede han afsted, men han maa alligevel ikke være af den Slags Folk, der sælger Skindet, førend de har skudt Bjørnen, for ellers havde han nok ikke kunnet skære saa brede Remme af de andres Huder og drive det til at køre med fire og med Pelsværk paa Bukken li'som Moresco, der jo saadan er en københavnsk Faure, men som dog næppe bliver Præsident, for vi har jo ikke proklameret Republiken endnu, og selv om vi ogsaa havde, saa blev han ikke Præsident alligevel, desformedelst, at han sværmer mere for det russiske, og til den Tid er han nok blevet Guvernør i Sibirien eller i Polen, men nu kan Københavnerne vist for Fremtiden kigge efter Zaren, for Nikolaj med sin lille Kone sætter rimeligvis Kursen til Lindenau eller Svedskenstein hvad det hedder, i Stedet for til Fredensborg, saa vi faar vist ingen kejserlig Kosak at se mere paa Østergade; men det falder mig ind, at vi kunde kunde jo invitere Faure, som udtales *Faahr,* men ikke betyder det samme som *Faar,* for han er vist snarere lidt af en Ræv, og det fortælles jo ogsaa om ham, at han er en ivrig Jæger, hvad jeg forresten straks opdagede den Aften paa Kongens Nytorv — naada! I det Stykke vil jeg nok sige, st Felix Faure er F. F. Men som sagt, jeg synes næsten, at vi ikke kan være andet bekendt end at indbyde Præsidenten til at besøge København engang til Sommer, — hvis han da ikke har meldt sig fra Bestillingen inden den Tid, li'som Perier, der blev gnaven, fordi Socialdemokraterne rodede for meget op i de snavsede Papirer, og Faure kommer nok, for han kender os jo næsten allesammen fra sidst — *mig* kender han da straks igen, det er jeg vis paa! — og tænk, sikken dejlig Aften vi kan faa i Tivoli med Præsidentfest ved Nordpolen, som Lund skal lave den blaa Grotte om til, og med Marseillaisen fra Morgen til Aften og fra Aften til Morgen lige fra Amalienborg til National, og Seværdigheder har vi da nok af. Der er nu først Valgkredsloven. Den er jeg vis paa, at Faure aldrig har set Mage til, og er han opsat paa at gøre Pariserne rundtossede, saa kan han bare stikke dem den under Næsen, for de vil aldrig i deres Dage kunne begribe, hvorfor en Amager skal trave til Valby for at stemme, eller hvordan en Del af København kan blive smæltet sammen med en Stump Landkreds, eller hvorledes Sundbyerne kan høre til en Del af Kristianshavn, men derimod maa den paagældende Komité passe nøje paa, at Præsidenten for den franske Republik ikke faar „Storkereden" at se, for saa griner han sig ihjel, og saa har vi Skandalen. Saa hedder det sig straks, at de franske Monarkister har lokket Københavnerne til at ta'e Livet af Præsidenten, der bliver Revolution i Paris, og den franske Flaade sætter Tropper i Land paa Sjælland, bombarderer København og — næ, han maa absolut ikke se „Storkereden". Men jeg tænker det vil interessere Faure at besøge vor allerede saa berømte store Kvindeudstilling, der paa ægte fransk Manér begyndte med en Revolution for at styrte en reaktionær Præsident—inde, og som for Øjeblikket har en provisorisk Regering, men enten det nu bliver en Prinsesse eller en Baronesse, der kommer til at gøre Honnør for Præsidenten, saa vil han nok komme til at sande, at Kvindeudstillingens Leder er en Kone, der kan sige, hvor Skabet skal staa. Ellers er det jo ingen rigtig Kvindeudstilling. Men nu maa De endelig ikke opholde mig længere, søde Fru Stork, for jeg maa skynde mig hjem for at faa Skade til at gaa i Tøjet. Jeg vil begribeligvis ha'e ham ind i den Komité, som skal indbyde Præsidenten til at aflægge os en lille fransk Visit, og saa skulde det da gaa løjerligt til, om ikke den franske Republiks Præsident viser sin Erkendtlighed og egenhændig overrækker Skade Æreslegionens Kors! Aa, sikken en Svir! Til en Begyndelse vil jeg la'e Skade avertere fiittigt i Bladene med noget som jeg ikke véd hvad er, men som alle Vegne kaldes *franske Artikler.* Det anbefaler altsammen. Tak for Kaffe!

Skanker og Skoser.

Hr. Edgar Høyer har lavet et nyt Lystspil. „Ravnen" vil foreslaa en eller anden professionel Lystspilforfatter at slaa sig paa Juraen og overtage Hr. Høyers Praksis som Overretssagfører. Der maa sikkert være noget at gøre.

* * *

Et Forlydende vil vide, at Hr. Høyer agter at tage Vinterophold i „Jura"bjergene for der at gøre et nyt Lystspil færdigt. Det skal hedde „Scenens Børnebørn."

Kulden.

Det var pludselig bleven Vinter. Endnu om Aftenen havde Efteraarssolen været varm og gylden — men ud paa Natten sneede det tæt. Fru Grevinden var endnu ude paa sin Villa; man maatte jo blive paa Landet indtil Vinteren begyndte — det skyldte man sit Navn og sit Stamtræ!

Fru Grevinden vaagnede midt om Natten af Kulde; hun vilde ringe paa Kammerpigen, for at der kunde blive bragt hende varme Tæpper, men hendes Naade laa i en halv Slummer og formaaede ikke at blive rigtig vaagen; hun forsøgte at gribe i Klokkestrængen, men træt faldt den udstrakte Arm paa det bløde Silketæppe. Hun frøs slemt, hun troede aldrig i sit Liv at have følt Kulden saa skarpt; bestandig igen vilde hun ringe, men hun naaede ikke at faa fat i Klokkestrængen.

Under disse forgæves Forsøg var hun igen sovet ind. Men ogsaa i Drømme blev hun plaget af alle Kuldens Rædsler. Hun saa sig iført en tynd Sommerdragt og med lette Silkesko paa Fødderne i en øde, aldeles indesneet Bjærgkløft; hvorhen end hendes søgende Blik vendte sig, overalt saa hun kun uoverskuelige Bjærge bedækkede med Sne og Is, Sneen faldt lydløst til Jorden og bestandig dybere sank hun i Snemasserne. Hun følte ikke alene den bitre, ubarmhjærtige Kuldes Rædsler, hun følte en langt værre Fjende nærme sig — Døden grinede hende i Møde fra alle Sider; hun vilde hurtig fremad, men hun var lige som stivnet og søgte forgjæves efter en Sti, efter Erindringer for at finde sig tilrette . . . . Intet vilde falde hende ind, Alt syntes tilfrosset og uddøet. Møjsommeligt og ganske langsomt arbejdede hun sig fremad, hun følte, hvorledes hendes Sommerdragt blev bestandig tungere af Sneen, hvorledes hendes Silkesko stivnede af Is. Nu kom hun endelig til en lille Bro og haabede, at hendes Redning maatte være nær; da — ved det første Skridt brast de vaade Planker og Grevinden følte sig opslugt af Bækkens iskolde Vand, et Skrig! — og hun vaagnede.

Silketæppet var gledet ned, og det havde foraarsaget den slemme Drøm. Grevinden trak nu af alle Kræfter i Klokkestrængen. Lidt efter lidt blev Grevinden varmet op, men med Søvnen var det forbi for denne Nat. Hun laa og tænkte. Hun mindedes sin Drøm og følte endnu engang alle den forfærdelige Kuldes Rædsler, og som hun saaledes laa og grublede faldt hendes Tanker paa de Fattige, disse forsultne, frysende, elendige Skikkelser, som hun saa ofte havde mødt om Vinteren og som hun hidtil var gaaet forbi med et saa ligegyldigt, følelsesløst Blik. Nu saa hun dem igen for sig i Tanken, og med varm Medfølelse og Forstaaelse tog hun Del i deres Lidelser!

Det dagedes.

Hun ringede igen. Lisette kom, noget gnaven. Fru Grevinden vilde staa op, hun kunde ikke sove mere.

Lisette bragte den varme Slobrok.

Hans skulde i Dag straks fyre op i Spisesalen.

Da Grevinden var klædt paa, løb hun frem og tilbage i Værelset; hun kunde ikke faa den virkelige eller indbildte Kulde ud af Kroppen.

I Spisesalen buldrede den første Ild lystigt i Kaminen; hvor hun glædede sig ved denne velgjørende Flamme.

Chokoladen dampede ret indbydende paa det elegante Spisebord.

Grevinden satte sig efter alle de oplevede og drømte Strabadser behageligt tilrette i Fløjlslænestolen lod sig brede et Skindtæppe over Fødderne og betragtede Hans, der netop kom slæbende med en stor Kurv Brænde til Kaminen.

„Aa de stakkels Fattige", sagde Grevinden nedladende til Hans „de maa lide skrækkeligt af Kulden, — — — Jeg vil siden give Forvalteren Ordre til i Vinter at uddele halvtredsindstyve Favne Brænde til Landsbyens Fattige."

Hans stod, som det sømmer sig en grevelig Tjener, i beskeden Holdning foran Herskabet og hørte til, uden at mæle et Ord; men i sit Indre tillod han sig at forbavses og at spekulere, paa hvad der vel havde foranlediget hendes Naade til, saa tidlig paa Morgenstunden at tænke saa naadigt paa de Fattige.

Ilden brændte livligere, Fru Grevinden drak den ene Kop varme Chokolade efter den anden, Skindtæppet gjorde ogsaa sin Skyldighed. senere kom Solen frem, den første Sne begyndte at smælte. — —

Fru Grevinden var nu ganske gennemvarmet. Nu saa hun alt i et helt andet Lys. De første Solstraaler havde jaget al Angst og alle stygge Drømmesyner paa Flugt. Hun spottede over sine dumme Tanker og da Hans igen kom ind med en Kurv Brænde, og kastede nogle store Stykker i Kaminen, sagde Fru Grevinden i sin sædvanlige hovmodige Tone:

„Du skal ikke sige noget til Forvalteren om Brændeuddelingen, det er jo slet ikke koldt mere og Folkene kan jo arbejde, hvis de skulde fryse!"

Den grevelige Tjener hørte rolig og andægtig paa denne Aabenbenbaring, denne Gang uden at anstille Betragtninger derover — saaledes som det sømmer sig for en grevelig Tjener.

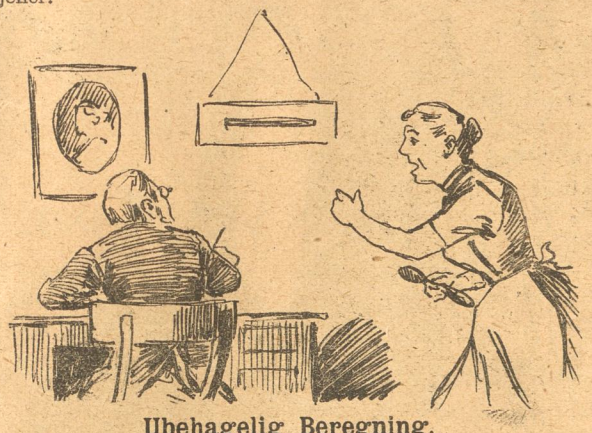

Ubehagelig Beregning.

En ældre ung Pige: Aa, hvis jeg havde villet, saa havde jeg gærne kunnet havt Bryllup halvtredsindstyve Gange!

En gammel Ungkarl: Saa maa De altsaa have havt omtrent en Frier hvert Aar.

Ærede Indsendere gøres opmærksomme paa, at Redaktionen intet som helst Ansvar paatager sig med Hensyn til ubenyttet Manuskript.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Den nye Præsident.

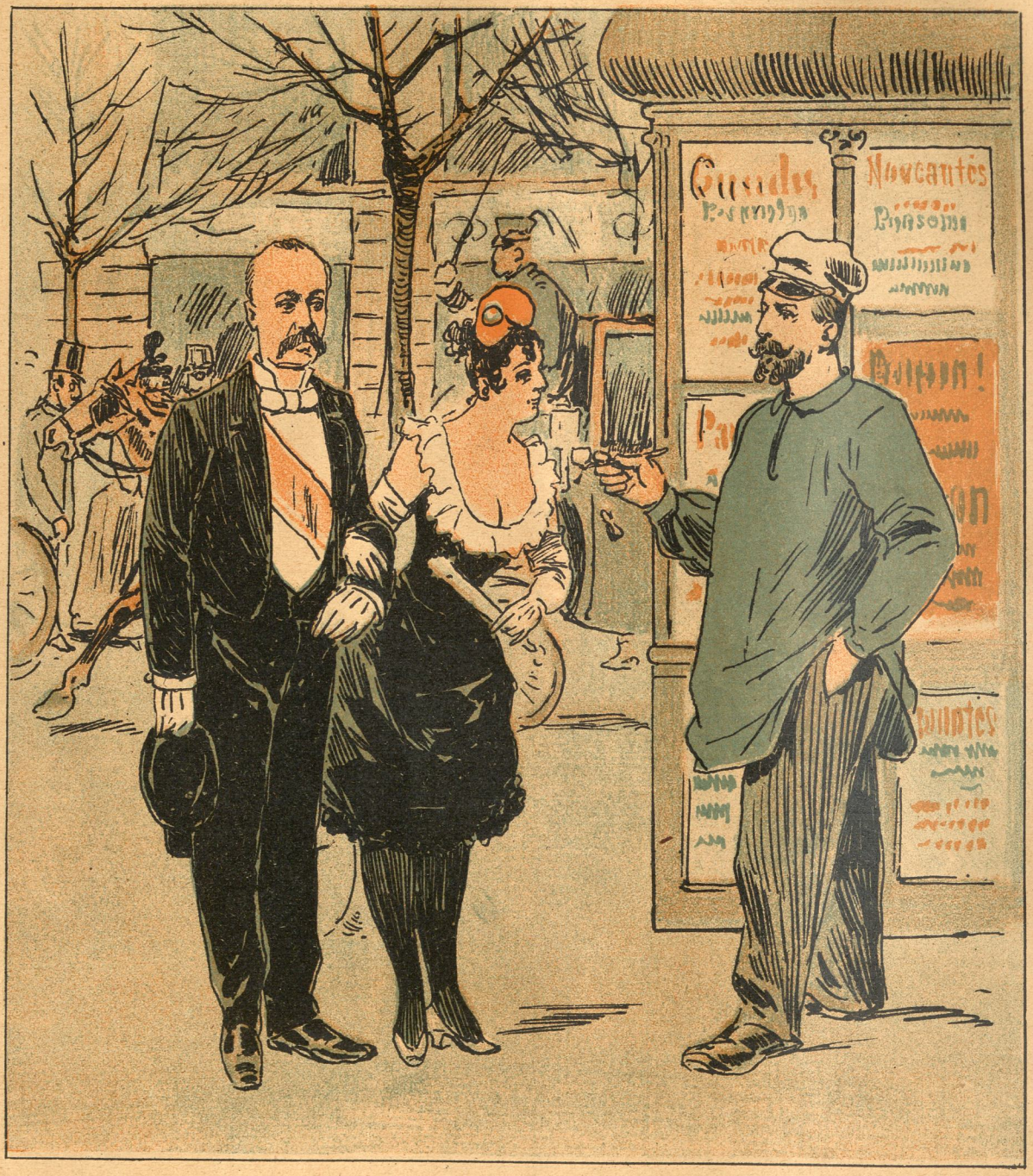

Den franske Republik: Maa jeg præsentere min nye Mand, Garveriarbejder Faure. Er han ikke et godt Skind?

Socialdemokratiet: Hm! Skinnet bedrager undertiden. Men han vil gøre vel i at holde sig i Skindet, — ellers kan han let komme i „Garveriet“ en Gang endnu!

Nr. 5.

Ravnen

Søndag d. 3. Februar 1895.

— Hvor er Eders Moder?
— Derhenne! Hun leger ogsaa Soldat.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Tænk blot naar Maanen skinner der.

Vor *Hofkalender* kom da ud,
med Dingeldang,
paa Elefant, Du gode Gud
Nellemann hang;
og Riddere med skæve Ben,
sikken et Syn!
blandt dem var *Klavs*, vor gamle Ven
ovre fra Fyen.

En Slubbert, *Frits med Hummerkloen*,
bag Fængslets Dør,
en Hopsakarl, en grim Person,
en Soutenør,
tolv Tusind arved', det var godt,
de bli'r halvert,
man sødet gi'r ham nu for raat,
Hopsa forkert!

Den tykke *Frederik* er gram
og utilfreds,
de Højremænd skal skaffe ham
en sikker Kreds.
I sjette sidder *Hammerich*,
Frederik væk!
i femte slaar nok Sejren Klik,
Holm er hans Skræk.

Om *Storkereden* gik der Dans
af Komité,
en Pryd for Torvet her til Lands,
herligt at se,
og *Hansen-Grut* var voldsom vred
og skældte ud,
han lider af Nærsynethed.
aa Herregud.

Saa fik vi *Kandidaterne*
for Landets Smaa,
snart stemme Demokraterne,
bare gaa paa.
Forlig og Snyderi og Vrøvl
kan vi ej ha',
giv nyt og gammelt Højre Høvl,
det ske, Hurra!

Det er et mærkværdigt Fænomen, at altid, naar den ene Haand vasker den anden, bliver begge Hænder mere snavsede.

Højres Kandidater.

Efter Forlydende har Højre i Sinde at stille følgende Kandidater op i de københavnske Valgkredse:

I 1ste – Scheibelein, der nok engang har ligget ved 1ste og derfor maa siges at være den rette Mand.

i 2den Malermester Chr. Jensen, der er ked af at hedde Mal-mig-den mere og nu til en Afveksling hellere vil hedde Chr. den 2den.

i 3die Frederik Hansen, der som en Slags Frederik den 3die vil forsøge at afslaa Stormen paa København (af Socialisterne.)

i 4de Den blinde Børstenbinder fra Højbroplads.

i 5te Lotterikollektør Ryssel, der har ytret Lyst til at gense gamle kendte Steder, før han for stedse begraver sig i Lotterisedler.

i 6te Forh. Minister Goos, der endnu har et Par Timer af Dagen tilovers til at varetage et eller andet.

i 7de Dr. phil. Manicus, der menes at have den katolske Del af Ordrups Landliggere i Ryggen.

i 8de Overlærer Henrik Smith — Henrik den 8de.

i 9de Ingen ringere end selve Estrup. Det er nemlig Meningen, at *nu* skal Hørdum væltes, det koste hvad det vil.

i 10de Oldermand Juul. Man gaar ud fra at Vælgerne i 10de ikke vil have noget imod at faa Juul i April Maaned.

i 11te Puste-Møller. Man haaber, at Navnet alene skal kunne puste Sigvald Olsen over Ende. Sker det ikke, gør det jo heller ikke noget.

i 12te Marineminister Ravn, der i Forvejen er fortrolig med at gaa i Vandet.

i 13de Forh. Minister Bahnson, der som bekendt er en gammel prøvet Krigshelt, som man sæter sin Lid til.

Forøvrigt har Højre i Sinde i den tilstundende Kampagne at indlede alle Vælgermøder med Bøn og Salmesang. Salmebøger maa medtages.

Skæbnens Luner.

En Dag i forrige Uge afgik en Dannebrogsmand *Chr. Mogensen* ved Døden. Dagen før eller samme Dag blev en anden *æret* Medborger af *samme Navn* udnævnt til Dannebrogsmand. — Det gaar lige op.

Tidssvarende.

Der averteres: Indmeldelser modtages i det danske *Hede*selskab.

De færreste Mennesker tror paa Spøgelser, men de fleste er bange for dem.

For stor Godmodighed er en Hjærtefejl, og det lægende Plaster er Erfaringerne.

Vintersorg og Vinterglæde.

Mel.: Den jævne, simple Arbejdsmand.

Det er saa trist, naar Sne og Is
bedækker Byens Tage,
dog ses der paa forskællig Vis
paa Vintrens mørke Dage.
Med Sorg kun Vintren ventes kan,
hvor der er Nød tilstede;
men ofte har den rige Mand
om Vint'ren mangen Glæde.

Den Fattige i Slud og Frost
gaar med en tyndslidt Trøje,
med tarvelig og ussel Kost
han maa sig lade nøje.
I Pelsværk og i kostbart Skind
den Rige sig garderer,
ej Vintrens barske, kolde Vind
ham nogen Stund generer.

Den Rige ved et velfyldt Bord
kan i sin lune Stue
sig glæde ved et lækkert Fo'er
ved Ovnens klare Lue.
Den Fattige maa paa en Kvist
i Baghuset sig gemme,
hvor Ovnen staar saa kold og trist,
og Sulten ret har hjemme.

Den Rige føjter om til Bal
i pæne, fine Klæder
og til Champagneproppens Knald
han nyder Vintrens Glæder.
Den Fattige forfrossen maa
med sulten Mave møde
paa Steder, hvor der er at faa
Samaritaner-Føde.

Med Skøjtefart og Bjældeklang
at farte gennem Livet,
til munter Skæmt og lystig Sang
er kun de Rige givet. — —
De Fattige kun med Besvær
sig gennem Livet slæber: —
At lette Vejen for Enhver
vi derfor ærligt stræber.

I Værkstedet.

Mesteren: Nu har Du vist igen drukket af Øllet, Din Slyngel, og oven i Købet hældt Vand paa Flasken.

Lærlingen: Næ, Mester, jeg har virkelig ikke hældt Vand paa! (sagte) men det skal jeg dog prøve engang.

I Ministeriet.

Første Fuldmægtig: Aa, jeg Idiot!

Anden Fuldmægtig: Ikke saa højt, Hr. Kollega, husk, at det er farligt at røbe Embedshemmeligheder.

Velgørenhed.

Kusken: Iskælderen er fyldt, men der ligger endnu et Par Læs i Gaarden.

Baronen: Fordel Dem blandt de Fattige.

Livet ligner et Billard-Spil. Skæbnen er i Reglen Quèuen, Mennesket den ufrivillige Billardkugle.

Det er hvad han gør.

— Hvad gør Du nu, efter at Du har samlet en saa stor Formue?

— Jeg sætter mig til Ro og fortæller alle Folk, hvad Rigdom er for en tung Byrde og hvor lykkelig jeg var, da jeg ikke ejede en Øre.

Jo slettere en *Tenor* er, desto *højere* vil han!

Logisk.

— Du har vist faaet Dig en *Flamme.*

— Hvorfor tror Du det?

— Fordi Du saa ofte er *brændt a'!*

Man kan let være et bedre Menneske uden derfor at være et godt Menneske.

Afkøling.

Frieren: Deres Datters Kærlighed gør mig *rigere* end jeg nogensinde i mine dristigste Drømme vovede at haabe.

Svigerfaderen in spe: Det glæder mig dobbelt, thi hun faar saa at sige ingen *Medgift.*

Hos Lægen.

Lægen (til en Patient, der vil træde ind, men vender om igen): Hvad vil De? Træd dog nærmere!

Patienten: Næ, Tak, De kan dog ikke hjælpe mig . . De har jo selv en rød Næse.

Til „Vestre.“

— Ih, Du Alstyrende! Jeg kommer aldrig levende til min Svogers Begravelse.

Begrænset Lidenskab.

— Ganske vist er jeg fattig, Hr. Plum, men jeg elsker Deres Datter og kan ikke leve uden hende.

— Naa ja, Herregud, jeg har da heller ikke et Hjærte af Sten — Men hvilken en af mine Døtre er det De vil have?

— Ja, det overlader jeg ganske til Dem, Hr. Plum.

Gadeliv.

Et Billede fra London.

Ketty er tolv Aar gammel. Saa fin og elskelig ser hun ud, det lyshaarede, blaaøjede Barn, hun ligner de smaa Piger, der paa engelske Julekort stikker deres rosenrøde lille Mund frem fra en Krans af Primulaer og grønne Grene.

Ketty er mager og en Smule bleg; hun véd, hvad Sult er, og hun er vokset op, altid sultende.

Hvem har givet hende Navnet Ketty? Hun véd det ikke. Maaske hun selv: hun syntes om det og antog det. Eller har hendes seksaarige „lille Søster", som hun en Aften fandt under Londoner-Broen, kaldet hende „Ketty", fordi den lille fandt en Lighed mellem hende og den Søster, hun havde mistet.

Aa, Fattigdommen er jo saa rig paa Børn, at den ofte ikke véd, hvad den skal gøre med dem!

Kort sagt, hun hedder Ketty, og hendes „lille Søster" hedder Sis; men siden forrige Vinter har Ketty faaet Tilnavnet Kuldbøtte.

Det var ved Juletid, en Aften Klokken elleve. Hun var sulten og hun havde ikke flere Tændstikker at sælge. De Handlende vilde ikke give hende Kredit, og hendes lille Søster græd. Da kom et Selskab af unge Mænd slentrende henad Fortoget; de kom just fra en glad Aften i Klubben.

„Jeg er saa sulten, mine Herrer", sagde Ketty, „giv mig dog lidt! Jeg vilde saa gærne købe et Stykke Brød — til min lille Søster og mig."

„Slaa en Kuldbøtte," raabte en i Flokken, „saa skal Du faa en Penny."

Ketty saa sig om. Der var ingen Politibetjent at se og Fortoget var øde. Hun tøvede ikke længere, lagde sig paa Knæ, trykkede sit Hoved mod Brostenene og slog Kuldbøtter. Ved hver Drejning af Legemet faldt hendes lasede Kjole, som hun havde klemt ind mellem Benene, noget tilbage, og det forsultne Barns stakkels magre Bén blev synlige. De unge Herrer lo og morede sig ved dette Syn. De var saa tilfredse, at de viste sig rigtig lotte. Ketty indhøstede to Shilling, henved 2 Kroner, og fandt, at det var en god Næringsvej at slaa Kuldbøtter.

Siden den Aften træffer man hende stadig til samme Tid, ikke langt fra Charing Crosz. Bleg og feberlidende ser hun ud. Hendes store blaa Øjne er omgivne af mørke Ringe, og hendes hele Legeme skriger: Jeg sulter.

„Herre, skal jeg slaa Kuldbøtter?" spørger hun.

Hun tjener ikke saa meget, som hun, beruset af sit første Held, havde troet. Haandværket er for let. Nogle bliver vrede og støder hende bort: det er de Dydige, og det store Flertal af dem der ikke er dydige, de skammer sig eller er bange for Politiet.

Men mangen Gang, saadan mellem elleve og tolv om Natten, naar Værtshusene tømmes, kan hun dog tjene gode Skillinger.

Saa ser den lille Sis til og vilde gærne gøre lige som hun.

Og da der en Nat regnede særlig mange Kobberskillinger ned til hendes store Søster, vilde Sis ogsaa have sin Part af Fortjenesten, hun vilde selv tjene til Opholdet, og gjorde alvorlige Forsøg derpaa. Men endnu førend hun havde slaaet en Kuldbøtte sprang Ketty blussende af Vrede hen til hende, ruskede hende hæftig i Armen og sagde:

„Skammer Du Dig da slet ikke? En lille Pige paa seks Aar vil slaa Kuldbøtter! Vent med det, til Du bliver tolv Aar, som jeg!"

Aftenen derpaa traf vi begge Børnene. Ketty gjorde os sit sædvanlige Tilbud, men var dennegang uahindelig vedhængende.

Vi befandt os under Terminushvælvingen i Charing Crosz. Ved Enden af den ligger en Knejpe, i hvilken vi traadte ind. Ketty fulgte efter os, stak dristig sit Hoved ind gennem den halvt aabnede Dør og bad os om et Glas Øl eller Vin. Hun fik et Glas Porter og drak det ud til sidste Draabe. Den lille Sis saa med aaben Mund paa Søsteren og hendes talende Øjne sagde: „Jeg vilde ogsaa gærne ha'e et Glas Porter!"

Hendes Ønske blev opfyldt. Ogsaa den lille paa seks Aar drak tappert, hun drak Glasset mindst halvt ud og overlod Søsteren Resten.

„Aa!" sagde Begge og spærrede Øjnene op af Glæde og Velbefindende, „vi var saa tørstige! Gud gengælde Dem det tusind Gange, gode Herrer!"

„Det er godt, her har i endnu to Pence; men gaa saa!"

Men Ketty vilde bevise os, at hun ikke var utaknemlig. Hun ventede udenfor til vi forlod Værthuset, og opmuntret som hun var af den berusende Drik, begyndte hun at slaa Kuldbøtter for os. Paa denne Maade vilde hun betale den Fornøjelse, som vi havde beredt hendes Mave. Og ikke tilfreds dermed opfordrede hun i sin Begejstring ogsaa lille Sis til et tage Del i denne Gratisforestilling.

„Slaa Kuldbøtter, Sis, slaa Kuldbøtter. I Nat vil jeg tillade Dig det, til Ære for de Herrer. Fremad! En! To! . . . ."

Grotesk og rystende tillige var Synet af den tolvaarige Pige og det seksaarige Barn, der Side om Side væltede sig i Gadens Støv og frembød et Hultertilbulter af hvid Hud og sorte Pjalter for de stansende Forbigaaendes forbavsede Blikke.

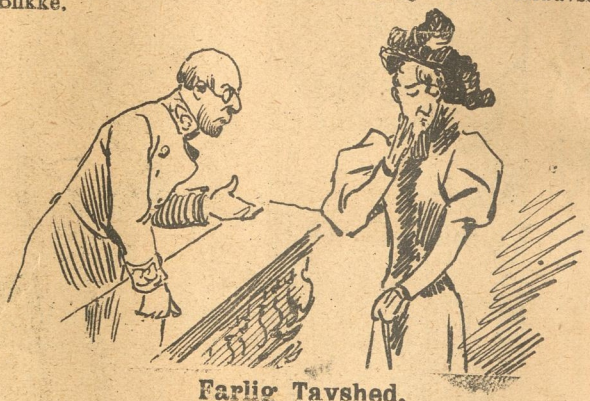

Farlig Tavshed.

Assessoren (til Vidnet): Hvor gammel er De Frøken?

Vidnet (tier.)

Assessoren: Jeg gør Dem opmærksom paa, at jo længere De tøver med at svare, desto ældre bliver De.

Paa Landet.

Damen (fra Hovedstaden): Det er storartet, saa brillante Tænder Bønderfolk har.

Hendes Mand (til en Bondekone): Sig mig engang, min gode Kone, hvad bruger De for at holde Deres Tænder saa smukke?

Bondekonen: Ingenting, jeg lægger Dem bare i Vandfadet om Natten.

Hofstil.

Dronningen af Sachsen ankom i Gaar Eftermiddags Kl. 4 til Banestationen og kørte i fem Ekvipager til Slottet.

Amors Genistreger.

Mel.: Peter Schiøtt.

Jeg vil synge om en Hindu,
kaffebrun fra Bombay a';
han en Dag forbi et Vindu
gik, hvor der en Pige sad;
det var hist i Engelland,
at det hændte denne Mand.

Straks han studsed', raabte: Brama!
hvor hun dog er sød og fin,
jeg vil inte hedde Rama,
hvis hun ej skal blive min,
forudsat hun vil mig ha',
fordi jeg er fra Bombay a'.

Kaffebrun hans Hud dog blegned'
ved den bitre Tanke, men
ej i Kummer han nedsegned',
gik til Pigebarnet hen,
Spurgte og fik hendes Ja,
skøndt han var fra Bombay a'.

Rødmende den blonde Pige
med sin kaffebrune Ven
rejste hjem til Danmarks Rige,
sagde til Familien:
Her er han, som jeg vil ha',
og han er fra Bombay a'.

Straks Familien fælded' rørte
Taarer og velsigned' dem;
nedad Strøget fluks de kørte
saadan mellem tre og fem;
alle Folk, der saa dem, sa':
Gud! se ham fra Bombay a'.

Bladene skrev lange Spalter
om de to, der skulde snart
vorde et for Herrens Alter
og ej skilles i en Fart.
Men saa narret blev endda
de af ham fra Bombay a'.

Thi han undte ikke Præsten,
men Borgmest'ren Søgningen,
deraf ser man da for Resten,
at den „borgelige", den
staar i Kurs endogsaa, ja
iblandt Folk fra Bombay a'.

Hvad er Straffeloven? Et Tugtens Ris for den ubehændige, en Paraply for den behændige.

Det er altid slemt, naar Publikum nærer Tvivl om Forholdenes Soliditet; med Troen paa deres Varighed svinder deres bedste Støtte.

Ta'en med Ro.

Kokkepigen (kommer farende): Hr. Professor, Hr. Professor, Hunden har ædt hele Kalkunen!

Prof.: Naa, naa, — det dør den vel ikke af.

Praktisk.

— De bærer jo Flor om Hatten, hvem sørger De for?
— For min høje Hats haabløse Tilstand.

I Retten.

Assessoren: Skammer De Dem ikke for at ha'e lavet falske Penge?

Tiltalte: Det er saamæn ingen Kunst at lave rigtige, Hr. Assessor.

I Provinsen.

Hun: Hør nu, Petersen, om otte Dage holder vi Sølvbryllup. Skal vi saa ikke slagte Grisen?

Han: Næ, hvorfor det? Hvad kan det stakkels Dyr gøre for, at jeg for 25 Aar siden har giftet mig med Dig!

Diplomatisk.

Læreren (der nylig har indprentet Børnene, at de ikke skal nære Hævnlyster): Naa, Hans, hvad vilde Du nu gøre, naar en anden Dreng skælder Dig ud for en Løgner?

Hans (efter nogen Tøven): Hvor stor er den Dreng?

Der gives Folk, som foragter Kapitalen, men ikke Renterne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Væddekørsel.

Naar det lakker imod Slutningen af det militaristiske Kapløb.

Nr. 6.

KVIKEN

Søndag d. 10. Februar 1895.

— I Aar faar vi en stræng Vinter.
— Hvorfór?
— Fordi min Vinterfrakke staar paa Assistentshuset.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Her i Landet bli'r der godt
for de „smaa“ Agrarer,
Barner, Lüttichau og *Thott*
nok Butiken klarer.
Hver en doven Adelsmand
nu hos Staten fiske kan,
:,: Byerne betaler,
Kors, hvor Kværnen maler. :,:

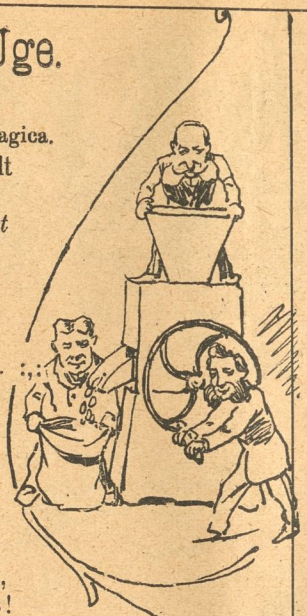

Fredrik gærne stilles vil,
hvor han ej kan vælte,
græder nu som Krokodil
i sit Højreælte.
Op han skal i femte Kreds,
har De læst „Avisen“? læs!
:,: De kan faa den gratis
snart fra Trinitatis. :,:

Danneskjold og *Petermand*
vilde Kunsten gavne,
og saa skulde de gaa an
paa de store Navne.
Jonas Li' blev nys bragt frem,
men Fru Hennings hun var slem,
:,: og Hr. Zangenberre,
sikke dog en Herre. :,:

Kammerherre *Meldahl* ble'
paa Finanslov strøget,
Formand for en Komité,
som forlængst er røget.
Men tolv hundred Meldahl slo'
Staten for, jo den er go',
:,: leve Kommissionen
og Statsrevisionen. :,:

Skumring over Dag vandt Sejr,
snart skal Lygter tændes,
og i Tirsdags aabned' „Frejr“,
stygt at sligt skal hændes.
Fredrik sku' slaa Kunder ned,
og Vérmehren han var med;
:,: men de begge rendte,
da man Lygter tændte. :,:

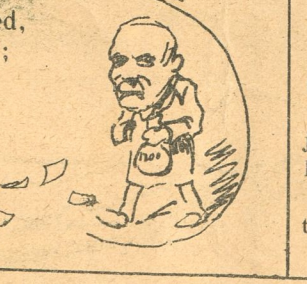

En Storstad.

Fra Pæretoft skrives til os:

Vor By er fra nu af en af dem, der maa tælles med, naar der bliver talt om Byer af Betydning. Den Natten til den 1ste foretagne Folketælling har givet til Resultat, at Pæretoft huser 360,000 Sjæle indenfor sine Mure; et i Sandhed ærefrygtindgydende Resultat, naar man betænker, at Byen for 10 Aar siden ikke havde mere end godt 3000 Indbyggere.

Man kan deraf se, hvor stort et Opsving Pæretoft i Virkeligheden har taget, takket være den intelligente og fremadskridende Befolkning den huser. Dens Handel florerer, Videnskaberne og Kunsten har sine Dyrkere og dens Haandværk og Industri staar saa højt som noget Steds. Alt i alt et Bevis paa, hvad et energisk og fremadskridende Samfund kan præstere, naar det i Endrægtighed tager fat for Alvor.

Pæretoft vil for Fremtiden indtage en dominerende Plads i Geografien; dens 360,000 Indbyggere vil fordre at blive hørt og lagt Mærke til, hvor de før maatte tie og — figurligt talt — lade sig træde paa Næsen. Fremmede vil søge til for at se og beundre de Kunstskatte, der er og nødvendigvis maa findes i en By paa 360,000 Sjæle; Nationerne vil regne den med og — — hvem véd — inden Aarhundredets Slutning vil maaske den halve Million være naaet — med den Fart, det hidtil er gaaet, gaar det rask — — — og Pæretoft vil være, som den fortjener det, en af Verdens Storbyer, der kan komme med i næste Værk af dette Navn, udgivet hos Philipsen eller en anden — en By, der vil gøre det Land, der har fostret den, og den Borgerstand, der har bragt den frem, al Ære.

P. S.

Jeg maa desværre rette det ovenfor skrevne derhen til, at der i Talopgivelsen over Pæretofts Befolkning har indsneget sig et Par overkomplette Nuller, saaledes, at der er kommen til at staa *360,000* i Stedet for *3,600*. Den ret væsentlige Forskjel berigtiges herved.

Daarlige Udsigter.

Det forlyder i tyske Blade, at Kejseren vil tromme Rigsdagsmændene sammen til et nyt Foredrag om Fordringerne til Flaaden. Det er vist spildt Ulejlighed. Vor specielle Korrespondent skriver nemlig til os, at hvad Panserskibene angaar bliver Regeringens Planer gennem*krydsede*, medens de fleste Rigsdagsmænd er forsvarligt *pansrede* mod *Krydser*-Fordringerne.

Salomonsk Visdom.

Hun: Du kunde da sagtens engang købe mig et Perlesmykke.

Han: Aldeles overflødig. Den vise Salomon siger jo: En dydig Kone er langt ædlere end de kosteligste Perler.

Hun: Ja, den stakkels Mands Udflugt kan jeg finde tilgivelig; han havde 700 Koner — men Du har kun én!

Gof-Gof.

Mel.: Bal i Haven.

Paa Trinitatis Kirkeplads Gof-Gof
blandt Højres smukke Planter præsiderer,
hver And han træffer paa, han sluger i en Ruf
og i sit Skillingsblad han dem serverer.
Han disker op med Savl, med Bovl og Fjæsk,
men holder mest dog af sit eget Flæsk. —
Mon ej det kaldes kan en medfødt Gave,
at han Forstanden bærer i sin Mave.

Til Højre han sig klæber som en Byld;
af Kapitalens Overflod han suger —
Gof-Gof han lever bare for sin egen Skyld;
af Skattebogen ser man hvad han sluger.
De Fattige han under ej en Skærv; —
i Sandhed ret et nydeligt Erhværv!
Han raader Rigmænd fra at gi'e en Gave,
thi alt skal proppes i hans egen Mave.

Gof-Gof er undertiden desperat,
især mod Smaafolk er han voldsom bister,
han viser Tænder og man ser han er parat
til straks at sluge alle Socialister,
Saa stor en Mundfuld han dog næppe ta'er,
hvor stor en Lyst dertil han ellers har. —
„Samaritanen" gjorde ham saa gnaven,
den Ædedolk fik ganske ondt i Maven.

Giv bare Tid, vi nok ham huske skal,
naar han til Valg sig stiller op i „5te". —
Han kommer til at regne med forkerke Tal,
saafremt han tror, at vi hans Adfærd glemte.
Vi skal nok lære ham, hvad der er Ret,
trods al hans Sul han bliver dog for let,
men indtil den Tid lad ham bare trave
med en Rigsdagsmand udi sin Mave.

Ja vist, Gof-Gof er en mærkværdig En,
et Fænomen paa denne kære Klode:
en spækket Sulesæk paa to Kommodeben,
og saa en Klump, som nok skal være „Ho'de".
Og tænk, saa vil endda en saadan Klods
begynde paa at rive ned paa os! —
Først maa han af sin egen Kødblok lave
lidt mere Hoved og lidt mindre Mave.

Skanker og Skoser.

Nu skal Japaneserne og Kineserne slutte Fred, enten de saa vil eller ej. Ellers vil England, Rusland og Frankrig i Forening slutte den for dem.

Det er dog rart at have gode Venner, der kan intervenere i Tide.

* * *

Apropos! om Freden, saa skal efter Forlydende Japan have erklæret, at det ikke vil slaa sig til Taals, før det har set „Mikadoen" i Peking. Naar Premieren skal finde Sted, tales der ikke om, men der har nok været Generalprøve ved Wei-hai-wei.

* * *

Kineserne kapper efter en større Maalestok Hovederne af de Soldater, der flygter. — Altsaa! Holder Kinesersoldaten Stand, saa slaar Japaneserne ham ihjel. Flygter han, saa besørger Kineserne selv det fornødne.

O, welchen Lust Soldat zu sein.

* * *

Schmidt er et meget aktuelt Navn for Tiden; det kan ikke nægtes. Naar der er noget i Vejen, er der altid en Schmidt med i Spillet.

Der er nu for Eksempel Kreditforeningens *Schmidt*, som ganske vist ikke mere er der, i alt Fald i levende Live, men spøger slemt. Der er Korsør Arbejdsanstalts *Schmidt*, der skal bort; der er Nørrebros Teaters to Schmidt'er, som ogsaa maatte bort, men som fandt et venligt Paulun i Arenateatret. Der er Henrik Schmidt, og last but not least: vor egen Smit, der rigtignok ikke staver sit Navn med „dt", men er lige god for det.

„Ravnen" mener, at det snart vilde være paa Tide, at det sædvanlige: Hr. Sørensen, som hidtil har været Betegnelse for en god, dansk Borger, afløses af: Hr. Schmidt. — Det vilde absolut være mere tidssvarende.

I „Politiken" averteres til Salg en elegant Herrepels, grundet paa Bortrejse til *Syden*. — Skrækkelig Letsindighed! I Vedkommendes Sted vilde vi beholde Pelsen og forsyne os med Snestøvler og en Bjørneskindshue.

Et politisk Problem.

Kusinen (læser i et Blad, at Crispi i det italienske Folkething har forsvaret Reciprocitetens Grundsætning): Hvad betyder egentlig Reciprocitet?

Fætteren: Derved forstaar man en Udveksling, ved hvilken ingen af Parterne bliver forurettet. Til Eksempel: Naar Du giver mig et Kys — (saaledes), — saa føler jeg mig forpligtet til ogsaa at give Dig et Kys — (saaledes). Det er Reciprocitet!

Kusinen: Ikke saa ilde? men jeg kan slet ikke begribe, at en gammel Støder som Crispi lægger saa megen Vægt paa det!

Paa Udkig.

— Mo'er! Mo'er! Husk paa, at Du har Hovedpine, skynd Dig hen paa Sofaen — Fa'er kommer!

Dyb Sorg.

— Du bærer Sorg for Din afdøde Mand? Men I blev jo skilt ad allerede for fem Aar siden!

— Jamen, jeg maa jo dog paa en eller anden Maade antyde, at jeg nu er Enke.

Et Gensyn.

Hun vilde ikke gaa til Ro, fordi hun var bange for at sove over sig og ikke vaagne i rette Tid. Vel stod hun hver Morgen op ved første Hanegal, men dennegang frygtede hun dog for at sove for længe.

„Vil Du ikke følge med?“ spurgte hun for hundrede Gang sin Mand og han svarede bestandig igen: „Nej! Han er en god Dreng, men for hans Skyld kan jeg dog ikke løbe flere Mil, især nu, hvor Kornet staar paa Marken og det tegner til en stærk Storm.“

Hun vilde ikke forlade sin Mark. Han var en fredsommelig, brav Mand og arbejdede strængt uden nogensinde at beklage sig; men han var noget indskrænket og hans Følelser var sløvede i Overanstrængelse og Fattigdom. Han kunde slet ikke indse, hvorfor han skulde forsømme sit Arbejde og gaa en lang Vej, bare for at se Sønnen marschere forbi i en Støvsky. Sligt var for Kvindfolk, brummede han med et medlidende Smil i Bevidstheden om sin Mandighed.

„Det er dumt, af Dig, at gaa,“ sagde han til sin Kone; men denne havde nu engang sat sig i Hovedet, at hun vilde afsted. Tropperne var paa en Øvelsesmarsch og de skulde passere en snæver Dal, som ikke var saa langt borte; dèr skulde de holde Middagshvil og spise. Saaledes idetmindste var det bleven sagt Konen og derfor havde hun besluttet sig til at gaa derhen og se Soldaterne. Hendes Søn var jo iblandt dem; hendes ældste, hendes brunhaarede, blaaøjede, smukke Henrik, som hun ikke havde set, siden han for atten Maaneder siden sammen med andre Rekruter fra den større Nabolandsby var draget til Regimentet. En eller to Gange havde Posten bragt hende et Par Linier fra ham og hun havde deraf set, at hendes Dreng var rask og haabede at høre det samme fra hende. Det var alt, hvad hun i halvandet Aar havde erfaret fra sin ældste Søn, og saa undrede hendes Mand sig dog over, at hun vilde gaa den lange Vej for at se Tropperne holde Hvil.

„En Fa'er er dog en stakkels Skabning,“ sagde hun spottende.

Hun og han var smaa Bønderfolk; deres Smule Jord var mager og stenet. Men skønt deres Lod var haard, bar de den dog modig; de var jo raske og rørige, og deres Børn var lydige, flittige og altid ved god Helbred, skønt Smalhans var Køkkenmester og der næsten aldrig kom Kød paa Bordet. Huset var en elendig Hytte, kun tarvelig beskyttet mod Nordenvinden, Marken laa mod Syd.

Deres Liv var som sagt kummerligt nok, men de hutlede sig igennem, og alt hvad Konen bad Vorherre og Staten om var det ene, at man vilde lade hende beholde sine Drenge. Det var en omvandrende Bissekræmmer der havde fortalt hende, at Tropperne vilde marschere forbi og lejre sig der i Nærheden, kun fire Timers Vej borte, og hun vidste at Sønnens Regiment var med.

„Hvorledes vil Du finde ham blandt saa mange?“ mente Manden; men det havde hun bare let ad. Hun skulde ikke genkende sin Søn? Jo, om der saa var fem Tusind — ja, fem Millioner!

For dem, der kan slaa Bro over nok saa lange Afstande ved Hjælp af Kulturens og Videnskabens Fremskridt, er det umuligt at forstaa, hvad Fraværelsen betyder for de Fattige og Uvidende. Den ligner Døden; der kommer intet Budskab, ingen Lysstraale gennembryder Mørket. Sønnen var revet bort fra Hjemmet; man havde vel sagt hende, at han vilde komme igen, men hun vidste hverken naar, hvorfor eller hvorledes. Staten havde taget ham, Staten; der for hende var noget ubønhørligt, noget ubegribeligt; mere vidste hun ikke.

Bissekræmmeren havde sagt: Tropperne er dèr nede; aa, det er virkelig et smukt Syn, Ryttere, Fodfolk, Artilleri. Eders Henrik har jeg ogsaa set. Det var for nogle Dage siden; han kaldte paa mig og paalagde mig at sige Eder, at hans Regiment kommer gennem Dalen i Morgen Middag, og at de skal holde Hvil dèr. „Sig til Mo'er, at hun skal komme,“ bad Henrik. „Hvad tænker Du paa,“ svarede jeg, „det er jo over fem Timers Vej, og Din Mo'er er da ikke ung mere. Desuden er det jo midt i Høsten.“ Men Henrik lo bare og blev ved sit: „Sig til Mo'er, at hun skal komme.“ Det har jeg nu besørget, men det er ikke min Skyld, hvis I gaar.“ Bissekræmmerens Fortælling havde bevæget og glædet Konen, men hun havde dog fortsat sit Arbejde.

„Jeg vil ikke raade Jer til at gaa,“ fortsatte Bissekræmmeren. „Det kan jo være, at de slet ikke marcherer gennem Dalen. Saadan en General faar hvert Øjeblik et nyt Indfald. Men Drengen har paalagt mig det.“

„Hvorledes ser han ud?“ spugte hun.

„Aa, en Smule mager er han jo, men rask er han; jeg kan ikke sige, at han ser daarlig ud.“

Hun betragtede Bissekræmmeren skarpt.

„Han har aldrig været synderlig stærk,“ mumlede hun saa; naar Børn ikke faar noget at spise, kan de aldrig blive kraftige Mennesker.“

„Aa i Drengealderen kan de altid spise, hvis de fik Lov til det,“ bemærkede Bissekræmmeren. „Men han klagede sig ikke, ikke med et Ord.“

„Det var aldrig Henriks Vane at klage,“ erklærede Moderen.

Med det faste Forsæt at opfylde Sønnens Ønske blev hun oppe og strikkede, medens Manden og Børnene sov.

I Midten af Juli er Nætterne korte og naar det tilmed er Fuldmaane, synes man, at det overhovedet ikke er Nat. — Klokken fire aabnede Konen Husdøren og gik; til Manden og Børnene havde hun sat Brød og tynd Kaffe paa Bordet til Frokosten. Den ældste Pige kunde varme Kaffen og saa maatte de hjælpe sig med det tørre Brød.

(Fortsættes.)

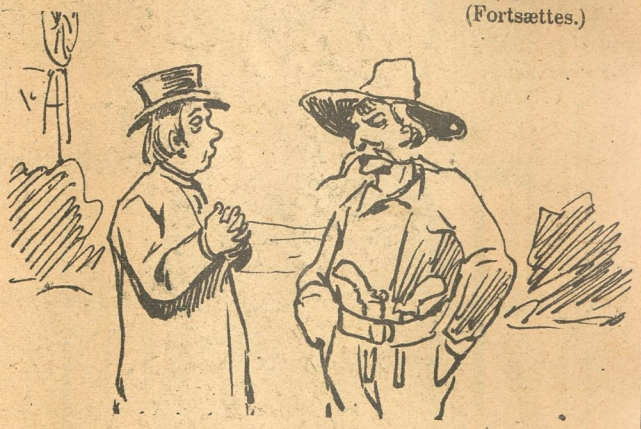

I det fjærne Vesten.

Missionæren: Min Kære, har de nogen Gang tilgivet en af Deres Fjender?

Bloody Dick: Ja, en Gang.

Miss.: Aa, hvor det glæder mig! Og hvad bevægede Deres Sjæl til denne kristelige Kærlighedsgærning?

Bloody Dick: Hvad der bevægede mig? Jeg Idiot havde jo ingen Revolver hos mig!

I Kontoret.

Chefen: Hr. Sekretær, hvorfor arbejder De ikke?

Sekretæren: Aa, jeg tænkte netop paa noget.

Chefen: Maa jeg gøre Dem opmærksom paa at *i mit Kontor tænker man ikke paa noget!*

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg kunde nu alligevel nok li'e min Kære, at en og anden af vores Politikere var li'saa durkdreven som Fjelstrup i Madame Sans Géne, for han hører saamæn ikke til de *trætte*, men hænger i uden at man mærker det ringeste til at han bestiller noget, og dog kommer han altid i det rette Øjeblik og har stadigvæk det Kort paa Haanden, som klarer Sittevasionen. Ser De, det er noget andet end som at si'e li'som de Folkethingsmænd, der nu faller a' paa 'en, at Tilstanden er bedrøvelig, og at de hellere vil holde sig hjemme til det igen bli'er tørt Vejr i Polletiken, men deraf ser man jo tydeligt, at De ikke er hvad Fusje-Fjelstrup kaller at høre til de organiserende, og lad dem derfor bare gaa hjem og lægge sig allesammen, for de duer alligevel ikke til at klare Ærterne, naar det kniber, hvad Venstre jo forresten aldrig har forstaaet. Det er saamæn ikke, fordi jeg sværmer for Fusje-Fjelstrups Gavtyvepolitik, som vel ogsaa paa sine Steder bliver praktiseret i vore Dage; men det gottede mig at se ham gaa omkring og snuse de andres Dumheder op, saadan, at han stadig havde dem i Lommen, og skønt jeg paa ingen Maade fik nogen fordelagtigere Mening om Napoleon ved at se ham paa Folketheatret, saa kan jeg dog saa godt forstaa, at han sa'e om Fusje: *„Det* er en *Mand!*" men han mærkede ikke at samme Mand ogsaa havde *ham* i Lommen. Aa, min Kære, er det nu ikke ynkeligt at tænke sig, at alle disse trætte Eksistenser, som benytter et eller andet Paaskud til at knibe ud fra det hele, de vil ogsaa kaldes Mænd! og derfor er jeg saa knusende gal paa Skade, for nu bilder det Fæ sig virkeligt ind, at det er moderne at høre til de trætte, og bare fordi han ikke blev valgt til Bestyrelsesvalget i Rottejægernes Sangforening, vil han nu mælde sig ud og gøre Skandale paa Generalforsamlingen. Og saa traf det jo saa uheldigt, at mens han bissede om i flere Dage og Nætter for at kapre Stemmer, saa kommer Folketællingslisten, men da jeg ikke havde Spor af Anelse om hvor Manden var henne eller om jeg nogensinde saa ham mere, saa kunde jeg begribeligvis ikke skrive ham paa Listen, og nu véd jeg hverken om han er talt med, for da han endelig behagede at arrivere og jeg spurgte: „Er Du med paa Tællingen?" saa slaar det desperate Menneske i Bordet saa Kaffekopperne dansede forkert og med en Stemme, der grangivelig mindede mig om Napoleon Martinius Nielsen, da han vilde ha'e at Frøken Abrahams skulde separeres fra Dorph-Petersen, tordnede han: „Jo, Du kan være muggen om, at jeg er med, baade paa Tællingen og paa Kommandoen", og dermed farede han ud i Kontoret og smed halvanden Krone til en Pige, som vilde laane 75 Øre paa sin Kærestes gamle Bukser. — Ser De, det var jo en ganske god Forretning. Og nu maa De begribe Dem til, at han sidder fra Morgen til Aften og spekuleler paa at løse en Præmie-Logogrif eller hvad det er i Kultorvets Nyheder, for han tror jo, at han skal vinde Præmien, som er en fin Spadserepels, og bagefter vil han vinde en Ulster, et Par elegante Benklæder og en Hat, og efterhaanden samler han sig paa denne Maade et helt Lager, aabner en Præmieforretning paa Strøget og realiserer hele Stadsen til „uhørt billige Priser". Saadan fjanteserer han tidlig og sent og vil absolut konkurrere baade med Wessel og Vett og alle de andre, og det hjælper ikke, at jeg si'er! „Fikst Du Pæren, Zakarias?" han bliver ved med at løse og løse, saa jeg frygter, han tilsidst faar en Skrue løs og gaar sin egen Opløsning i Møde, for nu kan man jo se af Amalie Skrams Bog, at det hjælper hverken at gaa til Professor Hieronimus eller til en anden Æskulap — for det *æ sku Lapperi* altsammen. Tak for Kaffe!

Han gik i Vandet.

— Sig mig lille Mand, er der langt til den Beværtning, hvor Du søger?

— Ikke ti Minuters Vej!

— Men det er vel sløj Mad, der serveres?

— Næ, den er fortrinlig!

— Men den megen Tobaksrøg skader Dig vist i Længden.

— Der bliver kun røget lidt, og Ventilationen er meget god!

— Saa kommer der maaske ogsaa undertiden Damer?

— Rigtig pæne Damer, kan Du tro!

— *Saa gaar jeg med Dig, min Ven!*.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Teori og Praksis.

Lad de Fattige hjælpe de Fattige!

Nr. 7.

KVINDEN

Søndag d. 17. Februar 1895.

Faderen: Se saa, Børn, nyd nu rigtig den friske sunde Landluft. Imidlertid nyder jeg en Bøf og et Par Bajere henne i Kroen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

For Højre gaar det nok svært tilbage,
det siger selve Doktor *Toft*,
ti Tusind stak a', o hvilken Klage,
snart tomt er Højres Pakhusloft.
Væk er nu Lemmerne og Ploug,
og Stillingen er voldsom flov,
skønt Fredrik raaber: hov
og gaar paa Sjov.

I femte de nøjes maa med *Fredrik*,
for sjette skal ha' Hammerich,
og Frederik gaar og spiller Grædrik,
saa tror han nok der vanker Stik,
men Frederik Du kan tro nej,
i femte *Gustavsen* er sej
og *Holm* vi sviger ej,
stik a' med Dig!

Paa Isbryder ta'er man over Sundet,
men Turen kan sgu blive drøj,
og Taksten vi lige godt har fundet
er forholdsvis lidt lovlig høj,
men *Tietgen* er en vigtig Rad,
han lægger paa, spør' Ingen ad,
naar blot hans Aktiefad
bli'r fuld af Mad.

Derovre i Rusland sidder Zaren
den skikkelige *Nikolaj*,
mens udenfor tumler Folkeskaren,
den ønsker ogsaa lidt for sig.
I Stemmen Nikolaj nok har
den stille Graad, men han er klar
han vil kun være Zar
li'som sin Fa'r.

I syvende Kreds en Kaffebrænder,
vor Adelgades *Neiiendam*,
paa *Hage* for Holdningsløshed skænder,
men det syn's vi nu er en Skam,
for Neiiendam har dinglet tidt,
først Riffelpunsch og derpaa lidt
af Bojsens Akkevit
og andet Skidt.

Ved Øllet.

— For hvilken Himmelretning sværmer Skræderne mest?

— For *Vesten!*

Bekendtgørelse.

Nogle Plejebørn kan optages i en selskabelig Forening, hvor der vil blive lagt an paa at more dem med Sang og Deklamation etc. hver Aften, ligesom Traktementet, der bestaar af Opium, er frit. Billet mrkt.: Kærlig Pleje! indsendes til Undertegnede, helst forinden Tilladelsen til at have Plejebørn bliver mig fratagen.

Ærbødigst
Bagger,
Frøken.

Velgørenhedsforestilling.

Paa Hof- og Stadsrettens Scene opførtes forleden Dag under stor Begejstring „Robert" for første Gang. Solopartierne indehavdes af de Herrer Johannes Hansen og Henriques, hvilken sidste især skilte sig udmærket fra den store Benægtelsesarie: Jeg sværger ved min Ære — —! Indtægten var ca. 160 Kr. og tilfalder den trængende Statskasse.

Skanker og Skoser.

„Frejr" har maattet bøde to Kroner i den offentlige Politiret. Saadan gaar det, naar man vil feje for Middelstandens Dør, og ikke en Gang kan feje og ophugge for sin egen.

* * *

Cirkus Variete har faaet et Par Sioux-Indianere.

„Ravnen" foreslaar Højre at anskaffe sig et Par lignende. Partiet kan nok trænge til lidt Sioux at muntre sig med, saa galt det ser ud alle Vegne. Den „Sjus" Frederik laver, er nemlig ikke meget bevendt.

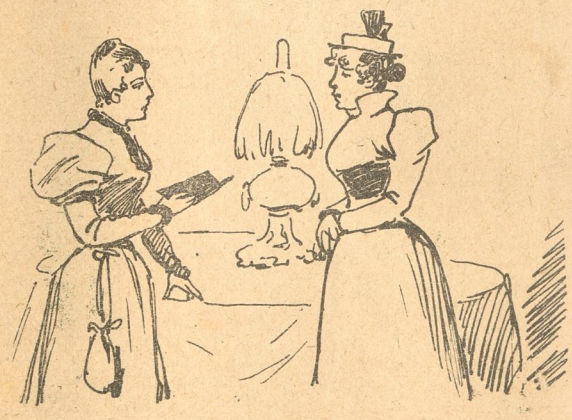

Tilstrækkeligt.

Fruen (læser den pladssøgende Kokkepiges Anbefalinger): Denne her er jo en ganske brillant Anbefaling. Her staar, at De er den bedste Kokkepige, Hr. Petersen nogensinde har kendt. Hvem er den Hr. Petersen?

Kokkepigen: Det er min forrige Kæreste, Frue!

Kunsten stiger!

Mel.: Hver Morgen rejste jeg min Krop.
(Af „En Spurv i Tranedans".)

Herhjemme Kunsten stadigvæk
bli'er mer' og mer' mærkværdig,
hvis ej man er tilbørlig fræk
saa er man hurtig færdig,
men naar blot man den „Kunst" forstaar
som ogsaa kaldes Gøgleri,
og snildt kan proppe Folk med Blaar
saa gælder man for et Geni! —
Ja, det er som jeg siger,
bevar's hvor Kunsten stiger!

Beskedenhed som Dyd man ej
for Tiden respekterer,
kun Frækhed ene lønner sig
thi den man estimerer. —
Et gammelt musikalsk Talent
tidt med Besvær faar Klap og Ros,
mens let et Barn bli'er anerkendt
som Verdens største Virtuos. —
Ja, det er som jeg siger,
bevar's hvor Kunsten stiger!

Den som bedømmer andres Værd,
med gode, sunde Ævner,
og skikkelig er i sin Færd,
man tidt som Fæ benævner
men den, som med et kritisk Blik
har travlt med at fordømme alt,
at helt han glemmer „*Selvkritik*",
han bliver ofte „dydig" kaldt. —
Ja, det er som jeg siger,
bevar's hvor Kunsten stiger!

Man sige hvad man sige vil,
vor Kunst er omkalfatret;
naar *før* man søgte Sang og Spil,
saa gik man i Teatret;
nu styrer man sin muntre Gang
til „Frelsens Hær", hvor allenfals
for Guitar, Horn og Damesang
man faar en lystig Trippevals. —
Ja, det er som jeg siger,
bevar's hvor Kunsten stiger!

Dagen derpaa.

— Kastede hendes Fader Dig paa Døren?
— Næ, hun selv?

Hvad er Lykke?

(Bearbejdet for „Ravnen".)

Lykken! I klarblaa Æther omkring Fjældets Top svæver Ørnen. Og over Bølgerne gaar en Hvisken: Kommer ikke Olaf Trygveson? Snekken paa Havet, hvad véd vel den om Saharas Glød?

En Konge er han. Mægtig er hans Arm, men Hugormen i Hjærtet sover ikke. Ilden er slukket paa Fyrstedet, og Timen er kommen, da det store underbare skal faa sin Løsning. Hvad véd Du om Livsgaaden?

Aand, højn Dig mod Karlsvognen og le over Verden! Forstaar Du mig?

H. Ibsen,
Symbolist.

* * *

Hvad Lykke er? Der findes kun ét, som kan betegnes med dette Navn, kun ét, som kan fylde en Mands Bryst med Salighed og bringe ham til at betragte dette vort fattige Land som et Paradis paa Jorden.

Dette ene er Lettelse af Hartkornsskatterne i Forening med en forsvarlig Brændevinsskat. Pris være det Land, hvor Love i den Retning gjennemføres!

Barner,
Kammerherre, Agrar.

* * *

Det er den største Lykke at kunne faa Arbejde og ernære sin Familje. Næst derefter er det en Lykke at faa et Maaltid varm Mad og lidt Kul til Ovnen, naar der hverken er noget i Spisekammer eller Kakkelovn.

P. Petersen,
arbejdsløs Arbejdsmand.

(Fortsættes.)

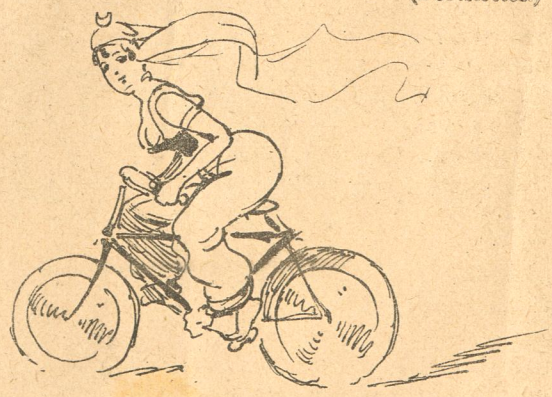

Fremtidsbillede.

Sultanen: Ved Profetens Skæg, Mustapha, hvor er mine Fredagseftermiddags-Spadserebukser?

Mustapha: Ved Profetens venstre Øjesten, det kan jeg virkelig ikke sige. Dit Harems Stjærne, den gazelleøjede Fatima er for et Kvarters Tid siden kørt ud paa sin Bicykle, men uden at angive, hvor hun agtede sig hen.

Kvalificeret Godgørenhed.

Arbejderen: Har De ingen Kul med til mig?
Kusken: Det ved jeg ikke. Har De Pianoforte?
Arbejderen: Nej, det har jeg rigtignok ikke.
Kusken: Ja, saa har vi ikke noget til Dem. Vi kommer aldrig noget Sted, hvor man ikke har et eller andet Instrument.

Afrikanske Riddere, Kommandører o. s. v.

Den østafrikanske tyske Guvernør *v. Schele* havde fra Berlin faaet tilsendt Ordenstegn til fire tyskvenlige farvede Høvdinge. Da de for at takke mødte til officiel Avdiens, saa de ud som Billedet viser.

Et Gensyn.

(Fortsat.)

Det var allerede lys Dag; Morgensolen straalede paa Højene rundt om; velgørende Kølighed og Ro laa over den tavse Natur; de stenede Kløfter, der til andre Tider var saa frastødende og triste, syntes nu at have et medlidende Udseende og et Anstrøg af Skønhed; Skyer drog hen over Himlen og mellem Højene laa hvide Taagemasser lige som smaa Indsøer.

Hun var en høj, mager Kone, kun fyrretyve Aar gammel, skønt hun saa meget ældre ud. Hendes Haar var graanet, Huden solbrændt og rynket. I sin Ungdom maatte hun have været smuk, men nu var der kun faa Spor tilbage af Skønheden; Tænderne var daarlige, Kinderne indfaldne. Hede Somre, strænge Vintre, de fugtige Foraarsstorme, den skarpe Efteraarsblæst, alt dette havde ladet hende ældes tidlig. Aar ud, Aar ind arbejdede hun strængt i Marken, mejede Græs, slæbte Brænde og Vand og gik bag Ploven. Hun var saa fortrolig med Stilheden og Ensomheden rundt om, at hun slet ikke ængstedes; hele sit Liv havde hun tilbragt mellem disse stenede Høje; aldrig havde hun set andre Egne, aldrig var hun kommen ud fra sit snævre Hjems Tarvelighed og Ensomhed.

I Lommen havde hun et Stykke Brød og hun vidste, at hun af og til vilde træffe paa Vand i Klipperne. Paa Hjemvejen vilde hun skære Græs ved Vejkanten og tage det med hjem. Det var hendes Sædvane, aldrig at spilde et Øjeblik eller lade en Fordel slippe sig af Hænderne. I Dag havde hun til Ære for Sønnen taget sin bedste Kjole paa; den var tarvelig nok. Til Sønnen medbragte hun en lille Ost og et Hvedebrød; hun havde gærne bragt ham noget bedre, men hun havde jo intet.

Med regelmæssige, hurtige Skridt gik hun fremad. Luften var frisk, Solstraalerne jog efterhaanden Taageskyggerne paa Flugt. Konens Tanker var hos hendes Søn, hvis korte, ensformige Liv hun genkaldte sig, lige fra den første Tid da han laa ved hendes Bryst i Svøbet og til han var bleven voksen. Saa kom paa engang Staten og rev ham bort fra Hjemmet og hans Kære, og nu vidste hun ikke mere, hvorledes det stod til med ham; en høj, uoverstigelig Mur havde rejst sig mellem hende og hendes Barn. Han var bleven ført bort, langt bort, uden at hun kunde forhindre det, eller gøre noget for at faa ham tilbage. I enogtyve Aar havde han tilhørt hende, havde hun lidt, arbejdet og savnet for ham; og saa paa engang var han ikke mere *hendes;* Statens Haand havde lagt sig paa ham. Det havde hun aldrig forstaaet og aldrig tilgivet. Folk kunde sige hvad de vilde, det var dog grusomt, det var umenneskeligt, det var forbandelsesværdigt. *Hende* tilhørte han, og de tog ham bort fra hende og rejste en Mur imellem dem . . .

Men nu vilde hun idetmindste faa ham at se. Han havde jo sagt til Bissekræmmeren, at hun skulde komme. Hun vilde gærne gaa til Verdens Ende bare for at se ham marschere forbi i Solheden, fuld af Støv og Sved. Det var nok. Og skulde der virkelig holdes Hvil, skulde der være Bivuak, som man havde fortalt hende, saa vilde hun slutte ham i sine Arme, høre hans Stemme, se paa, med hvilken god Appetit han vilde spise hendes Brød og hendes Ost, og hun vilde tørre Støvet og Sveden af hans Ansigt, som om han igen var et Barn. „Sig til Mo'er, at hun skal komme," havde han jo sagt; den gode Dreng, han havde altsaa dog ikke glemt hende!

Solen steg højere og højere, det var nu hen paa Formiddagen. Det blev varmt; Landskabet mistede de første Morgentimers rosenrøde Skær og Sølvskyggerne, og viste sig nu i sin hele Nøgenhed og Øde. Stien, som Konen fulgte, var hele Tiden ens; næppe synlig gik den gennem Højenes

(Sluttes.)

Et moderne Pompeji.

Mel.: Komme hvo som –

Jeg vil synge om en By,
der berømt er ble'en.
fordi den har fundet Ly
nede under Sneen;
Byens Navn er Hjørring, men
der er ikke no'et at se af den;
kun Skorstenspiber stikker
op, hvor Byen ligger.

I en grulig Mængde Sne
ligger den begravet,
det gik muntert, en, to, tre
var det hele lavet.
Folk gik ind i Husene,
sa'e: „Det er dog knusende,
som det sner for Tiden". —
Ingen har set dem siden.

Næste Morgen kom en Mand,
som sku' ind til Staden,
og han studsed', gjorde han,
og saa mumled' Raden:
„Det var s'gu dog mærkelig,
for jeg synes virkelig,
at her har Byen lagt før
i sin hele Pragt før.

Angst han bøjed' Øret ned
mod den hvide Bakke,
og saa vidste han Besked,
no'en han hørte snakke;
nedenunder, hvor han stod,
maaske tyve. tred've Fod
raabte én paa Maren,
én paa Niels og Karen.

Straks vor Mand han bragte Bud
hen til Nabobyen.
Folk kom til, Du store Gud!
sikke dog et Syn.
Raad blev holdt og Per og Poul
gav sig til hver med sin Skovl
at grave og at hakke
i den hvide Bakke.

Uden Rist og uden Ro
søgte man en Vej i-
gennem Sneen til det mo-
derne Pompeji.
Snart kom Byens Tage frem,
og fra mangt begravet Hjem
krøb man ud af Kniben
gennem Skorstenspiben.

Saadan kan endnu det gaa
paa de danske Sletter,
hvor der jo dog saa som saa
baade Lov og Ret er.
Vinden driver frit sit Spil,
lægger Sneen, hvor den vil
og blæser nord for Hjørring
af Ingerslev og Hørring.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, det forsikrer jeg Dem, at var jeg ikke justement gift med Skade, saa rejste jeg udenvidere til Paris og friede til Rochefort, for han har da det nysseligste Haandelav til at gi' Folk med Grovfilen, og det skal der til i disse Tider. Aa, som det Menneske kan skælde ud — det er mere end storartet, det er pyramidalsk, som salig Rimestad sa'e, naar han slog til Skaglerne oppe i Arbejderforeningen ved Nørrevold, da den var paa Hjørnet af Hvælvingen, som nu hedder Admiralgade til Minde om Admiral Carstensen, lisom Niels Juelsgade er opkaldt efter den anden Admiral, der staar udenfor Landmandsbanken og slaar Saltebrød for Tordenskjold, der har gemt sig inde i Krogen ved Holmens Kirke, men som sagt, Rochefort er min Mand, desværre ikke min ægteviede, men saadan hvad jeg vil kalde mit Sværmeri, som jeg kunde li'e skulde gøre en Afstikker herop i Stedet for dennehersens Pater Melange eller hvad han hedder, som bare vil gøre Folk mere katholske i Ho'ederne end de er i Forvejen. Aa, om vi havde en Rochefort! En, der rigtig kunde rive ned paa hele vort politiske Brøndstrædekvarter, ikke bestille andet end rive ned paa alt det raadne, være som en Terrier parat baade tidlig og silde til at gribe de gamle Rotter i Nakken, saa snart de bare stak Snuden frem af deres Huller. Hvad gjorde det, at han kun rev ned, at han lod de døde Rotter ligge? Der var jo Kræfter nok til at bygge Nyt op og til at smide Rottekadaverne paa Møddingen eller Skraldevognen. Det blev jo ikke saa fin Begravelse, som mangen gammel Samfundsrotte nu faar, men den vilde være mere retfærdig. Og saa er der jo det fortræffelige, at saadan en rigtig Rochefort altid har sin Lanterne med sig, og naar han lader dens Straaler lyse op i Krogene, saa ser man allevegne den nøgne Sandhed, ikke altid forførende, men saa rart virkelig og fri for al forloren Pynt. Naa, jeg gad nok se Forligsmændene i den Belysning! Vi véd jo nok i Forvejen, hvad de indeholder, men vi taaler dem alligevel, og det er Fejlen. En Rochefort vilde blive ved at skælde dem ud Dag efter Dag, gøre dem saa latterlige, at enhver selvstændigt tænkende Mand tilsidst vilde finde dem saa utaalelige, at de ikke fik en eneste Stemme, hvis de overhovedet vovede at stille sig mere. Tror De, at en Rochefort vilde finde sig i, at en Professor Matzen som Løn for sine Provisoriefortolkninger og sin øvrige Tjeneste i Højrepartiet blev stablet op paa Landsthingets Formandsstol? Eller at Rasmus Claussen fik Lov til at gøre Folkethingets Formandssæde varmt med sin intelligente Bagdel? Eller at Lars Dinesen og Madam Reedtz-Thott og Frede Bojsen og Jørgen Pedersen og Nellemann og Klavs Berntsen kom til ret længe at spille „Solstraaler" paa den politiske Variette-Scene? Næ, de blev snart pebet ud, og jeg er vis paa, at Lanternemanden ikke holdt Fred førend „Frejr"-Galtene blev drevet ind i deres Stier, hvor de hører hjemme, i Stedet for, at de nu render løse her i Byen og vælter skikkelige Næringsdrivende i Rendestenen, og en Nationalbankdirektør, der meldte sig fortrydelig, fordi en en enkelt Direktør havde rodet op i en mislig Affære, som der skulde ha'e været strøet Sand paa, havde vist været færdig med fyrre, lisom Doktor Fenger, da han tabte sin Sag ved Højesteret, og nu maa han trøste sig med Attesterne fra Præstekonerne, der vel nok kan kaldes Sagkyndige, hvad det angaar med at faa Barn i Kirke, som der nu foreløbig ikke bliver noget af i Kastelskirken, desformedelst, at Taget er brændt a', hvilket ogsaa er kedeligt for Overgeneral Bahnson, som ikke kan komme over i sin egen Kirke og bede Vorherre bevare hans Fæstning „fra Fjendens Vold og Knus", som de rigtige gamle Natvægtere sang hver Aften i gamle Dage, da Bahnson var en lille god Dreng og ikke drømte om, at han selv skulde blive Natvægter i Kastellet.

Tak for Kaffe!

Overensstemmelse.

Faderen (til sin giftefærdige Datter): Jeg siger Dig, Jokumsen er rig, han forstaar sin Forretning og er et bravt Menneske; ham skal Du ta'e!

Datteren: Jamen jeg vil ikke ha'e ham! Han behager mig ikke!

Faderen: Hvad vil det sige, at han ikke behager Dig! Du behager heller ikke ham, men han ta'er Dig alligevel!

I Skolen.

Læreren: Hvad havde de gamle Romere forud for os?

Eleven: De behøvede ikke at oversætte *Virgil*.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En moderne Alkymist.

Hvorledes Agrarernes Profet, Storesmanden Lüttichau tænker at skaffe Penge til de trængende Godsejere.

Nr. 8.

Ragnen

Søndag d. 24. Februar 1895

Borgmesteren: Vil det ærede Brudepar underskrive Ægteskabskontrakten?
Brudgommen (Sagfører, meget distræ): Jeg begærer fjorten Dages Udsættelse, for at indhente nye Oplysninger . . . . (Tableau.)

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Bal i Haven.

Jo mer man nærmer sig til Valgets Tid,
desmere kniber det for *Fredrik Hansen,*
han har jo slaaet til Mandatet al sin Lid,
det sløver hans Fornuft og døver Sansen,
nu han ej huske kan, hvad selv han skrev,
den Gang Kommunelaanet fremsat blev,
o Frederik, lad Du nu uden Skrupel
Pontoppidan besé Din skøre Kuppel.

Den gæve *Colding* har sig klamret fast
til Lyngbykredsen trods de her Agrarer,
han synger kækt Kong Krisjan stod ved højen Mast
og tre og fyrre tro sig om ham skarer.
Men om *Just Nielsen* nu kan klare den
tilligemed sin Ven Kand. *Karstensen,*
se det er Sagen; det er ikke saad'n,
selv *Charles Herdahl* føler sig paa Potten.

Den to og tyvende saa gaar vi ud
til en Turnering om det kommunale,
og hver en Storesmand bér til den gode Gud
at „Borgerlistens" Stjærne ej maa dale,
Men Handelsmændene vil med ha' Lov
at sige Tak for sidst til *Lüttichau.*
til *Thott* og *Vett,* kort sagt til hele Grejen,
som er det unge København i Vejen.

Der var engang en herlig Inspektør,
som raaded' for en Anstalt af de bedste,
ja De forstaar nok: Manden boed' i Korsør
og han hed *Schmidt* og elskede sin Næste.
Nu er han træt af al den Kærlighed,
vil leve i sin sidste Tid i Fred
langt væk fra dette Helvede paa Jorden,
hvor Fattigfolket bli'r klædt a' til Skjorten.

De gæve Folk, som paa den danske Mark
har dyrket meget smukke Sukkerroer,
I Følge Ordre af vor store Patriark,
vor egen *Tietgen,* Bondens Ven og Bro'r,
til Staten kommer nu med Graad i Blik,
for de fik Béten, Tietgen han tog Stik,
og nu sku' Staten deres Liv forsøde,
men Herregud er Bønderne da bløde!

For at være ganske sikker skulde Banken have lukket Kassereren inde i Stedet for Pengene.

Gaasereden.

Temmelig frit efter H. C. Andersen.

Mellem Trinitatis og Pilestræde ligger en lille Gaaserede, og den kaldes „Avisen". I den er set og ses Gæs, hvis Navne aldrig skulle forgaa i „Ravnen".

I Tidernes Morgen kom en Gaaseflok ude fra Landet, hvor der er dejligt at bo. Gaaseflokken kom med 110,000 Kroner, og den kaldtes Godsejere.

En anden Skare med forsultne Øjne og Blæk paa Fingrene svang sig ned ved Trinitatis og satte sig der om Professorens Sæde for at adlyde ham. De kaldtes Skriblere.

Der lød fra Højres Kredse et Angstens Skrig for det nye Blad „Avisen" og Folket bad: Fri os Gud for det skrækkelige Sludder.

Bag Trinitatis graa Mure, ved de grønne Pulte, sad smaa Gæslinger og skrev saa Pennene spruttede, og Birger Hansted og Martin Kok var flittigst af dem alle.

I Knæ bøjede de sig alle for den tykke Gaas, Frederik, der gik omkring og redigerede det hele.

Det er længe siden siger Du.

Ogsaa nærmere vor Tid blev set herlige Gæs flyve ud fra Reden.

Det gækkede i Luften, det lød hen over Gader og Stræder. Udraaberne skreg med „Avisen" à 2 Øre Numret, det var som om Gaaseflokken vred sig i de sidste Krampetrækninger.

„Ja, den Gang", siger Du, „men nu i de sidste Dage".

Da saa vi Gaas flyve ved Gaas i herlig Flugt. En lod sin Finger røre ved Formandsklokken i Landstinget, saa det klang gennem Luften, Medlemmer rettede sig i Sædet og herlige Resultater viste sig mod den dybe, mørke Baggrund.

Vi saa en Gaas stille sig i 5te Kreds, vi saa at Vælgerne studsede, og Menneskene rundt om i Kredsen løftede deres Hoveder for at se denne mærkelige Skabning.

„Ravnen" har kær den lille Gaaserede mellem Trinitatis og Pilestræde. Lad mægtige Ferslewere komme fra Øst og Vest for at knuse den. Det skal ej ske! Selv de nøgne Gæslinger stille sig i Kreds om Redens Kant, det har vi set; de lade sig hugge i det unge Bryst, saa at Blækket flyder, de slaas med Pen og med Sværte.

Tider ville endnu gaa hen, Gæs flyve fra Reden og gaa i Vandet, før den Tid kommer, at „Ravnen" med Sorg skal kunne sige:

Det var den sidste Gaas, det sidste gæk! gæk! fra Gaasereden.

De, der siger: „Forlang af mig, hvad De vil!" er besluttet paa ikke at give en Øre.

Han vidste intet andet Middel til at lære hende at kende, end at gifte hende.

Kvinderne bliver bestandig de samme. De er altid foranderlige.

Fastelavns Vise.

Mel.: Mine Venner, De kender Korea.
(Af „Vores egne Kinesere".)

Fastelavnen
i „Ravnen"
skal mindes,
skønt jeg tror a'
ikke Spor a'
Fastelavn i vor Hovedstad findes,
thi alt er saa stille og tyst.
Før ved Børsen var vældig Ballade
der var Tummel,
sikken Rummel
alle Folk var saa morderlig glade
og de gramsed' saa det var en Lyst.
Men Politiets første Mand
han sa'e: Det gaar ej an,
hold op med den Slags Tingelingeling
thi nu er det forbudt
med Gramsen efter Skingelingeling
og „Herre hiv en Strut".
Jeg vil ikke taale det Tingeltangelting
her i gamle København.
:,: Jeg lader med Betjente
straks Jer hente
hvis I holder Fastelavn! :

Fastelavnen
i „Ravnen"
dog mindes,
thi Bajadser
som der passer
til de Løjer der mageligt findes,
vi har en antagelig Flok.
Vi skal more os godt selv om ikke
Bahnsons Blaamænd
mer' som Straamænd
kan anvendes, vi kan jo da stikke
til en Del, som er brugbare nok. —
„Avisens" Frederik vi véd
en Bolle er saa fed;
naar vi skal vælge vort Folkethingeling
bides der til „Bollen" bedst; —
af „Bollen" ingentingelingeling
der blive skal til Rest.
Vi skal køre Højre i Ringelingeling,
vi skal vække dem præcis —
:,: Ja, de skal faa at mærke
vi er stærke
og kan bruge vore Ris! :,:

I Gæstgivergaarden.

En Rejsende (om Morgenen til Gæstgiveren): Hvem har før mig sovet i denne Seng?

Gæstgiveren: En Cirkusdirektør.

Den Rejsende: Saa har det vist været Direktøren for en *Loppe*-Cirkus!

Billetsjov og Flyttesjov.

Fastelavnsris i én Omgang.

Personerne: Direktøren.
Forfatteren.

(Scenen forestiller et Hofteaters Direktionsværelse Morgenen efter en Première.)

Direktøren (magelig henslængt i Lænestolen): Tag Morgenbladene, min Kære, og læs Teateranmeldelserne for mig — naturligvis kun, hvad der angaar Premièren i Aftes. Naar De er færdig med det, saa klip alt det dadlende væk og klæb den tiloversblevne Ros ind i vor Kritikbog. Naar jeg senere gennemblader den, vil jeg ikke have noget at ærgre mig over. De behøver kun at forelæse mig et Par Ord af hver Anmeldelse, jeg er hurtigt orienteret. Vi vil bare i en Fart fastsætte Teateranmældernes nye Rangordning. Altsaa, hvad siger „Den Nationalgale"?

Forfatteren (læser): „Hofteatret genlød i Aftes af et stormende Bifald" — —

Direktøren: Det er nok! Hvor sidder den Mand!

Forfatteren (ser i Listen): Andet Parket, 3. Række.

Direktøren: Han skal fremtidig sidde i første Parket 4. Række. Hvad siger „Den Moderate"?

Forfatteren (læser): „Om vi end ikke kan undlade at anerkende det aandrige omhyggeligt udarbejdede Stykkes mange Fortrin, saa undrer vi os dog over den Godmodighed, hvormed Publikum fandt sig i nogle — —"

Direktøren: Stop! Hvor sidder den Fyr?

Forfatteren: Første Parket, 5. Række.

Direktøren: Vi flytter ham ned i andet Parket, 9. Række. Videre.! Hvad siger „Den Radikale"?

Forfatteren (læser): „Vi kan absolut ikke forstaa, hvorledes dette tomme, dillettantmæssige og tilmed højst frivole Makværk har fundet Vej til en Hovedstadsscene — —"

Direktøren (mysende af Vrede): Hold inde! Hvilken Plads vanæres af dette Individ?

Forfatteren: Første Parket, 2. Række, Nummer 6.

Direktøren: Smid den Karl ind i en eller anden Sideloge, hvor han hverken kan se eller høre noget! Der vil han maaske ærgre sig mindre over vore dillettantmæssige frivole Nyheder. Skriv desuden til ham, at de Fribilletter, hvormed han hidtil plejede at glæde sine Damebekendtskaber og trøste sin Skræder og Skomager, er strøget en Gang for alle. Aa, den Ærgrelse har dog taget for stærkt paa mig. Jeg vil ikke høre mere. Læs bare endnu hvad, „Den Reaktionære" skriver, det vil gøre mig godt. Jeg har nemlig antaget et af Redaktørens skrækkelige Stykker. Læs.

Forfatteren (læser): „Vor geniale Direktør — —"

Direktøren (straalende): Disse tre Ord er nok. Ligegyldigt hvilken Plads den Mand hidtil har havt i vort Teater, — han skal have det bedste som vi har: Proceniums Logen tilhøjre, Nummer 1!

Tæppet falder.

Der flages.

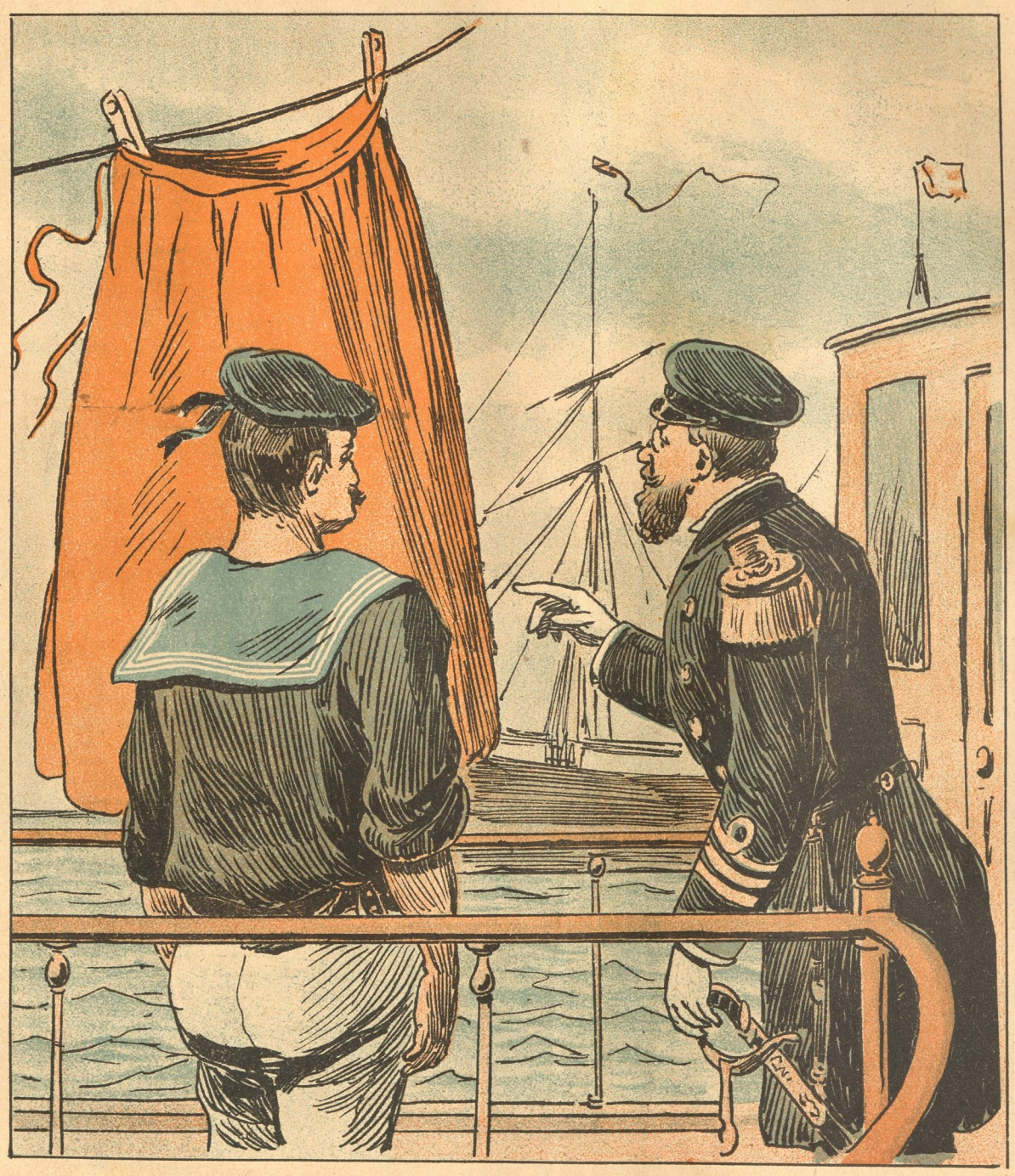

Kaptainen: Hvad er det for et Flag?
Baadsmanden: Alle Nationers Flag, Hr. Kaptain, et Underskørt.

Dagen derpaa.

— Hvordan Fa'en skal jeg klare den? Jeg kan tydeligt huske, at jeg paa Ballet i Nat blev forlovet med en rigtig sød Pige, men jeg aner ikke, hvem hun er!

Et Gensyn.

(Fortsat.)

Solen steg højere og højere, det var nu hen paa Formiddagen. Det blev varmt; Landskabet mistede de første Morgentimers rosenrøde Skær og Sølvskyggerne, og viste sig nu i sin hele Nøgenhed og Øde. Stien, som Konen fulgte, var hele Tiden ens; næppe synlig gik den gennem Højenes sparsomme Græs. Her og hist saaes et Par Geder, en Gruppe Buske, et Kirketaarn, men alt det var langt borte; hele Landstrøget var trøstesløst og forladt.

Konen gik og gik, uden at møde et menneskeligt Væsen. Endelig traf hun paa en gammel Mand, og hun blev staaende for at veksle et Par Ord med ham; hun følte Trang til at tale om den, af hvem hun var saa stolt. „Jeg er paa Vejen til min Søn, der er paa Gennemmarsch med sit Regiment Han har sendt Bud efter mig."

Og den Gamle svarede: „Saa! Naa, det er jo glædeligt for Dem. Jeg har ogsaa været Soldat — det er allerede længe siden. Lev vel og god Fornøjelse!"

Saa var Konen igen alene midt imellem de nøgne. stenede Høje, hvor nogle summende Insekter syntes at være de eneste levende Væsener. Bestandig hedere brændte Solen; intet Sted den mindste Skygge. Konen var udmattet af den lange Vej og den trykkende Varme, men jo nærmere hun kom sit Maal, desto lettere blev hun om Hjærtet. „Nu skal jeg snart gense min Dreng," sagde hun til sig selv. Ja, den gamle Mand havde sikkert Ret; det er en stor Glæde for en Moder at gense sin Søn, sund og frisk.

Da hun kom til en Kilde, der sprudlede frem fra Klippen og tabte sig i det grønne Mos, drak hun en Slurk Vand, og spiste en Bid Brød og hvilede sig lidt. Naar hun med lange Mellemrum kom forbi et Hus og blev staaende for at tale med Beboerne begyndte hun stadig med et Anstrøg af Stolthed; „Min Søns Regiment er paa Gennemmarsch: han har ladet mig sige, at jeg skal komme og se ham. Maaske holder de Hvil."

-At have en Søn ved Militæret, forekom hende næsten mere end at være Dronning, men ogsaa pinligere end en Helgens Martyrium.

I endnu temmelig betydelig Afstand kunde hun skælne mørke Linier og Pletter; hun vidste, at det var de Skove. som omgav Dalslugten, de eneste Træer i hele Egnen. Ved dette Syn fremskyndede hun sine Skridt. Solen stod allerede højt paa Himlen. Hun frygtede blot, at trods alle hendes Anstrængelser Tropperne dog skulde drage gennem Dalen, uden at holde Hvil. Bissekræmmeren havde jo sagt, at dette var muligt.

Det forekom Konen, som om Tanken derom bragte hendes Fødder til at svigte. Men hun var en stærk, udholdende Kvinde, hun overvandt sin Skræk og fortsatte sin Vej. To Timer varede det endnu, inden hun naaede Skovkanten og et Par smaa Huse, nogle Geder og sparsom Græsning. Neden for hende laa Dalen.

Det var bleven Middag; Solen brændte hedere end nogensinde. Konen gik i Træernes Skygge ned i Dalen. En ved Skrænten liggende Bondedreng vaagnede da hun nærmede sig.

„Er Soldaterne allerede komne ind i Slugten?" spurgte hun, medens hendes Hjærte bankede næsten høriigt.

Drengen svarede dovent og søvnig: „Ja, jeg hørte før Hornene. De har gjort Holdt dér".

„Min Søn er med", sagde hun stolt og ilede afsted i den betegnede Retning.

Det var dog noget stort at have en Søn ved Soldaterne! Efter en halv Times Gang kunde Konen se hele Dalen.

Ja, der var de! Hun kunde se Vaabnene, Metallet blinke; hun fik Øje paa Kanonerne, Hestene; hun kunde se et Mylder lig en Hob Myrer. Ja, det var dem! Skyndsomt

(Sluttes.)

Skanker og Skoser.

A.: Nu kniber det for Kineserne. De har bogstavelig ingen Ting mere.

B.: — Ingen Ting — aah!

A.: Jamen Gud! véd Du da ikke, at Admiral *Ting* begik Selvmord forleden Dag?

B.: Naa, saadan.

* * *

Enkekejserinde Dagmar befinder sig i velsignede Omstændigheder, og den nygifte Kejserinde ligeledes. Efter et Forlydende, som „Ravnen" dog ikke vil garantere for Sandheden af, skal den høje Dames Bedstemoder nok ogsaa være begyndt at blive trivelig paa sine gamle Dage.

* * *

De kongelige Skuespillere, Operister og Ballettister har gjort Skrue. Meningen er at skrue Feuen op, som Direktionen har villet skrue ned. Al Tilgang af Skruebrækkere frabedes.

* * *

En ivrig Beundrerinde har efter Forlydende tilsendt Hr. Martinius Nielsen en Napoleonskage, som en Paaskønnelse af hans Præstation i Madame Sans-Gêne. Hr. Abrahams gav et Glas Krambambuli til at skylle den ned med, og Personalet stod rundt omkring ham og sang:

Napoleon var en tapper Kriger, o. s. v.

* * *

Frederik Hansen stiller sig op i 5te Kreds, for at vise, at han lige som hin berømmelige Uffe hin spage ikke er bange for en „Holm"gang. Hans egen Røst er hans „Skræp". Blot det nu maa bide godt, og blot „Holm"gangen i det kele taget ikke bliver en stor Vandgang. Man har før set saa galt.

Højre vil som bekendt forære *Estrup* en Guldmedalje, som Tak for hans „store og gode Handlinger". I Tilgift faar han et Billede af sig selv, som Frk. *Wegmann* skulde male; men det bliver der nu ikke noget af, fordi Frøkenen ikke vil gaa hjem til Estrup, og han vil heller ikke gaa hjem til Frøkenen. Komitéen maa altsaa se sig om efter en anden Maler, der „gaar i Byen". — Vi foreslaar *Malmigden-Jensen.*

„Hastværk er Lastværk", sa'e Direktør *Abrahams:* han udsatte Gildet for Skuespillerne indtil Madame Sans Gêne er gaaet hundrede Gange.

Statistiken oplyser, at de *kvindelige* Lægers Tal er i stadig Stigen. Ganske naturligt! Kvinderne har et udmærket Greb paa at „kurere" Mændene.

En „rask“ ung Mand.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Kejseren i det russiske Land,
det er en grumme mægtig Mand,
han kan gøre alt hvad han vil,
for der er ingen Rigsdag til;
han kan slaa og trumfe i Bordet,
for der er ingen, der frata'er ham Ordet.
Han i det hele taget saamænd
er en drabelig Ungersvend.

Folket, det troede han var liberal;
men den Hypothese den var nok gal;
nylig man fik Beviser paa,
at han nok véd, hvad Vej han vil gaa.
Deputationer omkring fra Landet
mødte og sagde nok iblandt andet,
at de haabed' han vilde gi'
dem en Forfatning, der var fri.

Men saa skød Kejserens Mildhed Ham,
Despoten viste sig stiv og stram.
Drag I blot hjem igen, han sa',
for dette her bli'er der dog intet a'.
Ordene, de var nok ganske blide,
men Meningen var: Vi alene vide!
— Naar man født er til Zar,
slugt man Alverdens Visdom har.

I Selskabet.

En Dame (poetisk anlagt): Hvad ligger der mellem mine Taarer og mit Smil?

En Herre (prosaisk): *Næsen!*

Den unge Husfrue.

Han: Jeg troede vi skulde ha'e Maccaroni til Stegen i Dag?

Hun: Ja, jeg lod ogsaa hente et helt Pund, men jeg maatte saamæn sende det tilbage igen, for de var *hule* allesammen!

Ny Kampsang.

„Ravnen“ har været saa heldig at komme i Besiddelse af en Vise, der er forfattet af en ung Højremand, en, som det fremgaar af Visen lidt for ung Højremand, og tilegnet Frederik Hansen. Den lyder saaledes:

Mel.: Vel mødt igen, Kong Frederik —

Velkommen her, Ven Frederik i Kredsen,
til Valg parat, vi venter kun dit Bud,
skønt ej endnu af Aar vi har fyldt Snesen,
vi skal dog trøstig skælde P. Holm ud.
Giv ikke tabt! thi før Du skal faa Skammen
paa Valgets Dag at dumpe tung og træt,
før skal vi skrabe døde Vælgere sammen,
før skal vi alle stemme *uden Ret.*

Ja, hvis dit Blik i 5te Kredses Gader
paa Valgets Dag vil skue mangen Mand,
der gaar til Urnen hen i tætte Rader
og raaber: Leve Holm! alt hvad han kan,
saa trøst Dig med Du falde vil med Ære,
dog sørg kun for midt i det fæle Dump
at falde paa Din Bag og ej Din „Pære“,
den taaler sikkert ej saa haardt et Bump.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Til Slagtehuset.

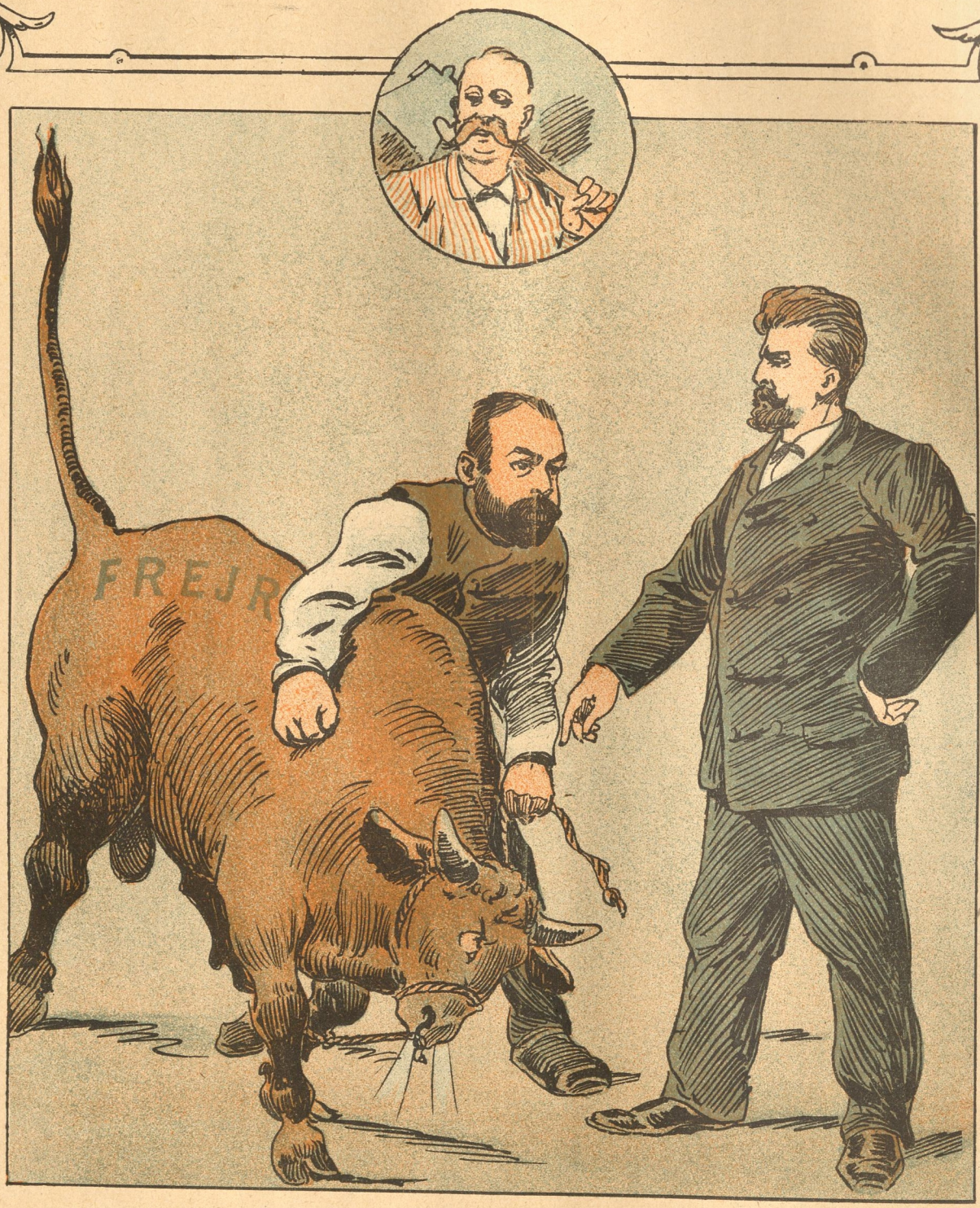

Middelstanden: Her er det uvane Dyr. Hvad skal vi gøre med det?
Socialdemokratiet: Slaa det ned!

Nr. 9.

KVÆRN

Søndag d. 3. Marts 1895.

Dommeren: Hvorfor staar De for Retten?
Anholdte: Fordi Betjenten kom og hentede mig.
Dommeren: Nej, jeg mener: Har ikke Drukkenskab været Aarsagen?
Anholdte: Jo, begge Betjentene var fulde.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hele Verden kalder.

Ude paa Fredsberre
Is og Sne til Knolde blev,
Vejene er værre
end i Snoldelev,
fem Mand gaar og hakker lidt,
men det er kun skidt.
Vi til Nytaar knalde
løs i vores Nabosogn,
Højres Mænd maa Alle
paa en Skraldevogn.

Sofus paa Tribunen
ej sig følte rigtig glad,
da han fik paa Trynen
af den hersens *Gad.*
Politik er ikke let,
Kære, mærk Dig det,
men bliv ikke gnaven,
hold Dig til dit Bitterøl,
Kredsen tager Klausen
dog trods Højres Søl'.

Højre hang til Tørring
alle Kandidaterne,
men man fandt ej *Hørring*
blandt Kam'raterne,
han skal skræve, den er go'
ud fra Valby Kro
og til Ama'erlandet,
være Bymand og Agrar,
men Du gaar i Vandet
vogt Dig, bitte Far.

„Frejr" i Byen kigger,
skulde ha' lidt luftig Plads
for en Del Butiker,
Urtekrampalads.
Salomon løb efter *Vett*
jo, god Dag, Kasket!
Ingen ud tør leje
for saa bliver der Boykott,
Ingen ud tør skeje,
Middelstand er godt!

„København" var efter
Thott, som elsked' „Frejr" saahøjt,
og for Fredriks Kæft er
Gensvar ofte drøjt.
Nu skal Thott til Retten gaa
at faa rent Tøj paa,
hvorfor det han gor'e
fatter „Ravnen" ikke ret,
Thott og Vett og „Store"
bli'r dog altid ét.

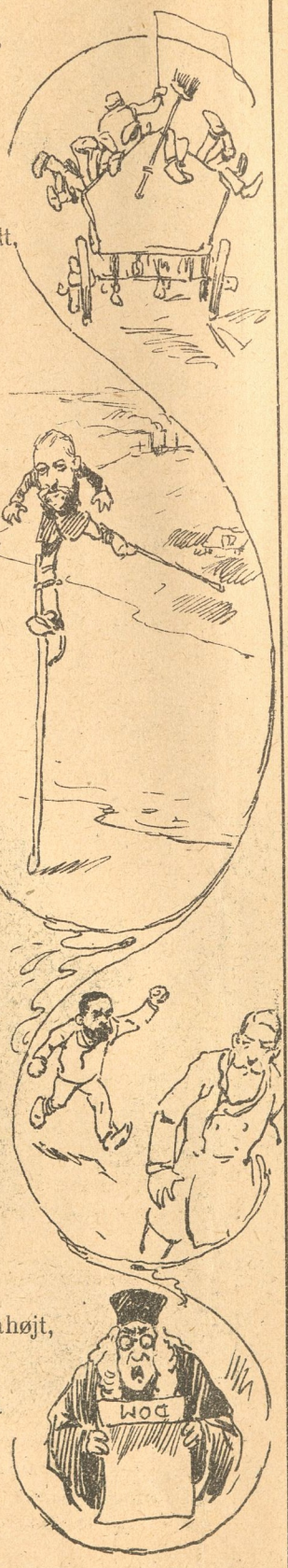

Skanker og Skoser.

El Ole. Ole Gottfried er kommen paa fri Fod. Ryder har som bekendt været det hele Tiden.

* * *

Frejr er svært paa Tapetet i denne Tid. Reedtz-Thott fornægter den, ingen vil avertere for den, ingen huse den. Andelshaverne ville ikke med Sandhed kunne synge:

Ein Frejr's Leben führen wir,
ein Leben ohne Sorgen.

Naa, der er for den Sags Skyld heller ingen, der siger, at de har i Sinde at synge hverken det eller andet. De har vist vigtigere Ting at tænke paa.

* * *

Hr. Axel Heide oplyser i Social-Demokraten, at efter hans Formening er der ikke noget, der hedder Frejr's Bank. „Ravnen" tillader sig at mene, at Hr. Heide tager fejl. Frejr har allerede faaet Bank nok og vil faa mere inden Enden tager. Men vi kan godt forstaa, at Hr. Heide ikke bryder sig om at være med i den Slags „Bank"affærer.

Fra Pæretoft skrives til os:

Den for de Pæretoftske Teatre og Varietéer beskikkede Censor, Hr. Møller Carlsen har for nogle Dage siden slaaet nogle større Slag mod et Par udenlandske Damer, der optræder paa en Varieté.

Den ene havde sunget nogle Vers af en Sang, hvilke' Vers Censor efter sin egen Formening har strøget, og hun maatte derfor betale en større Bøde. Hvad den anden af Damerne angaar, da havde hun i fuldt Kostume sunget et Vers af — man tænke sig blot, hvilken Formastelighed — den fra Krigsaarene 1848-49-50 bekendte Faber'ske Krigssang: I Gaar jeg fik min Trøje — —

Da „I Gaar jeg fik min Trøje"s tændende Toner lød ud i Salen, sad Censor netop og var i Færd med et Stykke Smørrebrød med Tunge (at sige dansk Tunge) og en Bajer. Han saa op og studsede; jo rigtigt! Det var: I Gaar jeg fik min Trøje — og deroppe paa Tribunen stod en i et spraglet Kostume klædt udenlandsk Sangerinde og lod den herlige gamle Kampsangs Toner runge ud i Salen. Censor rejste sig straks og lod Forestillingen afbryde — selvfølgeligt! — han vilde ikke have været sin Plads voksen, om han ikke havde gjort det — og gav med harmdirrende Stemme og for aabent Tæppe bemeldte Sangerinde en ordentlig Røffel. Hun maatte aflevere „I Gaar jeg fik min Trøje," og ved en nærmere Undersøgelse fandt man endvidere en dansk Visebog med — iblandt andre — følgende Sange: I Natten klam og kold — Ritsch! rattch riderumbumbum! — Tyskerne skal ha' paa Kassen m. fl., hvilke hun alle maatte rykke ud med. Først da fik hun Lov til genoptage sit Arbejde, og det Pæretoftske Publikum kan nu roligt tage Plads i bemeldte Varieté uden at behøve at frygte for at høre en af vore herlige gamle Kampsange tone sig i Møde paa en blasfemisk Maade.

Marts.

Mel.: Den jævne simple Arbejdsmand.

Naar Isen dækker Sø og Strand
og lægger alting øde,
og standser alt for Fattigmand,
hvorved han faar sin Føde.
Da venter man med Haab og Lid,
at Vint'ren snart er omme,
og at den milde Foraarstid
ret snart igen vil komme.

Naar Januar og Februar
vi vel har overstaaet,
da bliver Luften mere klar,
og Solen Magt har faaet;
den smelter Sneen fra vort Tag
og optør vore Ruder —
vi hilser Marts med Velbehag
som første Vaarbebuder.

Den jager Vinterkulden væk
og lader Solen skinne,
og Isen faar sit første Knæk
og maa tilsidst forsvinde.
Hvad før var mørkt vil blive lyst
og atter kaldt til Live,
hvad før var øde tomt og tyst
vil atter livligt blive.

Der bliver travlt i Land og By,
hvor før ej virkes kunde;
der Arbejd' blive vil paa ny
og Brød til mange Munde.
Der bliver Liv paa Sø og Strand,
hvor Skibet frem sig skyder,
det fra et fjærnt og fremmed Land,
os af sin Velstand byder.

Og som Naturen Dag for Dag
fornyet Livskraft finder,
vi for vor store fælles Sag
i Styrke fremad vinder.
Og derfor roligt vente vi,
naar Valgsignalet klinger,
at Marts for os og vort Parti
et frodigt Foraar bringer.

1. Student: Du gode Gud, Du har jo to Bøger staaende i Din Reol. Er det Dine allesammen?

2. Student: Nej! De fleste er laante?

Kampen for Frejr.

Mel.: Champagnegalop.

Er Du Minister flot
og bærer Navn Reedtz-Thott,
og er Din Adel „godt"
og Blodet herligt „blaat",
er Haaret bleven graat
i Dyd og Hæder blot,
og ejer Du et flot
og dejligt Slot.
(Smæld.)
Er Du i Stort og Smaat
en Grand-Seigneur, som flot
har til sin Fødsel faa't
et Navn saa fint og godt,
at han kan ynke blot
hvert latterligt Komplot,
der hyler om hans Slot
med Haan og Spot.
Lad da være med at svare,
lad dem skælde, lad dem bare;
Frederik han det hele klare;
som en tro Bindehund
bruger han sin Mund.
Mærker Du
ej endnu
Raabet stilner af,
maa Du fordre Bøde, Hævn og Straf;
en Reedtz-Thott
har jo blot
at anlægge Sag;
han vil vinde den i Ro og Mag.
Thi et Sagsanlæg det passer,
det duperer — jøs! det gasser.
det forblænder Folkets Masser,
det kan stive af Paladser;
det gør Nytte stor hos bistre,
gnavne, arrige Filistre,
det kan rense selv Ministre;
Skaal!
Derfor lad os lyve, dementere, Kære,
hvis at no'en derfor beklikker vores Ære,
skal med Sagsanlæg sgu' lystelig den skære,
lystelig helt op til Hu! Hejsa — Højesteret.

En Præst var anklaget for Uvidenhed etc. Biskoppen lod ham komme for sig og sagde: „Der er ikke andet for, end at De maa forsættes." „Nuvel", sagde Præsten, „lad mig da blive Biskop, og tag De mit Præstekald".

En Skriftefader sagde til en døende Dame: „Held Dem! Jeg ser Dem allerede med én Fod i Himlen, kun med den ene staar De endnu paa Jorden". „Saa ser De mig jo", sagde Damen, „i en meget styg Stilling".

Kreditor og Skyldner.

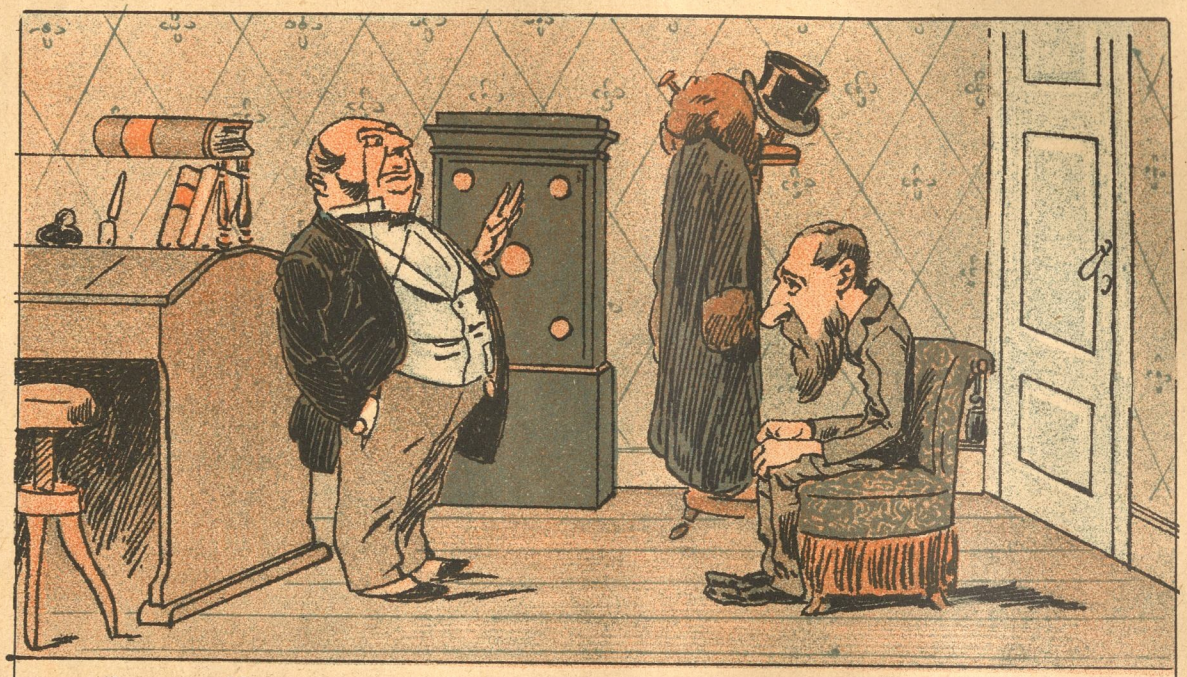

Grosserer Mogensen nægter at gaa ind paa Købmand Jokumsens Akkordforslag.

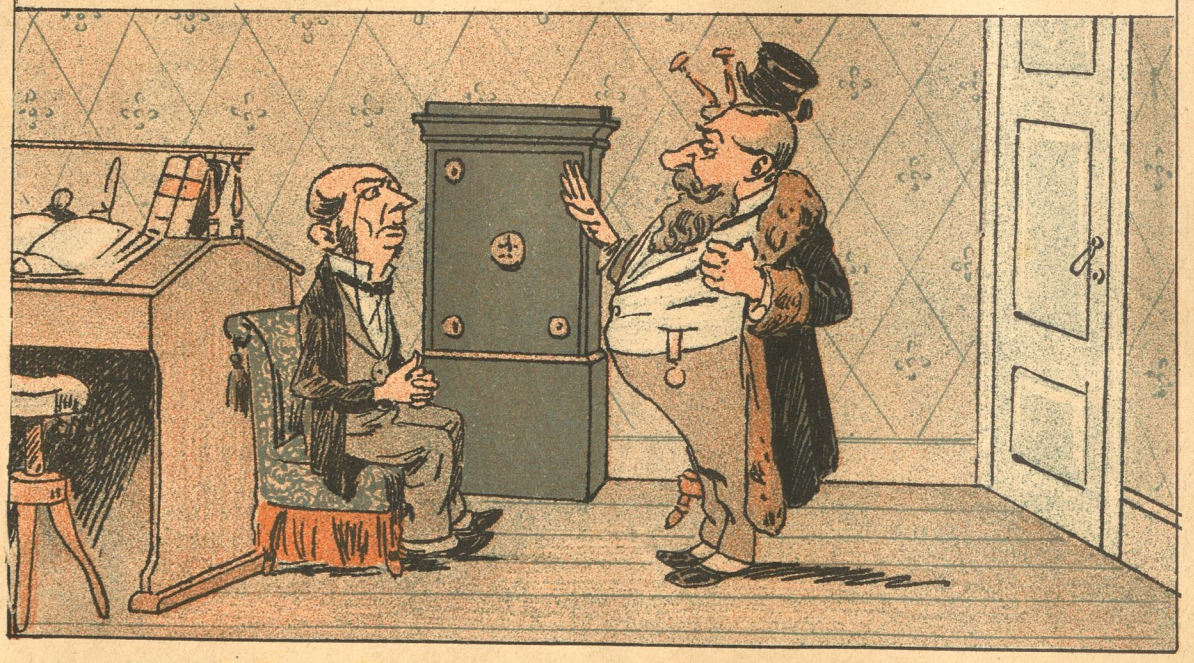

Købmand Jokumsen, der nu er bleven Agent for en udenlandsk Fabrik, nægter at gaa ind paa Grosserer Mogensens Akkordforslag.

Rør mig ikke! Jeg er Agrar.

Et Gensyn.

(Sluttet.)

Ja, der var de! Hun kunde se Vaabnene, Metallet blinke; hun fik Øje paa Kanonerne, Hestene; hun kunde se et Mylder lig en Hob Myrer. Ja, det var dem! Skyndsomt klatrede nu Konen ned til Lejrpladsen. Skrænten var stejl og mangen Gang skjulte Træerne Stedet, hvor Soldaterne holdt Hvil; men da hun endelig naaede ned til Bunden af Dalen, var Regimenterne der endnu; Soldaterne hvilede sig og spiste. Hun gik hen til den nærmeste Gruppe af unge Soldater og sagde: „Jeg er hans Mo'er — Henriks Mo'er. Vil De ikke sige mig, hvor han er? Han har sendt Bud efter mig."

Hendes Stemme var hæs af Bevægelse og hendes Fingre pillede mekanisk ved Forklædet. Denne fremmede, støjende, brogede Menneskemængde forvirrede hende; hvorledes skulde hun her finde sin Søn?

Hun begyndte at tabe Modet. Hun gik fra Mand til Mand og spurgte. De unge Mennesker lo hende op i Ansigtet og vendte hende Ryggen. De grinede, gjorde Nar ad hende, sendte hende fra den ene til den anden. Paa denne Maade gjorde den stakkels Kone Runden gennem Lejren, snublede over de paa Jorden liggende Tornystre og stirrede tilsidst fuldstændig forvirret paa det fremmedagtige Skuespil.

Dèr stod store Kanoner, hist fraspændte Artilleriheste; her var Kogesteder, Kogekedler, Brødposer, Vaabenfrakker; Folkene sladrede og lo fornøjede, i Bevidstheden om at have nogle Hviletimer. Det var en travl, larmende, støjende Hvile; det summede og surrede for Konens Øren og hun blev bestandig mere forvirret og ængstelig. Her var saa mange, saa uendelig mange Soldater, og alle lignede de hverandre med deres kortklippede Haar, deres Uniform og deres ensartede Statur. Hvorledes skulde hun finde sin Søn i denne Bisværm?

Hun lod sig dog ikke afskrække. Tilsidst traf hun paa en Soldat, der, mere taalmodig eller mere medlidende end de øvrige forklarede hende, at her laa Artilleriet, tre Feltbatterier, samt et Kavalleriregiment. Hendes Søn hvem han kendte af Navn, var ved Infanteriet ved Enden af Kolonnen; hans Regiment laa en halv Times Vej længere tilbage. Konen takkede Soldaten og gik; skønt hendes Lemmer var stive, hendes Aarer var opsvulmede, ilede hun dog videre, rigtignok med stor Anstrængelse. Men hun var opfyldt af Glæde, fordi hun nu med Bestemthed vidste, at hendes Søn var her. Muntert tiltalte hun Mændene, som hun gik forbi, og hun følte hverken Trætheden i sine Fødder eller Smærten i sine opsvulmede Lemmer. Henrik var her; det var nok.

„Jeg har bragt et Brød og en Ost med til min Søn," sagde hun til en Patrolje, som fandt Konens fremstaaende Lommer noget mistænkelige; Patroljen lo, hun lo ligeledes og kunde gaa videre. Overalt spurgte hun og sagde: „Jeg er Henriks Mo'er, han ønskede at jeg skulde komme. Jeg har gaaet hele Dagen. Hvor er han? Kan De ikke sige mig det?"

Infanteriregimenterne laa noget længere nede i Slugten, under de overhængende Klippers Skygger. Ogsaa her vrimlede det som i en Myretuge; nogle var bøjede over Feltkedlerne, andre hentede Vand fra en Bæk. Men i Infanteriets Lejr herskede ikke den Munterhed og Passiar som hos Artilleristerne og Kavalleristerne. Officererne stod i en Gruppe under et enligt Træ; deres Stemmer lød alvorlige og dæmpede og de saa urolige ud. Konen gik frem og tilbage mellem Soldaterne, nok lidt bange, men dog med et Udtryk af glad Forventning i det trætte, ophedede Ansigt. Forskende saa hun fra den ene til den anden, ængstelig saa hun sig om; men sin Henrik kunde hun ikke opdage.

Endelig kom hun til en Gruppe unge Soldater, der mærkværdig stille og rolige stod afsides og lige som forstenede stirrede paa et eller andet, der laa paa Jorden. Hvad de saa efter var tre af deres Kammerater, der laa paa Ryggen i Skyggen af et stort Træ. Konen kom frygtsomt nærmere; en ubestemt navnløs Skræk fik næsten hendes Blod til at standse.

„Hvad er der i Vejen med dem?" spurgte hun, „Er de syge?"

„Nej, min gode Kone; de er *døde*. De er styrtede døde om paa Marschen. Den varede i otte Timer, og det var saa varmt!"

Nærmere og nærmere kom Konen, bøjede sig over de stive Skikkelser, og løftede hos den ene efter den anden det Stykke Lærred, som bedækkede Ansigtet. Og da saa hun endnu engang sin Søn . . . . .

Frederik.

Mel.: Frederik er Du oppe.

Fred'rik er Du rent af Lave,
det med Ho'det vist er galt?
stedse skal Du gaa og gnave,
glemme hvad Du har fortalt.
Lille Fred'rik — tykke Basse
fatter ikke i en Fart,
Du i „femte" skal Dig gasse,
ej det bliver rart.
:,: Aa! Fred'rik, Du er oppe
i Dit Skillingsblad;
men faar Du Smæk udi Din Bag,
saa bli'r Du ikke glad. :,:

Nej, det er sgu' ikke saadan;
naar man op vil stille Sul,
kommer Sulet fælt paa Potten,
thi vi ta'r dog ej mod Mul.
Fred'rik, Næven stik i Lommen,
femte Kreds Du aldrig faar,
pas Dig selv og plej blot Vommen,
lille Fidtefaar.
:,: Aa! Fred'rik, Du er oppe,
gør saa tit omkring;
nu dumper Du i femte Kreds,
det ligner ingen Ting. :,:

Fred'rik, pas paa Skriveriet,
dertil Du slet ikke du'r,
svært Du gaar og træder i 'et
i Din Bunke Mak'latur.
Nu Du snart skal bruge Munden
og i femte træde Dans,
hvad mon Enden bli'r i Grunden,
mon det bli'r — St. Hans.
:,: Aa! Fred'rik, Du er oppe,
det man godt kan se,
af Snavs Du mere har end nok,
„Avisen" er Din Ble. :,:

Ja, brug blot Din Ble lidt flittig,
Vælgerne i femte Kreds
Fred'rik stedse finder vittig
og som Klovn ret veltilfreds.
Paa en Klovn de ikke stemmer,
Fred'rik, sammen pak Dit Tøj,
Din Avis vi aldrig glemmer,
thi den lugter — føj!
:,: Aa! Fred'rik, Du er oppe,
oppe til April,
Holm Dig vugger da i Søvn,
saa Du kan faa lidt Hvil. :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er da ganske forfærdeligt, min Kære, saa stræng Folkethingets Formand, *Rasmus Claussen*, er bleven mod de stakkels Folkethingsmænd. Det er ikke nok med, at de maa fortælle ham alt hvad de vil bestille hjemme hos deres Koner, naar de forlanger Orlov, men forleden havde han nær bidt Hovedet af Wagner fordi denne hans Meningsfælle kritiserede Landsthingsudvalgets Paragrafmageri i dennehersens Lov om de offentlige Huse, som Goos havde lavet sammen med Holck, og anderledes kan den Slags kloge Høns vel ikke blive, naar de skal udruges i en Gooserede. Men anbelangendes Rasmus Claussen og hans gevaltige Kommando, saa tror jeg, at Manden er vild paa Kareten og bilder sig ind, at han er Kommandant i Fredericiagadens Kaserne og at Folkethingsmændene er Rekruter, der strammes ordentlig op, og det skal ikke undre mig, om de kommer til at stille til Appel nede i Kasernegaarden om Søndagen, og til Lønning inde paa „Keglebanen", hvor de ogsaa skal „træde an" førend Møderne begynder, og naar saa Scharling eller Ridder Klavs Bærentsen har mønstret „Paraden" skal de marschere i Rodemarsch ind i Salen, hvor hver Mand har at stille sig op bag sin Stol med samlede Hæle, indtil Kommandanten med en nedladende Haandbevægelse giver tilkende, at de kan tage Plads. Det er ogsaa en civil Uskik, at Folkethingsmændene ganske ugenert „beder om Ordet" omtrent i samme Tone, som naar de ude i Makketutten forlanger en Bajer eller en Kop Kaffe. Men hvis Rasmus Claussen kommer til at føre Kommandoen i det nye Folkething — man maa jo, som jeg altid siger, haabe det bedste og være belavet paa det værste — saa bliver der nok sat en Stopper for denne al Subordination og Respekt for Foresatten nedbrydende Adfærd. Har en Folkethingsmand noget og skal ha'e sagt, saa melder han sig først hos den tjenstgørende Adjudant, en af de nuværende Sekretærer, og bliver af denne ført frem for Kommandanten, for hvem han i ret Stilling — altsaa med samlede Hæle! — forebringe sin ærbødige Anmodning. Naar Kommandanten har noteret Folkethingsmandens Nummer, træder Vedkommende af, gør Højre om og begiver sig roligt og stille tilbage til sin Plads og afventer med Opmærksomhed det Øjeblik, da hans Nummer bliver raabt op. Den omstændelige og trivielle Remse: „Det ærede Medlem for Københavns syvende" eller „det ærede Medlem for Ribe Amts anden" o. s. v. er nemlig afskaffet og erstattet med det lige saa simple som let fattelige og bestemte: „Nummer 7" eller „Nummer 53" o. s. v. har Ordet. De skal bare se, min Kære, hvor der vil komme Fart i Tingene i Thinget, ja, det vil ligefrem gaa med Tingelingeling, naar den nuværende Forretningsorden bliver afløst af Rasmus Claussens Kasernereglement, som ogsaa nok faar en lille Paragraf om Brummeture, mørk Arrest og andre lignende behagelige smaa Opmærksomheder til de Folkethingsmænd, der gør sig skyldige i en eller anden Forseelse, og naar nu den nye Ingeniørkaserne bliver færdig kan det saamæn gærne være, at Rasmus Claussen lægger Landsthinget og den lille Professor ind paa Kronprinsessegadens Kaserne og indretter de nuværende Landsthingslokaler til Belægningsstuer for Folkethingsmændene, for saa har han dem saa rart ved Haanden til Aftenmøder, og kan faa dem hjem og i Seng i ordentlig Kasernetid, naar Retræten er blæst. Naada! Jeg ser Lars Dinesen staa ude i Kasernegaarden og af alle Kræfter tude i Hornet, og henne i Bredgade kommer Jens Busk og Høgsbro, som ingen Nattegn maatte faa af Kommandanten, kilende, for ikke at blive meldt ude. Tak for Kaffe!

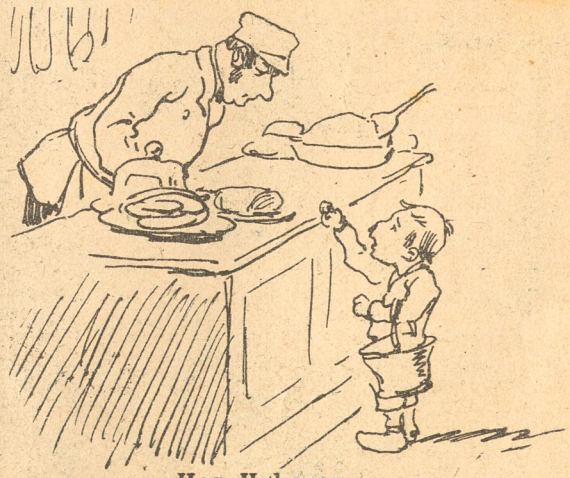

Hos Høkeren.

En lille Dreng: En hal' Fjerding Spegepølse til min Mo'er, men den ska' pakkes ind i Fortsættelsen af den Roman, som min Mo'er fik om Osten i Gaar.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

„Frejr"s første Kunde.

„Denne Vej, Deres Eksellence, saa er der ingen, der ser Dem!"

Nr 10.

Lygten

Søndag d. 10. Marts 1895.

Hos Fattiglægen.

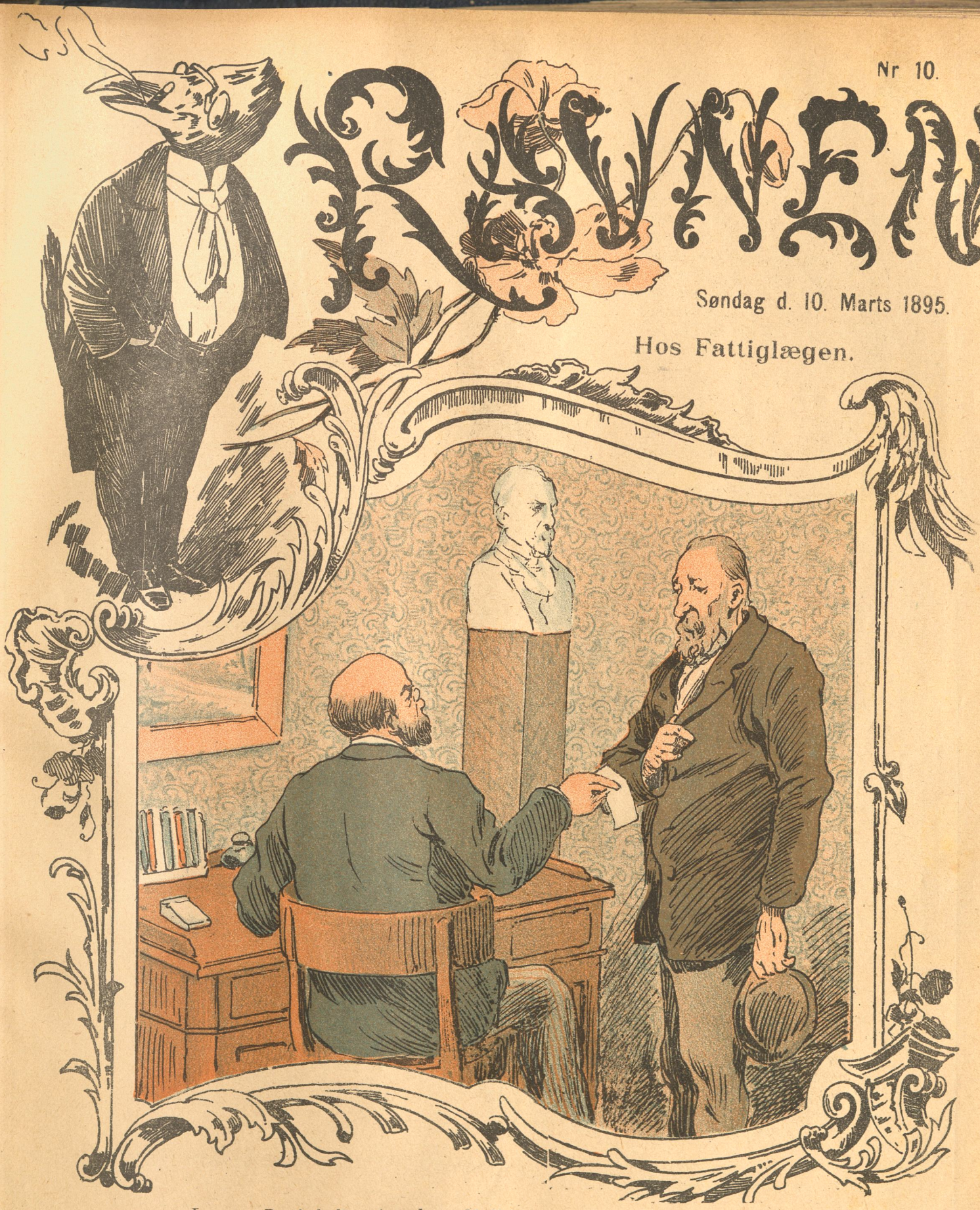

Lægen: De skal altsaa tage denne Medicin tre Gange om Dagen efter Maaltiderne.
Patienten: Saa kan jeg ikke tage Medicinen.
Lægen: Hvorfor ikke?
Patienten: Fordi jeg ikke véd, hvor jeg skal faa de tre Maaltider fra.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jeg er en fri og frejdig Sanger.

Hr. *Frederik* truer Middelstanden,
en Købmand, Høker, Øltapper maa
ej ha' en Mening, fy for Fanden,
nej de skal pænt med Frederik gaa;
snart Klør, snart silkebløde Poter
han i „Avisen" stikker frem,
:,: han anser Folk for Idioter,
selv Idiot og tilmed en slem. :,:

Ved Møde talte Anarkister,
de fandt at Politiken er skidt,
ja rent ud sagt det bare Klister,
nej maa vi bede om Dynamit.
Javel, gaa ud ved Fæstningsgraven,
dèr er Kolleger, Militær,
:,: de øver sig i Dyrehaven
i Mord paa Skovens herlige Træ'r. :,:

Fra Landet kom der tomme Kasser,
Retur til Frejrsmand, Direktør *Vett,*
for „København" det dejligt passer,
det havde ved Returvognen væ't
og set, at der med sort var skrevet
Forpagter . . . . *Gaunø* . . . . den var stram,
:,: har Greven dog pr. Andel levet
og faa't fra „Frejr" sit Kød og sin Dram? :,:

Til *fire hundred Tusind* naaed'
vor Bys Befolkning, den er da høj,
men vi er dog tilbage gaaet,
den er med Fødslerne blevet sløj.
Hvad kan mon Grunden dertil være,
er Folket træt af Kærlighed?
:,: Saadanne maa den ikke skære,
det er ej dansk, men fransk som man véd. :,:

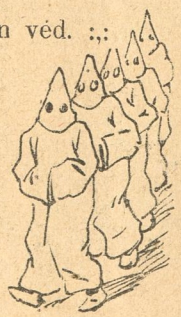

Fem Højremænd vi ser i Hætte,
de skal til Karneval i vor By,
der er en *Gætje* og en *Ette,*
Livjæger *Munck* selv møder paa ny,
og tvende til, som Ingen kender,
nu træder op i Domino.
:,: Stem ikke paa dem, kære Venner,
tag vores Liste, den er s'gu go'. :,:

Valgflæsk.

Mel.: Paa Tankens Slot bor Studenten glad.
(Af Genboerne.)

Blandt Højremænd er der stor Staahej,
de viser baade Frygt og Vrede,
omkring de løber og ta'er paa Vej
som Rotter i en Barselrede.
Hvad har forstyrret dette sølle Kravl,
som ellers søler sig i Savl og Bavl?
Jo, kære Ven,
Sagen er den,
til Valgene de mangler — Valgflæsk.

For dem er Valgflæsk Nødvendighed,
thi Hundrede og Et er ude,
de gamle Rotter har, som vi véd,
forladt den gamle Pæreskude,
det ligger i, at de opdaget har,
at der ved Højre *something rotten* var.
Den stygge Lugt
jog dem paa Flugt,
som kom fra Højres raadne Valgflæsk.

Den hele Handels- og Middelstand
har lugtet Højres Rævestreger,
de siger: „Stop, det gaar ikke an,
at denne Leg vi længer leger,
det Stores-Værk som I har lavet til,
har aabnet vore Øjne for Jert Spil.
Vi siger Tak
til den Tobak,
vi bider ej paa den Slags Valgflæsk.

Med Næringsforslag der menes at
vi vil igen os lade fange,
men at gaa med til en Dobbelskat
er dog formeget at forlange.
Lad Højre stille Fælder op, men vi
har lugtet Lunten, vi gaar ej deri.
I kan tro nej,
vi hopper ej
paa Bramsens ækle, harske Valgflæsk.

Og Fred'rik Hansen, den Flæskekrop,
som Middelstanden haanligt truer,
naar han i „5te" sig stiller op
saa lad os se hvortil han duer.
Han os erklærer økonomisk Krig;
bevares hvor han dog er latterlig.
Han staar for Fald;
det komme skal
til at se sort ud for hans Valg-Flæsk.

Til Valgkamp.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

Frem til Kamp som raske Gutter,
frem med godt Humør;
[illegible] vi smaa os sammen slutter
Højres Garde dør.
Alt det mugne og det gamle
vil ved sund Fornuft
snarligt sammen sikkert ramle,
det vil skaffe Luft.
Snarligt sammen sikkert ramle,
det vil atter skaffe Luft.

Mørket over Landet ruger,
meget staar paa Spil.
Armod Folkets Flertal knuger,
vis da hvad I vil!
Kamp for alle dem, som lider
i de mange Hjem,
som forgæves daglig strider,
slaa et Slag for dem.
Som forgæves daglig strider,
slaa med Mod et Slag for dem.

Husk hvad Højre har bedrevet,
at vort Frihedspant
til en pjaltet Klud er blevet,
Voldsmænd fremad vandt.
Statens Kasse uden Kroner,
Fryd i Højres Lejr,
vi fik Fæstninger, Kanoner
og som Tilgift — *Frejr*.
Vi fik Fæstninger, Kanoner,
og som Tilgift fik vi *Frejr*.

Ingen ligge maa i Dvale,
vær parat til Strid.
ej det nytter blot at tale,
virk, mens det er Tid.
Husk hvad Kampen nu betyder,
frem som til en Dans,
snart da over Landet lyder:
Vi vandt Sejr med Glans.
Snart da over Landet lyder,
at vi Smaa vandt Sejr med Glans.

En Afholdsmand.

— Skal det være en lille Kognak?

— Næ, ellers Tak! For det første drikker jeg aldrig Spiritus, for det andet drikker jeg navnlig ikke Kognak, for det tredje har jeg nylig drukket en Kognak, og for det fjerde — *kom bare med 'en!*

Selvfornægtelse.

Agda: Vilde Du gifte Dig med den gamle Støder for hans Penges Skyld?

Magda: Aldrig — hvis jeg kunde faa dem paa anden Maade.

Af to Onder o. s. v.

Han: Hvis den Unge bliver ved at skrige, saa bliver jeg rasende.

Hun: Vent bare lidt, saa skal jeg synge ham i Søvn.

Han: Du! . . . Næ! . . . lad ham saa hellere skrige.

Poste restante.

En ung Dame: Er der et Brev til O. 100?

Ekspedienten: Nej, men til O. O. 100!

Den unge Dame: Saa er det nok til mig. Min Kæreste stammer nemlig lidt!

Hos Parfumøren.

Kunden: Tre Kroner for saadan en lille Flaske Haareliksir? Det er jo *haarrejsende!*

Parfumøren: Ser De, den virker allerede.

I Kantonnement.

Underofficeren (lader sit Korporalskab træde an i Sognefogdens Gaard. Efter at han nøje har efterset alt, kommanderer han „Gevær ved Fod!") Lad os saa komme afsted til Allarmpladsen, Folk. Gevær i Hvil!

(Alle udfører Grebet undtagen 73 paa venstre Fløj.)

Underoff.: For Satan, 73, hvad gaar der af Dem? Hvorfor tager De ikke Geværet i Hvil?

73: Næ, Hr. Underofficer, det ha'de Di saamæn heller ikke gjort.

Underoff.: Hvorfor ikke?

73: Næ, for min Kolbe staar li'e midt i Sognefogdens Tjærebøtte!

Desværre er *Samvittighedsløshed* en lige saa blød Hovedpude som en *god Samvittighed.*

I Heden.

— For Fanden, skal jeg da raabe *Brand,* naar jeg vil ha'e et Glas *Vand?!*

I Hotel „Sprut“.

— Mine Herrer, førend vi begynder, vilde jeg gærne spørge: Drikker vi som Kavallerer eller som Kvæg?

— Skal det være en Fornærmelse?

— Slet ikke. Kvæget drikker kun saa længe det er tørstigt, men vi, til vi ligger under Bordet.

Det spøger.

Humoristisk Valgæventyr af *H. Schröter.*

Rigsdagsvalget staar for Døren.

Af Centralvalgkommitéen i den 10. slesvigholstenske Valgkreds er en Berliner og jeg sendt ud i Kredsens fjærneste Afkrog for at forsyne Vælgerne med socialdemokratiske Flyveblade og Stemmesedler.

Hvem der kender noget til Agitationen paa Landet véd med hvilke Følelser man forlader sin Landsby, naar man trods alle Anstrængelser kun kunde sikre sig en 7—8 Stemmer; og man kan derfor tænke sig i hvilken Stemning vi rykkede ud mod den Position, som gik tabt ved sidste Valg.

„Naa, vi gaar med frisk Mod!" sagde Berlineren for at opmuntre os begge, og afsted gik det til Banegaarden.

Jærnbaneturen er overstaaet.

Nu gælder det en Times Kørsel med den skrækkelige Omnibus, af hvilken vi næppe slipper ud igen med hele Lemmer. Men først og fremmest en lille Hjærtestyrkning! „Hr. Vært, to Bajere! Himmel, hvor Menneskene dog er kedelige her paa Landet! Endelig! Øllet er drukket og nu hen til Torturkamret, der ufortjent kaldes Omnibus! „Optaget!" lyder det os i Møde og vi har ingen anden Udvej, end at søge at naa vort Bestemmelsessted ved Hjælp af vore naturlige Befordringsmidler. Min Kammerats uopslidelige Humør forlader ham intet Øjeblik.

„Ser Du, Frits, Skæbnen har sammensvoret sig imod os, Begyndelsen er god, naar vi bare vidste, hvorledes Enden bliver! Naa, naar alt gaar godt, saa er vi om tre Timer ved Maalet."

Det var en rar Trøst. Efter to Timers Marsch naaede vi Omnibussens Holdested. H—büttel vort Bestemmelsessted, ligger endnu godt og vel halvanden Times Vej længere borte, og det begynder allerede at blive mørkt. Vi beslutter at overnatte her.

For ikke at udfordre den sabelraslende Retfærdighed til Paatrængenhed, og for ikke, som det allerede engang tidligere er passeret os, at faa anvist Nattelogi i Sprøjtehuset, saa vel som for at undgaa andre Farer paa Rejsen, havde vi omhyggeligt indpakket vore Flyveblade og Stemmesedler i sort Voksdug, sammensnøret med Læderremme. Vi gør saaledes ganske Indtrykket af at være skikkelige Handelsrejsende. I det nærmeste Værthus opslaar vi vort Hovedkvarter. Den bestilte Aftensmad var snart fortæret og vi sidder gemytlig ved et Glas Toddy. —

Værtinden en meget korpulent Kone, der maaske for 25—30 Aar siden har set ganske net ud, en Pige i 18 Aars Alderen og en Gæst, der tydelig nok ikke er der fra Byen, sætter sig, da der ikke er andre Gæster end vi, hen til os.

Denne Fremmede, en løjerlig Fremtoning, høj, mager, med straagult Haar og vandblaa Øjne, vækker vor Nysgærrighed.

Paa Spørgsmaalet: Hvorfra og hvorhen? erfarede vi følgende:

„Til H—büttel med Flyveblade og Stemmesedler for Fremskridtspartiets Kandidat." Afsendt af Pricipalen, der er en ivrig Agitator.

„Ser man det, saa til Lykke!" siger Berlineren med en ejendommelig Trækning ved Munden. Et meget sigende Blik til mig og jeg véd, at han har fattet den faste Beslutning at skaffe os denne besværlige Konkurrent fra Halsen.

Selskabet er ikke egnet til at føre politisk Diskussion. Men — med Forsæt eller tilfældigt — leder min Kammerat Talen hen paa de blandt Landbefolkningen saa yndede Spøgelseshistorier, og vore Bordfæller nyder ogsaa med øjensynlig Behag denne Underholdning. (Sluttes.)

En halvkvædet Vise.

Lille Frederik vil op i femte,
det var Synd om ej vi paa ham stemte,
for hvis han paa Valgets Dag mon' dumpe,
støder han vist slemt sin tykke . . . . .
tykke Pandeskal, og det gør ondt.

Hr. Reedtz-Thott er kommen op at køre
tror De ej, saa kan De blot ham spør'e,
naar De møder ham i Bredegade;
tænk, man si'er han stukket har en . .
stukket har en større Sum i „Frejr".

Tænk, i „syvende" vil Petrus Beyer
stille sig og haaber der paa Sejer;
ej hans Patienter alle møde,
for de fleste de er nemlig . . . .,
de er nemlig bosat andet Steds.

„Frejr" har just ikke blide Dage
og Hr. Vett har Grund skam til at klage;
Folk til hans Butik slet ikke trængte,
og de ønsker ham og Venner . . . . . .
ham og Venner en lidt blid're Lod.

Vælgermøderne de gaar nu villig,
Højremænd de syn's det er en billig
og sund Fornøjelse at se blandt andet
Fred'rik og Konsorter gaa i . . . . . .
gaa i Kampen mod Opposition.

Natbeværtningerne skal nu lukkes.
og det nytter ikke, at der mukkes;
man skal passe Tiden paa Minuten,
ellers bli'r der ikke mere . . . . . .
mere Sodavand og Te at faa.

Andagt i det fjærne Vest.

Cowboy-Prædikanten: Ja, kære Brødre, der vil komme en Tid, da Freden og Godheden og Blidheden behersker Verden . . . Hvad er det for en Slyngel, som snorker der bagved?

En Cowboy: Jack Jones, Broder Prædikant!

Cowboy-Præd.: Saa lad ham sove den evige Søvn, af hvilken Ingen vaagner. (Trækker sin Revolver, sigter paa Jones, men skyder forbi.)

Jack Jones (hel vaagen): Til Helvede med Dig! (skyder Prædikanten og snorker videre.)

Alle: Amen! Hvad skal vi drikke? (De gaar ind i en Beværtning ved Siden af Tabernaklet.)

Fra Pæretoft skrives til os:

Medens det hidtil her i Byen har været Skik, at nogle enkelte Udkaarne blandt vor Beværterstand har haft Tilladelse til at holde aabent baade Nat og Dag, samtidig med at et større Antal af vore Beværtere ikke engang har maattet have aabent om Dagen — de er i saa Fald bleven straffet med Bøder over en lav Sko — er der nu i Magistraten bleven sluttet et Kompromis, hvorved det paabydes samtlige Restavratører og Beværtere at lukke Klokken ti, i de tre Sommermaaneder Klokken elleve. Der hersker i den Anledning stor Jubel blandt de hidtil forfulgte Dagbeværtere, der haabe, at Kompromis'et vil hjælpe dem ud over de betrængte Tilstande, de hidtil har levet i, og stor Harme blandt Natbeværterne, der anser Kompromis'et som et Indgreb i deres Rettigheder. Rigtignok er der givet dem den Indrømmelse, at de for en aarlig Afgift har Ret til at holde aabent Hus til Klokken elleve for de Gæster, der indfinder sig i Lokalet før ti; men dette, mener de, er uden Betydning for dem. De fordrer i saa Fald, at Varietéerne skal paabydes lukkede Klokken halvti, for at Folk kan faa Tid til at indfinde sig paa Beværtningsstederne inden ti, og da der foreløbig ingen Udsigt er til, at dette vil ske, er som sagt Harmen over den mod dem begaaede formodede Uretfærdighed meget stor. De andre, de udelukkede Dagbeværtere, er derimod himmelglade, og nægtes kan det jo heller ikke, at de har en vis Grund dertil og at Publikum i det hele taget deler deres Glæde. Der var noget uretfærdigt i helt at forbyde adskillige driftige stræbsomme Mænd at ernære sig og sine paa en ærlig Maade, samtidig med at andre havde Lov til at udvide deres Bedrift til enhver Tid paa Døgnet, og man er i det hele og store tilfreds med det nylig afsluttede Kompromis.

Efterskrift.

I dette Øjeblik erfarer vi, at Kompromis'et ikke udstrækker sig til de omtalte udelukkede Dagbeværtere, men at Bøderne for de af dem begaaede Overtrædelser af Beværternæringen fremtidig vil blive endydermere skærpede, medens Kompromis'ets øvrige Ordlyd staar ved Magt. Der hersker i den Anledning stor Harme og Bedrøvelse imellem de Udelukkede.

Ved Behandlingen af den færøiske Hvalfangstlov bemærkede Hr. *Nellemann* i Landsthinget, at Spækket koster næsten ingen Ting. — Der maa Højre jo kunne faa billigt *Hvalflæsk!*

Som Følge af den sløje Rigsdagssamling truer „Landsthingstidende" til Hr. *Matzens* store Sorg med at blive temmelig *tynd.* Den vil nok komme til at forholde sig til „Folkethingstidende", som Tillæget til „Vejviseren".

Det nyeste i amerikanske Lykønskningskort er en *Amor,* bevæbnet med *Revolver.* Vedkommende Kunstner har udeladt Pilen og Buen. Han paastaar, at ogsaa Kunsten maa følge med Tiden.

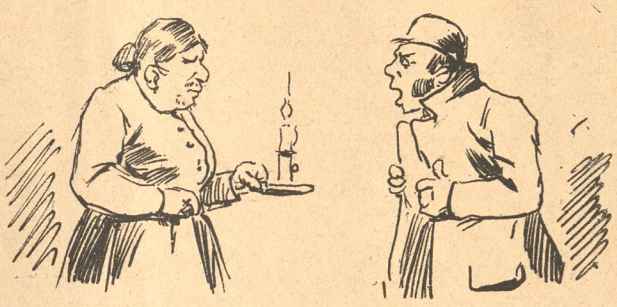

Misforstaaelse.

Konen: Hvor har Du været henne hele Aftenen?

Manden: Hos Barberen.

Konen: Barberede han Dig *selv?*

Manden: Vrøvl! Det kunde vel ikke nytte, at jeg havde sendt *Dig* derhen naar jeg vilde barberes.

Navneforandring.

Os elskelige *Frederik Hansen* skal i Betragtning af sine Fortjenester i *„Frejr"*-Reklamen have Tilladelse til at antage og føre Navnet *Frejrik.*

Reedtz-Thott har efter Forlydende indgivet Ansøgning om at maatte forandre sit Navn til Reedtz ist todt.

Jura.

— Fa'er, hvad er en Tyv?

— En Mand, som man griber i at tage noget, som ikke tilhører ham.

— Jamen, hvis man ikke griber ham?

— Aa, . . . ja . . . saa er han et *Finansgeni!*

Tilslutning.

— Som jeg siger Dig, Frøken Elly er ren som Sne.

— Ja . . . . som *falden.*

En Dame er da først rigtig tilfreds med en ny Kjole, naar den Mand, hun elsker mest, og den Kvinde hun hader mest, har set den.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

April 1895.

P. Holm. (5)

M. Olsen. (8.)

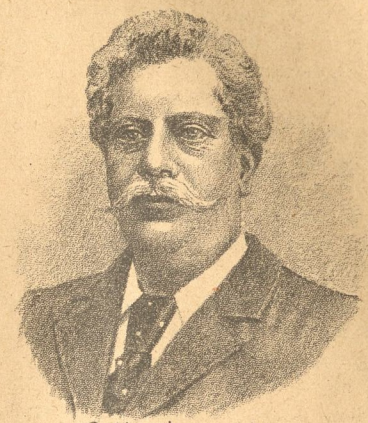
C. Hördum (9)

J. Jensen (10).

S. C. Olsen. (11).

Wiinblad (12).

A. C. Meyer. (13)

M. Klausen. (K. A. 2.).

De socialdem. Folketingskandidater i København.

Nr. 11.

Kvinden

Søndag d. 17. Marts 1895.

Fra Gaden.

— Næ, der ska' Du se — sikken en slikken Rad!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ak, de gode gamle Tider.

Nu skal Øllet skrues ned og :,: Sukker op, :,:
Lüttichau har bare rask at :,: holde Trop :,:
hver Gang Bondemanden fører :,: Klageord, :,:
saa om Hvede, saa om Tietgens Sukkerroer.
Men naar der skal kompenseres :,: bli'r der Grin, :,:
Storagraren vil ej have Told paa Vin,
Gudbevares, det er sgu' da :,: Medicin. :,:
Fin bli'r fuld i Vin, men Svin i Brændevin.

Schovelin og *Oscar Madsen* :,: skrev en Pjes' :,:
for 'n Gehejmeetatsraad, :,: skreg sig hæs, :,:
Tietgen er Geniet, han er :.: Matador, :,:
Schovelin af Smuler lever fra hans Bord,
Oscar slikker hans Tallerken; :,: begge to :,:
nok et Kødben faar, saa er den :,: tem'lig go', :,:
Pjecen vil i flere Oplag :,: komme op :,:
det er ganske lønnende at være Snob.

Ude i Charlottenlund laa :,: Sneen tæt, :,:
Colding mødte militært, god :,: Dag Kasket, :,:
vævede med Ballerupper :,: *Reeh* omkap, :,:
men af *Borgbjerg* fik de begge deres Rap.
Colding slap ved Flugt til Jærnbanen op,
og paa Re(eh)tirade gik :,: Hr. Ballerup, :,:
Rex for Styret stod, gav Borgbjerg :,: Ridderslag :,:
medens *Skeel* lod *Colding* ta' sit Nederlag.

Tietgen rigtig rart kan regne :,: Brøkerne :,:
og paa Borgerlisten fik han :,: Høkerne :,:
skønt Hr. *Fredrik Vett* har Lyst til :,: deres Sul; :,:
„skriv I bare paa", sa'e Slagtermester Juul,
„jeg kan skrive ganske som jeg :,: synes bedst" :,:
„væk!" sa'e Høkerne, saa kom de :,: med Protest :,:
Tietgen, Borgerlisteriet, :,: „Frejr" og Vett :,:
eller vores Liste, ja det Valg er let.

Efterhaanden som vi kommer :,: Valget nær :,:
bliver det for *Fredrik* over :,: Maade svær, :,:
Kampen tager paa hans Huld og :,: hans Humør, :,:
han er ej saa tyk som han har været før,
af det Skriveri han ondt i :,: Ho'det faar, :,:
kan ej huske, hvad han skrevet :,: har i Gaar, :,:
han sku' meget før gaa hen og :,: lægge si' :,:
ellers ta'er det Ende med Forskrækkelse.

Frederik Hansens Kandidatur.

Højres Valgbestyrelse holdt forleden Aften Møde for at drøfte Spørgsmaalet om det ikke var muligt i en Hast at stille en anden Kandidat op i 5te Kreds i Stedet for Frederik Hansen. Ved et lykkeligt Tilfælde ser „Ravnen" sig i Stand til at bringe et Referat af Mødet:

Formanden indledede og bød Velkommen, idet han betonede, at det jo ganske vist var en kedelig Anledning, de var samlede i, men, som det gamle Ordsprog siger: Der er skabede Faar i enhver Flok, og hvorfor skulde Højre mere end andre være forskaanet derfor. Han gav derpaa Ordet til *Professor Matzen,* der udtalte:

Han havde selv i sin Tid opdraget Frederik Hansen, der i Virkeligheden var et godt Hoved (Afbrydelser: Svinehoved) — nej! det var ikke Svinehoved, han mente; endskønt, man kunde jo ikke nægte, at den Omtalte havde Tilbøjelighed til at „rode" sig ind i alt for meget. Naa, *Frederik Hansen* var efter hans Formening et godt Hoved og havde altid vist sig som en ivrig (Afbr.: Gadedreng!) — nej, det var Højremand, han vilde sige. Men han maatte til sin Sorg tilstaa, at det nu ligesom begyndte at se ud til, at der var indtraadt en sørgelig (Afbr.: Blødhed i Hjernen) — nej! ikke just det; snarere en Slags Begrebsforvirring. Frederik Hansen var ham endnu kær (Afbr.: Gadekær), men han maatte tilstaa, at han ikke troede ham egnet til at repræsentere Højre i femte (Afbr.: Men paa sjette), og han vilde derfor anbefale at udpege en anden Kandidat, medens det endnu var Tid.

Professor Hieronimus, der tilfældigt var kommen til Stede, vilde kun, da han havde hørt nogen tale om „sjette", tillade sig at sige et Par Ord. Han havde i den senere Tid lagt Mærke til Frederik Hansen, og han troede nok, at et lille Ophold i Cellerne vilde gavne den ærede Redaktør af „Avisen" en hel Del. Han vilde foreslaa at indlægge ham, i værste Tilfælde ved Tvang, paa den urolige Gang, og i det Sted udtage en af Patienterne fra den rolige Gang til at erstatte ham i politisk Henseende. Han var overbevist om, at Højre vilde vinde ved Byttet.

Endnu havde flere Talere Ordet, der alle gik i omtrent samme Retning, og der blev til Slutning vedtaget en Resolution, der lød som følger:

Forsamlingen vedtager at gøre al mulig Anstrængelse for i Løbet af en nær Fremtid at finde en Stedfortræder for Redaktør Frederik Hansen. Hvis dette skulde vise sig umuligt, paalagdes det de tilstedeværende i høj Grad at have Øjnene med den paagældende Kandidat for femte, og gøre al deres Indflydelse gældende, for at han „tilsyneladende" kunde vise sig som en „nogenlunde" værdig Repræsentant for det Parti, han i Mangel af andre, var sat til at repræsentere

Resolutionen vedtoges enstemmigt, og Mødet sluttedes med et animeret Gilde, paa Slutningen af hvilket man Triumf bar Professor Matzen hjem paa en Stige, da han nemlig var bleven for „bevæget" til at man turde tiltro ham at gaa selv.

For Rigtigheden af ovenstaaende garanteres.

„Ravnen".

Københavneri.

Mel.: I Paris man har det saa inderlig godt.
(Af „En Spurv i Tranedans".)

København det er en fortræffelig By,
den presser omtrent Hovedstaden i Thy,
af sin Fødeby kan man ret være kry,
thi den har et glimrende Ry.
Borgerne de fejer med skyldig Honnør
om Vinteren Snesjappet fra deres Dør,
paa Kommunens Vej ligger Sneen og tør,
og Torvene bliver til Søer.
Boulevarden har tidt været dejlig, jo, jo,
der laa Bjerge af Sne, at man næsten sku' tro,
man var pludselig kommen til Grønland og bo.
— Magistraten ta'er den med Ro —
Javist, med en knusende Ro.

Politiet har det saa mageløst her,
har frit Lov til at nyde Alverdens — Besvær;
om Vinteren ved Nattetider især
med Koldbrand i deres smaa Tæ'r. —
Hver en Københavner er oplagt til Spas,
vi sværmer for Dans og for andet Kalas,
og ved Trinitatis der har vi en Plads,
hvor Frederik spiller Bajads.
Og til Byens Forskønnelse en Komitè
har vi, som med Forstand paa det skønne kan se.
Til Eksempel, er ej „Storkereden" maaske
en ganske fortrinlig Idé?
Jovist, en fortrinlig Idé!

København er dejlig, javist er den saa,
naar blot man har Mønt, saa kan alting man faa,
er Pengepungen sløj, saa gratis man maa
ad Strøget paa Asfalten gaa.
Paa en hel Del Nyt vi er forberedt,
Petroleumsbaadene bli'er efterset,
der med dem er store Forandringer sket,
nu faar de Elektricitet.
Og den ny Jorcks-Passage bli'er morderlig fin,
mens der arbejdes ivrigt paa „Frejr"s Ruin;
men naar nu København faar Poudrette-Latrin
saa presser vi næsten Berlin, —
ja, næsten vi presser Berlin.

Det sidste Ønske.

En Mand laa paa sit yderste.

„Har De ellers intet at ønske?" spurgte hans Nabo, „jeg lover højtideligt at opfylde Deres sidste Vilje".

„Velan!" svarede Manden, „saa tag Dem faderligt af Deres tre yngste Børn, det er mine alle tre".

Altid distræ.

En Dame: Jo, Barselfeber er farlig. Det var den Sygdom min Bedstemo'er døde af.

Professoren: Jamen, saadan en gammel Dame skulde heller ikke *ha'e giftet sig igen!*

Ejendommelig Motivering.

— Koger Din Kone selv?

— Naturligvis. Ellers vilde jeg ikke spise i Restavranten.

En Præst prædikede en Dag saa længe, at hele Menigheden listede bort, uden at han i sin Iver mærkede det eller gjorde Mine til at slutte, førend Klokkeren pillede ham paa Skulderen og sagde: „Nu gaar jeg ogsaa. Her lægger jeg Nøglerne, naar saa Fa'er er færdig, er han nok saa god selv at lukke".

En Mand blev arresteret, fordi han havde ægtet fem Hustruer, alle levende endnu. Da Dommeren spurgte i hvilken Hensigt han havde begaaet den skammelige Handling, undskyldte han sig med, at han vilde forsøge, om der ikke blandt saa mange skulde være én god.

I denne Tid læser man jævnlig: „Frederik haaner". Efter Valget vil det hedde: Frederik *daaner*.

Ravnens Fonograf

vil fra i Dag af og indtil Valgdagen byde paa følgende Repertoire:

„Fy, føj, Frederik!" synges af Vælgere i 5te Kreds.

„Ska' det være en Beyer?" Monolog, foredrages af en Vælger fra 7de Kreds.

„Frejr, Du hulde, livsalige Drot — —" synges af Middelstanden.

„O, ve, o, „Rech""! — Jammerarie af Operaen „Valgkampagnen i Lyngby", foredrages af Hr. Charles Herdahl.

„Reedtz Per Thotts sørgelige „Københavns" Tur", — fortælles af ***.

Slutningsfinale.

Hm!

— Hvad skal jeg forære min Svigermo'er til hendes Fødselsdag?
— Et *Rejsetæppe!*

Forskællen.

— Aa, Baron, jeg keder mig forfærdeligt.
— Jamen, kæreste Frøken, De har jo Greven, der *underholder* Dem.
— Naa ja, vist „*underholder*“ han mig, men han morer mig ikke.

Det spøger.

Humoristisk Valgæventyr af *H. Schröter.*
(Sluttet.)

Enten har de mer eller mindre gyselige Historier bragt det til at løbe vor fremskridtsvenlige Konkurrent koldt ned ad Ryggen, eller ogsaa gør Toddyen ham veltalende. Han begynder at prale med sit Mod og sin Uforfærdethed overfor Spøgelser.

Imidlertid er det bleven silde. Pigen gaar ud af Stuen, og Berlineren følger efter for at faa anvist vort Sovekammer.

„Vil Herren gaa herop, der er to Sovekamre, De kan ta'e hvilket de vil.“ Dermed rækker hun ham et tændt Lys.

Ovenpaa finder han to Kamre, adskilte ved en Bræddevæg.

I Hjørnet af det ene Kammer staar en Figur af den Slags, som Dameskræderinderne bruger til at passe Kjoler paa. Over denne Figur er trukket en Kjole og det hele er omhyllet med et Sengelagen, for at beskytte Tøjet for Støv.

Paa denne Figur baserer min Berliner sin Plan. Med en rask Beslutning knytter han en Ende Seilgarn til Figurens Fodstykke og leder Snoren gennem Bræddevæggen ind i det andet Kammer. Vendt tilbage til Gæstestuen tager han ivrig Del i Underholdningen og giver til Bedste nogle aldeles forfærdelige Spøgelsehistorier. Naturligvis har han selv oplevet det altsammen. Tilsidst bliver Sagen mig for broget og ihukommende den Omstændighed, at vi maa afsted næste Morgen Kl. 5, følger min Kammerat omsider min gentagne Opfordring, at gaa til Ro. Vi sover i én Seng.

Vor Konkurrent maa ligge i Kamret ved Siden af, og efter ængstlige Naturens Skik aflaaser han omhyggeligt Døren.

Et lille Kvarterstid ligger han i Sengen og ser i Aanden alle de rædselsfulde Spøgelsehistorier passerede Revy. Maanen kaster sit blege Lys paa den i Krogen staaende hvidt overtrukne Figur. Da — hvad er det?! Figuren har rørt sig. Vi hører, hvorledes den lange rejser sig op i Sengen. Endnu et Ryk — Figuren staar midt i Kamret. En uartikuleret Lyd høres og i næste Øjeblik falder Figuren hen over hans Seng.

Et Raab om Hjælp, et Rabalder paa Trappen; vi véd tilstrækkeligt; den lange har taget Flugten. I en Fart springer Berlineren ud af Sengen, skærer Snoren over og stiller Figuren paa dens Plads. Vi trækker i Bukserne og gaar neden under, for at være Vidner til den opstaaede Forvirring. Her finder vi den lange Kommis, den tykke Værtinde og Pigen, hvis Seng staar under Trappen. Alle i dybeste Negligé.

Med de dummeste Ansigter af Verden hører vi paa den lyshaarede Ynglings Beretning.

„I Krogen af Kamret staar en hvid Skikkelse, som har kastet sig over min Seng!“

Hovedrystende tilbyder vi os at undersøge Sagen paa det grundigste.

Tøvende og rystende af Skræk følger Selskabet os.

Den uskyldige Figur bliver undersøgt paa alle Ender og Kanter, forgæves Anstrængelser; den lange maa have drømt.

Lige meget, i den fordømte rædselsfulde Seng faar vi ham ikke til at lægge sig igen! Hvad skal vi gøre? Vi maa lade den lange tage vor Seng. og sover snart sødeligt i hans.

Den næste Morgen betaler vi vor Regning og vandrer videre. Vor lange Konkurrent vil ikke med, han befinder sig ikke vel, lader Valgdag være Valgdag og rejser tilbage.

Vi havde vundet Spillet. Vi kunde agitere alene. Dennegang kom der hverken Flyveblade eller Stemmesedler fra Modkandidaten til H—büttel.

Den lange Kommis havde snart forvunden sin Skræk, nu er han Antisemit, sælger grøn Sæbe og Spegesild og øvrigt til Faget henhørende. Men taler man med ham om Rigsdagsvalg, saa sværger han dyrt og helligt, at han aldrig mere vil gaa paa Landagitation.

Et Fremtidens Natbillede.

(Natkaféerne har lukket.)

Frit efter Ploug.

Nattens dæmrende Taager
har sig paa Asfalten lagt,
der kun Betjenten vaager
paa sin ensomme Vagt;
medens hans Blikke vanke
rundtom med agtsom Flid,
svæver hans stille Tanke
tilbage til svunden Tid.

Thi han bærer derinde,
gemt i en trofast Sjæl,
mangt et gemytligt Minde,
lystigt som Pokker selv.
Og naar han ensom træder
Asfaltens bløde Bro,
mindes han svundne Glæder
ved Nattid til Klokken to.

Mindes Sjus og Ballader,
mindes det muntre Liv,
Kæf're, Drosker i Rader,
Slagsmaal og Strid og Kiv;
mindes, hvor mangen Bro'er Lystig
han med paa Stationen tog;
mindes hvor glad og trøstig
han saa i sin Notitsbog.

Kølige Luftning fra „Reden“,
bringer Du intet Sjov,
slet intet Brud paa Freden,
ingen Uorden grov?
Er der end Liv i Staden,
er der en Smule Bal,
er der lidt Sjov i Gaden,
ak, del da med mig halv.

Lodsed' Folk man i Fængsel,
laver Betjenten Blæst,
er der af Mennesker Trængsel,
er der Leben og Fest,
o! da be'er jeg, Du leder
en Smule paa min Vej,
ellers ihjel jeg mig keder
— og avancerer ej.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, saa meget er vist, min Kære, at hvis jeg var Kasinos Direktør og ikke kunde faa Beriderne til at gaa med tre Hestes Kraft, saa engagerede jeg uden videre Oberst Colding, der i Søndags var voldsom grinagtig som Salonkomiker i Pavillonen i Charlottenlund, og det er saamænd Synd at hans gode Humør skal spoleres oppe i Folkethinget, for jeg tror, at han kunde blive ganske brillant som Napoleons Kagekone, saadan at Nørrebros Teater maaske kunde faa li'saa megen Fornøjelse af den Dame som Abrahams af hans Vaskerkone, og jeg tænker, at nu kommer Bulevardteatret snart med Napoleons Kogekone, eller maaske hans Vaagekone eller hans kloge Kone, for den Napoleon har nok været li'saa gal som en Tyrk eller en Mormon efter Fruentimmer og har ikke kunnet faa Koner nok, men enten maa Konerne dengang ha' været mere omgængelige eller ogsaa maa Mændene nu for Tiden være rent bandsatte, for nu er 'et saamæn knapt nok, at en Mand kan holde ud med én eneste Kone, men render fra hende førend Hvedebrødsdagene er overstaaet, hvis hun da ikke sel' er stukket a' i Forvejen, for Konerne er heller ikke mere saadan som de var i gamle Dage, da jeg var ung Pige og løb fra Runde til Frue og derfra til Holmens eller Garnisons for at se paa et Bryllup, som dengang var vores Fornøjelse, men nu skal de unge Damer og Fruer paa Skøjtebanen eller Cyklebanen om Formiddagen, til Middagskoncert om Eftermiddagen og abonnere i Dagmar eller det kongelige om Aftenen, eller ogsaa skal de spise til Aften i National eller en anden Variette, hvor man forresten osse ser mange Familier slaa til Skaglerne saa det vistnok svier til Portemonniksen længe efter, se, paa den Manér kan de unge Piger jo ikke faa meget Begreb om Ægteskabet eller Husholdningen og derfor gaar det mange Ægtemænd saadan at de maa svare li'som den Mand der blev spurgt, om hans Kone selv lavede Mad: „naturligvis", svarede han „ellers spiste jeg ikke *ude.*" Og naar man saa tænker sig, at det i mange Tilfælde gaar li'saadan med Vask, og at der kører Vogne omkring med Haandklæder og Duge som man kan abonnere paa, li'som paa Teaterbilletter og Tivoli og Sporvogne, saa bliver det nok det sel'samme med Strømper og Undertøj og tilsidst er der ikke saa meget som et Strømpebaand til at holde sammen paa Familielivet! Det er jo allerede for længe siden moderne, at de fleste Brylluper, Sølvbrylluper og andre Familiefester holdes i en eller anden Restavration, hvor Selskabets Vært og Værtinde er li'saa fremmede som de andre Gæster. Naa Fruen behøver jo ganske vist ikke at risikere at Gæsterne bagefter rakker hende ned fordi Maden ikke var god nok, men Dagen efter har hun heller ikke hjemme saa meget som ta' mig det Ben af Skabet til at sætte paa Bordet, og det er jo netop saa rart, synes jeg, naar man Dagen efter en større Svir kan være fri for at rode i Køkkenet og nøjes med at gnave de Fremmedes Ben og spise deres Levninger. Men det har Nutidens Husmødre ikke Sans for. Og bliver det saadan ved med at Familielivet løber op i Sømmene og revner i Ryggen, saa oplever vi nok, at der osse holdes Skilsmisse- og Separationsfester paa Skydebanen eller hos Wivel eller Wittmack. For festes, det skal der! Tak for Kaffe!

En Foraarsdag gik to Forpagtere med hinanden over Marken. Den ene bemærkede, at hvis det frugtbare, milde Vejrlig med Regn og Varme vedblev, saa vilde snart alt Ting komme op af Jorden. „Gud forbyde det", sagde den anden, „for jeg har begge mine Koner dernede".

Søvndyssende.

Jyden: Sover Du Moses?
Jøden: Næh!
Jyden: Kan Du da laane mig en Krone?
Jøden: Næh. Nu sover jeg.

I Klubben.

— Hvad vilde Din Kone her?
— Det var Gadedørsnøglen jeg havde glemt.
— At *aflevere?*

En vis Mand maatte i et Selskab, hvor man ikke kendte ham, høre sig ilde omtalt af en anden. Blandt andet sagde denne: „Man holder ham for Lærd, men tro mig, han véd intet".

„Noget véd han dog", svarede Manden, „han ved f. Eks., at De er Hanrej".

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Højres Livgarde.

Frederik: Giv nu Agt tapre Soldater, at der ikke kommer nogen for at stjæle vore rare Embedsmænds Lønninger. Særlig maa I passe godt paa Posen med Dyrtidstillæget. Den har de Handlende svært Kig paa siden vi lavede „Frejr“.

Nr. 12.

Kvæsen

Søndag d. 24. Marts 1895.

Stort Fremskridt.

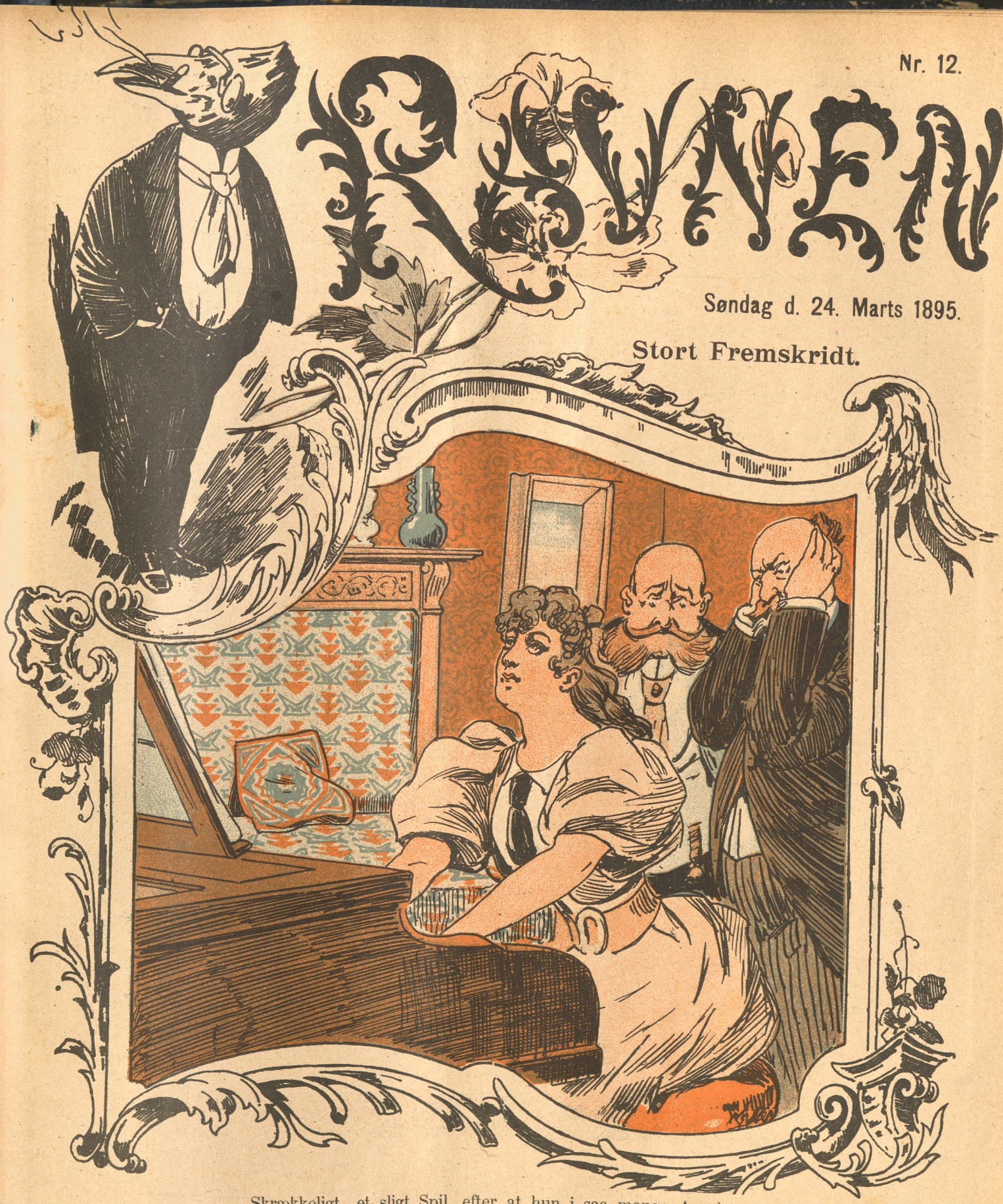

— Skrækkeligt, et sligt Spil, efter at hun i saa mange Aar har taget Undervisning!

— Det er da ikke saa underligt, naar hun hele Dagen øver sig i at spille falsk.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Kender I Didelum Madsen?

Med Forlov, har De læst i „Avisen“?
den i Idioti bær' Prisen,
Hansen, ja det er en farlig Ka'l,
hele Redaktionen er ogsaa gal.
Hansen han har regnet ud, og det er vist,
hver som started' „Frejr“ maa være Socialist,
men hvad skal det blive til med hele Højres Lejr,
naar de smider deres Generalstab ud med „Frejr?“

Hvor Pokker man i Byen træder,
i Gader saavel som Stræder,
lyder det fra Kroge, fra Fortov og Kafé:
„Frejr“ — og dersom man en Smule i et Blad vil se
lugter det min Sæl af Frederiksholms Kanal;
denne Tid maa volde Journalister Kval,
selv naar jeg i Stilhed ta'er derhjemme mig en Baj'r,
spørger baade Hustruen og Ungerne om „Frejr“.

Forleden blev jeg barberet,
men var nærved at blive spoleret,
den Gang jeg nemlig var sæbet ind
og skrabet af paa den ene Kind,
standser min Barber og spø'r — hvad tror De? gæt —
„undskyld Herre, har De Maskepi med Vett?“
„ikke det, naa Gudskelov“, og dybt han trak sit Vejr,
„jeg barberer nemlig ikke Folk, som gaar i „Frejr“.

Blot man vidste, hvad man nu sku' skrive,
skal det Sejr eller ikke blive?
Visen her er skrevet førend Fredag — som De véd
ku' jeg derfor ikke faa om Valgets Gang Besked.
Men jeg sad og tænkte i en Mødesal,
hvor den stod paa „Frejr“! jeg tror jeg bliver gal,
naa blæse være med det, blot det Valg kan bringe Sejr,
for saa maa man da for Satan blive a' med „Frejr“.

Ved Øllet.

— Skal vi vædde en Omgang „Runde“, at jeg kan vise Jer noget, som aldrig tidligere er blevet set, og som ingen levende Skabning nogensinde faar at se igen?

— Lad gaa!

— Altsaa, nu knækker jeg denne Nød og viser Jer *Kærnen.* Der er vel ingen af Jer, der har set den før? Naa, det sa'e jeg nok, og vil I saa sige Farvel til 'en med det samme. — Hap! (sluger Kærnen.) Se saa, nu er 'en væk, og I ser 'en aldrig mere. Mine Herrer! Op med Brikkerne.

Hvad er Lykke?

(Bearbejdet for „Ravnen“.)

Vig blot Menneske, Du er retfærdig. Der er ingen Lykke, ingen Glæde ved Dig, thi Du skal ikke frelses. Nej, gak hen og synd! Gaa i Lastens Hule, fortab Dig i Svir og Dobbel, og jeg vil føle Livets højeste Lykke ved at drage Dig op af Sumpen. Synd og Elendighed maa altid være, Fanden maa have Dig i Vingebenet, for at vi Missionsmænd kan være glade i Herren!

Vilh. Beck.

* * *

Giv mig to hollandske Piger og en stoppet Kridtpibe, saa skal I se, hvad jeg kan lave. Fanden i Vold med Askesen, det er Lykke! *Holger Drachmann.*

Der læses stadig: „Gak til Magnus Hansen og bliv vis“. — „Avisen“ burde skrive: Gak til Frederik Hansen og bliv *næsvis.*

Paa et Møde i „Figaro“ kaldte en Vælger Frederik Hansen: *„Højres Skrigeballon“.* — Sandsynlig ender han ligesom sine Kolleger fra Dyrehavsbakken. Naar han bliver pustet for stærkt op, saa *revner* han.

Skanker og Skoser.

Ude i 9de Kreds er Højres Slagord ikke mere: Mal-mig-den-Jensen. Det bliver i denne Kampagne, indtil Valgdagen, men saa heller ikke længere: Mal-mig-den Nielsen.

* * *

Man sætte Jensen for, man sætte Nielsen bag,
Højre beholder dog sin Smag.

* * *

Det gaar glædeligt! sagde Højre, det havde kun én Mand at møde med i Søndags, og det var Hu-uh-Ulriksen.

* * *

Frejr begynder at vende Kløerne til. Mon det er for at faa dem klippet?

* * *

„Berlingske Tidende“ er ikke sikker paa sit Privilegium mere. Et Privilegium kan det dog være sikker paa at beholde; det er Privilegiumet paa at være et Vrøvl.

Nej, det er sandt, noget absolut Privilegium er det ikke, eftersom den maa dele det med „Avisen“.

* * *

Det er forunderligt, at der som oftest opnaas mest ren Fortjeneste paa de smudsigste Forretninger.

I Influenza-Tiden.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

Det pjasker og drypper fra Tage
og Gaden er sølet og vaad;
med Fodtøjet har man sin Plage,
naar ikke til Nyt man har Raad.
Med utætte Sko kan det hænd's a'
med drivvaade Fødder man gaar
og meget let derved man faar
en slem Influenza.

Nu er Influenza paa Mode
og Folk vil ej føle sig glad,
naar ej de har Smærter i Ho'de,
i Ryg og i — Gud vide hvad,
de hoster og nyser saa gerne;
Enhver Influenza maa ha'e
hvor Pokker de skal faa den fra,
thi det er moderne!

Hver sød lille Frøken og Frue,
som sværmer for Selskab og Bal,
de møder med Hoste og Snue,
thi Moderne følge de skal.
Og inde i hvert et Teater
der hostes og nyses i Kor,
mens ude paa Tavlerne glor
de røde Plakater.

De Herrer, som trak Lotteriet,
de har det nok heller ej sundt,
de stod svært og rodede i'et,
det hele for dem snurred' rundt.
Mon ej Influenza de ha'de,
thi tænk blot, du godeste Gud;
af Kassen faldt Numrene ud —
Fy, sikken Ballade!

Den smækfede Frederik Hansen
er mer end tilladelig „blød";
han ganske er gaaet fra Sandsen,
det slaaet sig har paa hans „Nød".
Desværre saa er der nok flere
som lider af selvsamme Kram,
der er N. J. Larsen, men ham
kan Hørdum kurere.

I Restavranten.

Opvarteren: Den Herre der henne har slugt alle de Rundstykker, der var paa Bakken.

Restavratøren: Saa er det uden Tvivl en Agrar, der vil drive Kornpriserne i Vejret.

Forfejlet Øjemed.

— Hvad er det med Dig, Petersen? Du er jo traadt ud af vores *Spareforening*. Hvad skal det betyde?

— Jo, ser Du, der gik saa forbistret *mange Penge* med paa Foreningsaftenerne.

Fra Kasernen.

Sergenten: Naa, 27, kan De sige mig, hvad De vilde gøre, naar De i en Fægtning saa Deres Kaptejn falde?

27: Jeg vilde lade ham falde.

Serg.: Men hvis De nu selv faldt, hvad vilde De saa gøre?

27: Blive liggende.

Serg.: Og hvis De saa jeg faldt?

27: Springe til og eftersé Hr. Sergentens Lommer for at bjerge lidt af de ti Kroner, Hr. Sergenten skylder mig —!

Paa Strøget.

— Jeg er indbudt til Souper hos Grev Blæsenberg.

— Det er brillant, jeg ogsaa, saa ses vi.

— Næ, jeg tror ikke, at jeg kommer.

— Det var kedeligt; men jeg skal sige det til Greven. Han vil beklage, at De ikke kommer.

— Nej, nej, sig intet, for Himlens Skyld!

— Hvorfor ikke?

— Jeg er nemlig, ærlig talt — *slet ikke indbudt.*

— Ta' 'en med Ro, Kære, jeg heller ikke.

I Provinsen.

— Hver Gang jeg ser Postmesteren kommer jeg til at tænke paa et *Frimærke*.

— Hvorfor det?

— Jo, for naar han først er bleven fugtet, saa hænger han fast.

I Forhør.

Moderen: Du tilstaar altsaa, at Fuldmægtigen oppe paa anden Sal i Aftes kyssede Dig ude paa Trappen? Hvor kan Du dog lide sligt?

Datteren: Lide? Men søde Mo'er, det var slet ingen *Lidelse!*

Prisspørgsmaal.

Skræderen: Skal jeg beregne Baronen den Klædning noget dyrere, da han saa at sige ikke betaler noget alligevel, eller skal jeg lade ham faa den billigere, for saa taber jeg paa en Maade ikke saa meget?

En still

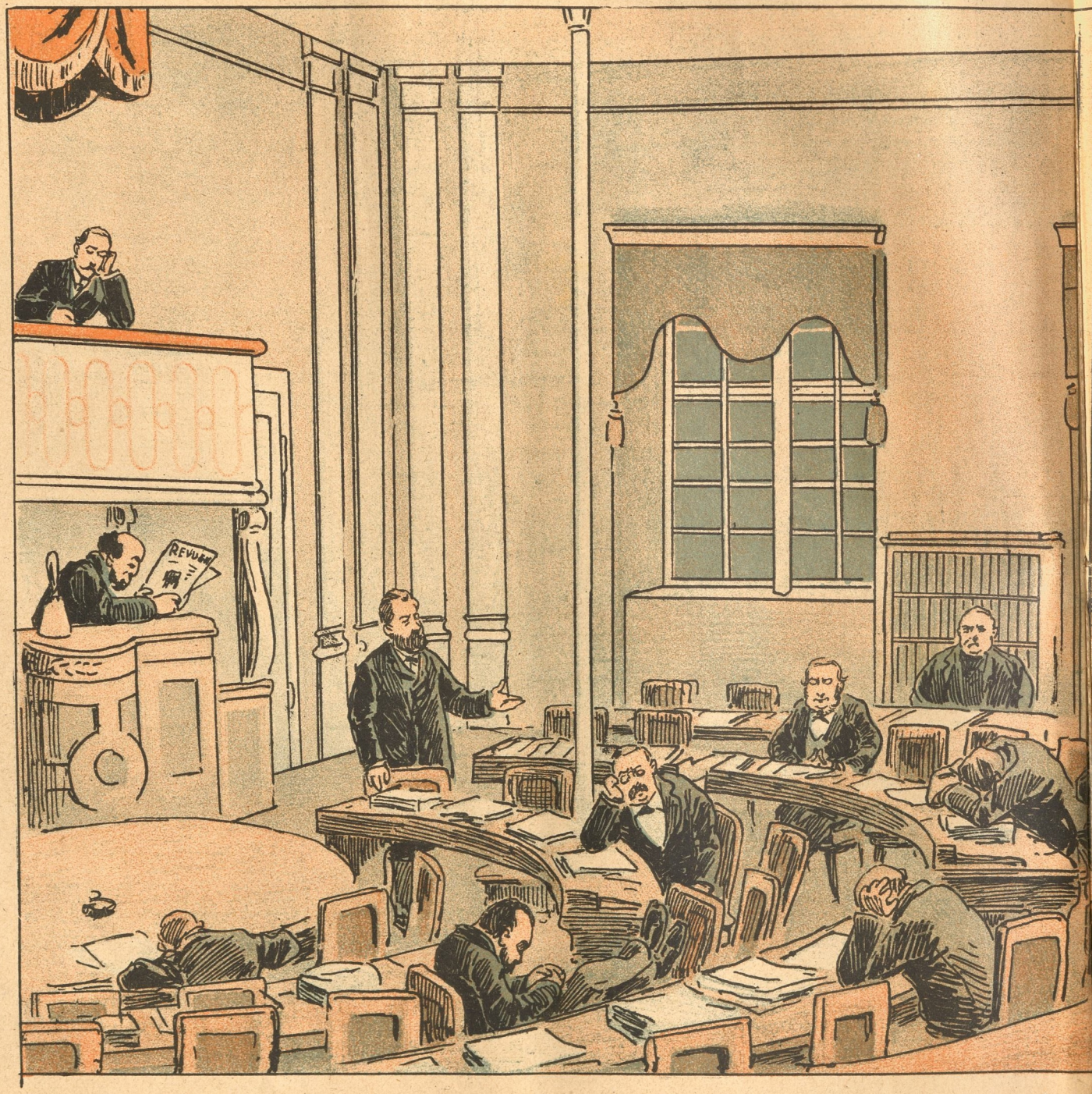

Aftenstemning i d
Finansudvalge

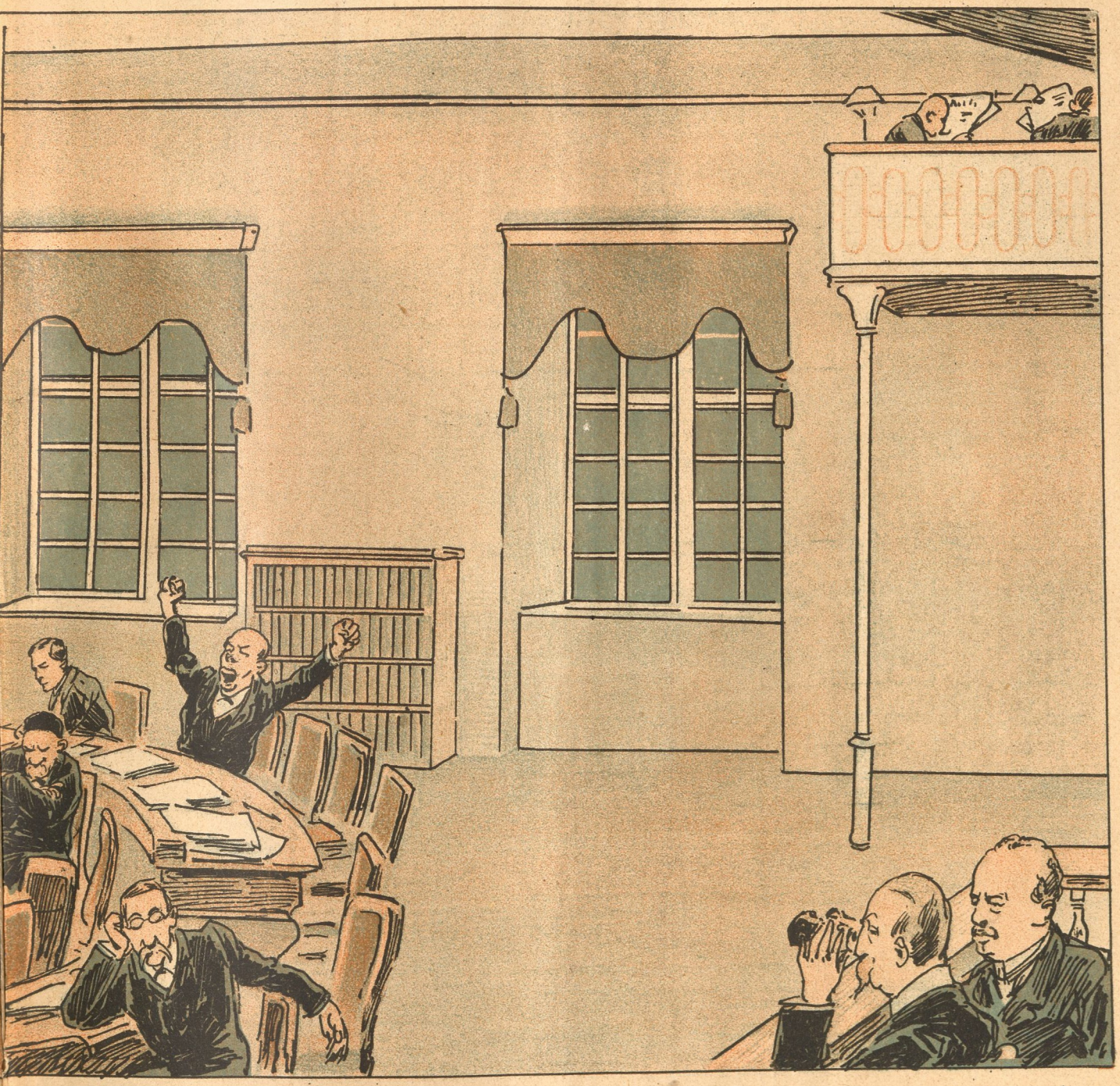

et danske Folketing.
s Ordfører taler.

I Kirken.

Af *Emile Zola.*

Da Præsten besteg Prækestolen, ombølget af sit folderige, hvide, som i himmelsk Renhed straalende Gevandt, sad vor lille Baronesse allerede magelig og godt paa sin sædvanlige Plads. Ved Siden af hende udstrømmede fra Gulvet Rørledningens behagelige Varme og foran sig havde hun den hellige Engels elskelig-poetiske Kapel.

Efter den sædvanlige stille Andagt førte Præsten med en gratiøs Bevægelse et fint Battistes Lommetørklæde til Læberne, tilbragte endnu et Øjeblik i Tavshed, bredte saa Armene ud, lig en Seraf, der belaver sig paa at flyve, bøjede Hovedet og begyndte at præke.

I Begyndelsen lød hans Stemme gennem Kirkens store Skib som den fjærne Mumlen af et rislende Vand, som Vindens indsmigrende Klage, naar den suser gennem Bladene; men med et hævede den sig og Vindens sagte Susen voksede til en Storm. Som en majestætisk Torden brusede den nu hen under Hvælvingerne. Men af og til, mellem de vældigste Tordenbrag, dalede Præstens Stemme pludselig igen ned til en blød hviskende Tone og kastede saaledes nu og da en lys Solstraale i hans Veltalenheds mørke Orkan.

Straks fra Talens Begyndelse havde vor nydelige Baronesse sat sig tilrette i en Stilling, der forraadte, at hun som ægte Lækkermund, som Person med et fint Øre forberedte sig til med Vellyst at nyde alle Finhederne ved en oratorisk Yndlingssymfoni. Hun syntes at være henrykt over de første Frasers Ynde og Mildhed. Med en Kenders Opmærksomhed fulgte hun Stemmens skrigende Kraft, indtil det endelige Udbrud af den med fin Beregning opsparede Slutningseffekt. Hun kunde ikke afholde sig fra et let Bifaldsnik med et sagte Bravo, da Præstens Stemme udfoldede sig i sin hele Magtfylde, og, forskrækket ved det store Rums Ekko, drønede ned med et sandt Tordenbrag paa den sønderknuste, andægtige Forsamling.

Det var en himmelsk Hilsen. De fromme Bedesøstre svømmede i idel Fryd og Salighed.

Men Præsten lod ikke blot sin melodiske Stemme lyde, — han sagde ogsaa noget. Han prækede om Fasten og talte om, hvor velbehageligt det er Gud, at hans Skabninger faster og dræber de kødelige Lyster. Bøjet frem over Prækestolens Rand, at se til som en stor hvid Fugl, sukkede han:

„Timen er kommet, mine Brødre og Søstre, hvor vi alle skal tage vort Kors paa os, lige som Jesus Kristus, hvor vi, tornebekranset lige som han, maa bestige vort Kalvariebjærg, med nøgne Fødder og ikke agtende Tornene og Tidslerne og de spidse Stene, som er paa Vejen."

Vor lille Baronesse syntes at finde denne Frase ganske særdeles vellydende og afrundet, thi hun sænkede Øjenlaagene og lukkede næsten Øjnene af Fryd, akkurat som om en velgørende Følelse opfyldte hende inderst i Hjærtet. Præstens Talemusik lullede hende næsten ind, og skønt hun fulgte hans melodiske Fraser, hengav hun sig allerede til et halvvaagent Drømmeri, fyldt af den inderligste Vellyst.

Regnen derude synes endnu ikke at være ophørt, thi graa og taaget skuede Verden ind gennem det høje Korvindue ligeoverfor hende. Baronessen var kommen til Prækenen trods det afskyelige Vejr. Naar man har Religion, véd man ogsaa at lide en Smule. Hendes Kusk havde faaet en frygtelig Skylle, og hun selv havde gjort Fodtøjets Taaspidser vaade ved at hoppe fra Vognen hen over Fortoget til Kirkens Indgang. Men indeni var hendes Vogn rigtignok fortrinlig tæt, blødt og varmt polsteret. Men dog er det saa sørgeligt at se ud gennem de anløbne Ruder og ikke faa Øje paa andet end en Mængde travle Paraplyer, der paa begge Sider, iler hen ad Fortoget, og saa tænkte hun, at naar Vejret havde været smukt, saa kunde hun have kørt i sin aabne Vogn og det havde dog været meget behageligere og morsommere.

I Grunden var det i dette Øjeblik hendes første Bekymring, at Præstenikke vilde ende sin Præken for tidligt, thi ellers maatte hun vente paa sin Vogn. I et saadant Vejr kunde hun da ikke gaa til Fods, det vilde jo være aldeles umuligt! Hun beregnede, at hvis han blev saaledes ved at ødsle med sine Stemmemidler, saa vilde han ikke engang kunde tale i en Time, og saa kom hendes Kusk sikkert for sent.

(Fortsættes.)

I Retten.

Assessoren: Vidnet har betroet Dem et Fortepiano til Opbevaring. Hvorfor har De solgt det?

Tiltalte: Jeg var nødt til det, Hr. Assessor. Mine Døtre hamrede løs paa det fra Morgen til Aften.

Daarlig Udsigt.

Fyrsten (fra Nabostaten, er oppe paa et Hotels Taganlæg for at nyde Udsigten): Kan man herfra ogsaa se mit Fyrstendømme?

Hotelværten: Desværre nej, Deres Højhed. Der staar en — Telegrafstang i Vejen.

I Varietéen.

— Fa'er, hvad er *levende* Billeder?

— Det er naar Artisterne staar saa stille som om de var *døde!*

De ivrigste Moralister er de, der endnu ikke eller alt for meget har nydt Livet.

Efter Forlydende vil Frederik Hansens Visitkort for Eftertiden komme til at se saaledes ud:

„Frejr" rik Hansen,

„Frejr" herre.

Redaktør af „Avisen".

De nye Partifællers Modtagelse.

„Ravnen“ havde forleden Dag foranstaltet en større Festlighed for at byde de nye Meningsfæller, de Vermehren'ske Socialdemokrater, Velkommen i Partiets Tjeneste.

Partifælle, Finansminister Lüttichau var den første, der ankom, Han blev modtaget med Melodien til: Lad Mønten springe, og „Ravnen“ holdt en Tale til ham, hvori den lagde ham paa Sinde at stride mandeligt i sit nye Partis Tjeneste. Dette lovede Ministeren med Haand og Mund.

Derpaa ankom Partifælle Generalavditør Steffensen, hilset af Melodien til den gamle Vise:

Soldatens glade Liv,
Soldatens glade mik, mik, mak o. s. v.

Generalavditøren lod til at være i et glimrende Humør. Han tilbød at give nogle „smaa Sorte“, idet han bemærkede, at det var en Krigsret, som han i sit lange militaristiske Liv var kommen til at holde af Tilbudet blev modtaget, og han gjorde i det hele taget et godt Indtryk paa de Tilstedeværende.

Numer tre var Partifælle Kammerherre Skeel til Birkelse. I sin Velkomsttale betonede „Ravnen“, at det ikke var saa „Skel“øjet for Partiet at have en saadan Mand i sin Midte. Kammerherren lovede at tjene sit nye Parti som en brav Adelsmand, og bestilte sig derpaa, da han var bleven sulten af den lange Tur fra Reaktionens Lejr over i Socialdemokratiets, et Birkelsebrød med „Beslag“.

Han havde næppe trukket sig tilbage før Partifælle Jagd arriverede. Han blev modtaget af Melodien til:

Det er Thisteds vilde, forvovne „Jagd“

og takkede for den smukke Modtagelse, som han ikke havde fortjent. Han havde endogsaa i fordums Tid gjort stærkt „Jagd“ paa sine nuværende Partifæller (Socialdemokratiet), men disse „Jagd“lyster var nu forbi, og han skulde bestræbe sig for at blive en loyal og trofast Partifælle.

Partifælle Reedtz-Thott, som derpaa ankom, blev modtaget med Jubel. Han holdt en Tale, hvori han udtrykte det Haab, at Udenrigsministeriet og Socialdemokratiet aldrig mere skulde komme i „Thott“erne paa hinanden; han for sin Part skulde altid vise sig som en god Partifælle og ivrig Socialdemokrat, og han vilde tillade sig at udbringe et Leve for Grosserer Vermehren som den, der først havde anvist ham det Parti, i hvis Rækker det skulde være ham en Ære og Glæde at kæmpe.

Den følgende der ankom var Partifælle Jacobi. Han blev modtaget med *Marseillaisen*, og gjorde i sin Takketale gældende, at han i Virkeligheden var som hans Navn antydede en *Jacobiner*, altsaa en Rød. Han fulgtes af Partifællerne Hofjægermester *Brun*, der efter at have introduceret sig, bestilte sig en Portion „Brun“suppe hos Værten for at styrke sig, og General *Hedemann*, der udtalte, at det var en stærk *Hede mann* havde her, men det glædede ham, thi hvor der er Varme, der vidste han efter gammel Erfaring, var der ikke Kulde og Lunkenhed.

Lidt efter lidt ankom alle de andre Partifæller, og Selskabet tilbragte en fornøjelig Aften med hinanden. Særligt et lille Stykke „Frejrs Alter“ frit efter Oehlenschläger, der blev spillet af Dilettanter i Handelsfaget, gjorde stor Lykke.

For Rigtigheden indestaar „Ravnen“.

Som man raaber i Skoven —

Hun (hovmodig): Hvor kan det falde Dem ind at foreslaa mig et Giftermaal?

Han: Ja, jeg véd heller ikke, hvorledes jeg i min Stilling kan være skudt i Dem, men De véd jo, Kærlighed gør blind!

Bogstavelig.

Onkelen (i Besøg paa Landet): Og hvorledes har Skolemesteren det?

Nevoen (13 Aar): Det gamle, brave Hjærte har *hørt op at slaa!*

Hos Lægen.

Lægen: Her er en mærkværdig Svulst omkring Hjærtet, den maa vi allerførst ha'e bort.

Patienten: Næ, næ, det er bare min Portemonnæ, den bærer jeg altid i Brystlommen. De maa endelig ikke være for slem ved den.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Den ny Pige.

Fruen: Naa, og hvad Udgangen angaar . . .
Pigen: Lad os ikke tale om det! Fruen kan gaa ud saa tidt De vil, min Husar kommer, saa snart De er gaaet!

Nr. 13.

Ravnen

Søndag d. 31. Marts 1895.

Endelig lykkedes det mig at opfinde en ganske fortræffelig Medicin, blot jeg nu kunde finde en Sygdom, der passede til den.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hør Vægter, hvor skal Slaget staa.

Trods alt Slags Gøgleri og *„Frejr“*
nappede Højre endnu en Sejr,
for denne kære Middelstand
vil nu partout til Fallittens Rand.
Thott og *Vett,* den er net,
Middelstandsvenner, god Dag Kasket!
Frederik lo den Strik:
„De paa Grisen gik“ !

I trettende, en fattig Egn,
stiller vort Højre en Sø-Kaptejn,
som Siameserhæder vandt,
men som med Meldal kom slemt paa Kant.
Stakkels Gut, ellers Fut,
staar sgu' vist ikke for Meyers Krudt;
den er hvas, paa den Plads
bli'r han *Skidtemads.*

Hvis Du gaar ud paa *Knippelsbro,*
saa maa Du ikke paa Klappen tro,
for naar Du just paa Midten staar,
Klapperne opad i Højden gaar.
Den er net, Himmelspræt,
eller en Dukkert, naar Du bli'r træ'
Vægter hov! med Forlov,
den er lovlig grov.

Til *Holmgang Frederik* gik ud,
hvor radikal dog, du gode Gud,
men Vælgerkorpset saa hans Flæsk.
ikke det hjælper, han skal ha' Tæsk.
Fred'rik føj, den var høj,
Du som Reformmand i Højres Tøj;
revnet Ryg, den er styg,
Du er altfor tyk.

Mod *Valg* det stunder næste Gang,
„Ravnen“ skal synge Jer Ugens Sang.
en sidste Strammer her I faar,
førend til Valgslaget bort I gaar.
Hæng nu i, alle fri
Borgere, vi vil ha' Kredse ti,
Højre skal ha' sit Knald,
det er Frisinds Kald.

Fra Pæretoft skrives til os:

Byen her ruster sig af alle Kræfter til de forestaaende Rigsdagsvalg. Som man vil vide blev Pæretoft ved den nye Valgkredslov delt i betydelig flere Kredse end før, og det kniber nu for vort stedlige Højreparti at finde passende Kandidater til dem alle. Dette var forsaavidt lykkedes paa en Kreds nær, men ogsaa den er nu i de sidste Dage bleven besat til Partiets Tilfredshed (?) med forhenværende Pæreskipper *Skidtmads-Holmhelt.*

Hr. *Skidtmads* har en bevæget Fortid, som forhaabentlig vil støtte ham hos vore hjemlige Siamesere. Han har været Baadfører i Pæretofts Færgelav, men tog derfra sin Afsked for at gaa i Langfart. I Siam, hvortil han kom, blev han Kongens Baadvrikker af anden Grad, men var saa uheldig at løbe paa Grund paa den store Richelieu Ø. Dette førte til hans Afskedigelse fra sin Stilling, og han rejste nu tilbage til Pæretoft, hvor han fandt sig fornærmet over den stedlige Havnefoged Hr. *Melhøjs* Opførsel og skældte ham ud i Bladene. *Melhøj* anlagde Sag, under hvilken *Skidtmads* for nogle Dage siden blev idømt en Bøde til Færgelavet af 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage og Nætter.

Efter dette blev Højrepartiet opmærksom paa den unge, fremadstræbende Mand og har nu, som anført, udvalgt ham til sin Rigsdagskandidat til det forestaaende Valg. Hr. *Skidtmads* er, mener man, en Mand, der vil kunne gavne Partiet en Del, han er vant til at rette sig efter Vind og Vejr og heller ikke ukendt med en Vandgang i Ny og Næ. Som forhenværende Medlem af Færgelavet kan Skrupler om Fæstningens Nytte ikke antages at ville volde ham stort Besvær, og han har efter sit Ophold i Siam vænnet sig til at lade sig se til med skæve Øjne. Ligeledes kan det jo ikke nægtes, at Navnet *Skidtmads* pynter paa en Liste, hvor Navnet *Frederik Hansen* er et af de, der ses op til med mest Fortrøstning — og Højrepartiet er derfor ogsaa glad ved den nye Akvisition og kæmper drabeligt og af alle Kræfter for hans Valg.

Efter Forlydende er Hr. *Melhøj* en af hans Stillere og agter at agitere af al Kraft, for at han skal blive valgt.

Bekendtgørelse.

The Flæsk Jubilee Singers.

„Ravnen“ har dannet et Sangerselskab under ovenstaaende Navn og giver hver Lørdag Koncert i Rømersgade.

Selskabet bestaar af Trinitatiske Negere. Navnet Flæsk Sangere har de faaet efter deres Dirigent, den tykke Mr. Frederikus Hansen, der har en meget høj Tenor, den saakaldte Tenar-Stemme. Nogle af deres mest bekendte Sange er:

O, dear Frejr!
og
My dearling Thott.

Første Koncert finder Sted paa Lørdag. Billetter kan forud bestilles hos Ravnens Bude.

En Afbrænder.

Mel.: Kejseren i Kinesiens Land.

Kejseren i Germaniens Land
er en umaadelig mægtig Mand;
han kan gøre alt, hvad han vil,
bare at han faar Lyst dertil;
han kan male og komponere,
og undervise og eksercere,
men han blev dog „bræmset“ en Gang,
og just derom lyder min Sang.

Kejserens Kansler var Bismarck først.
men saa en Dag saa fik B. sgu Børst,
Kejseren sagde: „Min Ven, skrub a',
Goldamme skal vi dog inte ha'“.
Bismarck maatte af Harme grue,
rejste saa hjem til Friederichsruhe,
hvor han plejed' sit Huld,
og skændte Kejseren Huden fuld.

Men saa en Dag blev de Venner paa ny,
stor var Glæden i Land og By,
Kejseren sendte en Flaske Vin,
og Bismarck jollede til Berlin.
Fro de mødtes og snakkede sammen
i lutter Venskab og Fryd og Gammen,
nogle si'er, at i Glædens Rus
drak de oven i Købet Dus.

Siden den Tid, om ikke før
været de har som to røde Køer,
og da nu Bismarck han fylder Aar
kløede Kejseren sig i sit Haar,
sa' til Rigsdag: Hør! vi maa bringe
ham en Lykønskning for so ein Dinge
holder han af den gamle Fyr,
og den er jo heller inte dyr.

Rigsdagen drøfted den Ting og sa':
Lykønskning bliver der intet a';
Kejseren rased' og svor og bad,
Rigsdagen den var lige glad,
Saadan gaar det i Verden, Kinder,
Kejsere selv til Tider finder,
at Folket ej er Per Tot,
og det er jo ogsaa meget godt.

Borgerrepræsentantvalget d. 22. Marts 1895.

Mel.: O, Susanne.

Der var Røre i vor Hovedstad,
der var Valg forleden Dag,
Borgerskabet mødte frem paa Rad
for at slaa et vældigt Slag.
Alt som kunde kravle, krybe, gaa
blev af Reden purret ud.
Naa, bevares, det er klart man maa
lyde Borgerpligtens Bud,
og Parolen lød: „Borger fremad, frem
thi i Dag det gælder bare om at bringe
Sejren hjem!“

Der var Kamplyst, hvor man gik og stod,
man gik paa med vis Appel.
Gudskelov det kosted' ikke Blod,
ingen slaaet blev ihjæl;
der var ingen Frygt for Lemmerne,
man til Urnen trygt gik hen
og der afgav man saa Stemmerne
og gik roligt hjem igen; —
mens gemytligt enhver paa sin Manér
tænkte: — „Aa Du gamle Borger, vil
Du aldrig vaagne mer'?“

Folk, som lever flot af Renterne,
store, tykke Frejr-Mænd,
Influenza-Patienterne
listed' sig til Urnen hen.
Mangen gammel Knark med Podagra
kom i elegant Karet.
Værre kampberedte Mænd, Uha!
har jeg ingensinde set!
En med Krykker, en anden En med Gigt,
det var Højres „Kærnefolk“, som gjorde
her sin Borgerpligt.

At et saa forkrøblet Kompagni
som Parti maa dø tilsidst
og at unge, raske Mænd
vinder Fremgang, det er vist.
Højres Sejr er jo kun et Tab
af Tretten Hundred' Mand;
med *Sytten Hundred'* vi vor Stab
derimod formere kan.
Naar bestandig vi saadan fremad gaar
saa varer det ej længe før vi Bugt med
Højre faar!

Filosofi.

Lille Erik (ærgerlig): Mine Forældre er meget uretfærdige; naar jeg tygger paa mine Negle, saa slaar de mig over Fingrene. Men naar min lille Søster stikker hele Foden ind i Munden, saa synes de det er yndigt!

I Vaskeriet.

Tjenestepigen: De Flipper- og Mansketter tilhører ikke vores Logerende, de maa være blevet forbyttede.

Vaskerimadamen: Undskyld, vi bytter ikke Folkses Tøj. Det er natyrligvis Dem, der har forbyttet den Logerende.

Pareret.

— Hvorledes, Hr. Ritmester, De har allerede tjent saa længe og har endnu ikke udført en eneste Vaabendaad?

— Man kan, som De véd, kære Frøken, blive *gammel, ogsaa uden at have gjort Erobringer.*

I Kirken.

Af *Emile Zola.*

(Fortsat.)

Denne Frygt gjorde et lille Skaar i hendes fromme Nydelse.

Præsten talte sig fra det ene fanatiske Vredesudbrud til det andet. Hævende sig i sin fulde Højde, i en lidt tilbagekastet Stilling, med flagrende Haar og fremstrakte knyttede Hænder saa han ud som en, der var besat af alle Hævnaander og tordnede saaledes løs mod de Troende:

„Og Fordærvelse ogsaa over Eder, I Synderinder, hvis I ikke udgyder Strømme af hede Fortvivlelsens og Angerens Taarer for Fødderne af Jesus Kristus, vor Herre! Tro mig, skælv og fald paa Knæ, her paa Stenene. Kun naar I gennemgaar Bodens Skærsild, som den hellige Kirke naadefuldt aabner for Eder i disse den almindelige Sønderknuselses Dage, kun naar I trykker Eders af Fasten blegede Ansigter mod Stenene, indtil de bærer Spor deraf, kun naar I fuldt ud føler Sultens, Helvedes, Tavshedens og Mørkets Angst og Kvaler, kun da kan I paa Dommens Dag blive delagtige i den guddommelige Naade!"

Den lille Baronesse, skræmmet op af sine Tanker ved dette ny, frygtelige Vredesudbrud, nikkede med Hovedet, som om hun ganske og aldeles var af den forbitrede Præsts Anskuelse. Man burde sikkert lukke sig inde i et mørkt Hul, rigtigt fugtig og koldt, for at gøre Bod og tugte sig med Ris, det var der ikke den ringeste Tvivl om! Men saa faldt hun blidt tilbage i sit Drømmeri. Der kom over hende en Følelse af usigeligt Velvære, en blid Henrykkelse. Hun sad mageligt paa en lav Stol med brede Arme og havde under Fødderne en broderet Pude, der beskyttede dem for Stengulvets Kølighed. Saaledes, i en halvt liggende Stilling, nød hun i Kirken Duften fra Røgelsekarrene der drog gennem Rummet, hvis Nischer og Fordybninger laa i hemmelighedsfuldt Halvmørke og for Baronessen fyldtes med alle Slags yndefulde Visioner. Kirkens Hovedskib straalede i Guld og Marmor og højt oppe fra Hvælvingerne hang meget rige Draperier af svært, mørkt Fløjl. Farvede Ampler udbredte et blidt, magisk Lys, og berusende Dufte strøg gennem den bløde Atmosfære. Det hele syntes at være et kæmpemæssigt Boudoir, beredt til at optage uudsigelig, overjordisk Kærlighed i sig. Saaledes idetmindste drømte vor lille Baronesse og hengav sig modstandsløst til denne Herligheds og denne Pomps hele Ynde. Det var en virkelig Sansernes Fest. Hendes hele smukke, yppige Person følte sig lige som omsmigret, klappet, kærtegnet, vugget ind, hun opløstes i Fryd og Velbehag. Den største Vellyst ved det var, at føle sig saa ganske lille og forsvindende i denne store Lyksalighed.

Men hvad der uden at hun tænkte over det berørte hende behageligst, det var den Varmestrøm, der næsten under hendes Klæder steg op fra Gulvet. Hun var meget kuldskær, den lille Baronesse; derfor følte hun med dobbelt Vellyst, hvorledes den varme Luft bølgede om hendes Silkestrømper og en sød Søvndrukkenhed bemægtigede sig hende i dette bløde, varme Luftbad.

Præsten tordnede endnu bestandig løs i den hæftigste Vrede. Ubønhørlig dyppede han de tilstedeværende Troende i Helvedes sydende Olie.

„Hvis I ikke hører Guds Røst, hvis I er døve overfor mig, der taler til Eder i hans Navn, sandelig jeg siger Eder: Paa Dommens Dag vil I af Angst hører Eders egne Knokler knage, I vil føle Eders Kød brænde i Ild og saa vil I forgæves bønfalde: „Naade, Naade, o Herre, vi angrer!" Herren vil uden Naade støde Eder ned i den bybeste Afgrund til evig Pine!" Tilhørerne skælvede af Rædsel ved disse sidste Ord. Medens den varme Luft, der steg op under den lille Baronesses Skørter, næsten havde lullet hende i Søvn, spillede et ubestemt Smil om hendes Mund. Hun kendte særdeles nøje Præsten, den lille Baronesse. Endnu Aftenen i Forvejen havde han spist hos hende. Fiskepostejen med Trøfler var hans Livret og Pomard var hans Yndlingsvin. Vist var han en smuk Mand, den Præst, femogtredive til fyrretyve Aar gammel, og med et Ansigt saa rundt og frisk i Farven, som hos en ung Bondepige. Dertil en Verdensmand, Gourmand og en elskværdig Mand at passiare med. Kvinderne tilbad ham; den lille Baronesse var rent tosset efter ham. Men han kunde ogsaa med en saa vidunderlig, uforlignelig sød Stemme sige til hende: „Aa, Frue med et saadant Toilette kan De drage selv en Helgen i Fordærvelse."

(Sluttes.)

Fint Vink.

Grossereren: Naa, altsaa Snyderup & Søn vil ikke betale?

Handelsrejsende: Formelt har Firmaet ikke erklæret det, men Snyderup sen. kom med en Antydning i den Retning.

Gross.: Hvorledes?

Handelsr.: Han smed mig ud.

Fra Gaden.

— Hvorfor saa bedrøvet?

— Min Kone har talt om, at hun vil søge *Skilsmisse.*

— Aa gaa væk! Det gør hun alligevel ikke.

— Det er netop Ulykken.

De Børn.

Guvernanten: Lille Emil, holder Du af mig?

Emil: Ja—a!

Guvernanten: Og hvorfor holder Du af mig?

Emil: Fordi der staar i Bibelen, at vi skal elske vore Fjender.

Mild Overdrivelse.

— Men sig mig, Kære, hvor i al Verden er vor fælles Veninde, Frøken Alma? Jeg har jo ikke set hende i en Evighed.

— Aa, hun har saa mange Folder i Ansigtet, at hun bliver hentet for at sidde Model, hvor der skal hænges Gardiner op.

Kaffesladder.

Fru Skade: Nei, min Kære, det er saamæn ikke for Følk med svage Nerver at komme i Teatrene i denne Tid, i al Fald vidner Stykkkernes Titler da om et voldsomt Krigshumør. Paa Folketeatret gaar det løs med Hævn og hemmelige Sammensværgelser, i Dagmarteatret er der Oprør og man kæmper den evige Kamp, og i Kasino fører man endogsaa Krig i Fred, hvad der nok er det stiveste, synes jeg, for saa bliver der jo aldrig Fred, og samtidig gaar vi lige fra den kommunale Valgkamp midt ind i den politiske ditto, som vist bliver saa gloende hed som den aldrig har været, og det er vel derfor, at man vil have det overstaaet saa hurtigt som muligt og holder Valg den 9. April, for ellers kan Regeringen og Højre jo ikke faa spist deres Paaskeæg i Fred, men skulde gaa hele Paasken og spekulere paa den Historie, men fra Valgdagen og til Paaske kan der lægges mange gode „Frejr"-Æg, som kan trøste lidt, hvis Valget ikke gaar efter Valg-Geometriens Regler, og saa kan fromme Højrefolk da ogsaa med kristeligt Sind gaa i Kirke i Helligdagene og bede for Oppositions Omvendelse, og Frederik Hansen kan gaa hjem og ta'e en ånden Frakke paa, for hans Valgkandidat-Frakke revner vist i Ryggen, naar han puster sig op med Arbejderkærlighed og hvad der ellers hører til, naar en rigtig Højremand skal paa Brædderne, og ude paa Frederiksberg bliver der da en vældig Bataille, naar Kommandør Bojesen angriber Bahnsons Fæstning fra Søsiden, og det kan ikke nytte, at Generalen haaber paa Forstærkning fra Oberst Colding, som er indesluttet i Lyngby og vist aldrig overlever Slaget ved Borgbjærg, men jeg tror nu heller ikke, at Generalen kommer levende hjem til Kastellet igen, for Bojesen har jo rundt paa Møderne slaaet ham saa grundigt ihjæl, som en død Mand kan blive. Ja, Bahnson er saamæn li'saa død som Politiinspektør Korn, som jo selv har meldt sig ud af Selskabet, hvad der forbavser mig, for han var jo meget afholdt, siger man, og han vil vist blive savnet meget, især i Kredse, hvor man skattede ham saa højt, at man kaldte ham „Erkeengelen", men forresten synes jeg, at naar det alligevel skulde være Enden paa Historien, at Korn vilde gi'e Bladene Stof til et af de saa meget yndede „Revolver-Dramaer", saa kunde han ha'e gjort Povl Geleff en stor Tjeneste med at spendere den Kugle paa sig selv for 24 Aar siden, inden han begyndte med at rejse paa Tourné som Lærer og „Socialist" Kornerup, for bagefter at vidne mod Geleff. Ja, min Kære, det gaar løjerligt til her i Verden. Havde Korn dendang ikke grundlagt sin „Berømmelse" som „Opdager" og Socialistfresser", saa var han maaske aldrig bleven Inspektør, og var han ikke bleven Inspektør, saa var han maaske ikke bleven saa ked af Livet, at han ikke havde Tid til at afvente hverken Valgdagen eller Kongens Fødselsdag. Men hvem skulde tro, at det at være Inspektør for Sædelighedspolitiet, kunde være saa skadeligt for Sundheden?! Tak for Kaffe!

Skanker og Skoser.

Hævnen er sød, siger Abrahams i denne Tid, men Pressen siger rigtignok det modsatte.

Det lader til, at Hr. Ch. Kjerulf maa være en rar, fredsommelig Fyr; i alt Fald har han vist aldrig haft Besøg af „Hævnens Aander". — Gid alle kunde sige det.

* * *

Dirchink-Holmfeldt skal stilles op i 13de Kreds. Bare nu ikke Tretten maa blive et uheldigt Tal for Hr. Holmfeldt.

Trætten, han sidst var i, tabte han da i alt Fald. „Ravnen" mener naturligvis den med Admiral *Meldal*.

Højres Udsigter.

Den almindelige Mening i politiske Kredse er, at Kaptejn *Strambuks* vil blive Skidtmads i 10de Kreds, og at Kaptejn *Skidtmads* vil faa Strambuks i 13de Kreds.

Paa Maskeraden.

— Du, Mille, de blaa Øjne derhenne har jeg set før.

— Aa, gaa væk, Malle! Du tænker vel paa de blaa Øjne, som Din skinsyge Kæreste forleden gav Dig i „Figaro", da Du dansede med Husaren.

I zoologisk Have.

En ung Dame: Af alle Dyrene synes jeg bedst om de smaa Aber. Og De, Hr. Doktor?

Doktoren: Jeg? . . . Jeg synes bedst om Dem, Frøken.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af Socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Højres Omnibus.

— Holdt Konduktør, lad mig komme med!
— Vi kører ikke længere, men om 5 Minutter vender vi og kører *tilbage* igen.

Nr. 14.

Kvæfen

Søndag d. 7. April 1895.

Hver sit.

— Hr. Professor, Hr. Professor! der er nylig sket Indbrud hjemme hos Dem.
— Sig det til min Kone, jeg blander mig ikke i huslige Affærer.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu skal Du ha' din varme Mad.

Skandale fik vi da paa ny,
og det med Sæd'lighed,
den, som sku' vogte vores By
gik hen og skød sig ned.
Nu har om den Skandale
der været ført lidt Tale,
man sort i sort kan male,
ingen Ting man véd.
Men det er skidt, ja det ved Gud,
sikken Moralen den ser ud,
der skulde bruges Sæbelud
og Skruppekost og Klud.

De Aktionærer laver Sprit
og tjener syv Procent,
paa alt det fæle Akkevit
er det anstændigt tjent.
Hvis Danskerne faar Hikke,
vil Negerne nok drikke,
men de, de kan s'gu kigge,
naar de en Told faar sendt,
saa for Befæstningen ved Gud,
skal vi selv stikke Snapsen ud,
saadan en Told, den sku' i Lud
ha' Skrup med Kost og Klud.

De Moderate ud har sendt
et Opraab, ja de har,
det siger ingen Ting omtrent,
skønt Bojsen er dets Fa'r;
der om Forhandling ymtes
og Grundlovstroskab skrømtes,
men glemmes, Kassen tømtes,
jo den er meget rar.
Skidt Politik, ja det ved Gud,
Bojsen ser selv bedrøvet ud,
der skulde bruges Sæbelud
og Skruppekost og Klud.

Saa gaar vi ud til Valg igen,
tag fat liver Frihedsmand,
Du har jo før væ't med paa den
og véd nok, hvad Du kan.
Husk blot hvad Højre laved',
det Pengene begraved'
og Kassebunden skraved',
saa til Fallittens Rand
vi er bragt hen, du gode Gud.
Nu skal I smide Højre ud.
spar ikke paa lidt Sæbelud
og Skruppekost og Klud.

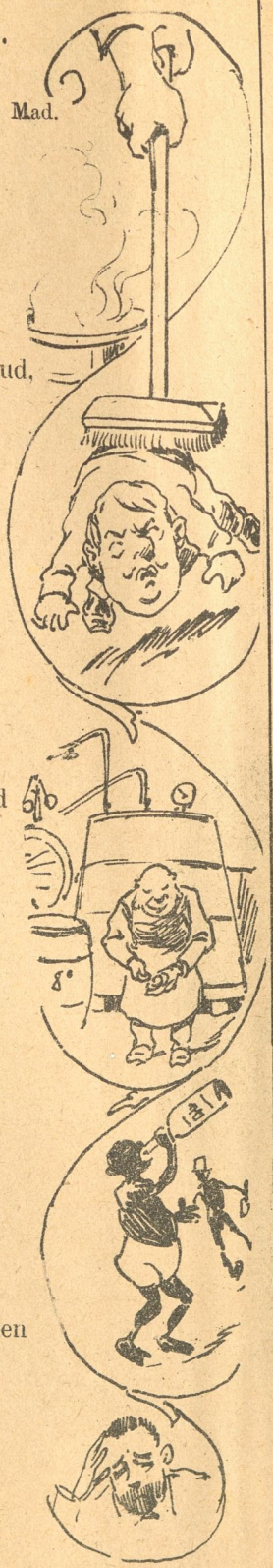

Uddrag
af
Højres Brevbog
for Valgperioder.

I.

Kære Hr. Husmand N. N.

Da jeg endnu i mange Aar glæder mig til at se Dem som Fæster paa mit Gods, haaber jeg, De paa Valgdagen erindrer, hvor Højre og Venstre er, idet jeg kun skal bemærke, at jeg har Folk ude, der nok skal lægge Mærke til paa hvem De stemmer.

Med kærlig Hilsen til Deres Hustru og Børn.

Deres
(Navnet)
Lensgreve og Godsejer etc.

II.

Arbejdsmand N. N.

Da jeg antager, at De sætter nogen Pris paa vedblivende at arbejde paa min Fabrik, beder jeg Dem, for at ikke det gode Forhold mellem os skal forrykkes, vel at overveje, hvilken Kandidat De paa Valgdagen giver Deres Stemme.

(Navnet)
Fabrikejer.

III.

Hr. Arbejdsmand N. N.

De véd, at Skovarbejde afhænger for en Del af Aarstiderne; men jeg tvivler dog ikke om, at jeg vedblivende skal skaffe Dem Arbejde hele Aaret rundt, naar De paa den tilstundende Valgdag gør Deres Pligt som Højremand og Fædrelandsven.

I modsat Fald maa jeg beklage, at der for Tiden næppe vil blive Arbejde for Dem her i Skoven.

(Navnet)
Skovrider.

IV.

Hr. Skomager N. N.

De skylder mig, som De véd, en halv Maaneds Husleje for den af Dem beboede 1 Værelses Lejlighed i min Ejendom. Disse Par Linier kun for at meddele Dem, at en Meningsfælle lader jeg med Glæde bo, om det saa skal være en Maaned gratis, hvorimod jeg uden Barmhjærtighed vilde jage en politisk Modstander paa Porten.

(Navnet)
Husvært.

E. S.

De erindrer nok Valgdagen paa Tirsdag.

V.

Hr. Snedker N. N.

De skylder mig, som De véd, nogle Penge for leverede Materialer, for hvilken Sum jeg har Pant i Deres Møbler og Værktøj.

Dette kun for at underrette Dem om, at jeg agter at gøre Ekskution paa Onsdag, saafremt De ikke Tirsdagen den 9. April (Valgdagen) afgiver Deres Stemme som god Højremand.

(Navnet)
Grosserer.

Under Stormen.

Mel.: Den gamle Karo holdt en Støj.

Da Stormen slog et vældigt Slag
forgangen Nat til Søren,
saa troede man den sidste Dag
for Alvor stod for Døren.
I Gader, Stræder og hver Plads
laa Tagsten, Kalk og Rudeglas
det blæste; det blæste
med Gevalt; næsten alt
for den Vindmager faldt.

Ej nogen sov den hele Nat,
selv Knippels Bro var „oppe“,
den aabned' sig, at selv en Kat
ej kunde over hoppe.
Den Vægter, som paa Broen staar,
han sa'e til Folk — „Ja, ser I naar
det blæser, det blæser
gaar den op i Galop,
jeg kan ej sige stop!“

En anden Storm der tales om
for Tiden her i Landet,
en Storm det er, dog sikkert som
betyder noget andet;
en Storm som ud fra Folket gaar,
Signalet bliver lystret, naar
der blæses, der blæses
Træd nu an alle Mand,
rundt i By og paa Land!

Fremad til Valg vi storme skal
i tæt og samlet Række,
det gælder Reaktionens Fald,
vi Højres Magt skal knække.
Mod Højres Skandser Stormen gaar
og deres Tropper splittes, naar
vi blæser, vi blæser:
Piben ind og forsvind
li'esom Avner for Vind!

Hver Højre-Kandidat gør Blæst
mens lunefuldt de fnise.
den som ler sidst, han ler dog bedst
det skal nok Tiden vise.
Naar Valgene er vel forbi
saa haaber vi bestemt, at vi
kan blæse, kan blæse
Tratera, tratera! — Vi har sejret Hurra!

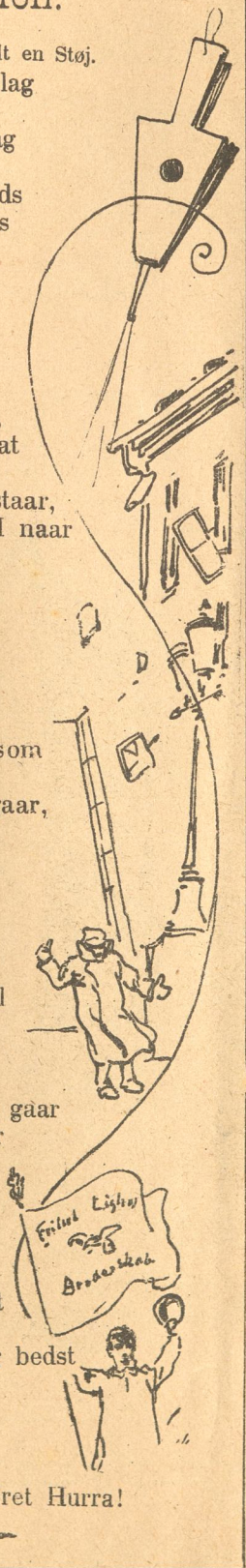

I Kasernen.

— Du, vores Kaptejn har giftet sig.

— Har han?! Det har jeg længe ønsket den Tyran.

Annonce.

En Afholdsmand, der ønsker at omvende sig, søger ad denne Vej at gøre Bekendtskab med en Værtshusholderenke. Billet o. s. v.

Fint Vink.

Herren: Jeg var en god Ven af Deres afdøde Mand. Har De ikke noget, som De kunde give mig til Erindring om ham?

Enken (med et ømt Blik): Ak, jeg har ikke andet end mig selv!

Fra Gaden.

En Bonde træder en Dame paa Kjolen. Hun vender sig opbragt om og siger:

— Naada, De Okse, kan De ikke se Dem for?!

— Om Forladelse, lille Madam, jeg vidste ikke, at Køerne havde saadan lange Haler.

Den største Fornærmelse.

Aa, Fru Storm, hvor det glæder mig — vi har jo ikke set hinanden i fire Aar!

— Og De kendte mig straks?

— Aa ja, lige straks — paa Deres Hat!

I 12. Kreds.

— Hvad mon Højre her i Kredsen siger, naar Valget er forbi?

— Naturligvis: „Saa hanker vi op i *Eriksen*.“

I Fjor forlod Fru *Charlotte Wiehe* og Frøken *Olivia Jørgensen* Folketeatrets Scene. I Aar følger Fru *Marie Müller* deres Eksempel. Heller ikke denne Kunstnerinde forstaar at vurdere Hr. Direktør *Abrahams's* økonomiske Talent.

Efter Forlydende har man paa Kongens Nytorv en bedre Forstaaelse af den populære Direktørs Egenskaber. Man vil byde ham Posten som *Økonomidirektør* ved det kgl. Teater.

Ved Middagsbordet.

Manden: Hør, Mutter, nu har Du igen kommet for meget Salt i Suppen!

Konen: Du behøver da ikke at gøre Vrøvl for et Par Korn Salt! Man faar jo en hel Pose fuld for fem Øre.

Det vigtigste.

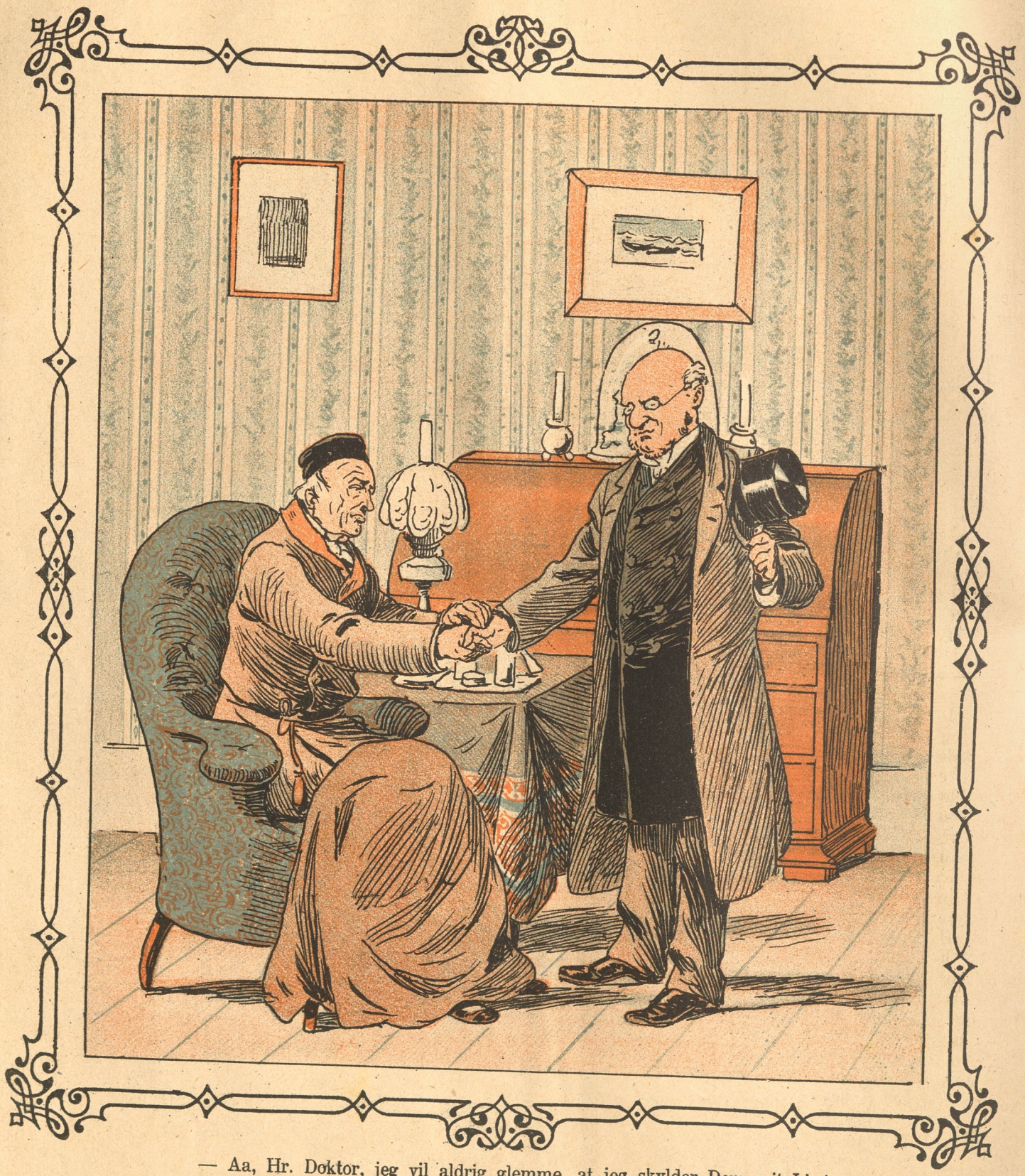

— Aa, Hr. Doktor, jeg vil aldrig glemme, at jeg skylder Dem mit Liv! —
— Ingen Overdrivelser! De skylder mig for 30 Besøg. Punktum! Det er tilstrækkeligt, naar De ikke glemmer det.

Ja—saa.

— Hvad græder Du for, Stine?
– Jo, Hr. Pastor, for nu rejste Hans til København.
— Trøst Dig, mit Barn, han kommer snart igen, og saa kan I jo gifte Jer.
— Jamen, hvem véd, om jeg saa ikke allerede er gift!

I Kirken.

Af *Emile Zola.*

(Sluttet.)

Men han styrtede ikke i Fordærvelse, den gode Mand, men løb fra Baronessen til Grevinden, fra Grevinden til Markisen og til sine øvrige Skriftebørn, for at sige dem alle de samme Smigrerier med samme Elskværdighed, hvorved han da ogsaa var bleven Damernes foretrukne Yndling.

Naar han om Torsdagen spiste hos vor lille Baronesse, plejede hun ham som en kær, sart Skabning, der kunde faa Snue af det svageste Lufttræk og Fordøjelsesbesværligheder af den mindste Bid daarlig Mad. I Salonen stod hans Lænestol ved Kaminen og ved Bordet havde Tjeneren Befaling til at vaage ganske særlig over hans Talerken og alene at iskænke ham en vis tolvaarig Pomard, som han saa drak med lukkede Øjne og med en Andagt, som om han forrettede Alterens Sakramente.

Han var saa god, saa god, den kære Præst! Medens han fra sin Prækestol talte om knagende Ben og brændt Menneskekød, saa den lille Baronesse i sin Halvslummer ham sidde til Bords hos sig, hvorledes han behageligt tørrede sig om Munden, og sagde, henvendt til hende: „Alene denne Suppe, min kære Baronesse, vilde lade Dem finde Naade for Gud, Faderen, hvis ikke alerede Deres Skønhed var tilstrækkelig, til at sikre Dem Paradiset."

Efter at han havde raset i Vrede og udstødt de skrækkeligste Trusler, gik den gode Præst over til Hulken! Det var saaledes hans sædvanlige Traktik. Han sank næsten i Knæ, saa at man kun saa Skuldrene og Hovedet, saa pludselig foer han i Vejret, gebærdede sig som en Fortvivlet og tørrede demonstrativt Øjnene. Han slog ud med Armene til venstre og højre og efterlignede en saaret Fugls Bevægelser, Det var Finalens Raketbuket, Cadauen med stort Orkester, den dramatiske Slutningsscene.

„Græd, græd," klagede han med hulkende Stemme, „græd over Eder, over mig, over Gud . . ."

Den lille Baronesse sov, drømte med aabne Øjne. Varmen, Røgelseduften, de tiltagende Skygger havde bedøvet hende. Sammenknuget i sin Stol overlod hun sig villieløs til de vellystige Følelser, der holdt hendes Sanser fangne. Og ganske hemmeligt drømte hun de behageligste Ting.

Ligefor hende i den hellige Engels Kapel, var et stort Freskomaleri. Det forestillede en Gruppe smukke unge Mænd, halvt nøgne og med Vinger paa Ryggen, De smilede ligesom de tilbageholdne Elskede, medens deres knælende bøjede Stilling syntes at tyde paa, at de tilbad en eller anden lille usynlig Baronesse. De smukke Drenge, hvilke fine Læber, hvilken Fløjelshud, hvilke muskelløse Arme de havde!

Men det dejligste var, at en af dem lignede paa et Haar den unge Hertug af P . . ., en af vor Baronesses gode Venner. Hun spurgte sig som i Drømme, om Hertugen vilde tage sig godt ud — nøgen og med Vinger paa Ryggen? Og saa igen bildte hun sig ind, at Cheruben paa Maleriet bar Hertugens Kaabe. Drømmen blev tydeligere og nu syntes hun, at det virkelig var Hertugen selv, der i en Engels lette Gevandt traadte frem fra Kapellets Baggrund, og tilkastede hende Haandkys.

Da hun vaagnede, hørte hun netop, hvorledes Præsten udtalte de sakramentale Ord: „Og jeg ønsker Eder Velsignelsen, Amen!"

Ganske forbavset blev hun siddende et Øjeblik, det forekom hende aldeles, som om Præsten havde ønsket hende Hertugens Kys.

Nu blev der en almindelig Larm med Stolene og alle forlod Kirken. Baronessen havde gættet rigtig, hendes Vogn var endnu ikke kommen. Denne Skælm af en Præst havde skyndt sig saa meget med sin Præken, at han havde berøvet sine bodfærdige Tilhørere mindst tyve Minuter af den fromme Nydelse.

Som nu den lille Baronesse fuld af Utaalmodighed løb frem og tilbage i et Sideskib af Kirken, kom Præsten i fuldt Hastværk ud fra Sakrastiet og ilede hende i Møde. Han trak sit Uhr frem, for flygtig at se paa det, og saa ud som en meget beskæftiget Mand, der ikke for nogen Pris vilde forsømme et vigtigt Stævne.

„Aa, hvor jeg har forsinket mig, kære Baronesse!" sagde han. „De véd, at man venter mig hos Grevinden. Vi har dèr en gejstlig Koncert og bagefter et lille Maaltid. Altsaa, paa Gensyn!" — og borte var han.

Værelser til Leje.

Værten: Jeg har endnu kun disse to Hjørneværelser. Dette her koster fire, det andet fem Kroner om Ugen.

Lejeren: Hvorfor er der Forskæl i Prisen, da Værelserne er ens?

Værten: Fordi det til fem Kroner har et Uhr.

Lejeren: Jeg kan ikke se noget Uhr.

Værten: Gaa hen til Vinduet, saa ser De straks Uhret paa *Kirken* dèr ovre!

Et skrækkeligt Tilfælde.

Fruen: Aa, kære Hr. Doktor, tænk Dem, nylig kom to Herrer bærende med min Mand. Der maa være tilstødt ham noget i Klubben, for han kunde hverken staa paa Benene eller tale, og nu ligger han rallende inde i Sengen. Hvilket skrækkeligt Tilfælde kan det dog være?! Hvad ordinerer De — hurtigt, for Himlens Skyld, hurtigt!

Lægen: Giv ham en *Spegesild* og en *Sodavand!*

Den passer.

Petersen kommer hjem Klokken 4 om Morgenen og begynder at klæde sig af.

Hans Kone (vaagner op): Herregud Fatter, vil Du allerede staa op? Tænk dog en Smule paa Din Sundhed og Din Familie. I Dag kan Du saamæn godt ta'en lidt med Ro.

Petersen: Det har Du Ret i, Mutter! Jeg tror ogsaa det er meget bedre, at jeg lægger mig igen.

(Hr. Petersen forsvinder under Dynen.)

Misforstaaelse.

Fruen (da Grossereren kommer hjem fra et større Sold): Aa, jeg Ulykkelige — døddrukken!

Grossereren: Hva — ba? *Du* ogsaa?

I Frejrs Ekspedition.

Fruen: Tør jeg spørge, er det den rigtige Frejr, som Højre har lavet?

Kommis'en: Ja vist saa. Alle Ministrene var her lige nu.

Fruen: Vil De saa give mig 2 Pd. Smør af Nr. 1!

Kommis'en: Saa gerne, Frue, 2 Pd. af det bedste værsartig, ikke andre Ting?

Fruen: Nej, blot en Daase Hummer.

Kom.: Hummer, Frue en Daase Hummer værsartig, ikke andre Ting?

Fruen: Nej Tak, jeg skal ind ved Siden af og købe lidt Grøntsager.

Kom.: Det behøver Fruen ikke, vi har alleslags Grøntsager, Kartofler, Gulerødder, Persille, Porrer, Silleri, Timian, kort sagt alt, hvad der hører til en velassorteret Grønthandel.

Fruen: Det var da dejligt, saa sparer jeg de Trin, blot lidt Hvidkaal og Gulerødder.

Kom.: Værsartig Frue, ikke andre Ting?

Fruen: Nej Tak, nu skal jeg hen og se paa en Barnevogn.

Kom.: Barnevogne. Det har vi ogsaa saavel elegante som simplere. Vil Fruen behage at vælge.

Fruen: Det var da dejligt, saa tager jeg den høje med Gummihjulene.

Kom.: Værsartig, Frue ikke andre Ting?

Fruen: Nej Tak, nu skal jeg hen og købe lidt Legetøj til Børnene til Fødselsdagen.

Kom.: Legetøj, Frue; vær saa artig, her er et stort Udvalg af Legetøj, Rangler, Skraller, Fløjter, Trompeter, Dukker, Skrigeballoner, kort sagt alt, hvad der kan more Børn, i alle Aldre!

Fruen: Tak vil De pakke disse Ting ind?

Kom.: Saa gerne, Frue, ikke andre Ting?

Fruen: Nej Tak, nu mangler jeg blot en Gibsfigur, til Present!

Kom.: Vi har ogsaa Gibsfigurer i alle Størrelser, alle Thorvaldsens Værker i Basrelief, behag at vælge.

Fruen: Tak saa tager jeg *„Merkur"* her. Vil De pakke den ind tillige med det øvrige og sende det efter Adressen, med kvitteret Regning,

Kom.: Saa gerne. Fruen behager saa nok at huske, at Frejr har alt muligt, hvis De skulde blive forlegen for en eller anden Vare.

Kortfattede Kommentarer.

En ophøjet Nydelse — at sidde i Kuglen paa Frelserens Taarn og se Oberst *Colding* dumpe i Lyngby.

Behagelig Lekture — En Anvisning paa 20,000 Kroner.

Et glædeligt Tegn for en Ordensven — R. af D.

Hvad der ikke holder Stik. — mørt Faareskind.

Et sjældent Tilfælde. — Naar Kviksølvet pludselig falder fra 70—30.

Et endnu aldrig indtruffet Tilfælde — at Askeonsdag falder paa Skærtorsdag.

Lutter Overraskelser.

— Du maatte vel ud med en hel Del Presenter, da Du vandt i Lotteriet?

— Det maatte jeg rigtignok! Min Datter fik et Klavér, min ældste Søn en Violin, og den yngste en Trompet.

— Og hvad fik Du selv?

— En Opsigelse af Husværten!

Opsang

for Oppositions-Vælgerne i Københavns Amts 1. Kreds.

Mel.: Danske Gut, tag Vare paa Din Skude.

Første Kreds, tag vare paa Din Rede,
ud paa Rov fløj Reaktionens Ørn.
Bytte søger oppe han og nede. — —
Vis København, at Du kan ta'e en Tørn!
Men skal Reaktionens Fæstning falde,
Oppositionens Skyts maa lystig knalde.
Rask til Valg og stemmer alle kæk
paa *Kommandøren* — saa er Balnson *væk!*
Hurra!

S. L.

Fra Gaden.

— Hvorfor gaber Knippelsbro om Natten?

— Fordi den er *søvnig.*

Paa Udstillingen.

— Hvorfor maler Smørup nu kun i Vandfarver?

— Han er bleven Totalafholdsmand!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Cand. Fr. Hansen.

En Valgkandidat af Prof. Matzens politiske Skole.

Nr. 15.

Ringen

Søndag d. 14. April 1895.

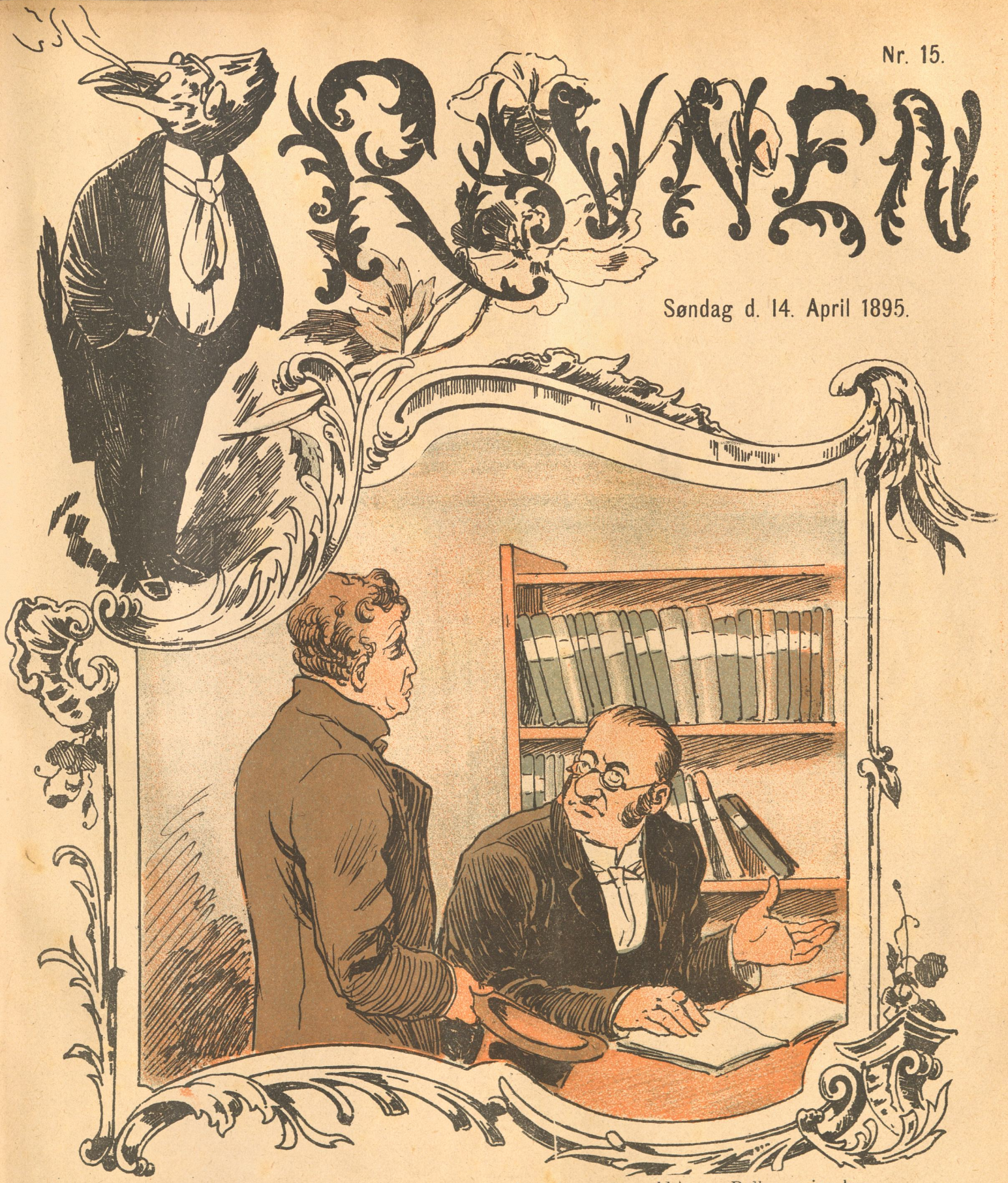

Skuespilleren: Hr. Direktør, jeg faar jo næsten aldrig en Rolle, og jeg kan ikke leve af den Smule Gage. De maa hjælpe mig!

Teaterdirektøren: Deres Gage kan jeg ikke forhøje — men . . . jeg vil være mere ædelmodig end det kgl. Teaters Direktion er mod sit Personale, jeg vil gærne fordoble Deres Spillehonorar.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ned med Estrup.

Der er bare et at synge om,
nu har Højre faaet Kløø,
Folket udtalt har sin Straffedom:
Valgkredssnyderne maa dø.
Vores gamle Frihed lever end
og Retfærdighed er til,
fler og fler der kommer med paa den,
at vi fri Mænd være vil.
:,: Ned med Statslaan, med Tietgen, Thott og Skat,
næste Valgdag fejes Byen ren for den sidste
Højreklat. :,:

Et Aprilsvejr var det, først lidt graat.
men snart Solen blank keg frem;
„nu har *Hage* sejret!“ det er godt,
saa ta'er vi nok Sejren hjem;
nu har *Meyer* sejret, Christmas væk,
Wiinblad, Olsen holdt sig stolt,
Florian blev puttet i en Sæk,
og i femte Sejr vi holdt.
:,: Ned med *Fredrik,* med Skruebræk og Flæsk,
gaar I an mod Holm, saa ved I nu, at der
altid vanker Tæ'sk! :,:

Hørdum fjærnede sin Malerklat,
Rambusch flygted' pr. Ballon,
Alfred Christensen Wassard fik sat
ud fra tredje Kreds's Salon;
selve *Scharling* rystede i Knæer,
Wagner nær var bleven skudt,
Hammerich var nedersaksisk tvær,
og den gamle *Ravn* var mut.
:,: Ned med Højre og det hele Kleresi,
nu har København sgu' faaet nok af det
Valgkredssnyderi. :,:

Og saa Frederiksberg, du stolte Dag,
Lærer *Klausen* holdt dog Stand,
Bing til *Hørring* slog saa drøje Slag,
at han faldt i Kal'bodstrand.
Og hvad mener I om *Bojesen,*
var den ikke klaret rask?
vi er ikke mere med paa den,
som os byder Sabeldask.
:,: Ned med *Bahnson,* med den grimme General,
det er Tak for hvad Du voldte os, Du er
færdig, gamle Ka'l! :,:

Fra Pæretoft skrives til os:

Den stedlige Børs er i disse Dage i stærkt Røre over nogle Afsløringer, der er kommen for Dagens Lys.

En af de største Forbrugere i frisk Lammekød var det store Clausen'ske Hus, der har Lokaler i Garvergade. Indehaversken af dette Hus er en Dame, Fru Clausen, der drev en stor Forretning baade med Ind- og Udland og var almindelig bekendt for sine altid udsøgte og gode Varer. Det er nu konstateret, at der i Forretningsgangen med disse Varer har vist sig en kompromitterende Forbindelse mellem hende og Chefen for et af de største Eksporthuse Meyer & Co. Gennem et vidtudstrakt Bestikkelsessystem har hun vidst at sætte sine Konkurrenter i Skygge og selv at erhverve sig de mest udsøgte og friskeste Varer. Børsen er stærkt oprørt over det passerede og beklager det i høj Grad.

Vi har senere derom modtaget følgende:

Det Clausen'ske Hus er mistænkt for i sin Tid ogsaa at have drevet mindre fine Spekulationer med et stort, nu ikke mere eksisterende „Korn“firma. Forretningerne antages at være drevne paa den Maade, at Varerne er indførte ved Nattetid og straks optagne i Husets Beholdning. Sensationen er stor.

E. S. Det forlyder, at Chefen for det store Eksportfirma Meyer & Co. har i Sinde at trække sig tilbage fra Forretningen. Et Rygte vil vide, at han maaske vil indtræde som en Slags passiv Associé i det Clausenske Hus, i hvilket han, efter hvad man siger, skal have en ikke saa lille Prioritet.

Bladene er stærkt optagne af Begivenheden og lover nye Afsløringer efter Paaskedagene. Vi skal da nok holde „Ravnen“s Læsere a jour med dette det nyeste Blad i Pæretofts *Cronique scandaleuse.*

Om igen.

Moderen: Otto, løb over til Hørkræmmeren og køb Matjes-Sild. Skynd Dig!

Otto (lidt efter): Mo'er — — —!

Moderen: Hva' er 'et Dreng? Hvor bliver Du a'? Hvor er Silden?

Otto: Mo'er, jeg har glemt Sildens *Fornavn.*

I Selskabet.

— Har De virkelig endnu ikke været i noget Slag, Hr. Løjtnant? . . . Det er mærkværdigt.

— Hvorfor mærkværdigt, min Frøken?

— Jo, for De laver saadan et berømt Ansigt.

Stræbsomhed.

— Jeg er stolt af disse 20 Kroner. Det er de første Penge, som jeg selv har fortjent!

— Med hvad?

— Jeg har solgt alle mine tomme Vinflasker.

Den stille Uge.

Mel.: I Byens Larm Regensen stod.

Den stille Uge gik sin Vej,
alt skal jo ha' en Ende;
men stille var den Pokker ej,
det maa enhver bekende.
Der Travlhed var fra Morgengry
til ud paa Natten silde
med Vælgermøder i hver By
af dem, der lod sig stille.

Der Møder holdtes rundt omkring,
det var et livligt Røre,
saa mange underlige Ting
man ofte fik at høre.
Kom Talerne i Krigshumør
blev Vælgerne som Vilde,
mens nogle raabte: Bravo — Hør!
skreg andre: „Ti dog stille!"

Bevares sikken Hurlumhej
med Højres smaa Kanutter.
I Lyngby Colding tog paa Vej,
skreg op som til Rekrutter.
Det passer ej for hans Geschæft
den noble Mand at spille;
til Vælgerne han si'er: Hold Kæft!
naar ikke de er stille.

Værst lød dog Fredriks Skryderi,
den Grundlovsbryder fryder
sig over Valgkreds-Snyderi,
mens han paa Valgflæsk byder.
Hans Stillerliste, Herregud,
den hørte til de snilde, —
de Folk saa svært antike ud
af hvem han lod sig stille.

Og Dagen kom, man skulde se
hvad ventet var med Spænding:
man forudsaa der vilde ske
en eller anden Vending.
Tilfreds med Resultatet vil
mit Paaskeæg jeg pille,
og for at have Ro dertil
saa vil jeg tie stille.

Ogsaa et Frieri.

Hr. Petersen til Frøken Pedersen: Frøken, kunde De ikke ha'e Lyst til fremtidig at skrive Deres Navn med „*t*"?

Tantestil.

(Slutning paa et Brev fra en „vred" Tante): „— — Fra i Dag af er Du ikke mere min Nevø, og jeg er ikke mere Din Tante! Din trofaste Tante Bine.

Et Vink.

Fruen: Saa vidt jeg véd, Hr. Baron, holder De ikke af Katte.

Baronen: Disse Skabninger er mig ganske vist højst ubehagelige!

Fruen: Saa er De nok saa god ogsaa at lade min Kammermis (Kammerpige) være i Fred.

I Skolen.

Læreren: Hør nu efter, Hans! Naar jeg lægger fire Æg her paa Bordet og Du lægger tre, hvor mange er der saa?

Hans: Jeg kan ikke lægge Æg, Hr. Lere!

Nyt Barometer.

Man anbringer en *Snor* udenfor sit Vindu.

Er Snoren tør, betyder det: *Smukt.*

Er Snoren vaad, betyder det: *Regn.*

Er Snoren snart tør, snart vaad, saa er Vejret: *Foranderligt.*

Svinger Snoren frem og tilbage betyder det: *Blæst.*

Er Snoren frossen, saa er det: *Frost.*

Paa Keglebanen.

Naar Købmand *Slinger* om Søndagen faar sig en Pot Kegler véd den ulykkelige Keglerejser ikke, hvor han skal staa for at undgaa at faa slaaet sine Ben i Stykker af Kuglen, thi Slinger slaar altid „Skæve". Saa forleden Søndag raabte Tømrer *Planke:* Hans! Stil Dig *midt iblandt Keglerne,* saa rammer han Dig ikke!

Af Nød.

Husværten (overrasker sin Lejer ved Middagsmaden): Hvad! Haresteg og Dyreryg!? Deres Leje kan De ikke betale, men De har Raad til at flotte Dem med Vildt!

Lejeren: Aa, bedste Hr. Vampyrius, De ta'er fejl. Men ser De, Slagteren vil ikke mere sælge mig Kød paa Kredit, og saa prøvede jeg hos Vildthandleren — han kender mig ikke endnu!

I Skolen.

Læreren: Naar altsaa en Musiker spiller alene, hedder det en Solo, spiller to, er det en Duet, tre en Terzet. Men hvad kalder man det, naar fire spiller sammen?

Peter: Sjavs.

Logisk.

— For Guds Skyld, Hr. Professor. De sigter jo lige paa Klapperen.
— Véd det. Sigtede hidtil altid paa Haren, men ramte Klapperen, og i Dag har jeg bestemt lovet Mutter at bringe en Hare hjem.

For sent.

Hun: Du husker vel nok, at Du har faaet tolv Kurve, og havde jeg ikke ladet mig overtale . . . .

Han: Du har Ret, jeg burde have tænkt paa at *tretten* er et ulykkeligt Tal.

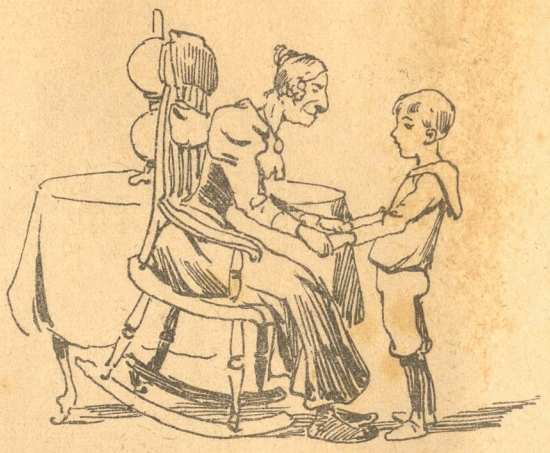

De Børn.

Tanten: Naa, Hans, hvad sagde Fa'er, fordi jeg kom rejsende saa sent i Aftes?

Hans: Han sa'e: „Man skal ikke prise Dagen førend den er forbi!"

Af to Onder etc.

Den gamle Baron (paa Sygelejet): Vor Huslæge kan intet udrette; hent den berømte Specialist.

Den unge Baron: Det bliver en dyr Historie, Fa'er.

Den gl. Baron: Jamen altid billigere end en Begravelse.

Den unge Baron: Det har Du Ret i. Saa henter jeg ham.

Ved Øllet.

— Jamen, Mikkelsen, Du skal jo ud med Din Kone i Aften, — hvor kan Du saa love at være fjerde Mand i vores Sjavs?

— Jeg kommer! Jeg véd et godt Middel til at slippe fra hende.

— Lad høre.

— Jeg smider min Kones arrige Moppe ned ad Trapperne, saa bliver hun fnysende gal, kaster mig et Par Stole i Ho'edet og smider mig paa Døren. Saa kommer jeg.

Fra Gaden.

Fertnant og Valde har været op at slaas. Valde fik vældige Klø indtil en Herre lagde sig mellem og gav Valde en 10 Øre. Da Herren er gaaet, tager Fertnant Valde i Nakken og siger: „Je' vil ha'e de halve, forstaar Du, for ha'ede jeg ikke pryglet Dig, saa ha'ede Du slet ikke faa't Tiøren!"

Korrespondentstil.

. . . . Arméens Mod blev betydelig *afkølet* ved det *hede* Ørkensand.

I Køkkenet.

Fruen: Hvad bestiller Du her, Petersen?

Petersen: Det skal jeg sige Dig! Jeg har længe mærket, at mine Cigarer forsvandt, men jeg kunde ikke begribe, hvor de blev af, og nu finder jeg en hel Bunke her i Spisekamret. Det er naturligvis Stine, der gør mig den Ære at lade sin Kæreste flotte sig med mine Cigarer! Men vent bare, jeg gaar straks til Politiet!

Fruen: Det maa Du ikke, Petersen, Stine er uskyldig. Det er mig, der har taget dem for at overraske Dig med en Present til Jul!

Paa Ballet.

Ida (ældre Søster): Fy, Oda, det havde jeg ikke troet om Dig, at Du kunde glemme Dig selv i den Grad, at lade Dig kysse inde i Kabinettet. Jeg hørte det godt!

Oda: Hvad saa?! Du lader Dig jo kysse hver Dag!

Ida: Det er noget ganske andet, og altid kun min Forlovede!

Oda: Jamen, den der kyssede mig var ogsaa kun — *Din Forlovede!*

Skanker og Skoser.

Folketeatret og Kasino skændes om „Store Bededagsaften". Det forekommer „Ravnen", at det var fornuftigere, de sørgede for at faa Paaskedagene overstaaede først.

* * *

Madam Clausen har efter Forlydende i sin Tid spekuleret i „Korn". — Ja, hvad den Kone ikke kan hitte paa.

Ved Øllet.

— Ligemeget, Pedersen hænger i og hans Kone *slider for to!*

— Det gør min Kone sgu' osse! Hun faar en ny Kjole hver Maaned.

Det eneste.

— De véd altsaa intet Middel mod Fregner, Hr. Doktor?

— Nej, min Frøken.

— Aa, jeg kunde gærne gaa ud af mig selv.

— Det vilde ogsaa være det eneste, der kunde hjælpe.

Det værste.

Patientinden: Hvorlænge tror De, at min Sygdom vil vare?

Lægen: Et halvt Aars Tid.

Patientinden: Barmhjærtige Himmel! til den Tid er jo alle mine Kjoler gaaet af Mode.

Pastor Moe.

Mel.: Tordenskjoldsvisen.

Jeg vil synge om en Præst,
vidt bekendt i Øst og Vest,
om en Gudsmænd der er go',
om den brave Pastor Moe.

Han blev ganske ubekendt
ned til Harbøre sendt;
der fik Fiskerne, min Tro,
Øjet op for Pastor Moe.

Kækt han dem fra Syndens Søl
styrted lukt i Helveds Pøl;
ingen Naade, nej min Tro,
vanked' der af Pastor Moe.

For sin Tro og Vilhelm Beck
foer han frem til andres Skræk,
selv en „Næse", der var go',
ej afskrækked' Pastor Moe.

Skanderup og mange fler
Steder, som ej glemte er,
kan i Mindets Tanke fro
tale med om Pastor Moe.

Nylig han til Vamdrup drog
og i Præ'kestolen slog
for en Menighed, hvis Tro
ikke passed' Pastor Moe.

Men en Degn med Harme stor
løs mod Helvedspræsten foer,
sa': „I Vamdrup vi, min Tro
kan undvære Pastor Moe".

Præsten blev i Hu da gram,
og hans Tunge var ej tam;
men ham Degnen svared' fro:
„Det er Løgn, Hr. Pastor Moe".

For en Provsteret de kom,
begge har nu faa't sin Dom:
Degnen Et- men blanke To
Hundred „Krus" for Pastor Moe.

Misforstaaelse.

Fruen (til den nye Kokkepige): Næste Søndag har vi Familiebal, Karen, saa maa De gøre Dem Umage; jeg vil se, hvad De kan præstere.

Karen: Aa, jeg danser kun Polka, Vals og Forkert. Kvadrille kan jeg ikke . . . .

Romanfrase.

Hun stod dèr som en Marmorstatue og smilede koldt, som kun Marmoret kan smile.

Hos Frisøren.

Den nybagte Løjtnant: Tror De, at jeg faar rig Skægvækst? Min Fa'er, Obersten havde et prægtigt Fuldskæg.

Frisøren (forlegen): Det synes næsten som om Hr. Løjtnanten i denne Henseende slægter Deres Fru Moder paa.

„Du skal smile —"!

(Udklip.)

Armeens Forplejning besørges af en af Naturalier og Slagtekvæg sammensat Forplejningskommission.

* * *

Ægte Cervelatpølse, som egner sig til Skovture, anbefales.

Lungesen,
Viktualiehandler.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. - Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

I Højres Gravkapel.

— Se saa, det var Nielsen. Lad os nu komme afsted og hanke op i Eriksen.
— Jamen, han er jo ikke Maler.
— Næ, men han er Møller. Altsaa *maler* han, og han skal følgelig staa blandt *Malerne*.

Nr. 16.

Kvinden

Søndag d. 21. April 1895.

Paa Sommerlyst.

— Jeg kunde li'e en Kognak til den Bajer.

— Jamen, Petersen, Du har jo bestemt lovet mig kun at drikke Kognak, naar Du er *syg*.

— Det er netop Sagen, Mutter. Siden jeg lovede Dig det, har jeg ikke været rigtig vel.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Der er Sorg hos vore Højremænd, de Stakler,
sikke Tamp der vanked' niende April,
der blev ikke Brug for Transparent og Fakler,
det blev Graad i Stedet for et Sejrssmil;
Frederiks Musik, som skulde Hymne spille,
kunde jo'nte, naar det netop gik ham ilde;
der var ganske bælgmørkt hist paa Trinitatis,
Højrepunchen røg, og den sku' dog væ't gratis.

Bojsen, som sku' skaffet Flertal for Forliget,
klared knapt sin egen Sylte, sikken Tort,
for nu bli'er det ikke ham, der frelser Riget,
og Ministerpladsen flyttes længer bort.
Neergaard sig ved Chefens Vanheld voldsomt græmmer,
for hans Krebsegang til Højre Valget hæmmer,
Rasmus Claussen finder ogsaa Valget skidt er,
men han trøstes ved „Revyen" og en Bitter.

Højrebladene var først saa voldsomt seje,
selve *Manicus* la' alt sit Ansvar ned,
snart hans Tanker dog kom ind paa bedre Veje,
og hans Bøn er nu saa inderlig og hed.
Den gaar ud paa blot, at de som giver Love,
ej i Thinget visne vil og ikke sove;
Højre elsker alle Smaafolk, Gud bevares,
og for deres Skyld maa Kronerne ej spares.

Paasken kom, og der var mange Men'sker ude,
nye Overfrakker skulde luftes lidt,
„Ravnen" hejsed' ogsaa alle sine Klude,
stak til Skoven paa et lille fransk Visit,
Træerne dog knapt endnu har Knopper, Kære,
Græs er der lidt a', men det kan'te bære,
„Ravnen" gik saa til *den store Maskerade*
med den lille Kæfer, den fra Skoven had'e.

Onsdag traadte Folketinget atter sammen,
mange nye Mænd nu kommet var derind,
og paa Højre kan man magelig ha' Krammen,
det er ude nu med *Scharling*, stakkels Skind;
han skal ikke nyde mer den sjældne Ære,
Tingets Viceformand Nr. ét at være,
og forgæves nu man efter *Bahnson* kigger,
han paa Valgplads fandt sin Død, og den var sikker.

Paa Kirkegaarden.

Tag Din Hat, Læser, og følg med en Tur paa Kirkegaarden, „Ravnen"s Kirkegaard. En saadan Tur er baade opløftende og lærerig.

Se, her hviler En, hvis Navn Du sikkert har hørt. *Jesper v. Bahnson* hed han i levende Live, da hans blotte Navn fik Vælgerne paa Frederiksberg til at skælve og bæve. Nu er der kun en Tue tilbage af den før saa stoute Kriger. Lær deraf, Læser, og se, hvad kærlige Hænder har ridset paa hans Gravsten:

Du faldt da ej Du kunde mere:
den Skæbne deler Du med flere.

— Endnu et Blik paa denne Grav, og saa gaar vi videre, kære Læser. Se! her hviler En, hvis Liv var ligesaa tykt, som det var kort. *Frederik Hansen* staar der paa Mindestenen. Du studser og ser nøjere til. Javist, det er vor tykke Ven, som dèr sover den evige politiske Søvn. Hvad siger ikke Gravskriften over ham:

I mandig Holmgang faldt Du
og rejser Dig aldrig mere.

— Ja, kære Læser, saadan forgaar al Verdens Glans og Herlighed. I Dag rød, i Morgen død, siger det gamle Ord, og intet Sted vil man som her komme til Sandhedens Erkendelse deraf. Se! hvem der hviler her; han var en ung Mand fuld af Liv og Mod, i Siam trodsede han uskadt Krigens Farer; herhjemme maatte han falde.

„Christmas Dirckinck-Holmfeldt" staar der paa Gravstenen, og nedenunder følgende Linier:

Mellem Gule var Du kæk,
mellem „Røde" var Du væk.

— Fred med Dit politiske Støv!

Se, Læser, hvis Gravhøj, der viser sig for os. *Petrus Beyer* staar der paa Stenen og nedenunder: „Mod den faldende Syge, der vog ham, var selv hans egen Kunst forgæves". — Og dèr ved hans Side hviler Møller Eriksen. Du kender ham, Læser, fra 12te Kreds, og dèr *Ferd. Hansen*, og dèr *S. Rasmussen*. Se paa de Gravhøje, der dækker dem i det politiske Liv og fæld en stille Taare om Du kan og vil.

Du standser og sér. Javist Ven, dèr hviler han den kække og uforglemmelige Luftskipper og Fæstningsven. *Rambusch* staar der paa Stenen og nedenunder følgende Linier:

Det var vel første Gang just ej
at Din Ballon gik den forkerte Vej.

— Men vi vil standse her, Læser. Tiden er kort og Listen over de politisk døde, der hviler her, er lang. Dog endnu et Blik paa en Grav før vi gaar. Se! der staar:

Herunder hviler
Raadmand Wassard.

og nedenunder:

Elsket og savnet,
dog ikke af 3. Kreds' Vælgere.

Læser! Skriv Dig disse Ord bag Øret, og nu! lad os gaa. De, der hviler her, kan vi dog ikke opvække, selv om vi vilde; de er politisk døde, stendøde.

Lad dem hvile i Fred.

Røde-Tirsdag.

Mel.: Min Laterne magica.

Dagen, 9de April,
blev for os historisk.
Foraarssolen med sit Smil
brød alt provisorisk.
„Hvide-Tirsdag“ blev saa rød,
Højre maatte pinedød
„Aske-Onsdag“ traske
om i Sæk og Aske.

Af den friske Foraarsvind
Højres Mod blev knækket.
Højres frihedsfjendske Sind
blev for Alvor stækket.
Reaktionens sølle Flok
fik en Lussing at den nok
tydeligt kan mærke,
at vi er de stærke.

Tykke fede Frederik,
som med sine Poder
gik til Valg med fuld Musik,
Klø fik efter Noder. —
Frederik den Fedteluns,
ham hvis Jolle gik til Bunds,
maatte velbehænde,
kæntre li'esom denne.

Rundt omkring fra By og Land
Budskab lød om Sejr,
Trier fælded' Florian,
Hage vælted' Beyer
Bahnson, Hørring, Rambusch faldt.
Maler Nielsen skreg Gevalt
Christmas, Gartner Hansen
fler' gik bag ad Dansen.

Medens Højres Kompagni
Tabet dyrt begræder;
ved den store Sejr vi
hjærtelig os glæder.
Vi i Folkethinget kan
møde nu med otte Mand. —
Mærk i Jer Kalender
„Røde-Tirsdag“, Venner!

Skanker og Skoser.

Højrevælgerne i 5te Kreds og Hr. Abrahams har været lige uheldige med at spille Frederiks Redningsmand. — Den gik ikke.

* * *

Gaderne i Eberths Villakvarter skal have Navne i denne Tid. Hvad synes Hr. Eberth om at hædre adskillige Faldnes Minde ved disse Gader, saaledes for Eksempel:

Bahnsonsgade.
Frederik Hansens Gade.
Wassards Vej.
Florian Larsens Gade.
Maler Nielsens Gade.
Petrus Beyers Allé.
Dirckinck-Holmfeldt-Allé.
Rambuschgade.

De Børn.

Kai: Mo'er, er lille Broder Willy ikke falden ned fra Himlen?

Moderen: Jo, min Dreng.

Kai: Ja, det undrer mig saamæn ikke, at Englene har smidt ham ud.

Moderen: Men, hvorfor da?

Kai: For han brøler altid!

I Skolen.

Læreren: Hvem kan sige mig hvad Noah var?

Emmy: Maa jeg?

Læreren: Ja, kom med det!

Emmy: Han var *Menageriejer!*

Det nemmeste.

— Hvad er det Du tegner, Emmy?

— En Elefant, søde Mo'er.

— Det er da svært?

— Næ, Mo'er, det er det nemmeste af Verden, naar bare man husker, at Elefanten har to Haler, én foran og én bag.

I velgørende Øjemed.

— De klagede tidligere over, at De havde saa mange Lopper i Deres Lejlighed; hvorledes er De bleven dem kvit?

— Vi har givet et Bal!

Paa Cyklistballet.

— Hvad er det for en stakkels Krøbling der henne i Krogen?

— Vort Æresmedlem. Denne Mand er nemlig efterhaanden bleven overkørt syv Gange af Klubbens Medlemmer!

Gensidighed.

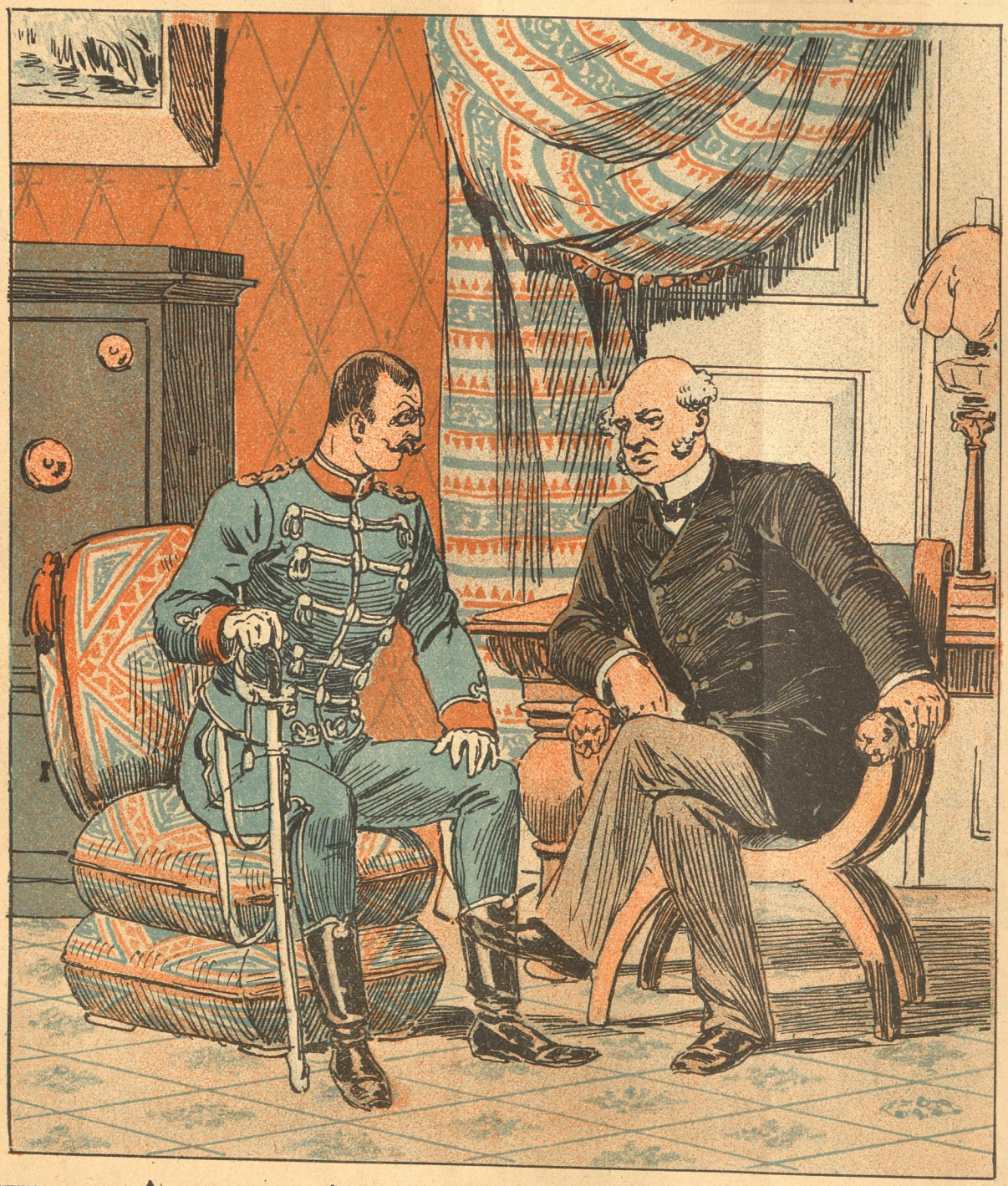

Frieren: De moderne Forhold tillader at jeg spørger: Hvor meget giver De Deres Datter i Medgift?

Kapitalisten: De moderne Forhold tillader, at jeg spørger: Hvor stor er Deres Gæld?

Meningsløst.

— Hvad er det, Du bestiller, lille Kone?
— Jeg studerer Kortet over Amerika.
— Hvad kan det interessere Dig. Du er jo ikke *Bankkasserer*.

Et Rigsdagsvalg.

Politisk Humoreske af *Josef Stolzing.*

Hr. Greve, Deres Forslag — — i Sandhed. Undskyld, men jeg er aldeles forvirret!"

Og Hr. Otto Thielemann, den rige Maskinfabrikant i H., tørrede sin svedbedækkede Pande med sit Lommetørklæde.

„Sagen er meget ligefrem, Hr. Thielemann," forklarede Grev Walter von Roszstein videre. „Det nationalliberale Parti har opstillet Dem som Kandidat ved det forestaaende Udfyldningsvalg til Rigsdagen. Jeg derimod er de Konservatives Kandidat. Men imod os staar en farlig Modstander, nemlig Socialdemokraten Kornelius Hart, Udgiveren af „Volksstimme".

„Desværre, desværre", faldt Hr. Thielemann ind, „denne samvittighedsløse Folkeophidser".

„Han faar samtlige Arbejderes Stemmer, det er sikkert; hans Valg er en afgjort Sag, hvis ikke de Nationalliberale og de Konservative forener sig. Ikke sandt?"

„Sikkert, Hr. Greve, aldeles sikkert."

Se nu, Hr. Thielemann, hvor praktisk mit Forslag er. De véd, at mine Godser er stærkt forgældede. Naar man har en Søn, der er Løjtnant ved Gardekyradsererne, og selv dog vil føre et standsmæssigt Liv, saa slaar de Renter, som vi stakkels Landmænd faar af vore Godser, ikke til. Altsaa, lad Deres Datter blive min Søns Hustru. Hun bliver da Grevinde og min Slægt er en af de ældste i Tyskland! Jeg opgiver min Kandidatur og De bliver Rigsdagsmand."

Med et højfornemt Smil lænede Greven sin lange tørre Skikkelse tilbage i Stolen og betragtede Maskinfabrikanten. Denne stirrede en Tid betænksomt hen for sig; da rakte han sin højre Haand frem mod Greven:

„Godt, Hr. Greve, jeg gaar ind paa Planen. Opgiver De Deres Kandidatur til Fordel for mig, saa skal Deres Søn have min Datter. Hun faar to Millioner i Medgift og som mit eneste Barn er hun efter min Død min Universalarving."

„Det er afgjort, Hr. Thielemann. Jeg tror, at Forretningen er af største Nytte for os Begge."

„Selvfølgelig, Hr. Greve. I Morgen Eftermiddag vil vi altsaa have den Ære, at lære Deres Hr. Søn at kende?"

„Javel han kommer i Aften hertil fra Berlin."

Greven rejste sig. Thielemann ledsagede ham ud i Forværelset, hvor de gentagne Gange kraftig trykkede hinandens Hænder. Da Tjeneren aabnede Dørene, vendte den ædle Aristokrat sig endnu engang om og sagde med Pathos:

„Nu op til Kamp for Kejser, Land, Religion og Moral — mod Omvæltningen!" Tjeneren smilede lunt.

Da Maskinfabrikanten igen befandt sig i sit elegante Arbejdsværelse, kunde han ikke bare sig for, jublende at udbryde:

„Otto Thielemann — Rigsdagsmand! Det skulde min salig Kone have oplevet!"

* * *

„Her er jeg, Fader, hvad vil Du mig?" Med disse Ord stormede Paula, en henrivende, yndig Pige paa omtrent atten Aar, med sit rige gyldenblonde Haar bølgende ned over Skuldrene, ind i Fabrikantens Arbejdsværelse.

Hans velnærede Storborgerskikkelse lænede sig til Skrivebordet i en paafaldende værdig Stilling, der skulde imponere.

Da Paula fik Øje paa ham, blev hun uvilkaarlig staaende og brød ud i en munter Latter.

„Men, lille Fa'er, hvad er det dog for et komisk Ansigt, Du sætter op i Dag?"

„Jeg er ikke oplagt til Spøg. Jeg har noget vigtigt at tale med Dig om: Jeg Rigsdagsmand Otto Thielemann, med Fru Grevinde von Roszstein."

Paula betragtede forbavset sin Fader, fra hvis Fuldmaaneansigt, der lige som udstraalede en overjordisk Glans, saa slog hun igen en munter Latter op:

„Jeg synes, det rabler lidt for Dig, søde Fa'er."

„Kan Du da ikke være alvorlig et Øjeblik Paula? Sæt Dig her ved Siden af mig."

Paula tog Plads ved Siden af Thielemann; slog Armene overkors bag Nakken og strakte koket sine smaa Fødder frem under Kjolen.

„Jeg forgaar allerede af Nysgærrighed, Papa, fortæl altsaa."

Thielemann paatog sig igen en frygtelig alvorlig Mine, saa begyndte han:

„Jeg har et godt Parti til Dig, Paula."

„Virkelig?"

„Du skal giftes med Grev von Roszsteins Søn, en vakker Gardekyradserløjtnant."

„Du spøger vel, Fader?"

„Nej, jeg taler i fuld Alvor."

„Jamen, jeg vil ikke have ham, jeg hader ham!"

Du kender ham jo slet ikke, Barn."

Paula kastede trodsig Hovedet tilbage og tav.

Da foer Thielemann op, fnysende af Vrede:

„Aa, jeg forstaar, Du utaknemlige Datter; Du elsker altsaa endnu bestandig denne Klavérvirtuos, denne Gøgler, min socialdemokratiske Modkandidats Søn?"

„Ja."

„Og Du bilder Dig ind, at jeg vil give min Velsignelse til en slig Forbindelse? Du tager Fejl, min Kære. Du gifter Dig med Grev von Roszstein, for at jeg kan blive Rigsdagsmand. Det er mit sidste Ord forstaar Du?"

Thielemann rystede over hele Kroppen af Raseri. Med drønende Skridt forlod han Værelset og slog Døren i efter sig med et vældigt Rabalder. Paula sank hulkende ned paa Sofaen.

(Sluttes.)

Ingenting i Vejen.

Lille Else: Fa'er, Onkel Peter siger altid, at han kun vil indgaa et Fornuftgiftermaal. Kan han da gifte sig med Fornuften?

Faderen: Det kan han godt; han er slet ikke i Familie med den.

Hidsig.

— Mine Herrer, det er en dødelig Fornærmelse . . . . jeg udfordrer Dem paa Pistoler, nu . . . straks, (rasende) en af os maa blive *Enkemand!*

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, der kan være noget i, hvad en Vælger sa'e paa Valgdagen, at Frederik Hansen vilde bare ha'e nogle flere Abonnenter og Doktor Beyer vilde ha'e flere Patienter; men nu maa Doktoren nøjes med at lægge Hefteplaster paa Frederiks Suppekød, som fik lisaa vældig en Flænge, som Ramhuschs' Prøveballon, der gik i Vandet lisom Frederiks Baad gik til Bunds, fordi den var plakatfuld, og nu skal Højre da ikke mere tale saa højt om Arbejdernes Drikfældighed, for de vilde hverken ha'e Reaktionens flove *Beyer* eller Sofus Rasmussens *Brændevin* til en Krone Potten, og Højre maatte selv sluge alt sit harske Valgflæsk med samt den raadne Æggekage, der i Form af en Valgkredslov var lavet til Oppositionen; men til næste Valgkamp maa Højre se at finde paa noget nyt, for de lukkede Møder duer ikke mere til at ruge Folkethingskyllinger ud i, især naar Højres kloge Høns kun lægger Vindæg, og nu er der vel heller ikke flere af Partiets Malere og Møllere, der gider dokumentere Højres Umulighed heri København, som forresten ogsaa er tilstrækkelig konstateret. Højre kan for Fremtiden spare al sin Ulejlighed. Det skal skrive i sine Aviser: „Paa Vælgermøder reflekteres ikke", og det skal spare skikkelige Folk som Maler Nielsen og Møller Erichsen for at gøre sig latterlige ved at agere Dumpekandidater. Rambusch, Scharling eller en anden af Højres Snakkemaskiner kan bare aflevere en Valgtale til nogle Fonografer, som opstilles paa de forskellige Valgsteder, og hvis „Værnet" lever saa længe kan en Del „Hædersmænd" jo tjene en Dagløn ved at være Stemmeobjekter. Ja, det behøves ikke engang. De rigtige Højremænd stemmer lisaa standhaftigt paa et Kosteskaft som paa et Strømpeskaft, naar bare Kosteskaftet og Strømpeskaftet anbefales af en Mængde rigtig „fine" Stillere, og jeg er vis paa, at en af Estrups gamle Støvler kan faa lisaa mange Stemmer som Bahnson og Minister Hørring fik den 9. April. Derimod tror jeg ikke, at det gaar for Frederik Hansen at lave Højre om til et „Frem*skidts*parti", som han skrev Dagen efter Valget. Det er nemlig allerede sas snavs en Affære som tænkes kan at ville spekulere i at stramme Højre op til noget somhelst. Højre er lisaa marode som Parti, som Bahnsons gamle Kastel er umuligt som befæstet Plads. Frihavnsbanen løber tværs gennem dets Volde og fylder dets Grave, blotter det paa alle Kanter, og paa Valgdagen maatte de gamle Militarister med Sorg og Ærgrelse se paa, at 800 Oppositionsvælgere rykkede ind gennem Kastelsporten og besatte Eksercerhuset, og de kunde ikke forhindre, at de menige Soldater lyttede til Socialdemokratiets Fordømmelsesdom over Militarismen og alt, hvad der bruges til at stive det raadne Samfund af med. Og naar Bahnson sidder ovre i sin Overgeneralsbolig i Haven med de gamle Pæretræer og tænker paa hvad der vederfaredes ham paa Valgdagen, da Kommandør Bojesen skød ham og hans Fæstning sønder og sammen, og da han som en slagen General maatte slutte sig inde i sit Kastel, der som sagt „ligger aabent for Fjenden", da vil Bahnson bestandig kunne høre de Raab, der paa Valgdagen rungede i hans Eksercerhus, saa det genlød over hele det gamle Kastel: *„Leve Socialismen!"*. Og næste Valgdag, naar Bahnson ikke gaar paa Frederiksberg og sælger Valgflæsk, men sidder pænt hjemme i sin Stue i det gamle Kastel eller i et andet militært Alderdomshjem og bygger Fæstninger af Sand og leger med Tinsoldater, da vil Leveraabene for Socialismen lyde med fordoblet Styrke, og Bahnsom vil med Grund gentage sit historiske Ord fra den 9. April, da han var dumpet: „Det var som Satan!" — Tak for Kaffe!

Overflødigt Leve.

Et Selskab af unge Literater. Høj Stemning.

A.: Nu vil vi udbringe Skaaler!

B.: Javel — Goethe leve!

C.: Drik De hellere paa Deres egen Sundhed; Goethe vil leve længere end De.

Tvetydigt.

Den unge Frue: Hvorfor har De ingen Gaas med hjem. Marie, som jeg ønskede?

Pigen: Der var ikke en eneste Gaas paa Torvet Frue.

Fruen: Det er godt. Næste Gang gaar jeg selv, saa er der nok èn.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Efter Slaget.

Frederik: Sikken en! Det var ham, der sa'e at 5te var en sikker Kreds.
Hammerich: Ja je' vidste jo ikke, at Du Du Du sku' stilles op derude.

Nr. 17.

Kvæfen

Søndag d. 28. April 1895.

Nøjsom.

— Naa, var der godt Bid i Dag, Krillesen?
— Næ, — jeg fik ingen Ting, — men jeg fisker jo ogsaa bare for min Fornøjelse.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Rullen gaar.

Den Situation ej huer *Thott,*
Rullen gaar, Rullen gaar,
han ønsked' han sad paa Gaunø Slot,
Rullen gaar, Rullen gaar
og plejede Heste, slog til Skavlen,
for Thott er en Ven af Hesteavlen.
Rullen gaar, Rullen gaar,
men Politik han ej forstaar.

Men hvis vi nu havde *Estrup* ha't,
Rullen gaar, Rullen gaar,
ku' Højre s'gu sætte skævt sin Hat,
Rullen — — —
men Estrup mener det ikke klæ'r a'
han griber ind i den nye Æra,
Rullen gaar, Rullen gaar,
da han blev verfet sidste Aar.

Hr. *Frederik* ud har stukket den,
Rullen — — —
at Højre maa have nye Mænd,
Rullen — — —
Naar ud De har ryddet hele Kassen,
bli'r Affaldet kørt paa Lossepladsen,
Rullen gaar — — —
sikken et Fremskridt saa vi faar.

Nu skruer de op Petroleum,
Rullen — — —
men Publikum er nu ikke dum,
Rullen — — —
naar Potten den stiger op mod fyrre,
saa siger de Kilderne er tørre,
Rullen gaar, Rullen gaar,
Spekulation med bare Blaar.

Den Sædelighed, saa spids en Torn
Rullen — — —
tog Livet af selve Chefen *Korn,*
Rullen — — —
det gik jo nok med hans mange Koner,
men disse omtrent ti tusind Kroner
Rullen gaar Rullen gaar —
Sædelighed har slette Kaar.

Bopælsforandringer.

Reedtz-Thott er flyttet fra Forhaabningsholmsallé til Nøjsomhedsvej.

Indenrigsminister *Hørring* fra Valby til Sværtegade.

General *Bahnson* fra Sommerlyst til Kastelsgraven.

Sofus Rasmussen fra Skvaldergade til Vandkunsten.

Frederik Hansen fra Holmshuse til Dosseringen neden Vandet.

Kaptejn *Rambusch* fra Kanontorvet til Pistolstræde.

Møller *Erichsen* fra Wiinbladsstræde til Møllegade.

Maler *Nielsen* fra Kløvermarksvej til Pil-a'-Alléen.

Gartner *Hansen* fra Tulipangade til Kaninlængen.

Kaptejn *Christmas-Dirckinck-Holmfeldt* fra „Meyers Minde" til „Snoghøj".

Wassard fra Fredericiagade til Raadmandsgade.

Dr. *Beyer* fra Husarkasernen til Didrikbadskærsgang.

I Provinsen.

Politimesteren: Har man ikke i Gaar frastjaalet Dem Deres Uhr?

Lægen: Nej, heldigvis.

Politimesteren: Det var kedeligt. — Jeg har allerede været paa Spor efter Gærningsmanden.

Radikalt.

Lægen: Deres Mand er overanstrængt. Han trænger til Ro. Nu vil jeg skrive en Recept paa et Sovemiddel. Det skal nok hjælpe.

Fruen: Mange Tak, Hr. Doktor. Men hvorledes skal jeg give ham det?

Lægen: Slet ikke! *Det er jo slet ikke til ham,* men *til Dem.*

Farligt.

En Læge (til en yngre Kollega): Bakteriologien viser at Kys er farlige.

Den yngre: Rigtigt, de fører til Ægteskab.

Moderne Bygninger.

— Hvorledes gik det til, at den Bygning styrtede sammen?

— En Murarbejdsmand havde trods det strænge Forbud taget sig en Pris, han kom til at nyse, og — saa havde vi Skandalen.

Af Stilebogen.

En Skoledreng skrev om „en Udflugt paa Landet": „Ved den lille Sø var der idyllisk skønt; smukke Bønderpiger sad under de prægtige Køer for at malke dem. I Vandet saa det omvendt ud."

1ste Maj.

Mel.: I Flugt gaar Tiden —

April, den Spøgefugl sin Randsel snører,
den rejser bort og giver Plads for Maj;
April til Aarets skælmske Tider hører,
lidt drillevoren, ondskabsfuld dog ej.
I Aar med Blæst og Storm den angav Tonen,
den lange, haarde Vinter fik sit Knæk,
og som et Korthus blev jo Reaktionen
ved Valgene saa herligt fejet væk.

Velkommen Maj, Du med Fortrøstning kommer,
en bedre Tid vi kan imødese,
Du bringer Budskab om den kære Sommer,
og vi vil glemme Vintrens Is og Sne,
Du tænder Haab i mangt et sorgfuldt Hjærte,
Du bringer Fred, hvor før var Kamp og Strid,
Du bringer Lindring, hvor der før var Smerte
og varsler om en skøn og dejlig Tid.

Velkommen Maj, Du os til Frihed kalder
og styrker os med Vaarens søde Saft;
den barske Vinters tunge Lænker falder
og al Naturen faar fornyet Kraft.
Den kære Majsol Trældoms Mørket bryder
og overalt paa Jord fra Syd til Nord,
fra Øst til Vest for Friheden der lyder
den 1ste Maj et kæmpemægtigt Kor.

Da Jorden kaldes for vor fælles Moder
saa har vi og til Livet fælles Krav.
Skal Fattigmand ej nyde Livets Goder,
men være Træl fra Vuggen til sin Grav?
Nej; vi som i vort Ansigts Sved frembringer
al Jordens Rigdom, kæmper for vor Sag. —
Selv om man Slavepisken mod os svinger
vi fordrer otte Timers Arbejdsdag!

Vi fordrer Ret til Mennesker at være
og derfor fører vi vor Fordring frem.
Vi Livet dele vil med vore Kære;
nu véd vi næppe, at vi har et Hjem.
Til sparsom Hvil vi fra vort Arbejd' iler,
Familielivets Hygge kendes ej,
dog Haab om bedre Dage os tilsmiler,
og derfor fejrer glad vi *1ste Maj!*

Opdaget.

Gæsten: Opvarter, bær straks den Haresteg ud igen. Den *mjaver* jo formelig endnu!

I Paradiset.

En fornem Dame var efter at have besørget sine Indkøb i „Damernes Paradis" i Begreb med at forlade Lokalet for at stige i sin Ekvipage, men kastede endnu et Blik til Disken og fandt det da paafaldende, at Ekspeditricen saa forfærdelig træt og udslidt ud. Hun spurgte derfor:

„Paa hvilken Tid af Dagen begynder Deres Arbejde heri Forretningen?"

„I Reglen Kl. 8 om Morgenen, men undertiden maa vi allerede møde Kl. 6 og som oftest er der Aftenarbejde med at rydde op, saa at jeg ikke kommer hjem førend henad Kl. 10".

„Bliver De da ikke træt af at arbejde saa længe?"

„Aa jo, Frue, men jeg maa arbejde eller dø af Sult."

„De trænger til frisk Luft. Herefter henter jeg Dem nogle Dage om Ugen til en lille Køretur, naar De er fri. Jeg er overbevist om, at det vil bekomme Dem vel."

Den unge Pige rødmede af Glæde og forsikrede, at hun vilde være lykkelig ved at modtage en saa venlig Indbydelse. Damen tog Afsked med et nyt venligt Smil og forlod Butiken . . . .

Larmen af den bortrullende Vogn fik Ekspeditricen til at fare op. — Hun havde haft en smuk Drøm. Men hun havde heller aldrig drømt noget saa utroligt, syntes hun.

Farveblind.

Mikkelsens lille Erik var en dejlig Dreng, et klogt Barn. Allerede da han var halvandet Aar kunde han tale temmelig rent, men han var desværre *farveblind.* I Julegave havde han faaet en Billedbog, i hviken ogsaa fandtes Afbildninger af Husarer. Han kendte alle Billederne, men hvergang han pegede paa en blaa Husar udbrød Drengen: *Brun!* — Det nyttede ikke, at Forældrene atter og atter forsøgte at gøre ham begribeligt, at Husaren var *blaa.* Erik blev ved sit. Husaren var *brun.* — Saa en Dag kom Mikkelsen og hans Kone uventet hjem fra en Spadseretur. Paa Sofaen sad en stolt Husar ved Siden af Tjenestepigen og med lille Erik paa Skødet. Da Drengen fik Øje paa Forældrene klappede han i Hænderne af Glæde og raabte: „Se, det er *Brun!*" — Husaren hed *Brun,* og derfor kaldte Drengen alle Husarer Brun. Erik var altsaa *ikke* farveblind.

Enhver Kone har den mest trofaste Mand, enhver Moder har de dejligste Børn, enhver Husmoder har den største Ærgrelse af sine Tjenestepiger, de bedste Madlavningsrecepter, de billigste Indkøbssteder — men ingen af dem har nogensinde en ordentlig Kjole at tage paa. Enhver Kvinde véd hvilke Fejl hendes Veninde har og hvilke Fortrin deres Mænd har; hun véd hvor gammel enhver ung Pige i hendes Bekendtskabskreds er, og hvorfor enhver af dem endnu ikke er bleven forlovet; hun véd hvad Naboerskerne kan, hvorledes andre Folks Børn skulde opdrages, hvor meget Sukker der endnu i Gaar var i Daasen, paa hvilken Dag hendes ældste Barn fik den første Tand, men hun véd aldrig — hvor hendes *Nøgler* i Øjeblikket er henne.

En Velhaver.

— Hør engang! Du har ingen Formue og vover derfor ikke at fri til Emma. Men Du har jo en meget ordentlig Næse; vilde Du lade den skære af for 20,000 Kroner.

— Næ!

— Godt, — saa siger jeg til hende, at Du ejer en Juvel, som Du ikke vil sælge for 20,000 Kroner!

Bare gemytlig!

Ordonnantsen: Jeg mælder mig, Hr. Oberst!
Obersten: Det er godt. Træd a'!
Ordonnantsen: Vel, Hr. Oberst! Jeg gaar lidt ind i Beverdingen ved Siden a'. Naar De har Brug for mig, kan De bare fløjte.

Et Rigsdagsvalg.

Politisk Humoreske af *Josef Stolzing.*

(Sluttet.)

Valget skulde finde Sted om nogle Dage. Der blev agiteret med lidenskabelig Hæftighed. Allevegne var opslaaet Plakater: „Borgere! Op til Kamp mod Omvæltningen! Vælg Thielemann!“ — eller: „Partifæller! Op til Kamp mod Reaktionen! Stem paa Kornelius Hart! Leve det internationale Socialdemokrati!“ Efter at Grev von Roszstein havde trukket sig tilbage og de Nationalliberale og de Konservative havde indgaaet et Valgkartel for at gennemføre Thielemanns Valg, var Kampens Udfald temmelig tvivlsomt.

Aftenen før den vigtige Begivenhed var Vinduerne i Thielemanns smukke Villa i Parkgaden glimrende oplyste. Paulas Forlovelse med den unge Grev Roszstein skulde fejres.

Det var allerede temmelig mørkt, da en slank Kvindeskikkelse, indhyllet i en lys Rejsekaabe, smuttede ud af den lille Sideport i Thielemanns Villa og hurtig ilede ned ad Gaden.

Da hun naaede til Enden af Gaden, steg hun ind i en Droske og kørte til Banegaarden.

I den store Ventesal gik en statelig ung Mand, hvis interessante Ansigt havde et aandfuldt Udtryk, utaalmodig op og ned; han saa snart paa Uhret, snart til Indgangen. Men da ilede allerede den lyse Kvindeskikkelse hen imod ham og kastede sig med et lille Skrig til hans Bryst.

„Paula, min søde Paula!“

„Min dyrebare Henrik? Har Du købt Billetter?“

„Her er de!“

„Saa kom, lad os gaa, saa at Ingen ser os.“ — — —

„Det ringede anden Gang! De Rejsende steg ind i et Iltog til Berlin.

Og Paula rejste med Sønnen af den hendes Fader saa forhadte Socialdemokrat til Berlin, for at overvære sin Kærestes Operas første Opførelse, der skulde finde Sted den næste Aften.

* * *

I Villaen havde allerede de første Gæster, Thielemanns gamle Venner, indfundet sig, og nu meldte Tjeneren, at Grev Roszstein og Søn steg ud af Vognen.

Fabrikanten var som ude af sig selv. Hvor blev dog hans Datter af? Hun var gaaet ud for to Timer siden, for, som hun lod ham sige, at indkøbe endnu nogle Bagateller til sit Toilette, og nu traadte allerede begge Greverne ind i Salen; men Paula var endnu ikke kommen.

I nervøs Ophidselse gik Thielemann de Indtrædende i Møde og bød dem velkommen.

„Men hvor er Frøken Paula, min Forlovede?“ snøvlede affekteret den unge, meget udlevet udseende Gardeløjtnant.

„Hun maa straks være her. Undskyld, Hr. Greve. Toilette —“

„Ah, æh, rigtig. Hun vil gøre sig smuk for min Skyld. Hæhæ!“

Og de tre lo tvungent som paa Kommando.

Pludselig kom Tjeneren hen til Thielemann og præsenterede ham et Brev paa en Sølvbakke.

„Et Ekspresbud har nylig bragt det.“

Brevet var fra Paula.

Hurtig rev Fabrikanten Konvolutten op, læste — og sank da stønnende ned paa en Stol. Skrivelsen faldt paa Gulvet. Thielemann var besvimet.

Bestyrtede omringede de til Stede værende Gæster Husets Herre og gav ham oplivende Midler. Men den gamle Greve havde hemmelig taget Brevet op, løb Indholdet igennem og rakte saa Brevet til sin Søn:

„Arthur, læs engang.“

Begge Greverne von Roszstein satte et dumt Ansigt op. Thielemann var imidlertid kommen til Bevisthed og sagde med svag Stemme:

„Hr. Greve . . .“

„Vi har den Ære at anbefale os,“ faldt Fader og Søn ham i Talen, og dermed forlod begge Samfundsstøtterne sporeklirrende Salen.

* * *

Ti Timer senere, — det var paa Valgdagen — gik det allerede stormende til i Fabrikbyen. De Konservative var i sidste Øjeblik kommet paa andre Tanker og havde alligevel opstillet Grev von Roszstein som deres Kandidat. Over alt kunde man nu paa store Plakater læse: „Vælg Grev von Roszstein.“

Som en stakkels Synder sad Fabrikejer Thielemann i sit Arbejdsværelse, og med Hjærtet opfyldt af Raseri og Forbitrelse. Det var allerede sent paa Aftenen. Klokken var ti. Valgresultatet var endnu ikke bekendt, men saa vel for ham som for Roszstein var Udsigterne kun daarlige.

Da bragte Tjeneren et Telegram — og Thielemann læste:

„Operaen har gjort kolossal Lykke, Paula Thielemann og Henrik Hart. Forlovede.

Din Datter Paula.“

Men fra det Fjærne lød nu som et brusende Hav af Stemmer, der bestandig kom nærmere. En vældig Folkemasse bølgende gennem Gaden under de stadige Raab: „Kornelius Hart er valgt! Socialdemokratiet leve! Kornelius Hart leve! Hurra!“ Da Toget drog forbi Villaen sang nogle lystige Fyre:

„Thielemann, Thielemann,
Din Datter faar en anden Mand.“

Men den faldne Kanditat stod ved Vinduet bag Gardinerne og saa ned. *Forretningen var mislykket.*

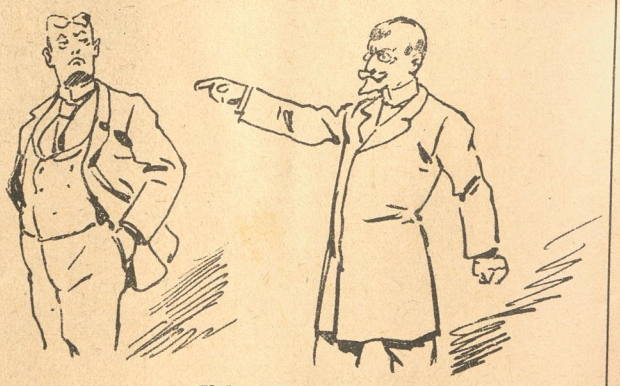

Ikke bange.

Lægen (der er bleven dødelig fornærmet af en Herre): Dette Skældsord skal De betale mig med Deres Liv!

Fornærmeren: Tro bare ikke, at jeg vil lade mig behandle af Dem.

De Børn.

En besøgende Herre: Ak ja, kære Frue, man bliver gammel. Jeg har mistet alt mit Haar.

Lille Karen: Aa, se bare ordentlig efter, saa finder De det nok igen. Forleden Dag havde Mo'er forlagt sit, men endelig fandt hun det i Klaveret.

Lys over Landet.

Mel.: Peter Schiøtt —

Hver Husmoder er bedrøvet,
sorrigfuld og trist i Sind,
thi en nedrig Daad har røvet
Glædens Roser fra hendes Kind;
stegen er til mægtig Sum
Prisen paa Petroleum.

Hvem der ej med Gas kan gasse
sig — det kan kun meget faa, —
ser med Sorg sin Pengekasse
lænses, saa det kan forslaa;
tyve Øre paa en Pot,
det gør ej i Kassen godt.

Og det nytter ej at stampe
imod Braadden, det er trist;
vil man have tændt sin Lampe,
maa man punge ud, ja vist.
eller ogsaa sidde brat
i et dystert Mulm og Nat.

Det er disse Spekulanter,
der har voldt os denne Tort;
for at tjene fler Kontanter
gør De Livet for os sort,
glædeløst og trist og mørk,
li'esom Livet i en Ørk.

Ja, hvor Folk kan være grumme,
skaanselsløse, fulde af Nid,
naar det gælder om at komme
til en lille ekstra Bid
af sin Næstes Gods og Guld
og at faa sin Pose fuld.

Saa er intet dem for helli',
ej engang Petroleum;
saa er Næstens Ve og Vel i
deres Øjne kun en Sum,
der skal spekuleres i
og i Bøssen artigt gi'.

Utrolig.

— Hvor gammel tror Du Frøken Knast er?
— Aa, hun er vel snart fireogtyve Aar.
— Fireogtyve Aar?! Er Du gal? Saa ung har hun aldrig i sine Dage været.

Spørgsmaal og Svar.

Sp.: Hvorfor faldt Frederik Hansen i femte Kreds?
Sv.: Antagelig fordi Vælgerne ikke holdt paa ham.
Sp.: Hvorfor skød Korn sig?
Sv.: Vi lader Spørgsmaalet gaa videre til Politidirektøren.
Sp.: Hvad betyder Reaktion?
Sv.: Reaktion betyder: Fordummelse, Hykleri, Halsstarrighed m. fl. Lyder og absolut ingen Dyder?
Sp.: Var den paa Frederiksberg faldende General Bahnson en tapper Kriger, og hvilke Feltslag har han deltaget i?
Sv.: Om hans Tapperhed har der kun været én Mening, hvilken vil vi overlade til Spørgeren selv at gætte. Det eneste Slag, han nogensinde har deltaget i, stod ved Slukefter og var meget ærefuldt — for hans Modstandere.
Sp.: Hvad er Berlingske Tidende Organ for?
Sv.: For Bornerthed, ond Villie og Pengebegærlighed.
Sp.: Er Minister Ravn Folkethingsmand?
Sv.: Ja — endnu.
Sp.: Bliver Skoven grøn til Pintse?
Sv.: Vi antager det. Hvad vi derimod véd med Vished, er, at Højre (af Arrigskab) blev grøn til Paaske.

Taktløst.

Den unge Frue: Moder skriver, at — hun kommer i Morgen.

Manden: Det kunde Du nok ha'e meddelt mig paa en mere skaansom Maade.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Majfesten 1895.

Majfesten virker saa voldsomt paa Kapitaldjævelen, at den af Fortvivlelse rykker alle sine Hovedhaar ud.

Nr. 18.

Kvinden

Søndag d. 5. Maj 1895.

I Provinsen.

— Er vor Sognefoged her?

— Der sidder En inde i Skænkestuen; om det er Jer Sognefoged véd jeg ikke, men en grov Karl er han.

— Grov? *Saa er det ham!*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi af Tiggerstudenten:
„Strø Sand paa“!

Hr. *Hasselbalck* den fæle,
som leved' af at stjæle,
med *Rathsack* nu og *Svendsen*
blev straffet for den Lænsen.
Nu kan han i en Celle
paa sine Fingre tælle.
Mathilde har saalænge
hans Penge, „hans“ Penge!

De Højremænd holdt Møde,
og de var ikke bløde,
for Lars, som var paa Rejse,
fik Klø af yngre Splejse,
og *Fredrik* førte Ordet
mod „Frejr“ og slog i Bordet,
mens *Brun*, Hofjægerka'len
fik Spark i — Finalen.

Nu skal De ikke tale
om Sæd'lighedsskandale,
for nu der vanker Lussing,
den gik til Dom hos *Ussing*.
Bli' dømt af sine egne,
det meget smukt kan tegne,
det kan i vores Land gaa,
„strø Sand paa, strø Sand paa“!

En fjorten Tusind Børn
løb Cirkus slemt paa Døren,
de glade hvide Fyre
var ikke til at styre
den Gang de fik et Vink a',
de skulde se den Dinka-
trup uden Sko og Skjorte,
og sorte, saa sorte.

Til *Majfest* var vi alle,
som Frihedsmænd os kalde.
for Himlen selv maa smile
til otte Timers Hvile.
Den hele Jord sig smykker,
og Hænder, Hænder trykker
i Haab om frodig Sommer,
den kommer, den kommer.

Fra Pæretoft skrives til os:

Vor By er i denne Tid i stærk Bevægelse. Allerede i lang Tid har der været mumlet Mand og Mand om, at der gik værre Ting i Svang for sig i vort hidtil saa ansete Natvægterkor. Der taltes om Uregelmæssigheder af forskellig Art, og Sigtelser rettede sig stedse stærkere og stærkere mod Overnatvægteren Hr. Eugeniussen, hvem man vilde tvinge til at tage sin Afsked. Der blev afholdt Møder i den Anledning, og Byens Blade angreb ham paa det stærkeste. Konflikten var i Begyndelsen af denne Uge saa tilspidset, at man endogsaa var begyndt at gætte paa Dag og Time, da Hr. Eugeniussen vilde træde tilbage. Stor var derfor Forbauselsen, da Pæretofts Officielle i Mandags Aftes indeholdt en Notits, efter hvilken man underrettedes om, at Hr. Eugeniussens nærmeste Foresatte Hr. Nallemand ikke saa nogen Anledning til, at Overnatvægteren gik af. Han (Nallemand) fandt, at Hr. Eugeniussen i høj Grad passede til den Post, han beklædte, og at det vilde være et altfor stort Savn for Natvægteretaten, om han gik af. Hvad Borgerne angik, da fik de at slaa sig til Taals og trøste sig med andre Ting, Det tilkom ham, Nallemand, at bestemme, hvad der i bemældte Retning var at gøre, og Borgerne vilde gøre ham en speciel Tjeneste ved at passe sig selv og ikke stikke Næsen i Ting, der ikke vedkom dem.

Dette var Indholdet af den Officielles „Erklæring“; bemældte Sag, og Pæretoft, der var begyndt at haabe paa, at den skulde blive Hr. Eugeniussen kvit, ser ham med Sorg sidde endnu fastere end hidtil i Overnatvægterembedet. De menige Natvægtere, blandt hvem der havde udbredt sig nogen begrundet Ængstelse, har lidt efter lidt beroliget sig, og nu gaar alt i den gamle Gænge her i det kære Pæretoft. og bliver forhaabentlig ved dermed i mange Aar.

Prosit!

Dinka-Taarer.

— Du Mille, her skal Du se et Brev jeg fik i Morges. Det er fra en af Dinkaerne, som blev rasende forelsket i mig i Gaar.

— Jamen, det er jo fuldt af Klatter.

— Vrøvl! Det er jo hans *Taarer*.

I Livets Komedie er Venskabet en Kulissevæg. Saasnart Du *læner* Dig til den — falder den om.

Det rare Politi.

Mel.: Du er rig, Du er dejlig, o Syd.

Du er sød, Du er yndig, Eugén,
Du er elsket af Borgernes Masse,
at de har Dig, det maa ret dem gasse,
og de er ogsaa glade hver En.
Du opfylder Din Pligt som en Mand,
Dine Folk er de reneste Engle,
og der find's blandt dem slet ingen Bengle
de er hver for sig Pryd for sin Stand.

Du med alt her i Byen ved Besked,
med Bordeller saavel som med Kirker,
i Dit høje Kald nidkær Du virker,
og Du bliver deraf aldrig ked;
Du for Øje kun har vores Dyd,
vor Moral og saa Religionen,
i de Punkter Du angiver Tonen,
og Du gør det med inderlig Fryd.

Hver Betjent som Du har under Dig
er et Mønster paa Dyd og paa Hæder,
og man finder i fremmede Stæder
ikke Mage til dem, tro blot mig.
De er ærlige uden en Plet,
la'er sig aldrig af nogen bestikke
og ej heller som Værge beskikke
for Bordeller, nej, nej, tro ej det.

De er milde i al deres Færd,
og de taler saa høfligt og artigt,
de gør slet ikke noget „uvartigt",
kommer aldrig en Pige for nær.
De er gode og fromme og fro,
naar de kan gøre Dyden lidt Nytte
og Moralen og Uskyld beskytte;
o, saa arbejder mindst de for To.

Ja, vi kan rigtignok være glad,
og vi er det jo ogsaa — bevares!
derom maa med et Ja straks besvares
hver en Fremmed der spørger os ad.
Vi er glade ved Eugén og hans Stab,
o, saa glad, at vi ej kan undvære
nogen af dem, nej, nej paa min Ære,
hverken dem eller „Stave" og „Skab".

Slem ortografisk Fejl.

Hans (skriver det første Brev til Onkelens Fødselsdag): — — „Kære Onkel! Jeg glæder mig meget til at se Dig, for Moder siger altid, at jeg ligner Dig *Uhyre*."

Hertugen af Slaraffenland.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Kapitalist, det var min Fa'er,
og jeg hans Grunker arvet har;
og da jeg er en lystig Fyr,
sætter jeg snart alt over Styr.
Folk, som ej selv forstaar at leve,
spørger forundret, er han Greve? —
Nej, nej, sikkert er han
Hertugen af Slaraffenland!

Fra jeg var ganske lille Purk
var jeg en nederdrægtig Skurk,
og da jeg nu er bleven stor,
gaar jeg præcis i min Faders Spor.
Alle de Damer, som jeg kender
alle for mig af Elskov brænder;
Hvem stak Hjærtet i Brand?
— Hertugen af Slaraffenland!

Jeg ved Champagneskum og Knald
farer omkring fra Bal til Bal,
lever komplet i Sus og Dus,
gaar i en stadig Sandserus.
Jeg mig i Livets Glæde luller,
det kan nok hænd's at Mønten ruller.
Man bør hæve sin Stand: —
„Hertugen af Slaraffenland"

Stoltere Syn ej før er set,
naar jeg i elegant Karet
ruller afsted saa frank og fri;
Tjener og Kusk i Liberi.
Alt hvad jeg peger paa, det faar jeg,
alt hvad jeg ønsker straks opnaar jeg.
Ingen afvise kan
Hertugen af Slaraffenland!

Naar saa engang min Pung bli'er læk,
hele min Rigdom ødslet væk,
er jeg vel sagtens træt og ked
af denne Verdens Herlighed.
Muntert i Dødens Favn jeg iler,
og paa min Grav skal staa: Her hviler
livstræt den livsglade Mand,
Hertugen af Slaraffenland!

Ved Festmaaltidet.

Bællesen: Man kan sige hvad man vil: Det bedste ved Spisningen er dog Drikkevarerne.

Lovligt Forfald.

— Hvad Dag kan De vie os, Hr. Pastor?
— Paa Onsdag.
— Onsdag? Næ, den Dag kan jeg ikke, for om *Onsdagen* slaar jeg Kegler i Klubben — og udebliver jeg, koster det mig 50 Øre i Mulkt.

Det værste.

Lægen: Det gør mig ondt at jeg maa sige Dem det; men De maa med Hensyn til Deres Kone være belavet paa det værste.

Manden: De tror altsaa virkelig, at hun *kommer sig igen!?*

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg kan nu egentlig godt forstaa, min Kære, at Borgmester Hansen ikke holdt af, at der skulde være Møde i Borgerrepræsentationen i Mandags, for da de elektriske Baade alligevel ikke kunde løbe af Stabelen, hvorfor skulde han og Magistraten saa udsætte sig for en vældig „Vandgang" med Sædelighedspolitiet, især da der ikke var Udsigt til at redde hverken Politidirektøren eller Overbetjent Meyer, for Borgmesteren har vel haft paa Fornemmelsen, at den var kriminel, hvad det ogsaa viser sig at den er, eftersom at Sagen er henvist til kriminel Behandling, og altsaa bliver det ikke til noget hverken med den blandede Kommission, som Nellemann vist har tænkt paa med blandede Følelser, eller nogen anden „Kommission", som det forresten osse kan være revnende ligegyldigt om vi faar eller ej, for vi véd jo af Erfaring, at alle Kommissioner er lisaa sejglivede som Katte og lisaa livlige i deres Bevægelser som Snegle, og at de i Regelen langt overlever de Personer, som de skal kigge efter i Sømmene, og derfor kan det saamæn godt være, at Politidirektøren og hans sædelige Politibetjente og Madam Clausen og mange flere havde mældt sig ud af Selskabet inden Kommissionen havde fundet ud af, hvad det er for „private Smaatjenester", som Madamen har ment ikke at kunne vurdere ringere end til 15,000 Kroner, ikke at tale om alt det andet anbelangendes Pigejagten, som jo ogsaa lader til at smide ganske godt af sig, men naar Kommunen vil være bekendt at tjene mange Tusind om Aaret paa de ulykkelige Kvinder, og naar der har været „Opdagere", som har ladet sig udbetale Dusører for at føre stakkels Pigebørn i Fordærvelse, saa kan man saamæn ikke undres over, at der gives Alfonser og Gummidrenge, som flaar og mishandler Pigerne paa deres Maner. De er lisom Orme og væmmeligt Kryb paa de moralsk døde Kadavere, der er smidt ud paa Samfundets Losseplads. Ja, min Kære, der er mange løjerlige Næringsveje i denne Verden, men som hverken findes i Næringsloven eller i Vejviseren, og De kan tro, at vi ser og hører en Del i vores Forretning med den Smule Klude og Skrammel, som vi gi'r Laan paa, men det er saamæn en sur Fortjeneste, at ta'e Folks Smule Tøj, som vi i Regelen brænder inde med og maa smide paa Avktionsbordet naar Tiden er omme, desformedelst at Fornyelse og Indløsning er lisaa sjælden som Torden ved Juletid, men jeg har osse sagt til Skade, at nu, da Lotteriet gaar med mange flere Lodder end tidligere, skulde vi meget hellere sælge Laaneforretningen af Mangel paa Plads eller afstaa den paa Grund af Svagelighed, og saa skulde vi se at faa en Lotterikollektion lisom Fru Julie Hansen, som jeg nok vilde ønske maatte faa den store Gevinst i sin Kollektion, ikke saa meget for den Ottendedel, jeg har sammen med Brændehandlerens Kone, men som Skade ikke skal vide, som fordi, at saa fik Fru Julie nok „Udsolgt" til næste Trækning, og det kunde jeg godt unde hende for den Fornøjelse jeg havde af at se hende, da hun selv spillede — i Kunstens Lotteri. Ja, kunde vi som sagt, osse bare faa en Kollektion, saadan at man kunde være fri for at brænde alt for meget Petroleum til Vinter, for man kan jo risikere, at den stiger til en Krone Potten, si'er min Urtekræmmer, men jeg har udtrykkelig sagt ham, at sker det, saa sætter jeg alle vores Petroleumslamper paa vores eget Laanekontor, og saa brænder jeg ikke andet end *Kogegas*, — det kan han være stødt paa. Men hvad er det, søde Fru Stork? Gaar Deres Uhr ikke for stærkt? Ikke! Ja, saa maa jeg af Sted, for jeg og Skade skal op til Præsten — Jøsses! bliv bare ikke forskrækket, vi skal ikke separeres! Næ, men vi skal hen til ham, De véd nok, Henning Jensen, der fik sin Afsked som Præst, fordi han sa'e for mange Sandheder, men nu er han jo blevet Fotograf, og det maa da osse være morsommere at forevige de Levende, end at kaste Jord paa de Døde, og jeg og Skade skal ta'es i seks Stykker — Kabinet! — som De nok skal faa et af, naar jeg kommer igen; men naar jeg nu bare kunde finde paa en pæn Positur, saadan rigtig imponerendes! Jeg vilde ha'e, at Skade skulde ta'e sin Livjægeruniform paa og lisom staa ved en lille Bro, og saa skulde jeg sidde i en Baad og fo're Svanerne, men Uniformen er nu altfor snæver til ham, det tykke Asen! og Henning Jensen har nok heller ingen Svaner i sit Artilleri; men det si'er jeg forud, at jeg ikke vil sidde opstyltet med en Bog i Haanden, lisom to Damer jeg saa forleden, de sad med hver sin Bog i Haanden og lignede præcis to Tjenestepiger, der ventede paa at forevise deres Skudsmaalsbøger, og jeg vil heller ikke som paa det Fotografi, vi har af Jokumsens. Tænk Jokumsen sidder paa en Stol med foldede Hænder og et Bedemandsfjæs, og ved Siden staar Fru Jokumsen stiv og stram og lægger Haanden paa hans Skulder, men med en Mine, som om hun var en Politibetjent, der siger: *Du er anholdt!* — Tak for Kaffe!

Forfængeligt Ønske.

Baronessen (betragter sig med Velbehag i Spejlet): Aa, bare jeg dog engang kunde møde mig selv!

Højtideligt Moment.

— Naa, Du flotter Dig! En Flaske Vin ved Arbejdet. . . . Holder Du Fødselsdag?

— Næ, men Heltinden i den Roman, jeg skriver, er netop i Færd med at *forlove* sig.

Et godt Parti.

Sagfører Dahl var ung, livlig, distingveret. Han havde meget at gøre, skønt hans Forretning kun var et Aar gammel. Han var Specialist. Hans Specialitet var Alimentations- og Skilsmisseprocesser og lignende Retssager. Det er en ret lønnende Gren af Sagførervirksomheden, ligesom Helbredelsen af Kvindesygdomme for Lægernes Vedkommende. Mere end faglig Dygtighed gavner her et fordelagtigt Ydre. Og Dahl havde et velplejet, sort Overskæg og store fyrige Øjne. Forøvrigt var han ogsaa godt hjemme i sit Fag. Intet Under altsaa, at det gik ham godt.

Men en ung Sagfører med god Praksis er et godt Parti. Det véd nu til Dags ethvert Barn. Saa meget mere vidste Dahl det om sig selv, og derfor havde han givet alle Ægteskabsmæglere den Parole: „Halvtredsinstyvetusind Kroner! Ikke en Øre mindre!"

„Og heller ikke mere?" havde en af disse Ægteskabssmede smilende spurgt.

„For mere gives der ingen Grænser," lød det venlige Svar.

Nogle Dage senere forespurgte Ægteskabsmægleren igen.

„For mere er der ingen Grænse, sagde De, Hr. Dahl," begyndte han, idet hans smaa rødkantede Øjne glimtede listig. „Jeg bringer Dem mere."

„Naa, lad høre," sagde den unge Sagfører, idet han andægtig betragtede sine velplejede Fingernegle.

„Gæt engang, Hr. Sagfører, hvor meget?"

„Hvor kan jeg vide — tredsinstyvetusind."

„Højere op!"

„Halvfjersinstyvetusind!"

„Endnu højere!"

„Hvad er det for Dumheder? Nævn Summen!"

„Hundredetusind!" udbrød Ægteskabsagenten triumferende.

Dahl var ved at tabe sin stolte Ro, men han vilde ikke have været Sagfører Dahl, om dette virkelig var passeret ham. Altsaa, hundredetusind," sagde han ligegyldig, endnu bestandig betragtende sine Negle.

„Jeg begriber virkelig ikke, Hr. Dahl," udbrød Ægteskabsagenten næsten vred, „hvorledes De kan sige det saa roligt. Hundredetusind Kroner er da ikke Smaapenge."

„Det er sandt, Kære, men et Giftermaal er dog en Forretning som enhver anden. Man maa jo da vide noget mere end Prisen. Hvem . . . à propos, De har dog forhaabenlig endnu ikke nævnt mit Navn for Vedkommende?"

„Hvad tænker De om mig, Hr. Sagfører? At jeg skulde være saa uforsigtig! Der er Ingen der véd noget endnu. Jeg vil først høre Deres Mening . . . . Damen er nemlig Enke."

„Saa? Ung eller gammel?"

„Meget ung. Toogtyve."

„Smuk?"

„En Venos." — Han sagde altid Venos i Stedet for Venus.

„Af god Familie?"

„Naar man giver hundredetusind Kroner, Hr. Sagfører?" lød det i en svagt bebrejdende Tone tilbage.

„Hm . . . Hvad er da Faderen?"

„Bankier."

„Hvad hedder han? Man maa da ogsaa presse hvert Ord ud af Dem!"

„Black, Peter Black."

„Black? Jeg kender ikke nogen Bankier af det Navn."

„Kender De da alle Bankierer, Hr. Sagfører?"

„Hvad var hans Datters første Mand?"

„Ritmester!"

„Ægteskabsagenten udtalte Ordet med en Betoning, som om han selv var en saadan Militarismens Støtte.

„Ritmester?" gentog Dahl meget betænkelig.

„Naa ja, han har forelsket sig i den henrivende skønne Pige og har ikke fundet Ro, førend hun var hans Kone."

„Hm, ... og er død saa kort efter Bryllupet?"

„Herregud, hvad er der at stille op, naar man bliver syg og dør?"

„Og De tror, at hun vil blive tilfreds med en civil Mand, en Sagfører, saadan en Dame, der har været gift med en Militær?"

„Jeg be'er Dem, Hr. Sagfører! De er jo ogsaa Officer, i Væbningen, tror jeg, og oven i Købet en smuk Mand."

„Takker for Komplimenten. Men, véd De hvad, Kære, Sagen forekommer mig temmelig mistænkelig. Hundredetusind Kroner, en Venus og søger sig dog Livsledsager blandt simple Sagførere. Der maa være en Hage ved."

„Ih, bevares hvad skulde det være for en Hage, undtagen at hun er Enke, hvad kun fordumsfulde Folk finder anstødeligt? Men De har jo sagt mig, at det generer ikke Dem."

„Rigtig det er mig ogsaa revnende ligegyldigt. Men unge rige Enker har altid et stort Udvalg af Mænd at vrage i. Der maa absolut være en Hage ved."

„Jeg forsikrer Dem: Nej. Det er i et hvert Henseende et glimrende Parti."

„Nuvel, jeg vil indhente Oplysninger om Black og hans Datter, og skal saa sige Dem Besked, om De skal gøre videre Skridt i Sagen."

Dahl overvejede Sagen. Der var ubestridelig en Hage ved Historien. Men den bliver nok opdaget. I hvert Fald hører hele Affæren til Fremtidsmusiken. Der er ingen Anledning til at spilde mere Tid paa den for Øjeblikket! Nu til Arbejdet. Han aabnede Døren ind til Fuldmægtigens Kontor.

„Vil De give mig Sagen Brandt-Blærenskjold."

(Fortsættes,)

Slang.

Af særlig forekommende Slang-Udtryk kan nævnes: *„Dumpelars"*, — „det fede Barn" — „Finbetaleren" — om *Frederik Hansen;* „v. Thyboe" — „Under Bordet, Jesper" — „Krykkegeneralen" om forhenværende Minister og Rigsdagsmand *Bahnson;* „Sprutprofessoren" og „Tolken" om Professor *Matzen;* „Frejr"herren" — „Per Thott" — „Madamens Mand" om Konsejlspræsident *Reedtz Thott;* „La's", „Maanen" om *Lars Dinesen;* „Siameseren" — „Skidtmads Holmhelt" om *Christmas-Holmfeldt;* „Claus-Meyer", „Farver-Meyer" om Overbetjent *Meyer* m. fl.

Vi skal en anden Gang komme tilbage hertil.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Kunstnerhjemmet paa Refsnæs.

Nr. 19.

Svaren

Søndag d. 12. Maj 1895

Paa egen Risiko.

— Naar jeg testamenterer ti Tusind Kroner til Deres Kirke, er det saa ogsaa sikkert, at min Sjæl bliver frelst?

— Med Sikkerhed kan jeg ganske vist ikke sige det, men — det var jo altid et Forsøg værd.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hele Verden kalder.

Maj, den skønne milde,
kom, og Fuglesangen lød,
alt man nu kan stille
med Rhabarbergrød.
Frugttræer staar med Blomsten hvid,
det er Rejetid,
Folk i Skoven trækker
og paa Engen springer Føl.
„Ravnen“ ned sig smækker
ved en Carlsbergøl.

Sikken *Kassemangel,*
som man finder i vort Land,
Folk med Dingeldangel,
fornem Embedsmand
snyder Gud forbarme sig,
man maa harme sig.
Mon ej sligt Eksempel
nærmest kommer ovenfra,
Stortyvs sorte Stempel
smitter ækelt a'!

Kan man Mening hitte
i Dhrr. Præsters Færd,
hvad er Pastor *Whitte*
for Eksempel værd.
Han var Stiller, stakkels Skind,
men det var kun Vind,
li'saa snart som Paven
truede med rædsomt Ban,
naa saa faldt paa Maven
stakkels Whittemand.

Sædelighedssagen
kunde ikke dysses ned,
den kom s'gu for Dagen,
Kors en Re'lighed!
Underændring stilled *Koch,*
Hansen spilled' Pjok,
vilde inte rode
i de fine Folks Moral,
holdt sig paa sit Ho'ede. —
Hansen den er gal!

Højre er paa Potten,
snart det helt rabundus gaar,
hvor ku' *Lars* dog saad'n
vogte Estrups Faar.
Lars er flygtet, Estrup væk.
Valg gav Død og Skræk;
der til Fremskridt trænges,
ud Kineser paa en frisk,
Lars, han skal s'gu hænges
i sin egen Pisk.

Ravnens Tivoli

har aabnet og byder paa forskellige Forlystelser. Blandt andet fremhæves:

Det store Pantomimeteater. — Af særlige Pantomimer kan nævnes:

Frederik vanvittig af Kærlighed (til Arbejderne).

Frederik Skelet (med Fedt paa) m. fl.

Den nye og flotte Rutschebane, anlagt af Højre den 9. April. Den gaar ikke som andre Rutschebaner op og ned, men kun nedad Bakke hele Tiden, jævnfør Højres Aviser i den senere Tid.

Koncertsalen. Dr. Manicus er Dirigent, og han har sikret sig saadanne Støtter som Hr. Bierring (Triangel), Frederik Hansen (Basun) m. fl.

Plænen, hvorpaa der afholdes Plæneforestillinger. Der er engageret det bekendte Lars Dinesen'ske Badı tspringerselskab. Særlig fremhæves Hr. Dinesens store Spring fra Magtens Tinde.

Endelig er der den store Gynge, som Højre er kommen i, Fregatten „Højrepartiet“, der for øvrigt er synkefærdig, samt mange andre Ting.

I Sæsonens Løb vil forskellige fremragende Kræfter blive engageret, deriblandt Kanonkongen Hr. Bahnson m. fl.

Adgang for alle. Indgangen er i Rømersgade 22, Stuen.

„Ravnen“.

Saadan skal De ha'e det.

Hotelstuepigen (klager): Den gamle Herre paa Nr. 8 har kysset mig.

Hotelværten (til Overkellneren): Skriv ham straks 5 Kroner paa Regningen for Ekstra-Forfriskning.

Fornærmet.

Damen: Det er et skrækkeligt Vejr vi har haft i denne Vinter.

Herren: Jamen, hvis De vil *erindre Dem* Vinteren 1850, da var det endnu meget koldere.

Damen (oprørt): Min Herre, det frabeder jeg mig.

Forelsket.

Hun: Jeg har faaet en Myg i Øjet!

Tilbederen: Aa, hvilken *guddommelig* Død!

Lars's Klagesang.

Frit efter Baggesen.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
men og en Tid, da jeg var meget stor,
sødt naar jeg tænker den Tid Taarer trille,
og jeg har Grund dertil, saavidt jeg tror.

Jeg spøgte i min ømme Estrups Arme,
og sad til Hest paa Reaktionens Ryg,
og kendte ej til Skuffelsernes Harme,
saalidt som nu til nogen Time tryg.

Da syntes Oppositionen meget mindre,
men og tillige meget mindre slem,
da saa jeg Titler i det fjærne tindre,
og ønsked' Vinger for at fange dem.

Da saa jeg Taburetten ved min Side,
og ønsked': Gid jeg snart den maatte naa,
saa kunde jeg dog rigtig faa at vide,
hvor rar, hvor blød den er at sidde paa.

Da var det rart at leve og at virke,
ja, da var Verden lys og klar og skøn,
da var *vi* Bærerne af Stat og Kirke,
og nød som saadan Agtelse og Løn.

Da voved' Moderationen til os Springet,
og Brandes, Hørup droge i Exil,
da sad som Flertal vi i Folkethinget,
ak! det var før den niende April.

De svandt, de svandt, de blide glade Dage,
min Storhed og min Magt svandt bort med dem;
nu kun Erindringer jeg har tilbage,
og saa min lange Næse; — den er slem.

I Restavranten.

Gæsten: Opvarter, sig mig engang ganske oprigtig, har denne Bøf ikke i sin Tid gjort Lykke paa Traverbanen?

Fra Gaden.

— Hvorledes gaar det vor gamle Ven, Justitsraaden?

— Aa, nu har han det godt. Han er endelig bleven befriet for sine mangeaarige Kvaler!

— Endnu er jeg lige klog; er det *ham* eller hans *Kone* der er død?

Højre er fuld.

En hel Del Højremænd drog ud
til Valg, og det var Regn og Slud,
som isned til det bare Skind,
før de til Byen naaed ind,
saa medens Hovden Rønnenkamp
og Høgsbro gav hinanden Tamp,
de sad i Kro og drak en Taar,
som det saa tidt i Verden gaar.

Men som man véd, paa Kro er Sjus,
der drikkes megen Spiritus,
den, der som ædru Mand er klar,
som fuld ej Spor af Mening har;
da Højre er saa skørt et Kuld,
det er saa let at drikke fuld.
Og ved et Valg, Gud bedre os,
gi'es Linen ofte altfor los.

De Gaardmænd drak med Haandværksmænd,
Konservativ med *Rød* blev Ven,
og mens de drak, gik Talen godt,
der tømtes henimod en Pot.

„Hør", sagde Rød, „dit gamle Liv,
i Fald Du er konservativ,
Hofjægermesteren jeg tror
Du da ej vælge bør, min Bro'r,
for han — hej Vært, to Kaffe til! —
slet ej det mindste godt Jer vil;
han lægger Skat selv paa din Dram,
vær ej saa dum at vælge ham;
naar Du har kørt i Slud og Regn,
er ej en Kaffepunch af Vej'n;
Drik væk, jeg gi'er, Du gamle Ven
og følger Dig til Valgbord hen,
dér stemmer Du og stemmer kækt —
men drik først af din Kaffeknægt —
paa Høgsbro, Du kan stemme frit,
giv mig din Arm Du dingler lidt"!

Paa Landevejen traf de Hovden, saa blev Bonden grov,
han truede, slog ud, skreg op,
imens med Rød han slutted' Trop.
Saa kom han da til Valgbord hen
og sa'e: „jeg stemmer s'gu paa Svend
.... ham Svend ... Svend Høgsbro, han er go'."
saa stemte han, og Rød han lo.

Men Hovden Rønnenkamp blev gram,
for det nok mange gik som *ham*,
der blev af Rød til Valgbord slæbt;
forgæves havde Højre stræbt,
den Spiritus, den Brændevin
gør Højremænd omtrent til Svin,
mens røde Svende ædru gaar
og Stemmekvæg fra Højre faar.

Moral:

Drag heraf den Moral,
at Højre være bør total.

Spydig.

Bonden: Det er Pokker til Tøs, den Trine! Nu har jeg maattet la'e seks Karle skifte for hendes Skyld.

Konen: Hvorfor la'r Du da ikke *Trine* skifte?

Tankemaleri.

— Hvorfor sidder Du saadan og grubliserer? Du har jo ikke mælet et Ord, siden Bankieren og hans smukke Datter tog Plads derhenne paa Bænken.

— Aa, jeg udmaler mig i Tanken, hvor herligt det vilde være, hvis Bankieren var min *salig Svigerfa'er!*

Et godt Parti.

(Fortsat.)

Sagen blev bragt. Dahl gav sig i Færd med at affatte sin Replik; saa vidt var nemlig Processen naaet. Der var en interessant og indbringende Retssag. Han repræsenterede i den undtagelsesvis den mandlige Modpart, Fabrikejer Brandt. Fabrikejeren havde havt et Kærlighedsforhold med Fru Blærenskjold, da hendes Mand endnu levede. Hun havde altid kaldet Brandt sin kære Forlovede. Efter hendes hensygnende Ægtefælles Død vilde hun ikke gifte sig med andre end med Brandt. Ved dette Løfte var Fabrikejerens Kærlighed stegen til Raseri, han havde betragtet sig som hendes Slave og overøst hende med de værdifuldeste Foræringer. Men da Ritmester Blærenskjold. der var pensioneret Officer, døde, gjorde den unge smukke Enke ikke den ringeste Mine til at indløse sit til Brandt givne Løfte. Tvært imod. Hun hengav sig til det mest ubundne Liv; da han gjorde hende Bebrejdelser, viste hun ham Døren. Han tørstede efter Hævn, saa meget mere, som han erfarede, at hun allerede medens Manden levede havde foruden Brandt havt endnu to andre Galaner, som hun ligeledes havde udbyttet af Hjærtens Lyst. Længe grundede Brandt paa, hvorledes han skulde bære sig ad for at øve Gengældelse. Hun blev imidlertid pludselig paafaldende skikkelig og trak sig tilbage fra Livets Glæder. Hvem kunde vide, hvilke Intriger hun nu vilde finde paa. Han maatte for enhver Pris spolere Spillet for hende. Endelig fik han en god Idé, syntes han. Han vilde indstævne hende for Retten for at faa hende dømt til at udlevere de Foræringer, som han kun havde givet hende i den Forventning, at hun vilde gifte sig med ham. Under alle Omstændigheder vilde hun blive grundig blameret ved Processen — den maatte saa faa hvilket Udfald den vilde

Dahl indsaa meget godt, at hans Klient havde saa godt som slet ingen Udsigt til at vinde Processen. Men hvad kom det ham ved? En god Sagfører maa egentlig ikke anse noget for umuligt, men maa kunne tiltro Dommerne alt. Han vilde forsøge, at begrunde Brandts Fordring ved Analogier fra Loven. Der blev Lejlighed til at udvikle sin Aand. Dommerne og Modpartens Sagfører skulde faa Lejlighed til at beundre hans glimrende Diktion og hans juridiske Skarpsind. Og nu vilde han aflægge Hovedprøven. — Klagen er kun et Skelet, først Repliken maa levere Kødet, for at det hele kan tage sig ud. — Han satte sig til at skrive. Han skrev med Iver, uden Afbrydelse, til han havde sit Indlæg færdig i dets endelige Affattelse. Først kom den dumdristige, juridiske Deduktion, som fyldte den største Del af Aktstykket, saa et rhetorisk Udfald mod den indklagede Fru Blærenskjolds Livsførelse og sædelig Niveau; hun havde ikke blot traadt Ægteskabets Hellighed under Fødder, men havde ogsaa paa en lumsk Maade udnyttet hans af hende forførte Klient. Hendes Handlemaade var lige ved at komme i Kollision med Straffeloven. I hvert Fald var hun civilretlig forpligtet til at udlevere de Foræringer, som hun kun havde faaet under den Forudsætning, at hun vilde gifte sig med Klageren, og Sagføreren begærede hende derfor dømt efter Klagerens Paastand.

Dahl gned fornøjet sine Hænder. Kontortiden var imidlertid til Ende. Han ilede bort — til sine Ungkarleglæder. — — —

Den næste Morgen lod han Repliken renskrive. Da han om Middagen gik i Retten, tog han Aktstykket med. I Raadhuset vilde han ogsaa indhente Oplysninger om Black. I Raadhusets Gange slentrede nemlig fra Dag til Dag et Individ omkring, der for Spotpris besørgede Aktafskrivning for de Herrer Sagførere. Man betalte ham kun 50 Øre for Arket. Derved fristede Manden Tilværelsen, Han havde engang været Sagfører, var bleven frataget sin Bevilling, og saa var han sunken fra Trin til Trin. Da han bevægede sig i alle Kredse, mellem alle Slags Folk, og havde megen Tid til sin Raadighed, kendte han næsten hele Byen, de døde, de levende og under Tiden ogsaa de endnu ikke fødte Mennesker. Man benyttede ham derfor ogsaa som et Slags Underretningsbureau. Man kan „slaa op“ i ham, som i et Konversationsleksikon, sagde Sagførerne. Til denne Mand henvendte Dahl sig.

„Sig mig, kender De en vis Bankier Black, Peter Black?“

„Peter Black? — — Bankier, siger De? Ha, ha, ha, Bankier, ha, ha, ha!“ Skriveren lo saa han fik Taarer i Øjnene og stirrede saa Sagføreren forskende i Ansigtet.

„Maa jeg spørge, hvad er det, der er saa morsomt?“ spurgte Dahl indigneret.

„Maa man da ikke grine sig ihjel, naar De siger *Bankier* Black?“

„Hvad er han da?“

„Aagerkal er han. Men nu til Dags kalder enhver Aagerkarl sig jo Eskomptør eller Bankier.“

„Naa — ja saa . . .“

(Sluttes.)

Godt Svar.

Mesteren (prygler sin Lærling og raaber): Hvorlænge vil Du endnu være i Djævelens Tjeneste?

Lærlingen (grædende): Det véd De jo bedst sel', Mester, eftersom jeg har to Aar tilbage af min Læretid!

Ved Øllet.

— Jeg kan ikke regne ud, hvordan det gaar til, men løjerligt er det, at om Sommeren kommer der altid flere Folk *hjem* med Klampenborgbanen end der kører *ud*. Som nu i Søndags: 20,000 *ud* og 21,000 *hjem*. Saa er det sgu ikke saa underligt, at Københavns Befolkning tager voldsomt til.

Den 5te Maj blev det paalagt Soldaterne *ikke* at deltage i Fælledmødet. Om Eftermiddagen maatte Militarismens ufrivillige Arbejdere igen stille til Appel, og de fik paany Paalæg om ikke at deltage i deres civile Kammeraters Demonstration for en 8 Timers Arbejdsdag.

Overgeneralen, Hr. *Bahnson*, har ved denne Lejlighed udført et udmærket agitatorisk Arbejde for Socialdemokratiet, thi han har sørget for, at de Soldater, der ikke allerede *er* Socialdemokrater, *nok skal blive det*. Hvis Socialdemokratisk Forbund optog *Æresmedlemmer*, burde General Bahnson være en af de første til at nyde denne Udmærkelse. Nu maa han nøjes med *hæderlig Omtale* i „Ravnen“.

Hilsen til Tivoli.

Mel.: Da jeg i Vuggen laa.

Med dundrende Salut,
sædvanlig Smæld og Fut
har Tivoli forkyndt,
at Som'ren er begyndt.
Med frisk udsprungne Træer
og Maling hist og her,
der bydes hver især:
Velkommen vær!
Man gaar, naar man har læst Plakaterne,
igennem Tælleapparaterne,
og glemt er Hverdagslivets Bryderi,
saasnart man er i Tivoli.

Til Instrumenters Klang
og Syngepigers Sang,
man vandrer op og ned
i al Gemytlighed.
Man gamle Venner sér,
man spøger og man lér;
kort sagt enhver sig tér
paa sin Manér.
Her føles intet, som er tyngende,
alt virker tværtimod foryngende.
Javist, man kan sig rigtig more i
det kære gamle Tivoli.

I Gyngen glad man gaar,
en Rutschetur man faar,
og for en Bagatel
man kør' i Karusel. —
Man ligesom i Fjor
ka' hytte sig hos Thor;
thi Lasten der ombord
er tem'lig stor.
Og naar Fregatten bliver os for trang,
til Peter Svendsen styrer vi vor Gang,
hos ham vi finder Spillerum, naar vi
vil „skæve" slaa i Tivoli.

Ved Spillebordet.

En Herre (til en Dame, der stadig vinder): Frøken, De har en vidunderlig lykkelig Haand; skænk mig den?

Vandgang.

Nevøen: Tænk engang, kære Onkel, jeg drømte i Nat, at Du forærede mig 50 Kroner.

Onkelen: Saa? Naa ja — behold dem kun!

Skanker og Skoser.

Man siger, at en Svale gør ingen Sommer. Det gør derimod en „Thrane", naar han giver Ordre til at aabne Tivoli.

* * *

Assessor Ussing er en meget høflig Mand mod Pressen. Han ønsker suksessive at hilse paa alle Byens Journalister. Mon han ikke skulde ende med at give et Gilde for dem?

* * *

Til dette burde saa Politidirektøren indbydes som Hædersgæst, Overbetjent Meyer skulde holde Festtalen, og Madam Clausen kunde passende lægge Lokale til.

Nej, det er sandt; der maa jo ikke nydes Spiritus i hendes Lokaler, og saa kan det jo ikke nytte noget — Endskøndt, Skidt! — hvad er vel saadan et Forbud til end for at overtræde det. Ikke sandt, Madam Clausen?

* * *

Hr. Abrahams opfører i denne Tid „Natten til den 28. Juli" og tjener Penge derpaa. „Bernina" opførte for nogen Tid siden Natten til den 10. April og satte sin lille Bevilling til derved.

Saadan gaar det i Verden.

Ogsaa en „Velgører".

Hr. Wampyrius: Jeg kommer for at anbefale en trængende Familie til Fruens Godhed. Manden er svagelig og gammel, Konen er syg, og der er fem uforsørgede Børn, som skriger af Sult. Den ulykkelige Familie bliver i Morgen kastet paa Gaden tilligemed de fattige Stumper, hvis ikke barmhjærtige Mennesker betaler den resterende Husleje. Det drejer sig om tredive Kroner.

Fruen: Her er Pengene. Men nu vilde jeg ogsaa gærne vide, hvem De er, min Herre, der saa uegennyttigt tager Dem af denne stakkels Familie?

Hr. W.: Jeg er *Husværten*, kære Frue.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Massemøde paa Fælleden.

1872 — 1895.

Nr. 20.

Ringen

Søndag d. 19. Maj 1895.

— Hr. Doktor, hvad koster det at faa en Tand trukken ud?
— To Kroner, — i *Dusinvis billigere!*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. af „Den forbudne Frugt".

Kejseren ovre i Tyskernes Land
pressede paa *Hohenlohe,*
„vask mig Butiken med Sæbevand,
snart er det Pintse, min Go'e!
Socialisterne skal fejes ud,
sig det gesvindig til *Køller,*
her har I Skruppekost, Soda og Lud,
derpaa I Kammeret skyller"!
Gu' blev der vasket og skyllet, jo, jo,
Kapitalismen fik Skrup,
Børsterne fløj af den skidne So,
Bebel, ja han var en Knop.

Højre har tænkt sig et helt nyt Program,
Kirken fra Staten skal skilles,
Skat skal vi ha'e paa den simple Dram,
Alderdomshjælpen formildes.
Og saa fremdeles, det pynter da lidt
paa det forhutlede Væsen,
fint skal det være, men gu' er det skidt.
Landstinget rynker paa Næsen;
Thott er urolig og *Bojsen* er fiov,
Estrup er paa Skafføgaard,
Frederik vil, men kan ej faa Lov,
Højre har slette Kaar.

Oppe paa Kam'ret ta'er *Ussing* nu fat,
mangen Betjent maa nu sukke,
alt han i Cellehul ind har sat
Petersen, kaldet den Smukke;
han af *Eugen* dog var konstituer't,
Gud at der saadan kan fejles,
Sædeligheden er ganske spolert,
naar dens Betjente kan negles.
Meyer skal ud paa Rekreation,
ud for at faa sig et Bad;
snart ta'r Eugen sig vel med en Motion
og bli'r nok Amtmand, den Rad.

Skal I en Tur i det smukke Vejr
gaa saa til *Wodroflunden,*
Sammenkomst har vi hver Mandag der
langt ud paa Aftenstunden,
Foredrag og af den rigtige Sort
herlige Arbejdersange;
nyd da det skønne, for Somren er kort,
Sol og Humør skal I fange,
„Ravnen" er altid derude, min Tro,
hører paa *Stick* og *Sild,*
ta'er sig en Bajer eller to,
Aftenen er lys og mild.

Skanker og Skoser.

Der er bleven dannet en Bryderklub her i Byen. Som om vi ikke havde Bryderier nok i Forvejen.

* * *

Efter Forlydende skal Forfatteren *Otto Benzon* være optaget som Æresmedlem i Klubben og har til Gengæld lovet at give sit næste Skuespil følgende Titel: „Anders Bryder".

Der var ikke almindelig Flagning paa Professor Hartmanns 90aarige Fødselsdag. — København sparer paa sine Flag til en bedre Lejlighed, for Eksempel, naar en af de smaa Prinser i vort Kongehus har overstaaet Mæslingerne, eller faaet den første Tand. Det er jo ogsaa en ulige vigtigere Begivenhed.

Fra Pæretoft skrives til os:

Som „Ravnen"s Læsere bekendt har der i den senere Tid hersket en vis Uro i vor gode By. Adskillige Uregelmæssigheder i vort Natvægterkor har beskæftiget Sindene, og det endte med, at der forleden Aften i Byraadsmødet vedtoges at lade de paaklagede Forhold undersøge kriminelt.

En Overnatvægter, Hr. *Clausen,* var især omtalt som den, hvis Færd først og fremmest burde underkastes en indgaaende Undersøgelse. Det overlodes til en højst skarpsindig Jurist Hr. *Lussing* at lede denne Undersøgelse, som man ventede sig interessante Ting af. Undersøgelsen er nu i fuld Gang, men for ikke at blive paavirket i sit Skøn af noget som helst, har Hr. *Lussing* sørget for, at Hr. *Clausen* fik en tre Ugers Permission medens Undersøgelsen stod paa. Hr. C. er nu paa Vej til Udlandet, hvor han agter at opholde sig til Sagen mod ham er sluttet enten med Frifindelse eller Dom, i hvilket sidste Tilfælde han maaske vil foretrække at faa Permissionen forlænget paa ubestemt Tid.

Man kan ikke noksom paaskønne Hr. Lussings Humanitet i denne Sag. Medens enhver anden Undersøgelsesdommer vilde have sikret sig den Paagældendes Person saa længe Undersøgelsen stod paa, lader Hr. Lussing ham rejse til et Badested saa længe. Det officielle Motiv til dette Skridt er dette, at Hr. *Clausen* i Betragtning af, hvad der rimeligvis venter ham, naar Undersøgelsen er sluttet, nok kan trænge til at samle Kræfter saa længe. — Som man ser, en i høj Grad human og paaskønnelsesværdig Fremgangsmaade, som sikkert ingen anden end en Pæretoftsk Dommer vilde have brugt.

Der hersker almindelig Tilfredshed her i Byen med Hr. Lussings Konduite i denne Sag, som i andre, og talrige er de Ønsker, der følger Hr. Clausen under hans Permission, og levende Haabet om, at han maa have godt af Turen og samle Kræfter til at staa imod, hvad der af Skæbnen og Hr. Lussing maatte være ham beskaaren.

For at han ikke skal komme i Forlegenhed paa Turen, er der medgivet ham en Obligation, stor 15000 Kroner, lydende paa et i Pæretoft højt anset Hus. hvis Indehaver eller rettere Indehaverske i et og alt fæster for Pengene.

Gode Raad.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Det gamle Ordsprog, det slaar til,
at gode Raad er ofte dyre; —
de Folk som mangler Raad, dem vil
jeg derfor hellige min Lyre.
Hvis nogen mener, mine Vers
og gode Raad er lovlig kaade,
saa tag det hele for Kommers,
saafremt at jeg maa raade.

Hvis Højremænd Dig skose vil
og Dig med Brovteri traktere,
betragt det da som Abespil
og lad det aldrig Dig genere.
Besvar dem med et haanligt Smil
og spørg dem, om de Prygl er glemte,
de fik den niende April,
saa bli'er de straks forstemte.

Saafremt det skulde hænde Dig
Du i en Glut forelsket bliver,
som beder Dig at gaa din Vej
og ganske koldt en Kurv Dig giver,
saa gaa dog bare ikke hen
og put en Kugle Bly i Panden,
men hæng Dig heller, kære Ven —
om Halsen paa en anden.

Staar til Din Husvært Du i Gæld,
og han med Fogdens Folk Dig truer,
er Gælden kun en Bagatel,
forklar ham den Geschæft ej duer.
De sejsten Kroner, Herregud
som Fogden koster, bør I dele,
Du faar de otte, flytter ud —
og klaret er det hele!

Ifald det trykker Dig saa smaat
paa en og anden sælsom Maade,
ifald Du finder Livet graat,
saa lad Du bare Tiden raade.
Hvor galt det gaar, saa husk blot paa,
at alt til Bedring kan sig vende,
og sikkert er det, alting maa
med Tiden faa en Ende.

Den Sten, der falder den Ene fra Hjærtet, slaar ofte den anden ihjel.

Hr. Meyers Farvel.

Mel.: Farvel du Hus, hvor min Fader bor.

Farvel, du Hus, hvor Hr. Eugen bor,
som Sædet var for vort stolte Kor.
Farvel, du Kælder, saa dyb og mørk,
hvor hver af os gav den flot som Tyrk
:,: mod Piger smaa. :,:

Farvel, du Hus, hvor „Madamen" bor,
hvor paa det sjette Bud ingen tror;
hvor femten Tusind for mig staar fast,
den rare Skude, hvis skønne Last
:,: er Piger smaa. :,:

Farvel, du Land, hvor min Vugge stod,
hvor hidtil Skæbnen mig var saa god,
hvor som en Konge jeg hersked' flot
og havde det baade lunt og godt
:,: blandt Piger smaa. :,:

Farvel Veninder, Farvel hver Ven,
ret aldrig ser I mig vist igen,
jeg drager bort nu med Permission;
bevar mit Minde hver lystig Jon
:,: og Piger smaa. :,:

I Beværtningen.

— Skal det være en lille Kognak?
— Næ Tak, jeg drikker ikke Spiritus.
— Eller en Bajer?
— Heller ikke.
— En Cigar da?
— Undskyld, men jeg ryger ikke.
— Hør, sig mig engang, hvad Fa'en ta'er De Dem da for hele Dagen?

Stedfortræderen.

Bonden: Jeg er saamæn slet ikke bange for at dø — engang skal man jo afsted, — men det ærgrer mig, at jeg ikke kan være med ved Begravelsesgildet.

Konen: Det skal Du ikke være ked a', Fa'er. Hvis Du skulde dø, saa sætter jeg Per Avlskarl paa Din Plads, og saa er vi akkurat li'saa glade og fornøjede, som om Du selv var med.

I Nat-Kaféen.

— Det er ikke min Hat, — der maa være en, der har taget en gal Hat — min Hat var ny og denne er en gammel Tørv. Værsgo' og skaf mig min nye Hat.

— Det kan jeg ikke. Klokken er over 12, og efter Midnat kommer her ingen nye Hatte.

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, véd De hvad, min Kære, nu holder jeg 'et virkelig ikke ud længere, for de skrækkelige Tjenestepiger ta'er Livet af mig hver eneste Dag som Gud la'er skabe. Nu har jeg havt 11 Piger i et halvt Aar, for man er jo nødt til at ha'e et Menneske til det værste desformedelst at man har en Smule Forretning, men den ene var værre end den anden, og saa sa'e jeg forleden til Skade at jeg vilde probere med en ung Bondepige fra Landet som aldrig har tjent her i København før, for jeg tænkte, at slet saa fordærvede og obsternasie som de københavnske Piger kan saadan en Landsbypige da ikke være. Ja, det skulde Du probere, sa'e han, og da jeg saa kom hen til Fæstemanden sad der ogsaa en, som lige var kommet ind med Toget, og saa ganske skikkelig ud. Rød og frisk var hun og havde et Par rigtig troljærtige Øjne. Hun var fra Bollerup, sa'e hun, og hun lignede osse en Bolle i alle Dele, saa jeg fik formelig Lyst til hende. Er der mange Soldater i Bollerup? spurgte jeg fiffig. — Næ, svarede hun, de eneste, der gaar med Soldaterhuer, det er Postbudet og vor Nabos Gaardskarl, for han har væt Gendarm. Nogenlunde beroliget fæstede jeg saa Pigen og tog hende med hjem til Skade, som naturligvis straks begyndte at sætte et Par forliebte Øjne op, men jeg kostede ham udenvidere ind i sit Laanekontor og tog Maren — hed hun — med mig ud i Køkkenet. Den første Dag gik det ganske godt, men Dagen derpaa — uha! saa begyndte mine Kvaler paany. Det traf sig jo saadan, forstaar De, at Agentens paa anden Sal havde Sølvbryllup, og de havde blandt andet faaet forærendes et Anker Bajersk Øl, som skulde tømmes i Dagens Anledning, og saa bad Fruen mig om at laane dem en Ølhane, for de havde ingen selv. Det havde jeg nu heller ikke, men jeg vilde gærne vise hende en lille Opmærksomhed fordi hun altid er saa præcis med at betale Renterne for deres Sølvtøj som har staaet hos os i over et Aar, men som jeg godhedsfuldt laante dem til Sølvbryllupet, for at de Fremmede ikke skulde mærke noget, og saa lovede jeg at skaffe en Hane, hvad der var mig en let Sag, for min Broder har jo en større Restavration med Have og Keglebane og Vand paa Maskine ud ad Vesterkanten og til ham sendte jeg Maren afsted. Her har Du 25 Øre til Sporvognen, sa'e jeg, og saa hilser Du min Broder mange Gange fra mig og si'er, om jeg maa laane den gule Hane til i Maaren saa véd han Besked. Hun gik Klokken ti om Formidda'en, men De maa kalde mig et evigt Asen, om hun kom igen, førend den var over fire om Eftermidda'en. Saa kom hun da anstigende, rød som en Kalkun i Ansigtet og drivende af Sved, som om hun kom lige ud af et russisk Dampbad. Jeg stod lige parat til at traktere hende med en ordentlig Lussing, til Tak for hendes Ulejlighed men fik næsten et Tilfælde af Forbavselse, for i det samme smider hun en Pose fra sig og lamenterer: „Uh, det forbandede Bæst! Jeg har maattet trave hjem hele Vejen, for de javede mig ud a' Vognen, for Asenet galede jo som den var besat!“ — — og ud af Posen sprællede min Broders gule Hane og begyndte at flyve omkring i Køkkenet og rive alle mine dejlige Tallerkener ned. De maa begribe Dem til, at min Broder var ikke hjemme, og saa havde min Svigerinde misforstaaet Maren og givet hende deres gule Hane med, i Stedet for Ølhanen! Men fik Maren ikke sin Belønning dengang, saa fik hun den senere. De maa vide, at jeg sender hende afsted efter for 50 Øre Nelliker, og saa kommer hun hjem med en blomstrende Nellike i en Urtepotte! Naa, hvor hun fik Kanel! Men hun var ligeglad. Hun troede, at det skulde være Present til Sølvbryllupet, sa'e hun. Det var nu min Bestemmelse, at hun skulde miste sin Udgangstur i Søndags, fordi hun havde lavet saa mange Ballader, men min Broder skulde jo ha'e sin Hane igen, og saa lod jeg hende gaa ud med den, men paala'e hende utrykkelig ikke at understaa sig i at rende paa Alléenberg og holde Sjov med Soldaterne med det samme, men være hjemme præcis Klokken 8 og lave The. Ellers vankede der varm Aftensmad. Men da jeg og Skade kom hjem fra Tivoli, var der endnu ikke Spor af Maren. Endelig da Klokken var over 12, kom hun dinglende med en Husar under hver Arm. Naa, De kan tro, min Kære, at jeg fik Husarerne til at blæse Retræte i en Fart, og Maren skrubbede jeg i Seng uden vaadt eller tørt, men jeg stod ved hendes Hovedgærde og læste Loven og Profeterne for hende til hun snorkede. Men nu kommer det allerværste. De véd jo nok, søde Fru Stork, at vi i denne Tid har min Steddatters lille Pige hos os, mens Mo'eren ligger med Drengen, som kom forleden, og Tøsen er jo det dejligste Barn af Verden og saa klog, saa det er grueligt, men jeg tror nu forresten ikke, at hun bliver gammel, det stakkels Pus. Naa, saa la'er jeg i Gaar Maren ta'e Barnevognen og køre en lille Tur i det dejlige Vejr med Barnet i Kongens Have og østre Anlæg, for Børn har jo saa godt af at komme i Luften saadan li'e i Middagsstunden. Der gaar to, tre Timer, det begynder at trække op til Regn og Torden, men der kommer stadig ingen Maren. Jeg staar som paa gloende Is, kan De nok begribe; Skade var som sædvanlig ikke hjemme, og jeg var lige ved at lukke Kontoret for at løbe ud i Aborreparken og se om de ikke skulde ligge dèr, — saa kommer hun endelig rullende med Vognen i Brandsprøjtekarriere. Jeg ud paa Gaden og hen til Vognen. Jeg sla'r Kaleschen ned og hvad ser jeg? *Mit Barn, min Nitouche er bleven forbyttet!* I Stedet for min dejlige gullokkede lille Pige med de blaa Øjne, ligger der en *sorthaaret Dreng* og vræler mig lige op i Ansigtet

Aa, som jeg blev! Jeg havde tilfældig Støvekosten i Haanden, og med den langer jeg Maren en for Panden, saa hun dratter om paa Gaden. „Politi! Stort Hul i Ho'edet!“ raaber Drengene paa Gaden og Folk stimler til. Naa, jeg blev natyrligvis skrevet af Betjenten for Gadeuorden og skal en af Dagene møde i den offentlige. Men den Ja'er jeg Skade klare. Han skal da ogsaa vide a', at han er Mand. Men kan De tænke Dem, at nu har det utaknemlige Skarn til Maren osse indstævnet mig til at møde hos Assistenten og vil ha'e Erstatning for Svie og Smerte. Jeg synes, at hun maa være glad til, at jeg ikke slog hende helt ihjel med det samme, fordi hun som sædvanlig havde havt Sjov med Soldaterne tilligemed en anden Pige, og da det saa begyndte at regne, havde hver af dem i Hastværk nappet den Barnevogn, der var dem nærmest uden at se til Barnet, der laa i Vognen. — Aa, sikke Piger! Og jeg, som selv rendte paa Apoteket og smurte hende ind med Kapunolie og rev en af Skades gode Skjorter itu til Charpi og plejede hende som en Mo'er, og nu vil hun oven i Købet ha'e 50 Kroner i Skadeserstatning og to Maaneders Løn og Kostpenge. Tak for Kaffe!

Et godt Parti.

(Sluttet.)

Dahl stansede. Trods hans Øvelse vidste han nu ikke, hvorledes han skulde spørge videre, uden at det blev paafaldende. Det var ham derfor kært, da den altvidende Skriver selv begyndte:

„For nogle Aar siden var han endnu en fattig Aageragent. Det er hans Datter, der har bragt ham paa den grønne Gren.“

„Hans Datter?“

„Ja, hans Datter. Hun havde gjort ret noble Bekendtskaber. der har kastet mange Penge af sig, og dem har hun redelig delt med sin Fader. Tilsidst giftede hun sig med en gammel, udlevet Baron, der snart efrer kreperede og efterlod hende en meget betydelig Arv. Men ogsaa mens han levede forstod hun at skaffe gode Biindtægter.“

Den stakkels Sagfører blev helt løjerlig tilmode. Han fik en frygtelig Anelse,

„Hvad hedder da Bankierens Datter?“ spurgte han beklemt.

„Naada, skal jeg nu ogsaa vide, om hun hedder Alma, Bella, Sara, Emmy eller Selma?“

„Hvem spørger om det? Jeg vil vide, hvad hendes Mand hed?“

„Jamen, véd De da virkelig ikke det?“ spurgte Skriveren forundret.

Dahl skammede sig ved, at han havde være saa glemsom, ikke at spørge Ægteskabsagenten om den giftelystne Enkes Navn og heller ikke havde spurgt Brandt, hvad dennes forhenværende Elskedes Familienavn var. Forøvrigt gættede han nu Svaret, og hans Formodning slog til.

„Blærenskjold.“

Dahl tog med en kort, barsk Tak Afsked fra sin Hjemmelsmand.

Det var dog en bundløs Frækhed af denne Ægteskabsmægler! Men ganske vist hundrede tusind Kroner! Man maatte dog egentlig ogsaa personlig lære hende at kende, denne Frue for at kunne bedømme hende rigtig. Det var notorisk, at Afskriveren gerne gjorde sig skyldig i Overdrivelser, og ogsaa Brandt lod sig maaske af sin Skinsyge forlede til at overdrive i sin Skildring af Fru Blærenskjolds Levnet. I al Fald angik det ikke Dahl foreløbig. Med faste Skridt ilede han ind i Retskontoret og afleverede smilende Indlæget mod Fru Blærenskjold til den tjenstgørende Embedsmand. Hvorfor skulde han ikke smile? Saadan en Replik bliver liggende i Sagens Dokumenter, og de hundredetusind Kroner kom maaske endda i hans Lomme. Ja, han kan oven i Købet formere dem. Hr. Black kan i den Henseende give ham mange fagkyndige Vink. — — —

Processen var til Ende. Dommen blev tilstillet Dahl Dagen forinden hans Forlovelse. Dommen lød paa, at Fabrikejer Brandts Fordring blev afvist og han idømtes desuden Sagsomkostningerne til et Beløb af nogle hundrede Kroner. Hr. Brandt fik Meddelelse om det for ham uheldige Udfald af Processen. Han blev meget gnaven. Han havde tilsidst gjort sig fortrolig med den Tanke, at han skulde vinde en eklatant Sejr over den intrigante Enke. I høj Grad ophidset ilede han til sin Sagfører.

„Paa den Maade er man altsaa værgeløs prisgiven Bedragerne! Skal vi ikke appellere, Hr. Sagfører?“

Dahl trak paa Skuldrene.

„Har vi Udsigt til at vinde Sagen?“

„Det er muligt. Men jeg kan ikke mere være Deres Defensor.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi jeg i Morgen forlover mig med Fru Blærenskjold.“

Brandt stod som lynslaaet. Endelig fandt han Ord.

„Fy for Fanden!“ skreg han.

„Ikke saa hidsig, Hr. Brandt!“

„Ikke saa hidsig? Hvorledes kunde De føre Sagen, uagtet De jo allerede for længe siden har maattet vide, at De vilde forlove Dem med denne Tøjte?“

„Jeg frabeder mig Fornærmelser. Som Industridrivende maa De vide, at Handel og Kærlighed ikke har noget med hinanden at gøre.“

„Jeg anmælder Dem til Sagførerkamret!“

„Nej, De gør ikke. Jeg tilbyder Dem et glimrende Forlig. Jeg eftergiver Dem de hos mig paaløbne Sagsomkostninger. Fru Blærenskjold betaler ligeledes Deres Sagførers Salær, som De i hvert Fald maa betale, hvis De foretrækker Krig for Fred. Og endelig indbyder jeg Dem til Bryllupet og til at besøge os i vort Hjen. Vi vil føre stort Hus . . . Naa, hvad siger De til mit Forslag?“

Det fordelagtige ved Forslaget var Hr. Brandt indlysende. Paa den Maade gik han aldeles skadesløs ud af Affæren. Ogsaa Udsigten til at blive Husven hos Sagfører Dahl fristede ham en lille Smule. Og han slog til . . . .

Fru Blærenskjold ødslede sine mest forførende Smil, da hendes Forlovede forestillede hende sin bedste Ven, Hr. Fabrikejer Brandt . . . Det „hellige Ægteskabs“ Aand svævede over de Tre.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Folkets Domstol.

Et vellignende og tilforladeligt Billede af Retfærdighedens nye og billige Spisehus.

Taget ved Trinitatis.

Nr. 21.

Kvæn

Søndag d. 26. Maj 1895.

Oprigtig.

— Jeg skulde bede Dem fra Grossereren, om straks at afgøre det lille Mellemværende, De nok véd.

— Han er maaske bange, at jeg skal stikke a'?!

— Næ, *men han vil selv stikke a'!*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Tietgen fik sig en Omgang, jo Tak,
for han er ligegodt af de brydske,
og nu stikker han hjem fra det Tyske;
den med Frihavnen morderlig trak,
Hr. Gehejmeetatsraadens Kur
maatte afbrydes, skønt han var svækket,
:,: og skønt *Hagemann* fared' i Blækket,
gaar Hr. Tietgen s'gu dog paa Retur :,:

Ved et Møde om Sædelighed
stod Hr. *Ifversen* op, tog til Orde,
tog det i sig igen, ja han gjorde,
ellers var hans Minister ble't vred.
Præstens Vrede fik Spat som et Hors,
trods al Iver i Ifversens Færden,
:,: kan han godt li' den syndige Verden
og et Præstekald ved Hellig-Kors. :,:

Der er stadigvæk Kvalm og Halløj
i de bankede Højremænds Blade.
særlig Ferslews er ej af de glade,
sikket Valg, sikken Omgang, fy føj!
Nu skal Kløenes Aarsag nok frem,
mange Indsend're Bladene stormer,
:,: snart de vader i bare Reformer,
blot vi ej faar for mange af *dem*. :,:

Hist ved Langeland fanged' man Sild,
som man atter i Vandet lod stikke,
skønt man burde til Byen dem skikke
og la' Staten gi' Skibe dertil.
Ved det Forslag blev *Frederik* gram,
saadan Sild ku' ej saltes til Føde,
:,: for de i deres Ho'der var røde,
Socialistsild — nej den er for stram! :,:

De *Agrarer* har Ak og har Vé,
nu vil *Barner* fra Pladsen fortrække
og paa falmede Lavrbær sig lægge,
o, det lille usalige „e":
En Gang var det slet ikke saa skidt,
da Agrarer Forliget fik lavet,
:,: men de Ben, som ved Valget man gnaver,
svækker Barners og Branths Appetit. :,:

Folkets Røst.

(Frit efter „Avisen".)

„Ravnen", der aldrig lader en god Idé gaa fra sig, har stillet sig den Opgave at udforske hvad Folk egentlig mener om Frederik Hansen og hans Avis. Skønt ingen af dem kan henregnes til Ziirplanter i Ordets egentlige Forstand, har jo Studiet af Ukrudt ogsaa sin Interesse, da den maaske bringer Midler til Veje til at udrydde det. For imidlertid ikke at blive fristet til at tage for haardt paa Ukrudtet, har vi ladet vore Læsere overtage dette Hverv. Nedenstaaende følger en Række Svar paa det Spørgsmaal, vi under Mærket „Folkets Røst" har stillet. nemlig:

„Hvad mener De om Frederik Hansen og „Avisen"?

Svar.

„Avisen" er en Vorte paa Højres Ansigt. Der skal ætsende Midler til for at faa den væk, og dem tør Partiet ikke anvende. P. S.

* * *

Frederik Hansen er en vantreven Stikling, der er plantet i en Urtepotte. Der bliver dog aldrig noget smukt ud af den. A. N.
Gartner.

* * *

Frederik er Frederik og „Avisen" er hans Profet.
Det vil sige, de er begge to falske.
Rettroende Muselmand.

* * *

Jeg beklager de stakkels Forældre.
Pater familias.

* * *

Frederik Hansen er ligesom Pølsen, hvor Rosinen ligger i Enden. Man skal først have gjort Kaal paa den, før man finder det gode ved ham. Sp.

* * *

„Avisen" er en sørgelig Plimsoller, og Frederik Hansen er Kaptejn paa den. En skøn Dag vil de begge gaa til Bunds med Muss, Mann og det hele. Navigator.

* * *

„Avisen" er som en Ballon. Den kan nok pustes ud i nogen Tid, men til Slutning revner den.
Gud ske Lov. Aëronaut.

* * *

Hvis jeg var Digter, vilde jeg lave en Vise om Avisen og Omkvædet skulde være: Fy, føj for Frederik.
Men det er maaske ikke nogen ny Idé, og i saa Fald tager jeg den tilbage. *Prosaiker.*

Frederiks Navn kan deles i disse to Ord: „Fred“ og „Erik“.

Meningen hermed er aabenbart, at hvis han fik tilstrækkeligt af Mester „Erik“, saa fik vi maaske „Fred“ for ham. — Amen. A.

— — — —

Nye Besvarelser i det foreliggende Spørgsmaal imødeses.

„Ravnen“.

Pastor Ifversen synger.

Mel.: Længe nok har jeg Bondepige været.

Længe nok har jeg været Radikaler,
præket om „flammende Protester“ og sligt;
længe nok har jeg holdt oprørske Taler
mod det bestaaende og svigtet min Pligt.
Nu vil jeg glad
sidde ved mit Fad,
forrest vil jeg gange i Samfundsstøtters Rad.

Længe nok har jeg øvet „ædel Skvalder“
vakt selve Berlingskes Mishag og Skræk,
længe nok har jeg, trods min unge Alder,
været frimodig og sanddru og kæk.
Nu vil jeg ej
mer' gaa den Vej,
nu vil jeg ta' og fortryde, det vil jeg.

Tiderne skifte, ja, Gud ske Lov de skifte
atter jeg blandt de „Rettroende“ kan staa,
hvor man er pæne, forsørgede og gifte,
og hvor man ikke diverse „Næser“ faar.
Her vil jeg fro
slaa mig til Ro,
ingen skal mere faa i Gyngen mig, min Tro.

I Ølhallen.

Opvarteren: De ønsker, min Herre?

Gæsten: Hvad jeg ønsker? Noget at drikke!

Opv.: Tør jeg spørge, hvad?

G.: For Fanden! Øl naturligvis!

Opv.: Hvad for Øl?

G.: Død og Helvede! Ægte!

Opv.: Hvad Slags ægte?

G.: For Satan og alle hans Engle! Gamle Carlsberg!

Opv.: Skal det være en Knude eller en Rund?

G.: Næ, nu skal De ha'e Tak! Mig skal De ikke mere holde for Nar! Farvel.

Vejrprofetens Skæbne.

— Naar døde da Din lille Løvfrø?

— Forleden Uge. Vejret slog saa pludseligt om, at det stakkels Kræ styrtede ned af sin Stige og knækkede Halsen!

Om Pave *Leo* den trettende fortælles:

En „fornem“ fransk Dame var nylig i Avdiens hos Paven og takkede ham ved denne Lejlighed i de mest begejstrede Udtryk for, at han havde gjort hende rask igen. Paven spurgte hende forundret, hvorledes det var gaaet til.

Damen: Jeg var saa heldig at anskaffe mig en af de Strømper, som Deres Hellighed har baaret, og siden da er jeg bleven helbredet for mine rheumatiske Smerter, der næsten gjorde mig det umuligt at gaa.

Paven (smilende): Saa er De lykkeligere end jeg, Frue. Jeg bærer daglig begge mine Strømper, og dog kan jeg knapt flytte Benene.

En Amerikaner sagde om en Medborger, som for kort Tid siden rejste til Syden for at aabne en Juvelérbutik: „Hele hans Kapital bestod i et — Brækjern.“

Den berømte Bostoner-Sagfører *Henry Payne* skulde nylig for Edsvorneretten i en lille By forsvare en stakkels aandssvag Fyr, der var anklaget for gentagen Brandstiftelse. Trods Anklagedes Utilregnelighed kunde Payne ikke gennemføre hans Frifindelse. Da Kendelsen lød paa *Skyldig*, spurgte Rettens Formand Defensor, om han endnu havde noget at bemærke.

„Nej“, svarede Payne, „jeg har for denne stakkels Idiot opnaaet alt, hvad Lovene foreskriver, — han er bleven dømt *af sine Lige*.“

Paa Vælgermødet.

Højrekandidaten: Efter min hidtidige Virksomhed behøver jeg ikke nærmere at udvikle mit Program. De véd jo, hvad jeg altid har havt for Øje . . .

En Stemme: Javel, *Monoclen!*

Da den rige Onkel var død.

En Sørgende: Hvad koger De paa Begravelsesdagen?

Husholdersken: Røræg. — Det skulde da være en Smule rørende i en saa sørgelig Anledning.

Paa Markedet.

Hestehandlerens Søn: Det gaar ikke mere paa den gamle Manér. Lad os engang forsøge at drive ærlig Handel.

Hestehandleren (alvorlig): Jeg indlader mig aldrig paa Spekulationer.

Fra Eksercerpladsen.

Kaptejnen (til en Rekrut): Hvis De endnu engang lukker Munden op, saa kommer De 3 Dage i Brummen! Forstaar De? — Har De ikke forstaaet mig, spørger jeg? Hvis De ikke straks lukker Munden op, kommer De 3 Dage i Brummen!

Fint Vink.

— Naar De endelig vil skrive Vers til mig, Hr. Sprutmann, saa maa det helst være bag paa en Hundredkroneseddel.

Paa Galleriet.

— Pas dog paa, Menneske, at Du ikke falder ned i Parkettet — det bliver en stor *Bøde*.

Slavindens Hævn.

Varieté-Teatrets Fortæppe i en avstralsk By gik op som et Taageslør og Orkestret spillede en Overture og begyndte herpaa en Ronde. Foon Luk, det kinesiske Vidunderbarn, skulde optræde. Der var blevet offenliggjort forbavsende Ting om denne lille Kineserinde, der skulde præstere noget saa fremragende i Legemsfordrejelser og gymnastiske Kunststykker. Paa Plakaterne fremstilledes hun i orientalsk, farverigt broderet Pragtkostume. Hun var en Begivenhed, endnu førend hun viste sig.

Førend der endnu var spillet en Takt, traadte hun med korte, hurtige Skridt ind paa Scenen og ilede hen foran Lamperækken. Hun blev allerede hilset med stormende Bifald, idet hun knælede ned paa et Tæppe. Støttende sig samtidig paa Hænder og Albuer, bøjede hun sig saa langt frem, at hun ogsaa berørte Tæppet med Ansigtet.

„Hun beder," sagde en af Publikum til sin Nabo. „Saaledes beder disse Hedninger.

Han havde Ret: hun bad; men ingen blandt alle Tilskuerne, gættede, *hvad* hun bad.

Under Dødsstilhed rejste hun sig og stillede sig hen til Siden, medens en tyk, atletisk bygget Kineser bragte Stole og andre Rekvisiter ind psa Scenen.

„Rap Dig sagde han til hende paa raat Kinesisk; „man ler Dig ud, naar Du anstiller Dig saa undselig. Rap Dig — eller Du skal igen komme til at smage den sorte Stok, naar Du er færdig."

Skælvende begyndte hun. Saa hurtigt, som han stablede Stolene ovenpaa hverandre, gled hendes Legeme Slangeagtigt mellem Tremmerne i Stoleryggene og over Sæderne opad. Det saa ud, som om hun ved Hjælp af sine Bevægelser holdt Stilladset under sig i Ligevægt. Da hun paa denne Maade var kommet saa højt til Vejrs, at Manden ikke mere kunde række til hende, tilkastede han hende Stolene. Hermed blev han ved, til der midt paa Scenen var rejst et Taarn af ti paa hverandre staaende Stole. Under hele Præstationen brugte han Mund paa sit kinesiske Sprog.

„Tag Dig iagt; falder Du, gaar det Dig galt. En eneste Bummert, saa oplever Du ikke Dagen i Morgen; le, eller der vanker! Naa ler Du snart, Kat?!"

Paa alle disse Bemærkninger svarede Barnet ikke et Ord. Hun rystede ikke en Smule og Kunststykkerne lykkedes fortrinligt. Da den tiende Stol var stillet ovenpaa de andre, tilkastede Kineseren hende en lakeret Kugle. Hun balancerede med Kuglen paa Ryggen af den øverste Stol, anbragte den derefter paa Sædet, stillede sig paa Kuglen og rullede den med Fødderne frem og tilbage paa Sædet, fra den ene Kant til den anden.

Der hørtes ikke en Lyd i Teatret — en forfærdelig Stilhed; selv Musiken tav, indtil Barnet igen var traadt fra Kuglen ned paa Sædet. Saa brød Bifaldsstormen løs og lokkede for første Gang et Smil frem paa Pigens Læber. Undselig som ethvert andet Barn gjorde hun en Bøjning i Retning af de taageagtige Tilskuerrækker paa den anden Side Lamperækken.

Ad samme Vej glidende ned gennem Stolene, naaede Pigen igen Scenens Gulv. Saa var det Mandens Tur. Han traadte frem for Publikum og gjorde sin Kompliment. Derpaa afførte han sig sin Overbluse, kastede sig paa et polstret Bord og vinkede Barnet til sig. Hun kom, han drog hende til sig, hævede hende op paa sine højt i Vejret strakte Fødder, balancerede et Øjeblik, slyngede hende som en Bolt op i Luften og greb hende igen.

„Ai-ya!" raabte Barnet — og Publikum klappede paany.

„Hvad er der i Vejen?" spurgte han.

„Min Ryg."

„Den sorte Stok skal nok kurere Dig", brummede han, idet han med et hurtigt og behændigt Kast for anden Gang sendte hende op i Højden. — Præstationen var til Ende.

Haand i Haand begav de sig hilsende og atter hilsende ud i Kulisserne, Publikum jublede og kaldte dem frem tre Gange.

Det var Faon Luks Debut efter to Aars pinefuld Læretid hos en grusom og lastefuld Herre og Tyran.

Hun var en Slavinde, der aldrig havde kendt Friheden. Hendes Forældre havde solgt hende for 60 Kroner til Chin Foo, der i hendes Lemmers Bøjelighed og lille Legemes Smidighed havde opdaget Genstande til et rentabelt Kapitalanlæg. Han havde Held med sig og stod, som han sagde, ved Rigdommens Kilde. I to Aar havde han dresseret hende og mishandlet hende med en Rørstok, som han kaldte den „sorte Stok". Stokken var i hendes Øjne et Torturredskab, og hun skælvede, naar hun blot hørte den nævne.

(Fortsættes.)

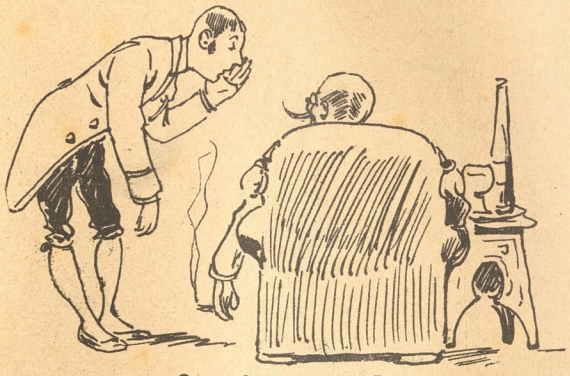

Overdreven høflig.

— Naa, Hans, hvad vil Du nu igen?

— Deres Naade har haft den Godhed at *glemme* at betale mig min Løn.

Drikkepengenes Oprindelse.

I Olympen sad en Dag Zeus og Juno fornøjede ved Festmiddagen. Rundt om sad de øvrige Guder og Gudinder og stak paa Varerne. Kaffen gik rundt, men Fru Juno fik knapt smagt paa den, saa rutschede hun Kopperne henad Bordet: „Uh! Sikke Brækvand! De Bønner er ikke fra Gamél. Ganymed, skynd Dig!"

Overkellneren Ganymed kom kilende.

„Hvor er de Bønner købt"?

„Hos „Frejr"! Det var General Mars, der havde købt en Prøve", forklarede Ganymed.

„Hvad vilde Hr. Mars paa den Galej?" lo Merkur.

„Mars skal faa 48 Timers mørk Arrest", brummede Zeus for at formilde sin vrede Frue.

„Ligemeget", erklærede Juno, „Du maa skaffe mig noget bedre Drikkelse, Ganymed, men rap Dig!"

Ganymed forsvandt og kom lidt efter tilbage med en Flaske Nektar. Fruen holdt sit Glas frem, Ganymed skænkede i, og hun drak. „Den er dobra!" erklærede Juno glædestraalende, og med et saligt Smil slog hun Armen om Ganymed og trykkede et glødende Kys paa den af Lykke skælvende olympiske Overkellners Mund, idet hun hviskede: „Det er Din Løn, min Ven!"

Saaledes blev Drikkepengene til.

Hvad er Moral?

Mel.: Bal i Haven.

Hvad er Moral? Forklar det hvem der kan;
det Spørgsmaal er just ej saa let at klare.
Her i vort lille, fromme, sædelige Land
behandles Dyden som en Godtkøbsvare.
Folk, som for Landet være skal en Pryd
og som er sat til Vogter for vor Dyd,
gør stik imod — — se der har vi Skandalen,
— de skejer ud og blæser ad Moralen.

De Folk, som skulde være Mønster paa
Anstændighed, paa Kydskhed og paa Hæder,
og som med smukt Eksempel bør os foregaa,
fordærve netop alle gode Sæder.
De Folk, som kender Loven ind og ud,
de overskrider glatvæk Lovens Bud.
Hvortil da al den sædelige Talen,
naar saadan' Folk selv blæser ad Moralen.

Men Loven er Moralens Rettesnor,
skal man Moralen ud af Loven granske?
I saa Fald vil jeg ærligt sige, at jeg tror,
at den Forklaring passer ej saa ganske.
Flerkoneri er Tyrkerne tilladt. —
vi bli'er for Bigami i Fængsel sat. —
Naar Loven maaler med forskellig Alen,
hvor finder man saa Regel for Moralen.

Hvorledes skal man skælne Last fra Dyd,
naar Landes Love saa forskelligt tydes?
Hvad der i Nord er lovligt, gælder ej i Syd,
og hvad i Syd er Ret i Nord forbydes.
Moralen tvinges ikke frem ved Lov,
man ganske andre Midler har behov.
Saalænge Sagen gribes an ved Halen,
saa bli'er der ikke noget af Moralen.

Saalænge Folk gaar spejdende omkring
og stedse har saa travlt med andres Dyder,
at selv de helt forglemmer deres egne Ting
og alle deres egne slemme Lyder;
saalænge er Moralen kun en Skærm,
et Skalkeskjul for Lastens store Sværm. —
— Moralen findes ellers i Finalen,
her mangler den fordi: — *Hvor er Moralen!*

En Ko i Vaaserup blev forleden Dag bidt af en gal, allerede død Hund og maatte derfor dræbes.

Du skal smile.

(Udklip.)

Min Hustrus *aarlige* Nedkomst med en Dreng fandt denne Gang Sted i Morges.

— den 15. Marts 1895. *Tyrendal,* Forpagter.

Selvberoligelse.

Studenten (der er dumpet ved Eksamen): Det var ogsaa et Kunststykke! Et helt *Professorkollegium* mod mig *alene!*

I Provinsen.

(Gæsten, der spiser en mistænkelig Haresteg, til Gæstgiverens lille Søn): Sig mig engang, min Dreng, den Hare har vel været død allerede i lang Tid?

Drengen: Næ, endnu i Forgaars — *rev* den mig!

Den strængeste Tavshed.

Oda: Jeg gad nok vide, hvorledes vor Hemmelighed er bleven røbet?

Ida: Jeg ogsaa. Enhver af mine Veninder, som jeg fortalte den, har lovet mig den strængeste Tavshed.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En Nutidspræst.

Før —

Gid mine Ord maa blive en flammende Protest mod Forholdene i dette Land, hvor Ordenens Haandhævere synes at sætte Lovens Stempel paa Utugten i Stedet for at forfølge den.

— siden.

Og jeg siger Eder, at der staar skrevet: Hver som har noget ham skal mere gives, og han skal have til Overflod; men hvem ikke har, ham skal endog det fratages, som han har.

Nr. 22.

Pjevlen

Søndag d. 2. Juni 1895.

Idyl.

Fruen (sidder ved Klaveret og synger med stor Følelse):

„O, kom tilbage,
lad Dig formilde!
Hvad har jeg gjort Dig,
at flygte Du vilde?!“

Manden (træder ind): Hvad Pokker skriger Du saadan op for? Her er jeg jo.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Stakkels Hanne.

Stadig Højres Presse klager,
Fredrik gaar og bliver mager,
Ferslew skælder paa de franske,
skønt de ligner just de danske;
Manicus er gul af Galde,
men Reformer vil de alle,
ud af Højres gamle Skure,
Rønnebærrene var nok sure.

En Sergent, som hedte *Larsen,*
tog til Storarméen Marschen,
før af *Langhorn* la' sig plage
tog han heller sig af Dage.
Pressen frem nu monne føre
Korthorn ved hans Æselsøre,
læg ham krum fluks, krum ham læg fluks,
og saa gi' ham en Portion Strambuks.

Hr. *Crispi,* Italiens Bøddel,
sletted Lovens Ord og Tøddel,
gik til Valg saa fræk som Fanden,
spilled' flot Estrup den anden;
snart sig Spillet dog kan vende,
der er fjorten røde Svende,
og Italien blandt Stater
er et flammende Folkekrater.

Gud véd hvordan de sig klarer,
disse pudsige *Agrarer,*
Barner traadte ud af Laget,
ham fra *Rosendal* blev vraget,
Klavs var plump, han ikke dèr gaar,
og saa tog til Slut man *Neergaard,*
fint Papir s'gu, Godser store,
Bønder tog ham, ved Gud de gjor'e!

Cirkus Busch til Byes er kommen,
og hvis Du har Mønt paa Lommen,
se hans Selskab, se hans Heste,
det er nogen af de bedste;
Busch dem tumler allesammen,
over ham staar kun Madammen,
lad Sæsonen være svær nok,
en med Pisken, se til, den skær' nok.

En Lock-out.

Mel.: Vi Haandværkssvende. —

:,: Paa Traverbanen :,:
der er den hvert Øjeblik gruelig gal;
snart maa en Traver ikke trave,
snart er Odds for høje, snart er de for lave;
snart Bestyrelsen den slaas indbyrdes, I, du gode Gud,
og snart den enes om at smide andre ud;
der er altid Strid og Støj,
der er altid en svær Halløj,
der er meget mere Kvalm end paa „den gamle."

:,: For nylig stod der :,:
i „Politiken" et Travreferat;
Ritmester Halvorsen det læste,
og saa sprang han op og fnysede og hvæste:
Hvis den Referent paa Traverbanen oftere jeg ser,
saa vil jeg Fanden ikke være Dommer mer,
det er noget Svineri
med dette Bladeskriveri,
det er meget værre her end paa „den gamle."

:,: Til „Politiken" :,:
man skrev en Skrivelse, høflig, men stræng:
— Saasom Bladet kritiserer
vores Travløb, og paa anden Vis generer
Dommer Halvorsen, og gennem ham vor hele noble Sport,
maa vi saa ej udbede os Bladets Kort:
— saa kan Dahl, den kære Sjæl,
holde Travløb for sig sel',
for Eksempel hist ved Hellerup paa „den gamle."

:,: Se, saadan gaar det :,:
naar Pressen ej skriver som Godtfolk vil ha';
saa bli'er, vips! den ekskluderet,
hvor den før blev højst ærbødigt inviteret;
væk med disse Referenter, naar de kun vil skælde ud,
det kan vi selv indbyrdes gøre, det ved Gud.
Bladene de skal hvert et
faa herude deres Fedt;
de maa ikke tro at vi er paa „den gamle."

Pessimisme.

- Prægtigt Vejr i Dag! Ikke sandt?
- Ja, meget for godt for denne Verden.

Snedig.

Kai: Fa'er, maa jeg nu bede om den Krone, Du har lovet mig. Jeg sidder ikke mere paa sidste Bænk i Klassen.

Faderen: Det kan jeg lide! Her er Kronen, men hvorledes er det gaaet til?

Kai: Den sidste Bænk bliver malet!

Pinsestemning.

Mel.: Vær saa artig, her er Døren.
(Af „Genboerne".)

Pinsesolen venligt smiler
til os gennem Skyen;
over hele Byen hviler
en idyllisk Fred.
Skoven og de grønne Vange
lokker os fra Byen,
Blomsterduft og Fuglesange
kalder os afsted.
Solskin og Luft
skal kvæge vore Lunger.
Smaablomsters Duft,
hvor Fuglesangen runger,
for en Stund vi vil ombytte
med vor trange Hytte.
Sommeren vi bør benytte,
og det gør vi med.

Vi, som alle andre Dage
ved vort Arbejd haster,
vi bør al den Frihed tage
som vi kan opnaa.
Vi vort Værktøj lader hvile,
Vi vor Bluse kaster,
fra vor Arbejdsplads vi ile
for lidt Luft at faa.
Strandvejens Flok
velnærede Grosserer
synes vel nok
vor Nærhed dem generer,
deri maa de dog sig finde,
de kan ingensinde
nægte Solen Lys at skinne
paa de mange Smaa.

Og naar Pinsen er til Ende
vi med friske Kræfter
tager fat som raske Svende
paa vor Dont igen.
3. Pinsedag maa hastes,
thi husk Dagen efter
atter Arbejdsdragten kastes,
alting lægges hen.
Vi gaa til Fest
saasnart Signalet lyder,
rejser Protest
mod hver en Grundlovsbryder.
Højrekrybet bliver hjemme,
de af Skam sig gemme,
medens vi kan glad istemme:
Vi er Sejrens Mænd!

Skanker og Skoser.

A.: Hvorfor mon Travselskabet har udelukket „Politiken" fra Banen.

B.: Naturligvis fordi det vil være en „upolitisk" Forening.

* * *

Bladene fortæller, at *Smukke-Petersen* er falden sammen. Det er ikke saa underligt; det gør gemenlig enhver Tønde, naar der i lang Tid intet kommer i den.

* * *

Hr. *Ernst Bojsen* har atter slaaet sig paa Krigen, denne Gang den fransk-tyske i 1870—71. Mon ikke snart Hr. Bojsen kunde have fortjent at blive General; hans Bedrifter, forekommer det os, kvalificerer ham i al Fald til en eller anden militær Titel. Eller skulde man hellere udnævne den religiøse Mand til Feltpræst. Det vilde maaske være endnu mere passende.

I Skolen.

Læreren: Hvad dyrkes der i Vestindien?
Eleven: Sukkerrør.
Læreren: Rigtig. Videre!
Eleven: Og — og — *Oprør!*

Afdøde Kaptejn Dinesen har ønsket at faa en Kæmpesten paa *5000 Pund* til Gravsten. — Dinesen har aabenbart ikke gjort sig Haab om en — *Opstandelse.*

Om et nyt opfundet Petroleums-Gas-Kogeapparat „*Rex*" hedder det i Reklamerne bl. a.:

„*Rex*" brænder uden Væge.
„*Rex*" har ingen Pumpeindretning.
„*Rex*" har ingen Rørledninger i Brænderen.
„*Rex*" er en Pryd for Køkken og Stue.
„*Rex*" kan hermetisk tillukkes o. s. v. o. s. v., men der *mangler:*
Rex er Redaktør af „Aftenbladet"!

Hos Høkeren.

En ung Husmoder (der vil købe Ribbenssteg): Vil De give mig et Par Pund af den Del af Svinet, som — som — De véd nok, de smaa Ben, — jeg mener af det det Stykke, som Eva blev lavet af!

Oprigtig.

Svigerfaderen: Sig mig oprigtig, hvorledes De synes om min Datter, efterat I nu har været gift i tre Uger?

Svigersønnen: Jeg vil aldrig i mine Levedage tilgive Dem, at De ikke kastede mig ned ad Trapperne, da jeg bad om at faa hende til Kone.

Trøst.

Datteren: Aa, Mo'er, jeg faldt lidt i Søvn her paa Sofaen og har derangeret min Frisure i forfærdelig Grad. Nu maa jeg lade mig frisere om til Ballet!

Moderen: Tvært imod, kære Barn, Du kan ikke faa mere moderne Frisure, end Du nu har.

I Provinsen.

— God Morgen, Hr. Byfoged! Er det sandt, at De vil tage Deres Afsked?
— Ja, for ser De, man kan ikke mere faa en ordentlig Fuldmægtig — de vil allesammen være Sagførere — og selv vil jeg ikke plage mig med det fordømte Skriveri.

Slavindens Hævn.

(Fortsat.)

Naar hun i Chin Foós Kammer bad til Guderne, saa bad hun ikke om Lykke, Sundhed og Rigdom, men hun bad om, ved Døden at blive befriet for sine Lidelser. Og om Natten, naar hun vældede sig paa sit haarde Leje i et snævert Hul, hviskede hendes Læber Bønner til andre, hende ubekendte, Guder om Befrielse, Hun havde i de elleve Aar, hun havde levet, ikke nydt en eneste Lykke og Fremtiden saa hun kun som et surt, elendigt Trælleliv paa Scenen. Hendes smærtelige „Ai-ya"-Raab blev naturligvis misforstaaet af Publikum og hun høstede Bifald.

Fra Teatret begav Begge sig gennem mørke Gader og klart oplyste Alléer til Chin Foós Bolig. Ikke et Ord blev vekslet, førend de var sammen i det skumle Logi. Saa sagde han halvt vredt til hende:

„Jeg slaar Dig ihjæl, hvis jeg endnu engang hører dette „Ai-ya!" Du har kostet mig nok, og nu skal jeg tjene noget paa Dig."

„Deres Hæl stødte mig i Ryggen saa voldsomt, at det smærter endnu," vovede hun at klage.

„Du skal ikke brøle for en Smule Smærter. Skreg maaske jeg, da jeg optraadte for Kejseren, Himlens Søn, og den klodsede Knivkaster naglede mit Øre fast til Brædtet?" Han foer med Haand en op til Siden af Hovedet, som om det endnu smærtede ved Erindringen. „Nej, jeg smilede, som om jeg med det samme havde faaet nye Kræfter. — Gaa i Seng!"

Hun sneg sig ind til sit usle Leje, medens Kineseren begav sig til sine Venner, for at prale med sin nye Triumf. Hun opsendte Bønner i sit lille Hummer, men hendes Bøn om Befrielse var blandet med et Ønske om Hævn, thi hun bad Kung-I, Retfærdighedens Gud, for bestandig at befri hende for hendes Tyran. Som om en Hedningegud virkelig havde forbarmet sig over hende fik hun en pludselig Indskydelse, som bragte hende til at fare op; hun støttede sig paa sin ene Albu og stirrede ud i Mørket, som om der var Nogen i Nærheden. Hun vovede knapt at fastholde Tanken, og dog kunde hun ikke forjage den igen. Tilsidst faldt hun i Søvn og drømte en sælsom Drøm.

„Det skal ske!" udbrød hun med et; saa vaagnede hun og skælvede som i Skræk. Hvilke Tanker hun end havde havt — den lille Foon Luk var aldeles forandret, da hun om Morgenen stod og gentog de vanskelige Øvelser, saa godt det lod sig gøre i det snævre Kammer.

„Hvad spekulerer Du paa?" spurgte Chin Foo engang i Løbet af Dagen, da hun vedholdende og roligt betragtede ham.

„Ingenting," svarede hun undvigende, „men jeg vilde gærne besøge Templet i Dag."

„Og se Dig om efter en Kæreste, hva'?" Han var netop i godt Lune.

„Jeg ønsker ikke nogen Kæreste."

Han iførte hende Drengeklædning og tog hende med sig til Ching-Wah-Gung-San-Templet. Hun bad til Retfærdighedens Gud og kastede Bedestavene. Varslet var godt, og Foon Luk forlod Templet med let Hjærte.

Endnu den samme Dag, efter at Chin Foo igen var gaaet ud, tog hun fra hans Opiumsbeholder et spidst Instrument og forsøgte at kaste det saaledes, at Spidsen borede sig ind i Døren. Det krævede en lang Øvelse, førend dette lykkedes, men da den tynde Spids endelig trængte dybt ind i Døren, var hun tilfredsstillet.

Denne Øvelse fortsatte hun daglig, indtil hun tilsidst var saa øvet, at af hver ti Kast lykkedes mindst syv.

En Dag brækkede uheldigvis den lange, naaleformede Staalklinge. Det kunde ikke længe forblive skjult for Chin Foo.

„Har Du gjort det?" spurgte han, idet han viste hende de to Stumper. „Ja", svarede hun, „jo flere Kunststykker, desto flere Penge. Jeg har forsøgt med et nyt."

„Hvorledes?" spurgte han, og af Nysgjerrighed glemte han aldeles at blive rasende og at skænde.

Da hun havde fortalt ham om sine Øvelser, blev han saa fornøjet, at han straks lovede hende et Sæt Kastedolke og Undervisning i at bruge dem. Hun havde i Teatret gjort en ret god Begyndelse, og han slog hende derfor ikke mere saa slemt og saa ofte som tidligere. Et nyt Kunststykke betød flere Penge. Han købte altsaa Dolke og Begge foretog Øvelser med dem, indtil han endelig kunde erklære:

„Du kaster bedre end Hi-Tse, der gav Forestillinger for Kejseren." Hun ramte sit Maal overraskende sikkert og fast, at dømme efter den Kraft, med hvilken Klingen trængte ind i Træet. Han roste hende; men spekulerede bare paa snart at fordoble hendes Præstationer.

Ved et Tilfælde fik de snart efter Engagement i en Cirkus. Da Dolkekastningen nu var grundigt indøvet, vilde de hver Aften optræde to Gange, og hans Indtægter vilde formere sig. Endelig tilsmilede altsaa Lykkens Sol ham, og han maatte snart blive en rig Mand

Han sluttede Kontrakt med Cirkus-Ejeren. I Løbet af en Uge skulde hele Selskabet tiltræde en Rejse gennem Landet. Han kom hjem og underrettede Foon Luk om hvad der forestod. Hun stirrede bestyrtet paa ham.

„Du vil maaske ikke?" spurgte han barsk.

„Jo, vist vil jeg!" svarede hun. „Men jeg mangler ordentligt Tøj. Jeg maa først sy mig et Par Dragter. Han var i det spendable Hjørne.

„Jeg køber dem til Dig." (Sluttes.)

Kulturfremskridt.

Den nye Missionær (til Negerhøvdingen): Er Du Kristen?

Høvdingen: Om jeg er? Det manglede bare! Jeg er saagar Antisemit!

Ufejlbarligt.

En gammel Ungkarl: Uh! Jeg er saa ked af Værtshuslivet, at jeg bliver nødt til at gifte mig for igen at komme til at synes om det!

I Retten.

Assessoren: Hvor kunde det falde Dem ind at stjæle en hel Bøtte Spegesild?

Tiltalte: Med Forlov, Hr. Assessor, har *De* aldrig haft „Tømmermænd".

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, naar De vidste, min Kære, hvor jeg har støvet omkring i denne Tid for at skaffe min Søstersøn ovre fra Fyen en Plads paa et af Apotekerne, og han er saamæn mageløs dygtig baade i Sprog og Madamatik og kan læse baade latinsk og mesopotamisk som en Indfødt, men alle Vegne spurgte de allerførst: Har han ta'et *Artium?* — Næ, det véd den godeste Himmel, han ikke har, svarede jeg paa det ivrigste, for jeg troede jo i min Enfoldighed, at det var saadan en latinsk Benævnelse for at hugge af Kassen, men saa vilde De slet ikke høre mere, men sa'e bare, at der var ingen ledig Plads for Øjeblikket. Men da jeg saa kom hjem og fortalte Skade om alle mine Genvordigheder og om dette hersens Artium, saa fortæller han mig jo, at det er en Eksamen, som Apotekerne i deres sidste Møde blev enige om at alle unge Mennesker skal ha'e observeret, inden de bliver betroet til at sælge for 5 Øre Hefteplaster eller amerikansk Olle eller Kinderpulver, men derimod vil de fleste Apotekere — saa nær som Madsen paa Vesterbro — særdeles gærne ha'e unge, pæne Damer i Apotekerne, for de pynter jo op mellem de tørre Farmacevter, som gaar og ser daarli'e ud af al den Mikstur de laver til de Syge, og Damerne kan jo osse faas for *halv Pris* lisom Billetterne til Folketeatret, og saa er der det gode ved dem, at de gaar ikke saadan som Farmacevterne og spekkelerer paa at faa Privilegium paa at blive Millionærer ved at tylle alle Slags Medikamenter i deres Medmennesker. Som sagt, sa'e Skade, ha'ede Drengen bare væt en Pi'e i Stedet for en Dreng, saa kunde han gærne ha'e faat Plads paa ti Apoteker. Havde han bare væt en *Pi'e!* Ja, det var netop Sagen! Men da Skade var gaaet i Foreningen for at tyre den sidste Seksogtreds i denne Sæson, som han sa'e, saa kiggede jeg lidt nærmere paa Fyren og kom til det Resultat, at naar min Nevø fik lidt Damepjus paa, kunde han godt gaa for en lille Provinsfrøken. Tøj havde jeg jo nok af blandt de forfaldne Panter i vores Laanekontor og fik han i en Snup skabt om til en fin Dame. Hans kortklippede Haar karakteriserede ham jo netop som en studerendes emantapeseret Kvinde, og med Skades gamle Næseklemmer paa, lignede han præcis en lærd Frøken, der har taget Fillesofikum med bedste Karaktér. Se saa, Peter, sa'e jeg til ham, husk nu paa, min Dreng, at fra i Morgen af hedder Du ikke mere Peter Jensen, men Frøken Petrine Jensen-Skvallerup, for ser De, min Kære, det gør sig svært nu for Tiden med saadan en Bindestreg og et Bynavn i Enden. Drengen lo over hele Fjæset og syntes, at det var en brillant Komedie, men vi sa'e ikke et Muk til Skade, da han kom hjem, for saa havde han bare spoleret mig hele Affæren med sine Indvendinger. Straks den næste Morgen, da Skade var gaaet til Avktion, lod jeg Peter krybe i Skørterne igen, fiksede ham rigtig op med Fjer paa Hatten og Parasol og 6 Knaps gule og saa paa Farten til en af de Apotekere, jeg endnu ikke havde været hos. Jeg præsenterede min Niece, Frøken Petrine Jensen-Skvallerup fra Svendborg av, som det hedder paa Fynsk, som en ung Dame, der følte en brændende Lyst til at udvide sine Studier ved at granske i Plastersmøringens, Sallekrukkernes og det øvrige Apotekervæsens mystiske Mysterier. for paa denne Maade at vie sine faa Kræfter i den lidende Menneskeheds Tjeneste. Apotekeren, en ældre Herre med et meget imponerendes Væsen, hørte opmærksomt paa min lille, om jeg saa maa sige vellykkede Tale, og betragtede derpaa med synlig Interesse min Nevø, der holdt sig godt i Rollen og gennem Skades Næseklemmer stirrede paa de gaadefulde Indskrifter paa de utalllige Sallekrukker, der prydede Hylderne fra øverst til nederst i Apoteket „Hvor gammel er Frøkenen?“ spurgte Apotekeren. „17 Aar til Mikkelsda'“, svarede Peter med en ikke videre troværdig Pigestemme. Han var nemlig fordybet i Krukkerne og fik ikke Tid til at forberede sig, skal jeg sige Dem. „Jeg skal sende Dem Underretning, naar jeg har taget min Bestemmelse“, sa'e nu Apotekeren, „men jeg vil gærne se en Prøve paa Deres Haandskrift, lille Frøken. Skriv Deres Navn paa dette Stykke Papir“. Peter skrev, Apotekeren læste. Hans Ansigt blev et stort Spørgsmaalstegn af Forbavselse. Jeg stod som paa en Tønde Dynamit. Jeg anede, at der vilde ske noget forfærdeligt. Endelig tog Apotekeren til Orde i en barsk Tone: „Forsvind begge to — ellers henter jeg Politiet!“ — Jamen, kæreste Hr. Apot — stammede jeg. — „Herut“! brølede den vrede Mand og i næste Øjeblik var jeg og Peter om Hjørnet. Jeg stansede et Øjeblik og spurgte Drengen, der aldeles var falden ud af sin Rolle som ung Dame: For Himlens Skyld, Du gebommerlige Kraftidiot! Hvad skrev Du? — Naturligvis: *Peter Jensen!* — Tak for Kaffe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Hr. Flaumann.

„Se, hvis nu det er Løgn med Korns falske Veksler, og Meyer kan klare sig, og „Smukke Petersen“ kunde dø paa Kommunehospitalet og Borelli ikke havde gjort Haneben til Pigerne i Politikælderen, saa kunde jeg alligevel slippe nogenlunde helskindet fra den Historie.“

Nr. 23.

KVINDEN

Søndag d. 9. Juni 1895.

Paa Alperne.

Føreren: Ser De, dèr er for fem Aar siden en Jæger styrtet ned i Afgrunden. Han slog Hovedet i Stykker, og alligevel troede man, at han skulde komme sig, men efter tre Dages Forløb gik der Koldbrand i Saaret, og saa døde han.

Frøken Alma: Det er skrækkeligt! Men havde man ikke kunnet frelse Staklen ved en *Amputation?*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi af Md. Angots Datter.

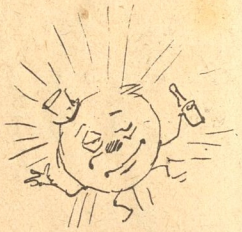

Kors tænk Jer Pinsemorgen
var „Ravnen“ kommen ud,
Folk gik og drukned' Sorgen
og dypped' deres Tud.
Mens Solen monne dvæle
bag lette Sommerdis
gik mange rare Sjæle
med „Pip“ naturligvis,
Øllet vældede,
Folk de bællede,
mange Tønder lænset ble',
Piger svansede,
Solen dansede
saa det var en Lyst at se.
Gud forbarme sig,
man ku' harme sig,
hvis man havde væ't total.
„Ravnen“ fik en Gnist,
det er sandt og vist,
nu den være vil total.

Men saa kom Grundlovsdagen
med kommunal Musik,
med firtiseks paa Bagen
vor gamle Frihed gik.
De Højremænd i Haven
gesvindig smutted' ind,
og *Frederik* var gnaven,
han vraget blev, det Skind;
thi fra Brædderne
talte Lederne,
Toft, Vermehren, Hammerich.
Omme bag et Hegn
sad hos *Scheibelein*
stakkels lille *Frederik*,
men da Mørket kom
tumled' Højre om
mellem Buske, Træer og Krat,
holdt paa Stillingen,
Smæk for Skillingen,
skidt med alt det Højrepjat!

Til Fælleden den grønne
drog ud vor Arbejdshær
med Faner ny og skønne
og med Humør især,
skønt *Borup* han var muggen
ved Madpapir og Glas,
og Bahnson gal i Krukken
var Festen dog tilpas.
Bataljonerne
gik til Tonerne
af vor Frihedsmelodi,
og til Talens Ord
lød et Folkekor
fra det sejrende Parti.
Glade Skræderne
svang paa Brædderne
deres søde Piger smaa,
Gibs're kittede,
Stjærner tittede
ned fra Himlens Blaa.

Hurtig Afgørelse.

Hun: Naar vi nu bliver gifte, søde Emil, saa vænner Du Dig af med at røge, ikke sandt?

Han: Naturligvis, min Engel!

Hun: Og Værtshuset og Drikkeriet?

Han: Det er givet.

Hun: Men er der ikke endnu noget, som Du af egen Drift vil opgive?

Han: Jo, min Pige.

Hun: Og det er?

Han: Jeg opgiver Tanken om at gifte Dig.

I Salonen.

Fruen: Hvilke af mine Nipssager, synes De bedst om, Hr. Baron?

Baronen: Deres *Læber*, kære Frue!

Troligt.

Mesteren (prygler sin Lærling): Tror Du, infame Slyngel, at det er Plasèr for mig at prygle Dig hver Dag?

Lærlingen: Tror De maaske at det er Plasér for — *mig?*

I Hospitalet.

Lægen: Nu skal De ikke blive forskrækket, min Kære, men Foden maa amputeres.

Patienten: Tak Skæbne, hvad skal jeg saa gøre med den *anden Støvle?*

Altid videnskabelig.

Professorinden: Men, Mand, Du kan jo ikke gaa lige. Du gør de løjerligste Svingninger.

Professoren: Det er vist saadan i en Vinkel af fyrretyve Grader.

En god Veninde.

— Og Din Mand, er han ikke ked af, at Du rejser paa Landet i to Maaneder?

— Slet ikke — han *glæder* sig, den Gode.

— Véd Du hvad? I Dit Sted blev jeg saa hellere hjemme.

Der var engang —

Mel.: Der var engang en tapper Mand
eller: Vort Fødeland var altid rigt —

Der var engang da Højre stod
med Magten her i Landet,
og traadte alle under Fod,
som mente noget andet.
Nu er den gode Tid forbi
for Højres tomme Fraser.
Nu ligner Højre som Parti
en Bunke gamle Laser.

Der var engang, med Stolthed man
blandt „Jenser“ lod sig værne.
Af Kærlighed til Fædreland
man ofrede sig gerne.
Nu ofrer man sit Liv for bort
at slippe for de Kvaler,
man har for Folk af Langhorns Sort,
og andre Kannibaler.

Der var engang da Ærbarhed
med Alvor blev betragtet,
og hvem der over Stregen skred
blev haanet og foragtet.
Nu gøres der med Dyden Sjov,
ja, selv blandt de Personer,
som strængt haandhæve denne Lov
der findes slemme Joner.

Der var engang da Højre var
om Grundlovsfesten ene,
men, nu med Højres Passiar
er Folket paa det Rene.
Det brede Lag, til Højres Sorg
vort Selskab foretrækker,
mens Scheibelein ved Rosenborg
staar højt i Højres Rækker.

Der var engang da Højre gav
os Skyld for alt, som lastes,
for os de gravede en Grav
hvori de selv nu kastes.
Til Tak for Højres Tyranni
la'er vi dem Spidsrod løbe.
Den Kaal, som de har spyttet i,
faar selv de Lov at søbe.

Farlig Historie.

— Naa, hvorledes spændte Jeres Herreaften saa af?

— Som et brillant Fyrværkeri, siger jeg Dig! Talerne futtede af som Raketter, saa at vi alle var ved at eksplodere af Latter. Branderne hvislede om os som Sværmere, sprang som Bomber, og tilsidst blev vi allesammen kanonfulde. Selvfølgelig har vi i Dag morderlige „Tømmermænd“.

I Provinsen.

En Nattevandrer: Vægter, Vægter! Ser De da ikke, at de Bøller dèr henne slaar den stakkels Mand ihjel?

Vægteren: Aa Skidt, det er han vant til. Saadan en Omgang faar han hver Nat.

Ordsprog.

Man producerer altfor meget, siger Kapitalismen.
Man forbruger ikke nok, svarer Socialismen.

*

Til Enhver efter hans Evne, til enhver Evne efter dens Ydelser.

Hendes Interesse.

Fruen: Aa, hvor jeg er ked af de Romaner! Bestandig ender de med Giftermaal, og aldrig erfarer man, om Konen i Ægteskabet ogsaa faar Husholdningspenge nok.

Sikkert Tegn.

Lægen: Har De nogensinde bemærket Symptomer paa Sindsforvirring i Deres Familie?

Familiefaderen: Ja, min Søster har engang afslaaet at gifte sig med en *Millionær!*

De Børn.

Erik: Mo'er er ikke hjemme. Hun er hos Tandlægen.

Veninden: Herregud, den Stakkel! Skal hun ha'e en Tand trukken ud?

Erik: Næ, hun skal ha'e to nye.

Et Tidens Barn.

Læreren: Vi skal altsaa ikke bygge vort Hus paa Sand. Hvad vil Du saa bygge et Hus paa, Max?

Max: Paa Aktier.

Som man tager det.

Hun: Jeg kan ikke udstaa det Ord: *Tøffelhelt.*

Han: Hvad skal man da sige?

Hun: Aa, der gives jo i Ægteskabet saa mange andre Ting, som man kan kaste Manden i Hovedet!

*

Hjælp Dig selv, saa hjælper Himlen Dig.

Nøjsom.

Madkæresten: Det var rart at Du kom, Jens! Sig mig nu, hvad vil Du helst ha'e: Øl, Vin eller en Kop Kaffe?

Soldaten: Foreløbig kan Du gi'e mig en Bajer, og saa kunde det være rart at faa et Glas Vin til Kaffen er færdig.

Paa Telegrafstationen.

Herren: Vil De afsende følgende Telegram:
Peter Rask, Hamborg. Dybt nedbøjet meddeler jeg, at Onkel Peter er død i Dag. Forhaabentlig skal vi arve ham. — Din Broder Hans.
Telegrafisten: Der er to Ord for mange, de maa stryges.
Herren: Saa stryg — dybt nedbøjet.

Slavindens Hævn.

(Sluttet.)

Førend hun gik maatte hun opdrive nogle Penge. Af ham fik hun ingen, det vidste hun. Fortvivlet saa hun sig om i Værelset. Da faldt hendes Blik paa det gamle Armbaand, som hun bar om Haandleddet. Det maatte slaa til! Hun iførte sig sin Drengedragt, som hun sædvanlig bar, naar hun gik ud, stak en Kastedolk til sig, lukkede Døren i Laas og sneg sig hen ad Gaden. Saa ilede hun om Hjørnet og gik ind til Smeden Su Quong, der altid havde behandlet hende med Venlighed. „Su Quong," sagde hun, „lav mig en Kniv lige som denne". Dermed trak hun det bredklingede Vaaben frem fra sin Bluse. Han tog Kniven i sin Haand og prøvede den nøje.

„Aa, min Lille, den duer jo slet ikke; den er ikke skarp." Han stødte med Kniven i et Stykke Træ. „Se, den trænger ikke ind."

„Jeg véd det; men De skal ogsaa lave mig en god Kniv af samme Form. Gør den saa skarp, at den trænger igennem en Dundyne. Men den maa være akkurat lige saa stor, som denne her; ogsaa Grebet maa ligne nøjagtigt."

„Og hvem vil Du dræbe med den, Du lille Bøddel?" spurgte han.

„Jeg er ingen Bøddel," svarede hun med skælvende Stemme. „Jeg skal bruge Dolken ved mine Kunststykker i Teatret. Desværre har jeg ingen Penge. Men tag dette Armbaand." Hun rakte Smykket frem.

„Jeg vil ingen Betaling have, min Lille; og selv om Du var en Bøddel, saa vedbliver jeg alligevel at være Dig god. Guderne er ganske vist ikke altid gode mod dem, der mest fortjener det."

Hun ilede hjem og begyndte at øve sig i at kaste Dolke mod en bevægelig Skive, som Chin Foo havde lavet. Det var den vanskeligste Præstation i Dolkekastningen, sagde han. Hun skulde vise denne sin Kunst i Cirkus. Dagen forinden Afrejsen afhentede hun Kniven hos Smeden. Den gamle Mand havde forfærdiget et fortrinligt skarpt Vaaben, der, afset fra dets større Skarphed og finere Spids, lignede den anden Dolk nøjagtig.

„Jeg har nedbedt Gudernes Velsignelse over begge Vaaben," sagde han alvorlig. „Naar Du trænger til en Ven, saa kom til mig. Jeg kender Din Fader."

Snart efter befandt Foon Luk sig paa Rejsen fra By til By med Cirkus. „Det Kinesiske Dolkekaster- og Kautschukbarn" erhværvede sig alle Steder Publikums Yndest. I hver By, hvor Cirkus gav Forestillinger, gaves der Damer, som absolut vilde besøge den unge Pige i hendes Paaklædningsværelse. De sværmede formelig for Foon Luk og overøste hende med Foræringer, uden at ane, i hvor høj Grad Barnet allerede var modnet til Kvinde.

Chin Foo, hvem Heldet fulgte over al Forventning, greb endnu stærkere til Opiumen og forsømte mere og mere sine personlige Opgaver, saa at alt hvilede paa Foon Luk. Det væsenligste, han endnu besørgede, bestod i at svinge de i en Linie ophængte Trækugler, medens Pigen slyngede Knivene mod dem. En Dag ramte en noget skødesløst kastet Dolk ham i Siden og faldt, da den ikke kunde trænge gennem Klæderne, ned i Savspaanerne. Han tilkastede Pigen et rasende Blik og kaldte hende som sædvanlig: „Kat!" I den sidste Tid vogtede han sig for at skænde saa grovt, som tidligere. Der var foregaaet en Forandring med Kineseren. Han betragtede hende med mere Respekt. Pigens Øjne straalede med en ejendommelig Glans og hendes Læber forraadte en Bestemthed, der tvang ham til Eftertertanke.

En Dag sagde Cirkus-Ejeren til ham:

„Knivkastningen mod Kuglerne trækker ikke mere som tidligere. Hvad mener De om at stille Dem selv foran en Træskive og at lade Kniven kaste rundt om dem?"

„Ser De dette her?" spurgte Chin og greb med den ene Haand ved sit arrede Øre. „Det er en Erindring om den tykke Knivkaster i Kina — da vi optraadte for Kejseren. Snavs Affære."

Men Cirkus-Ejeren gav ikke efter, og Enden paa Samtalen blev, at i den følgende Uge skulde det kinesiske Vidunderbarn omkranse Chin Foos Hoved og Krop med Knive, og det saa tæt, at han kunde føle Lufttrykket.

Han betydede Pigen ikke at kaste for tæt og pryglede hende, da hun ikke lystrede. Barnet skreg højt af Smærte saa at en Beriderske, der hørte Skrigene, truede Chin Foo med at lade et Par Staldkarle give ham en forsvarlig Dragt Prygl, hvis han ikke lod Pigen være i Fred.

Den næste Søndag gav Cirkus Forestillinger i en anden By. Bestandig mere forfalden til Opiumsnydelsen, havde Chin Foo hele Dagen beskæftiget sig med sin kære Pibe. Dagen derpaa ligesaa. Da han gjorde Cirkustoilette, var han saa søvnig, at han knapt kunde holde Øjnene aabne. Han lænede sig med Ryggen til Kasteskiven og det forekom ham, som om det Bifald, hvormed Publikum hilste Foon Luk, kom langt borte fra. Han lukkede Øjnene, da Lampeskæret blændede ham saa stærkt, at han ikke kunde holde Hovedet rolig.

Svup! Det var den første Dolk. Den havde strejfet hans ene Øre. Svup, svup, svup! fulgte de efter hverandre, alle trængende dybt ind i Træskiven. Vild Jubel fra Tilskuerpladsen. Der var endnu fire Knive tilbage. Den næste borede sig ind under Armhulen.

„Et fint Kast!" raabte en paa forreste Række siddende ung Mand. Ordene var næppe udtalte, da en anden Dolk svirrede gennem Luften. Hvem der saa nøje til iagttog, at den trængte ind i venstre Side af Kineserens Bluse, saa, hvorledes Chin Foo krampagtigt strakte Armene i Vejret og derpaa faldt sammen i hele sin Længde. Foon Luk stod som blændet, endnu holdende to Dolke i Hænderne, medens det øvrige Cirkuspersonale ilede hen til den Saarede. Da Kineseren blev baaren ud, styrtede hun bevidstløs om i Manegen. Hun kom først til sig selv igen, da Selskabets første Beriderske tilviftede hende Luft, og de andre kvindelige Medlemmer stod omkring hende.

„Er Chin Foo saaret?" spurgte hun.

„Ja", svarede en af Damerne, „haardt saaret".

„Er Chin Foo død?" spurgte Foon Luk fremdeles.

„Ja", blev der svaret hende. Derpaa lukkede hun Øjnene igen og faldt i Søvn.

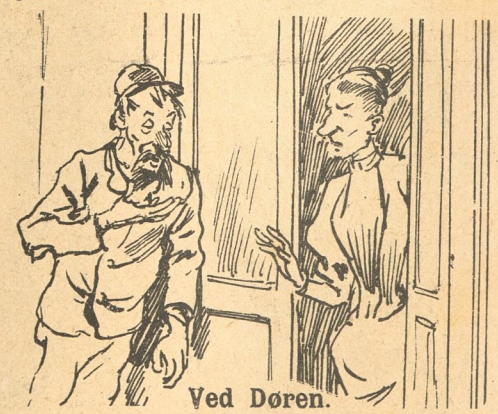

Ved Døren.

Fruen: De tigger, og er beruset?

Tiggeren: Frue, — naar man — ser saadan en — smuk Dame — saa maa — man jo blive — beruset.

*

Regering af Alle for Alle og til Fordel for Alle.

En Del Herrer og Damer fra Leipzig „valfartede“ forleden til Friedrichsruhe for at hilse paa Bismarck. En Referent fra et Leipzigerblad skriver i den Anledning begejstret: „Mænd i de forskælligste Livsstillinger er sammen med en Skare Leipziger-Kvinder, og det er at ønske, at denne fælles Tur *ikke bliver uden Følger.*“

En Højremands Erindringer fra Grundlovsdagen.

Optegnet af ham selv.

Kl. 4. Jeg samles om Fanen. Men hvor Fan'en er alle de andre henne? Skulde jeg virkelig være den eneste Fanejunker.

Kl. 5. Vi er fem nu; men deraf er de to Tilskuere og den tredie pjaskfuld. — Naa! Skidt, det fylder altsammen.

Kl. 6. Den blinde Mand marcsherer op. Han siger, at han aldrig har set en saadan Tilslutning før til en Højreprocession. Jeg siger nu, at det Sete afhænger af Øjnene, hvormed man ser.

Kl. 7. Vi marscherer op gennem Gothersgade, hvor alle Vinduer er besatte af gode Venner. Du Venners og Gothers! hvor der er mange gode Venner, som ikke er meget i Toget.

Hvem var det, der talte om at gaa i Taaget? — Naa, det var vist den Tilskuer dèr med det skeptiske Smil.

Kl. 8. Vi er færdig med Talerne. Underligt, hvor Totalerne er faatalligt repræsenteret.

Kl. 9. Er det mig der ser dobbelt, eller skulde vi virkelig være saa mange Mennesker i Kongens Have. Det lyder jo næsten som et Fææventyr.

Kl. 10. Jorden gynger under mig. Himmel! er det et Jordskælv, der aabner sig for at opsluge den sidste Rest af Højre.

—U—ulrik? — Ah, det lettede.

Kl. 11. Hvor er jeg; er jeg hjemme eller i Kongens Have? Det er mørkt om mig, men jeg kan høre En snorke ved Siden af mig. — Ah, det er naturligvis min Kone. Ja, sov blot sødt, Du min elskede Viv; hvor er Din Kind, at jeg kan klappe den.

Hvad er det, har min Kone faaet Bakkenbarter lige med et? Det var dog som — —

A—a— Hjælp! han myrder mig — han klør mig — — Uh, sikken en jeg fik dèr lige i Synet. —

Kl. 12. Lad mig gaa, Hr. Betjent, jeg skal hjem; jeg har vaaren til Grundlovsfest i Kongens Ha — —

Nu ingen Vrøvl med sig; ind i Detentionslokalet, drukne Drabant.

A—a— Hjælp, — leve Frederik! — leve Højre — — — — — — —

Kl. 8 Morgen. Blot nu ingen ser mig, naar jeg lister mig ud fra Stationen. — Gud véd hvad min Kone vil sige, naar hun faar det at vide.

Og Gud véd hvad Mulkten er for en Kongens Have-Krøfer i den offentlige.

Glade Minder.

Mel.: Erindrer De —

Erindrer De, det var i Kongens Have
vi samlet var i Onsdags Klokken syv;
der holdt vi Taler, kaldte selv os: brave,
endskønt vi vidste alle det var Lyv.
Vi skældte ud paa de, der os besejred'
hin Valgets Dag, den niende April,
og derpaa vi om Snaskerne os lejred'
og stak paa Varerne med skyndsom Il.

Erindrer De, at der blev sunget Sange,
og at vi skraaled' løs med Fynd og Klem,
endskønt at Næserne var grumme lange,
og vi os ønsked' meget heller' hjem.
Med Jubel vi i Procession os stilled'
men vilde heller have raabt: O ve!
thi Taaren strid i vore Hjerter trilled',
men det — det maatte ingen — ingen se.

Erindrer De, at vi ved Aften silde
var fulde af Begejstring og — af Sprut,
at vi i Haven skabed' os som Vilde
og favned' ømt saa mangen kælen Glut;
vi brysted' os som Sejrherrer stolte
og havde glemt den niende April,
og al den Kummer, som den os forvoldte,
for Øllets Gejst og Pigens søde Smil.

Kedelig Overensstemmelse.

— Har Du talt med Hildas Fa'er?

— Ja, jeg sagde til ham: Jeg elsker Deres Datter oprigtigt og inderligt!

— Og hvad svarede han?

— Det gør jeg ogsaa, min unge Ven, og lad os nu tale om noget andet.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Dagen efter.

— Der er saamæn ikke en eneste Stump Papir paa hele Fælleden, Hr. General!
— Og ikke Spor af et Glasskaar. Ikke det, der ligner et Hul! — Hva' Fa'en skal vi nu hitte paa til næste Aar?

Nr. 24.

Kvinden

Søndag d. 16. Juni 1895.

Moderømhed.

— Du maa ikke give Belle saa meget Sukker, min Dreng! Det stakkels Dyr spolerer jo sine Tænder, — *spis det hellere selv.*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel: Je' ha'de til min Mesters Birthe.

Jo, vi var med den femte, Kære,
sikke en Masse røde Flag,
saadan skal Kniven altid skære,
naar det er Grundlovs Fødselsdag.
Frederik fiffigt be'r os holde
op med de Flag og den Musik,
saa vi ej Højre Sorg sku' volde,
det ku' Du li', hvad Frederik?

Odin i vores Borger-Asgaard,
— *Borup* — som Opsynsmand den gi'er
for at faa Kig paa usle Glasskaar
og noget fedtet Madpapir.
Bahnson holdt op i Kludeposen,
men hvad de fandt var bare lidt,
saa gik de hjem med Hul paa Hosen,
og med Fortjen'sten var det skidt.

Ovre i Aarhus Skorstensgreven
smider paa Gaden fattig Mand,
jo, det er klart nok, at vi lever
i et velsignet, lille Land;
Brodersind mellem Smaa og Store,
slet ikke Spor af ondt og raat,
naar blot de Store sig maa more,
saa skal de Smaa nok faa det godt

Saadan som bare for Eksempel
med disse Roepi'er, I véd,
de har sg'u faa't det sorte Stempel,
og hvis de er af Pladsen ked,
stikker Betjenten ned til Gedser,
fører dem hjem som bortrømt Kvæg,
Aufseheren med Magt dem presser,
grinende i sit Røverskæg.

From som en Due, snild som Slange
Schepelern ved en Kiste stod,
talte med Fynd, var ikke bange,
men der skal jo 'nte meget Mod
til at staa op som selvgjort Dommer
sparke en Død med Præstehæl.
Se, naar Du selv i Graven kommer,
hvem tror Du saa der ta'er *Din* Sjæl?

Ravnens Badeanstalt.

„Ravnen" har nu aabnet sin Badeanstalt for Sommeren. Den er beliggende i Rømersgade 22, og det glæder os at kunne meddele, at den til Dato har været meget stærkt besøgt.

Allerede saa tidlig som den 9. April begyndte Folk at gaa i Vandet, og der var paa den Dag adskillige Herrer, der fik sig en Dukkert. Af mere notable Gæster kan nævnes *Frederik Hansen*, General *Bahnson* og Kaptajn *Rambusch* med flere. Særligt Dhrr. *Hansen* og *Bahnson* tog sig saa dyb en Dukkert, at de nær havde faaet Krampe midt under det hele. Og de har endnu ikke forvundet Følgerne af den.

Sagen var, at det endnu var for koldt til at gaa i Vandet, selv om man, som de gjorde, beholdt Klæderne paa. Men nu er der kommen Varme i Luften, og i den senere Tid har Vandgængeriet floreret som ingen Sinde før.

Særligt paa Grundlovsdagen. Dhrr. *Toft*, *Vermehren* og *Hammerich* gik i Vandet sammen; det gøs noget i dem, men de maatte jo finde sig i det. En Mængde Mennesker, der var midt nede paa Christiansborg Slotsplads i den Tro, at Højre skulde marschere i Procession til Kongens Have, gik ogsaa i Vandet. Omtrent samtidig mødte Lock-out Mestrene fra Aarhus og tog sig en ordentlig Dukkert, men de trængte ogsaa i særlig høj Grad dertil for at faa Smudset vasket af dem. Politidirektør *Eugen Petersen* er i den senere Tid gaaet i Vandet flere Gange, og to af hans Undergivne, Dhrr. *Smukke Petersen* og *Borelli*, har taget sig saa dyb en Dukkert, at de endnu ikke er kommen op igen. Borgmester *Borup* og General *Bahnson* gik forleden Dag i Vandet sammen; de var bleven svedige af at søge efter Papirstumper og Glasskaar paa Fælleden, og endelig kan nævnes, at „Nationaltidende"s Redaktør i den senere Tid er gaaet ganske betydelig i Vandet.

I det Hele taget øver „Ravnens" Badeanstalt en betydelig Tiltrækning paa Publikum, og vi skal gøre alt til, at den maa vedblive dermed. Særligt anbefales vor Afdeling for det „Unge Højre". De ungdommelige Fyre vil neppe finde noget bedre Sted at gaa i Vandet paa.

Badetiden er hele Dagen og under Tiden Natten med.

Kvindelige Postbude.

Emma: Hvorfor maa der ikke ansættes kvindelige Postbude? Det var jo netop noget for os.

Julie: Ja, vi kunde udmærket godt besørge Aviser og aabne Brevkort.

Emma: Hvorfor ikke ogsaa lukkede Breve?

Julie: Lukkede Breve? Uha! Det vilde jo være umuligt at sove om Natten, dersom man blev tvungen til at aflevere et Brev, hvis Indhold det var forbudt at læse.

Kuponklipperen.

De dumme Asener. De beskylder mig for, at jeg stjæler Tiden fra Vorherre. Jeg har meget for meget Tid, fordi jeg ikke har noget at bruge den til, og saa skulde jeg alligevel ville stjæle for at faa endnu mere.

Jyden i Knibe.

(En sær Beretning om en sær Begivenhed.)

Hvis De mig laaner Øre
og lytter til et Øjeblik,
saa skal De faa at høre
hvad nys der foregik.
En Jyde og en Dame,
— en Madame!
kom i en fæl Konflikt.

Den Dame hun laa vaskende
en Trappe nok saa fin og net,
da Jyden han kom traskende
og smed sin Uldbyldt træt.
For han var bleven sulten,
— aa, saa sulten!
at højt hans Tarme skreg.

At Kvinden er en listig Snog,
vi véd fra stakkels Adams Tid,
og Uldtøjsbyldten magisk drog
den Skuredame hid.
Hun vilde bare kigge,
— bare kigge!
paa Jydens Strikketøj.

Hun længe frydede sit Blik
ved Byldtens indre Herlighed,
til hun en nedrig Tanke fik
og straks til Handling skred.
Hun greb en Uldsærk vindig,
— rask gesvindig!
og løb paa Loftet op.

Da Jyden havde Sulten endt
og kom paa Trappen ud igen,
han saa sin Uldbyldt endevendt,
— — og Særken hvor var den?
Ja, hvor var Særken henne,
— mon paa hende,
som vasked' Trapperne?

Den Jyde tænkte saa som saa,
jeg hørte hun gik ovenpaa,
og om til Knasten jeg skal gaa,
jeg finde hende maa.
Saa listed' han saa stille,
— uh, saa stille!
paa Tæerne derop.

Paa Tørreloftet Damen stod
og prøvede den Særk saa fin,
i Negligé paa Strømpefod
hun tog et billigt Grin.
Men det sku' hun la' være,
— helst la' være!
thi Jyden han kom ind

Og brøled' straks: Din Tyvemær,
kom hit med mine gode Klæ'r!
Men hun en Afmagt højst var nær
og sa'e med stort Besvær:
Stik a' Du Jydepotte,
— Jydepotte!
hvis ej, jeg skri'r Gevalt.

Trods hendes Larmen og Protest,
greb Jyden hvor han kunde bedst,
og højt hun skreg og laved' Fest
og kom saa i Arrest.
Der sidder hun og angrer,
— svarlig angrer!
sin ækle Tyvelyst.

Polens Nationalsang

som den burde lyde.

Hvorfor svulmer Weichselfloden som et Heltebryst,
der i Døden knuses mod en vild, barbarisk Kyst?
hvorfor klinger Bølgens Klage fra den sorte Grund,
som en saaret Gangers sidste Suk i Dødens Stund?

Weichselfloden snor sig langsomt under Krakaus Mur,
arbejdsløse Skarer drog i fremmed' Fangebur;
Moderlandet havde ikke for dem dagligt Brød,
i dets Skød de led hver Dag den haarde Sult og Nød.

End i Polen Socialismen ej har bygt sit Værk,
end Polakken véd ej, at kun Enighed gør stærk;
Mand for Mand de kæmpe mod den haarde Skæbnes Tag,
ingen, ingen tænker paa at slutte fælles Sag.

Rundt i Verden jages de fra fremmed Land til Land,
nægtes i det Fjerne tit en fattig Draabe Vand,
strænge Herrer over deres Hoved svinger bidsk
Tyranniets Svøbe, Slaveriets Pisk.

Aldrig de i Harme rejser sig mod Herren haard,
dukkende med Nakken som en Hund de for ham staar,
og om de ved Nattetid vil fly hans Magt og Vold,
gribes de af Lejesvende i Tyrannens Sold.

Polske Mand! engang Dit Heltery gik Verden rundt,
Du mod dine Fjender slog, slog saa det gjorde ondt;
heltemodigt kæmped' Du for Hjemmet og dets Stavn,
ædle Hjerter banked', naar man nævned' Polens Navn.

Ak! de Tider er forgangne; nu er Polens Søn
kun en stakkels Slave, der for lumpen Kost og Løn
sælger sig til fremmed' Land og lever som et Dyr;
aldrig i hans Bryst de store Minder sig fornyer.

Grunden! — ja, han fatter ej, at Enighed gør stærk,
i hans døde Sind staar bygt ej Socialismens Værk,
Æde og arbejde er hans hele Tankegang,
aldrig fra hans Læbe toner lystig Frihedssang.

Derfor svulmer Weichselfloden som et Heltebryst,
der i Døden knuses mod en vild barbarisk Kyst;
derfor klinger Bølgens Klage fra den sorte Grund,
som en saaret Gangers sidste Suk i Dødens Stund.

Fra Strøget.

— Skal vi gaa lidt indenfor?
— Næ, lad os vente til *næste* Uge, saa er der maaske *Kognak!*

I Kupèen.

Turisten: Tør jeg spørge, hvad handler De med?
Den Handelsrejsende (opvarmer den gamle Vittighed): Med Forstand.
Turisten: Naa saa, har De ingen Prøver hos Dem?

Kaffesladder.

Fru Skade: Jamen, det er da osse skrækkeligt, min Kære, for li'som man tror, at der er Fred og ingen Fare, og at Kineserne skal til at gi'e Penge for de Klø, de har faaet af Japaneserne, saa gaar de hen og laver Republik paa Formosa, som Japan dog syntes var for morsomt og desformedelst erklærede, at det Stykke kunde ikke la' sig opføre, og saa li'e med det samme læser man i Bladene, at Tyrken raser ovre i Amerika og dræber Folk med Solstik, som skal være meget værre end røgfrit Krudt og Dynamit, og der kan man se, at den gamle Spaadom, at Tyrken en Dag vil vande sine Heste i Viborg Sø, er li'eved at gaa i Opfyldelse, for er han først i Amerika, saa kan han saamæn snart komme til Viborg, især nu, da Kielerkanalen er færdig, som skal ta'e Lunen fra Frihavnen som Tietgen er gal paa, fordi han ikke maatte være dens Lesseps, men jeg synes forresten, at Tietgen har Jærn nok i Ilden alli'evel og ikke behøver at være saa hidsig, for han kan saamæn tidsnok komme til at løbe paa Grund i en eller anden Panama-Kanal, men anbelangendes den almindeli'e politiske Sittevasion mener jeg, at da nu Hammerich udtrykkelig har gi'et Vermehren det ind med Skeer ved Familiefesten i Kongens Have, at Ungdommen har sagt Farvel til Højre, desformedelst at Partiet har opgivet sit Bo til Skifterettens Behandling, uden at der dog bliver saa meget som en Øre til Kreditorerne, saa kunde det nu være passende at Legen gaar om, li'som dengang vi var Børn, og mine Søskende og jeg legede Hest med de andre Drenge, saa blev vi begribeligvis ked af at være Hest immerVæk, og vilde osse engang ta'e Tøjlerne og smælde med Pisken, og saa maatte de andre naturligvis være Hest, hvis de vilde lege med. Se saadan forholder det sig efter min Smule Forstand osse med Regeringskøretøjets forskællige Dele og Bevægelighed. Nu har Højre i saamange Herrens Aar leget Hest med os andre, strammet Tøjlerne saa at vi ofte har været nær ved at stejle, og Pisken har Højre osse brugt, saadan at det svier endnu til os allesammen, men Partiet har aldrig trakteret os med andet end Straffehavre, og hvordan er vi saa kørende? Hvorhen er vi kommen, mens Højre sad paa Bukken og trak i Tøjlerne og smældede os om Ørerne med Knaldepisken? I *Grøften* ligger vi! Og vi kommer saamæn ikke op igen, førend der sidder en ny Kusk paa Bukken. Den *gamle* Leg leger vi ikke mere. Tak for Kaffe!

Dansk Taalmodighed.

Mel.: En liten Fogel sat engang.

Taalmodighed gaar an, naar man
den bruger med Forstand,
men den kan blive farlig, naar
med den for vidt man gaar.
Naar man sig finder trygt i alt,
kan let det ende galt. — —
Jeg ikke noget værre véd
end dansk Taalmodighed.

Hvem tager al Slags Smøleri
med større Ro end vi,
og hvem gør mindre Rebellion
end netop vor Nation?
Vi knurrer lidt, men aldrig slemt,
og snart er alting glemt. — —
Jeg ikke noget værre véd
end dansk Taalmodighed.

Man maner os til Kirkegang,
til Bøn og Salmesang;
vi trues af den Præstemand
med Helveds Svovl og Brand.
Vi synes nok det lyder hvast,
men glemmer det i Hast. — —
Jeg ikke noget værre véd
end dansk Taalmodighed.

Det bliver ofte os fortalt,
at vi skal ofre alt
for Fædreland og staa parat
som tapper Landsoldat.
Som Invalid vi kan opnaa
med „Liren" rundt at gaa. — —
Jeg ikke noget værre véd
end dansk Taalmodighed.

Naar hjem fra Klampenborg man vil,
kan Livet sættes til,
man klemmes sammen i et Skur,
en Baas for Kreatur.
Man si'er: Vi gaar ej mer' paa den!
men gaar dog paa igen. — —
Jeg ikke noget værre véd
end dansk Taalmodighed.

Ved Rosenborg faar Højre Lov
at lave Grundlovssjov,
mens Fælleden en saadan Dag
vi faar som Naadesag.
Med Trusler man trakterer os
af Ondskab eller Trods. — —
Jeg ikke noget værre véd
end dansk Taalmodighed.

Hvad der bør regnes med.

Vi har Aalehoder!
Vi har Lammehoder!
Vi har Torskehoder!
Vi har Tossehoder!
:,: Og *Vrøvlehoder* har vi ogsaa,
Til dem bør „Frederik“ regnes med. :,:

Vi har Klögekoner!
Vi har Kagekoner!
Vi har Vaskerkoner!
Vi har Fiskerkoner!
:,: Og *gamle Koner* har vi ogsaa
Til dem bør „Tante“ regnes med. :,:

Vi har Skræppeblade!
Vi har Bøgeblade!
Vi har Ugeblade!
Vi har Dagblade!
:,: Og *Smudsblade* har vi ogsaa
Til dem „Avisen“ regnes med. :,:

Vi har Valgnydere!
Vi har V. Flæskbydere!
Vi har Valgkrydere!
Vi har Valgbrydere!
:,: Og *Valgsnydere* har vi ogsaa,
Til dem bør „Højre“ regnes med.

Vi har Børnehuse!
Og Forbedringshuse!
Vi har Arbejdshuse!
Vi har Tugthuse,
:,: Og *Horehuse* har vi ogsaa,
Til dem „Fru Clausens“ regnes med. :,:

Vi har Bryggerknægte!
Vi har Støvleknægte!
Vi har Hjærterknægte!
Vi har Thevandsknægte
:,: Og *Tyveknægte* har vi ogsaa,
Til dem kan mange regnes med. :,:

Vi har lange Ører!
Vi har korte Ører!
Vi har Svineører!
Vi har Harboører!
:,: Og *Æselører* har vi ogsaa!
Til dem „Hr. Moe“ bør regnes med. :,:

Vi har Skødehunde!
Vi har Myndehunde!
Vi har Grævlingehunde!
Vi har Rottehunde!
:,: Og *Svinehunde* har vi ogsaa,
Til dem „Borrelli“ regnes med. :,:

God Undskyldning.

Fruen: Men, Stine, hvad skal det betyde? Det er nu allerede anden Gang i Dag, at jeg træffer en Soldat i Køkkenet.

Pigen: Aa, Frue, jeg er saa skrækkelig bange for Musene i Spisekamret!

Skanker og Skoser.

Kejser Vilhelm skal have bestilt store Mængder af amerikansk Olie; man mener for at faa Aabning (Kanalaabning) inden ret lang Tid.

* * *

Det er underligt, at Politiet ikke lader Polakkerne rejse i Stedet for at arrestere dem og holde dem her i Landet. Politiet holder jo ellers ikke af, at nogen indenfor dets Omraade lever paa Polsk.

Men det har maaske ikke saa meget at sige, naar en Godsejer kan tjene Penge derved.

* * *

Borelli var paa den senere Tid bleven noget distræt. Han svarede i Vest, naar han blev spurgt af „Øst“, — om hun snart kunde faa de Penge, han havde laant af hende.

Misforstaaelse.

Fruen: Karen, Etatsraaden er ikke rigtig vel i Dag — bring ham straks en Varmedunk!

Karen: Skal det være — *Rom eller Kognak?*

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Frederik som Uhrmager.

Nr. 25.

Kvinden

Søndag d. 23 Juni 1895.

Felttjeneste.

Sergenten: Der er altsaa gjort Fanger under Fægtningen; men hvis nu en af Fangerne tilbyder Dem to Kroner for at lade ham løbe, hvad gør De saa, 45?
Soldaten: Jeg — jeg si'er: Næ, min Ven, *saa billigt* slipper Du ikke!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: I Stuen gaar Ballonen.

Borelli vilde hente
en Pengeslump, ja tænk hvor fræk,
men maatte ta' og vente,
mens Tøsen gik paa Træk.
Det var der intet Held i
hi ha Held i,
nu sidder sgu Borelli
og ryster fælt af Skræk.

Og *Meyer* kom paa Ferje,
nu blir han stedet til Forhør,
maaske i næste Serje
slaar *Ussing* i ham Klør.
O sikke Dydsdragoner,
gi ga goner,
som gaar og spiller Joner
dækt af Justitsens Slør.

En Mand biograferer,
men dypper ej i rødt sin Pen,
hvad er det for Manerer
at glemme Folkets Mænd!
Man ellers har den Skik a'
ski ska Skik a
at se upartisk *Bricka,*
husk det, min fine Ven!

Sir *Gladstone* kom til Havnen,
blev hilset af halvandet Flag,
naturligvis var „Ravnen"
ombord og sa'e Goddag;
han lod sig interwiewe,
vi va vue,
i „Ravnen" næste Uge,
det er en afgjort Sag.

Vi putted' under Vesten
en Brandy, den var ganske bra,
the grand old man for Resten
i Sømandsreel den ga',
lod Sækkepiben spille,
spi spa spille;
men da han bokse vilde,
saa stak sgu' „Ravnen" a'.

Jeg tro'r. — —

Jeg tro'r paa vor Sag, jeg tro'r paa dens Magt
til at samle de lidende Skarer.
Jeg tro'r den har Lykke til Tusinder bragt
af Arbejdets Proletarer.
Jeg tro'r den ustandselig baner sig frem,
at dulme Aartusinders Smerte,
at bringe lidt Lys i de fattige Hjem,
hvor der banker for Retfærd et Hjærte.

Jeg tro'r snart Trængslernes Dage er endt
for dem, som i Støvet blev kuet.
for som til Trældom bestandig har kendt;
de Smaa! — i Lænkerne truet.
Jeg tro'r ej et Samfund kan længe bestaa,
hvor Retten slet ej eksisterer,
hvor kun det gælder Smaafolk at flaa,
og Rovdyr stedse regerer.

Jeg tro'r, at hvert Barn som pjaltet blev svøbt,
og opammet daarligt derhjemme,
vil ære det Navn, hvori det blev døbt,
og aldrig sin Barndom forglemme.
Vil voxe og kæmpe med Kraft og med Mod,
forstaa hvad det er ret *at ville,*
vil træde den Bande kækt under Fod,
som har pint det alt fra det var lille.

Jeg tro'r paa vor Sag, jeg tro'r paa dens Magt;
en Frihedssol stiger i Østen.
En Sæd vi Smaafolk i Jorden har lagt,
og god for os bliver Høsten.
Jeg vil ikke tro, at Uret, at Rov
bestandig her skal florere.
Nej! — *„Folkets Vilje den højeste Lov"*,
Loven, der skal Verden regere.

Skanker og Skoser.

Paa sin første Udflugt i Søndags gik „Dansk æronautisk Selskab"s Ballon, „Luftens Dronning", ned i Øresund.

Det er ikke første Gang at en Dronning er gaaet i Vandet og bliver vist heller ikke sidste.

* * *

Apropos! om Dronninger, saa har den serbiske Dronning *Nathalies* Mand, Kong *Milan*, fornylig vundet ca. 400,000 Francs paa en Væddeløbshest i Paris.

Gud véd om der nu er Formuesfællesskab mellem Ægtefællerne, eller er det kun, naar *Milan* er paa Knæerne, at han er den lille.

Sig mig, hvor kan det være?

Jeg ta'r alt paa „Kornet", selv vort „Politi",
det sæd'lige med det usæd'lige i,
som knurrer og bider og snærre'.
Hvorfor fik „Hr. Meyer" en Sum af „Fru C.",
maa jeg Dem her om Forklaringen be',
:,: sig mig, hvor kan det være? :,:

Hvorfor gaar de sletteste løse omkring,
mens andre, der gør næsten slet ingen Ting,
maa pænt ind i „Hullet" spasere.
Hvorfor fik vi saadan en jammerlig Lov,
som gør os til Skamme, ja næstendels flov;
:,: sig mig, hvor kan det være? :,:

Ja vist er der mange, som ingen Ting véd,
selv Eugen han vidste slet ikke Besked
om Korns og Borellis Affære'.
men hvor kan det drives ad Aare i Svang,
kæreste „Petersen", svar mig engang;
:,: sig mig, hvor kan det være? :,:

Hvorfor gik en Snyder som Ryder helt fri,
mens en Journalist for lidt sandt Skriveri
blev puttet i „Hullet", min Kære.
Hvor kan en Forbryder og Kæltring af Rang
forsé sig foruden at straffes engang;
:,: sig mig, hvor kan det være? :,:

I hver Politiknap der findes en Haand,
i Haanden et Øje som „vaagende Aand",
Symbolet dog langtfra gør Ære.
Jeg finder det er en uheldig Idé,
naar saa mange Øjne slet intet kan se.
:,: Sig mig, hvor kan det være? :,:

Ved Øllet.

— Jamen, hør nu, Jokumsen, naar Du selv indrømmer, at det var bælgmørkt da Du gik hjem i Nat, hvorledes kan Du saa uden videre paastaa, at den vældige Lussing Du fik, netop var fra Din fraskilte Kone?

— Jo, for den forekom mig *saa bekendt.*

Paa en Grav i Burlington (Jowa) findes følgende mærkelige Gravskrift:

Her ligger det søde Englebarn,
nu kan den ikke brøle mer, det Skarn.
Kun 10 Dage den vor Glæde var
og kosted' 40 Dollar.

Aarhus nye Tappenstreg.

udført paa Jærninstrumenter af industridrivende Fabrikanter, da de forlangte deres Arbejdere til at underskrive

Slavekontrakten.

Mel. af Syv militære Piger.

Vi herved gøre vil bekendt
et ægte Slavereglement,
hvorefter hver sig rette maa
for Arbejd' her at faa.
Enhver, som pænt sig finder i
sin Arbejdsgivers Tyranni,
faar Lov at blive, men et Kny,
straks maa han ud af Aarhus By,
thi her befale Vi!

Den første Passus lyder saa:
Enhver bør nøje passe paa,
at ej han taler med Behag
om Socialismens Sag.
Selvstændig Mening er forbudt
og al Foreningsfrihed brudt;
til Valgene I drives hen,
som Stemmekvæg for Højremænd,
hvis I vil undgaa Knut!

Se, Lønnen den bestemmer vi
og den maa I jer finde i.
Som Sikkerhed mod jer Person
vi have maa en Kavtion,
saa har vi dog lidt Sikkerhed
for at I ikke „lægger ned",
men gør I det alligevel
saa vil vi sulte jer ihjæl —
Nu I Parolen véd!

Gud hjælpe den, som skejer ud
og ikke følger strængt vort Bud;
han kommer paa det sorte Brædt
og glemmes ej saa let,
men giver han sig os i Vold
godtgøres det ham mange Fold,
hvis det ved Sygdom galt ham gaar,
han sine egne Penge faar,
som vi har i Behold.

Vi Lønnen sætter meget lavt
men deri handler vi just bravt,
thi derved ser vi os i Stand
at hjælpe hver en Mand. —
Hvert Aar vi giver Kroner Ti
og jer Selvstændighed faar vi,
det er jo kun en Bagatel,
den bruges ej alligevel
i noget Slaveri!

Betænkelig.

— Ja, lille Hansen, nu er min Mand jo død, — vil De nu overtage det hele for egen Regning?

— Hm, ja—a, jeg véd ikke, — skal jeg ogsaa overtage Mesters Kone?

Pareret.

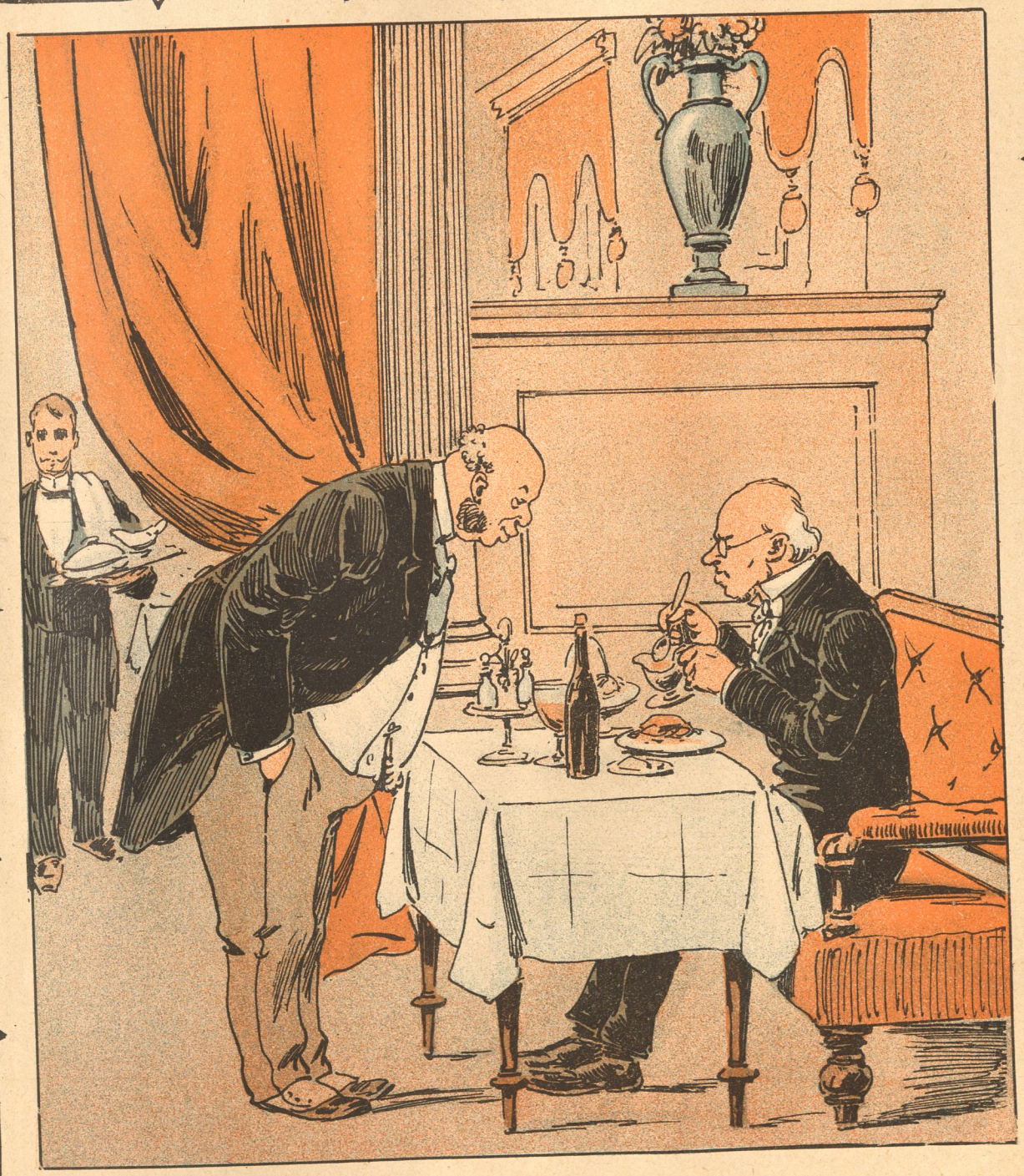

Lækkermunden: Hvad? Jeg troede at Filosofer og store Hoveder bekymrede sig Pokker om delikate Sager!

Den Lærde: Tror De maaske, at de gode Ting kun er til for Idioter?

Et Giftermaal.

Han er ikke mere ganske ung, men han færdes i de fineste Samfundskredse og er Repræsentant for en udenlandsk Magt.

Hvem der kommer i Berøring med ham, tager sin Hat af, thi han har mange, mange Penge, en agtet og indflydelsesrig Stilling og han optræder med en spansk Hidalgos Grandessa. Desværre er han gift, jeg siger desværre! I en anden Livsstilling var dette ganske vist ingen Ulæmpe — naar man da er i Stand til at ernære en Familie.

Men her? — Naa, Adel forpligter, man har Forpligtelser mod Samfundet i Skikkelse af noble Passioner. Ikke i sidste Linie hører hertil de fortryllende smaa Liaisons, thi saadanne ømme Forbindelser er en Modesag, og om de ægteskabelige Forbindtligheder end ikke er en Hindring for dem, kan de dog mange Gange være ret forstyrrende.

Ogsaa han har sin Liaison! — Hun, hans Flamme, er Ungarerinde af yppig Figur. Sort Haar, mørke Øjne, elegante Manerer, fiks og frisk — Fuldblodsrase! — Hun er henrivende smuk, men uden synderlig Moral.

Hvad bekymrer han sig om det! Han køber jo hendes Skønhed og ikke hendes Karaktéregenskaber.

Hun er sig denne Kendsgærning fuldt bevidst, og gør sig ingen Anstrængelse for at byde mere end hun har.

Rigtignok er hun kun treogtyve Aar, men han er ikke den Første og vil heller ikke blive den Sidste, som hun kalder sin „Ven". Hun behøver Penge, mange Penge, thi hun vil leve, nyde og ofre paa Modens Alter.

Det er dyrt at leve i Storstaden. Vel giver han frivilligt og maaske ikke lidt, men — hun behøver mere og hun forstaar at skaffe sig det.

Der gives gamle Herrer nok, der med Fornøjelse kommer unge, smukke Piger til Hjælp med et Laan — at tilbagebetale efter Overenskomst.

Hun har et varmt Hjærte og lakse Sæder, saa lakse, at Politiet tilsidst blander sig i hendes Hjærteanliggender og giver hende Tilhold om at forlade Byen.

Aa, hvor Politiet undertiden kan være utaaleligt, naar det faar i Sinde at optræde som Moralens Vogter.

Men hun maa lystre Ordre. Inden otte Dage maa hun af Sted, eller —?

Han føler sig oprørt, han skal miste hende, thi hun har vakt andres „Forargelse".

Hvorfor skal han egentlig lide under det? Ham har hun foreløbig ikke forarget, hun udfylder en Del af hans Tilværelse, og han viser sin Taknemlighed ved at yde Bidrag til hendes Husholdning. Hvad Pokker angaar det Politiet?! Stop! Han har funden en Udvej, — hun maa *gifte* sig, saa behøver hun ikke at forlade Byen.

Gifte sig? Hun lér. — Det er en grinagtig Idé!

Gifte sig i Dag for maaske allerede at lade sig skille i Morgen? Nuvel, hvorfor ikke? Hun behøver ikke en Mand, hun behøver blot Titelen Frue og en Attest for et dèr i Byen indgaaet Ægteskab.

Det er det hele. — Men en Mand? Hvor faar man ham fra? En Ven vilde hun let kunnet opdrive, men en Mand, — det er ikke saa let en Sag! —

Madam N., en gammel, erfaren Dame, har mod god Provision skaffet hende mangen en Ven, hvorfor skulde hun ikke ogsaa kunne hjælpe hende til en Mand?

Ondskabsfulde Mennesker beskylder rigtignok Madam N. for at drive Rufferi, men hun er meget durkdreven, forstaar sin Geschæft, og har Forbindelser.

Hun faar altsaa det Hværv at skaffe et mandligt Individ, hvem vedkommende Øvrighedsperson uden Samvittighedsskrupler kan indføre som Ægtemand i den dertil indrettede Protokol.

Fest i Frihavnen.

Det skal efter Forlydende være under Overvejelse at fejre Kieler-Kanalens Aabning med en større Fest i Frihavnen.

Etablissementet maa siges at være godt egnet til en saadan. Ingen Skibe hindrer den frie Udsigt fra de diverse Kajer over det store Bassin, hvor det er Meningen, naar Aftenen kommer at afbrænde et flot Fyrværkeri med Kejser Vilhelms Navnetræk og Dobbeltørnen, hvilken sidste som en fin Kompliment til Kejseren vil blive fremstillet halvt som Hav- og halvt som almindelig Landørn.

De forskellige Pakhuse, der jo til alt Held staar tomme, vil blive indrettet til Restaurationer, Dansesal m. m., og paa det aabne Terræn vil der blive arrangeret forskellige Forlystelser, saasom Væddeløb mellem danske og udenlandske Frihavnsmænd, Ballonopstigning og meget andet.

Nogen officiel Aabning af Festen vil paa Grund af den russiske Storfyrsttronfølgers Sygdom ikke finde Sted. Derimod har *Tietgen* lovet at hædre Festen med sin Nærværelse, og „Det Forenedes —" vil være flagsmykkede og paradere *forbi* Frihavnens Munding.

Klokken syv afholdes der et Festmaaltid, hvortil Pressen maa se at skaffe sig Adgang som den bedst kan. En af Overraskelserne ved Bordet vil blive den herhjemme endnu kun lidet kendte Ret: Kielersprut. Den vil blive nydt staaende og medens Musiken spiller

Schleswig Holstein meerumschlungen.

For Forlydendets Rigtighed garanterer

„Ravnen".

Derfor.

Fruen (efter Rengøringen): Det er skrækkeligt, Mine, nu har De igen slaaet en Porcellænsskaal itu. Hvorledes gik det til?

Pigen: Naa, ja, naar jeg ikke slaar noget itu, saa hedder det altid, at jeg overhovedet slet ikke har gjort rent.

Et Forslag.

Moderen (paa Ballet): Forfærdeligt, saa mange unge Damer og saa faa Dansere her er!

Datteren: Ja, det vilde være meget rigtigere at lade de mange Herrer i Orkestret danse med og lade et Dameorkester spille.

Kaffesladder.

Fru Skade: Er 'et nu ikke det jeg altid siger, min Kære, at jeg har aldrig andet end Ærgrelser af Skade, bare fordi han aldrig har sørget for at blive noget, saadan at man kunde komme med lisom andre Mennesker, naar der er noget paa Fær'e, som nu disse fremmede Jurnalister, som jeg saa gyselig gærne vilde farte om med, naar de kommer, og naar Skade ha'ede lydt mit Raad, saa var han nu i Jurnalistforeningen lisaa vist som jeg sidder her, for jeg vilde jo ha'e ham til at oprette et Organ for Pantelaanere, som skulde hedde „Laanesedlen" og bringe ledende Artikler om vores filetropiske Virksomhed i den trængende Menneskeheds Tjeneste, som mange sér fra et temmeligt skeløjet Standpunkt, og saa skulde der være en rørendes, spændt paa Enden værendes Roman „Kærlighedspantet eller et mystisk Kvarter i Brøndstræde" af Gine de Panteline, som egentlig ikke er andre end mig selv, men som skulde være en Hemmelighed, desformedelst at jeg ikke vilde rakkes ned af de Blade, som faar Gulsot af Ærgrelse saa snart en stakkels Kvinde foretrækker Blækhuset for Suppegryden eller Vaskeballen, som de gærne saa os staa paa Ho'edet i fra Maaren til Aften, men Skade var naturligvis lisaa stædig som Indenrigsministeren naar Arbejderne vil laane Kongens Have, og svor paa at han hellere vilde være Sporvognskusk for et Par Kroner om Dagen for 14—18 Timers Tjeneste, end han vilde sidde paa et Redaktionskonskontor og høre paa alle de Urimeligheder og Spørgsmaal som alle Slags Folk vælter ind ad Døren hver eneste Dag, og han sa'e, at hvis jeg plagede ham til at blive Bladredaktør, saa maatte jeg lisaa gærne bestille hans Ligkiste med det samme, for det Liv holdt han ikke ud i otte Dage. Og jeg, som saadan havde glædet mig til at sælge mit eget lille Blad se'l, lisom Fru Clara Skytt-Kaufmann med „Tøren"! Ser De, min Kære, saadan har man 'et, fordi man ikke sel' er bleven født som et Mandfolk, men skal altid være den taalmodige og eftergivende, naar man ikke vil risikere at Manden gaar hen og mister den Smule Forstand, som han trænger saa haardt til og la'er en anden Stakkel forgaa i den bare Jammerlighed, men Summasummarum med forfaldne Renter og det hele, saa kommer vi ikke med til at gaa i Byen med de fremmede Jurnalister, og det er meget kedeligt, for der er netop en hel Del af vores seværdige Mærkværdigheder, som jeg ha'ede umanerlig Lyst til at præsentere for de Herrer, og som der vist ikke er Mage til i noget Land. I Napoleons Vaskerpige eller Kone var der en Politidirektør, som aldrig vidste noget, men de franske Jurnalister vilde stejle af Forbavselse ved her at se en lignende Embedsmand, der er saa uvidende, at en Borgmester formelig bliver fornærmet paa hans Vegne, naar Nogen drister sig til den Formodning, at Direktøren muligvis dog véd noget om hvorledes hans Undergivne passer deres Tjeneste, og alle de udenlandske Bladmennesker vil telegrafere hjem til deres Blade, at Danmark maa være et sandt Eldorado, naar en Politibetjent kan tjene 15,000 Kroner bare for at vise en Madam Klausen en lille Villighed, og hun selv bliver sat i Rang med Rothschilderne, hvem hun endog overgaar i Flothed. Slet saa straalende tager Borelli sig jo ikke ud, men han bliver dog nok i Korrespondansjerne malet af som en ny Rinaldo Rinaldine, skønt denne Røverkaptejn vist ikke har været nær saa grusom til at udplyndre stakkels ulykkelige Pi'er, som Borelli. Saa kunde det uden Tvivl osse more Verdensbladenes Referenter at aflægge et Besøg i „Frejr", som nu næsten er gaaet nd af Sagaen, for de har vist ikke før set fine Kammerherrer og Hofjægermestre staa bag Disken og sælge Svedsker og Kaffebønner og Appetitoste og Koteletter og Bøf til halv Pris fra 5—7, og paa Vejen til Fabriken for røde Plakater paa Kongens Nytorv, vilde jeg endelig blandt andre Rariteter vise Pressens Repræsentanter en Provst, der nylig har gjort sig sørgelig berømt ved sin Ligtale over en afdød Kollega, som han selv erklærer, at han aldrig har kendt.

Tak for Kaffe!

* * *

Det er ikke nok, at Folk i Cirkus *Busch* undertiden er nærved at kede sig ihjel. Forleden forsøgte Hr. *Busch* ogsaa at drukne dem.

* * *

Gladstone, the grand old man, har været i København. I Hamborg blev han modtaget med store Æresbevisninger; her i Byen var Modtagelsen nærmest lunken.

Vi har jo Gud ske Lov selv saa store Statsmænd som *Reedtz-Thott* m. fl., at vi ikke behøver at tage Hensyn til andre Landes.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Et Fanetog.

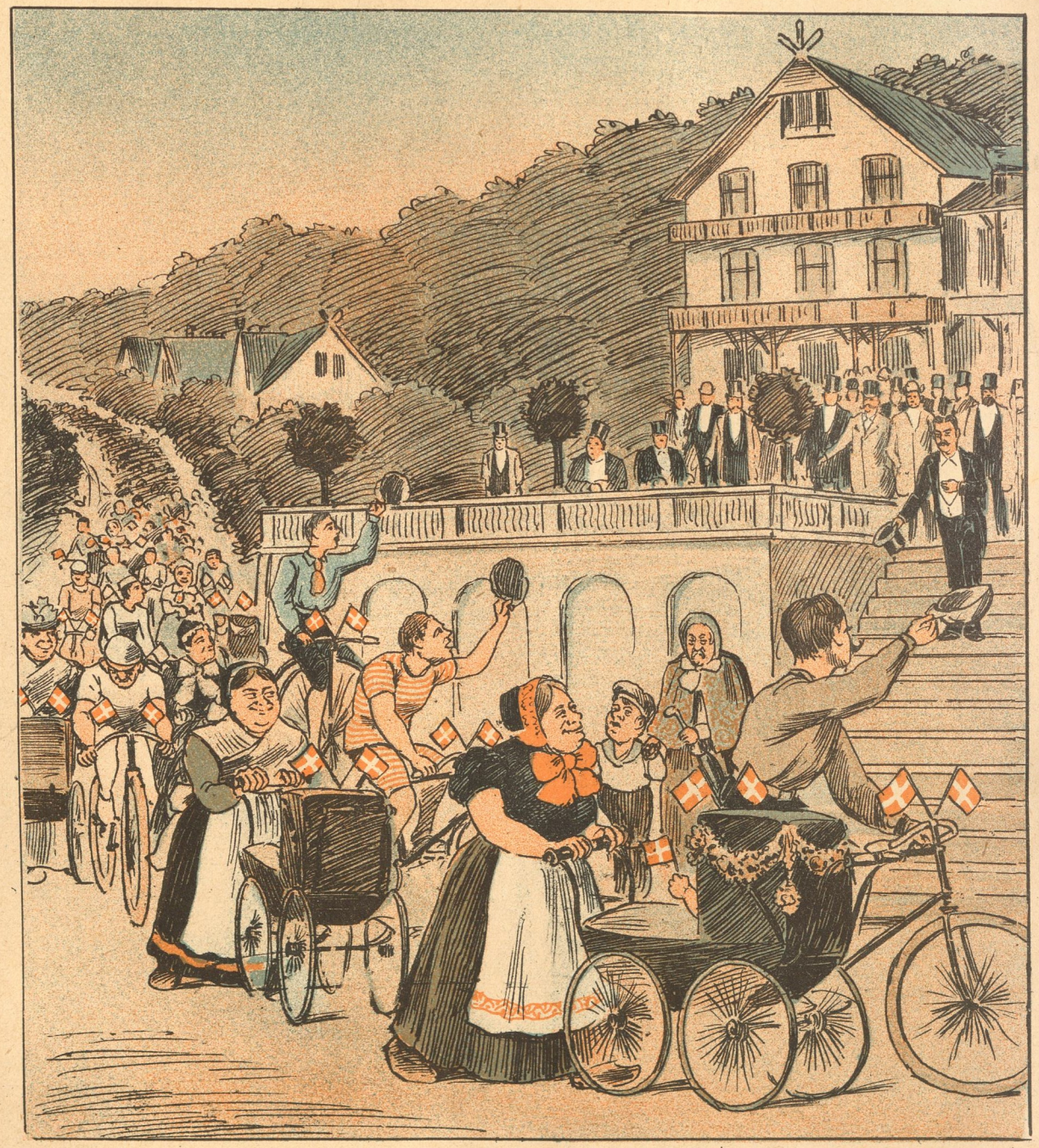

Interiør fra Journalistfesten.

Nr. 26.

Kvinden

Søndag d. 30. Juni 1895.

Hensynsfuld.

Fruen: Sig mig engang, Lise, hvorfor har Du ingen Kæreste mere?

Lise: Næ, Frue, jeg kunde tydelig mærke paa Herren, at han var jaloux paa min Adolf, — og saa lod jeg ham straks løbe!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu skal Du ha' din varme Mad.

Der var en vældig Fest i Kiel,
da Kejseren kom an,
det hele Tyskland stod i Smil
blot ved den Smule Vand;
man Skib af Grunden haled'
og Kejser *Vilhelm* taled'
og Fredens Hane galed'
just som den plejer van.
Nu ka' I komme her forbi,
saa skal I bare sikken Kri',
lad bare Bismarck bruge Mund,
her løber vi paa Grund.

De Danske saa sig lidt omkring,
og tænkte: den er gal,
vi har jo ogsaa so ein Ding,
vor Bahnsons Fortkanal,
men den ku' ikke vises
og ej i Pressen prises,
men vi af Søvn maa rises,
og *Carstensen* sa': „bring
mig fire Snese Bladmænd her,
saa skal I bare se den skær,
faar man paa Danskens Middag Kig,
gi'er det Journali-Stik".

Og „Freja" gik fra Kiel saa kæk,
paa Bølgen var der Ridt,
der paa Maskinen kom lidt Bræk,
men Turen var ej skidt.
Den Appetitten vakte,
paa Skydebanen smagte
man Suerbrød belagte
og Brøndums Akkevit.
saa gik det ud til Frihavnspæl,
Ravn holdt en Tale, som var fæl,
men den blev skyllet ned med Vin,
og Vinen var sgu fin.

Nu er den hele Fest forbi,
de Gæster er spist a',
har været rundt i Tivoli'
og alt vi gratis ga';
det er vort Land til Ære,
vor Brødkniv den ka' skære,
de Fremmede den Lære
vil tage med herfra,
at her er nok af dejlig Mad
i vores gamle Axelstad.
Det staar i Blad fra hvert et Land,
og det er ingen And.

I Kvindeudstillingen.

Fru Skade: Nu har jeg fartet om i alle Udstillingsværelserne, jeg har været ude i Gaarden, hvor Komitéen havde redt Baronesse Dahlerups Æventyrseng, som man jo forresten passende kunde stille op inde i Kongens Have hos H. C. Andersen, men det er mig ikke muligt at finde den Væv, som omtales i Kantaten, der hvor det hedder:

„Fri sad Kvinden i Fruerstuen,
slog i Væven de *fulde Skytter*", — —

hvoraf vi lærer, at Mændene alle Dage har været nogle slemme Sviregæster, som gjorde Ballade, naar de kom hjem, og derfor ærligt fortjente Klø af Fortidens djærve Valkyrier, men vi er saamæn altfor godmodige, for vores Smule Gardinpræken falder de bare i Søvn ved. — Kunde jeg blot faa den Væv at se!

Fru Stork: Nu skal De ikke væve mere paa den Væv, søde Fru Skade! Jeg har opdaget, at her mangler noget, som absolut ikke bør savnes i en *Kvindeudstilling.*

Fru Skade: Ih, Du Godeste! Kan man ikke faa saa meget som en Taar Kaffe?!

Fru Stork: Vær rolig, Kære, nu skal De straks faa Kaffe! Næ hvad jeg savner, det er *Børnene.* Hvad maa de fremmede Journalister tænke om de nordiske Kvinder, der holder Udstilling uden at møde med et eneste *Barn?!*

Fru Skade: Aa, sikken en Skandale! Nu kommer der naturligvis til at staa i Alverdens Blade, at vi laver god Mad og kan præstere mange pæne Ting, — men *Børn* kan vi ikke faa! Tak for Kaffe!

Ravnens Fjerkræudstilling.

Ved „Ravnen"s for nylig afsluttede Fjerkræudstilling blev følgende Præmier tildelte følgende Herrer:

I. Præmie: Redaktør *Frederik Hansen* for en Samling „Ænder", udrugede i den bekendte Rugeanstalt ved Trinitatis.

II. do. Samme for den bekendte kalkunske Hane „Henning", der er af slesvigsk Afstamning og bekendt for dens gennemtrængende Pludren, naar den ser en rød Fane.

III. do. Madam Clausen for en Samling Mæfikker.

IV. do. Politidirektøren for en Samlig nydelige „Kaniner".

V. do. Direktør *Rantzau* for en Samling Sang- og Zirfugle fra alle Lande.

VI. do. Højesteretssagfører *Alberti for* en Samling Høns af Køgeracen, de saakaldte Køgehøns, og

VII. do. Marineministeriet for en „Ravn".

Præmierne vil nok en Gang med Tiden blive dem tilstillede.

De Bedragne reserverer sig altid den Trøst, at have været „skikkelige Fyre".

Syl paa Vandring.

Nu da alle Folk ta'er paa Tourné
saa fik Syl en lignende Idé,
som en gammel vidtbevandret Fyr,
til at gaa en Tur paa Æventyr.
Vandringsstaven jeg i Haanden tog,
og jeg ud paa Livets Vandring drog;
hvad der mødte mig paa Kryds og Tvers
vil jeg sende „Ravnen" her paa Vers.

Først jeg ind i Kongens Have kom,
Afholdsfest jeg hørte Tale om,
men det har jeg rigtignok haardt fortrudt,
thi al Sprut var meget strængt forbudt.
Selv hos Mohr, som ellers alting har,
Bajersk Øllet lagt paa Hylden var;
højt jeg svor min Tørst var vældig stor
men det hjalp slet ingen „kære Mo'er"!

Jeg en Aftenstund kom ind til Busch,
hvor jeg fik en nederdrægtig Douche;
hans Menage med Manegen dér
er slet ikke værd at komme nær.
Vandet sine svage Grænser brød,
Publikummerne som Ænder flød,
Pantomimen er det bare Vand,
bliv derfra, hvis ej Du svømme kan.

Sikket Mudder med den ny Kanal,
Kejser Vilhelm er en Pokkers Ka'l,
dumme Dänen gør for ham Honnør
medens deres egen Frihavn dør. —
„Sørensen" er dog en sær Kanut
glemmer helt sig selv for bare Kieler-Sprut.
Kan man kalde ham for Patriot? —
Jeg vil kalde ham for Idiot!

Jeg min Tur paa Skodsborg sluttede,
jøs hvor de Blæksprutter spruttede,
jeg maa ærligt tilstaa kære Ven,
ej jeg presse kan de Pressemænd.
København vist næppe havde drømt,
at den skulde blive saa berømt;
vidt og bredt den kendes absolut
for sin døde Frihavn og — sit Sprut

Enhver Gavstrik lærer os, at vi kun behøver at dø, naar vi vil roses.

Efter Bryllupsrejsen.

Han: Det er en styrtende Masse Regninger, der er strømmet ind. Du hjælper mig vel nok med at betale dem af Din private Formue?

Hun: Jeg? Hvorfra skulde jeg tage de Penge? Jeg har ikke en Øre.

Han: Hvorledes — —?

Hun: Da jeg giftede mig med Dig tilfaldt min første Mands Formue hans Slægtninge.

Han: Tak Skæbne! Hvorfor har Du aldrig nævnt et Ord om det?

Hun: Fordi Du udtrykkelig har anmodet mig om aldrig at tale til Dig om min første Mand.

Paa Aftenturen.

En Herre: Tillader De, at jeg ledsager Dem, min Frøken? Der er om Aftenen saa usikkert paa Gaderne . . .

Damen: Aa, De *Kryster!*

Oplysende.

— Det er dog mærkværdigt, at alle Grævlingehunde har saadan krumme Ben!

— Næ, slet ikke! Naar de ikke havde krumme Ben, var det jo ingen Grævlingehunde!

Gensidig.

Damen (forlader en Kræmmerbutik): Jo, man kender de Kræmmere — nu pruttede jeg dog saa længe, at jeg fik ham til at slaa tre Kroner a'!

Kræmmeren (sagte): Saadan skal de ha'e 'et, de Damer! Der tjente jeg seks Kroner *mere* paa det Stykke Tøj!

Daarlig Beværtning.

Den unge Frøken (kommer hjem fra Selskabet): Aa, Mo'er — jeg er færdig at dø af Sult!

Moderen: Men, kære Barn, blev der da ikke baaret noget om?

Frøkenen: Næ, ikke andet end den nyfødte Unge.

I Skolen.

Læreren: Hvad hyler Du for, Dreng?

Peter: Der er En, der hele Tiden træder mig paa Benene.

Læreren: Sig hellere: paa mine Fødder!

Peter: Saa? Er der ogsaa En paa Deres Ben?

I Legen.

Moderen: Hvad græder lille Erik for?

Knud: Aa Moer, Erik spolerer mig det hele. Han vil nok hele Tiden være *Lokomotiv*, men han vil ikke spise Kul.

Modsigelse.

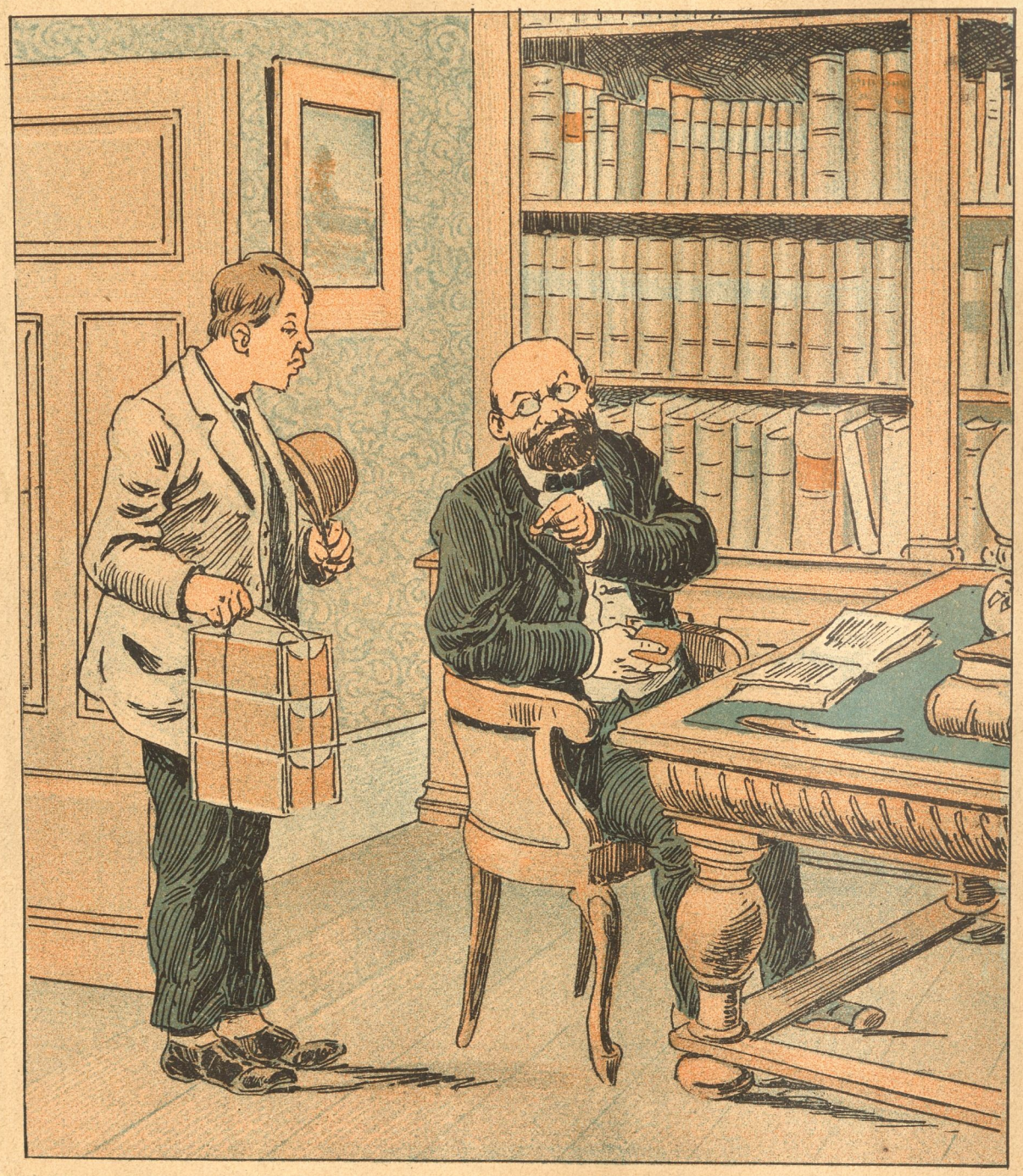

— Værsgo', her er Doktorens Cigarer.
Tak! Dèr har De et Par Drikkeskillinger, — *men drik dem nu ikke op.*

Uforbederlig.

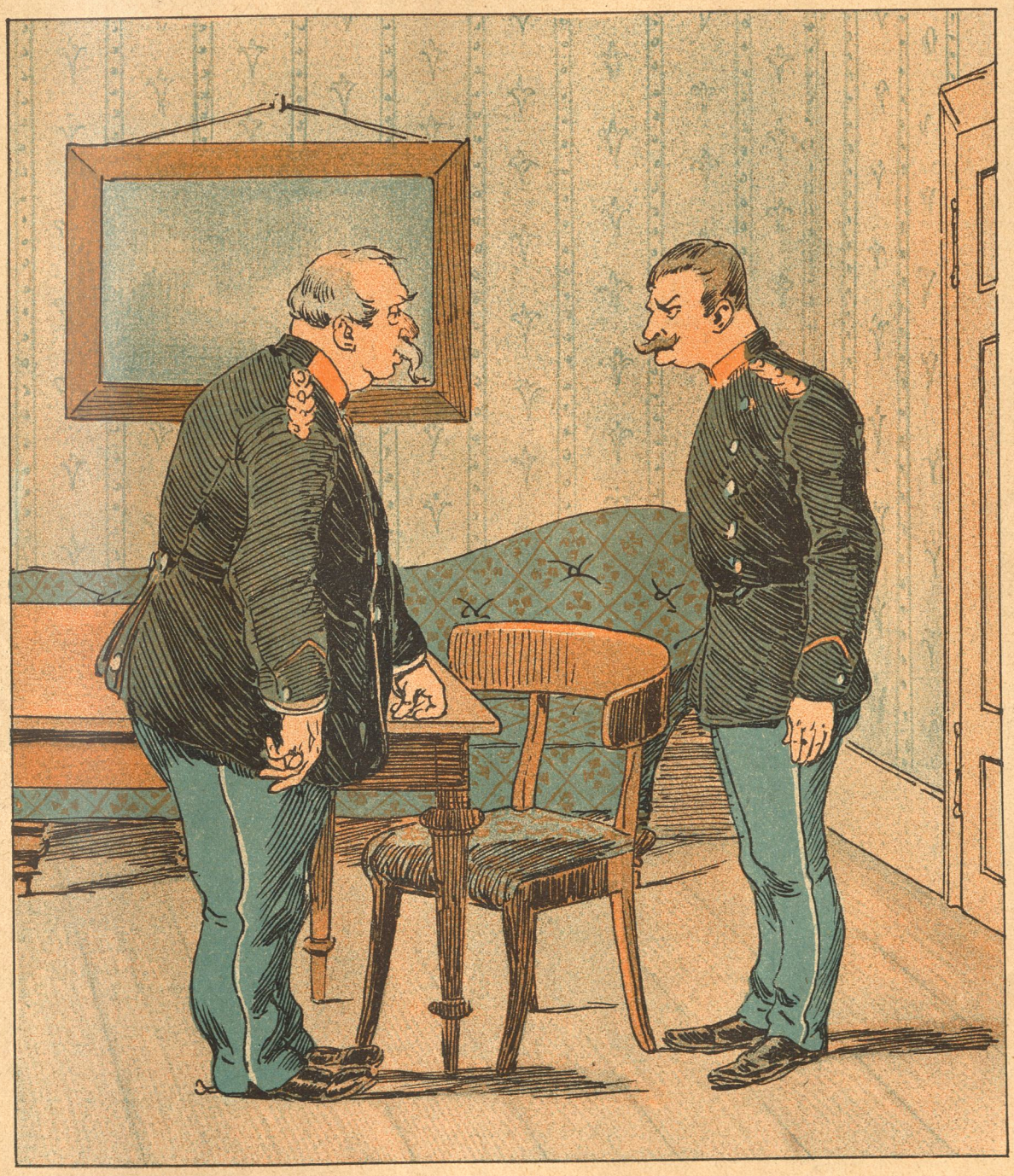

Obersten: Hr. Kaptejn, det gør mig ondt at maatte bebrejde Dem, at De har kaldt Korporal Bjørn en *Æsel.*

Kaptejnen: Undskyld, Hr. Oberst, jeg er lidt grov somme Tider, men jeg mener ikke noget ondt med det; jeg havde ikke troet, at denne Bjørn er saadan en *Idiot,* at han tog mig det ilde op.

Et Giftermaal.

(Sluttet).

Alder, Udseende og social Stilling — lutter Biting. Madamen har Held med sig, hvilket hun beskedent tilskriver sin Intelligens. Hun finder en Mand. Han er tredsindstyve Aar gammel, høj, mager, med graat Skæg; han frister Livet ved om Aftenen at gaa omkring med en lille Kurv Appelsiner, som han falbyder. Madam N. rykker frem med sit Forslag og opmuntrer ham til at gaa ind paa Planen. Den gamle stirrer maalløs paa hende. Hun maa jo være gal! Han skulde gifte sig og kan knapt bjærge det tørre Brød til sig selv. Vanvid!

Hun lover ham 6,000 Kroner, som han vil faa udbetalt Dagen efter Vielsen.

Det forandrer Sagen. — Om han vil? Naada! Det manglede bare! Det gælder jo at vinde en Formue. Med største Fornøjelse lover han derfor, at han den næste Dag ikke mere vil huske, at han har holdt Bryllup eller at han har en Kone. Han faar nye Klæder paa, besørger de nødvendige Papirer og skaffer to Forlovere, et Par Værtshusholdere af hans Bekendtskab, og som af lutter Nysgærrighed erklærer sig villige til at assistere ved den højtidelige Handling.

Vielsen gaar for sig, og Ungarerinden og Appelsinmanden er erklæret for rette Ægtefolk at være. Brudeparret kører nu, ledsaget af Forloverne, til en bekendt Natkafé, hvor Bryllupsgildet skal holdes. Den nybagte Ægtemand er meget stolt af sin unge smukke Kone, hvem han aldrig tidligere har set.

Ogsaa den unge Frue har indbudt et Par Venner. Det er jo dog hendes Bryllupsdag — en Fest, beregnet paa at udgøre et lystigt Blad i hendes Livs Bog.

Man spiser og drikker og morer sig, saa godt det lader sig gøre.

Den gamle Appelsinmand bliver varm om Hjærtet og fortryder næsten den indgaaede Forpligtelse — fra den næste Dag at glemme sin Kone. Man drikker ham flittig til og har snart den Tilfredsstillelse at se, at han er døddrukken.

Man bringer ham i Seng.

Den næste Morgen vaagner han senere end ellers.

Det løber rundt i hans Hoved. Han spørger — jo, Regningen er betalt. — Men om en ung Dame, der er hans Kone, véd man intet, og endnu mindre véd man om de 6,000 Kroner. Omsider forlader han Natkaféen og tænker ved sig selv, at Konen kunde han endda glemme, men Pengene?!

Stakkels Appelsinmand, Du maa give Afkald baade paa Konen og Pengene. — —

Historien er kort. men den har det Fortrin, at være *fuldstændig sand* og er passeret i en Storstad i et Naboland.

I Provinsen.

— Naa, Du har vel ordentlig moret Dig i København i Pinsen?

— Aa ja!

— Hvad blev Du nu egentlig mest forbavset over?

— Hotelregningen.

Gammel Svaghed.

— Hvorledes gaar det Deres kære Frue?

— Tak, saa nogenlunde. Men det er stadig galt med Hovedet.

— Migræne?

— Næ, men hver fjerde Uge skal hun ha'e en ny Hat.

I Skoven.

Han: Du er den eneste Pige jeg nogensinde har elsket — —

Hun: Lad os ikke tale om det. Men er jeg den eneste Pige, som Du nogensinde *vil* elske?

Forsigtig.

— Sig mig engang, Mads Persen, Du staar Dig jo godt med vor Præst, og han kommer hver Aften i Din Kro; men hvorfor skrifter Du da ikke hos ham, men hos Kapellanen?

— Jo, ser Du, det har sine gode Grunde. Hvis jeg skriftede hos Præsten, saa fik han jo at vide, hvor vældigt jeg snyder ham i Kortspil, og saa vilde han ikke spille med mere.

Af et Brev.

. . . . Din Onkel er meget syg. Hvis Du vil slaa ham en Plade endnu, maa Du komme straks.

Din bedrøvede Søster.

Paa Torvet.

Generalens Kokkepige (til en Veninde): Jeg forsikrer Dig, min Husar er mere kræsen end Generalen!

Snedig.

Brok (til sine to Venner): Naar vi dog engang vil gifte os, saa foreslaar jeg at vi gifter tre Søstre.

Blok: Vrøvl, saa skulde Forældrenes Formue jo deles i tre Dele.

Brok: Hvad gør det? Vi opnaaede den Fordel, at vi tre tilsammen kun fik *én* Svigermo'er.

Blandt Veninder.

— Min sidste Kæreste hed Zakarias til Fornavn.

— Det lader til, at Du holder af at elske i alfabetisk Orden.

Fra Pæretoft skrives til os:

Sommerens Begivenhed er den Udstilling, der, arrangeret og sat i Scene udelukkende af Damer, i disse Dage er bleven aabnet her.

Aabningshøjtideligheden var i høj Grad vellykket. Unge Damer med Troldkærlinger i Brystet var Ordensmarskaller og tog imod ved Indgangen, hvorfra de ledsagede Gæsterne til de for dem bestemte Pladser. Kl. 11 præcis ankom den hofjægermesterlige Familie fra Snoldeløvgaard og umiddelbart derpaa rungede Kantaten, sunget af Kordegn Mikkelsens fire Døtre, ud i Salen.

Kantaten lyder saaledes:

Kor:

Højlig hædret var altid Pæretofts Kvinde,
gerne hørte de Pæretoftmænd hende tale,
naar ved Aften de samled' sig trindt om Arnen,
lysted til Kvad at lytte, lagt i Pæretoftsprog.
Fri sad Kvinden i Sofahjørnet
strikkede Maskerne tæt i Strømpen,
eller lagde paa Bordet de snilde Kabaler.

Solo:

Fatter han gaar i Klubben
at tage sig dèr et Slag Kort,
hjemme sidder hans Frue
og sèr ud i Natten sort.

Hjemme sidder hans Frue
og venter paa Manden sin,
lytter til Klokkeslettet
og er ikke stemt til Grin.

Og naar saa at Fatter kommer,
saa faar han paa Puklen sin;
det er den gamle Vise
baade hos Simpel og Fin. —

Kor:

Visen — den gamle Vise.

Solo:

Hun véd jo, den gode Frue,
at Fatter har godt ej déra',
at pimpe til Morgenen aarle
og gøre Natten til Da'.

Nej, lytte han skal med Anger
og blues over sin Skam,
naar Fruen den gamle Vise
foresjunger ham.

Kor:

Visen — den gamle Vise.

Kantaten blev modtaget med stort Bifald af de forsamlede Damer, hvorpaa Præsidentinden besteg Talerstolen og erklærede Udstillingen for aaben. Besøget var den første Dag meget stort.

En Landsmand.

En dansk Familie bosatte sig i England. Familiens lille Datter er trøstesløs, fordi hun ikke forstaar nogen og ikke bliver forstaaet af nogen. En Dag foretages der en Landtur, og da Familien kommer til en Landsby, hører den lille Pige en Hane gale. Glædesstraalende udbryder hun: „Mo'er, Hanen kan dansk!"

I Køkkenet.

Fruen: Jeg begriber virkelig ikke, hvad der gaar af dem, Stine. Skal jeg maaske gøre Deres Arbejde?

Pigen: Naada, det manglede bare! Saa kreperede jeg da af Ærgrelse.

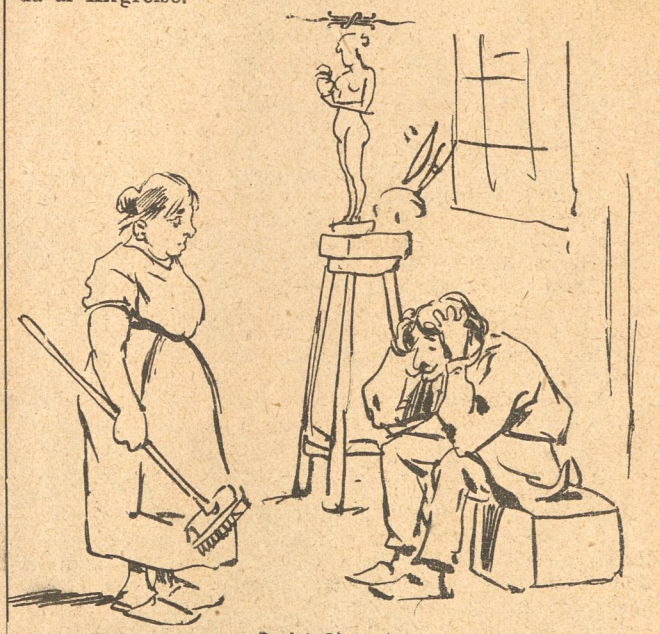

I Atelieret.

Billedhuggeren: Det er til at blive rasende over! Netop nu, da jeg er udmærket oplagt til at arbejde, kommer Modellen til *min Psyche* ikke!

Rengøringskonen: Aa Herregud! Kan De da ikke *hjælpe Dem med mig* saa længe?

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Efterveer.

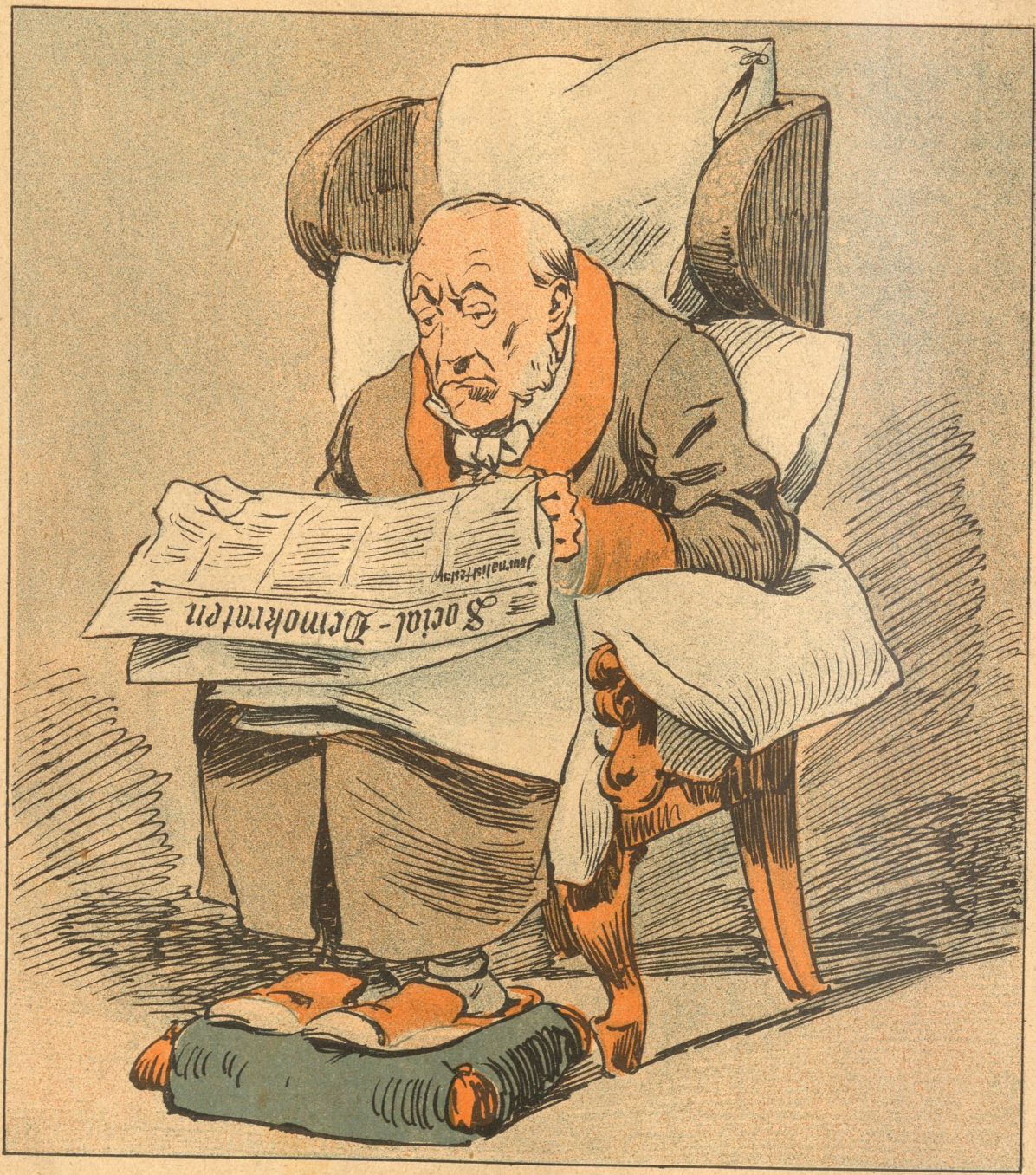

Tieigen læser: „Festen for de udenlandske Journalister forløb storartet. Frihavnen vil om faa Dage være kendt over hele den civiliserede Verden". Aa, de Uhyrer! Hvor de piner mig.

Nr. 27.

Kvinden

Søndag d. 7. Juli 1895.

I Kasernen.

Kaptejnen: Jens! Find mig min Felthue! Gesvindt!
Oppasseren: Jamen, Hr. Kaptejn — —
Kapt.: Hvad! Har Du nu igen forlagt den? Kamel!
Opp.: Jamen, Hr. Kaptejn, — De har —
Kapt.: Død og Helvede! Hvad har jeg? Dumme Bæst! Brrr! (Griber sig til Hovedet og mærker, at han har Huen paa Hovedet) — Naa — ser Du — at Du gaar og sover. Der gaar den Idiot og leder i alle Kroge og kan ikke se, at jeg har Huen paa Hovedet!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica

Journalisterne stak bort
fra de danske Minder,
fra Diner af bedste Sort
og fra søde Kvinder.
Var blot alt til daglig Færd,
som naar Pressen den er her,
blev for Smaatteriet
Pressen selv befriet.

Paa *St. Thomas* var der Stads,
Kringler, Knas og Snitter,
Bagerne holdt svær Kalas,
fin var hver Konditer;
hver en Branche kom med sit,
der var Vin og Akkevit,
det man under Vesten
stak ved Aabningsfesen.

Patriark og General
Booth fra Stenkulslandet
købte Hus med femte Sal,
det er Folk som kan 'et.
Saksogade 8, hva'
jeg si'er blot Halleluja,
saa til Booth, den brave,
Plads i Kongens Have.

Direktør *Fugen* min Tro
er uheldig Mikkel,
en Plakat den er sgu' go'
paa enhver Slags Cykel.
Numer dit og Numer dat,
vi skal nok faa Fyren fat,
Tallet paa hans Ende
kan Betjenten kende.

Diamant af bedste Sort
havde sgu' en Jøde,
og hans Navn var *Rappoport*,
han var af de bløde,
bad til Gud med Himmelblik
til han Folk i Tøjet fik,
og nu er han borte,
rip rap Rappoporte.

Fra „Mellage Processen".

(Se Bagbilledet.)

Vi bringer i Dag 8 karakteristiske Portraiter af de Personer, som have spillet en fremtrædende Rolle i den berygtede „Mellage Proces", hvori Ledelsen af Alexianerklosteret „Mariaberg" ved Aachen søgte den forhenværende Jurist og Literat Mellage straffet, fordi denne havde afsløret de Afskyeligheder og Grusomheder, der i Klosteret blev begaaet mod de Sindssyge som indlægges der. Værst gik det ud over Kapellan Forbes, der ovenikøbet slet ikke var sindssyg. Det blev Mellage, der sammen med en Kollega, Beværter Ohse og Politikommissær Lohe befriede Forbes.

Vi have medtaget fire af de mest fremtrædende Forbryderfysiognomier fra Klosteret, idet vi beder vore Læsere betragte Billedet som et Mindeblad om en Rædselsperiode, som vi heldigvis er kommen ud over her i Landet.

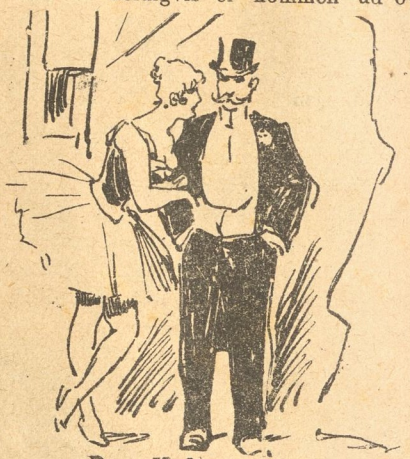

Bag Kulisserne.

Balletdamen: Faar jeg saa det Armbaand?

Baronen: Ja, men Du maa love mig, aldrig at bære det paa Scenen. Min Kone kunde se det, og . . . .

Balletdamen: Og lave Scener?

Baronen: Næ, men saa vil hun straks ha'e Mage til det!

Tillæg

til Politidirektørens Forslag angaaende Cyklernes Numerering etc.:

Cyklen skal have Numer paa Lygten og bagpaa, endvidere skal Rytteren have Numeret anbragt i Hatten.

Cyklisten, der gentagne Gange er greben i at køre for hurtigt, skal have Halmvisk bag Ørene for at Publikum kan tage sig i Agt.

En Cyklist, der falder med Cyklen eller paa anden Maade kommer til Skade, skal ligge paa sine Gerninger, og enhver advares mod at komme ham til Hjælp med Raad eller Daad.

Cyklister maa kun køre i de Gader, der har „Stræde" bag deres Navn, saasom Hyskenstræde og Badstuestræde m. fl.

Enhver Cyklist skal i Skat af sin Cykle aarligt betale 100 Kroner. Tricykler og Tandems koster det dobbelte.

Ingen Cyklist kan antages i Statens eller Kommunens Tjeneste, og advares alle Private mod at give dem Arbejde eller Beskæftigelse.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, vi kan rigtignok være stolte af det brillante Skudsmaal de fremmede Journalister gi'er os i deres Blade, og det er jo en sand Fornøjelse at læse deres Lovtaler over os Kvinder, men Skade si'er, at saa megen Ros gør os bare mere indbildske end vi er i Forvejen, og at nu bli'er vi ikke til at omgaas herefter, men det er saamæn da osse Synd at si'e, at der bli'er gjort Stads af os til Hverdagsbrug, og hører man en sjælden Gang en Kompliment, saa kan man da være vis paa, at den ikke kommer fra Ens egen Mand, men fra en galant Herre, som man næsten slet ikke kender, og jeg tør ta'e Gift paa, at det er lisaadanne med Skade, for alle Damer si'er, at han er saa grusom elskværdig, og det er fordi han immervæk gør Dikkedarer for dem, men hjemme, kan De tro, sparer han svært paa Muskaten med de Dele, og man maa være glad til at man bare faar saa nogenlunde hvad man skal ha'e til Husholdningen, og saa maa man lade, som man ikke mærker, at det er forbi med Kissemisseriet *inden Døre*, og at han bare gi'er det ømme *ude*, men anbelangendes de fremmede Journalisters Udbytte af deres Besøg her, saa tænker jeg mig, at en af dem engang udgi'er en Slags historisk-geografisk Skildring af Danmark og specielt af København og Omegn og skriver om os Indfødte bl. a.: Københavnernes kæreste Adspredelse er at møde paa Banegaarden for at modtage de fremmede Rejsende med Hurraraab og Blomster. Befolkningen sværmer navnlig for Journalister — d. v. s. *fremmede* — og betragter alle saadanne som sine Gæster. De køres i Wienervogne til de fineste Hoteller og de indfødte Journalister afhenter dem straks efter og fører dem i Triumf til en Skydebane, hvor der ikke bliver skudt, men spist og drukket og holdt Taler. Aftenen tilbringes hos Byens Kvinder, der driver en Kæmpebasar paa Strøget, men der sælges ikke noget. Basarens eller Udstillingens Specialitet er Kaffe og Likør, som udskænkes gratis; i Tilgift gives fine Cigarer. Ogsaa her holdes en Mængde Taler, og alle Talerne — ogsaa dem fra Skydebanen — fylder Dagen efter Bladenes Spalter og udgør Abonnenternes og Læsernes kæreste Lekture. Det maa være en meget behagelig Stilling at være københavnsk Journalist. Formiddagen tilbringes i Frihavnen, der sikkert giver kolossale Indtægter, thi her spiser den største Del af Befolkningen fri Frokost og Middagen nydes paa et Sted, som hedder Skodsborg, hvortil Byens 20,000 Cyklister hver Aften valfarter med blomster- og flagsmykkede Maskiner. Hundredtusinder af Mennesker staar i Regelen opstillet langs Vejene for at fryde sig over det smukke Skue. Trænger man en Dag til lidt Afveksling foretages en Udflugt bl. a. til Fredensborg, hvor den afdøde Zar boede mens han levede. Man forstaar saa godt, at Selvherskeren holdt af at styre det vældige russiske Rige fra denne lille venlige og fredelige Plet i det nordlige Sjælland, hvor ogsaa vi gærne slog os ned for at arbejde i Ro, men Danskerne, specielt Københavnerne vil kun høre Tale om Adspredelser, Glæder, Overraskelser og flotte Gilder, thi bedst som man hengiver sig til et Øjebliks Hvile i den skønne Natur lyder Afgangssignalet, og afsted gaar det tilbage til København og Angleterre, hvor Byens Borgere plejer at spise til Middag. Om Aftenen samles Københavnerne og deres Gæster i en stor Have, som kaldes Tivoli. Her nyder de deres Aftensmaaltider, drikker Øl, Vin og Champagne, holder Festtaler og sværmer i Sommernatten lige til den lyse Morgen. Man faar næppe Tid til at komme hjem og faa et lille Blund, saa gaar det løs igen, som skrevet i denne sandfærdige Beretning. Og man mindes og forstaar Digterens Ord om Danmark: „Her er det smukt at leve, skønt at dø." — Men forresten vil jeg nok si'e, at det var heldigt, at Journalisterne ikke fik læst Politidirektørens Forslag anbelangendes Cyklisterne inden de rejste, for enten ha'ede de grinet sig ihjel og ha'ede ligget her uden at kunne blive begravet, lisom Araberen, som man dog tilsidst maatte putte ned alli'evel, eller osse ha'ede de anset os for nogle gebommerlige Idioter og København for en meget stor Idiotanstalt, som Eugen Petersen er Forstander for, siden det findes nødvendigt at numerere, kontrollere og inspicere og regulere og dressere og observere os, for faar han først begyndt med Cyklerne, saa fortsætter han snart med Barnevognene, og inden vi ser os for, er vi maaske allesammen pyntet med et stort Numer baade forpaa og bagpaa og maa for Eksempel kun passere Fortovet med venstre Haand i Rendestenen for at lette Færdselen og undgaa Sammenstimlinger etc. Men anbelangendes Cyklisterne, er det mit ærbødi'e Ændringsforslag, som Høker Petersen si'er i Borgernes Raad, at Politidirektøren kan jo bare la'e dem trille a' lisaa hurtig de vil paa den lille bitte Betingelse, at de staar af hver Gang de møder en Vogn og hver Gang de passerer en Tværgade. Numerering og alle de andre Dikkedarer kan osse spares, naar alle Politibetjente faar et Kursus hos Lassokasteren i Cirkus og forsynes med saadan en nem lille Genstand. Er der saa en Cyklist, der ikke vil makke ret — vips! har han Strikken om Halsen, og han er 'en! Tak for Kaffe!

Løjtnanten (medens en af Gæsterne bearbejder Klaveret): Kellner tag dog den Mand bort fra Pianoet!

Følgen af borgerlig Vielse.

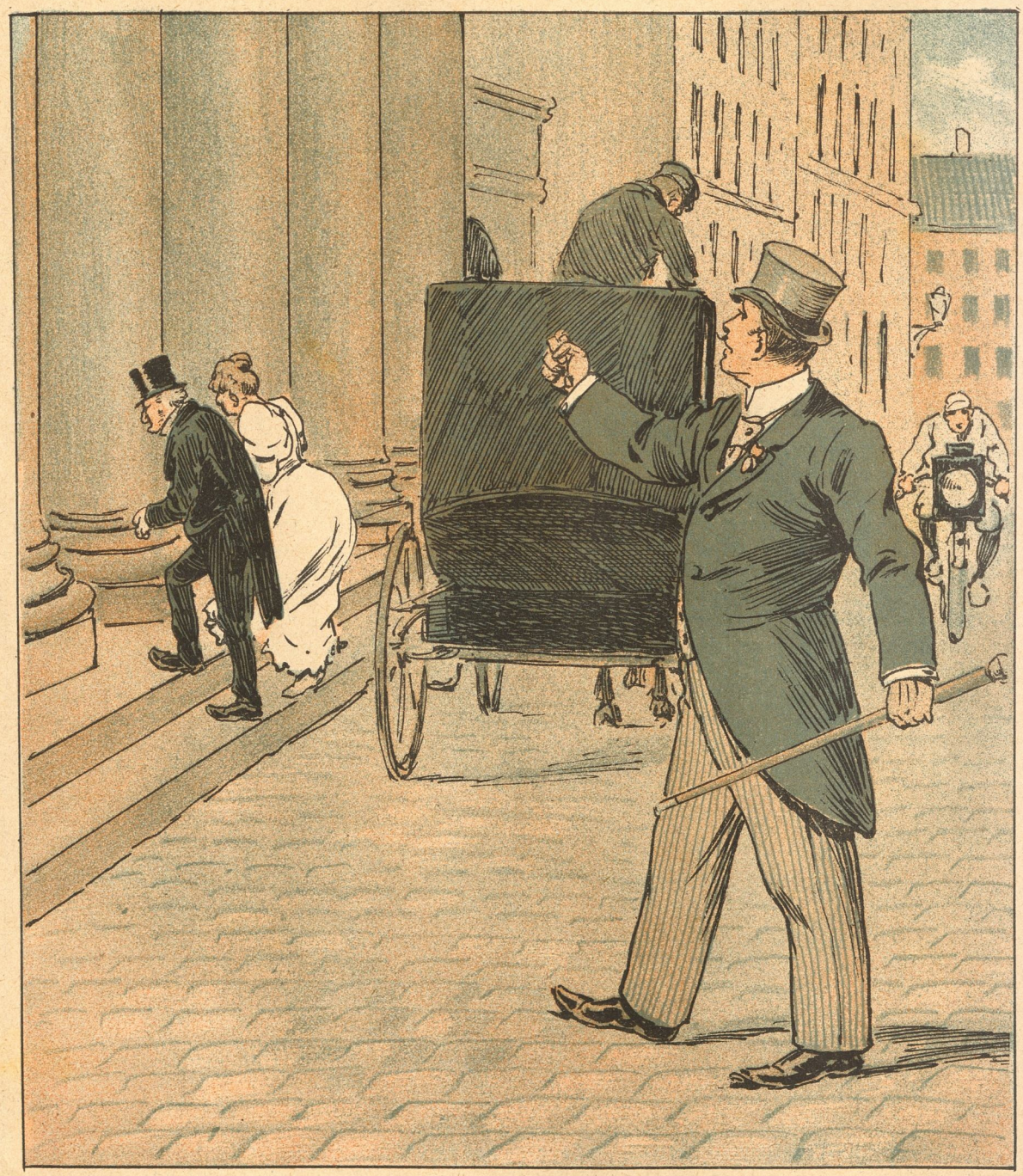

Ha! — Dèr gaar den Gnier af en Onkel! Og jeg som troede, at jeg var hans eneste Arving. Nu gaar den gamle Støder hen og gifter sig igen — bare fordi den borgerlige Vielse er saa *billig!*

Nyeste Geografi.

Rejse-Kejseren: Hvor ligger Sardinien?
Søofficeren: I Storebælt. —

Den slikne Præst.

En Landsbyhistorie.
Frit bearbejdet.

I.

Det er Søndag. — Se bare, se bare! — vore Landsbypiger! — Det er en sand Pragt! Herlige Skikkelser; saa ranke og velvoksne, med Ansigter som Mælk og Blod, og hvilke Arme! — Kort sagt, dejlige Piger! Saa kraftige og friske og sunde! — Intet Under, at Byens Karle er skinsyge paa hverandre og slaas om Pigerne.

Dèr gaar Karen, som tjener hos Sognefogden; hun har en ganske ny blaa Kjole paa, ligner en Kornblomst. Hun er den sødeste af dem alle! Og saa munter og livsglad. —

Men i Dag er Karen saa stille og alvorlig; hun gaar sin Vej alene og nærmer sig ikke de andre Piger.

Ah, — hvor Hans skynder sig, den Skælm! Nu er han allerede ved Siden af hende. Den Hjærteknuser! Netop den smukkeste har han udsøgt sig. Men han er jo ogsaa den smukkeste Karl i Landsbyen. Han har pænere Manerer end de andre Karle. Det har han lært paa Højskoler, siger de.

Nu gaar det unge Par ud af Landsbyen og slaar ind paa en Sidevej, der fører til Sognefogdens Gaard oppe paa Højen, hvor de begge tjener.

Langs Vejens ene Side iler en lille Bæk lystig afsted. Hans stanser og griber Karen ved Armen.

„Hør nu, Karen, hvad skal det betyde? Du mæler ikke et Ord og svarer ikke paa mine Spørgsmaal; — hvad er der i Vejen?“

„Aa, Hans! — Jeg kan ikke sige Dig det!“

„Har Du da ingen Tillid til mig mere?“

„Jo, Hans! Men — aa, det er skrækkeligt! Tænk, Præsten har tvunget mig til at tilstaa at jeg — at Du — at vi — — —.“

Karen kunde ikke faa Bekendelsen fem, men alene Antydningen lettede hendes Hjærte.

„Jamen, derfor kan Du da nok tale med En“, mente Hans og udbrød lidt hidsig: „Hvad kommer det forresten Præsten ved?!“

„Jo, for nu vil han ikke tage mig til Alters, fordi jeg har givet mig af med Dig“.

„Det skal Du ikke bryde Dig om, Karen. — Det heldigste havde rigtignok været, at Du ikke havde sagt ham noget om det, — han behøver ikke at vide alt, den Præst!“

„Jamen, Hans, jeg vilde saa gærne med de gamle til Alters, og kommer jeg nu ikke med, saa faar ondskabsfulde Mennesker saa meget at tale om, og hvis Fa'er og Mo'er faar at vide — —“.

„Tror Du ikke, at Præsten blev mere medgørlig, naar vi sendte ham en Kurv Æg?“ foreslog Hans.

„Det gaar ikke, Hans! Men hør nu: Præsten har sagt, at jeg i Aften Klokken elleve skal møde ham omme bag Stalden ved det store Hyldetræ. Dèr skal jeg gøre Bod, og han vil da komme og give mig Syndsforladelse“.

Han stirrede et Øjeblik forbløffet paa sin Kæreste. Saa brast han ud i Latter:

„Naa saadan! — Nu er jeg med! — Han er ikke saa lidt slikken, den Præst! — Men vent bare din skinhellige Rad!“

Og Hans strakte sin knyttede Haand truende i den Retning, hvor Præstegaarden laa.

Ved at se sig tilbage, saa Karlen sin Husbond Sognefogden tilligemed Naboen, Mads Olsen, komme henad Vejen. Han gav Karen et Vink, og de fremskyndede deres Gang op til Gaarden.

— Fra alle Sider drog pyntede Landsbyfolk, der kom fra Kirke, snakkende og spøgende ad Veje og Stier til deres Hjem.

— Sognefogden var vred. I ophidset Tone talte han med sin Nabo:

(Fortsættes.)

Israelmissionen arbejder.

Mel.: Peter Schiøtt.

Har De hørt om denne hersens
Rappoport, hvordan at han
strejfed' rundt i alle Verdens
Lande, til i Danmarks Land,
at han fandt en Slotspræst brav,
der blev ham en Støttestav.

Til den Slotspræst han mon vanke,
sa'e: „Jeg har i mange Aar
gaaet og baaret paa den Tanke,
at blandt Deres fromme Faar
maa der sikkert, det tror jeg,
ogsaa være Plads for mig.“

Velærværdigheden rørtes
svarlig over disse Ord;
Rappoport paa Stand forhørtes
om sin Tro, og den var stor;
otte Dage derpaa han
blev i Kirken døbt med Vand.

Saadan blev Rappoport Kristen
og fik Venner for sin Tro,
snart han flytted' ned fra Kvister,
hvor han hidtil maatte bo;
nu han bleven var Grosser
ku' han inte bo der mer'.

Han i Kirke gik hver Søndag,
var saa ydmyg, aldrig fræk,
indtil pludselig en skøn Dag
man opdaged', han var væk,
pst! forduftet her fra Byen
tænk med Troesfællers „Gryn“.

Selv sin Præst han ikke skaante,
denne rare Hædersmand,
hos en from Grosserer laante
fem og tyve Tusind han.
Højt nu lyder Hylene
over ham og „Sylene“.

Saadan det i Verden, Venner
meget tidt og ofte gaar,
Ulven man kun sjældent kender,
naar den gi'er sig ud for Faar,
vogter sig ej for den før,
at man mærket har dens Klør.

Privat Instruktion.

Rekruten (nylig indkaldt): Ska' vi osse *præsentere* Gevær for Overskesanten?

En af de Gamle: Næ — han er godt fornøjet med andre *Præsenter!*

Tre Dage i København.

Minder fra de fremmede Journalisters Besøg.

Mel.: Nu er det stille, han har os forladt.

Nu er de borte, de har os forladt,
alle de Gentlemen af Pressen,
nu bli'er med Pen og Blæk der taget fat
for at vække for os Interessen.
Rundt om i Verden nu man véd
Besked om Danskens Gæstfrihed.

Jeg, som er „Ravnen"s flyvende Kurér,
lagde min Sadle paa Pegasen,
fulgte de fremmede paa min Manér
for at faa deres Mening om Stadsen,
og uden Overdrivelse
har De her min Beskrivelse.

Nordens Athen, det kalder man vor By
den til Kommers er blandt de første,
man fabrikerer Hatte her af Bly,
og der sørges for, at ingen skal tørste.
Røde Roser og Øjne blaa —
Blomsterregn og Piger smaa.

Mageløs Frihavn — Udsigten er god,
thi intet Skib Øjet generer,
Skodsborg-Hotel vi har ej no'et imod,
sikken Vin, sikken Mad man serverer.
Et Cykletog vi derfra saa
med Blomster, Flag og andet paa.

I „Angleterre" var der brilliant,
Roserne regnede i Glasset,
Fredensborg var fortryllende, *charmant,*
smagfuldt var Rusky-Knutsky-Paladset,
Frederiksborg var beautiful,
fra Loft til Gulv var alt af Guld.

Dameudstillingen var wunderbar,
Tivolis Fest i lige Maade;
Alting nøjagtigt vi beundret har,
vi studered' jer Hær og jer Flaade.
Tivoligarden, — Frelsens Hær
er Danmarks stolte Militær.

Kort sagt, vor By har vundet sig et Navn,
det er ej lidt vi har opnaaet,
mageløs smukt beskrives København,
vi blandt andet det Skudsmaal har faaet:
I København er vældigt Spænd
og rigeligt med „Tømmermænd".

Fra Pæretoft skrives til os:

Der har i de senere Aar udviklet sig en hel Mani her i blandt Byens Drenge for at løbe med Tøndebaand. Fra først at have været en Sport, der kun dreves af forholdsvis faa, vrimler nu Gaderne af Drenge, der løber med deres Tøndebaand og hæmmer Færdslen i høj Grad. Byens ledende Mænd har allerede i lang Tid set misbilligende derpaa, og for en 8 Dages Tid siden fremkom Politimesteren med et Forslag, der skulde tjene til dels at indskrænke Tøndebaandenes Antal, dels sætte Straf for de Tøndebaandsdrenge, der overkører en Hunds Hale, eller lader Tøndebaandet løbe ned i et aabentstaaende Kældervindue eller lignende Steder.

Forslaget ser saaledes ud:

Enhver Tøndebaandsdreng skal være forsynet med et Numer bag paa Bukserne for at man i Tilfælde af Skarnsstreger fra hans Side selv paa Afstand kan se, hvem han er, inden han faar Tid til at løbe sin Vej.

I Hovedgaderne maa Tøndebaandsdrenge ikke vise sig. Overtrædelser heraf straffes med Tøndebaandets Konfiskation; i Gentagelsestilfælde Ris paa Raadhuset.

Peter Eugénsen,
Politimester.

Forslaget var til Behandling i Byraadets Møde i Mandags Aftes. Der blev talt baade for og imod det; de fleste Byraadsmedlemmer var tilsyneladende paa Tøndebaandsdrengenes Side. Imidlertid blev det dog vedtaget at sende Forslaget i et Udvalg, hvis Medlemmer kom til at bestaa af

Politimesteren.
Bødker Mikkelsen (som sagkyndigt Medlem),
samt tre andre Herrer.

Antagelig vil vi her i Pæretoft inden lang Tid nyde det oplivende Syn at se samtlige Byens Drenge numurerede bag paa Bukserne. Numret skal være syet paa, og Tallene skal være mindst fire Tommer i Højden.

Der har allerede i den Anledning nedsat sig en Numerbytningsagent herpaa Pladsen.

I Restavranten.

— Undskyld, er denne Stol ledig?

— Ikke denne, men den anden dèr, ved Siden af min Svigermo'er! . . . Hvis De har Mod!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Fra Mellage Processen.

Rektor **Paulus Overbeck.**

Generalrektor **Quirinus Bank.**

Broder **Heinrich.**

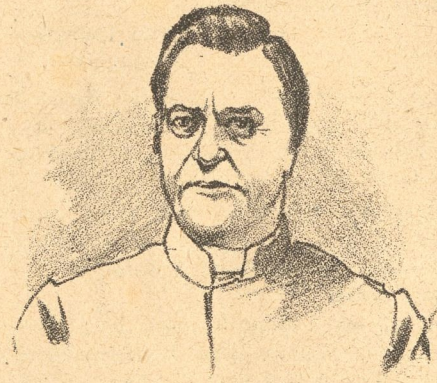

Kapellan **Forbes.**
(Et af de befriede Ofre.)

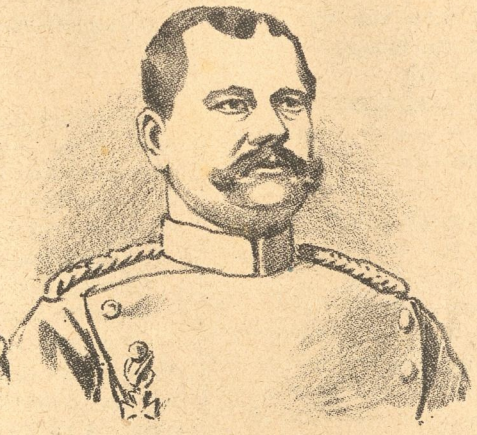

Politikommissær **Lohe.**

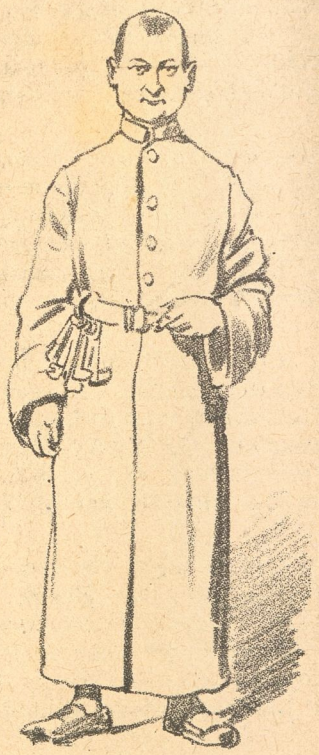

Portneren.

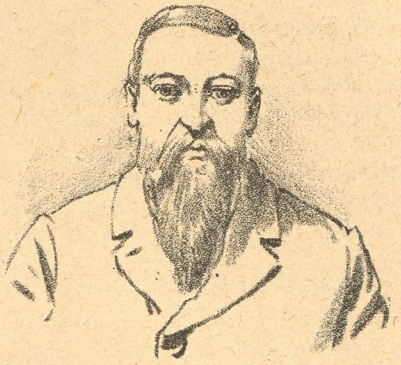

Beværter **Ohse.**

Beværter **Mellage.**

(Se Teksten inde i Bladet.)

Nr. 28

Ugen

Søndag d. 14. Juli 1895

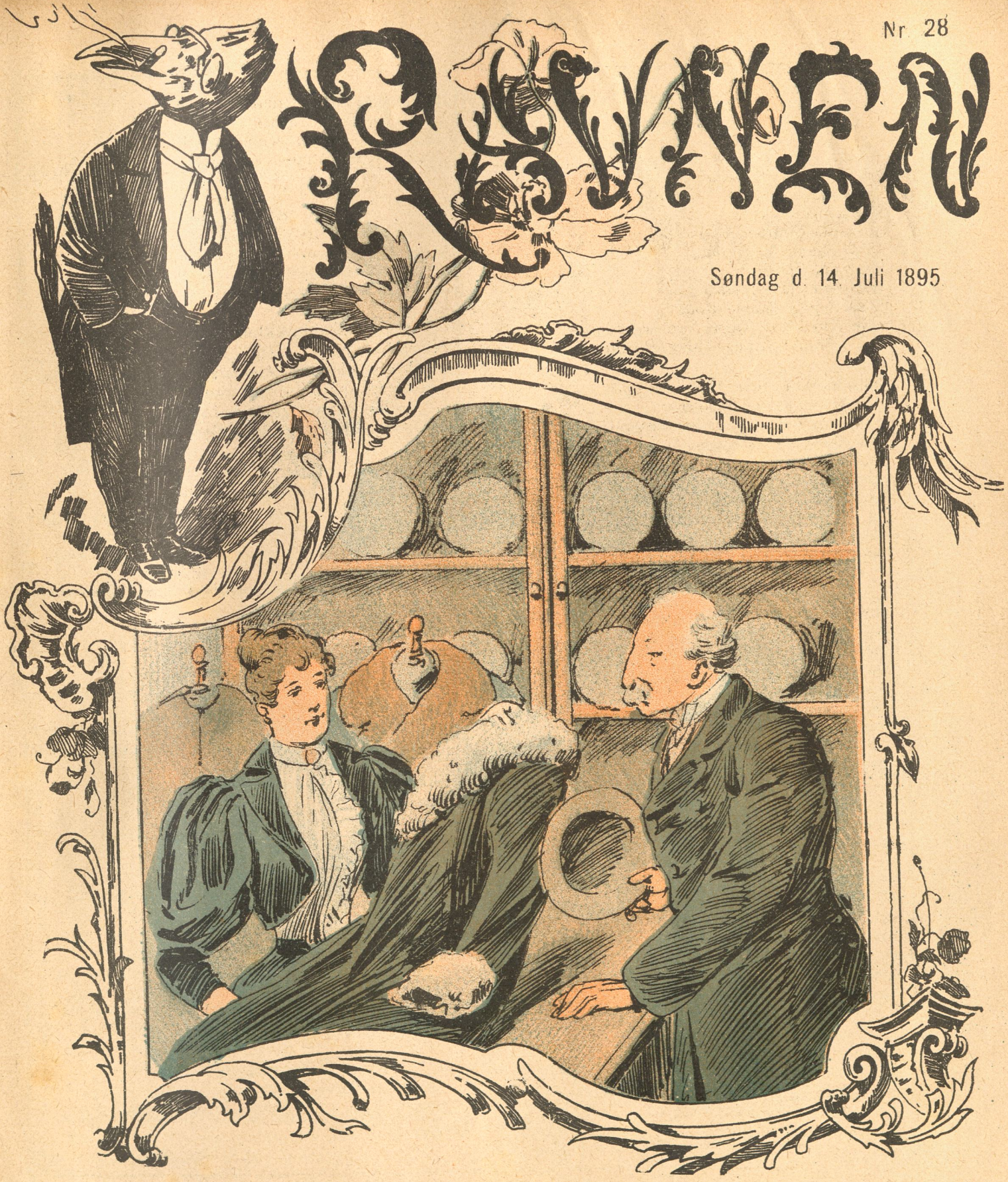

— Jeg ønsker en smuk Pelsfrakke; hvilken tilraader De mig, Frøken?
— Tag De denne Faarepels, — den vil klæ'e dem bedst!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Lotte ist todt.

Gamle Ven *Frederik*
kan sig ikke nære,
nylig han Øje fik
paa de Franskes Ære,
Duc Quercy ikke maa
tage ud til Møde,
ikke som Taler staa
blandt de slemme Røde,
men hvis Duc Quercy var reaktionær,
saa ku' han sgu paa Højres Regning gærne blive her.

Murmestrene har Tømmermænd,
de vil ha' Arbejdssedler,
i Aalborg lukkes ud hver Svend,
det Mesterlav forædler,
uskyldigt ser det hele ud,
men Sedlen fy for Fanden,
kan ha' Frimurertegn ved Gud,
og saa — et Spark til Manden.
Men Svendene er paa Trafiken klog,
det mangled' bare at faa Arbejd' efter Skudsmaalsbog.

La Cour, Gendarmer General
vil have Ventepenge,
det ku' Du li'e, Du gamle Ka'l,
men om Du skulde trænge,
saa skal Du vist til *Estrup* gaa.
han rettelig bør bløde
for Dig og dine Lyseblaa,
som lagde Landet øde,
for hvis Du kommer til vor Rigsdag hen,
saa visner vi Dit Krav, La Cour, Du er vel med paa den.

Præst *Ifversen*, Nordvestens Sogn,
har været fattig Unge
og gaaet ved en Trækkevogn,
men lad os alle sjunge;
thi Herren viste ham den Vej,
den magelige, brede,
hvor rigtig man kan muntre sig
og meget sjældent svede.
Derfor vi tækkes vil den Stat vi har,
og bære paa vort Kors til Døden, ja den Sag er klar.

Der Hestevæddeløb har væ't
i tvende stolte Dage,
Storborgerskabet mødte tæt
med Døtre og med Mage,
Storborgerblade væved' væk
om Damers Toilette,
og mangen Mand han fik sit Smæk,
jo det er let at gætte.
Fru R. har ej en Kjole som Fru S.,
og saa maa Manden gi' en Kjole, før bli'r hun ej tilfreds.

Ærgærrig.

Assessoren: De har gjort Indbrud i Rigsdagsbygningen. Hvor kunde det falde Dem ind?

Tiltalte: Jo, ser De, Hr. Assessor, jeg vilde gærne ogsaa engang *aabne Rigsdagen*.

Et skrækkeligt Menneske.

Sylvia: Aa, jeg siger Dig, Teologen, som boer hos os, er et skrækkeligt Menneske. Tænk bare, i Aftes bad han mig om et Kys, og jeg sagde naturligvis „Nej".

Lydia: Og hvad gjorde han saa?

Sylvia: Slet ingen Ting. Det er jo netop det!

I Urtekramhandelen.

En lille Dreng: Jeg sku' be'e fra min Mo'er, om De vil bytte hinner en Tokrone?

Urtekr. (tæller Smaapenge op paa Disken): Værsgo'. min Dreng!

Drengen: Mange Tak! — De ska' nok faa Tokroneren, saa snart Mo'er faar Penge!

I Skolen.

Læreren: Har Du Tandpine, siden Du sidder saa urolig? Naa, svar mig, Hans!

Hans: Næ.

Faderen (til Hans, der kommer grædende hjem): Du har nok faaet Klø i Skolen?

Hans: Ja — for jeg havde ingen Tandpine.

De Børn.

— Men hvor bliver Tante af?

— Hun er i Færd med at gøre sig uimodstaaelig!

Hun havde det.

— Naa, saa stakkels Jokumsen er død. Hvad var hans *sidste Ord?*

— Ikke et Kvæk — Du véd jo nok, at han var *gift!*

Amerikansk.

Elly: Min Mo'er har allerede været gift i ti Aar.

Ketty: Æh — min Mo'er har allerede været gift ti Gange!

„Den sidste Blaa".

Mel.: Lille Egern sad —

Husker De „la Cour",
Chefen, der fik Fur
sammen med de smaa,
kære lyseblaa?
Han er ingen Nar,
viser, at man har
Lov og Retfærd her, den Sag er klar.

Korpset gik det galt,
det var højst fatalt,
hver en Blaamand stram
maatte kaste Ham;
hvad der før var „blaat"
blev nu brunt og graat;
kort sagt, som civilt var Korpset „godt".

Kun „la Cour" han ble'
i sin Værdihe',
som en Chef for dem,
der var jaget hjem.
Ventepenge fik
han et Aar, saa gik
Bahnson af; — ha! sikket Øjeblik.

Skæbnen er tit fæl
for en stakkels Sjæl;
tænk! den sidste „Blaa"
ku' ej Penge faa;
Ministeriet sa':
Penge, ja, nu ska'
Du straks faa saa mange Du vil ha'.

Kort! de vilde ej
gi' ham Lønning, nej,
Kassen ku' ej li'
det „Cour"mageri;
men la Cour blev gal,
og han sa': Betal!
eller skælv! — Jeg er en Helveds Ka'l.

Han for Retten kom,
Enden blev en Dom,
der paa „Chefens" Bøn
gi'er ham Kost og Løn,
i den Tid han maa
rundt saa ene gaa
og begræde sine tabte „Blaa".

Fiffig.

Peter (hvem det er forbudt at bede Onkelen om Skillinger): Aa, lille Onkel, kan Du ikke laane mig en Femøre, som Du ikke vil ha'e igen?

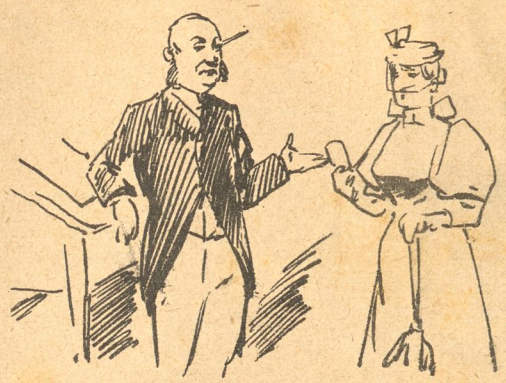

I Ægteskabskontoret.

En giftelysten Dame: Jamen jeg synes ikke rigtig om, at han har rødt Haar!

Ægteskabsmægleren: Det skal De ikke bryde Dem om. Han er jo næsten *skaldet!*

Galant.

En Dame: Det var da morsomt! Jeg tror, at alle Religioner er repræsenteret her i Selskabet — undtagen Hedninger!

Ritmesteren: Til Hedenskabet bekender jeg mig. *De* er min Gudinde, som jeg tilbeder!

Moderne Annonce.

En Forfatter, Naturalist til Fingerspidserne, søger en Forlægger, som ikke tager det saa nøje med nogle Maaneders Fængsel.

Ved Folketællingen.

Optælleren (i Embedsiver til en enlig boende ung Dame)! Sluttelig maa jeg spørge Dem, om De muligvis i Gaar har faaet Besøg, som har tilbragt Natten hos Dem?

Damen (rødmer dybt). Tableau!

Ved Øllet.

Første: Hvad Styrke angaar, tror jeg nok, at jeg kan melde mig. Jeg sætter bare Skulderen mod en Egetræsdør — saa braser 'en!

Anden: Jeg stemmer hundrede Pund med venstre Haand.

Tredie: Børneleg! Jeg bringer med min højre Haand et Jærnbanetog til at stanse.

De Andre: Det var som Pokker! Hvad er De da?

Tredie: Lokomotivfører!

Den bedste Del.

Ella: Jeg vil tilbringe Sommerferien med Romanlæsning.

Stella: Jeg vil *skrive* en Roman.

Bella: Og jeg vil *opleve* en!

I Køkkenet.

Slagtersvenden: Værs'arti' Frue! To dejlige Lammelaar, som De har bestilt.

Fruen: Aa, de er lækre, og saa ens, men det er kun kedeligt, at Halen mangler paa det ene.

I store Kongensgade.

— Der staar at Jordbærrene vil vorde, men Spørgsmaalet er hvad de *vil vorde.*
— De vil vorde *spist!*

Den slikne Præst.

En Landsbyhistorie.
Frit bearbejdet.
(Fortsat.)

I.

„Det er fælt, saa den Præst har travlt! I Dag fik han igen vævet ind i sin Præken, at vi skal vælge Mølleren ind i Sogneraadet. — Det kommer jo slet ikke ham ved! — Ikke en Smule! — Og jeg kan nu ikke for min Død lide den lumske, snedige Møller med sit koparrede Rævefjæs. — Forresten mener jeg ogsaa, at vi kan faa dygtigere Folk i Sogneraadet end ham. — Min Stemme faar han ikke, aldrig! — Jens Nielsen er den rette Mand, ham stemmer jeg paa!"

Haardnakket Trods, der rejser sig mod uberettiget Indflydelse, lyste ud af Sognefogdens solbrændte, glatragede Ansigt, mens han med faste Skridt gik henad Vejen.

Rolig og besindig, som hans Gang og hans Skikkelse, sagde Mads Olsen:

„Jeg er ligeglad, hvad han præker. Jeg tænker ved mig selv: Snak Du, som Du vil, jeg gør hvad jeg vil. — Men at han gaar omkring og ophidser vore Kvinder og saa godt som nægter at tage dem til Alters, naar de ikke vil love ham at overtale os Mænd til at stemme paa Mølleren, — det er dog for galt!"

Efter en lang Pavse tilføjede han: „Saadan har han baaret sig ad hos min Kvinde!"

„Det manglede bare buldrede Sognefogden løs. „Hvis den Præst ikke snart ser til at forsvinde her fra Sognet, saa sætter jeg aldrig mere min Fod i Kirken og mine Folk, bliver ogsaa hjemme!"

Begge gik igen en Strækning tavse med afmaalte Skridt, som det sømmer sig for ansete, velhavende Bønder. Saa begyndte Sognefogden igen:

„Du stemmer da heller ikke paa Mølleren?!"

„Jeg! — Naada! — det falder mig slet ikke ind. Og siden Præsten saa gærne vil have det, saa gør jeg det netop ikke. — Ikke for Guld!" „Ikke for Guld bekræftede Sognefogden.

Hvor Vejen delte sig i to Arme skiltes de to Naboer, hver gik hjem til sin Gaard. Sognefogeden kom pludselig til at tænke paa noget; han raabte over Engen til sin Nabo: „Kom over til mig i Eftermiddag, jeg har noget at sige Dig!"

„Det er godt. — Jeg skal nok komme!" lovede den godmodige Mads Olsen.

II.

Stor og venlig laa Sognefogdens Gaard, belyst af Middagssolen. Vinduerne vendte ud til det store af mægtige Ladebygninger flankerede Gaardsrum, i hvis Midte optaarnede sig en vældig dampende Møddinge, Bondens Rigdom.

Ved Siden af Stuehuset laa Staldene, store og rummelige, besat med velnærede Dyr. Ved Gaardens Bagside laa den indhegnede Frugthave. En smal Gang førte gennem Haven og endte i Gaarden, dèr. hvor Stald- og Ladebygninger næsten stødte sammen. Ved Staldmuren stod det gamle Hyldetræ, hvor Karen skulde gøre Bod.

Sognefogden var stolt af sin Gaard, som laa saa velhavende for ham, da han traadte ind gennem den smalle Gitterdør. Paa Møddingen spankulerede Gaardhanen om, kradsede op i den varme Gødning og kaldte med sit „Kluk, Kluk"! Hønseflokken til sig, for højmodig at overlade sine Koner de fundne Korn.

Bonden kastede et prøvende Blik paa det hele og fandt alt i Orden. Nu vendte han sig til Staldene.

Karen var allerede ivrig beskæftiget med at fodre Køerne. Hans tilsaa Hestene og gav dem Hakkelse, blandet med Havre; vældige Høbundter over Hestenes Hoveder blandede sin Aroma med Staldens stærke Dunster.

Sognefogden, der var en god Husbond, gik hen til Hans og sagde med kammeratlig Gemytlighed:

„Har Du hørt, at Præsten med Djævelsk Vold og Magt vil have, at vi skal vælge Mølleren ind i Sogneraadet?"

(Fortsættes.)

Cyklistens Klagesang.

Mel.: Rundt om i Landet lød en Sorg saa stor.

Hvad har vi stakkels smaa Cyklister gjort,
vi bliver forfulgt saavel i smaat som stort.
Politiets Direktør
taaler ikke mer som før
vi paa Kørebanen rider og paa Ridebanen kør'.
Han ligefrem er bleven saa morderlig bister
paa alle os smaa stakkels forjagne Cyklister,
endskønt han aldrig hører Støj
og ingensinde har Halløj
med os, naar pænt vi rider paa vort Køretøj.

Bare vi vidste hvad vi har forbrudt,
alle de større Gader bli'er forbudt
og saafremt for Gader smaa
helst af Vejen vi vil gaa
saa bli'er herefter Cyklen bare til at slæbe paa.
Jeg vil det Forslag vort Telefonselskab gøre:
Lad os paa Eders Traade med Cyklerne køre,
naar vi saa kommer susende
højt over alle Husene
generes ingen af os Tyvetusinde.

Naar Solen daler over Byen ned
og pænt vi cykler i Uskyldighed,
vil der komme en Betjent,
som med Sagerne er kendt
og sige: Stop min Ven, hvorfor er Lygten ikke tændt.
Et Fyrtaarn skal herefter paa Cyklen vi bære,
som med et Kæmpenumer forsynet skal være.
For Magistraten bli'er det rart,
for det er da saa soleklart
at Gasbelysningen paa Gaden bliver spart.

Cyklerne køre skal i langsomt „Skridt",
saadan i fulde Folks og Smaabørns Trit,
og da alt skal være snildt,
skal man ogsaa ha'e bestilt
et overmaade stort og numereret Skilt,
og hvert et Tal i Højden skal maale en Alen
og for at ses af alle. anbringes paa Halen.
Bevares vel, hvor Folk vil le,
naar saadan Tal de faar at se,
som: Nitten Tusind — Hundrede og Syvti tre.

Muntre Musikanter.

(Frit efter et Højreblad.)

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Nys i Odense By til en Fest
glade Sangere stævned' til Møde,
der var ingen af dem, som var „røde",
„Telegrammet" beviser det bedst.
Om hvorlunde de mored' sig flot,
kan i Odense Blade man læse. —
De har frygtet for at blive hæse,
derfor fugted' de Halsen lidt godt.

At Humøret ej pintes af Sorg
hos de Herrer, som dyrkede Sangen,
kan man slutte sig til af „Kankan'en"
omkring Lygten paa Albani Torv.
Og de Jyder Kasernen gav Ly,
de har lidt ganske rædsomt af Varme,
thi i Gaarden der dansed' de arme
splitternøgne med blaa Paraply.

I en Have en Sanger trygt laa
i et øsende Regnvejr og snued',
mens hans Venner stod rundt om og grued'
for den rædsomme Bjørn, som de saa. —
Da han vaagned' og fandt, til sin Harm,
han var pjaskvaaad fra oven til neden,
sa'e han: *Herre min Gud, sikken Sveden.*
Saa forstod man, at Manden var varm.

Trende andre forlod Moder Jord
og gik ud paa de rullende Vover; —
ak, men Baaden krængede over,
saa at Sangerne faldt over Bord.
Deres Ho'eder var tunge som Bly,
det var derfor de tabte Balancen,
men de misted' sgu' ej Kontenancen
og pjasked i Vandet helt kry.

Sejsten Sangere dyrkede „Sport",
over Stolene sprang de saa raske,
alt imedens de drak af en Flaske
Carlsberg Øl af den „gamleste" Sort.
For hver enkelt der drattede ned,
— og de dratted' desværre nok alle —
maatte han paa en Opvarter kalde
og gi' ham paa en Omgang Besked.

Hundred „Kalve" om Morgenen fandt
man i Læseforeningens Have,
tyve Mand var der om at begrave
disse Dyr, det er visselig sandt.
Alle Plæner var trampede ned,
og de „Bjørne" helt slemt monne rase;
thi fra Trappen den mægtige Vase
var i Haven brutalt kastet ned.

Se, det hele beviser jo klart,
at det var nogle kønne „Soldater" —
heldigvis: Socialdemokrater
holder Fester af noblere Art.
Men lad Højre nu hyle i Sky
om Moralen og Dyden herhjemme,
vi skal bede dem ej at forglemme
Sangerfesten i Odense By.

I Retten.

Assessoren: De har overfaldet og mishandlet Klageren, Redaktør Saks; hvorfor gjorde De det?

Indstævnte: Jo, for da jeg forleden havde en Kassemangel paa ti Tusind Kroner, skrev han i sin Avis, at der manglede 14,000 Kroner i Kassen! Og af den Grund har jeg maattet døje tusind Ulykker med min Kone, som troede, at jeg holdt Kærester for de fire Tusind Kroner!

En Jægersmand.

Godsejeren: Hvor bliver Kommersraaden af?

Jægermesteren: Aa, — han har nu i en halv Times Tid rendt omkring og skudt paa en Hare!

Paa Strøget.

— Ah, Du gi'er 'en i Diplomatfrakke og høj Hat Skal Du til Journalistmiddag?

— Næ jeg skal besøge min Svigermo'er.

— Aa, derfor har Du sat Skorstensrør paa — Du frygter for, at der bliver *Røg i Køkkenet!*

Fristende.

— Hvad er det for er smuk Bog, De har dèr?

— I den indfører jeg alle mine Forpligtelser . . Laan mig 50 Kroner, saa skal De ogsaa faa en Plads i den!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Hr. og Md. Duc-Quercy.

Nr. 29.

Kvinden

Søndag d. 21. Juli 1895.

Godt Forsvar.

Moderen: Du er da ogsaa en lille Klattemalene, saadan at vælte den gode Vin.

Gæsten: Barnet er uskyldigt, kære Frue, — Vinen er saa svag, at den er falden om af sig selv.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Det er ligegodt dog noget flovt
for de Mestre, de røgede Jyder,
nederdrægtigt de ligger og flyder
i den her Arbejdsseddel-Lock-out.
Der er morderligt Svendehumør,
ud paa Landet med Leen paa Skulder,
:,: mens de Murmestre gaar og faar Kuller,
Kuplen bli'r let i Varmen lidt skør.

Stakkels Lærere udgi'r en Bog,
som er Vidne om Kaarenes Slethed,
for man klarer sig ikke med Lethed
i sin Landsby, sin Sogneraadskrog.
Dèr med Slid og med Slæb ved sin Pult
sidder han, som i hundrede Ho'der
:,: proppe skal alle Kundskabens Goder,
mens hans Mave den knurrer af Sult. :,:

Skoma'er *Henriksen* blev ikke tam,
endskønt *Sylow* ham prøved' at sløve,
han var slet ikke Morder fra Løve,
Sylow bedre paa Brandfolk har Ram.
Selv Hypnosen man sparede ej,
Sylow strøg, ja han strøg saa han svedte,
:,: „lille Henriksen, sig nu det rette,
De er Morder"? — „Næ Gu' er jeg ej" :,:

Der var Mudder i Borgernes Raad
om to Hundrede Kroner, Gud bedre,
Strid blandt Byens de velvise Fædre.
Hansens Stemme den dirred i Graad.
Trier slap skønt han skulde væ't kæk,
der var bare to tapre Soldater,
:,: det var to Socialdemokrater,
for Minist'ren de ej løber væk.

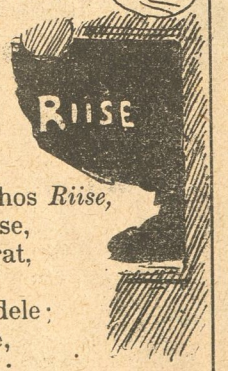

Klokken er over Et, det er Nat,
der er mørkt selv hos *Blanch* og hos *Riise*,
ingen Ungmøer man hører at fnise,
den Beslutning den kom jo ej brat,
overalt kan der kittes til Et,
saa man Smerten kan bedre fordele;
:,: før end enkelte skal ha' det hele,
bør de alle zusammen ha' lidt. :,:

Natbeværtningernes sidste Nat.

Mel. af den sidste Nat.

Fra Riises og til Rydbergs var forleden Aften
vældig Jammer der paa Fæ're;
Folk nippede med Suk til Druesaften,
for de vidste hvad der var i Gære.
Uhrets tvende Slag
varslede en Dag,
der ej skulde mere skue
Blanch's muntre Liv,
„Klostrets" Tidsfordriv,
og hver lystig Skæmt i *Riises* „Stue".
Hver en Svend, som
før i Rend som
vilden Hjort mod *Rydbergs* stak,
maa nu trøstløs søge
Klokken Et sin Køje
uden Naade, ja, og uden Snak.

Hver Pigelil som før, naar Aftensmaden
var fortæret, gik en Tur hos Blanch'ses,
hun maa nu tage sin Motion paa Gaden,
og træffe Vennerne ved „Ranch"ses.
Ej hun mere fro
skal til Klokken to
herske frit paa Glædens Steder;
nej, den Tid er Slut,
svundet hvert Minut,
svundet er de Nattens fejre Glæder;
slutte Fêten
i „Karethen"
naar at Klokken den er Et,
det er ikke hyggeligt,
det er vederstyggeligt,
naar man før den lyse Dag har set.

Ja, Piger smaa og alle raske Svende,
I maa nok gaa rundt omkring og hyle,
hvor skal herefter Eders Fjed I vende,
naar ved Nattetid at I har „Syle"?
Suk, I Piger smaa,
Natten falder paa,
Eders Fjed I hjemad vende,
„Blanch"s er lukket i,
al Ting er forbi,
Byen er ej mere til at kende.
Ingen Skraal mer',
ingen Skaal mer',
ingen Vræl i Natten sort;
al Ting er forstummet,
alting er fordummet;
enest' Udvej er at rejse bort.

Brudstykke af et Feriebrev

fra

lille Peter til Hjemmet.

Min lille Mo'r og kære Fa'r,
jeg har det godt paa Landet,
skønt jeg derhjemme godt det har,
er her det noget andet.
De kære gode rare Folk
mig hentede ved Toget,
og jeg behøved' ingen Tolk,
thi straks forstod jeg Sproget.

Dog kan jeg ej la' vær' at le
af Deres Talemaade,
de staver „a" med j-e-g; —
det er for mig en Gaade.
Men alt i alt er jeg saa glad
for disse rare Jyder,
og sikken Masse dejlig Mad
at de mig hver Dag byder.

Og Egnen her, som er saa skøn,
i Bakke — Dal sig bugter,
og Haven er saa frisk og grøn
med mange rare Frugter.
Bag Huset er en lille Dam,
hvor Ænderne sig søle;
paa Marken staar de søde Lam
og Køerne som brøle.

Jeg tumler mig i Mark og Vang,
hvor Solen rigtig brænder,
og naar jeg vender hjem engang,
I næppe nok mig kender.
Jeg bli'er saa trivelig og trind
af al den gode Fløde,
min Hud er brun og paa min Kind
der blomstrer Roser røde.

Det eneste, som piner mig
og gør min Glæde blandet,
det er at ej enhver som jeg
kan komme ud paa Landet.
Den kvalme Luft i Stuer smaa
i Hovedstadens Gyder,
først nu jeg rigtig tænker paa
her hos de brave Jyder.

Peter.

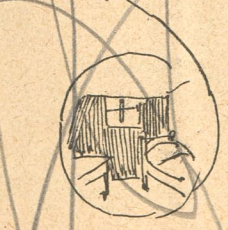

Barnlig Opfattelse.

Lille Pige: „Tante! Nu tror jeg nok, at vi faar en lille Bro'er."

Tanten: Sikke noget Snak! hvorfor tror Du dog det?

Lille Pige: „Jo, for Fa'er er syg, og naar Mo'er er syg, saa faar vi jo altid en lille Søster."

Hvis det var nødvendigt i Stedet for Bønner at opsende Guldstykker til Himlen, vilde næsten alle Mennesker være Gudsfornægtere.

Nu til Dags lyder for mange Folk Bibelens Tekst saaledes: I *de „Andres"* Sved skal Du æde dit Brød.

Den nemmeste Patriotisme er den, at være stolt af sit Fædreland.

Fyrsternes Tapperhed kræver ofte stort Mod af Undersaatterne.

I Retten.

Assessoren: De er en Gang tidligere straffet for Bedrageri og fjorten Gange for Tyveri!

Tiltalte: Ja, med at stjæle har jeg aldrig Held!

Forsigtig.

Husmoderen (til en Tigger): Jeg vil give Dem Middagsmad, naar De vil hugge mig den lille Slump Brænde dèr

Tiggeren: Hm! . . . . Hvad har De til Middag?

Undsélig.

— Man siger, at Fabrikant Igle ejer et Par Mlillioner. men han svarer kun Skat af én!

— Jo, for han er saa undsélig!

Ved Bordet.

Grossereren: Efter Stegen at dømme er De forelsket, Line!

Kokkepigen (forskrækket): Er den brændt?

Grossereren: Nej; men det bedste Stykke er skaaret af!

Drøj Kritik.

Gæstgiveren: Har De nogensinde smagt Mage til denne Rødvin?

Politiskriveren: Jo, jeg kan nok huske Smagen fra i Formiddags, da jeg ved en Fejltagelse stak Pennen i Munden.

Klog af Skade.

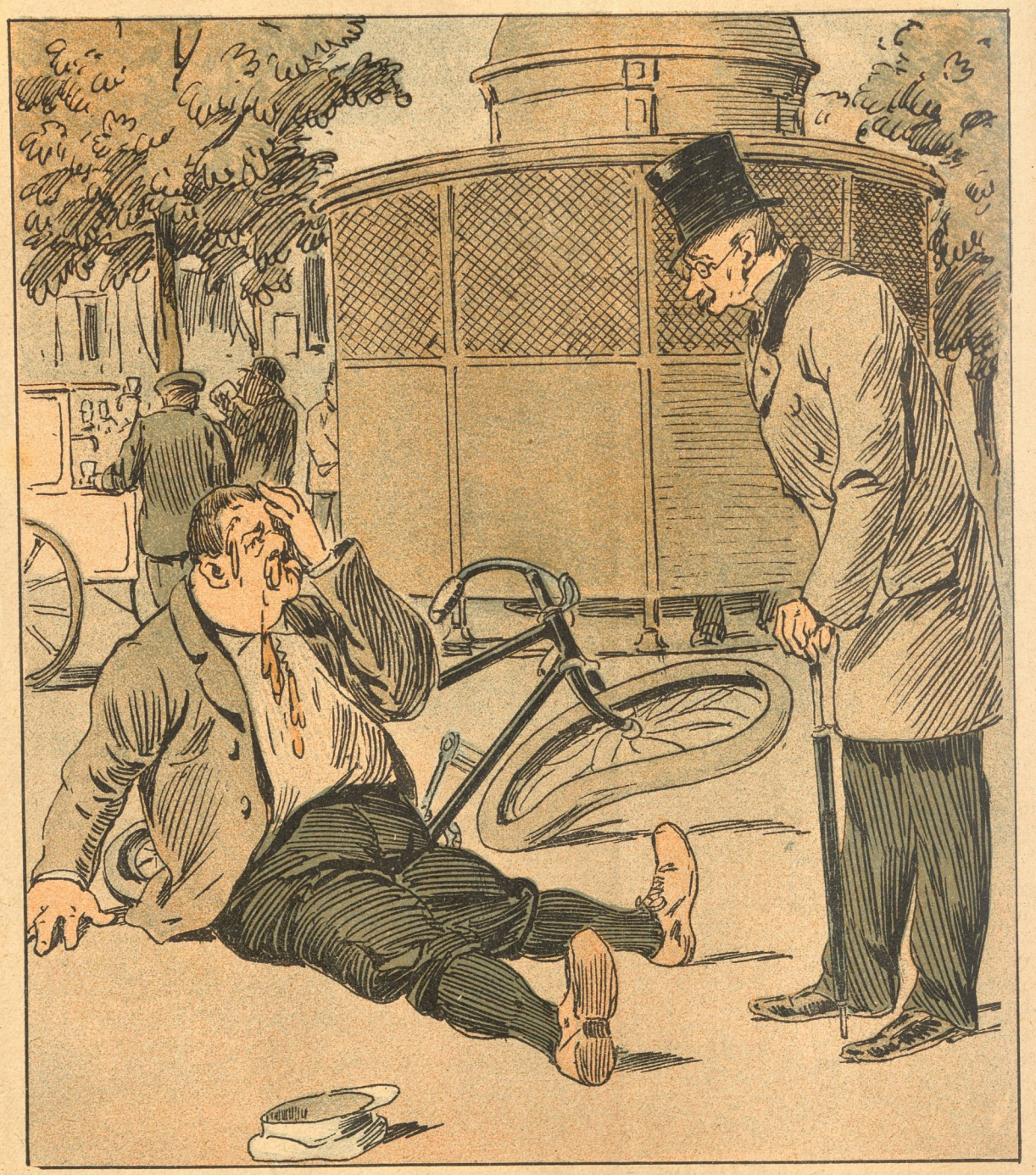

— Er det Deres første Cykletur?
— Næ — den *sidste!*

Bedre Udsigter.

— Ja, se dengang vi havde Dalere, da var det jo vanskeligere at blive rig, end nu, da vi har Kroner.

— Hvorledes det?

— Jo, for nu har man den *dobbelte* Chance for at blive Millionær.

Den slikne Præst.

En Landsbyhistorie.
Frit bearbejdet.
(Fortsat.)

Karlen havde rigtignok ikke hørt et Kvæk af Præstens Præken, men han lod som om han kunde den paa Fingrene og sagde „Ja—a".

„Jamen det bliver der ikke noget af!" erklærede Bonden hidsig. „Det skal blive Løgn, siger jeg! Bare fordi Præsten vil have det. Det skal, min Salighed, blive Løgn! — — Naar bare jeg vidste, hvordan jeg skal forhindre, at den fordømte Møller bliver valgt. Naar jeg bare vidste det!"

Hans havde udspekuleret et Skælmsstykke og lo ved sig selv.

Mens Bonden stod og plagede sin ikke meget øvede Hjærne med at tænke, havde Karlen sin Plan færdig, saa sagde han tørt:

„Jeg har det!"

„Hvad for noget?"

„Jeg skal nok sige Dig det, Husbond, saasnart jeg er færdig med Hestene!"

Men Sognefogdens Utaalmodighed gav ham ikke Tid til at vente. Han tilkaldte den anden Tjenestekarl og gav ham Ordre til at gøre Hans's Arbejde færdigt. Hans tog han med sig ud i Frugthaven, og her drøftede de To hviskende Karlens Plan.

Efter at der var spist til Middag gik Hans omkring til en Del Nabobønder og bragte dem en hemmelig Efterretning fra Sognefogden. Denne selv ventede endnu paa Mads Olsen og gik saa sammen med ham til Kroen, hvor de holdt Raad med de der tilstedeværende Byfæller.

III.

En høj, velnæret Skikkelse i lang sort Dragt gik med raske Skridt langs den smalle Vej til Sognefogdens Gaard. Af og til spejdede Skikkelsen til alle Sider i Mørket uden at sagtne sin Gang. Da Uhret paa Landsbyens Kirke slog ti var Skikkelsen naaet til Gaarden, og aabnede, som En der er lokaliseret, Gitterdøren, som fører ind til Haven. Nu gik Skikkelsen lige hen mod det gamle Hyldetræ.

I Staldens Skygge bemærkede Skikkelsen Omridset af en kvindelig Figur. Den stille Nattevandrer spurgte hviskende:

„Er det Dig, Karen?"

„Hvem er det?" lød det hviskende tilbage.

„Er det Dig, min Pige?" Han gik nær hen til hende.

„Godt. Bed nu tre Fadervor og fremsig Trosbekendelsen, saa giver jeg Dig Syndsforladelse."

„Højt"? spurgte Kvindeskikkelsen.

„Næ! — ganske sagte! — Jeg kunde ogsaa skænke Dig Boden, thi jeg kan binde og løse, men det er bedre, at Du beder, forinden Du modtager Naaden!"

Han var nu kommen tæt ind paa Livet af hende og greb hende om Hofterne. Hun betragtede ham, saa hans af Begær funklende Øjne og ogsaa hendes brændte med en ejendommelig Glød.

Efter en Pavse spurgte han utaalmodig: „Er Du nu færdig"?

Næ, endnu ikke! lød hendes Hvisken.

„Saa skynd Dig lidt!" trængte han paa. Da hun havde endt sin Bøn vedblev han:

„Se saa nu vil jeg give Dig Syndsforladelse"! Han omsluttede hende med sine Arme og holdt hende fast, som i en Skruestik, trykkede hende ind imod Muren og forsøgte, at kysse hende. Hun værgede sig og vendte Hovedet snart til venstre, snart til højre.

Opfyldt af et blændende Sansebegær skændte han med lav, hæs Stemme:

„Dumme Gaas! — Du skal ikke være snærpet, naar Naaden kommer til Dig!"

Han kendte af Erfaring et meget behændigt Greb, som han nu anvendte.

Med sin højre Haand greb han hende om Hagen og med den venstre paa Panden, saaledes holdt han hendes Hoved fast og trykkede et glødende Kys paa hendes Mund.

Men bestyrtet foer han tilbage. (Sluttes.)

Fyrsten er do'lig.

Livlægen: Jeg beklager at maatte forbyde Deres Højhed enhver aandelig Anstrængelse i længere Tid.

Fyrsten: Jamen regere maa jeg da?

Livlægen: Selvfølgelig.

I Regnvejr.

Kræmmeren (til Kommis'en): Mikkelsen, det *regner!* Skynd Dem at ta'e de *vandtætte Regnkaaber* ind, der hænger udenfor — ellers bliver Varerne jo *totalt ødelagte!*

Man vilde øjeblikkelig afskaffe Fattigdommen, hvis Storborgerne kunde berige sig derved.

Naar Staten bliver religiøs, spekulerer den paa en eller anden Undertrykkelse.

Der prædikes aldrig med større Overbevisning om Forsagelse, end mellem to rigelige Maaltider.

Evadatteren.

Emil: Fa'er, hvorfor gav Vorherre Eva til Adam?

Ella: Aa, hvor Du er dum! Hvem skulde ellers have forført ham?!

Naar Fyrsten snorker, lytter Hofmændene begejstret til og forsikrer hverandre, at finere Aandrigheder har de aldrig hørt.

Spydig.

To Læger roser sig gensidig af deres talrige Patienter.

— Tænk Dem, sidste Nat blev jeg vækket fem Gange!

— Hvorfor anskaffer De Dem ikke noget Insektpulver?

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg véd ikke hvor det kan være, min Kære, men jeg synes, at siden dennehersens Sædelighedstragedie i Politiet er Direktøren bleven aldeles vild paa Kareten og vil ha'e alle Mennesker galt op at køre, først Cyklisterne, og bagefter Arbejdsvognene, som hverken maa køre her eller dèr, og skal det blive saadan ved, kommer Magistraten vist til at forsyne Eugen Petersen med et Bremseapperat, for at han ikke skal løbe løbsk, hvis man da ikke foretrækker at be' ham stige ned fra Bukken og aflevere Pisken til en ny Kusk, der bedre forstaar at køre i Københavns Gader uden at mase alle andre Vogne i Smadder, og saa kan man jo la' Petersen blive Amtmand paa Saltholm eller saadant et roligt Sted, hvor hverken Cykler eller Arbejdsvogne kan genere hans Ligtorne, og kan han ikke alene holde Styr paa Køerne derovre, naar de somme Tider vil bisse, saa kan han jo faa Meyer og Borelli eller Smukke Petersen med sig, for de er jo vant til at rende paa Jagt efter forfløjne Fruentimmer, og vilde uden Tvivl bidrage meget til Sædernes Forbedring blandt Øens Befolkning, men med alt det er det alli'evel kedeligt at det ikke kan nytte at man si'er til Manden: Ta' 'en med Ro, Petersen, og la' vos nu være Mennesker fra i Da' a'! for tænk, hvis vi skal ha'e Sylow i Stedet, saa bli'er vi allesammen hypnotiserede li'som Skomager Henriksen, der var mistænkt for at ha'e myrdet en Løve eller en Spækhøker, hvilket det nu var, og stjaalet hans Syle, men Skoma'eren var ikke saadan til a' pille op i Syningen, skønt Dommeren la'e ham i Blød i et helt Aar og Valdemar Petersen krængede og vendte ham li'som en gammel Støvle og ikke undte ham Blund i Øjnene, men det hjalp altsammen ikke, og Sylow skød ikke Pappegøjen dengang, saadan som Professor Matzen, der blev Fuglekonge, saa at man vel nu maa titulere ham Hans Matzen, og nu vil jeg ønske, at han i sin Regeringstid ordentlig vil tyre Kamelen, kvæle Abekatten, la' Lærken kvidre og hver eneste Da' trække om med en Bjørn, saadan som det sig en rigtig Fuglekonge egner og anstaar, paa det at hans Navn kan straale i sin fulde Glorie i Fuglekongernes Historie; men se, ikke en Gang den Glæde har man af Skade, at han ka' bli'e Fuglekonge, desformedelst at han ikke har meldt sig ind i Broderskabet, hvor man vist forresten ikke mærker stort til Friheden og endnu mindre til Ligheden, men alli'evel vilde det gotte mig svært at kunne drille alle de misundeli'e og indbildske Fruentimmer jeg kender, med at si'e: Skade er saamæn ude paa Skydebanen og skyde Pappegøjen. Men ak, du lieber — Skade er nu engang ikke skabt til nogen Kones Glæde, og dersom jeg ikke var overbærendes og tog mig af Sagerne, saa sku' De se en Re'lighed, men nu maa De endelig la' mig løbe, kæreste, rare Fru Stork, for jeg véd jo, at kun faa Koner har den Taalmodighed som jeg, og det gør mig i Grunden ondt for mange sølle Mandfolk, som lever i et sandt Helvede, fordi Konerne gør Kvalm og lamenterer og holder Gardinprækener til langt ud paa Natten og laver Fest i flere Dage i Rad, naar bare Manden har været lidt ude paa Viften, som De si'er, eller paa andre Maader har begaaet en eller anden Letsindighed, og derfor har jeg besluttet sammen med nogle Damer at oprette *et Værnehjem for ulykkelige, værgeløse Mænd*, der ikke tør komme hjem til Konen saalænge der er Røg i Køkkenet. Vi gør Regning paa en voldsom Tilslutning, og vi spekulerer paa at købe Sølvgadens Kaserne, men jeg er bange, at den bliver for lille. Tak for Kaffe!

Aristokrati.

En rig engelsk Aristokrat besøgte Amerika og blev gæstevenligt modtaget hos Bekendte i Newyork. Da han skulde rejse tilbage til England spurgte man ham, hvad han syntes om Amerikanerne. „Jeg kan godt lide dem", svarede Lorden, „men jeg savner noget".

„Hvad da?" spurgte Amerikaneren.

„Jeg savner Aristokratiet", svarede Englænderen.

Am. (naivt): Hvad er det for noget?

Engl. (forbavset): Aristokratiet? Det er naturligvis de Mennesker, der intet bestiller, der lever ligesom Deres Fædre, der heller ikke bestilte noget, lige saa lidt som Deres Bedstefædre. — kort sagt, Aristokratiet.

Am.: Aa, jo den Slags har vi saamæn nok af, men vi kalder dem bare ikke Aristokrater. Her hedder de — Landstrygere og Vagabonder.

I Salonen.

Løjtnanten: Kommer lige fra Skydeøvelsen. Overordentlig anstrængende!

Damen: Skydning maa da være meget let!

Løjtnanten: Ja, for Dem, Frøken! De sætter Dem bare hen og lader Amor skyde for Dem!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Hr. Hjalmar Branting og Frue.

Nr. 30.

KLOVEN

Søndag d. 28. Juli 1895

Ved Inspektionen.

Generalen: Hr. Kaptejn, det Defilé, som De har at passere, er til højre og venstre besat med stærke fjendtlige Infanterimasser, og det hele sluttes af et fjendtligt Batteri. Hvorledes vil De nu forholde Dem?

Kaptejnen: Tage min Afsked, Hr. General.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Du skønne fortryllende Kirsten.

Kør ikke paa tværs over Strøget,
for saa bliver *Tevedor* vred,
nej, Du maa sgu' være fornøjet
med *Petersens* Redelighed;
han har sine Skrupler og Sorger,
al Kørsel nu volder ham Mén,
den kørende Bonde og Borger
ej fatter din Storhed, *Eugén*

Til Esbjerg paa Cycle der kørtes,
ja tænk, selv en Frøken var med,
bevares hvor Benene rørtes,
det galdt blot at komme afsted.
De jolled', de svedte, de ased',
ja Kors, hvor de rubbede sig,
og Tusinder Mennesker mased'
til Pælen paa Roskildevej.

En Levemand, ja det er gruligt,
han snød, naa det gætter man straks,
en Opdager søgte om muligt
den Gavtyv at faa i sin *Sachs*.
Thi staar den Grosserer paa Dækket,
i Tanker om Faroers Nil,
da faar han paa Dansk højst forskrækket
et Tilbud om venligt Eksil.

Saa endtes den jyske Batalje
med Sejr for vor Arbejderhær,
saa mangen en Højrekanalje
nu sidder helt gnaven og tvær.
Selv *Fred'rik*, som slet intet meldte
i Leder om Jydernes Kamp,
i Hjærtet til Ønsket dog hældte,
at Svendene skulde ha' Tamp.

Hr. *Ingerslev* vil ikke havé
de *Røde* i Søndermark ud,
men Frelsermænd de kan sgu' lave
Komedie med Tro og med Gud,
og Højre kan Haven rasere,
ja drikke sig fulde og slaas,
selv Plæner og Vækster spolere,
men det skal gaa ud over os.

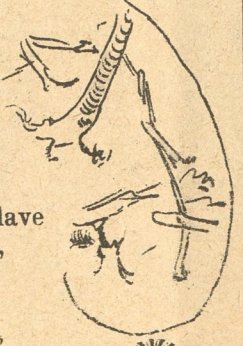

Tivolis Feriefest.

Kære Ravn!

Skal vi være enige om, at Tivolis saakaldte Feriefester for Børn bliver med hvert Aar mere barnagtige? I Stedet for at Direktionen burde følge med Tiden og erindre, at Tidens Børn kræver noget andet og mere, end hvad man maaske i gamle Dage kunde glæde vore Forældre og vore Tanter og Onkler med, gaar Direktionen i den Grad i Barndom, at den løber omkring i 50 Øre-Butikerne og opkøber alle de *Dukker* og *Skibe*, som den kan overkomme — det vil forresten ikke sige stort! — og saa laver den en hel Fest med en Lodtrækning, hvor vi Børn har alle mulige Udsigter til *ikke* at vinde en Gevinst, — hvad der forresten er det bedste ved hele Historien, for jeg vilde ikke være i Stand til at begribe, hvad jeg skulde stille op med saadant et Fartøj, og min Kusine Ellen siger, at hun ikke for alt i Verden vilde være bekendt at gaa en Gade lang med en af Tivolidukkerne! Og det giver jeg hende Ret i, for de er ligefrem umulige. Og hun siger, at hun vilde synke i Jorden af Skam, hvis en af hendes Veninder traf en af Gevinstdukkerne i hendes Dukkestue. Nej, maa jeg saa be'e om en Pakke fine *Cigaretter*, sa'e Ellen, og det siger jeg med, for det er der da Mening i, og det kunde Direktionen da nogenlunde være bekendt at byde Byens Børn. Og saa vil jeg jo nok sige, men det sa'e jeg ikke til Ellen, for hun er skrækkelig jaloux, at et *Frikort til „Kisten"* vilde gøre sig ganske anderledes end de fjollede Skibe, som man dog ikke kan sejle med, for ser Du, kære Ravn, saadan et Kort kunde man jo faa megen Fornøjelse af, og det var noget, som vilde give en vis Anseelse blandt Ens Bekendtskab af andre unge Herrer, og jeg tør vædde en Skive paa, at alle raske Drenge stormer Tivolis Tælleapperater den Dag, da der opføres mindst 500 Frikort til „Kisten" som Gevinster ved en Feriefest. Hvad Kusine Ellen angaar, saa tror jeg, at hun paa egne og Veninders Vegne vil betragte lige saa mange Frikort til *Arenateatret* som et forholdsvis tilfredstillende Arrangement, og skal der endelig være Tillægsgevinster, saa véd jeg at de omtalte Cigaretter eller en Flaske virkelig fin *Parfume* vil gøre hende meget glad. Om Tivolis ærede Direktion i en kommende Sæson vil berede os — sine vordende Abonnenter — en Overraskelse ved at sætte e Par første Klasses *Cykler*, (Herre og Dame), som Hovedgevinster er kun en beskeden Henstilling fra min Side, som jeg ikke drister mig til at haabe, at der straks bliver taget Hensyn til, men paa Kusines og egne Vegne haaber jeg i al Fald at se et *Guld-Dameuhr* og en meget lang *Tobakspibe* med Weichselrør paa næste Sæsons Gevinstfortegnelse. Men lad os være fri for Skibe og Dukker — ellers er jeg bange for, at det ender med Sukkerstænger og Chokoladecigarer!

ærbødigst
Kai.

Den lykkeligste Kærlighed er Selvkærligheden, thi den finder altid fuld Genkærlighed.

Fyraften.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

Maar Luften er plumret og lummer,
saa er det min Sandten ej Spøg
at staa hvor Maskinen brummer,
i Kulos, i Damp og i Røg.
Man ønsker, saasnart det er Sommer,
at nyde den frie Natur,
man sukker og ser paa sit Uhr
til Fyraften kommer.

Med Flid og med Slid og med Slæben
fra Morgen til Aften det gaar,
men hvad har vi ud af vor Stræben;
en Brøkdel er alt hvad vi faar.
I Arbejdskøbernes Lommer
gaar Lønnen for hele vort Slid;
selv ejer vi næppe en Hvid,
naar Fyraften kommer.

I Jylland var Mestrene slemme,
paa Gaden de satte hver Svend,
dog maatte de Herrer fornemme
at sligt ej gaar upaatalt hen;
thi Offentligheden som Dommer
holdt ikke af Mestrenes Strid. —
Nej, saadan en Fyraftenstid
lidt uventet kommer.

De Herrer, som gjorde sig krasse,
bør mindes hvad nys de har gjort,
for Fremtiden bør de jo passe
at selv de ej sættes paa Port;
thi firer de ej et Par Tommer,
saa kan det let hænde de maa
i Arbejd' hos Svendene gaa,
naar Fyraften kommer.

Enhver maa i Sandhed erkende
at Livet er idelig Strid,
en Strid, som ej vil tage Ende,
før engang vi er vandret did,
hvor ej findes Vinter og Sommer,
hvor ej findes Sult eller Tørst,
se da antager jeg først
at Fyraften kommer.

Kedeligt.

Skræderen: Saa, her er jeg igen! Har De nu ogsaa i rette Tid underrettet Deres Herre om mit Komme?

Tjeneren: Naturligvis – han er allerede forduftet!

Hævn.

Værten (til Opvarteren): Hvad har det Par henne i den mørke Krog hidtil fortæret?

Opv.: Hele Eftermiddagen to Kopper Kaffe!

V.: Ikke mere! Tænd straks Gasblusset i den Krog

Ogsaa en Livsstilling.

— Dèr gaar Mikkelsen. Hvad lever han egentlig af?

— Af *Mangel paa Beviser.*

Dagen derpaa.

Fuldmægtigen: Hr. Kontorchef, jeg har paa Ballet i Nat i en Rus friet til Kanceliraadens Datter!

Kontorchefen: Naa, og De ønsker?

Fuldmægtigen: Naar Kanceliraaden kommer for at udspørge Dem angaaende mig, saa sig — alt det værste om mig, som De kan finde paa!

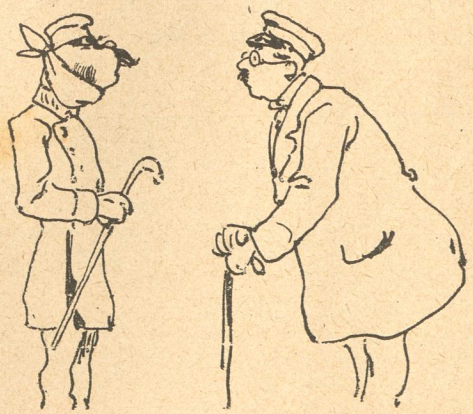

Rar Forretning.

I Provinsen. Postmesteren (møder paa Gaden Politimesteren, der har et indbundet og opsvulmet Ansigt): Død og Pine, hvor har man lavet Dem saadan til, Politimester?

Politimesteren: Jeg har været henne og udpante en Bistade!

Nobelt.

Arbejderen: Jeg har læst i et Blad, at Deres Hund er løben bort — her bringer jeg Dem den igen!

Baronesssen: Meget vel . . . . (til Tjeneren) Johan, tryk den Mands Haand paa mine Vegne!

I Apoteket.

Farmaceuten: Det var da ikke nødvendigt at ringe mig op Klokken 1 om Natten, fordi De vil købe for 5 Øre Lakrits, — det kunde vel nok udsættes til i Morgen.

Nattesværmeren: Gør De Vrøvl oven i Købet, fordi jeg vil unde Dem min Søgning! Gaa De bare hen og læg Dem — jeg kan købe mine Varer paa et andet Apotek.

Tung Beslutning.

Lægen: Deres Mand er meget syg; som De siger, har han allerede ligget i otte Dage, — hvorfor har De ikke ladet mig kalde tidligere?

Fruen: Aa, Hr. Doktor, det var bestandigt saa strængt for mig at beslutte mig til dette sidste *fortvivlede* Skridt.

Den slikne Præst.

En Landsbyhistorie.
Frit bearbejdet.
(Sluttet.)

Det var ikke en Kvindes Læber han havde kysset, men fra den formentlige Karens Mund lød en barsk Stemme; højt og haanligt klang det for hans Ører:

„Stop lidt, slikne Hr. Pastor! Saadan leger vi ikke!"

I samme Nu greb to kraftige Arme ham om Livet, løftede ham trods hans fortvivlede Modstand højt i Vejret, bar ham ind i Gaarden og stillede ham op midt paa Møddingen.

Og holdende ham fast ved Kraven, raabte den falske Karen:

„Halløj, Folk! Kom herud og se vor ny morsomme Hane!"

En af Ladeportene aabnede sig og en Del Bønder kom til Syne. Hver af dem havde en tændt Lygte i Haanden, og med et haanligt Grin stak de en efter en Lygten op i Ansigtet paa den narrede Præst.

„Godaften, Deres slikne Velærværdighed!" lo Bønderne spottende.

Præsten stirrede paa dem, stum af Raseri og Skam. Saa faldt hans Blikke paa det formentlige Skriftebarn, der fra Siden stak Hovedet frem og lo, medens Øjnene lyste nok saa skadefro.

„Aa, jeg Idiot!" sukkede Præsten. Det var jo ikke den yndige Karen, som han troede, men den Gavtyv Hans, der havde taget Karens Klæder paa, for at lokke ham i Fælden. Aa, kunde han bare mane hele denne hylende Bande lige ind i Helvede, det vilde have været ham en stor Lettelse.

Støjen havde lokket Gaardens øvrige Beboere til. Dèr henne ved Stuehusets Dør stod Sognefogdens Kone og ved Siden af hende stod den Pokkers Tøs Karen med de dejlige bare Arme, og lo saa hun fik Taarer i Øjnene; — lo ham ud, ham — Præsten!

Nu tog Sognefogden Ordet:

„Hr. Pastor, at De er gaaet saa ynkelig i Vandet, er Deres egen Skyld. Havde De ikke blandet Dem ind i vore kommunale Sager, saa var det ikke faldet os ind at bekymre os om Deres Anliggender. Lad dette lære Dem til, en anden Gang at lade os være i Fred og lade os vælge de Mænd, som vi vil og som vi kan bruge, og paatving os ikke Deres gode Venner. Vil De love os det?"

„Ja, i Djævelens Skind og Ben! — Men jeg vil jeg ikke længere være Deres Præst! Jeg søger mig en anden Menighed!"

„Gør De bare det! Her vil Ingen græde efter Dem!" sagde Sognefogden tørt og vendte sig til Hans:

„Slip ham nu og lad ham løbe!"

Bonden havde opnaaet hvad han vilde. Alt andet var ham ligegyldigt. Historien med Karen var ham en ren Biting, noget hverdagsagtigt. Hvad kom det ham ved, at Præsten vilde kysse hans Tjenestepige?!

Men Hans var af en anden Mening.

„Nej, Husbond! — Præsten bliver lidt endnu, jeg har ogsaa et lille Ord at tale med ham!"

Og vendende sig til Præsten, sagde Hans i en truende Tone:

„Jeg vil bare raade Dig, Du slikne Præst, at Du for Fremtiden lader min Kæreste være i Fred. Skriv Dig det bag Øret, min sorte Ven, ellers vanker der morderlige Klø, forstaar Du. Stik saa af! — I Aften er Du sluppen billigt, men vogt Dig!"

Saa slap han ham og nu løb Præsten, saa hurtigt hans Ben kunde bære ham, ad Landsbyen og Præstegaarden til, forfulgt af Bøndernes skraldende Latter.

Jylland.

Mel.: Jylland mellem tvende Have.

Jylland mellem tvende Magter
nylig stedet var i Nød,
Mestrene med vrede Fagter
nægted' deres Svende Brød;
Mur- og Tømrermestre smaa
vilde stolt for Æren slaa,
stolt for Æren slaa.

De erklæred' uden Nysen
hver en Svend, de kendte, Krig.
Fraadende med harmfuld Fnysen
brød de ud i vilde Skrig:
Hver og en skal ha' Dada,
som ej vil sin Seddel ha',
ej sin Seddel ha'.

Krigens Larm og Bulder hørtes
viden over Sø og Land;
strængt i stramme Tøjler kørtes
Mesterhæren, Mand ved Mand.
De i Svinefylking tryg
satte tappert Ryg mod Ryg,
tappert Ryg mod Ryg.

Men ej Svendene gav efter,
de som Børn af Cimbria
kæmped' mod af alle Kræfter
under mangt et rask Hurra,
indtil pludselig en Dag
Sejren kaared' deres Sag,
kaared' deres Sag.

Mestrene med Tort og Skade
maatte trække kortest Straa,
rasende og grumme flade
ud af Striden de mon' gaa.
Lange Næser uden Tal
førte de fra Slagets Val,
de fra Slagets Val.

Ej de mere vistnok skrider
ud mod Svendene i Strid;
heller de i Tavshed lider
under denne „nye Tid",
der har givet dem sit Knæk,
dæmpet deres Mod saa kæk,
deres Mod saa kæk.

Jylland mellem tvende Magter
er ej mere stedt i Nød,
mellem Parterne en Pagt er
sluttet nu for Liv og Død.
Ej den brydes sikkert før,
Mestrene de tror de tør,
tror igen de tør.

Enn liden Krønike

blifver at berætte om den store Kamp, ther i Sludtningen aff det nittende Aarhundred stod imellem Cimbrerne indbyrdis.

Paa then Tiid uar det cimbriske Folkeslag inddelt i to Klasser, nemlig en Klasse, som heed Mestre och en som heed Suende. Aff diisse to uar Mestrene en stolt och hoffärdig Race, der al Tiid hafde ynsket at undertuinge Suendene och ofte forsøgt derpaa, huilket dog huer Gang uar falden ud till deris egen Skade, thii Suendene uar ett stærkt och modigt Folkefærd, ther ey gafv tabt, men kæmpede for deris Frihed till sidste Mand.

Skeete det da, att Mestrene efter eet aff deris mange Angreb paa Suendene hafde samlet Kræfter nogen Tiid och troede att kunne uøve et nytt Forsøg. De samlede alle deris Stridskræfter och faldt over Suendene, ther imidlertid ey gafv tabt, men rustede sig och modtog then fremstormende Fjende med alle de Uaaben, de hafde till deris Raadighed.

Och fandt nu then haardeste Striid Sted, som then cimbriske Halvø nogen Tiid har uæret Uidne till.

Ther blefv kæmpet i mange Dage, og Seyren hældede snart till Suendenes, snart till Mestrenes Siide. Da lød then 25. Juli, Anno 1895 efter Kristi Byrd ett stort Frydeskriig fra Suendenes Siide, thii nu uar Seyren vunden och Fjenden ueg paa alle Kanter. Inden Natten uar kommen, uar Mestrene paa uild Flugt ofvor thæt Heele, deris Slagorden uar sprængt och alt tabt. Men Suendene priiste Seyren och uar glade och lykkelige, thii nu uar Mestrenes Magt brudt for stedse, och Suendene behøfde ey att lefve i stadig Frygt for Ofverlast fra deris Siide.

Dette err Krøniquen om den store cimbriske Kamp mellem Mestrene og Suendene. Och err alt, huad her err prentet, then rene Sandhed, huilket ikke kan siiges om alle Krøniker.

Finis.

Hos Fotografen.

Fotografen: Saa, og nu et fornøjet Smil!

Studenten: Paa Minuten — naar De laaner mig 10 Kroner!

Det vil vise sig.

— Er den Herre, som trakterede Dem med en Cigar, en Ven af Dem?

— Véd det ikke endnu. Jeg har endnu ikke tændt den.

Ved Øllet.

— Det maa alligevel være en sløj Bestilling, at være Diplomat.

— Hvorfor det?

— Jo, for man læser næsten hver Dag i Bladene: En næsten ny *Diplomatfrakke* sælges for Spotspris.

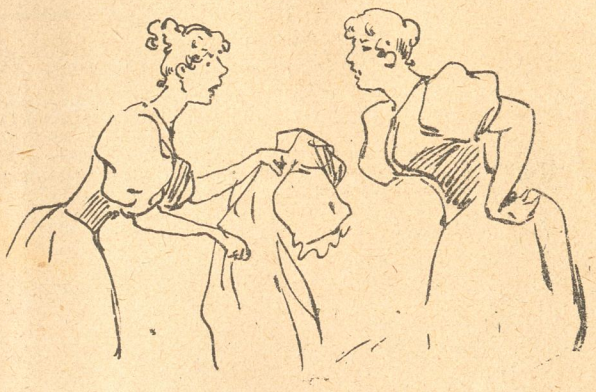

Dagen derpaa.

Fruen: Men Hanne, hvad ser jeg? De har jo havt min Balkjole paa til Ballet! Mage til Uforskammethed har jeg aldrig oplevet. Har De da slet ikke *skammet* Dem?

Pigen: Jo, det kan De bande paa Frue. min Kæreste sa'e, at dersom jeg endnu en Gang mødte med den Klud paa, saa slog han op med mig!

Scenevant.

Gæsten: Naa, lille Peter, hvad vil Du saa være, naar Du bliver stor?

Peter: Li'som Fa'r. Fjerde Mand til en Sjavs.

Hun kender dem.

Husets Frue (til en smuk ung Kone, der kommer noget sent til Kaffeselskabet): Vi har saamæn lige nu talt om Dem, kære Frue!

Den unge Frue: Ah — det er ikke smukt af Dem; jeg har jo slet ikke gjort Damerne noget.

I Kneipen.

— Havde jeg ikke haft den Hund, saa var jeg for længe siden død af Sult.

— Hvorledes det?

— Jo, ser Du, nu har jeg solgt den tolv Gange, og hver Gang var Hunden hjemme igen førend jeg.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Moderne Væddekamp.

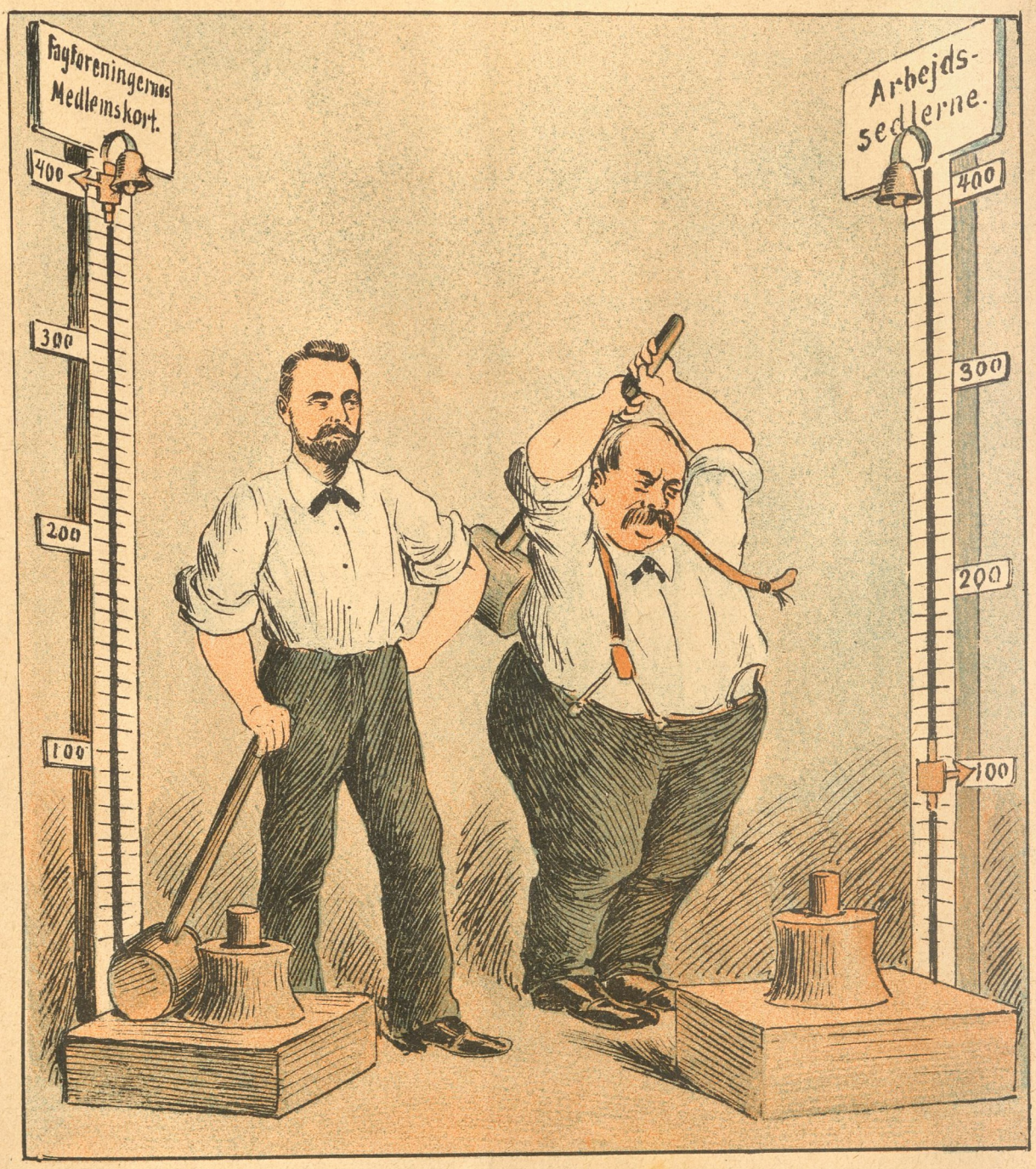

Interiør fra Mæglingen i den store Lock-out.

Nr. 31.

RAVNEN

Søndag d. 4. August 1895.

En kærlig Ægtemand.

— Du, her staar sg'u én i „Ravnen", den er ligefrem til at grine sig ihjel a'.
— Aa, lad mig faa det Nummer. *Det* maa jeg ha'e hjem med til min Kone.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Livet er en Byrde, Korset maa man bære,
og for mange er det ingenlunde let,
vore Præsters Kors er for Eksempel svære,
det gik op for vor Minister *Bardenfleth;*
medens Menighedens Altergang bli'r lettet,
han om kristne Ofre trækker Præstenettet.
Fred'riksbergerne staar allerførst i Rækken,
tred've Tusind hældes skal i Præstesækken.

Vores *Kvæg* maa ikke frit til Marsken rende,
thi Agrarerne dernede gi'er det Fur,
og man véd ej naar det Forbud sig kan vende,
skønt vi nys dernede havde Hr. *la Cour,*
jyske Landmænd snart kan komme fælt paa Potten.
hvis Agrarerne sig tit gebærder saad'n;
men hvis Landarbejderlønnen bare vokser,
kan vi konsumere vore egne Okser.

Jagd er død, aa Herregud, hvad Sorg dog sket er,
aldrig faar vi en som ham i Folkets Thing,
dog maaske kan *Colding* spille „dumme Peter"
gøre Grin og lave kaade Bukkespring;
ak, men aldrig mere faar vi dog tilbage
Folkethingets rigtig gode, gamle Dage,
dengang Højres vilde Jagd var her i Landet,
og Grev *Holstein* fik ham til at gaa i Vandet.

Det er *Høst,* paa Marken Leer hvine,
Kornet falder for den flinke Høstmands Fod
eller ogsaa for moderne Slaamaskine
Propri'tæren finder den er meget god,
den med Smørelse ta'er brillant til Takke,
kan omtrentlig sætte Kornet op i Stakke,
og Maskinen ej vil over Lønnen mukke,
hvorfor sku' saa Propri'tæren gaa og sukke?

Det er *Hundedage,* hele Pressen sveder,
for det er jo ogsaa nu Agurketid,
efter Nyt den stakkels *Fredrik* gaar og leder
og er glad hver Gang han faar en lille Bid.
Nys i „Folkets Røst" han prøved' Sommerdrikke,
men de Svar han fik behagede nok ikke,
for de gik jo nærmest ud paa The og Vandet,
det vil *Fredrik* ha' med Cognac dygtig blandet.

Familieliv.

Mel.: Prinsen af Arkadien.

Jeg hører til de smaa Husarer,
der ligger hist paa Jægerspris,
I tror maaske at vi er Pariaer,
det tror de fleste rim'ligvis.
Nej! tværtimod, vi har saa godt det her
som hjemme hos vor Fa'r og Mo'r,
for Chefen har os alle grumme kær,
han er os baade Søster, Bro'er.
Vi lever som en stor Familie,
en grumme. grumme stor Familie;
Fi-Fa-Fi-Fa-
Familie.

Hver Morgen Chefen til os kommer
og gi'r os The paa Sengen, jøs!
og aldrig nogen Tid han brummer,
nej, vi faar hver et Morgenkys.
Saa staar vi op, og Chefen vasker
os smukt og kæmmer vores Haar;
og hvis en af os ikke rask er,
til Dokt'ren straks han med os gaar.
Jo, jo, vi lever *en* Familie
og har det godt som Markens Lilie,
Mi-Ma-Mi-Ma-
Markens Lilie.

Naar vi saa spise skal til Midda',
saa gi'er han paa os Hagesmæk
og sørger for, at hver faar lidt a'
hvad der er lækrest, aa, gaa væk.
Saa sover vi til Middag alle,
mens Chefen gaar og passer paa,
at ej vi ud af Sengen falde,
og at ej Fluerne os naa.
Det hører nu til hans Familie-
det hører nu til hans Familie-
Pi-Pa-Pi-Pa-
Pi-Pa-Pligter.

Naar Solens Straaler mer ej stege
saa vaagner vi forfriskede,
og saa gaar ud vi for at lege
i Gaarden og i Staldene;
saa rider til Motion en Tur vi,
indtil vi bliver ked dera',
og har en kærere Passion vi,
saa dyrker vi den bare, ja.
Det er saa rart i en Familie,
naar hver faar Lov at ha' sin Villie,
Vi-Va-Vi-Va-
Vi-Va-Villie.

Naar Aft'nen kommer gaar til Sengs vi,
naar vi har faaet vores The,
for efter Søvn og Hvile læng's vi,
men først gi'r Chefen paa os Ble;
saa sover vi og drømmer sød'ligt
om alt det gode Chefen vil,
og er om Natten det lidt køligt,
gaar han og dækker lunt os til.
Se, saadan gaar nu vort Familie-
se, saadan gaar nu vort Familie-
Fi-Fa-Fi-Fa
vort Familieliv.

En Københavner med „K“.

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

Jeg fødtes et Sted i Møntergade
om Natten mellem 1 og 2.
Med langstrakte Ben og Fødder flade
jeg traadte mine Børnesko.
Jeg voksed' op og blev en Svend,
og altid er jeg med paa den. —
Jeg er en rigtig Gut
med Liv og Fut.

Hvor Sporvogne rasle har jeg hjemme;
i Folkesværmen er min Plads,
jeg lytter til Sælgekonens Stemme
og føler mig ved den tilpas.
Hvis jeg kom bort fra København
da blev det mig et grusomt Savn
blot jeg til Valby gaar,
jeg Hjemve faar.

Som sagt, jeg er ægte Københavner,
jeg tumler mig i Glædens Favn,
Humøret jeg ingensinde savner,
naar blot jeg har mit København.
Selv om min Pung er sløjet a',
— kan jeg en Tur ad Strøget ta'.
Der er meget at se
og fri Entré.

Men har et Par Kroner jeg i Fikken
er jeg ej god at komme nær,
saa bli'r der Appel i Trommestikken,
jeg færdes baade her og der.
Bevares, hvor jeg hænger i
i Cirkus og i Tivoli. — —
Naar Mønten slipper op
saa si'er jeg — Stop!

Ret aldrig jeg kunde mig bekvemme
til Ophold i en Ravnekrog,
hvor Sludder og Sladder hører hjemme,
jeg kan ej lide saadant Sprog.
Nej, jeg vil være frank og fri,
jeg hader al Slags Snærperi. —
— Jeg „Fuldblods“ er husk paa,
saagar med „K“.

Til Jubilarerne

ved Brandvæsenets 25 Aars Jubilæum den 1. August.

Til Capt. E. L. Benzon.

Du været har i Ilden før,
hvor Kuglerne de fløjte,
den Ild, den slukkes ej som den
Du dyrker nu ved Sprøjte.

*

Til Capt. C. H. A. Carlsen.

Som Sømand véd Du god Besked
med hvad der angaar Vandet.
og den Erfaring gør Dig nu
en hel Del Gavn paa Landet.

*

Til Sprøjtemester C. J. P. Schmölker.

Din Lærer lærte Dig en Gang
en Løgn, blandt andre slemme,
at vi — ja, Du maa rigt'nok lé —
ej „Slanger“ har herhjemme.

*

Til Sprøjtefører F. C. Andersen.

Naar Sprøjten til en Ildløs skal,
med Klogskab Du den fører,
derfor Du megen Hæder faar,
men næppe mange Ører.

*

Til de Menige
Nr. 55, H. B. Rasmussen og Nr. 74, H. V. Olsen.

I de forløbne Aar I er,
det tør jeg dristigt sige,
paa Redningsstigen højere naaet
end paa Rangens Stige.

Paa Herregaarden.

Forvalteren: Hr. Skovrider, har De set vor unge Baron til Hest?

Skovrideren: Ja—a! Han sidder jo paa Hesten. som en Klat Smør paa en varm Kartoffel.

Aa de Kvinder.

Hun: Nej Petersen, sig intet — jeg véd, at Du ikke elsker mig mere, ellers vilde Du ikke saaledes blotte mig overfor mine Veninder.

Han: Hva' ba'! Blotter jeg Dig?

Hun: Naturligvis. Jeg ejer jo ikke en ordentlig Kjole at ta'e paa.

Familielighed.

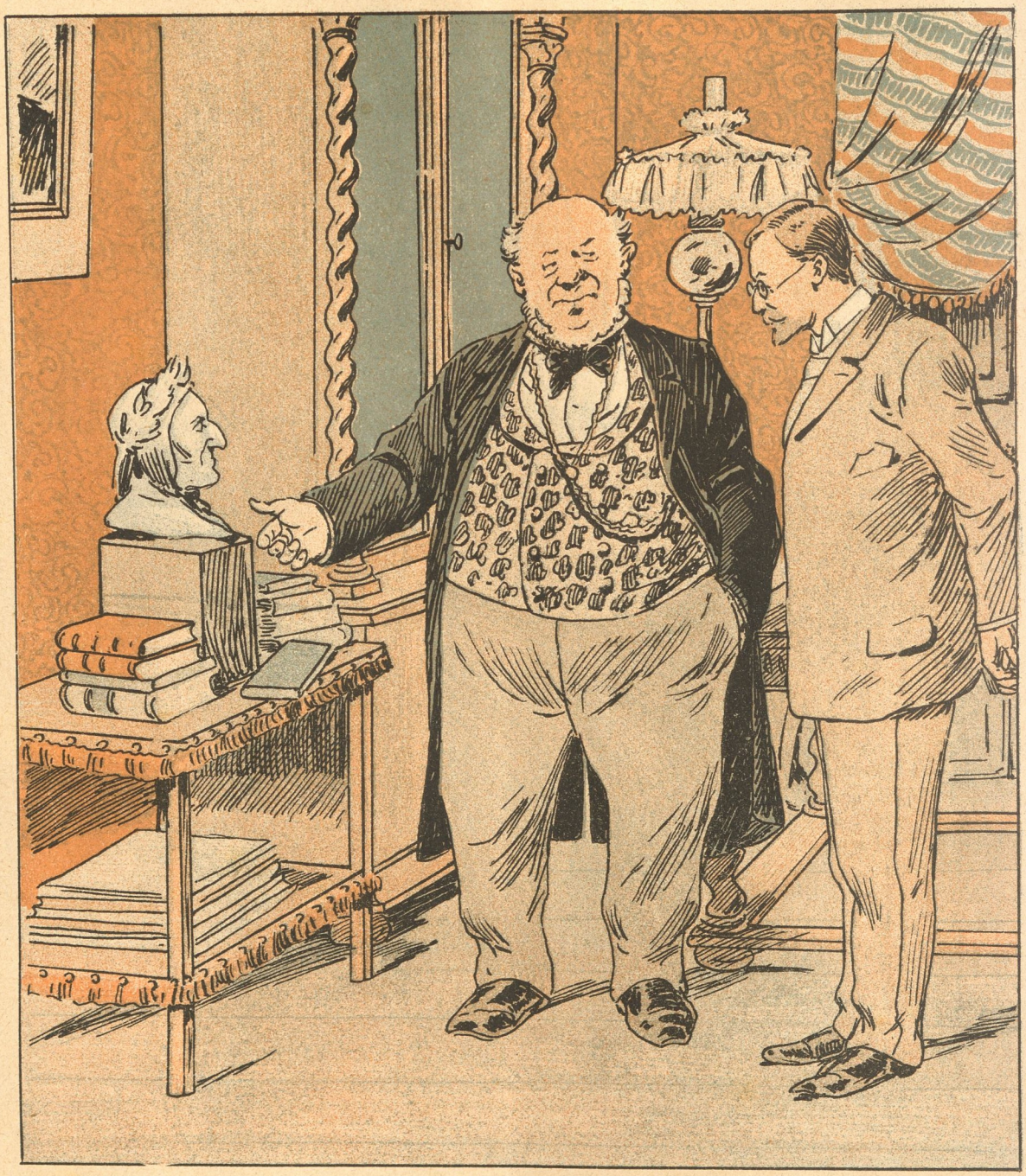

— Næ, hvor Du har det pænt og smagfuldt! (Stanser foran en Buste) men hvem forestiller det?

— Dante Allighieri.

— Aa, *Tante* Allighieri. — Himmel, sikken Familielighed! — Det er grangivelig Din Moders Ansigt.

Imødekommende.

— Nu er jeg for tiende Gang kravlet op paa femte Sal for at faa mine Penge. Kan De virkelig ikke gøre noget for at spare mig den Ulejlighed?

— Det skal jeg sige Dem. Laan mig 100 Kr., saa at jeg kan leje mig en Bolig i Stueetagen.

Subordination.

Af Oswald Berger.

Den Menige Johan Czapka i . . . . Regiment havde i nogle Dage været i godt Humør.

Endelig — efter halvandet Aars Forløb — skulde han gensé sin Fødeby og sin kære Anna, som han paa Minuttet maatte forlade, „da Kejseren kaldte ham".

Siden dengang havde han hverken set sin Fødeby eller sin Kæreste.

Hun vilde jo rigtignok gærne have rejst ind til ham, men den stakkels Pige havde ikke Raad til at betale Rejsen fra den afsides beliggende bøhmiske Landsby til Wien, og han . . . ja, han havde flere Gange søgt om Orlov, men havde stedse faaet Afslag. Hvorfor? Ja, det kan vist hans Løjtnant give Oplysning om. Vor Ven havde engang klaget over Hr. Løjtnantens Opførsel. Men det gjorde Czapka kun én Gang. Siden undlod han det klogelig.

Det var et ganske ejendommeligt Tilfælde, at han igen kom til sin Fødeegn. Det traf sig, at netop *hans* Regiment var blevet beordret til at deltage i de store Manøvrer, der skulde finde Sted i hans Hjemstavn, og det vilde uden Tvivl oftere komme til at berøre Byen, da Terrænet der omkring var særlig egnet til Manøvrering.

Om Aftenen vilde han trods den strænge Hr. Løjtnant slaa sig løs, og han vilde ile til sin hjærtenskære Anna, for igen engang ret at kunne passiare med hende. Aa, han havde jo saa meget at sige hende! Han kunde ikke skrive det altsammen, det tager sig saa stift, saa klodset ud paa Papiret, men nu . . .

Endelig oprandt Dagen da Regimentet „i stolte Rækker" og med „klingende Spil —" som Bladene saa smukt skrev — forlod Kasernen, marscherede til Banegaarden, og blev stuvet ind i Vaggonerne; Lokomotivfløjten gav Afgangssignalet, og Toget dampede afsted.

Den anden Del af Vejen blev tilbagelagt i Marsch.

Czapka følte ikke Solens brændende Glød, han bekymrede sig ikke om Landevejens Støv, der fyldte Næse og Mund, han marscherede modigt afsted og havde kun den ene Tanke: at gense hende, sin kære Pige.

Tropperne nærmede sig bestandig mere hans Fødeegn, og hvem beskriver Czapkas Glæde, da han hørte, at netop hans Bataillon skulde indkvarteres i Landsbyen K . . ., hans Fødeby, hvor ogsaa Anna havde hjemme. Nej, det havde han ikke vovet at haabe!

En vild Glæde greb ham, og han marscherede saa hurtigt, at Korporalen flere Gange maatte kommandere ham til at blive i Geleddet; men Længsel vedblev at drive ham fremad, bare fremad! . . .

Endelig marscherede de ind i Byen, og det gik ganske, som han havde tænkt sig. Blandt de sammenstimlede Landsbyfolk, der forbavsede betragtede den sjældne Begivenhed, stod ogsaa hans Anna, hvem han i et Brev havde meddelt, at han med Regimentet vilde komme i Nærheden. Anna havde skyndt sig, da hun hørte, at Militæret nærmede sig Byen. Da hun saa ham, lyste hendes Ansigt af Glæde, og hun udbrød atter og atter. „Der er Johan! Der er Johan!" og vinkede til ham. Men Johan maatte, da Korporalen gik lige ved Siden af ham, marschere videre, rolig og stift. Men han følte, hvorledes Vaabenfrakken blev ham for snæver. alle Slags Følelser rørte sig igen i hans Bryst og det truede med at sprænges . . . Blodet steg ham til Hovedet. Han troede, at han skulde kvæles.

„Naa, Czapka! Op med Hovedet! Fodslag! fast! fast! Trit! En, To: Ikke drive! Tre, Fire!" lød Løjtnantens Stemme.

Denne Paamindelse bragte ham til at tage sig sammen Han strammede sig op og marscherede som alle de andre, indtil de gjorde Holdt oppe paa Pladsen foran Kirken, hvor de fik anvist deres Kvarterer.

Czapka havde faaet Kvarter i den øvre Del af Landsbyen, medens Anna boede i den nedre Del. Men det generede ham ikke. Han benyttede det første fri Øjeblik til at hilse paa sine Forældre, og saa ilede han afsted til *hende*. Det var, som om *et* Glædesskrig lød fra dem Begge, de nød Gensynets Lykke og gik Haand i Haand ud til deres gamle Yndlingsplads i Gaarden, hvor de altid plejede at passiare sammen, og han begyndte nu at fortælle hende om sit Soldaterliv. Der kom af og til Taarer i Pigens Øjne, men der gives jo ogsaa Glædestaarer! Maaske var det saadanne . . . .

Annas Forældre havde et lille Værtshus. Da det begyndte at regne, søgte Anna og Johan Ly i Gjæstestuen. De sad tæt ind til hinanden og byggede Planer, talte om, hvorledes det altsammen skulde være, naar han igen var „fri". Da hørte de pludselig en Sabels Klirren, Døren blev revet op, og Hr. Løjtnanten traadte ind. (Sluttes).

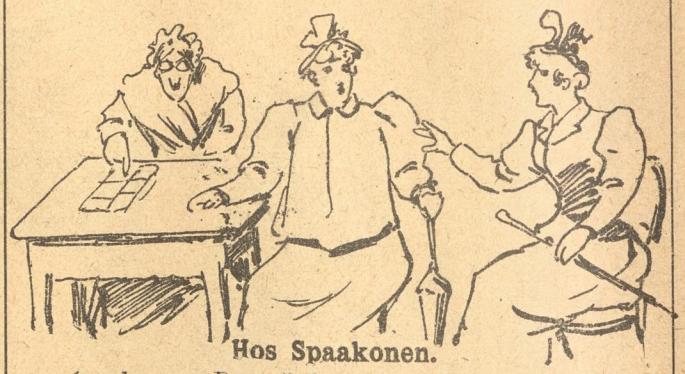

Hos Spaakonen.

Spaakonen: Der vil komme en Herre i Deres Hus med mange Penge og blondt Haar.

Mine (til Line): Det er Humbug. Efter min Erfaring har de rige Herrer *slet ingen Haar!*

Logisk.

Moderen: Giftermaalet er en Sag, der maa overvejes alvorligt og nøje. Mændene bliver Dag for Dag slettere.

Datteren: Jamen, saa maa man virkelig skynde sig saa meget som muligt med at gifte sig. Thi jo længere man venter, desto slettere Mand faar man.

De Børn.

Gæsten: Sig mig, lille Oskar, hvorfor ser Du saa vredt.

Oskar: Fordi De altid spiser hele Kagen og dog ikke gifter nogen af mine Søstre.

Bag paa Sporvognen.

— For Fanden, skal De da i et væk blæse mig Røgen fra Deres nederdrægtige Kvalmepind ind i Ansigtet!

— Ja, ikke sandt, det er en ussel Cigar. Den er fra Kaalstok & Co. paa Høtorvet; men prøv nu engang denne Sort fra Kluderup & Søn, som jeg repræsenterer, saa skal De mærke en Forskæl.

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, men saa maa De jo vide, min Kære at lisom vi staar inde i Tivoligaard, som forresten lisaa godt ku' hedde Thranekær, saa spø'r Skade om jeg ikke ku' ha' Lyst til at smage en af Lorry Feilbergs varme Æviskiver, mens han gik ind og kiggede lidt paa Troldtøjet inde i Elverhøj, for sel' var jeg jo morderli' bange for at blive trykket ihjel i Trængslen, for man ka' jo nok begribe, at det ikke gaar rigtig og ordentlig til, hvor der er Nisser og Elverpi'er med i Spillet, og det var naturligvis osse bare Skade om at gøre at bli'e a' med mig, for at han rigtig ku' sla' sine Volter med Nymferne derinde, og saa fik han jo Lov at stikke a' en hal' Times Tid, og imens gik jeg paa Æviskiverne, som næsten var gloendes, og skyllede dem ned med et stort Glas Puns, og saa sad jeg saadan i min egen Begribelighed og tænkte paa, saa underligt det kan gaa et Menneske, som nu denne Lorry Feilberg, som oprindelig var Jurnalist lisom Heiberg og saa mange andre ærede Samtidige, der i sin Tid prydede „København"s Forside, dengang man ku' sige, at Bladet det var et Blad, som man ku' kalde et Blad, som havde literær Interesse og holdt Idéens Fane højt — tror jeg nok det hedder; men saa tog Feilberg fat paa at redigere Adresseavisen, som ha'ede endnu mange flere Medarbejdere end „København", men skønt de fleste Medarbejdere i Adresseavisen gi'er Penge til for at faa Lov til at fylde Spalterne, jeg har saamæn sel' betalt flere Kroner for forskælli'e Bidrag, baade om halle Logepladser i det kongeli'e og om vores Pappegøje, som vi var nødt til at sælge af Mangel paa Plads, for jeg ska' si'e Dem, min Kære, den vilde ikke la' Skade ha' Ro til at sove til Midda', og hver Gang der var no'en der gik med Løren til Laanekontoret, saa skreg den himmelhøjt: „Polieti, Polieti!" for Fuglen var jo vant til at se Politibetjenten smide Politiefterretningerne ind ad Døren, men Folk, som vilde laane, blev forskrækket og troede at Pappegøjen var dresseret til at kalde paa Politiet, saa var 'et jo at Feilberg alli'evel blev ked af at lave Pressesylte og flyttede over paa den anden Side af Gaden og begyndte at bage varme Hveder og alt til Faget henhørende, som gaar strygendes til hal' Pris efter Klokken 9 om Aftenen, og tænk, nu har han allerede tjent saa meget, at han kan dominere alle Æviskiveforretninger her paa Pladsen, for De véd jo nok, min Kære, at der rundt omkring i Borgergade og Adelgade, Regnegade, Møntergade og forresten osse i Gothersgade og Kronprinsessegade og endnu flere Gader florerer en Mængde Æviskiveforretninger med Rabarbergrød og Syltetøj, som allesammen leverer den bedste Æviskive i København, og det er denne nye Bransje som Lorry Feilberg vil sla' op til en Storstadsindustri, og han ku' jo aldrig faa noget bedre Sted til at starte sin Æviskiveforretning paa end netop Tivoli, og hva' Æbleskiverne anbelanger, saa er de udmærkede og en smagfuld Tilvækst til Tivoliprogrammet, og mangen Aften, naar jeg stod derinde og knejsede efter Raketterne, har jeg forgæves staaet og spekuleret paa Meningen af de profetiske Ord: *Guldregn og Æviskiver.* Men nu er de paa en vidunderlig Maade gaaet i Opfyldelse, og nu er jeg med. Som sagt, min Kære, Lorry Feilbergs Æviskiver er storartede, men de vilde være endnu bedre, dersom man efter Kl. 9 ku' faa dem til *hal' Pris.* Tak for Kaffe!

Kommissionen angaaende Børns Behandling foreslaar bl. a. Oprettelsen af et *Overværgeraad.* De Militærgale vil under alle Omstændigheder foretrække et — *Over-Geværraad.*

Berømt er den, hvem Bladene ikke mere kalder „Hr".

Fremskridt.

— Jeg læste forleden i et tysk Blad, at en Gardeløjtnant havde dresseret en Okse til Paraderidning.

— Det vilde være meget praktisk saadan et Oksekavalleri. Det vilde samtidig kunne tjene som Proviantmagasin.

I Pølsefabriken.

Fabrikantens Søn: Fa'er, nu véd jeg, hvorfor Pølserne har Skind.

Faderen: Naa, — hvorfor da?

Sønnen: For at man ikke skal se alt hvad der er i dem.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En Agrar.

Naar Herremanden er hjemme paa sin Gaard.
Naar han taler for „det betrængte Landbrug"

Nr. 32.

Revyen

Søndag d. 11. August 1895.

Garnisonslæsning.

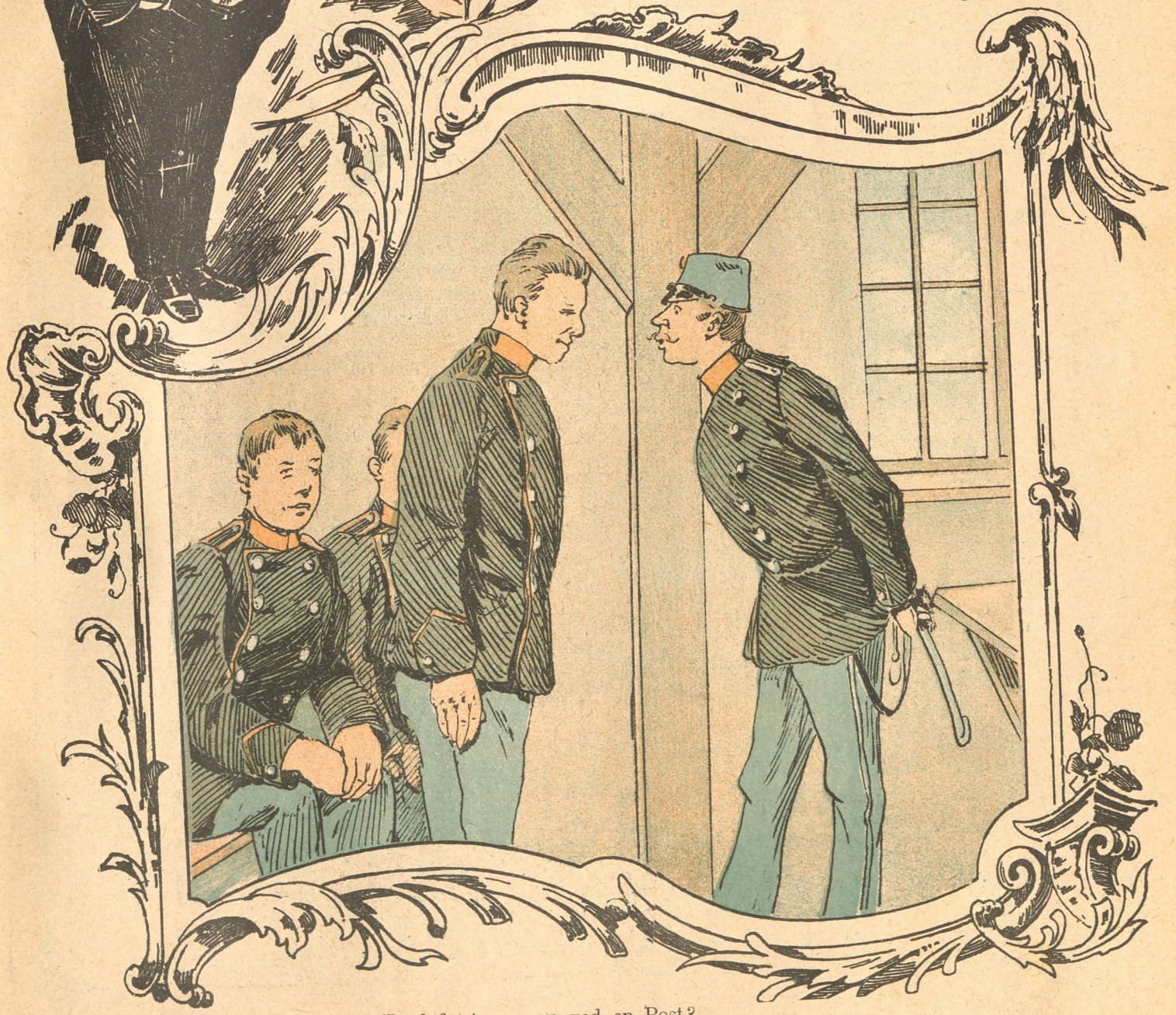

Løjtnanten: Hvad forstaar man ved en Post?
Den Menige: Det er ham, der staar udenfor, naar vi andre spiller Sjavs!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Ovre hist i Ribe By
Kvæg man foreviste,
dernæst krøb en Del i Ly
og i Fællig spiste,
slesvig-holstensk Festtegn paa,
Sønderjyde gal sig saa,
tordned' løs ved Bordet
da han havde Ordet.

Skattens Bog er kommet ud,
Kors for fine Navne,
Ahlefeld aa Herregud
lad ham aldrig savne,
gid at vores egen *Thott*
al Tid sig maa klare godt,
gid ej han med Taaren
komme skal paa Gaar'en.

Bojsen, hin Kommandør,
Jesper Bahnsons Bane,
glemmer det, han loved' før
hvem ku' saadant ane!
Limpind er ham hver Reform,
han vil ha' Forfatningsstorm,
slig Kovending, Kære,
gør Dig ikke Ære.

Ovre i en liden Stad,
Ørsted mon den hedde,
sad en rigtig dreven Rad,
som ku' Syle redde,
Kassens Bund han skrabed' rén
holdt sig paa den grønne Gren,
hviler nu paa Briksen
udi Port'moniksen.

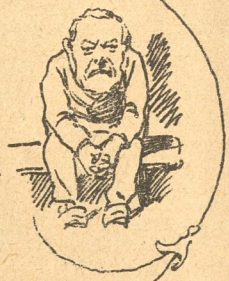

Dygtig Klø faar *Wilhelm Beck,*
nu af Højres Blade,
selv „Avisen" hæver væk, —
ak, men det er Skade,
at den hele, gamle Tro
gaar i skæve Morgensko,
gør ej Spor af Nytte,
sku' i Skraldebøtte.

Generalens Vise.

Frit efter Forholdene.

Jeg synge vil en Vise,
en Vise uden Pral,
og deri vil jeg prise
en tapper General.
Han for hver
Officer
er en Fader iblandt andet,
passer paa
sine Smaa,
hvor de gaa og hvor de staa.
Saa snart et Blad sig nærmer
en Smule til dem hen,
straks er han der og skærmer
med Vingen Kyllingen.
Hurra, Hurra! endnu
en Gang Hurra, Hurra!

Hver Morgen han studerer
Aviserne med Flid;
hvad dèr han observerer
det gør ham sjælden blid.
Maliciøs,
grum og bøs
han sig rejser i sin Vælde,
slaar i Bord,
bruger Ord,
han er kort sagt grumme „stor".
Til Retten han begiver
sig mørk og barsk i Sind,
og næste Dag saa bliver
bemældte stævnet ind.
Hurra, Hurra! endnu
en Gang Hurra, Hurra!

Saalunde er forleden
det ogsaa Wiinblad gaaet;
tænk, lige midt i Freden
han har en Stævning faaet.
Wiinblad sad
ved sin Mad,
aned' ikke nogen Fare,
men nu véd
han Besked,
Thomsen svoret har en Ed
at ville *Langhorn* hævne
med Ild og Blod og Sværd.
Derfor han la'er indstævne
Wiinblad i Ledingsfærd.
Hurra, Hurra! endnu
en Gang Hurra, Hurra!

At Kampen slemt vil rase,
derom jeg tvivler ej;
kan *Thomsen Wiinblad* „mase"
han siger vist ej Nej!
Hu ha ha,
naa da da!
Gud véd hvem der bli'er paa Valen.
En og hver
Officer
gaar omkring saa smaat og lér.
Saalænge Bølgen ruller
i Frederiksholms Kanal,
mon nogen skulde staa sig
imod en General.
Hurra, Hurra! endnu
en Gang Hurra, Hurra!

I Høst.

Se først æ der Herren, Etatsraad Munch.
(Af „Redaktionssekretæren.")

Derude paa Landet, i Mark og i Vang,
hvor alting er ellers saa tyst,
der hører for Tiden man Leernes Klang,
og Arbejdet gøres med Lyst.
Mens Bonden har Tanke for Kærne og Straa
mod Himlen sit Øje han vender;
han ønsker blot Solskin beholde vi maa,
saalænge til Høsten den ender.

Den yndige Ferietid snart er Slut
og Skolen begynder paa ny,
derude paa Landet saa mangen Smaaglut
ta'er hjem til den plumrede By.
Med solbrændte Kinder de kan vende hjem,
og frisk Luft de fik jo i Brystet.
De jubler af Glæde, man mærker paa dem,
at de en Del Sundhed har høstet.

I Tivoli man inviteres til Fest,
som holdes i Tivoligaard;
om Elverhøj synes jeg lige godt bedst,
Carl Lund sine Sager forstaar.
Enhver Aktionær han kan smile med Lyst,
for dem er jo Festen fuldstændig;
de glæder sig til den fortrinligste Høst,
— i Kassen gaar Mønten behændig.

Om Fædrelandskærlighed prækes der smukt,
og Folk manes fremad til Strid.
Som Slagtekvæg bliver man simpelhen brugt
og mange bli'er til Invalid.
Der høstes den triste Erfaring, at man
med Liren faar Lov til at trave,
og stundom lidt Udbytte indhøstes kan
ved Fester i Rosenborg Have.

De modige Brandmænd, en Pryd for vort Land,
som nys Jubilæum har holdt,
beklager sig hverken for Ild eller Vand,
men klarer sig stadigvæk stolt.
Den vældigste Ildløs paa Kornet de ta'er,
dog skælver de ikke en Smule;
at Publikums Yndest de indhøstet har,
det lader sig slet ikke skjule.

Aforismer.

Af *Alexander Dumas.*

Hvad der undertiden trøster mig, er den Iagttagelse, at Geniet er begrænset, men Dumheden ikke.

* * *

Ægteskabets Lænke er saa tung, at to Mennesker — mangen Gang tre — maa forene sig for at kunne bære dem.

* * *

Mange Mennesker angrer intet saa oprigtigt, som deres gode Handlinger.

* * *

En Kvinde fængsler os ofte mere ved den Utroskab, vi gør os skyldige i, end ved sin Troskab.

* * *

Livet er den sidste Sædvane, man har at miste, thi det er den første, som man har modtaget.

* * *

Hvem der dræber sig selv, er en Dødsdømt, der rammer sin Bøddel og ombringer ham.

* * *

Strides aldrig, Du vil aldrig overbevise nogen. Meningerne ligner Sømmene, jo mere man slaar paa dem, desto dybere trænger de ind.

* * *

I Kærligheden gives der kun et sidste Levvel, og dette bliver ikke udtalt.

* * *

De har fortjent deres Ulykke, som ikke har forstaaet at drage Fordel af den.

* * *

Giv Penge bort, men udlaan dem ikke! Gaver skaber kun Utaknemmelighed, men Laan skaber Fjender.

* * *

Man spørger sig selv, hvorfor Naturen har gjort Menneskerne saa dygtige til at gøre ondt, men saa uskikkede til at gøre godt?

* * *

Hvoraf kommer det, at de fleste smaa Børn er saa kloge, og de fleste store Mennesker saa dumme? Det maa ligge i Opdragelsen.

* * *

Ogsaa en Undskyldning.

— Lille Ellen maa ikke kaste Brød i Vandet.
— Hvorfor ikke?
— Nej, det staar paa Plakaten dèr!
— Pyt Mo'r! Jeg kan jo ikke læse.

Eneste Anvendelse.

— Har Mester ikke Brug for mig i Deres Forretning?

— Næ, her ikke. Men ude paa mit Landsted kan jeg maaske bruge dem i Haven — som *Flagstang*.

Subordination.

Af *Oswald Berger.*

Han tog Plads ved et Bord og tilraabte Anna:

„Et Glas Vin! Muntert, min Pige!"

Anna bragte det forlangte medens Løjtnanten maalte hende med Blikke, der drev hendes Blod op i Kinderne.

Han fulgte hende med Øjnene, betænkte sig lidt og vendte sig saa til Johan:

„Hvorfor driver Du saa længe om i Værtshusene, Czapka? Se til, at Du kommer hjem i Kvarteret!"

Løjtnanten gav sig igen til at betragte Anna. Denne hviskede: „Johan, bliv her!" Ogsaa Czapka havde lagt Mærke til Løjtnantens lystne Blikke, som han meget godt kendte.

„Naa, er Du ikke gaaet endnu? Har Du ikke hørt min Befaling?"

„Vel, Hr. Løjtnant", kom det sagte over Soldatens Læber „men jeg vil blot melde Hr. Løjtnanten, at . . ."

„At hva'?"

„At jeg ikke driver om i Værthusene, men . . ."

„Bliver Du nu fræk igen!"

„Men . . . at denne Pige er min Forlovede, Hr. Løjtnant!"

„Naa, saa det er hun! Du har forresten ikke nogen daarlig Smag. Men derfor skal Du alligevel lystre. Gaa, saa!"

„Ja vel Hr. Løjtnant!" sagde Johan mekanisk, uden at røre sig af Pletten.

„For Djævlen, Czapka, har Du allerede igen glemt, hvad *Subordination* vil sige!" raabte Løjtnanten og skyllede Vinen ned. Et Glas endnu, min Pige!"

„Vel, Hr. Løjtnant!" sagde Infanteristen igen, greb sin Felthue og rakte Anna Haanden, idet han saa hende fast i Øjnene. Hun syntes at forstaa ham og besvarede varmt hans Haandtryk. Derpaa gjorde han Honnør for Løjtnanten og gik ud.

Men udenfor Døren blev han staaende og lyttede spændt. Først hørte han, at Løjtnanten bestilte mere Vin, saa blev en Stol flyttet han hørte Skridt hen imod Skænken. og nu lød der ogsaa en svag underlig Støj, som han ikke kunde forklare sig, og da — ja virkelig! — hørte han klart og tydelig Annas Stemme: „Hr. Løjtnant, jeg er en hæderlig Pige!"

Nu kunde Johan ikke styre sig længere. Han rev Døren op og saa, hvorledes Løjtnanten anstrængte sig for at bringe Pigen ned paa sit Skød.

„Hr. Løjtnant," raabte han, styrtende hen til dem begge, „det er *min Forlovede!*"

„For Satan!" foer Løjtnanten op, „er Du allerede dèr igen! Har jeg ikke sagt Dig, at Du skal skruppe hjem?"

„Jo, men . . ."

„Kommer Du nu igen med Dine Modsigelser? Herut med Dig Bondetamp! Marsch!"

Czapka rørte sig ikke.

„I Morgen melder jeg Dig til Obersten. Jeg skal nok lære Dig, hvad Subordination er!"

Johan foer sammen. Han kendte Løjtnanten. Han vidste, hvad der forestod ham, hvis han ikke straks forlod Stuen. Han betragtede sin Foresatte stift, saa gjorde han omkring og gik hen til Døren.

Han havde allerede Klinken i Haanden, da hørte han Løjtnanten udbryde med høj Latter:

„Haha! Nu skal vi ha'e 'et saa rart, min Putte" — saa et svagt Skrig — og Lyden af smældende Kys hørtes . . . .

Med Lynets Fart gjorde Johan atter omkring, og nu saa han, hvorledes Løjtnanten, der vendte Ryggen til ham, trykkede Anna fast ind til sig, og hvorledes hun brødes med Voldsmanden.

Da optændtes Soldaten af vild Raseri. Med voldsom Magt strømmede Blodet ham til Hovedet. Fortvivlet stod han dèr med knyttede Hænder, med Glød i Øjnene og Skum paa Læberne — og i næste Nu blinkede Bajonetten i hans højre Haand. Ude af sig selv styrtede han frem — et højt Skrig — et rasende:

Det skal blive Dig en dyr Historie, Din Hund!" — saa ilede Folk til, og et Øjeblik senere sad Anna opløst i Graad og Jammer alene tilbage i Gæstestuen.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Kort Tid efter kunde man læse i alle Blade:

„Krigretten dømte i Dag Infanterist i . . . Regiment. Johan Czapka til Døden paa Grund af forsøgt Snigmord paa Løjtnant . . . . i samme Regiment. Dommen vil blive fuldbyrdet i Morgen tidlig. Den dødsdømte nægter haardnakket at udtale sig om de Grunde, der forledede ham til den ulykkelige Gærning. Den heldigvis kun i Armen let saarede Løjtnants Befindende er tilfredsstillende. Han vil en af de første Dage igen kunde mælde sig til Tjeneste ved sit Regiment."

I Selskabet.

Fru Galde: Det er da ingen Hemmelighed, at Frøken Glat har havt mindst ti Elskere!

Frøken Skralde: Ti?! Skrækkelig Overdrivelse! Jeg vilde ønske, at jeg havde dem, der mangler!

Paa Strøget.

— Naar jeg ser Dem, maa jeg altid tænke paa Ordsproget: Hvem Gud giver et Embede giver han ogsaa Forstand.

— Jamen jeg har jo ikke noget Embede.

— Kan De se, hvor det passer?

De Børn

En ældre ung Frøken (koketterende): Hvor gammel er Du, min Lille?

Barnet: Fire Aar.

Frøkenen: Og hvor gammel tror Du, jeg er?

Barnet: Det véd jeg ikke, for jeg kan ikke tælle længere end til *tredive!*

I denne sure Agurketid har Bladene serveret den „Nyhed", at Dronning Victoria ejer flere Æsler, blandt hvilke er et Yndlingsæsel, der ledsager Dronningen paa hendes Rejser. Overvældende er Nyheden ikke. Eller skulde det være muligt at nævne en Fyrste, hvis Omgivelser var uden Æsler?

Vi dadler hos andre kun de Fejl, der ikke bringer os nogen Fordel.

Lige Ret for alle.

Proverbe.

Personerne: Arrestforvareren.
Hans Karl.

Arrestforv.:

Har Du gjort Celle Nr. 3 i Stand?

Karlen:

Ja, jeg fejede den i Morges og satte rent Vand ind.

Arrestforv.:

Vand? — Véd Du ikke, at det er Købmand *Langfinger*, Ridder af Dbg. p. p., der skal sidde i den. Der maa købes en Flaske Vin til ham og en Kasse Cigarer ikke at forglemme.

Karlen:

Ja vel, Husbond.

Arrestforv.:

Luft godt ud derinde og gaa saa ned til min Kone og bed om et Gulvtæppe til at lægge paa Gulvet. Du kan tage nogle Romaner og en lang Pibe med, Tændstikker ikke at forglemme.

Karlen:

Ja vel, Husbond. —

Arrestforv.:

Hov! vent lidt. Sig til min Kone, at det er bedst hun kommer herop og hænger Gardiner op; saadan noget forstaar Fruentimmerne meget bedre end vi andre. Det er ogsaa bedst at faa et Par Skilderier paa Væggen.

Karlen:

Ja vel, Husbond. —

Arrestforv.:

Og en Spyttebakke, glem ikke en Spyttebakke, og et Par Morgensko. Sig, at der skal rene Lagener paa Sengen, og at de maa sørge for, at de er godt dampet af. Et Ur maa vi ogsaa have anbragt her; vi kan tage Taffeluret, som jeg fik til mit 25 Aars Jubilæum, lad der saa blive fyret godt i, saa der er lunt og rart i Cellen, naar han kommer. — Halløj, hvad er det for et Spektakel?

Karlen:

Det er Røgteren, der sidder i Celle Nr. 4, som siger, at han fryser og er syg.

Arrestforv.:

Røgteren! Fanden i Vold med ham. Han har det sgu varmt nok. Vi har andet at bestille end at springe, naar en Pjalt Røgter fløjter; havde det endda været Købmand Langfinger, — men en Røgter. Sig, at han maa se at holde Varmen saa godt han kan, og skriger han mere op, vil han blive underkastet disciplinær Straf.

Karlen:

Ja vel, Husbond.

Arrestforv.:

Og glem saa ikke at sige til min Kone, at hun maa have en halv Kylling i Beredskab til Hr. Langfinger kommer. Han er naturligvis sulten, og jeg tror det omtrent er hans sædvanlige Spisetid — — —

Tæppet falder langsomt.

De Børn.

Peter: Mo'er, sa'e Du ikke forleden, at de Vilde har ingen Klæ'er paa?

Moderen: Jo, det er rigtig.

Peter: Jamen, hvorfor kastede Fa'er da en *Bukseknap* i Bøssen, da der blev samlet ind til Negerbørnene?

I Restavranten.

Opvarteren: De ønsker et Lammehoved' ikke sandt?

Gæsten: Næ, — hvorledes falder De paa det?

Opv.: Om Forladelse; jeg troede det, fordi De kløede Dem i Hovedet og blev ved at se paa mig!

I Veien.

En Fremmed (kører omkring for at se de forskellige Kirker. Da han har taget Synagogen i Øjesyn — til Kusken): Gives der ogsaa *Antisemiter* her?

Kusken: Jo, dem har vi saamæn flere end nok af; men de har endnu ikke nogen Kirke!

I Retten.

Assessoren: Det er forfærdeligt! Lige løssluppen fra Tugthuset, gaar Du uden videre hen og opbryder et Jærnpengeskab! Hvor kunde det nu falde Dig ind, Jens?

Tiltalte: Der var Penge i Hr. Assessor!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Politisk Situationsbillede fra Slutningen af det nittende Aarhundrede.

Nr 33.

Lynen

Søndag d. 18. August 1895.

Vanens Magt.

Frisøren: Ønsker Hr. Grossereren Skilningen i Midten eller paa Siden?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ved Du en forhærdet Sjæl.

Husmænd var i Vejle Stad,
Rejse fri, det lod sig gøre,
ogsaa rigtig dejlig Mad,
men nu skal De høre.
Sengetøj havde til Husmænd man ikke,
de sku' som Sengsvin i Sengehalm ligge,
Værten en Krone tog for det Logi,
:,: sikke noget Roderi :,:

Kundby var en slem Betjent,
bar sit Sværd i Kongelunden,
og Bersærk han blev omtrent
ud paa Aftenstunden.
Kundby til Varerne fælt havde stukket,
hver En, som mukked' af Sablen blev hugget,
væk, suspenderet, det Bal er forbi
:,: inte den Slags Roderi :,:

Danneskjold,, en Pode rar,
nede laa paa Ledreborre,
løb fra Mo'r og løb fra Fa'r
gjorde Slægten Sorre.
Ude i Skoven paa Jagt efter Mikkel,
som var i Byen og solgte sin Sikkel,
grevelig Spas eller Idioti,
:,: sikke noget Roderi :,:

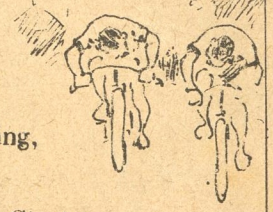

Watson løb mod *Ingemann*,
Verden ventede med Spænding,
begge to de svedte Tran
af den stærke Rending.
Ingen ku' Udfaldet vide ved Starten,
men sidste Omgang tog Ingemann Farten;
Watson han sa'e, da han blev kørt forbi:
:,: sikke noget Roderi. :,:

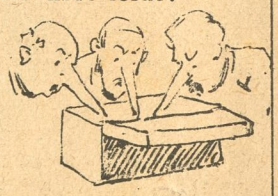

Er det ikke knusende,
nu den Orup *Møllermester*
firsindstyve Tusinde
i sin Kasse rester.
Kors, hvor der snydes og hvor der bli'r rapset,
Interessenterne af bliver klapset,
Kassebedrøvelsesepidemi,
:,: sikke noget Roderi. :,:

Forsvinden.

Moderne Drama i 1 Akt.

Personerne: En ung Greve.
En do. Dame.

Greven:

Har Du læst Bladene i Dag, min Elskede?

Damen:

Nej, — staar der noget om din Forsvinden?

Greven:

Naada! Hele fire Spalter. Man tror, at jeg har druknet mig.

Damen:

Dronet Dig? — sikke Fjolser! — hvad staar der ellers mere?

Greven:

Aa, en hel Del om at jeg er et indesluttet og alvorligt ungt Menneske, hvis eneste Interesse er min Sport og mine Bøger.

Damen:

Dine Bøjer, ha! ha! ha! Hvornaar mon Du sidst har set i dem; ha! ha! ha! — Staar der ikke noget om, at der maaske er Kærlighed med i Spillet?

Greven:

Ork nej! Det er der saamæn ingen, der tror. Der staar, at jeg rimeligvis har taget Livet af mig i et Anfald af Melankoli. —

Damen:

Hva' beha'er — af Kolik —

Greven:

Nej, af Melankoli. Man har søgt efter mig i flere Dage ude i Skoven — —

Damen:

Gud véd, om de ogsaa har været oppe hos *Fugmann* og søge efter Dig?

Greven:

Nei! Du misforstaar mig. Det er ude i vores egne Skove de har søgt. Der staar oven i Købet, hvorledes jeg var klædt: I Sportsdragt og med gule Sko —

Damen (afbrydende):

Det er sandt, husker Du, at Du har lovet mig et Par gule Sejstenknaps-Støvler.

Greven:

Javist saa! min Elskede. Naar jeg har været i København og pantsat min Cykle, skal Du faa dem.

Damen:

Er det et Ord, Aksel?

Greven:

Paa min Ære, som forsvunden Greve og Adelsmand. Du skal faa dem.

Damen:

Aksel! Du er sød og jeg deler gerne Ensomheden her med Dig.

Greven:

Tak, min Elskede. Jeg ventede det af Dig. Men skal vi nu ikke spise Frokost. Jeg er sulten.

Damen:

Jo, og drikke et Glas paa de københavnske Blades Velgaaende. Gud, hvor de er lette at faa til at bide paa Krogen.

Greven (leende):

Ja, især naar det er en ung Greve, der er Maddingen.

(De ler begge, Tæppet falder.)

„Politiken" meddeler:

Danserinden, Frk. *Ingeborg Munck* fra Tivolis Pantomimeteater er bleven engageret til Odense Sommerteater, hvor hun skal *danse i fjorten Dage.*

— Den stakkels Frøken!

Ved Øllet.

Didriksen: Her skal Du se. „Kultorvets Nyheder" bringer Billeder af Byens gamle Møller og Porte.

Jokumsen (tunghør): Gamle Øller og Porters! Ja, la' os bare faa en Omgang.

Gammel Kærlighed ruster ikke.

I „Times" læstes forleden: „Den Herre der i Aaret 1864 tilstod mig sin Kærlighed og som jeg den Gang afviste, meddeler jeg, at da nu alle mine Slægtninge er døde, vilde jeg gærne høre hvad han mulig har at sige mig."

E. D. G.

— Efter 31 Aars Forløb! Mon han kommer?

Høflig Mand.

En gammel Ungkarl fik fejlagtig fra Skolekommissionen Opfordring til at sende sin „Søn" i Skole. I modsat Fald „Mulkt". Han svarede: „Da jeg ingen Søn har kan jeg heller ikke sende ham i Skole, hvilket herved bedes undskyldt".

Nyt Ord.

— Hvem var den gamle Dame?

— Det var Fru Blak, Du véd nok, der befatter sig med at stifte Ægteskaber.

— Aa, hun er altsaa — Medgiftblanderske.

Jorden rundt.

Kaptainen: Mine Herskaber, nu passerer vi Ækvator!

En Dame (til sin Kammerpige): Aa, Anna, hent mig min Teaterkikkert! Jeg maa betragte den Ækvator noget nærmere.

I Kasernegaarden.

Sergeanten (til en Rekrut, der er ualmindelig tunghør): For alt, hvad De gør, 45, gift Dem aldrig! Ellers faar vi om en Snes Aar igen en ligesaa stor Idiot til Kompagniet!

En „Enkemands" Memoire.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Signalet lyder, Toget gaar
med Mutter og de søde Tuller,
som „Enkemand" jeg Stakkel staar,
mens de til landlig Glæde ruller.
Bort dampede det Pokkers Tog
med alt det bedste, som jeg ejer. —
Et Suk; ja maaske to jeg drog —
og napped' mig en Bajer.

Jeg gik saa ensom i mit Bo,
jeg fejed' Gulv og redte Sengen,
jeg støved' af og børsted' Sko
og hang komplet i Klokkestrengen.
Jeg slugte Maden til en Dram,
og Morgenkaffen selv jeg brygged';
som Surrogat for min Madam
til Kaffen „Vrøvl" jeg tygged'.

Mens Tiden gik forfaldt mit Tøj,
jeg maatte til at stoppe Hoser,
og til at sy er jeg kun sløj,
det nytter ikke jeg mig roser.
Tænk blot min Skræk, en Dag der sprang
en Knap af mine „Permissioner". —
Hvad er vi Mænd, naar vi engang
staar uden vore Koner.?

Jeg Venner traf hvorhen jeg kom,
dog gik jeg tidlig hjem, min Kære.
Forundret spurgte de mig om,
hvortil det Hastværk skulde være.
Jeg kunde roligt svare dem:
Jo, ser I, mine kære Venner,
nu kan saa trygt jeg komme hjem,
der ingen er, som skænder.

Og Dagen kom naturligvis
da Børn og Mutter kom tilbage.
Paa Banen mødte jeg præcis
at tage mod min Ægtemage.
Hun sa'e: „Bevares kære Ven,
hvor Du har tabt Dig, sikke Kinder". —
— — Aa, Herregud, hvad er vi Mænd,
hvis ej vi havde Kvinder?

Øvet.

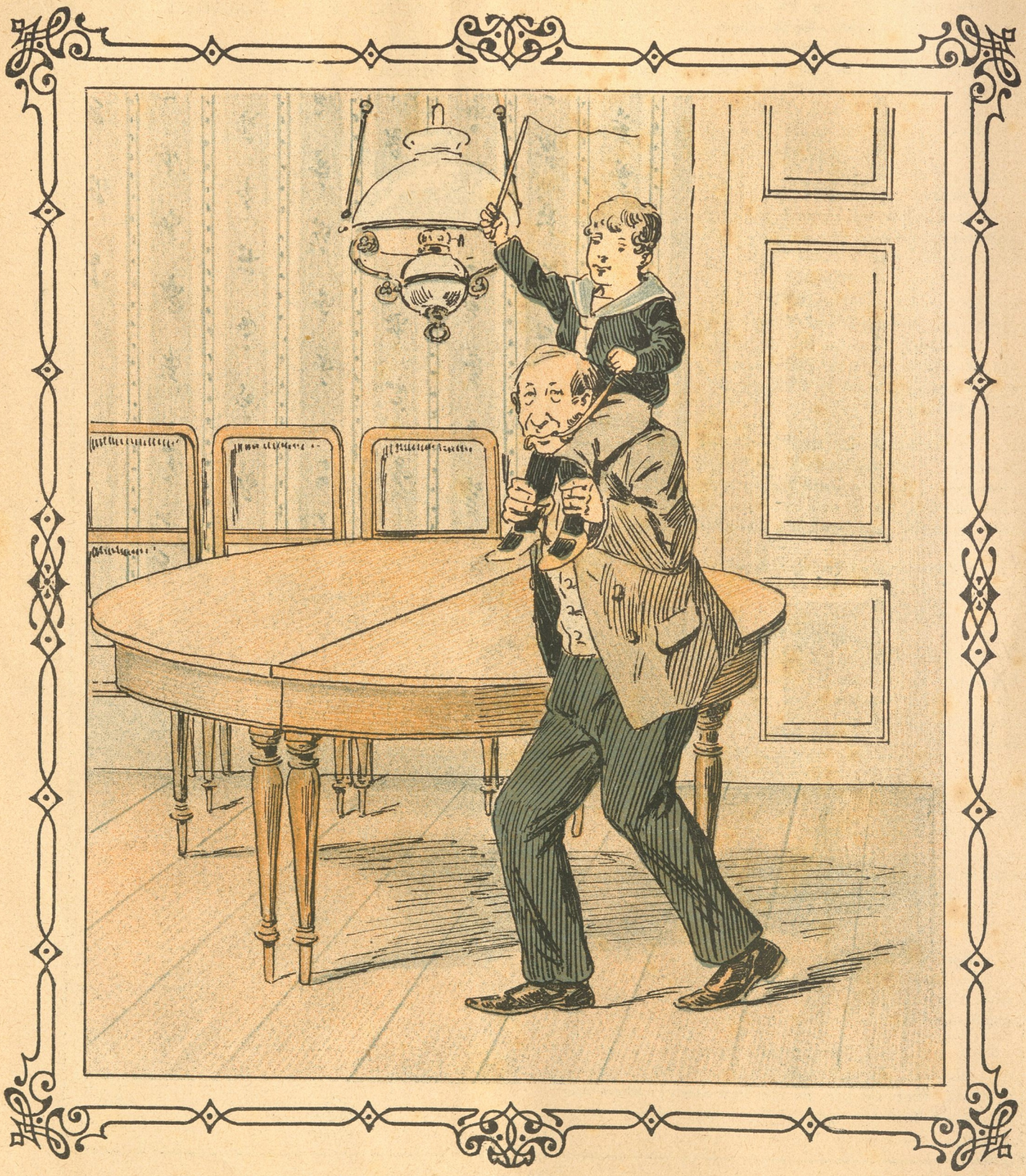

Onkelen: Du er vel ikke bange for at falde a'?

Willy: Næ, Onkel, slet ikke. Da jeg var paa Landet i Ferien, red jeg hver Da' paa et Æsel.

Ubegribeligt.

— Sig mig engang, Hr. Professor, hvorfor kalder man egentlig os Kvinder det smukke Køn?

— Ja, det begriber jeg heller ikke.

En Journalist.

Man maa ikke genere sig for noget Slags Arbejde, naar man vil gennem Verden, selv om man skal være Bladskriver for at friste Livet. Saaledes tænkte jeg ogsaa, da jeg ikke kunde faa andet Arbejde i det amerikanske Territorium Arizona, og blev Bladredaktør i Byen Tucson. Som overalt i de forenede Stater stod ogsaa i Tucson de herskende Klassers to Partier, Republikanere og Demokrater, som Modstandere overfor hinanden. Fælles for dem begge er den Bestræbelse, at faa Fingre i de fede Embeder, men jeg har egenlig aldrig fundet nogen stor Forskæl mellem disse Partier.

Begge Partier bliver bekæmpede af Socialisterne.

Det af mig redigerede Blads Politik var ganske efter Omstændighederne, snart demokratisk, snart republikansk. Engang var vi ogsaa lige ved at blive Socialister, men Partiet havde ingen Penge og kunde ikke opdrive de 800 Kroner, som vi forlangte for at blive overbevisningstro Socialdemokrater. Vi vedblev altsaa at være Republikanere.

Min Løbebane som Redaktør var kort, men rig paa Begivenheder; den var saa fuld af Afvekslinger og bevægede Scener, som mangen ikke oplever i hele deres Liv.

Vi befandt os i Almindelighed i en stadig Pengeforlegenhed; kun ved hver Maaneds Slutning lykkedes det Udgiveren at opdrive saa megen Mønt, at vi kunde betale Huslejen og foretage en stor Ølrejse gennem Byens Kneiper.

Alle andre Regninger blev stolt ignorerede. Vore øvrige Fornødenheder betalte vi med Annoncer og Bladreklamer, og hvem der ikke vilde give os Kredit og ikke vilde annoncere hos os, ham gjorde vi med vort Blad Helvene saa hedt, at Syn og Hørelse forgik ham.

Forøvrigt stolede vi paa at komme til at gøre et og andet Kup — noget skete der jo altid, — som vi i Øjeblikket kunde slaa os op paa.

Det lykkedes os jo i Almindelighed, men mangen Gang kom vi ogsaa til den urette, og slige brutale Fyre, som ikke forstod Spøg, overfaldt os med Kvægpiske, og undertiden kom der ogsaa en og kildede os under Næsen med en ti Millimeter-Baglader. Men det var kun smaa og forbigaaende Afvekslinger i det menneskelige Liv.

Den største Begivenhed i mit Redaktørliv var, da vort Blad skiftede Partifarve i Løbet af en Nat; jeg skuer endnu med megen Stolthed tilbage paa denne mærkværdige Tildragelse.

Der skulde være Borgmestervalg i Tucson; dette Valg foregaar paa den Maade, at alle Borgere over 21 Aar afgiver deres Stemmesedler, det er altsaa et direkte Folkevalg.

Den demokratiske Kandidat, en Skotlænder ved Navn Mac Bett, havde erhværvet vort Blads Støtte, hans Modstander var Republikaneren Talbot.

Socialisternes Kandidat, en Barbér ved Navn Winkelmann, en Tysker af Fødsel, havde slet ingen Udsigter og blev af os kun omtalt med Haan.

Derimod forberedte vi Udgivelsen at et stort Ekstrablad med Illustrationer, i hvilket den demokratiske Kandidats Ros skulde proklameres med Pauker og Trompeter.

Vi forsikrede, at ikke blot den fremtidige Storstad Tucsons Lykke og Trivsel, men hele Arizonas Vel afhang af, at vor Kandidat blev valgt.

Jeg havde selv udkastet Tegningerne til Træsnittene. Ovenover stod:

„Hvad siger Shakespeare til vort Borgmestervalg?"

Et stort Billede optog første Side. To Mænd i Fægterkostume kæmpede, den ene stod sejrende over den anden paa Jorden liggende Modstander. Smilende Engleskikkelser omsvævede Sejrherren og nedenunder stod Shakespeares Ord:

„I lave Sjæle bor den blege Frygt."
Alene Ret og Ære vinder Sejr."

Sejrherrens Skikkelse bar Mac Betts Underskrift, under den Besejrede læstes Talbots Navn. Den øvrige Del af Ekstrabladet bestod af en Del Artikler, Vers, Beretninger o. s. v., i hvilke det uigendriveligt blev bevist, at Talbot var en bekendt Drukkenbold, Hestetyv, Pigeforfører o. l., Man læste desuden forskællige andre smukke Ting, t. Eks., at hans virkelige Navn ikke var Talbot, men at han kun havde antaget dette Navn, da han for syv Aar siden var bleven løsladt fra Tugthuset, hvor han havde afsonet en mangeaarig Straf for Vekselfalsk og Mened. (Sluttes.)

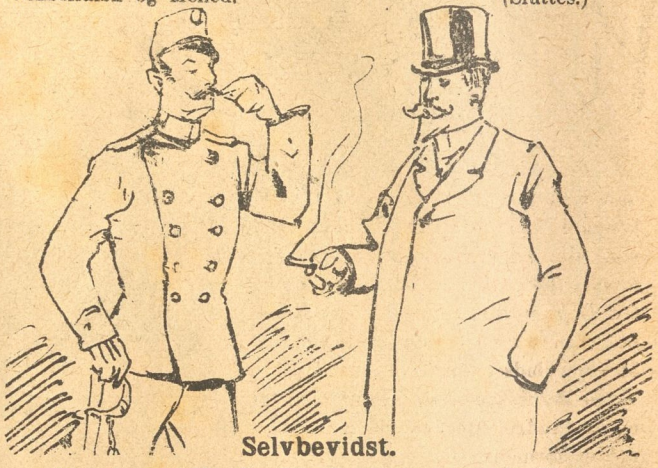

Selvbevidst.

Ingeniøren: Har De læst den interessante Statistik om, hvor længe Jordens Kulforraad strækker til?

Løjtnanten: Aah, mig knusende ligegyldigt – kniber det, saa fyrer jeg videre med gamle Kærlighedsbilletter!

Paa Børsen.

— Hvad mener De om dette Aktieselskabs Bestyrelse.

— Halvdelen er Folk, der ikke er i Stand til *noget*, den anden Halvdel er i Stand til *alt*.

Ny Kalender.

— Hvad skriver vi i Dag?

I Dag er det omtrent den 20de. Det kan jeg se i min Portemonæ.

— Hvorledes det?

— Jo, ser Du. Den har to Rum. Fra den 1. til den 10. er der Guld tilhøjre og Sølv tilvenstre, fra 10. til 20. er der Sølv tilhøjre og ingen Ting tilvenstre, men fra den 20. er der ingen Ting tilhøjre og slet ingen Ting tilvenstre.

Elsker Du den Du ikke gifter, vil Du let komme til at gifte den Du ikke elsker, og saa vil Du ønske, at Du hverken havde elsket eller giftet Dig.

Spydig.

To Læger roser sig gensidig af deres talrige Patienter.

— Tænk Dem, sidste Nat blev jeg vækket fem Gange!

— Hvorfor anskaffer De Dem ikke noget Insektpulver?

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, det var saamæn et Held for Tivoli, min Kære, at Invalidefesten i Kongens Have ikke varede længere end omtrent Verdens Skabelse, for ellers havde vist alle Tivoliaktionærerne kommet ind under Invalideforsørgelsen af bare Ærgrelse, fordi Københavnerne i de fem Dage foretrak Invalidernes Krigstableauer og Paraplyen ved Springvandet, som revnede, og Dyrehavsbakken paa Ekserserpladsen for Tivoligaards Punsch og Lorry Fejlbergs varme Æveleskiver, som nok forresten, efter hvad Folk si'er, biver mindre efterhaanden som Dagene bliver kortere, men det er formodentlig Regnvejret osse Skyld i, og man maa virkelig være glad, at man ikke er kommen til at ligge paa Landet i Sommer, for saa ha'ede man da faaet Vandskræk af at svømme om i Haverne om Dagen og ligge med opslaaet Paraply i Sengen om Natten og Gummigalosjer, og man ha'ede begriveli'vis ikke faaet andet end Vandgrød og Vandbakkelser til Midda', næ, maa jeg saa be' om at bli'e i København, for man har jo som sagt Tivoligaard, hvor de snakker saa flydende sjællandsk, som nogen Fynbo kan forlange, og med Kobrøl og Stalldufte og alt til Faget henhørendes, og vil man i „Skoven", saa kigger man bare indenfor hos Svendsen, hvor der er frodige Øltræer og store „Stikkelsbær", som ka' syltes uden Sukker og „smaa Sorte" mylrer omkring lisom Troldtøjet i Elverhøj, og Skade si'er, at der leveres nogle „Knuder", som er meget drøjere end Magistratens knuste Kokes til 1 Krone og 90, og hvad Belysningen angaar, saa er den med „dobbelt Væge" over det hele, si'er han, og det er jo alt hvad man ka' forlange, men man ka' jo ikke gaa i Tivoli hver Aften, og forleden Aften blev jeg med Respekt og si'e knusendes gal paa en gammel Abonnine nede ved Koncertsalen, for De maa vide, at lisom vi kommer ved Indgangen, saa hvæser hun til en anden Dame, Fru Gyldenlak, tror jeg det var, ka' De tænke Dem, ganske højt: „Vi lader som vi ikke ser Bensens!" Naa, vi hedder jo ikke Bensen, og det ku' jo være mig ligefedt, men det kreperede mig alli'evel at høre, at Folk ka' være onde og krakilske midt i en pæn Adspredelse, som det virkelig er at se Georg Lumbye svinge Taktstokken til en yndig Vals eller en munter Galop, thi den højere Musik forstaar jeg mig rent ud sagt ikke paa, undtagen G-Dur, men det skal være hjemme og under fire Øjne med Mosjø Skade, naar han trænger til en lille Omgang, saadan maa De vide, var vi forleden Aften inde i Cirkus, ikke just for at beundre Busch som Hestedressør, for vi er nu ikke i Dyrplagerforeningen, næ, men Skade vilde gærne se Olschansky engang igen, for Skade har jo leget sammen med hans Fa'er, ska' jeg si'e Dem, og gamle Olschansky og Skade har osse som unge Mennesker gaaet lidt ud paa Livet sammen naar det var at Karl, det hed Fa'eren til Fornavn, opholdt sig her i Byen, men det er mange Aar siden, aa, ja, min Kære, det var i Frederik den syvendes Tid, da man hverken kendte til Vandpantominer med Sangkor og Balletdamer paa 200 Pd. Stykket i elektrisk Belysning, eller Petersens Passage uden Belysning, naa, men saa var 'et jo, at Olschansky eller Dummepeter sku' lave det Kunststykke at la' en Publikummers Kone forsvinde, og hun fik en stor firkantet Indretning over Hovedet saa man ikke ku' se hende, og man fik hende heller ikke at se mere, for da alle Cirkustjenerne rev Indretningen i Stykker og stormede ind for at se efter hende, saa var den ulykkeli'e Kone borte — og borte blev hun. Der var ikke Spor af Madam Andersen! Manden gjor'e jo nok først en Del Vrøvl med Olschansky, men da Hallunken fik rigtig Sikkerhed for, at han aldrig i sine Da'e fik sin stakkels Kone at se mere, saa ka' De tænke Dem, at han trykker Klovnen nok saa venskabeli' i Haanden og takker ham paa det mest rørendes og kiler ud af Menagen eller Manegen hvad det hedder, mens Folk klapper som besatte. Hvordan tror Du, det gik til med den stakkels Kone? spurgte jeg saa Skade. Ku' Du ikke ha' Lyst til at probere, Mutter? grinede han nok saa lumsk, hvorpaa jeg forlod Cirkus, ladendes Vandpantominen være det Vandvid den er. Skade ha'ede begrivelivis stor Lyst til at bli'e og se Balletdamerne i al deres Nøgenhed, men han maatte jo pænt sjokke hjem med, hvad jeg syntes var mere sundt for ham. Og da jeg saa ha'ede ham inden Døre og fik ham hen i Sofahjørnet, hvor jeg rigtig ku' blokere ham saadan, at det var ham umuli' at desentere, saa fik han som sagt i G-Dur, saa han vist aldrig mere spekkelerer paa at faa Olschansky til at la'e Gine Skade forsvinde. Tak for Kaffe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Afdød Partifælle.

Friederich Engels.

Nr. 34.

Kvæn

Søndag d. 25. August 1895.

A sku hæls fraa mi Mower, um a it ku fo en hal Pæl Brændwiin aa faa tow Øre Skro te mi Faaer, faa han æ næsten it te aa kom no Wæj mæ?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel: Ak de gode gamle Tider er forbi.

Højres bedste Tider er forlængst forbi,
længst forbi,
sikke nogle usle Tider *Fredrik* lever i,
lever i,
Politik er nu det bare Fedteri,
Straf og Forbud det ku' Fyren bedre li',
Hindenburg er tavs, og *Birger Hansted* føj,
Hansted føj,
Straffeprovisoriet gik op i Røg,
op i Røg,
selv Assessor *Lassen* si'er ironisk føj,
ronisk føj
ad Erstatning, Forbud og det andet Møg.

Tyve Læger, deriblandt var *Hansen Grut*,
Hansen Grut
skød paa *Wilhelm Meyer* med et løst Skud Krudt,
løst Skud Krudt,
Meyer er vel død, men han blev ikke skudt,
ikke skudt;
skudte Bladartikler fik han dog til Slut.
Nu har vistnok alle Patrioterne,
oterne
trukket Kløerne bag Fløjelspoterne,
Poterne,
mens Evropa griner godt ad Goterne,
Goterne,
det vil sige blot ad Idioterne.

Vores *Handlende* holdt en Kongres saa stor,
saa stor,
der var Folk fra hele Danmark, Syd og Nord.
Syd og Nord,
først de lyttede til Eskilds vise Ord,
vise Ord,
derpaa Middag rar ved Skydebanens Bord.
Tietgen ærgrede sig baade grøn og gul,
grøn og gul,
havde Lyst til Eskild Salomonses Sul,
monses Sul,
men Detailbank vanker der og andre Mul,
væk med Haanden, Tietgen, fra Historiens Hjul!

Nu har mænd *Teatrene* igen ta'et fat,
ta'et fat,
med Besøget er det dog en Smule mat,
Smule mat,
paa Hr. *Abrahams* Program staar sidste Nat,
sidste Nat,
og det gamle Skrammel atter op bli'r sat.
Hvem det er der lér, det er Fru Cirkusdirektør,
Direktør,
slig Sæson, det har man aldrig fundet før
fundet før,
Somren var jo hidtil ikke vid're tør,
vid're tør,
derfor ta'er hun Varmen nu med godt Humør.

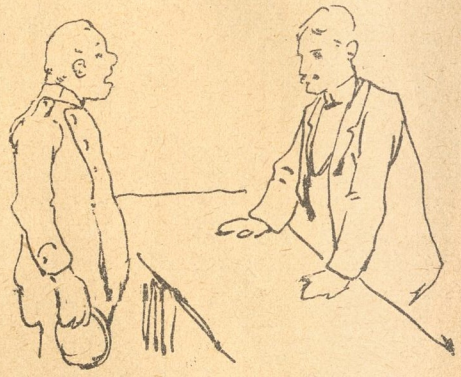

I Boghandelen.

Kommis: De ønsker?
Soldaten: Et Danmarks Kort.
Kommis: Skal det være et Generalstabskort?
Soldaten: Næ, det er bare til Skesanten?

Beskeden.

Alma: Næ, hvor Emma er indbildsk!
Klara: Hvorledes da?
Alma: Jeg hørte nylig at hun sa'e, at hun ligner mig.

Rygtet er et Kurértog uden Bremse, og hvis Afgangs- og Endestation er ubekendt.

Mand og Kone hører sammen som Peber og Salt; men det er en Ulykke, naar Svigermoderen vil være Sennopen i den ægteskabelige Platmenage.

Den højeste Tid.

– Jeg hører, at Deres Broder er kommen tilbage fra Afrika, og De frygtede jo allerede, at han var bleven ædt op af de Vilde!

— Det var ogsaa med Nød og Næppe at han undslap! Han stod allerede paa Spisesedlen!

Fra Pæretoft skrives til os:

Vor By har i den senere Tid ikke talt om andet end det store Underslæb, der er bleven konstateret i den stedlige Sparekasse. Ved en Revision, der afholdtes for en halv Snes Dages Tid siden, opdagedes det, at der manglede ca. 62,000 Kroner af de 65,000, der skulde være i Kassen. Kassereren, Hr. Grosserer Mikkelsen, fik øjeblikkelig Permission i 8 Dage for at rekreere sig ved et Badested, medens Undersøgelserne stod paa, og i Gaar er han vendt tilbage her til Byen.

Han er bleven mager og bleg, men bærer sin Ulykke med en rolig Værdighed, der vinder ham alles Hjerter. Det er bleven oplyst, at han i Hovedstaden, hvor han rejste til 4 Gange om Aaret, har haft talrige Damebekjendtskaber af Demimonden, og Indignationen er stor mod disse Kvinder, der ikke tager i Betænkning at bidrage til at ruinere en Mand, og gøre ham til en Bedrager. Han har tilbudt at sælge sit Gulduhr og sine Diamantkraveknapper for ad den Vej at gøre sit til at erstatte Sparerne en ringe Del af hvad de har mistet ved ham, men det er endnu ikke afgjort, om man nænner at tage mod dette favorable Tilbud.

Politimesteren, der leder Undersøgelsen, har modtaget Hr. *Mikkelsens* Æresord paa at, han ikke vil forlade Byen. I Gaar afholdtes der et Møde, hvortil Hr. *Mikkelsen* var indbudt. Mødet indledede med et Festmaaltid, under hvilket *Mikkelsen* indtog Hæderspladen ved Byfogdens Side. Formanden ved Sparekassen rejste sig ved Stegen og udtalte omtrent følgende:

Mine Herrer!

Det er i en behagelig Anledning vi i Dag er samlede her. Som vi alle véd, er Sparekassen Fallit, eller bliver det en af de første Dage, og Sparerne vil højst faa 1 Procent af de indskudte Penge. I en Tid som den vi lever i, er dette ikke det daarligste Resultat af en Sparekasses Virksomhed, og Æren hertor tilkommer i første Række en Mand, der befinder sig i vor Midte, nemlig Hr. Grosserer *Mikkelsen*. Med en Beskedenhed, der fortjener den højeste Paaskønnelse, har han nøjedes med at tage 62,000 Kroner af Kassen i Stedet for de alle 65,000, der var i den, og med en Offervillighed, der er ligesaa rørende som den er sjælden, var han den Første til at tilbyde at bringe personlige Ofre, nemlig sit Gulduhr og sine Diamantknapper. Vi takker alle Hr. *Mikkelsen* for den Tid, der er gaaet, og haaber endnu i lang Tid at beholde ham imellem os, om ikke som Sparekassekasserer — hvor der ingen Sparekasse er, behøves der jo heller ingen Kasserer — men i en anden og lignende betroet Post, der kan give os Anledning til at nyde godt af hans sjældne Evner og store Elskværdighed. Han leve.

Hr. *Mikkelsen* takkede dybt og rørt for Skaalen, og lovede ved Kaffen at give alle mulige Oplysninger om Sparekassen og sig selv. Disse Oplysninger har nu bevirket, at Sparekassen er erklæret Fallit, men en Del Mænd indbyder samtidig i *Pæretofts Tidende* til Dannelsen af en *Diskontobank*, for hvilken Hr. *Mikkelsen* skal være Direktør. Fra 1ste Oktober skal den begynde sin Virksomhed.

Adskillige af de bedragne Sparere, der har mistet hele deres Formue ved Krachet, har begaaet Selvmord. Der menes, at Grosserer Mikkelsen vil overvære Begravelsen.

Hjemlige Don Quixote'er.

Mel.: Peter Schiøtt —

Har De eller har De ikke
hørt om Lægerne, som slemt
og med vrede Harmens Blikke
raser mod et Monument,
desformedelst, at de ej
synes, at det passer sig.

At man rejse vil en Støtte
her i Danmark for en Mand,
der i sin Tid gjorde Nytte
med sin Kunst i fremmed Land;
enten er man „dansk" som fem,
eller og Forræder slem.

Kækt i Bladene de vrede
Læger foer i Harnisk frem,
Vaabnene var Typer fede,
hvormed ret de muntred' dem.
Skraal der lød og megen Gny
her i vores gode By.

Hvor de brave tapre Helte
ret fik Lov at muntre sig,
tappert drog de Sværd fra Bælte,
stormed' frem ad Sti og Vej
mod Vejrmøllerne — nej, vent,
det var nok et Monument.

Og som Hr. Quixote, den spanske
tit besjungne Riddersmand
var i Kampens Hede ganske
og aldeles ud' af Stand
til at skælne blandt de To:
en Vejrmølle og en Ko.

Saadan er hans danske Fæller
ligervis en Smule vild
paa Kareten, naar det gælder
Patriotismens klare Ild.
Som et chauvinistisk Skraal
lyder da vort Modersmaal.

Heldigvis med mere Vægt er
Svaret fra os andre, som
ej imod Vejrmøller fægter,
agter mer Historiens Dom.
Svaret lyder: Skraal kun op,
en Gang si'er vel Tungen: Stop.

Ved Sommerfesten paa Enghavevej.

— Saadan en Illumination koster en syndig Masse Penge — det kan aldrig betale sig.

— Jamen ellers var her jo bælgmørkt.

— Vist ikke nej! Hver Herre bringer jo selv sin *Flamme* med!

Hospitalspræsten (til en ny Patient): Er De protestantisk eller romersk-kåtolsk?
Patienten: Næ, kronisk-katarrhalsk!

En Journalist.

(Sluttet.)

Denne sidste Artikel var forsynet med et Træsnit, som fremstillede Talbot som Tugthusfange med Lænken om Benet, som det blev forsikret: efter Fotografiet fra Forbryder-Albumet.

Det var et sandt Pragtværk, denne Udgave, og Udgiveren følte sig saa stolt, at han lod hente for otte Kroner Vin, Øl og Brændevin paa Kredit, som vi alle, hele Bladpersonalet, nemlig Udgiveren, Sætteren og jeg (ved Trykningen af Bladet assisterede vi alle Tre, idet vi skiftevis drejede Svinghjulet) forhaabningsfulde og begejstrede drak til sidste Draabe. Efter at alt drikkeligt havde opfyldt sin Bestemmelse, tog vi et fint Prøvetryk og Udgiveren begav sig med det til vor Borgmesterkandidat. Med frydefuldt Hjærte betraadte han Mac Betts Hus.

Mac Bett tog ogsaa meget venligt imod ham, trakterede ham med en Snaps og en Femøres Cigar og gennemlæste smilende Bladet; han spurgte ogsaa, om alle Eksemplarerne var godt udbredte og hvormange vi havde trykt.

Min Udgiver gav naturligvis de mest glimrende Oplysninger og at alle Modtagere af Bladet havde hilset det med Jubel. Til Slut bad han om de lovede 2,000 Kroner. Men han stejlede af Bestyrtelse, da Mac Bett hovedrystende erklærede, at han ikke kunde tage Del i en saa aabenbar Valgsvindel.

Men vi kendte Fyren! Han tænkte: Bladet *er* ude blandt Folk, hvorfor skulde Du saa give Dine Penge ud. Men han forregnede sig alligevel.

Min Udgiver listede slukøret hjem. Hvor var alle hans Forhaabninger? Borte!

Hvor var Udsigten til at kunne betale sine Kreditorer? Pst! Væk!

„Alt er tabt — kun ikke Æren!" som en eller anden Konge skal have sagt efter et tabt Slag, i al Fald har det været en lige saa pæn Mand som vi.

Vi var allerede i Færd med Trykningen, Da jeg saa Udgiveren komme. Jeg vidste straks, at Affæren var gaaet i Stykker, han havde ingen Penge faaet, thi — han var ædru. „Cocker", sagde han tonløst, „vi er leverede, færdige, til Rotterne — alt er Fanden i Vold. Mac Bett vil ikke op med Brikkerne."

Slaget var sønderknusende, jeg stod maalløs — men pludselig fik jeg en storartet Idé.

„Brænd Oplaget, — de Par Hundrede Eksemplarer spiller ingen Rolle, — vi laver et nyt Blad og bytter Navnene om!"

„Hvad mener De?" spurgte Udgiveren.

„Betragt dog engang Mac Bett og Talbot paa Billederne, den ene ser lige saa skummel ud som den anden, vi tager Formen ud af Pressen, bytter Navnene om, og trykker et nyt Oplag. Artiklerne, Vittighederne, Digtene, Billederne, alt bliver ændret saaledes at det passer paa Mac Bett, i Stedet for paa Talbot. De gaar med Prøvebladet til Talbot, maaske betaler han Sviren. Vi tager, hvad vi faar."

Sætteren, først lige saa forbløffet som Udgiveren, byttede Navnene om. Jeg ændrede lidt paa en og anden Vigtighed, hvor der stod „demokratisk" blev sat „republikansk", og i Løbet af et Par Timer havde vi det nye Blad færdigt. Udgiveren gik til Talbot og denne rykkede uden Vanskeligheder ud med 1200 Kroner.

Næste Morgen tidlig — man tænke sig Mac Bett's Raseri — blev det republikanske Ekstrablad uddelt og Mac Bett var leveret.

Talbot vilde være blevet valgt, hvis ikke Udgiveren, der ikke vilde lade noget gaa til Spilde, havde solgt de først trykte tohundrede Eksemplarer af det oprindelige Ekstrablad som Makulatur til en Pølsehandler, men paa denne Maade kom ogsaa de kasserede Blade ud blandt Folk, og Enden paa Visen blev, at den tyske Socialist barberede begge sine Modstandere — idet nemlig *Vinkelmann blev valgt.*

Men jeg havde allerede længe mærket, at Luften i Tucson ikke var sund for mig, hvorfor jeg skyndsomt forduftede.

I Syltetiden.

Mel.: Puslevisen.

Naar Tiderne er sløje
tiltrods for al vor Flid,
saa mærker man saa nøje,
det er Agurketid.
Hver Handlende er bister,
Geschæften gaar istaa; —
— De Herrer Journalister
hvad skal de hitte paa?
Saa nødig som de vil, saa maa
de lave „Presse-Sylte".

De huslige Madammer
har travlt med deres Bær,
de vrider og de krammer
og ta'er den Saft der er.
Vi stakkels Mandfolk mukker,
hvor faar vi Mønten fra
til alt det meget Sukker,
som Konerne vil ha'. —
I Pengepungen — uha, ja,
der bli'r en værre Sylte.

Der gives Sparekasser,
det har man mig fortalt,
hvis Regnskab ikke passer,
det er da grusomt galt.
Hvad nytter det at spare,
naar stadig man skal gaa
i en bestandig Fare
for Pengetab at faa. —
I slige Kasser være maa
en nederdrægtig Sylte.

Annoncer og Plakater
al Verden har forkyndt,
at nu er vor Theater-
Sæson igen begyndt.
Saa mangt et gammelt Stykke
man tro'de syltet hen,
skal atter gøre Lykke
paa Brænderne igen,
og Folk de finder sig saamæn
pænt i den gamle Sylte.

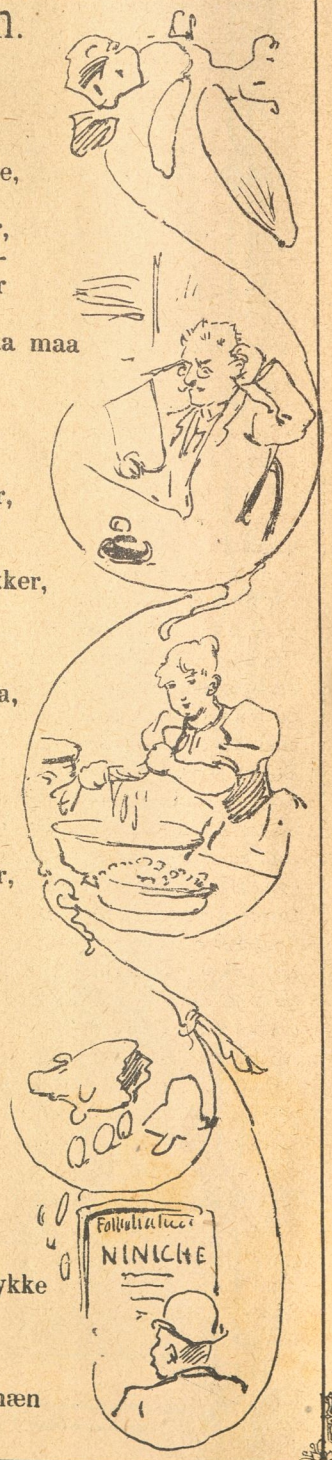

Feriebrev.

Kære Faster!

Du kan tro, at her er morsomt inde i København, og naar jeg kommer hjem, skal jeg rigtig fortælle Dig om alt hvad jeg har set og hørt under mit Ophold i Hovedstaden. Idag faar Du bare lidt som falder mig ind. Forleden var vi inviteret til Tivolis Fødselsdag, hvor det gik saadan til, at vi selv maatte betale Gildet, og saa kan man jo sagtens indbyde til stort Selskab. Det skal jeg forresten probere engang hjemme i Knallerup. Vi hænger nogle kulørte Lamper op i Haven og lader Ole Røgter og Per Skræder spille op til Dans, og saa tager vi 25 Øre for Indgangen og skriver paa Plakaten, som skal slaas op paa Staldporten, at vi spiller til „halv Pris" lige som de fine Teatre i København. Men saa fint som i Tivoli kan vi naturligvis ikke lave det. Der var to stærke Mænd fra Tyskland, som gjorde Kraftkunster, og hvis alle Tyskere er lige saa store og stærke, saa undrer det mig ikke, at Franskmændene ikke kunde staa sig i Krigen 1870. Lige ved Tivoli ligger en stor Landsby, som hedder *Ballerup*; den kaldes saaledes fordi der er Dansebal hver Aften. Vi var inde i en meget pæn Gaard, og der var saa fuldt af fine Københavnere, at Karlene maatte stille Herrer og Damer op i lange Rader, som vilde ind og hilse paa Gaardkonen, som vist sidder Enke, for Manden saa vi da ikke noget til. Men hun tog sig ikke noget af Huset, uden at hun sad og spandt, men jeg tror nok, at hun var lidt underlig, for der var trukket en Snor tværs over Stuen, saa man ikke kunde komme nær til hende, og hun bød hverken Goddag eller Farvel. Men kanske var hun gnaven, fordi der gik for mange Æbleskiver og for megen Puns med til de mange Fremmede, som fyldte hele Haven og sloges med Pigerne og Karlene for at faa først. Og saadan et Leben er der hver Aften, siger Folk. Der var prægtige Køer i Stalden, men jeg saa ikke noget til, at de blev malkede, men Københavnerne kommer jo ogsaa meget nemmere til deres Mælk, for vi var inde i et Mælkeri, hvor Malkepigerne bare drejede paa nogle blanke Messinghaner i Væggen, og straks kom der dejlig sød Mælk ud i Spandevis. Saadan en Indretning kunde jeg nok lide at faa stillet op hjemme i Knallerup, saa var man da fri for alt det Roderi og Mas med Køerne i Stalden. Nu vil jeg slutte med at fortælle Dig, at vi i Tivoli ogsaa saa nogle Abekatte, som var meget pudserlige, men ogsaa en lille Smule uartige, for Du kan tænke Dig, kære Faster, at de lige for Folks Øjne lyskede hverandre, lige som Du sommetider gør ved Tyras, naar han har Lopper, men saa var der en gammel Gaardmandskone langt ude fra Sjælland, som sagde til sin Mand, at det var rart, hvis Menneskene havde *fire Hænder* ligesom Abekattene, for saa kunde der da blive bestilt noget. „Nej, for en Ulykke" brummede den gode Bondemand vredt, „det maa Du ikke ønske, Kesten, — *hvad blev der saa af de stakkels Spare- og Brandkasser?!*" —

Nu ikke videre for denne Gang end en kærlig Hilsen fra Din hengivne *Karer.*

Paa Landevejen.

Røveren: Op med med Mønten, Gamle!
Aagerkarlen: Lad gaa! Men *ikke under tolv Procent!*

I et amerikansk Blad læses:

I vor Ekspedition blev i Torsdags Eftermiddag Kl. 2 afleveret en Gave i Form af en Flaske fin gammel Whisky. Ti Minuter senere var der ikke en Draabe tilbage i Flasken; efter andre ti Minuter havde Bydrengen solgt Flasken hos Kludekræmmeren ved Siden af. Klokken 2½ blev tre Mænd bragt paa Politistationen, fordi de var berusede og havde gjort Gadespektakler. Bladets Udgiver takker herved venligst for den smukke Gave og vilde føle sig forpligtet til endnu større Tak, naar Whiskyens Giver vilde sende os: 70 Kroner, en ny Politihjælm, en ny Bydreng, fire Vinduesruder, en ny Dørklokke og ikke mere Whiskey!

Altid noget.

— Har De nogensinde havt en Duel?
— Næ, men jeg har engang faaet en *Lussing!*

I „National".

Onkelen (fra Provinsen): Nu har jeg allerede tre Gange kaldt paa Opvarteren, men der kommer ingen. Raab Du engang, at vi vil betale — maaske kommer han saa.
Nevøen: Næ, raab Du, Onkel — *mig* tror de ikke!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Afdød Partifælle.

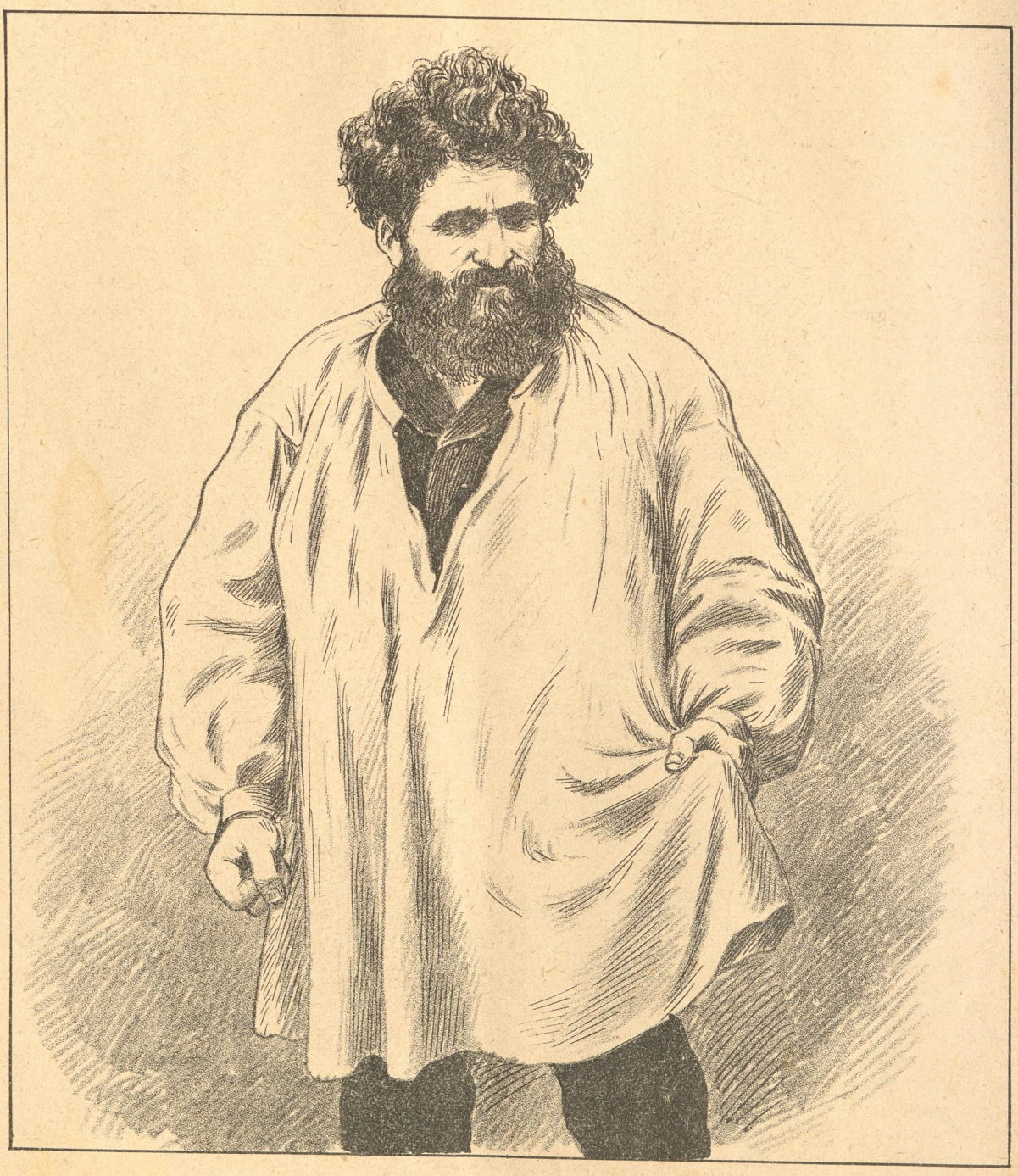

M. Thivrier.
Fransk socialistisk Folketingsmand.

Nr. 35.

Ravnen

Søndag d. 1. September 1895.

Paa Herregaarden.

Den Fremmede: Men hvad er den Hytte til?
Forvalteren: Der sover Opsynsmanden, naar han passer paa Frugten!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar mit Øje er lukt.

Nu er Højre s'gu sprængt,
og hvem skulde ha tænkt,
Øre-Meyer os sligt skulde volde.
Plum har *Bahnson* skældt ud
Gadedreng, det ved Gud,
selv *Reedtz-Thott* kan nok ikke mer' holde.

Der er Huslejesjov,
mangen *Husvært* er grov,
smider fattige Stakler paa Gaden;
mangen Husvært er dog
selv et slemt sølle Skrog,
som har lige faaet godt Tøj paa Raden.

Cirkus *Busch* sikken Fest,
Madam Busch hun kan bedst
læse Teksten, ja, Kors Død og Pine.
Pantomimen er god,
men dens Tekst derimod,
Fru *Constance,* er ej af de gode.

Et Par Blade, ak ja,
vil bevise os a'
Folk ej Møller *Johansen* bør skose.
Straf han ku' ha fortjent,
men der er jo 'nte rent
Mel i ret mangen Storborgerpose.

Bahnson faldt, o Molest,
— rider snavs paa en Hest
og til Fods han sig daarligt skal føre,
men til Trøst for enhver
skal vi oplyse her,
han faldt ned, da han var ude at køre.

Husmandsrejsen var dyr;
af den fattige Fyr
under Søvnen en bred Rem man skærer,
Krone for Halm-Logi,
men det halve gik i
Fælleskassen for Proprietærer.

Mel.: De gode gamle Rumlekasser.

Her i vort Land her er saa yndigt,
hvis blot det gik lidt ærligt til,
men hvad her laves det er syndigt,
thi Folk ej ærlig være vil.
Nej, de vil stjæle og bedrage.
paa Sædeligheden gøre Brud,
og det er næsten at beklage
vor Nutidsbog ser saadan ud.
Men hvordan kunde man forbyde,
at Mennesker ej maatte snyde.
:,: De gode Herrer sku' helst lade være,
det gi'er kun et sløjt Resultat. :,:

Paa Nørrebro, nu skal De høre,
i Lotteri man spillet har,
der var man kommen op at køre,
thi ingen var af Sagen klar;
om Hansen ingen Mennesker vidste,
at han saa stor en Svindler var.
Han selv lod trykke Trækningsliste,
jo den Forretning den var rar,
og naar Gevinsten saa var kommen,
saa putted' han den selv i Lommen.
:,: Den gode Herre sku' helst lade være,
det gi'er kun et sløjt Resultat. :,:

Kødtyveri man ogsaa hører
det en Trafik nu bleven er,
skøndt det til Daarlighed kun fører,
er det dog slemt paa Frederiksberg.
En større Mester blev bestjaalet,
tre, fire Svende stjal hans Kød,
de solgte Kødet, rask de solded'
men nu bli'r Soldet Vand og Brød.
Det er de Penge, uh! de Brikker,
som Folk de stadig efter kigger.
:,: De gode Herrer sku' helst lade være,
det gi'er kun et sløjt Resultat. :,:

Paa Jægersborg vor smaa Husarer
ej har det godt, men døjer ondt,
thi efter Nyt hvad vi erfarer,
er det for dem ej meget sundt.
Man hør' de Stakler de maa ride,
saa de besvimet falder a',
og tit i Hugning maa de slide,
saa de gaar fra Snøvsen, som han sa'e.
Hr. Brun, den Karl, han skulde straffes,
bagefter skulde han afskaffes.
:,: Den gode Herre sku' helst lade være,
det gi'er kun et sløjt Resultat. :,:

Ny Ballade

om det morderlige Sammenstød i Thuresensgade.

Mel.: Peter Schiøtt.

Sikken morderlig Ballade
som for ganske nylig fandt Sted
i et Hus i Thuresensgade,
hvor der ellers altid er Fred.
Pludselig brød Kvindehyl
Gadens yndige Idyl.

Grunden var en Vaskerballie,
som i Gaarden stod saa tom
Madam Jensen svær af Tallie
hjem fra Fiskerhandel kom.
Hun gik hen og posted' Vand
lige op til Ballens Rand.

Men en Skoma'ers lille Pode
havde forud været paa Spil,
stod i Ballen paa sit Ho'de,
heldigvis kom Faderen til.
Strengt han fælded' denne Dom:
Ballen her skal være tom!

Men den raske Madam Jensen
skjalv ej for en Bagatel.
hun i Kamp for Eksistensen
fyldte den alligevel;
glemmer i sin Ivrighed
at hun gør en Skoma'er vred

Schuster svor: Den Onde fløjte
i den stridige Kanut!
Hentede sin Havesprøjte,
retted' Straalen mod hendes Trut
Straalen helt uventet kom,
hun var nær at trimle om.

Hun som Torsk har tidt behandlet
og flaaet Skind af levende Aal,
hendes Mod blev brat forvandlet,
tog paa Vej med Skrig og Skraal,
raabte: Hjælp, o frels mit Liv,
jeg er ramt af Skoma'er-Kniv.

Løjdi sa'e: Hold op min Kære,
her er ingen Ulykke sket,
og han pusted' paa sin Ære
at han ingen Kniv havde set;
kun den Ragekniv som hun
havde i sin rappe Mund.

* * *

Tag Moralen som den falder,
den omtrent vil lyde som saa:
Rappenskraller — Vaskeballer
bør man allerhelst undgaa —
Pas Dig selv, det passer bedst! —
Lille Skoma'er, bliv ved Din Læst!

Prøve.

Teaterdirektøren: Godt, jeg vil engagere Dem som *Statist* . . . . Lad mig høre om De kan *ralle!*

Varieté-Sæsonen begynder.

Thor Jensen (synger):
O, kom og hør paa vore Toner,
paa *Marianes* simple Sang.

Peter Rasmusen (synger paa Tysk, som er hans Yndlingssprog):
Die Løwen kommt,
die Løwen kommt,
die Løwen kommt snart hier.

Rantzau (synger):
O, hvilken Fryd og Glæde; tænk, *Thomine,* som v ar væk hun er her nu igen. —

Weilby Andersen (synger):
Klokkens Lyd
er min Fryd,
men især „Sneklokker"
kan jeg li'e.

Nikolaj Schulz (synger):
Jeg spillet har Komedie,
det gør jeg inte mer'.

I Elverhøj.

— Her ska' Du se no'en fikse *Blyhatte,* Jokumsen!
— Vrøvl. Je' kærer mig inte om andre Blyhatte end Wiwels.

Feriebesøg.

Moderen: Det er nogle stygge Manerer Du har lagt Dig til ovre i København. Jeg bliver nok nødt til at give Dig en Hovmester!

Studenten: Kære Mo'er, — giv mig hellere en Guvernante.

Returgods.

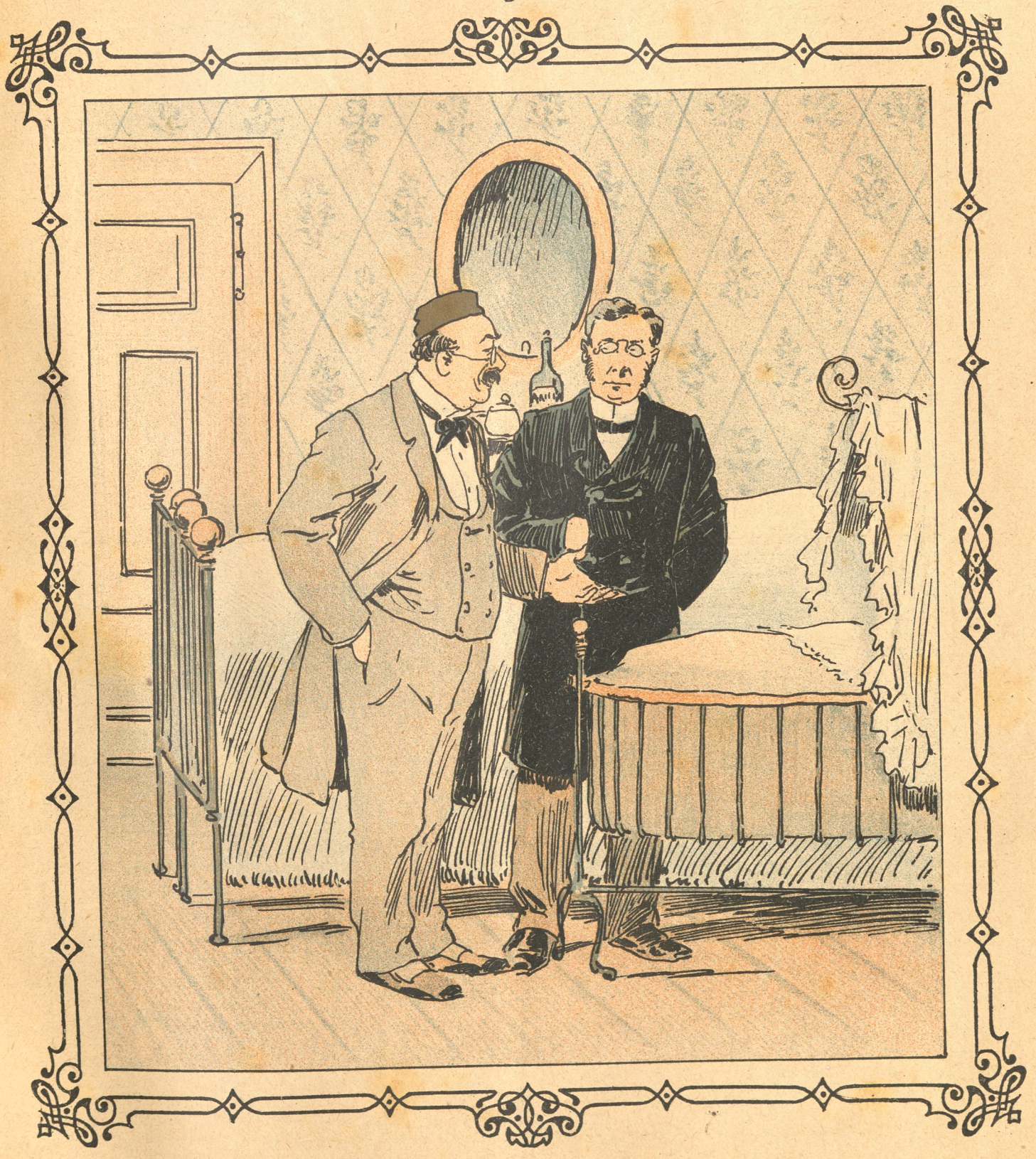

Professoren: Ja, ser De, i Fjor fik vi en Søn, men nu har vi faaet Tvillinger.
Juristen: Jamen, hvorfor sendte De ikke straks den ene tilbage med Protest?!

Den umulige Duel.

Amerikansk Humoreske af *R. Johnes.*

„Nysteds Basun“ og „Nysteds Herold“ laa i aaben Fejde med hinanden, hvad der jo heller ikke kunde være anderledes. Særlig rasende paa hinanden var Jonas Richter ved „Basunen“ og Fred Trichter ved „Herolden“ og ogsaa det havde sin gode Grund. Thi da Nysteds Sangforening „Uglen“ fejrede sin ti Aars Stiftelsesfest blev der fremsagt en Prolog af Fred Trichter, og Dagen efter blev Prologen rakket ned i „Basunen“, saa at Trichter blev aldeles rasende. Sin højre Støvle kylede han mod Væggen og den venstre fløj i Hovedet paa hans Husholderske, da hun bragte ham „Basunen“ paa Sengen.

Selvfølgelig var det spændte Forhold mellem de to Bladmænd hele Byens Samtaleæmne og man glædede sig navnlig over, at Fred Trichter erklærede i sit Blad, at han ikke vilde taale Richters Fornærmelser, og Dagen efter sendte han to beredvillige Venner, der syntes at more sig kostelig ved Historien, til Jonas Richter, der da ogsaa modtog Kaptain Dodle og Oberst O'Brien meget forekommende. Han erklærede dem, at han som Mand og Gentleman var beredt til at tage Konsekvenserne af sin Handlemaade, men han kunde ikke betragte et Menneske, der var ved „Herolden“, som værende i Stand til at give Satisfaktion.

Da Kaptein Dodle saa vel som Oberst O'Brien var vante til at respektere ethvert Standpunkt, saa gav de sig foreløbig tilfreds med denne Besked og fandt det højst hæderligt, Fred Trichter erklærede, at han var beredt til øjeblikkelig at udtræde af „Heroldens“ Redaktion, hvis han paa den Maade kunde faa Oprejsnirg.

Allerede i næste Nummer af „Herolden“ erklærede Fred Trichter, at han paa Grund af ydre Omstændigheder var tvungen til at nedlægge Redaktionen, og al Verden ansaa nu Duellen for at være uundgaaelig.

Kaptain Dodle og Oberst O'Brien begav sig igen til Jonas Richter, der lige som første Gang modtog dem meget forekommende. Han erklærede dem, at han vel var villig til som Mand og Gentleman at tage Følgerne af sin Handlemaade, men Forholdet var ikke lige mellem ham og hans Modstander, thi han — og her antog hans Stemme en tilsløret Klang — var gift, men det var hans Modstander ikke. Blev Fred Trichter skudt, var der ingen der begræd ham, men hvis Døden ramte Richter, saa stod en trøstesløs og forladt Enke ved hans Grav, og for hendes Skyld var det hans Pligt som Mand og Gentleman at bevare sit Liv. Var Forholdet derimod lige, saa vilde han til enhver Tid være parat til at give sin Modstander Oprejsning. Det var hans Standpunkt.

Saavel Oberst OBrien som Kaptain Dodle var nødte til ligeledes at anerkende dette Standpunkt og gjorde Fred Trichter Meddelelse derom.

Fred Trichter fattede en hetemodig Beslutning.

Uden at sige et Ord til sine Sekundanter, spyttede han i Næverne, ordnede sit Haar med en pæn Skilning, satte Hatten paa Hovedet og gik ud. Han begav sig straks til John Klimper's Hus.

„Er Frøken Emilie hjemme?“

„Ja.“

„Vil De da have den Godhed at melde mig.“

Da han traadte ind, strakte Frøken Emilie hjærteligt Haanden ud imod ham.

„Jeg ventede Dem“, sagde hun,

„De ventede mig?“

„Ja, og jeg har ikke taget fejl?“

„Men hvorfra — —?“

„Hvorfra jeg vèd? Det er min Sag. Med èt Ord, De vil have Oprejsning og De — behøver en Kone.“

„Ganskevist!“

„Godt, jeg modtager Deres Tilbud.“

„De gaar ind paa at blive min Hustru?“

„Ja.“

„Og saa kan jeg slaas?“

„Jeg vil være stolt, hvis De lader Dem dræbe for et Navns Ære. der ogsaa vil være mit.“

„De er en vidunderlig Kvinde, Emilie.“

„Hvad gør man ikke for sin kære Næstes Skyld,“ sagde hun beskedent afslaaende enhver Ros. (Sluttes.)

Ved Øllet

— Har Du læst, at Politiinspektør Th. Petersen har forbudt den *Berlingske Tidende* om *Nationals* nyeste.

— Du mener vel *National-Tidenden* om Fru *Berlings* Optræden?

— Jamen, hvad kan Inspektøren ha'e imod de stakkels Plakater?

— Er Du allerede saa „plakat“? — Han vil naturligvis selv ha'e den Ære at gøre Reklame for Fruen.

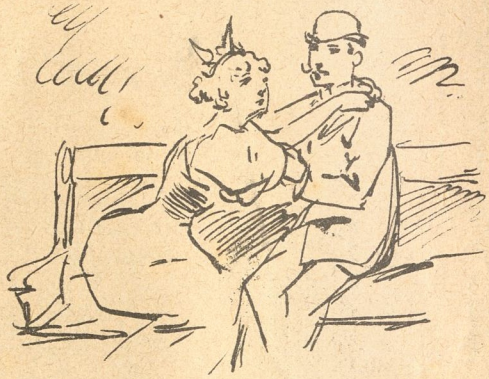

I Anlæget.

Han: Jeg har indesluttet Dem i mit Hjærte.

Hun: Lad mig saa bare slippe ud igen i en Fart; jeg besvimer let i Trængsel.

En ægte Berliner, der under Krigen 1870 var indkvarteret paa et Høloft udenfor Metz, skrev i sin gnavne Stemning følgende Vers:

„Ikke en eneste Stump Cigar,
nej ikke engang en Tændstik jeg har,
og sulte det gør jeg saa ganske hæslig,
og alle tænker kun paa Mord —
med ét Ord:
her er græs'lig“.

— Denne unge Mand havde en bedre Forstaaelse af Krigen og dens Rædsler end de Blade, der i disse Dage, efter 25 Aars Forløb, søger at varme Krigsbegejstringen op igen.

Hvem der vil have et godt Raad skal spørge sin Fjende og saa gøre det — modsatte.

Fru Mariane.

Mel.: Peter Schiøtt —

Snart i „Nallen“ der sig atter
aabner en Varieté,
Direktionen ikke klatter
med de Numre den vil gi';
iblandt andre Størrelser
skal Fru *Berling* synge der.

Hendes Pigenavn var *Guise*,
indtil at hun *Berling* saa;
hun var lige til at spise,
for hun var saa sød, den Smaa.
Berling li'estraks friede,
og saa blev de viede.

Men det vared' ikke længe
før enhver af dem var ked
af at dele Bord og Senge,
— sikke nu en Re'lighed.
— Og en skønne Dag, min Tro,
fulgtes de ad begge to

Op til Overpræsidiet,
hvor de uden Snærperi
blev for Lænkerne befriet,
som de begge sukked i;
saadan tit i Verden gaar
det, naar to hinanden faar.

Nu var de jo fri og løse,
Fruen rejste udenlands,
hvor hun gav den som Chantøse
og Beriderske med Glans.
Publikum beruste hun,
mange Hjerter knuste hun.

Og saa blev hun engageret
her til „Nallens“ Varieté,
Direktionen advisered'
hendes Komme, da — o Ve!
hændte det, som ofte før,
at en myndig Inspektør

Gjorde Vrøvl og sa'e: Det ka' der
inte være Tale om,
at paa Gadernes Plakater
jeg vil se en Dame, som
tilhør' Byens rigeste
Adel og desligeste.

Hvis I vil hun skal optræde,
maa i Tavshed det gaa a',
intet Navn paa Gade, Stræde
paa Plakater vil jeg ha'.
Aldrig Staden København
skal fornedre *Berlings* Navn.

Saadan Sagen staar for Tiden.
men hvordan det ellers gaar,
derom slutter al min Viden,
saasom, at jeg inte gaar
rundt omkring og gi'er mig ud
for Profet; nej, det ved Gud.

„Jagten efter Lykken“.

I „Ravnen“s Cirkus opføres i denne Tid den saa meget omtalte Pantomime: Jagten efter Lykken.

Helten i Pantomimen er en ung Mand ved Navn *Frederik Hansen*. Han er Redaktør af et Højreblad, men ser sig forladt af alle sine politiske Venner og Meningsfæller og er i den Anledning meget trist i Humør. Selv hans forrige Elskerinde, Frøken *Pub Likum* svigter ham og vender ham Ryggen.

I en højst infernalsk Scene ser man saa selve Journalistikens Genius, *Inspirationia* aabenbare sig for ham og tilbyde at hjælpe ham. Han bæver tilbage herfor, men mootager dog til Slut den hjælpende Haand, hun rækker ham. Hun slaar med sin Tryllestav paa Rundetaarn, og se: alle „Avisen“s Numre kommer frem fra Trykkeriet og danser en Toøresdans, der dog ikke gør den Lykke, som baade *Inspirationia* og hendes Myndling venter sig.

Imidlertid taber hun ikke Modet, og fra selve det moderne Babylon, Paris fører hun paa sine Tryllevinger hid en Journalist ved Navn *Jean-Jean*, der dypper sin Pen od sætter sig til Rette paa „Avisen“s Kontor, og nu ser man i broget Rækkefølge det ene Tableau og Optrin efter det andet præsentere sig. „Folkets Røst“, „Proppepenge“, „En Dame i Tivoli“ m. m. m. Dog heller ikke det bringer den lunefulde Lykke til Huse; tværtimod. Den vender som før *Trinitatis* Ryggen og udgyder sit Overflødighedshorns Gaver over Konkurrenterne i Stedet for.

Da taber *Inspirationia* og *Fred. Hansen* Taalmodigheden, og i sidste Akt ser man dem ombord paa det synkende Skib „Avisen“, der fører en fortvivlet Kamp for at holde sig oven Vande. Allerede gaar Vandet til Halsen og alt er tabt.

Da farer Lykkens Gudinde i vild Fart over Manegen, og forsvinder hinsides Trinitatis. Skibet synker og alt er forbi; *Frederik Hansen* forsvinder i Bølgerne, men *Inspirationia* farer hen i en nærliggende Gade, hvor hun udgiver et nyt Blad.

Frederik Hansens Jagt efter Lykken ender med den politiske og borgerlige Død.

Pantomimen spilles endnu i dette Kvartal ud, men da næppe længere.

Indgangen er aaben hele Ugen og er i Rømersgade 22, Stuen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En god Forretning.

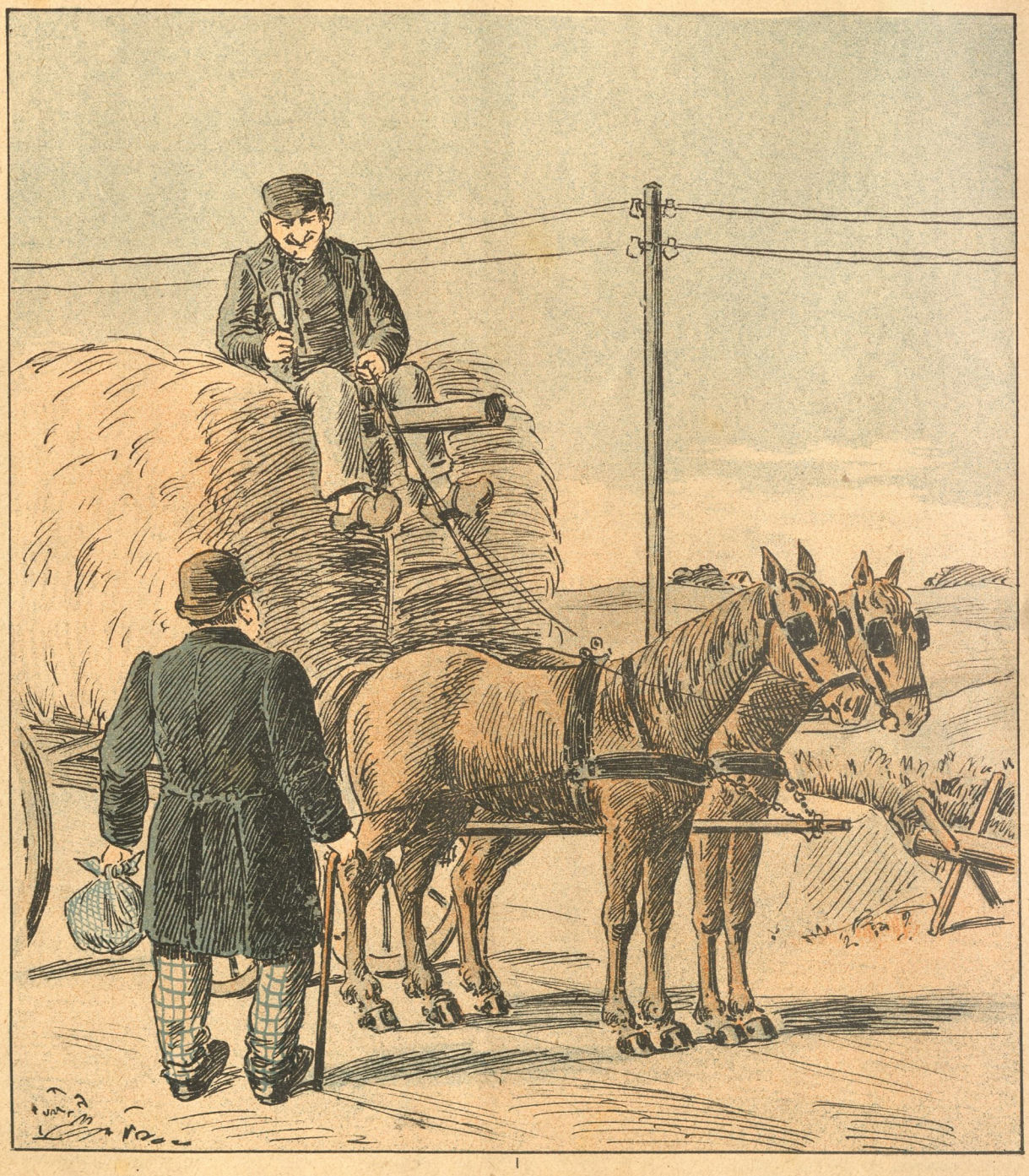

— Naa, Kræn Nielsen, hvor skal Du hen med det Fo'er?
— Er Du tosset, Jens! Jeg skal til Vejle med Sengklæder til Husmændene. De betaler 40 Øre for hver Knippe, og saa faar jeg Halmen igen, naar de har ligget paa den.

Nr. 36.

Ravnen

Søndag d. 8. September 1895.

Fra Gaden.

— Jeg har den Ære!

— (Tøvende): Jeg har den Ære! Med hvem har jeg den Ære? Jeg har ikke den Ære — — —

— Jo, jeg har allerede havt den Ære — —

— Jeg har endnu ikke havt den Ære — —

— Hm, har jeg da ikke den Ære at — er det ikke — jeg troede, jeg havde den Ære — undskyld — jeg har den Ære!

— Aa, jeg be'er! Jeg har den Ære!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: O Ægtestand, o kære Ægtestand.

Om *Told* der har væ't ført en hidsig Kamp,
Wulff la'e ud,
men fik af *Køedt* en rædsom Bunke Tamp,
Herregud!
Hvad skal dog al Slags Afgift, Told og Skat
være til,
:,: nej, lad os sætte vores egen Hat
som vi vil. :,:

Beværterne skal lukke deres Bod
Klokken tol',
og Sommeren var heller ikke god,
den var gold;
men *Riise* han er færdig med sit Sjov,
gamle Ka'l,
:,: hvor skal nu Demimonden gaa paa Rov?
den er gal. :,:

I Tyskland holdt *der Rejsekaiser* Speech
fra sin Hest,
og *„Vorwärts“* af hans rappe Mundtøj fik,
der blev Fest;
den Krig dog Wilhelm aldrig sku' gaa paa,
i sin Trods
:,: der ku' han nemt et andet Jena faa
imod os. :,:

Nu synger *Mariane,* gamle Tøs,
hun er vred,
iblandt de Berlingske er Fanden løs,
som man ved;
et helligt Ægteskab med Spænd og Spark
er forbi.
:,: og Fruen gi'er nu for en gammel Mark
sit Parti. :,:

Vi spiser Margarine, ja vi gør,
alle Mand,
det næstendels kan smage li'som Smør,
ja det kan.
Forlang kun aldrig Mønsteds før vi har
vundet Ret,
:,: lav Løn gi'er daarlig Fedt, den Sag er klar,
husk paa det. :,:

Bekendtgørelse

fra

Politidirektøren.

Det kundgøres herved for vore kære og tro Undersaatter, at fra i Dag af indtil d. 31. Maj n. A. skal Midnatstimen rettelig fastsættes til Kl. 12, som Sæd og Skik var i gamle Dage. Thi passe man at befinde sig i sin Seng ved dette Tidspunkt, paa det, at Moralen i vor gode By ikke maa tage Skade.

Fra 1ste Juni n. A. til 31. August s. A. vil Midnatsstunden atter være rykket en Time tilbage.

Hvorefter alle Vedkommende sig haver at rette.

Givet i vor Residens paa Nytorv den 1. September 1895.

Eugén,
offentlig Moral- og Dydsvogter
i den gode Stad København.

Skanker og Skoser.

Det var efter Sigende paatænkt at lade „Berlingske Tidende“ udgaa med Sørgerand i Søndags i Anledning af Fru Marianes Debut i „National“.

Efter Resultatet om Aftenen enedes man om i Stedet for at anvende Pengene til et Fond for livsglade Københavnerinder, der ønsker at uddanne sig til Chantøser i Fransk og Tysk. Uddannelsen skal finde Sted i *„Carls“* ruhe.

* * *

Foreningen for Smugkroejere i København og Forstæder skal have i Sinde at tilstille Politidirektøren en Takskrivelse i Anledning af den for nylig i Kraft traadte Lukningstid Kl. 12 af Beværtninger o. l. Steder.

Politidirektøren skal have i Sinde at blive dybt rørt, naar han modtager Takkeskrivelsen.

Guldbryllup.

A.: Nu er den god. Véd Du, at vor fordums Ven Gustav holder Guldbryllup i Morgen?

B.: Snak, han er jo Ungkarl endnu.

A.: Javel. Men i Morgen skal han giftes med Frøken Rubinsky, der bringer ham en halv Million i Medgift, saa det kan man vel nok kalde et rigtigt Guldbryllup.

Husligt Barometer.

Har Fruen faaet en Hat saa flot,
da bliver Vejret godt.

*

Parasol og Handsker ny
driver paa Flugt hver truende Sky.

*

Men nægter Manden hver eneste Øre,
da bliver det Storm og Regn og Pløre.

Efteraars-Sæsonen.

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Nu lister Sommeren sig bort
dens Dage snart er omme.
Med Natten lang og Dagen kort
vil Vint'ren atter komme.
De Mennesker har ingen Nød,
som har den lune Stue,
men Staklerne, som savner Brød,
de maa for Vint'ren grue.

Snart hører vi den kendte Lyd
af Træers visne Blade.
Snart drage Storkene mod Syd
til Nilens varme Bade.
Snart fryser vi i vort Sommertøj,
vi Overfrakken savner,
den Skæbne tidt kan være drøj,
hvis den hos „Onkel" havner.

Fra Horn-, fra Humle-, Hellebæk
Aktører returnere
Moustacherne maa atter væk,
de lader sig barbere.
Den solforbrændte, brune Hud
og rosenrøde Kinder
bli'er ubarmhjærtigt visket ud,
bag Sminken de forsvinder.

Hr. Busch i Cirkus havde Held
med sine Præstationer;
snart siger han os pænt Farvel
og Tak for vore Kroner.
Hvor nu der lyder Piskeknald
og Klovners dumme Latter,
Varietè-Artister skal
sit Indtog holde atter.

At Tivoli har stadig Regn
til sine Børnefester,
det er ej noget heldigt Tegn
for de smaa glade Gæster.
Og naar et flot Fyrværkeri,
som skulde slutte Festen,
ej blev brændt a', saa blev s'gu *vi*
— men Grunden var nok — Blæsten.

Paa Ekserserpladsen.

Sergeanten: Se til — Højre! Se til — Venstre! Det var skidt! Om igen! Hva' Fa'en kan det nytte, at I Torskepander har Øjne i Hovedet, naar I ikke kan la'e dem rulle som Billardkugler?!

Sæsonen begynder.

Mel.: Du er rig, du er dejlig o Syd.

Vi har aabnet vor Vintersæson,
tænk, i henved en Snes Graders Varme,
for adskillige har det sin Charme
og for andre det hør' til *bon ton.*
Naar at Kunstens den enbaarne Flok
ind fra Landet til Templerne age,
er det Plebs kun, der bliver tilbage,
det er sikkert og tydeligt nok.

Hos Hr. Peter paa Hallandsaas staar
ingen Plads tom, det vist nok og sandt er,
i Balkonen det vrimler af Tanter,
der bli'er siddende mens „Kirsten" gaar.
Og i „Dagmar" der har med et Spring
de sat Publikum lige tilbage
til de gode — nej, gamle Dage,
hvorom tit man hør mærkbare Ting.

Snart fra „Morskaben" ta'er Peter Vilh.
og logerer sig glad ind paa „Nørre";
Københavner, la' vær' med at sørge,
tænk Du faar: „Gennem Vandet og Ild"
og i Tilgift en lille Revy,
saadan henad ved Mortendagstider;
Anton Melby er Pokker til Slider,
naar det gælder at lave en „ny".

Ja, selv Varietéerne er med;
National mødte med „Mariane",
og sørgmodig i Hu ser Hr. *Thrane*
paa, hvor Sommeren lakker af Sted.
Snart forsvinder Hr. *Busch* stram og fjong,
og Hr. *Rasmussen* griber til Tøjlen.
Ja, September, Du er rigt'nok Nøglen
til den lystige Vintersæson.

Nogle store runde *Klumper* af Mel og Mælk og bagt i Fedt kaldes — *Æbleskiver,* skønt de ikke har mere Lighed med en Skive Æble, end Kuglen paa Frelsers Taarn med en Pandekage.

Familieglæder.

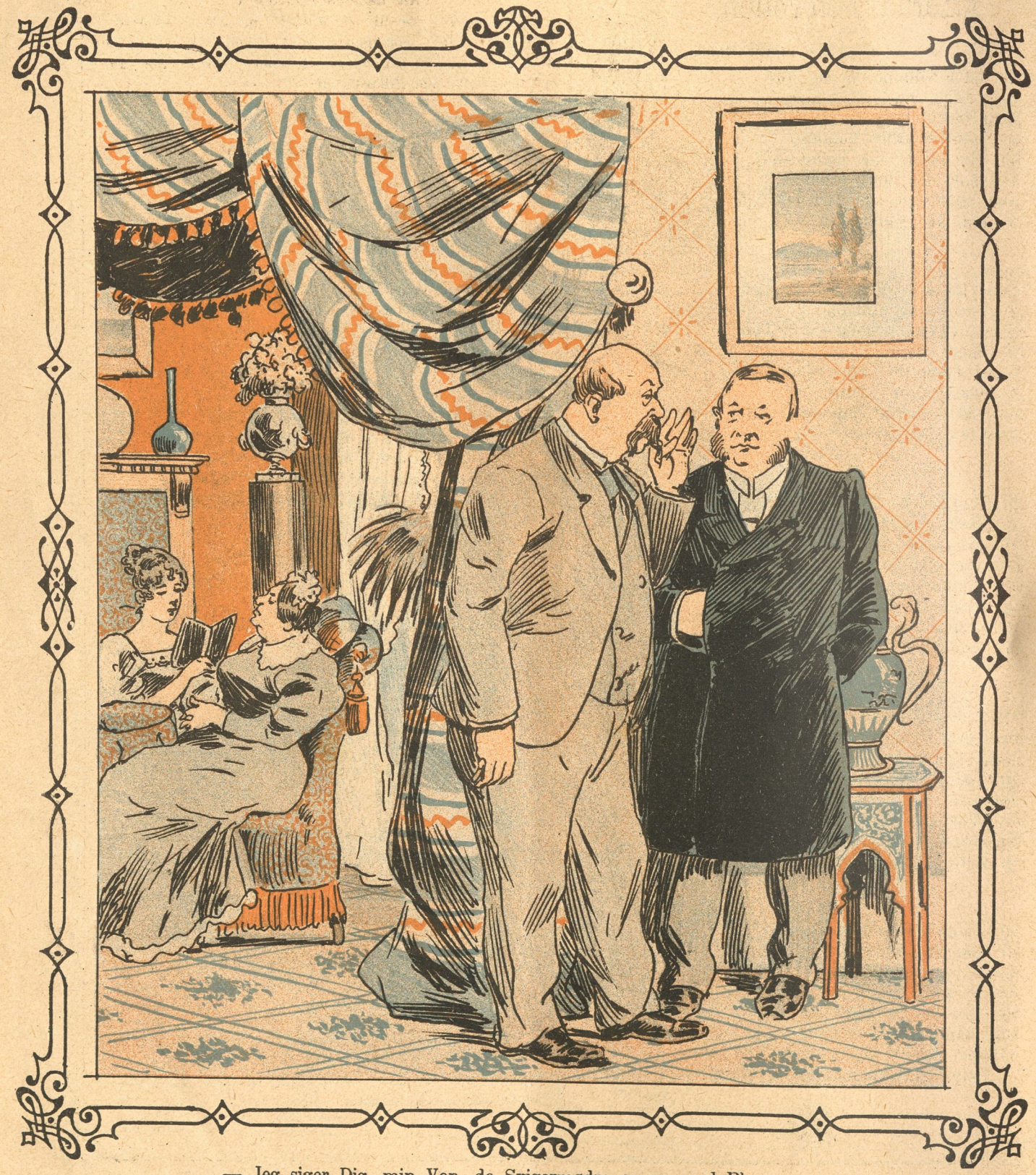

— Jeg siger Dig, min Ven, de Svigermødre er en sand Plage.

— Aa, *Du* kan da ikke beklage Dig, eftersom Du selv siger, at Din Svigermo'er kun besøger Dig to Gange om Aaret.

— Jamen hver Gang bliver hun hos os et halvt Aar!

Arven.

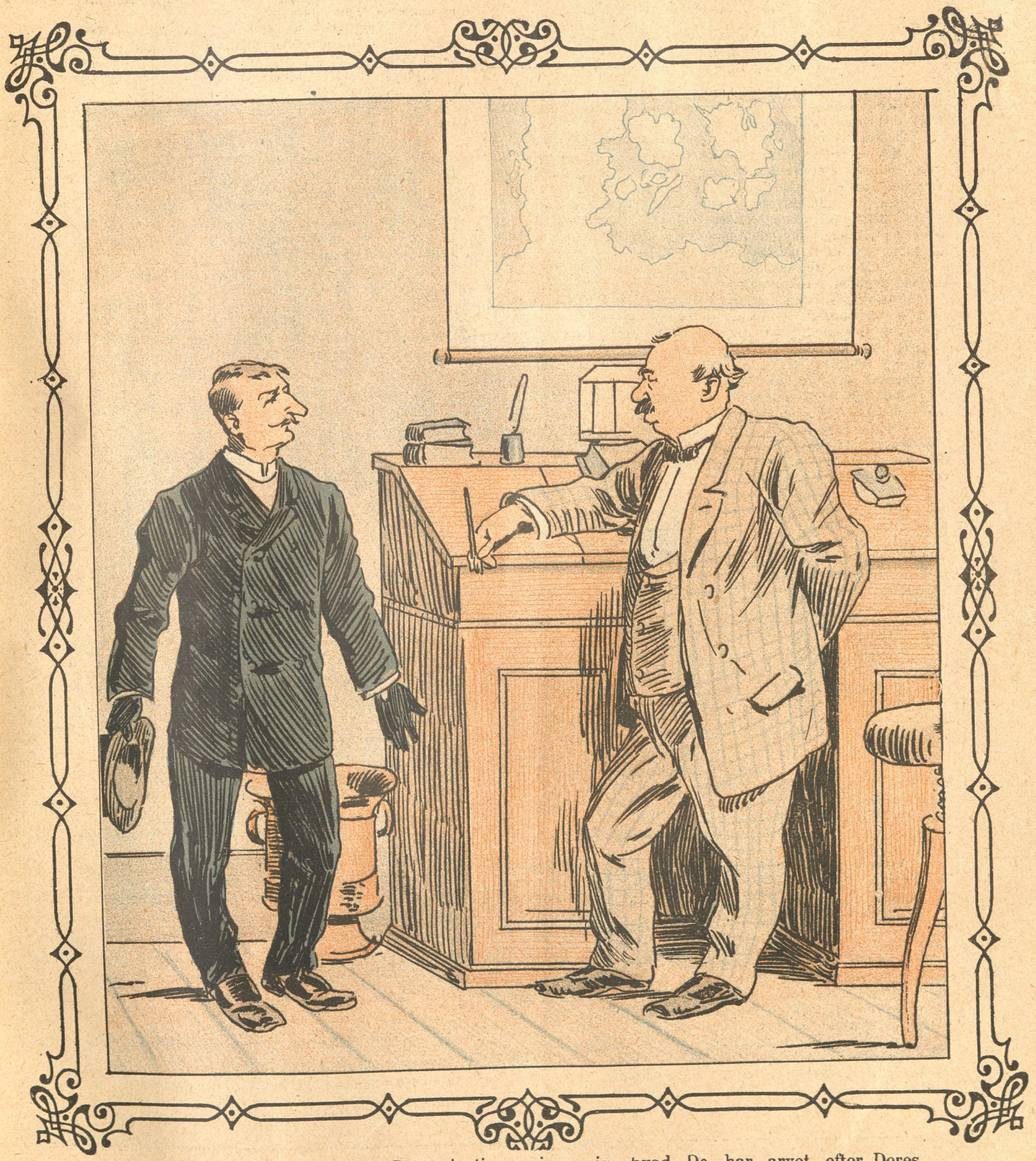

Sagføreren: Vil De nøjagtig opgive mig, hvad De har arvet efter Deres Forældre?

Jokumsen: Efter min Fa'er har jeg de *krumme Ben,* og efter min Mo'er den *lange Næse* — det er det hele!

Den umulige Duel.

Amerikansk Humoreske af *R. Johnes.*

(Sluttet.)

Der gives dog endnu herlige Skabninger blandt Kvinderne! To Dage senere stod Bryllupet. Som Vidner fungerede Oberst O'Brien og Kaptain Dodle.

Ti Minuter efter var de allerede hos Jonas Richter.

„Min Herre", sagde Oberst O'Brien, „jeg overbringer Dem herved Vielsesatesten, der besegler den ægteskabelige Forening mellem Fred Trichter og Jomfru Emilie Klimper".

„Det er udmærket", sagde Jonas, idet han med et høfligt Buk gav Vielsesattesten tilbage. „Jeg behøver vel ikke at gentage, at jeg fremdeles er besluttet paa at tage Følgerne af min Handlemaade . . . ."

„I enhver Henseende som Mand og Gentleman", suplerede Obersten forekommende.

„Naturligvis, som Mand og Gentleman", gentog Jonas med et forbindtligt Smil, „men Partiet staar desværre ikke lige. Jeg har nemlig at gøre Herrerne den glædelige Meddelelse, at min Hustru i Gaar Aftes har skænket mig en sund og velskabt lille Søn. Det er min Pligt at sørge for, at Drengen beholder sin Fader".

„For Djævlen"! udbrød Fred Trichter, „hvor længe kan det vare, inden jeg ligeledes har en Dreng"?!

Men hvad skal man gøre? Man maa bøje sig for Omstændighederne og vente. Desuden den Tid gaar vel ogsaa. Og en skøn Dag ser vi da igen Kaptain Dodle og Oberst O'Brien hos Jonas Richter.

„Her, min Herre", sagde Kaptainen, „er en Fødselsatest, lydende paa Harry Trichter, Søn af Fred Trichter og Emilie Trichter, født Klimper. Partiet er altsaa lige . . . ."

„Og der er altsaa ikke mere nogen Hindring for Duellen", busede Obersten ud; han begyndte nemlig at blive ked af Historien.

„De Herrer tager fejl", sagde Jonas, „vel er jeg som hidtil . . . ."

„Beredt o. s. v., det kender vi allerede", afbrød Obersten ham utaalmodig, „kort og godt, vil De slaas eller ikke?"

„Partiet er desværre ikke lige. Jeg skylder de Herrer den Meddelelse, at jeg for tre Maaneder siden er bleven Fader for anden Gang".

„Det er jo oprørende"! udbrød Fred Trichter, da han fik denne Besked; „det varer jo igen en lang Tid og tilsidst kommer han mig paany i Forkøbet!

Men man maa vente. „Ta' 'en med Ro".

Og han ventede, ventede taalmodigt, til ogsaa han havde en Skrighals mere i Huset. Den naturlige Følge var, at Kaptain Dodle og Oberst O'Brien atter begav sig paa Vej for at aflægge deres sædvanlige Visit.

Jonas Richter modtog som altid Herrerne paa det mest forekommende,

„Mine Herrer", sagde han, „jeg kan tænke mig, hvorfor De kommer. Jeg behøver vel ikke først at forsikre Dem, at jeg er parat som Mand og Gentleman i en hver Henseende at tage Følgerne af min Handlemaade".

Kaptain Dodle sendte en vældig Spytteklat i Retning af Gulvtæppet, hvad der foranledigede Jonas Richter til med et venligt Smil at skubbe en Spyttebakke hen til ham. Saa fortsatte han:

„Jeg kan vel antage, at min Modstander har opfyldt Betingelserne og kalder endnu et Barn sit eget, ellers var Herrerne vel ikke her".

„Det passer, passer storartet", nikkede Kaptainen.

„Der stod altsaa ikke mere noget i Vejen for Duellen", mente Jonas Richter med en vis Højtidelighed.

„Himlen være lovet, endelig!" udbrød Kaptainen, „lad mig omfavne Dem, Mand!"

„Jeg beder Dem at lade mig tale ud, min Herre. Jeg sagde *stod*, men desværre *staar* der endnu noget i Vejen for Duellen."

Kaptainen faldt sønderknust tilbage i Lænestolen.

Men Jonas Richter fortsatte med stor Ro:

„Jeg har nemlig at gøre Herrerne den sørgelige Meddelelse . . ."

„At min Kone i Gaar er nedkommet med et tredie Barn, ikke sandt?" stønnede Kaptain Dodle.

„Nej, at min Kone for tre Dage siden er løbet sin Vej. De vil indse at dette forandrer Alt. Hvis Hr. Trichter døer, saa har hans Børn jo dog en Moder, men hvis jeg døer, da — da mine Herrer, er mine stakkels Børn faderløse — og moderløse" . . . og hulkende skjulte den stakkels Mand sit Ansigt med sit Lommetørklæde.

Kaptain Dodle og Oberst O'Brien meddelte pligtskyldigst deres Ven den ny indtraadte Hindring.

„Nej, nu opgiver jeg enhver Tanke om at duellere med Richter", udbrød Fred Trichter rasende; „han har rent ud et Svineheld, — at tænke sig, at hans Kone er stukket af!"

Det sidste.

Konen (til Manden, der kommer hjem): Tænk Dig, for en Time siden var Jeres Forenings Formand her og vilde tale med Dig. Jeg sendte Bud rundt i alle Værtshuse, men ingen Steder var Du.

Manden: Det tror jeg nok, — jeg var paa *Kontoret.*

Konen: Var Du virkelig? — Ja, hvem kunde nu falde paa *det!*

Stakkels Petersen.

— Næ, jeg bliver aldrig siddende oppe, naar Petersen bliver længe ude.

— Ikke?

— Næ! Naar Petersen om Aftenen gaar ud, gaar jeg i Seng Klokken 10 som sædvanlig, stiller Vækkeuret paa 3, og naar jeg saa efter fem Timers Søvn vaagner styrket og med Trang til ny Daad, saa venter jeg paa hvad der vil komme.

Et Talent.

Peter: Kom Lydia, vi vil spille Snehvide, saadan som de gjorde ude paa Wodrofflund.

Lydia: Ja, og saa er Du Kongesønnen.

Peter: Næ, jeg er de *syv Dværge.*

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, saadan kan det gaa. Der gjorde nu baade Politiinspektøren og nogle hidsige Kreditorer og Kongens Foged de gruligste Kraftanstrængelser for at skaffe Fru Berling fuldt Hus til hendes Debut i „National", og saa blev det den aldeles ukendte finske Frøken Anna Wulff, der ved sin Person og sin Sang tog Publikum med Storm og som uden Tvivl vil holde Stillingen længe efter at Fru Berling har pakket sin Kuffert, og herefter vil det vistnok være Københavnerne aldeles ligegyldigt, om den lille Frue forliger sig med sine Kreditorer eller om hun kommer til at optræde som Gæst i en Fødselsdag i Slutteriet i ny Indstudering eller om Berling vil rykke ud med mere Mønt, for vel er hun vores Bysbarn, men Københavnerne kan da ikke gøre for, at hun ikke kan klare sig med 4,000 Kroner om Aaret, og jeg maa saamæn slaa mig igennem med meget mindre, men det kunde saamæn aldrig falde mig ind at blamere Skade og la' mig trykke med Fedt paa alle Gadehjørner for at alle Mennesker skulde se, at han ikke vilde blokkes mere, og dersom alle Koner vilde bære sig lisaadanne ad som Fru Berling, saa blev der ikke et frelst Gadehjørne i hele København og Omegn, for tænk, hvilken Masse ulykkelige Kvinder, der knapt faar til det tørre Brød af deres Mænd, og de er dog hverken separerede eller skilte, men holder taalmodigt sammen paa Stumperne og slider og trælle for at skaffe Føden til Børnene, mens de selv lider Savn, og til Tak faar de sommetider Klø i Tilgift, naar Manden er i Krigshumør. Men tro blot ikke, min Kære, at det kunde nytte, selv om nogen af disse virkelig forurettede og forkuede Hustruer fik det vanvittige Indfald at ville optræde i en Varieté. Tror De, at de glade Københavnere, at de nysgærrige og sensationslystne Københavnere vilde opkøbe Billetterne flere Dage i Forvejen og oven i Købet sikre sig et Bord i dyre Domme, for at de og deres Damer kunde faa slige forpinte Skabninger at se, og høre deres Lidelseshistorie? For naar Tarmene skriger af Sult og naar Bekymringen for Børnene tvinger Graaden frem, saa bliver det ikke kaade Varietésange, der staar paa Repertoiret. Næ, min Kære, vær vis paa, at saa fyldte det glade København ikke „National" til sidste Plads, men Publikum, der vilde mores — og som vil ha'e Morskab for Pengene, naar det endelig for en Gangs Skyld skal spille Velgører — gik over paa den anden Side af Gaden og lod „Kistens" glade Syngepier strø Sand paa Medlidenheden. Tak for Kaffe!

Ikke hjemme.

(I en Jærnbane-Kupé.) *1. Rejsende:* Ah, De er *Musiker?* Hvilket Instrument spiller De da?

2. Rejsende: Jeg spiller første Vislin, min Kære.

Hans Kone (med Betoning): *Jamen kun i Orkesteret!*

Selvbevidst.

Fotografen: Tillader Hr. Løjtnanten, at jeg hænger Deres Billede ned i Udhængsskabet?

Løjtnanten: Hm! Aah! — Er Gaden ikke temmelig smal?

Naar en Kusk sidder paa Bukken og vil have Hesten til at *gaa* saa siger han — *kom* saa!

I Præstegaarden.

Præsten: Hør, Doktor, De maa skaffe mig den utaalelige Influenza fra Halsen.

Lægen: Det er meget let. Drik dygtig Kognakstoddy.

Præsten: For at jeg skulde blive til Spot for min Menighed? Jeg præker jo altid mod Drukkenskaben.

Lægen: Al Verden behøver jo ikke at vide, at De drikker en Toddy! Kognaken smugler jeg ind i Huset, og Vandet — hm! De kan jo bare sige til Deres Husholderske, at hun skal bringe Dem varmt Vand til Barbering.

(Dagen efter.)

Husholdersken (jamrende og fortvivlet): Aa, Hr. Doktor, Himlen være lovet, at De kom!

Lægen: Hvad er der paa Færde? Er det daarligere med Pastoren?

Husholdersken: Næ, ikke saadan hvad der anbelanger Snuen og de Dele, men tænk Dem, Hr. Doktor, nu er Sygdommen vist gaaet ham til Hovedet, for i Gaar balberede Præsten sig ikke mindre end *syv* Gange.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

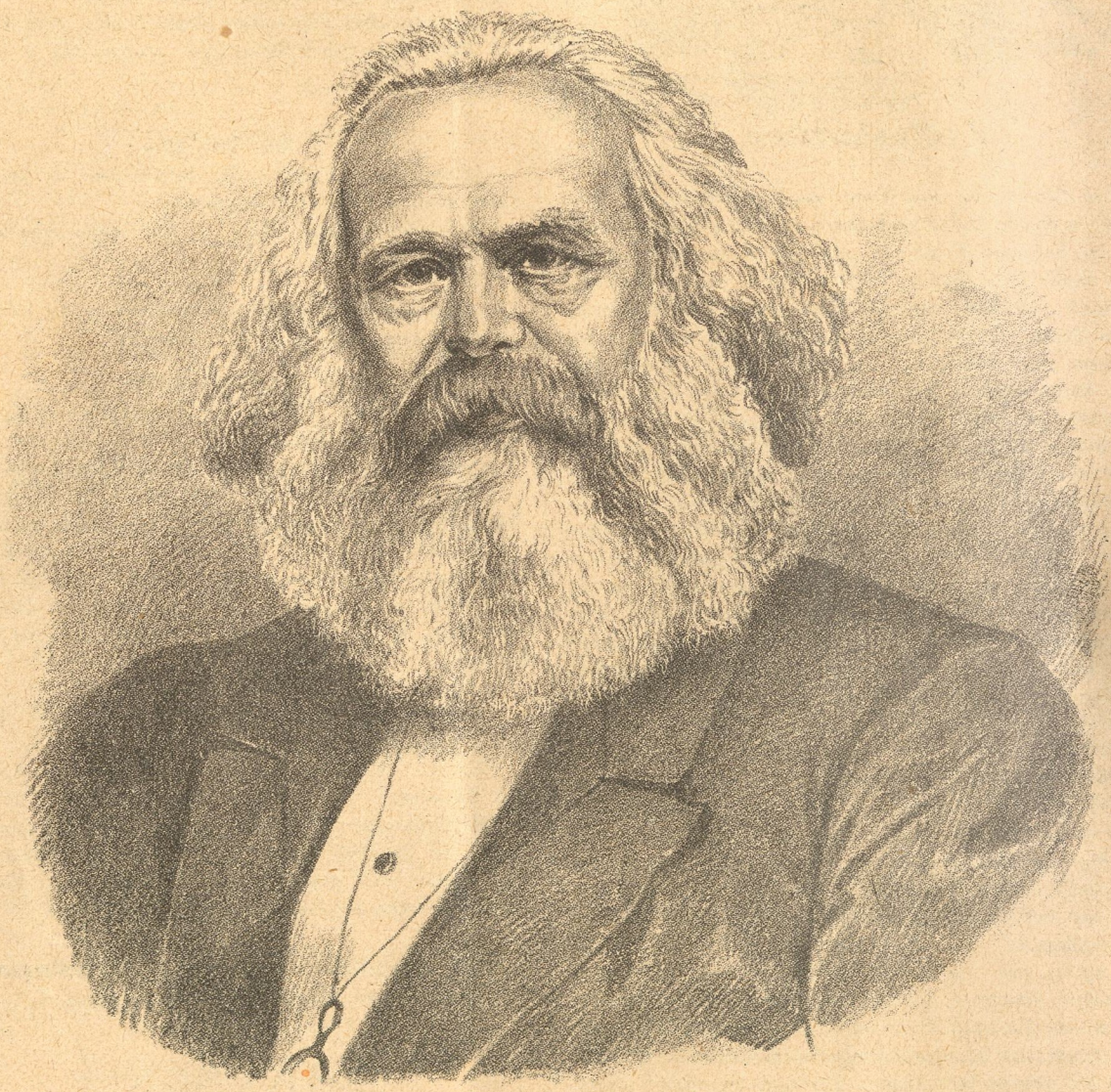

Karl Marx.

Nr. 37.

KLOVEN

Søndag d. 15. September 1895.

Drengen: Aa—aa! Snoren gik itu! Nu gaar min Drage Pokker i Vold!
Ægtemanden (sagte): Bare det var *min!*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu.

Der er Kamp imellem Foged og Minister
Kampen staar om Vestre Kirkegaardens Fyld,
Eksellencen blev min Sandten noget bister,
og det var da heller ikke Banses Skyld,
at der ej blev Brug for Politiets Stave
ude mellem Kirkegaardens stille Grave,
Fogden *Birch* vandt Sejr og *Ingerslev* kom saad'n
hvad man kalder nederdrægtig fælt paa Potten.

Teksas George, ham med de meget vilde Heste,
har i tæmmet Tilstand mindre Lykke haft,
tænk han havde femti Kroner for sin Næste
gemt forsvarligt i sit uldne Strømpeskaft,
først i Celle saa paa Hospital han havned',
men sprang over Plankeværket og blev savnet;
medens Busch han pakker og Farvel vil byde,
sidder Teksas George udi den sorte Gryde.

Kulmænd som til dagligdags ved Havnen slider,
maa gaa an ved Dampspil, den er ikke rar,
thi det kunde hænde og er hændt til Tider,
at et vældigt Stykke Kul Billetten ta'er,
hvis nu *Alfred Christensen* selv stod dernede,
vilde han vist hurtigst mulig fri sig bede
for et Dampspil, som ta'er Brød fra dem, der slider,
og slaar Kularbejderne til Invalider.

Apropos imens vi er ved *Invalider,*
hvordan staar det Regnskab fra den sidste Fest,
det er virkeligt for lidt at *Bahnson* rider
Stormen af ved at levere en Attest,
Herregud kan Bahnson vel om Regnskab dømme,
husk den Kasse han har været med at tømme,
lad os se det Regnskab, op med Jeres Brikker,
er Hr. Bahnson med, hvem kan saa være sikker?

Vi har *Russere* paa Rheden, aa Gud naade
dog os Stakler, tænke sig, hvad der ku' ske,
hvis de Fyre sku' paa Bahnsons Fæstning raade,
have hele Kosten og blot lidt Thé.
Ruski knutski værsaa artig, hvad behager,
saadan Thevand *a la russe* ej herligt smager,
først en Sinkadus til stakkels Themand *Frandsen,*
og til Slut saa gaar vi alle bag ad Dansen.

Til en rig Broder.

Du spørger mig, om jeg da virkelig tror,
at Lykke kan skabes for alle
og om der i Hjærtet Kærlighed bor,
saa glad for min Sag jeg vil falde.
Du spørger, hvorfor jeg blev Socialist,
Du kan jo i Lykkens Sol vandre,
men jeg blev dog ikke saa stor Egoist,
jeg kan ogsaa kæmpe for andre.

Du spørger hvorfor jeg fik denne Tro.
— — Kan Du huske som Børn vi leged'
i lappede Trøjer og hullede Sko?
Det var jo det hele vi ejed'.
Kan Du huske, at Moder fra Gry og til Kvæld
sled tro for at tjene til Føden.
Lykkelig blev hun — dog først alligevel
da hun toges fra os ved Døden.

Vi voksede op — jeg saa meget som Du
vel næppe ofred' en Tanke.
paa Fattigdoms Kvaler saa jeg med Gru,
og Hjærtet i Haab maatte banke.
Du fik det godt, Lykken fulgte Dig tro,
og i Livets dejlige Goder
fik *Du* Del, — mellem os blev ej slaaet Bro,
Du glemte Din fattige Broder.

Og saa skal Du vide, jeg ej bliver træt
og aldrig i Kampeu vil klage,
de Øjne som ofte i Sorg har grædt
maaske skuer lyk'lige Dage.
Den Sag, som jeg kæmper for, baner sig frem,
thi Enighed er der i Lejren;
vi er nok de smaa, — *Du* kan godt haane dem,
de smaa dog engang vinder Sejren.

Se! det er mit Svar, — ja, jeg godt kan forstaa
at „ufint" Du nok vil det kalde,
men ser Du, man stadig hundser os Smaa,
vi mere end nok har af *Galde.*
Du er jo den fine Mand, — jeg Proletar,
og fra Dig jeg ej venter Goder;
for Væddeløbsheste Du Følelse har,
men ej for Din fattige Broder.

Abrahams spiller: „En fattig ung Mand". Naar Sæsonen er forbi venter han at kunne give: En rig ældre Herre. — — —

Studier fra Strøget

Mel.: Lott ist todt.

En Tur jeg opad Strøget gik,
hvor Livet jeg studered',
betragted' med nøjagtigt Blik
enhver, som mig passered'.
Et Panorama her jeg fandt
i det som sig fremstilled',
det gengav nøgterne og sandt
et fuldtro Folkebilled.
Ej helt omsonst er saadan Tidsfordriv
at gaa en Tur ad Strøget og studere Folkeliv.

En Løjtnant kommer svejende
med Lapsens grimme Fagter,
paa Overskægget drejende,
den Nutids Men'skeslagter.
En saadan Stilling er ret køn,
for den som intet gider,
man lever som sin Faders Søn
og Gadens Fliser slider.
Dog tror jeg næsten at en saadan Ka'l
bedst egner sig som Prydelse paa Mutters Piedestal.

Hist viser sig en Matador,
han stønner over Varmen,
sin Paletot med Silkefor
han bærer over Armen.
Med Banen han fra Landet kom,
hvor Sommeren han nyder,
og bryder sig kun lidet om,
hvad sine Folk han byder.
For Sulteløn og sparsom Frihed maa
de trælle, for at han kan alle Livets Goder faa.

En lille Pige, net og kvik,
men svækket, bleg og mager,
med hule Kinder, sløvet Blik
jeg paa min Vej opdager.
En vældig Bylt hun slæber paa,
den indeholder Kaaber;
hun tænker paa om hun vil faa
den Syløn, som hun haaber.
Skal Vejen hjemad gaa lidt mere let,
og faar i Dag hun Lov at spise sig en Smule mæt?

En Omnibus saa tung og svær
ruller op ad Strøget
og bag paa staar en Aktionær,
som smiler saa fornøjet.
Kuponer klipper han, men gør
iøvrigt ingen Nytte,
mens baade Kusk og Konduktør
med Hestens Kaar vil bytte.
I *dette* Samfund ej vi Lighed faar,
paa Ulighed vi støder, selv om vi paa Asfalt gaar.

Kirkegaards-Krigen.

Brev fra Krigsskuepladsen:

Det var om Morgenen den 9de, at Tilbageerobringen af Kirkegaarden fandt Sted. Den fjendtlige General havde forladt Stillingen, og Forposterne var inddragne, da General *Schouw* stormede med hele sin Styrke. Kampen var kort men afgørende. I et Nu havde Schouw sat sig i Besiddelse af Valpladsen; de fjendtlige Sejrstegn blev oprevne og kastede bort. General *Birch* stod med sine Hjælpetropper i nogen Afstand, men fik ikke Lejlighed til at skride ind. De fjendtlige Generaler *Ingerslev* og *Tegner* fik først Nys om Overrumplingen, da det var for sent, og da var Kirkegaarden befæstet saa stærkt, at det vilde være en Latterlighed at forsøge at tilbageerobre den.

Sejren blev saaledes paa General *Schouws* Side. Den sejrrige General opslog, som før, sit Hovedkvarter paa Hauchsvej.

Fjenden under Kommando af General Tegner trak sig tilbage til Jernbanernes Territorium.

Efter Sejrherrens Bulletin ved

„Ravnen".

Skanker og Skoser.

Jordemødrene har haft Møde her i Byen i sidste Uge. Ved et Festmaaltid, der i den Anledning afholdtes, blev efter Sigende Direktør Carlsons bekendte Vise sunget:

Storken, det er en underlig En.

— — — — — — — — — —

* * *

Efter Forlydende har Landets samtlige Jordemodermænd paatænkt at afholde et Møde i den nærmeste Tid for at drøfte Fagets Interesser. — Et Forslag til at forhøje Prisen for en „Affære" vil da blive fremsat.

* * *

Texas-George er bleven arresteret som mistænkt for Hæleri. Naar man véd, at han havde gemt den famøse Halvtredskroneseddel i Hælen i sin Strømpe, falder Mistanken for „Hæleri" ret naturlig.

* * *

Paa Kommunehospitalet holdt Texas ikke af at være. Naar man er vant til at optræde baade i 1ste og 2den Afdeling, maa det ogsaa være lidt kedeligt kun at se sig henvist til 4de.

I Pensionatet.

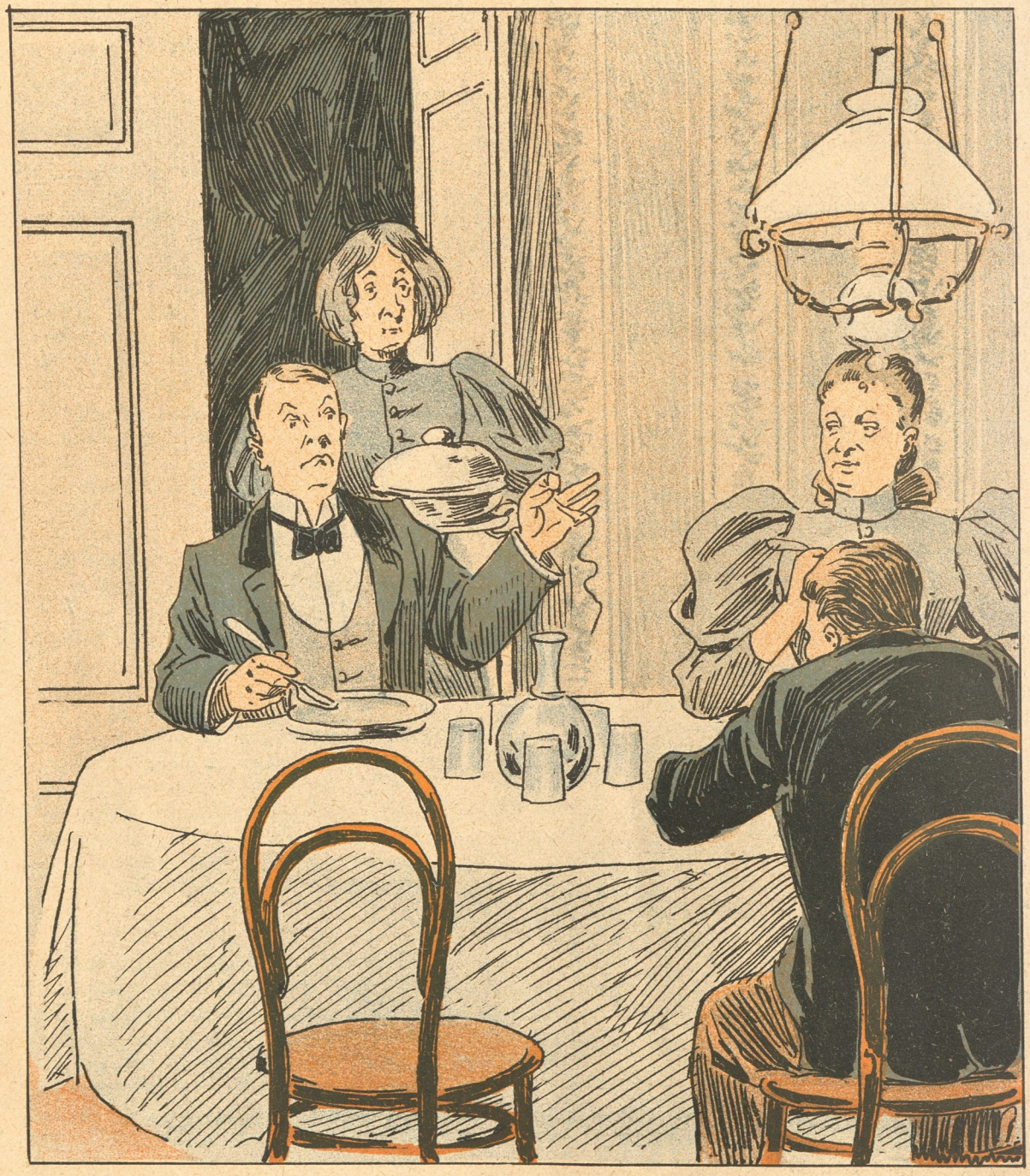

Bogholderen: Næ, det er dog for galt! I Dag er der igen Haar i Suppen!
Lærerinden: Aa, det er jo bare et af Fruens, og de er — *forlorne.*

Tysk Soldaterliv.

Underofficeren: Ret! Aa for Djævlen! Nu staar den ene og ser lige ud og den anden til venstre. Det er de fordømte Socialdemokrater, der ikke kan lade være at kigge efter om *Liebknecth* ikke staar derude paa venstre Fløj.

Violinisten.

En Variétèhistorie af *O. Geller.*

En ung Mand af det russiske Aristokrati pegede med udstrakt Haand paa en bestemt Plads i Orkestret. Dèr sad en lille sammenskrumpet, indesluttet Mand med skaldet Hoved, fra hvilket kun nogle forvitrede, graa Haartjavser hang uordenligt ned i Panden. Det trætte Hoved var bøjet en Smule forover, man kunde ikke se meget af det rynkede, blege Ansigt; kun nu og da lykkedes det at gribe et Blik, et sløvt, intetsigende Blik, stift og glansløst.

Manden var Violinist; han spillede i Orkestret i denne Variété, paa hvis lille Scene unge, kortskørtede Sangerinder optraadte, med højrødt sminkede Læber, og sang flove, kedelige Viser, som de lirede af med søvnig, uren Stemme, som om de vilde saa nemt som muligt blive færdige med et besværligt Arbejde . . . . . med lette Hop var de nede af Tribunen og blandede sig mellem det lystige Herre-Publikum. Da skød Øjnene Lyn og glad, munter Latter lyder hist og her, et koketterende Spil med fremhyklet Kærlighed, med falsk Flammeglød . . . Og saa mangt et stakkels forvildet Hjærte forvandles her til Aske . . . .

„Han har sin egen Historie, den Gamle," begyndte den unge Aristokrat at fortælle, idet han legede med den sølvbeslagne Stok, hvis tunge Greb han trykkede ind mod sin glatragede Hage, „man kan ikke se paa den stakkels Fyr, at han engang har været første Violinist i det store Opera, en meget omtalt Kunstner, det kunstforstandige Publikums erklærede Yndling."

Alle Øjne rettede sig forundrede paa denne mærkværdige Violinist.

„Hvad siger Du", spurgte en lille, noget korpulent Herre med lange Bakkenbarder og en i Perlemoer indfattet Monokle klemt ind i venstre Øje; hvad siger Du, Desca Olimowitsch, den Mand dèr?"

„Jeg kender hans Historie", nikkede Olimowitsch, „men vil Du have det, saa fortæller han os den selv."

„Han selv?" faldt en Tredie ind, en Kavallér, der med stor Selvbevidsthed bar Zarens gyldne Rose i Knaphullet; „spar den Gamle Ulejligheden, fortæl Du."

Regissørens Klokke lød, Orkestret begyndte. Det engang røde, nu meget falmede og slidte Forhæng delte sig og et fransk Duettistpar traadte ind paa Scenen, for at synge en eller anden fortærsket Kuplet.

Men Desca Olimowitsch satte sig til rette, tændte sig en frisk gul Cigaret, og begyndte at fortælle:

„Jeg vil servere Jer Historien, ganske som han selv har meddelt mig den. For en Flaske Vin fortæller han den til enhver, der vil høre paa ham . . . . Han er en Tysker fra Riga. Dèr har han lært hos en eller anden berømt Mester. Jeg har glemt Navnet. Hovedsagen er, at han allerede dengang var en stor Musiker, at Rubinstein hørte ham og bragte ham til Petersborg til Wolomitsch. Hos denne Lærer fuldførte han sin Uddannelse, gjorde sig bekendt ved nogle Koncerter, og blev straks engageret som Koncertmester ved den kejserlige Opera.

Han var dengang 26 Aar gammel. Glad ved sin Lykke tog han sin gamle Moder til sig, og der syntes intet at mangle i den afholdte Kunstners Tilværelse. Paa den Tid blev der engageret en ung Italienerinde til Operaen. Hun maa have været en herlig, skøn Kvinde. Naar han taler om hende, blusser hans blege, voksfarvede Kinder og hans Øjne skyder Lyn.

Men saa smuk denne besnærende Kvinde end var, boede der i dette Englelegeme en tøjlesløs, Sjæl, som med magnetisk Kraft drog ham til sig og lige som forheksede ham. Forgæves bad og bønfaldt hans Moder ham, at holde sig borte fra Italienerinden, forgæves søgte hans trofaste Venner at tale ham til Fornuft. Hun drog ham til sig med bestandig større Magt. Han var en stor, meget misundt Kunstner, hun en lille, ubetydelig Sangerinde. Vel var hendes Stemme ret smuk, men for Operaen var den for lille, hun maatte nøjes med mindre Sangpartier. Ved ham, ved hans store Indflydelse haabede hun nu at komme frem. Mennesker med slig kold Beregning kender i Regelen ikke til at føle Kærlighed, men nærede hun ømmere Følelser var det sikkert ikke ham de gjaldt. Han vidste intet og troede, at alle hendes Løgne var Sandhed, hendes fremhyklede Følelser tog han for ægte Kærlighed. (Fortsættes.)

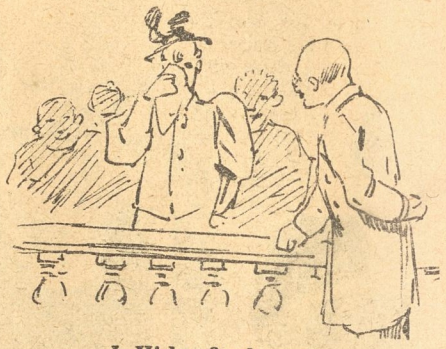

I Vidneforhøret.

Assessoren: Hvorfor græder De, Frøken?

Vidnet (en ældre ung Pige): Det er virkelig altfor galt, at man saadan skal gi'e Forklaring i hele Verdens Paahør.

Ass.: Hvor gammel er De?

Vidnet (hulker endnu stærkere): Aa — aa — femogtredive Aar!

Ass.: Saa, stil Dem nu tilfreds — det værste er overstaaet.

Dumrianer overtræffer forsaavidt aandrige Folk, som de sædvanlig er fuldkomnere.

Forbud.

Greven: Lægen har forbudt mig Champagne foreløbig.

Baronen: Hvor længe?

Greven: Sandsynligvis saa længe, til jeg har betalt hans sidste Regning.

Paa Byfogedkontoret.

Petersen: Jeg vilde gærne be'e om et Pas til Udlandet Jeg agter at udvandre til Massachusetts.

Fuldmægtigen (kløer sig forlegen bag Øret, da han ikke er fortrolig med Navnets Ortografi. Tygger lidt paa Penneskaftet og spørger saa): Hør, Petersen, vil De ikke hellere udvandre til et andet Sted?

En køn Kop Te.

Mel.: Komme hvo som komme kan.

Har De hørt hvordan det gik
nylig en Hr. Frandsen,
af en Russer Prygl han fik
oppe, tænk! paa Skansen.
Han var sejlet ud med Te,
ud til Krigerskibene,
hvor Knutten Ryggen varmer,
mens Chefen voldsomt larmer.

Turen gik ved Nattetid
i en lille Jolle,
Maanen skinnede med Flid
paa de Bølger kolde
og paa trende Kasser Te,
som bestilte var, o ve!
og havde kostet Rubler;
— ikke mange Skrupler.

Ud til Kejserskibet kom
han og var ej bange;
da paa en Gang ringet om
han sig saa af mange.
Op paa Dækket blev han bragt,
der var netop Hundevagt,
og hundekoldt og fugtigt,
jo, han sad rigt'nok smukt i 'et.

Morgenen brød frem i Øst,
Chefen han blev vækket,
og just ej til Frandsens Lyst,
kom han op paa Dækket.
— Næppe saa han dèr vor Mand,
før en Lussing han paa Stand
langede Hr. Frandsen
lige midt paa Skansen.

Og paa Russisk skældte han
ud, saa det var gruligt;
Folk'ne purret blev før man
skulde tro det muligt.
Da de saa var stillet frem,
maatte Frandsen nævne dem
der havde købt af Teen;
— det var mer' end En.

Derpaa blev han sat i Land,
haanet, skældt og bandet;
men af den Historie man
lære kan blandt andet,
at den store hvide Zar
ogsaa Herredømme har
paa de danske Strande
og i danske Vande.

Gyseligt.

„København" fortalte om en hængt Pantelaaner til Slut: — — „I St. Johannes Stiftelses Lighus udspandt der sig i Gaar en gribende Scene *mellem Liget* og den Afdødes Kæreste." — Uha!

Paa Jærnbanen.

En Rejsende (i en 2. Klasses Kupé): Aa, det var slemt! Jeg er kommet ind i en forkert Kupé.

Konduktøren (strængt): Ligemeget. Differencen maa betales!

Den Rejsende: Aa, det var rart! Vil De saa betale mig 3 Kroner. Jeg har Billet til *første* Klasse!

„Politiken" bragte forleden „et Par Sprogbemærkninger" af A. L., i hvilke der bl. a. klages over den sørgelige Ukendskab til Brugen af Formerne „de" og „dem". Med stor Frejdighed illustrerer Bladet for den „højeste Oplysning" den nævnte sørgelige Ukendskab, ved i samme Nummer under Rubriken „Spørgsmaal og Svar" at servere følgende Mundfuld:

— — „2 Mænd kommer ned og køber 3 Bajere. Urtekræmmeren trækker dem (!) op, saa gaar de (!) over paa den anden Side og drikker dem (!) ved deres (!) Køretøj."

I sin Omtale af „Pigernes Jens" paa Kasino, siger „Søndagsposten", at „Frk. Thomsen og Fru Orlamundt ere de nydeligste Elskerinder *man kan ønske sig.*" — Naa, naa, lille „Søndagspost"!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En lille Nipsgenstand.

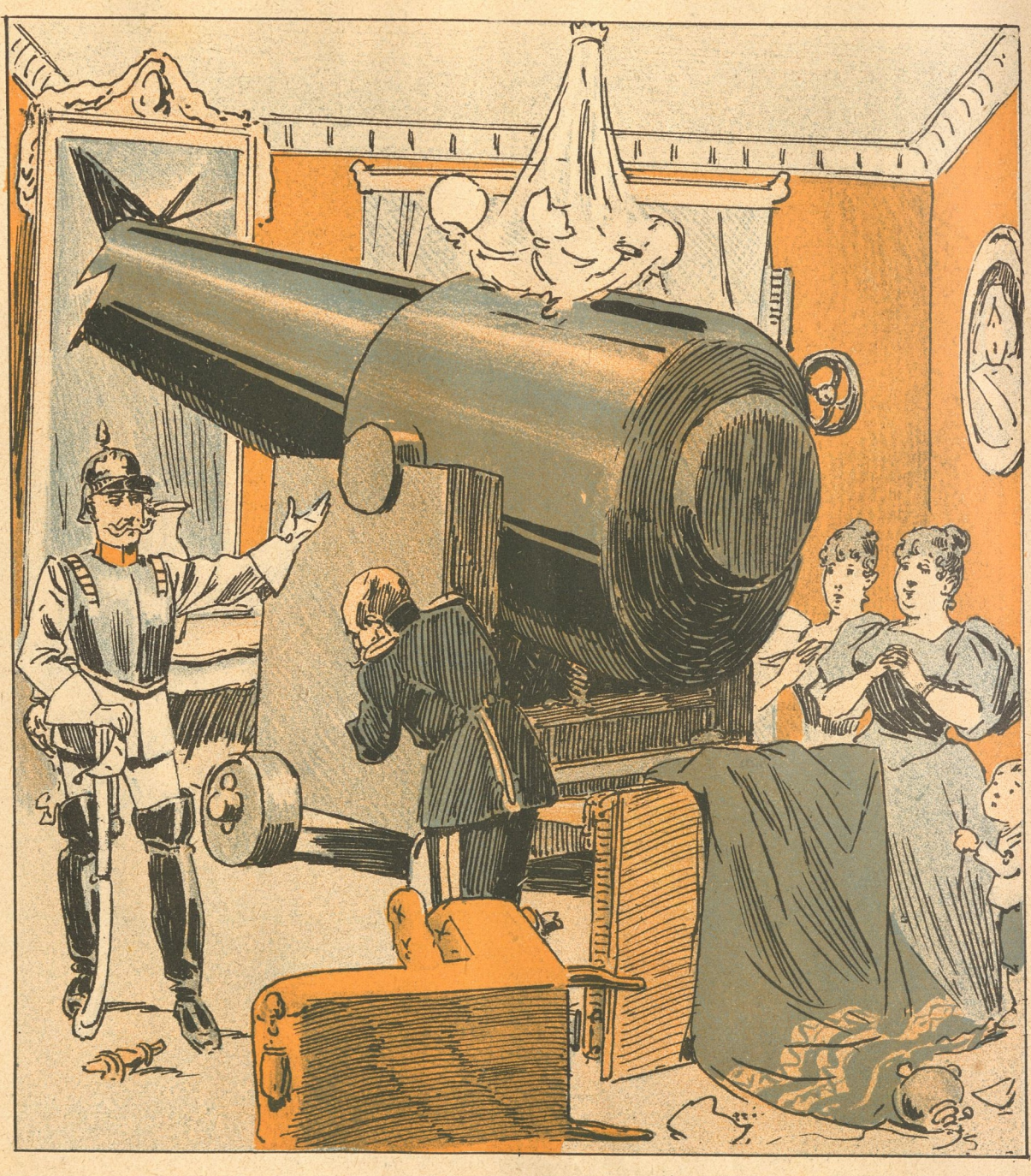

Det højtidelige Øjeblik, da Kejser Vilhelm forærer Krigsminister Bronsart von Schellendorf en af de erobrede franske Kanoner.

(Efter et Øjebliksfotografi.)

Nr. 38.

Ugen

Søndag d. 22. September 1895.

Konen: I Forgaars kom Du først hjem i Gaar, og i Gaar kom Du ikke hjem førend i Dag, og i Dag havde Du naturligvis ikke kommet hjem førend i Morgen, hvis jeg ikke havde hentet Dig!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hallih, halloh.

Der var saa mørkt paa Pladsen,
for der var Vrøvl med Gassen.
:,: Den ku' ej faa sit Vejr. :,:
Teatrene fik lukket,
Butikers Lys blev slukket,
:,: Formørkelsen var svær. :,:
:,: Hallih halloh, hallih hallo
foruden Gas var den go'. :,:

Chef for Konservative,
Hr. *Hammerstein* i Knibe,
:,: nu kan han sige Pas. :,:
Han var i Linckenstrasze
med *Støcker,* de ku' spase
:,: med søde Frøken Glass. :,;
Hallih, halloh, hallih halloh
:,: Skandalen den er sgu' go'. :,:

Hr. *Carlson* er en Kriger,
men helst han ind sig sniger
:,: som en forklædt Spion :,:
for Konkurrent at knuse,
som har Godtfolk til Huse,
det er en net Person,
:,: hallih halloh, hallih halloh
i Carlson slaar vi en Klo :,:

Gamél han Bønner sendte,
men véd De hvad der hændte
:,: ham med en svensk Madam :,:
hun gav de gode Bønner..
til Folk i usle Rønner,
Skriftsteder gav hun ham,
:,: hallih halloh, hallih halloh,
Betalingen den var go' :,:

De *Fabrikanter* klager
thi Arbejdslønnen tager
Udkommet helt fra dem.
Faar Arbejdsmænd ti Øre,
kan det dem fattig gøre,
den Arbejdsløn er slem!
:,: hallih halloh, hallih halloh
men Skattebogen er go' :,:

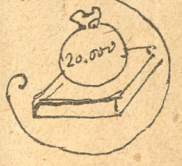

Skanker og Skoser.

Direktør Busch er rejst og har taget Sommeren med sig. — Hvad han kunde overkomme af Sommer, har han saamænd heller ikke ladet blive tilbage.

I Berlin skal han konkurrere med *Renz.* Nu kommer det an paa, om Berlinerne bryder sig om at gaa „in the Busch" eller de holder mere af et lille„ Renz"evous. Blot de ikke foretrækker den ene Konkurrents „Renz"dyr for den andens „Busch"mennesker; det vilde „Ravnen" maaske gøre.

* * *

En Krig, der minder om Middelalderens Smaakrige mellem de tapre Riddere, der sad paa deres Borge, har i Sommer fundet Sted ude paa Amager. Hr. *Carlson* har forsøgt baade List og Svig, men „Borgen" har endnu ikke overgivet sig og holder sig ogsaa nok. Den bliver i alt Fald tappert forsvaret.

* * *

„Tøren" har faaet en Mulkt paa 100 Kroner. Hvem skulde nu tro, at en enkelt lille Tøre skulde være saa meget værd.

Redaktøren maa være en meget daarlig „Kauffmann", at han giver saa mange Kroner ud for en enkelt Tøre. Overhovedet er det mærkværdigt, at han ikke kan undgaa Politiets Efterstræbelser; han har jo dog sin Clara til at be„Skytt"e sig.

Kamel-Inskriptionen
i
Kejser Wilhelm Kirken.

(Se Bagbilledet.)

Det vakte overordentlig megen Opsigt, da det tyske Partiorgan „Vorwärts" meddelte, at der paa en Dør i Sakristiet i den ny Kejser Vilhelms Kirke fandtes en Inskription, der paa dansk lyder saaledes:

Hvad det maa have været for Kameler, der
engang var vor største Stads Fædre. 2—5—1895
Ingen 300,000 Mark. Pjaltet.

Ved det Eftersyn, der blev anstillet, viste det sig, at „Vorwärts"' Meddelelse var fuldkommen rigtig. Kirkens Bygmestre havde virkelig tilladt sig at haane Staden Berlins Borgerrepræsenstation, fordi denne havde nægtet en Bevilling af 300,000 Mark til Kirkens Opførelse. Senere havde de øverste Myndigheder søgt at strø Sand paa den hele Historie ved at kalde den en almindelig Arkitektspøg; men Berlins Borgere valfarter i store Mængder til Kejser Wilhelms Kirken for med egne Øjne at overbevise sig om den Haan, der er tilføjet dens Repræsentanter. Træskærerarbejdet fremstiller Rebekka, der giver Eleazar Vand til sine Kameler, og vi bringer paa Bagsiden et veltruffet Billede af Døren og Inskriptionen.

En mærkværdig By.

Mel.: Brudedansen af „Et Folkesagn"

Højt imod Nord der ligger en By,
vesten for Skaane, øst for Fyen;
store og smaa beundrer dens Ry,
lige fra Blanch til „Paraplyen".
København, saa kalder man Byen,
og det er ret en mærkværdig By.

Naar man som Fremmed Byen beser
studser man over Byens Gader;
stadig saa roder og graver man der,
bygger af Brosten Barikader,
mellem Gas og Vandrør man vader
Ja, det er ret en mærkværdig By.

Byen har Gas — Elektricitet,
dog kan alligevel det hænde,
(hvad der forresten nylig er sket),
at da man skulde Gassen tænde
vilde den jo sletikke brænde —
Ja, det er ret en mærkværdig By.

Byens Befolkning viser saa tidt
hvad den af Dumhed kan præstere.
Russiske Herrer kan ganske frit
tyrannisere, dominere,
Folket lader alting passere.
Ja, det er ret en mærkværdig By.

Ovre fra Texas George kom hertil
dristig som Rytter tvang han Hesten,
da kom hans lange Fingre paa Spil,
det blev for ham et Skaar i Festen;
ved sig selv han si'er i Arresten;
Det er dog ret en mærkværdig By.

Byens Befolkning har Lotteri;
sidst blev der trukket et Par Uger,
Folk for at faa lidt Andel deri
gerne de sidste Ører bruger;
siden hen paa Labben de suger
Ja, det er ret en mærkværdig By.

De tyske Kejser- og Fædrelandsvenner slaas i denne Tid, saa at Haarene ryger dem om Ørene. Bare de ikke gaar i Stumper og „Støcker".

Vinterens Komme.

Mel.: I Flugt gaar Tiden.

Fra Træet falder nu de gule Blade,
og vi til Vaaren siger et Farvel,
med Høstens Frugt er fyldt hver Lo og Lade,
men dog her sultet bli'r alligevel.
Nu kommer Vint'ren med sin barske Kulde,
og strængere bli'r Tiden for de Smaa.
Skønt Pladserne af Brændsel helt er fulde,
der er dog Tusinder, som fryse maa.

Med Vint'rens Tid der følger Sorg og Smerte,
for Smaafolk er der Lidelser i Flok;
har Du for denne Kval et følsomt Hjærte,
saa sværg, at nu det snart bør være nok.
Man Jordens Rigdom meget slet forvalter
og taler om den gode kristne Tro,
mens Fliden vandrer om i usle Pjalter,
og Hunger har blandt Folket fæstet Bo.

Ja, man med Kristendom i Landet praler,
i flotte Kirker bedes til en Gud,
der synges Salmer, holdes smukke Taler,
men glemmes, hvordan Samfundet ser ud.
At Jesus hjalp de Fattige og Svage
og ej mod Folk i Purpur godt var stemt;
af Kristendom er der ej mer' tilbage,
thi *den* har deres svage Hjærner glemt.

Der skrevet staar, at man skal elske Næsten,
men Nutidskristne ej de Ord forstaar,
er det at elske, naar bestandig Præsten
med tryg Samvittighed sin Næste flaar.
Vi Ret for alle vil, men bli'r forfulgte,
thi ryste gør nu hver en Rigmands Krop,
vi kæmper for, at ikke én bør sulte,
hvor Guldet er i Dynger hobet op.

* * *

A.: Skal Klasselotteriet virkelig gaa ind?

B.: Nej — hvorledes det?

A.: Jo, det har jo nu i en halv Snes Dage ligget i de sidste Trækninger.

* * *

Licht, mehr Licht! udbrød Goethe som bekendt paa Dødslejet.

Det samme skreg en stor Del af Københavnerne paa i Torsdags Aftes, da Gassen var gaaet ud; men se om De fik det.

Retræte.

Danserinden: Det forbavser mig, min Herre, at De har vovet at rose Dem af min Gunst.

Baronen: Om Forladelse, kære Frøken, jeg har *talt* derom, men jeg har virkelig *ikke rost* mig deraf.

Ved Bryllupsgildet.

— „Ærede Tilstedeværende! Vi fejrer i Dag vor kære Ven Adolfs Formæling med den elskværdige Frøken Alma. Vi vil drikke de Nyformæledes Skaal med det oprigtige Ønske, at de begge ret ofte maa opleve en Dag som denne.“

Violinisten.

En Variétèhistorie af *O. Geller.*

Og de blev Mand og Hustru! Violinisten var i den syvende Himmel, hans Lykke kendte ingen Grænser. De levede ogsaa rigtig godt sammen, hun forstod bestandig at gennemføre sit dobbelte Spil saa behændigt, at han ikke anede noget ondt. Men da hun efter et Aars Ægteskab fødte ham en Datter, syntes han, at selve Himmerig var flyttet ind i hans Hjem. Barnet var Moderens udtrykte Billede. Nu traf det sig, at han fik Indbydelse til at spille ved en Hofkoncert i det ikke langt fra Petersborg beliggende Slot Zarskoje-Selo. Han begav sig afsted, men fik under Vejs Underretning om, at Koncerten var bleven sagt af paa Grund af en af Storfyrstindernes pludselige Sygdom.

Glad var han, at han kunde ile hjem igen til sin unge, forgudede Hustru. Sent paa Natten naaede han Hjemmet, og hvad han nu erfarede, hvad han nu oplevede, ramte ham med et saa knusende Slag, at han blev et elendigt Vrag for Resten af sit Liv! Hans egen bedste Ven havde tilintetgjort hans Ægteskabs Lykke, hans Ven, til hvem han havde blind Tillid, og som han nærede en inderlig Hengivenhed for.

Som ramt af Lynet stod Violinisten dèr. Hans blodunderløbne Øjne trængte lige som ud af deres Huler — med et skingrende Skrig styrtede han sig over den smukke Synderinde og slog hende ned i Gulvet med en saadan Voldsomhed, at hun stønnende og blødende laa for hans Fødder. Den smukke Ven reddede sig ved at springe ud gennem Vinduet.

Da Violinisten saa, at hans Hustru ikke rørte sig mere, da han saa det røde, varme Blod draabevis sive frem fra et Saar i hendes Pande, medens hendes Læber mere og mere antog et blaat Skær, da kom den forfærdelige, blytunge Ro over ham, der lige som Vanvid lammer Tænkeævnen og fremkalder et smærtefuldt, knugende Tryk paa Hjærnen. Han havde blot en Følelse af, at der var sket noget frygteligt. Han gik hen til den lille Seng, i hvilken hans Barn sov; den søde Engel laa dér i barnlig Fred, uberørt af det blodige Drama, der var udspillet ved Siden af hende. Han kyssede Banet paa Panden og forlod langsomt Huset.

Da han var kommen ud paa Gaden, meldte han sin Forbrydelse til den første Politibetjent, han mødte. Betjenten troede, at han havde en gal Mand for sig, og førte ham til Politistationen. Assistenten kendte straks den berømte, afholdte Kunstner, men forskrækkedes over hans forstyrrede Udseende. Violinisten fortalte nu Politiembedsmanden alle Enkelthederne ved det Mord, han nylig havde begaaet. Saa rejste Politimesteren sig, lagde sin Haand paa den ulykkelige Mands Skuldre og sagde højtidelig: „Jeg arresterer Dem i Lovens Navn!“

Da følte han først alt det frygtelige i sin Stilling, han faldt sammen og begyndte at græde. —

Hvad skal jeg fortælle Jer mere, mine Venner? Han blev stillet for Retten og Retfærdigheden maatte med blødende Hjærte kende ham skyldig. Hans egen trofaste Ven, hans Kones Elsker, vidnede imod ham!

„Femten Aars Fængsel,“ saaledes lød Dommen, og han havde aabenbart sine Dommeres Mildhed at takke for, at han ikke blev forvist til Sibiriens Bjærgværker. „Femten Aars Fængsel, — og han blev ført tilbage til sin Celle. Kort efter blev han ført til det Fængsel, hvis Porte ikke skulde aabnes for ham igen, førend efter femten Aars Forløb. Han var tabt for Verden. Men ogsaa Zaren havde Medlidenhed med ham og saaledes nød han alle de Lettelser, som Reglementet tillod; han blev ansat som Skriver i Fængslets Kontor.

Vi springer nu over Indespæringens endeløse Aar, der gjorde ham til Olding længe før Tiden. Som ung Mand vandrede han i Fængsel, han forlod det som et fuldstændig nedbrudt, tilintetgjort menneskeligt Vrag. Hans første Spørgsmaal, da han endelig igen befandt sig i Sollys og Frihed, var efter hans Datter.

Ja, hun var allerede bleven en stor Dame, trods sine 17 Aar. Hun var sin Moder op ad Dage, en djævelsk Skønhed; hun havde ogsaa arvet sin Moders Talent, var bleven Sangerinde. Men ikke en fjortende Rangs i Operaen eller Operetten — nej, en første Rangs Variétésangerinde var hun.

(Sluttes.)

Da Gassen gik ud.

Mel.: Peter Schiøtt.

Sikken Jammer og Elende
nys der her i Byen var,
Gassen vilde inte brænde,
den gik ud som en Cigar,
som man inte sutter paa,
hvad jo helst man bør og maa.

I Casino sad Hr. Schrøder,
alt saa lyst og venligt var;
Gaden vrimlede af Fødder,
som Teatergængere bar
ned til Pi'ernes Jensemand,
som tappert i Felten holder Stand.

Da paa én Gang lød et Jammerskrig fra Richard Schrøders Mund;
der blev mørkt i hanses Kammer
og hans Sjæl i samme Stund.
Gassen den gik nemlig ud
som et lille Stjerneskud.

Saadan gik det mange andre
Steder i vor gode By,
Folk, der saaes i Fred at vandre
kom paa gale Veje, fy,
naar at Gassen Skrue gør,
mangen Frue grue bør.

Og hvor kan en lille Pige
ikke fra den lige Vej
let i saadant Mørke vige,
selv om smukt hun varer sig.
Gas, der svigter saa sin Dont,
den bedriver meget ondt.

Hvis at Skylden var, det næppe
nogen véd, men for sin Dyds
Skyld vist næppe under Skæppe
satte Øllegaard sit Lys,
da i Mandags Aftes han
maatte holde Marstrand Stand.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, jeg vilde saamæn allerede ha'e besøgt Dem i forrige Uge, søde Fru Stork, men jeg kunde ikke finde Gaden, endsige Husnumret, desformedelst at Gassen var gaaet ud, fordi den ikke kan taale at komme i Luften, og saa tænkte jeg jo osse nok, at Deres Kogegas var ogsaa det bare Luft, som Tyskerne si'er, naar Kejseren har holdt en Tale, og det var saamæn Synd at De skulde stikke Ild paa Komfuret for min Skyld, men nu kunde jeg virkelig ikke undvære Deres dejlige Kaffetaar længere, men underligt er 'et, at Gassen bli'er daa'lig af formegen Luft, mens vi er andre er færdige, naar vi ikke kan trække Været, og forresten osse, naar vi faar formegen Gas, og det lader jo til, at der ved Invalidefesterne baade i Kongens Have og i Aarhus har været for stærkt Blus paa Lampen, saa Indvaliderne kommer vist til at kigge langt efter Hjælpen, og bliver skuffet, li'som Baronesse Løvenskjold, da hun rettede sig efter *Balles* Lærebog. Næ, saa klarede Heller alli'evel Ærterne bedre, om osse de maaske nok var lidt svedne, for da Politiet vilde nappe ham, saa sa'e han: Fanden heller! Næ, saa vil jeg heller la' min Husholderske tælle Brikkerne op, og saa ha'de han jo oven i Købet det Held, at Fabrikant Levin i Retten maatte betale ham hundrede Kroner for nogle smaa broderlige Elskværdigheder paa Forsvarsbrødrenes Generalforsamling, hvad der vist er mere, end nogen Invalid faar ud af hele Festkommersen, men jeg er vis paa, at Levin kører ikke mere paa den Hellerupbane! Og dog maa man indrømme, at Broder Levins Serenader til Broder Heller var den rene Englemusik mod den Skarnbøtte, som Hestebetvingeren Busch da han rømmede sin Stald, kastede i Hovedet paa Staal, men Busch har formodentlig tænkt, at kan en russisk Admiral ustraffet arrestere en dansk Borger og traktere ham med Lussinger, saa kan en tysk Beriderkonge vel osse slippe godt fra at betale sine Regninger med Skældsord i Stedet for med Penge, — Folk maa jo være glad til, at de faar Forsikringen om hans „fortrinlige Højagtelse" i Tilgift. Tak for Kaffe!

I Selskabet.

— De er bleven mig præsenteret som Doktor, men uagtet vi nu har passiaret sammen i en hel Time kan jeg ikke blive klog paa, hvad De er-for en Slags Doktor, altsaa — gør De lang eller kort Proces?

Den oprindelige. — —

„Ravnen" er saa heldig at kunne bringe Ordlyden af den oprindelige Afskedshilsen, som Direktør *Busch* havde paatænkt at sende det danske Publikum og Pressen. Den lød som følger, men blev i sidste Øjeblik erstattet med en anden:

Afskeds-Hilsen.

Ved min Afrejse fra die dumme Dänens Hovedstad føler jeg en sand Hjertenstrang til at bringe det højærede Publikum, Pressen og Avtoriteterne min hjærteligste Hyldest for den Enfoldighed, hvormed de har tilladt mig at „plukke" sig. Skulde mine Bestræbelser for til Gavns at hvae „plukket" dem, ikke være tilfredsstillende, tør jeg love, at jeg ved min næste Tilbagevenden skal anstrænge mig endnu mere for at praktisere de danske Møntsorter over i min rummelige Pengesæk, og haaber jeg, som i Aar, paa „die dumme Dänen's" Fredsommelighed og Faarehovedhed, at de ikke sparker mig ud af Landet, naar jegspiller dem for stærkt paa Næsen, men finder sig smukt deri, og er glade til endda.

Med ÷ Højagtelse
P. Busch,
Direktricens Mand.

Natbiliede.

Petersen (i Rendestenen): Det er skammeligt, nu har Madam Jensen igen lagt fugtige Lagener paa Sengen!

Den offentlige Mening er ofte det Baand, der holder Ægteskabets revnede Gryde sammen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Kamelerne.

Fra Kejser Vilhelm Kirken i Berlin.

(Se Teksten inde i Bladet.)

Nr. 40.

Kvæn

Søndag d. 29. September 1895.

Glemt noget.

Datteren: Men Fa'er, hvor er Mo'er?

Proprietæren: Mutter. . . . Kan Du se, Niels, at jeg ha'ede Ret, da jeg sa'e undervejs, at vi ha'ede glemt noget.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: I Lille Kongensgade.

Jens er nu i Kantonnement
til tred've Dages Øvelse,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salja,
Hr. *Bahnson* leder denne Gang,
o Herre, hvilken Prøvelse,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salja.
Men Jens gør Kvalm
for Sengehalm
og Gaardmandskost, Gud bedre,
aa ja, aa ja, aa sing salja.

Hr. *Nellemann* si'er med Forlov,
de blive skal, de Lægter,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salja.
Forgæves Birkedommer *Schow*
for Kongens Foged fægter,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salja.
Gid ej det Fyld
skal blive Skyld
i en Ministerkrise,
aa ja, aa ja, aa sing salja.

Prinsessen holdt af Brandmandsfærd
bar selv Hjælm paa sit Hovede,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salja,
og *Tegner* fik hun særlig kær,
han sig i Ilden vovede,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salja;
men som man véd,
en Villighed
kan blive skæbnesvanger,
aa ja, aa ja, aa sing salja.

Scavenius i Roskild' sad
blandt Højres unge Drenge,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salja,
og *Fredrik Ahlwardt* raabte glad
Scavenius leve længe,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salja;
et Fletværk ja,
det skal vi ha',
og Faar skal Fredrik røgte,
aa ja, aa ja, aa sing salja.

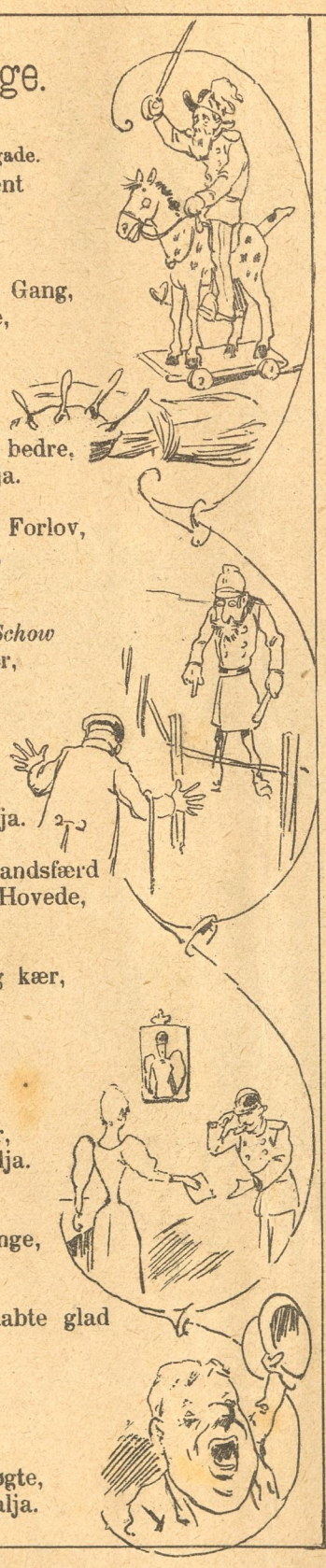

Skanker og Skoser.

Prinsesse Marie har, lader det til, været lidt for letsindig til at kavtionere for andre. Forskellige Blade har kunnet bringe Ordlyden af mindst fire Kavtionsbeviser, hun har underskrevet. Ethvert af dem er paa 50,000 Kr.

* * *

Vort Land har nu en „Tegner" mindre. Han har nedsat sig i London, hvor han efter Forlydende vil ernære sig ved at „tegne" Livsassurancer.

* * *

Til Gengæld er vi bleven en katolsk Prinsesse rigere, oven i Købet en Datter af selve Moder „Marie". Paven har efter Forlydende sendt den Nyfødte en Flaske „Leo"-ville at drikke paa hans Sundhed.

* * *

Efter *Hjort-Lorentzen* at dømme trænger de fleste evropæiske Hoffer til at faa nye Stole. „Sæderne" er nemlig noget løse, og hvad Ryggene angaar, da skal Ryggesløsheden være over al Beskrivelse.

* * *

Kejser Vilhelm har begyndt at producere sig som Tegner. Der forlyder dog ikke noget om, at han har faaet Prinsesse Marie til at kavtionere for sig.

Hvem der vil frem i Verden, maa først og fremmest være hjærteløs.

For den Rige er Andres Fattigdom en Naturlov.

Bagvaskeren opfinder Slyngler for at faa Selskab.

Kain og Abel — der har vi omtrent Verdenshistoriens hele Indhold.

Paa Bryllupsrejsen.

Hun: Hvad ser jeg, Adolf, Du gaber jo!

Han: Ja, ser Du, Kære, vi To er jo nu *ét*, og naar man er *alene*, saa *keder* man sig saa forbandet!

Paa Smedelinien.

En gammel Frøken: Taber De ikke mangen Gang Taalmodigheden, naar der ingen vil bide paa?

Lystfiskeren: Næ, gør De?

Fruen og Strømperne.

Meget frit efter H. C. Andersens:
Konen med Æggene.

Der var en Frue paa Landet,
hun gik med Strømper blandt andet;
nu det er en grumme ærlig Sag,
hun skifted et Par hver eneste Dag;
der var et Par Snese, naar de blev talt,
og det fandt Fruen jo ikke saa galt;
men saa en Dag manglede hun et Par
og Pokker straks løs i Huset var.
— — — — — — — — — — —
Lad se! hun saadan til andre taler:
Det var et Par Strømper til en Daler;
at de er stjaalne, den Sag er klar,
men hvem der Strømperne stjaalet har,
ja det er ikke saa nemt at sige,
jeg tror nu det er Sylvesters Pige!
— — — — — — — — — — —
Sylvester højlig forbitret blev;
en Stævning straks han for Pigen skrev;
hun skulde straffes, den Æreskænder,
der sine Strømper i andres genkender.
Ej Pigen vilde, hun var saa blid,
men Husbonden sagde: „Til sidste „Hvid"
betaler jeg, hvad en Stævning koster,
det sværger jeg ved min døde Moster."
— — — — — —
Nuvel! en Stævning de begge skrev,
og Tjenestepigen anholdt blev.
Saalunde er Loven her hos os,
de Smaa faar Prygl, naar de andre slaas.

Hvorledes den lille Peter tænker sig en

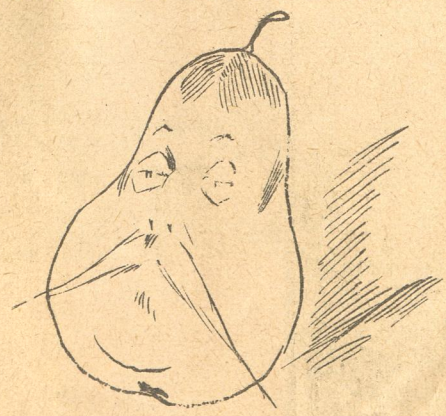

Grev Moltkes Pære.

Den offentlige Mening er ofte det Baand, der holder Ægteskabets revnede Gryde sammen.

I Svømmebassinet.

— Hvorfor svømmer De hele Tiden paa Ryggen?
— Ellers faar jeg Vandskræk!

I gamle Dage sagde man om visse dramatiske Sangere, der havde et for affekteret Foredrag, at de sang „med Smør". Tiden gaar fremad. Nu synges der „med *Margarine*". Paa et fynsk Teater blev der forleden fra Scenen gjort Reklame for den stedlige Margarinefabrikants Produkt.

Konfirmations-Tanker.

Kirken er pyntet til Højtidsfest,
tavse sidde Drenge og Piger,
sér med Forundring paa deres Præst,
medens hans Stemme daler og stiger.
At de af Talen intet forstaar
kan med et Blik man straks fornemme,
og uden Tvivl det Indtryk man faar,
at deres Tanker findes derhjemme;
det kan i alt Fald siges om dem,
som kun har set det smukke af Livet
og har et godt og hyggeligt Hjem,
hvor alle Goder bliver dem givet,
de ser i Tanken med Velbehag
Hjemmet opfyldt af yndige Sager;
Bordet staar dækket og pyntet med Smag,
lækreste Retter, Vine og Kager,
Gaver og Blomster i Mængde de faar,
Huset fyldes af Gratulanter. —
— Saadan omtrent i Hjemmet det gaar
hos de heldige Konfirmander.

* * *

Men, desværre, der er dem,
hvem ej Glædens Solskin blænder,
som kun har et fattigt Hjem
og ej Livets Goder kender,
som har døjet Sult og Nød
alt fra Livets første Dage,
sukket for det tørre Brød,
ammet op ved Graad og Klage,
her de føle sig tilpas,
mod den trange, kvalme Stue;
her er Lys og Luft og Plads
under Kirkens høje Bue,
og i bedste Harmoni
sidde Rig og Fattig sammen,
men den Lighed er forbi,
naar Pastoren siger: Amen. —
Orgeltoner bruse frem,
Lighedstanken bort de feje. — —
Konfirmanderne gaa hjem,
og saa skilles deres Veje!
— — — — — — — —

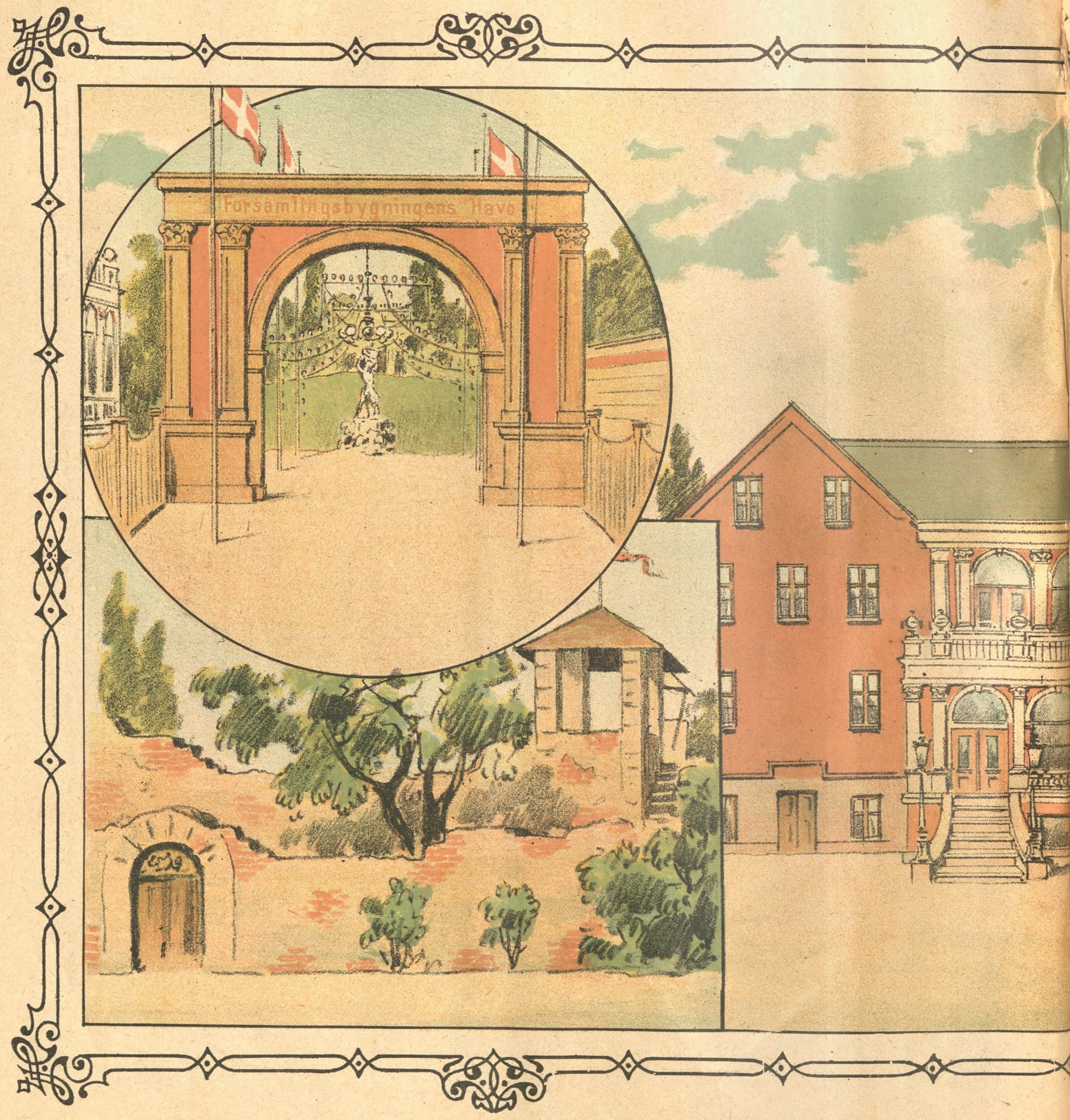

Fra Arbejdernes nye Forsaml

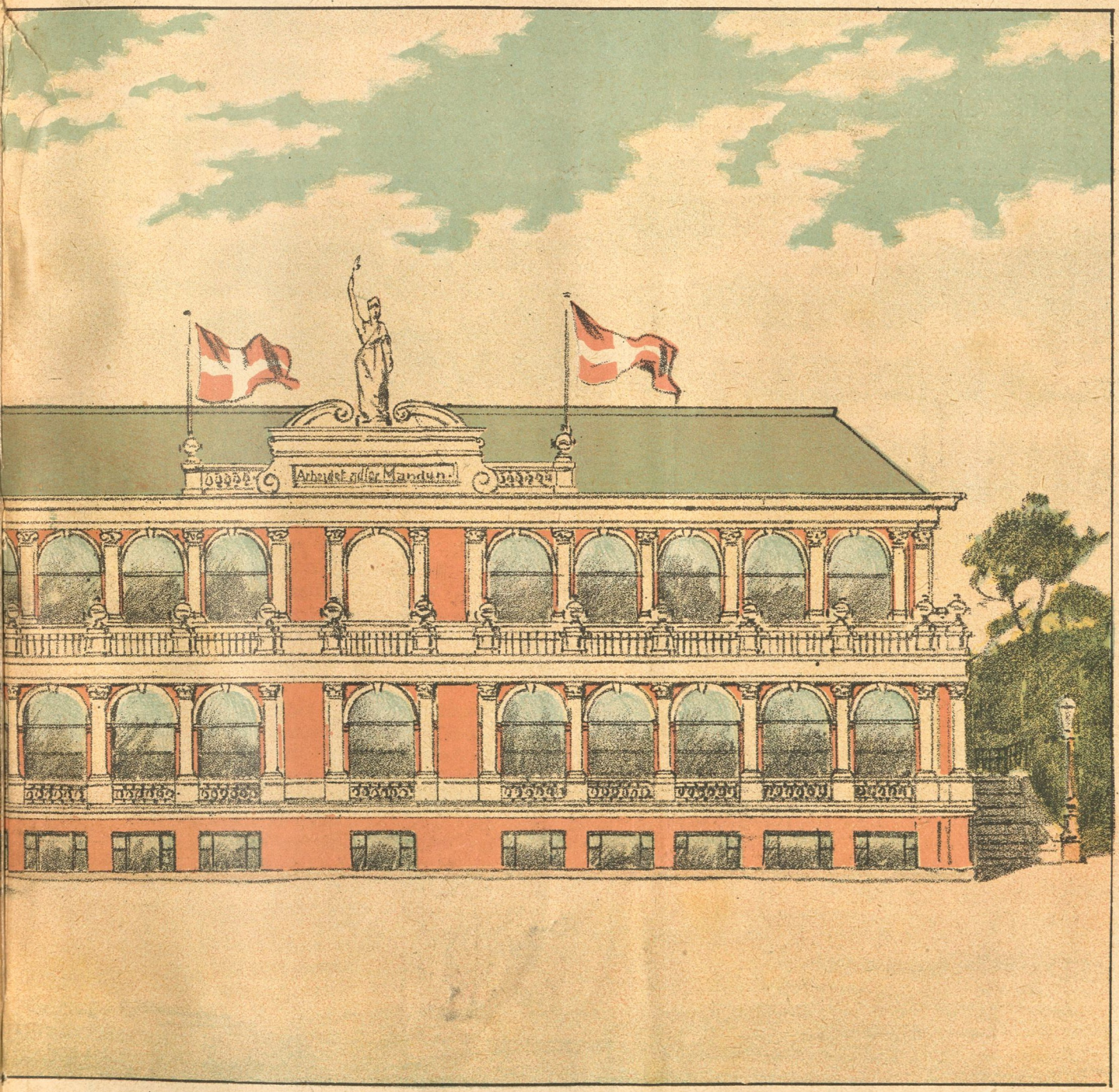

ingsbygning paa Enghavevej.

Violinisten.

En Variétèhistorie af *O. Geller.*

(Sluttet.)

Hun beboede en hel første Etage paa Newski Prospektet, holdt Ekvipage, en Kusk i Livré, havde Diamanter, Silkekjoler og nogle Tilbedere. Han søgte hende op, men den noble Dame vilde ikke vide noget af den løsladte Tugthusfange. Og han kunde jo heller ikke spille mere! Den kvælende Fængselsluft, i 15 lange Aar ikke set et Instrument, ingen Øvelse, han var nu kun en elendig Stymper, hvis skælvende Fingre knapt kunde holde Buen.

Da han saa endelig vilde spille for første Gang og indsaa sin jammerlige Usselhed, græd han . . . . Og hulkende bønfaldt han sit Barn, ydmygede han sig for den stolte Variété-Prinsesse, saa at hun endelig af Forbarmelse mod ham gjorde sin Indflydelse gældende hos sin Direktør og skaffede ham denne elendige Plads. Men til Gengæld tør han ikke mere besøge hende . . . ikke sige, at han er hendes Fader, skønt hele Verden véd det . . . At . . ."

Alles Øjne rettede sig mod Scenen.

En ung, herlig, skøn Kvinde optraadte. Øjnene straalede som om de glødede af helvedagtig Ild; i det blaasorte Haar glimrede og funklede Diamanter, Smaragder og Rubiner . . . Hun sang med træt Stemme en lille italiensk Sang . . . Publikum jublede vildt og applauderede. Naar hun lo kunde man bag de rosenrøde Læber se den nydeligste hvide regelmæssige Række Tænder, — kaad og lystig uddelte hun Fingerkys, medens der blev tilkastet hende smaa Blomsterbuketter.

„Det er hende, Datteren!" hviskede Fortælleren til sine Venner.

Forundrede henrykte saa de op til denne Skønhed og kastede derpaa et Blik ned i Orkesteret, hvor hendes Fader, Violinisten sad.

Hans lille, nedbrudte Skikkelse syntes at vokse; hans glansløse Øjne skød Lyn af Forbavselse og Glæde, en intensiv stærk Rødme bragte hans indfaldne, magre Kinder til at blusse, han tabte ikke sit Barn af Syne, medens han med Mesterskab førte Buen. Thi i disse Øjeblikke vaagnede den gamle Kunst i ham.

Publikum applauderede begejstret, Forhænget lukkede sig. Og Violinisten var igen den Gamle.

„Hvilken Ulykke," udbrød en ung Løjtnant i Selskabet, „hvilken Ulykke," for denne Fader! Opvarter, Dimitri," raabte han saa, „to Flasker Vin! En til mig og en til Violinisten."

Til Hr. Violinisten," rettede Desia Olimowitsch.

Paa Studierejsen.

Maleren: Se saa, nu kan De hvile Dem lidt, imidlertid vil jeg male Baggrunden.

Bondekonen (undsélig): Aa, saa maa jeg vel vende mig om!

Aa, de Kvinder!

Hos Lægen. Patienten: Hvad raader De mig Hr. Doktor?

Lægen: At tage nogle Bade, gaa flittig i Luften og klæde Dem lettere.

Hjemme. Manden: Naa, hvad sagde Doktoren?

Konen: Jeg skulde rejse til et Badested, derefter opsøge en Luftkuranstalt og straks anskaffe mig ny, lette Kjoler.

Et Skæbnens Vink.

Konkrolløren: Paa dette Kort har kun Familiemedlemmer Adgang. Er denne Dame maaske Deres Forlovede?

Han (betragter *hende* undsélig): Det var egentlig en brillant Idé!

I Restavranten.

Gæsten: Opvarter: De er da vel ikke slem til at drikke?

Opvarteren: Undskyld, min Herre, hvor kan De tænke sligt om mig?!

Gæsten: Bare rolig, Kære. Glæder mig forresten. Saa behøver De jo *ingen Drikkepenge!*

Da det lysnede.

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Folket udpint i Lænker var lagt,
det i Skrift og Tale var bundet,
thi Despoter en Magt havde vundet
og til Folket kun Fængslerne bragt.
Og til Kundskaber kendte man ej,
det var Præster, som skulde oplære,
:,: Læren lød: Taalmodige være
selv om Sorgen Jer følger paa Vej. :,:

Mørket ruged' i Land og i By,
thi Fornuften var rent stænget inde,
ingen Frihed for Mand eller Kvinde,
men kun Straf naar de voved' at kny.
Dog, de Suk, der fra Trællene lød,
blev til Ord, blev til Magt gennem Tiden,
:,: og for Alvor begyndte nu Striden,
og Despoter Respekt den indgød. :,:

Ej Bevægelsen kue sig lod,
skønt dens Talsmænd man stadig forfulgte,
Folkets Ønsker de dog ikke dulgte,
thi de vidste at Sagen var god.
Der var Martyrer nok, men kun faa,
som der kunde de kække forsvare;
:,: men nu Tallet er stort paa den Skare,
som med Mod vil for Friheden slaa. :,:

Dog til Ende ej Kampen bli'r stridt
førend løst er hvert Baand, som blev bundet,
naar vi fremad til Sejren har vundet.
faar vi Lønnen for det, der er lidt.
Og i Kampen vi vil være tro,
— Fjendens Hyl ej mere forskrækker,
:,: modigt kæmpes nu i vore Rækker
for et Samfund, hvor Lykken skal bo. :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Ak, ja, min Kære, nu ser det sort ud i Tivoli, omtrent som naar der om Sommeraftener er „stor Illunimation", men nu har Thrane ikke engang *Tælle*-praasene ved Indgangen at glæde sig ved, og det var dog dem, der fyldte Kassen og fedede Aktionærerne, og Slutningsfesten var saamæn bleven sløj nok for Publikum, hvis ikke den gemytlige Smed ved Tivoligaard ha'ede livet lidt op i Tristheden ved at slaa et lille Slag, men jeg kan ikke blive klog paa, om han vilde plagiere den jyske Smed eller om det skulde være en Reklame for Ernst Bojesens Udgave af Wessels Smeden og Bageren, men i saa Fald var det da et Held, at Direktør Thrane ikke dømte li'som Dommeren hos Wessel, for ellers ha'ede det set galt ud for Lorry Fejlberg, der jo bagte Æbleskiver i samme By, hvor Smeden den sidste Aften trakterede med varme Vafler i Stedet for med Vrøvl, som han plejede, men da det stred mod Reglerne for Præmieuddelingen at give den Slags Tillægsgevinster blev Smeden verfet li'som Tegner, der som en grisk Sprøjteslange sneg sig ind i Prinsessens Paradis for at plukke Guldæbler af Kavtionens Træ, men den Brandassurance brændte han inde med, og der gaar endnu megen Røg af den Brand, som lader til at være en temmelig sveden Affære, som bare har været den rene Kongerøgelse for Bladene, saa det kan lugtes i Spalterne endnu, og saadan, maa De vide, ha'ede vi en vældig Ballade hjemme i Gaden, hvor et Par yngre Ægtefolk har faaet en lille Pi'e, som de er saa glade for, men de kan bare ikke enes om hvad Religion Barnet skal ha'e, for ser De, min Kære, Manden er Mormon — det er jo forresten de fleste Mandfolk mer eller mindre — og Konen er Frelserpi'e, og nu vilde Manden absolnt ha'e, at Tøsen osse skal være Mormon, men Konen svor højtidelig Halleluja paa, at den lille skulde være Frelserpi'e li'som hun sel', og da det begribeligvis gaar som Konen vil ha'e det, saa mødte der et helt Kompagni Frelsersoldater med hele Brigademusiken og blæste Manden et stort Stykke paa Melodien Aa, Du min Valdemar eller saadant no'et, og alle Frelserpi'erne holdt Huen og Tøsen blev udnævnt til Underkorporal i Frelsens Hær, og dermed var den Fadderstads forbi, hvad man nok ikke kan si'e om Fogedhistorien paa Vesterkerregaard, for nu har Nellemann jo gi'et Schow Ordre til at la'e Ingerslevs Pæle staa, og han bryder sig ikke om, at Begravelsesvæsenet og Bormester Hansen græder deres bitre Taarer, og hvis de nu kreperer alle sammen af Sorg, saa kan de ikke engang komme i Jorden, desformedelst at Ingerslev har ta'et den. men det kan jo osse være, at de Pæle bli'er en Pind til Ministeriets Ligkiste, nemlig hvis Højesteret dømmer, at Trafikminister Ingerslevs Trafik paa Vester Kerregaard ikke bør ved Magt at stande, og saa kan det komm til at se lige galt ud for de ministerielle Pælerammere, som det nu kniber for Lars Dinesen, naar han skal til at svare paa Eugène Ibsens Spørgsmaal, hvorfor han ikke vilde underskrive Adressen til Estrup, og ved det unge Højres Varietèforestilling i Roskilde i Søndags skældte Frederik Hansen jo osse Dinesen og de andre gamle Højreledere ud, fordi de ikke ha'ede passet bedre paa Faarene, som var løben bort fra Folden, men Scavenius tog Luven baade fra Frederik og dem allesammen og producerede sig som politisk Salonkomiker, og hele Publikum fandt, at *Jakob* var storartet, og der blev afsendt Telegram til Professor Matzen med Ønske om, at hans Aand maa hvile over det unge Højre. Saa bliver det nok *saligt*. Tak for Kaffe!

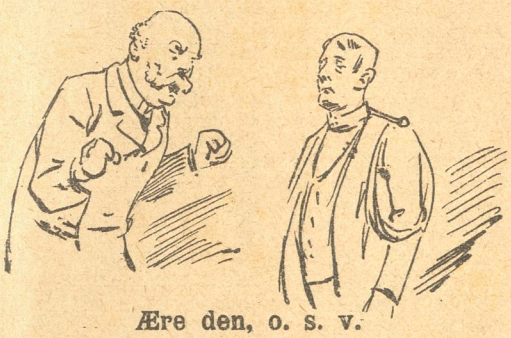

Ære den, o. s. v.

Greven (til Tjeneren): En Æsel er Du, en Idiot! Du, glemmer rent, at Du har mig at takke for alt: som jeg siger, Du er en topmaalt Idiot!

Tjeneren: Ak ja, jeg véd meget godt, at jeg kan takke Dem for hvad jeg er.

Livet er en drøj Kost, som der skal en stærk Mave til at fordøje, og endda kun i sit Ansigts Sved.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Paa Vestre.

Borgmester *Hansen:* Naada, skal han tage andre Folkses Jord?
Ingerslev: Rolig Gamle, hils Din Mo'er!
Borgm. *Hansen:* Hov Schow! Birkedommer!
Schow: Straks jeg kommer.
Nellemann: Stop min Ven! Ikke bister,
husk, at Peter er Minister,
og en *Eksellence* man
ej med Forbud ramme kan.

Nr. 40.

Kvæn

Søndag d. 6. Oktober 1895.

Indviklet.

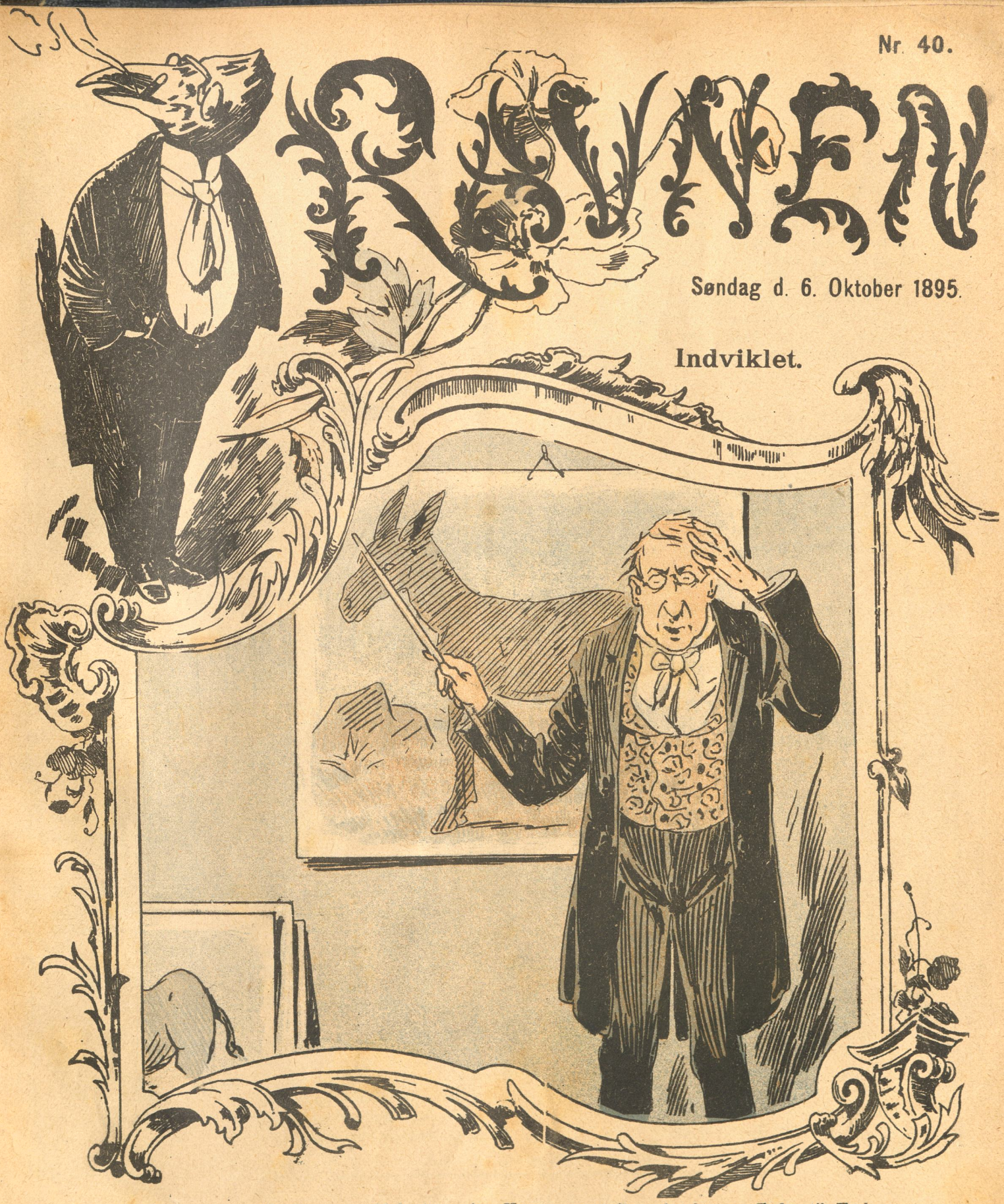

Professoren: Mulæslet, mine Herrer, er et Dyr, der har en Fader til Æsel og en Moder til Hest; næ, der har en Fader til Hest og en Moder til Æsel. — Hm! næ, der har et Æsel til Hest og en Fader til Moder.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og kender I Didelum Madsen.

Og hvis I *Michelsen* kender,
saa véd I nok ogsaa, Venner,
at han er Industriens Sjæl,
han og saa Voksdugs-*Meyer* sel'.
Sekulum paa Sekulum og ha ha ha,
vil hænge paa, naa lad dem da;
men de fra nu skal være fri
for dette Borgerlisteri.

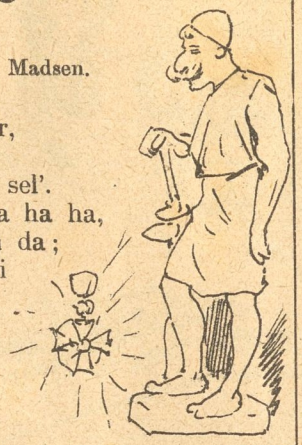

I Aarhus var *Invalider*,
og Festkomitéen slider
for at faa Overskud af Fest,
bød dog sig selv som gratis Gæst.
Skummelum Champagneskum og ha ha ha,
de til otte Kroner pr. Kuvert den ga';
Festkomité har Appetit,
Gud hvor den aad, og det var frit.

Eugen har forbudt at bryde,
hvad Pokker skal det betyde?
Skade en sund og nyttig Sport,
hvi har han voldt vor By den Tort?
Femininum femininum ha ha ha,
Mutter *Petersen* har raadet ham derfra,
hvor kan han være det bekendt,
saadan et Skørteregiment.

Hotellerne er i Vinden,
baade „Solen" med fler og „Linden",
Steffensen han er skrap, ved Gud,
hvordan er det de lejer ud?
Didelum og didelum og ha ha ha,
Sædelighed, o ja ja ja;
men det Hotel paa Nytorv ak
heller vi frem for Lyset trak.

Den *Kirkegaardsstrid* er sluttet,
man handlede og man prutted',
Jorden blev solgt, 3 Tønder Land,
Ingerslev, aa Du arme Mand.
Skidtelum og skidtelum og ha ha ha,
Fylden Du sku' ha' taget fra
Frederiksholm til billigt Køb,
spyt i Din egen Kaal og søb.

Kommissionen arbejder.

Handlingen foregaar paa Fyen.

Personerne: En flyvende Forhørsdommer.
En Overbetjent.

Dommeren:

Har vi faaet nogle Arrestanter i Dag?

Overbetjenten:

Jøsses ja! hele fire. En Husmand, en Indsidder, en Træskomand og en Smed.

Dommeren:

Bravo! Hvad har Smeden brændt af — sit Hus —?

Overbetjenten:

Nej, — men jeg har faaet at vide, at der for ca. 17 Aar siden var Ild i et Skødeskind, der tilhørte ham.

Dommeren:

Det er højst mistænkeligt. Sæt ham paa smal Kost, for at han snart kan blive mør. Hvad har Træskomanden svedet af?

Overbetjenten:

Det halve af sit Overskæg. Det var engang sidste Vinter, da han kom for nær til Lyset.

Dommeren:

For nær til Lyset! — Ja den kender vi. Han skal ogsaa paa smal Kost. Naa — og Husmanden?

Overbetjenten:

Han stod i sin Dør, da jeg gik forbi, og det forekom mig, at han grinte svedent.

Dommeren:

Svedent, siger De. Saa var det meget fornuftigt, at De anholdt ham. De er i det hele taget en Mand, der forstaar Deres Ting. Jeg skal ikke glemme at omtale Dem i min Indberetning til Ministeriet. Nu — og Indsidderen?

Overbetjenten:

Han har ildrødt Haar, der ser ud som —

Dommeren (afbrydende):

Ildrødt! Død og Pine, der maa endelig passes godt paa ham; det er meget mistænkeligt. — Har De saa ikke faaet snuset mere op?

Overbetjenten:

Hm! — der tales om, at Proprietær Petersen, der ejer den store Herregaard hist ovre, selv har paasat den Ildebrand, der for et halvt Aars Tid siden lagde Gaarden i Aske. Han havde nok meget højt assureret.

Dommeren:

Saa! — og hvad kommer det saa os ved. Har han maaske ikke opbygget Herregaarden igen.

Overbetjenten:

Jo bevares! Dobbelt saa flot som den var før.

Dommeren:

Naa, der ser De selv. En saadan Mand kan man ikke røre ved. Det er de rette Skyldige, man skal have fat i, de der ikke ejer en Herregaard, — hm! jeg mener. Ja, De forstaar mig nok. —

Overbetjenten:
Jo! til Punkt og Prikke, Hr. Dommer. —

(Tæppet falder for videre Forklaringer og Udviklinger af det foreliggende Spørgsmaal.)

Godt sammenspillet.

Tre Musikere spillede forleden Dag til Bal i Ledøje Kro. Det var nu ikke saa mærkeligt, men de 3 Herrer hed i daglig Tale Søren Blakøje, Kristian Klatøje og Thorvald Glasøje. Man vil forstaa, at det lille Orkester vakte megen Opsigt.

Hvad er Livet?

Hvad er Livet? ofte maa vi spørge,
og forskelligt svarer da enhver.
Over Livet mange tit maa sørge,
thi Elendighed de stedse ser.
For en Del er Livet blot en Glæde,
thi af Goder har de stadig nok;
mange maa for Brødet ynksomt græde,
Lykken bor kun blandt en lille Flok.

Hvad er Livet? — Proletaren svarer:
Livet er Elendighed for mig,
sørgeligt sin Skæbne han forklarer,
han paa Livets Goder ej er rig.
Han maa sulte medens andre leve
kan i Overflod, — men er det *Ret?*
Mange her til Trælle fødte bleve,
andre kan erhverve Lykken let.

Livet er en Plage for de mange,
Livet er en Lykke for de faa;
Sorgens Timer er saa grumme lange,
Lykkens Timer synes altid smaa.
Lykkens Børn! o hør en bønlig Stemme,
I. som stedse har af Goder nok,
dem som lider maa I ikke glemme,
afhjælp Nøden blandt den store Flok.

Den engelske Novellist *Zangwill* stod i Glasgow foran et Monument, der ingen Indskrift havde. Han kaldte paa en Avisdreng, som falbød sine Blade, og sagde til ham: „Jeg vil købe et Blad af Dig, naar Du vil sige mig, hvem den Statue forestiller."

„Robert Burns", svarede Drengen og rakte ham Bladet. „Godt", sagde Zanwill, „jeg vil købe alle Dine Blade, naar Du siger mig, hvad Burns har gjort, for at fortjene det Monument?" — „Vrøvl, mente Drengen" hvad skulde han ha'e gjort. *Han er død, er han!* — Zangwill takkede for Oplysningen og købte Bladene.

Hvad jeg n'unte tror!

(Efter Sommerrevyen 1895.)

Hvis Socialismen lod sig flaa af Dobbetørnens Klør,
hvad jeg nu 'nte tror den gør'
for den har aldrig gjort det før,
mon Kejser Wilhelm saa blev human og folkekær,
at han straks fritog enhver
for at være Militær,
hvad jeg nu 'nte tror han gør,
for han har aldrig gjort det før.

Hvis Bahnson bli'er en Krigsmand kæk med Holdning og Honnør,
hvad jeg nu 'nte tror han gør,
for han har aldrig væ't det før,
thi man har sagt mig han som Rytter ej skal være go',
han paa Hesten hænger jo
som en Ildtang paa en So,
hvad jeg gærne tror han gør,
for han har altid gjort det før.

Hvis Paven Vilhelm Beck med Guld og Myrrha overstrø'r,
hvad jeg nu 'nte tror han gør,
for han har aldrig gjort det før,
saa skifted' maaske Beck og Paven Kristendom.
Paven her til Danmark kom
medens Beck tog ned til Rom;
hvad jeg næppe tror de gør,
for de har aldrig gjort det før.

Gør Fred'rik Hansen Nytte som „Avisen"s Redaktør?
Hvad jeg nu 'nte tror han gør,
for han har aldrig gjort det før.
Dog fylder han sin Plads, skønt Hjernen er fuldstændig tom,
Folk de ymter noget om,
at han gør det med sin Vom,
hvad jeg osse tror han gør,
for han har altid gjort det før.

Saafremt med Tiden jeg gaar hen og mister mit Humør,
hvad jeg nu 'nte tror jeg gør,
for jeg har aldrig gjort det før;
men hvis det skulde ske, saa søger jeg mig Tidsfordriv
ved min Pibe, Glas og Viv,
det gi'er mig fornyet Liv. — —
Jeg af Kedsomhed ej dør,
for jeg har aldrig gjort det før.

Slagfærdig.

Faderen: Skammer Du Dig ikke Emil at slaa en saa *lille* Dreng?
Emil: Hvorfor skulde jeg det? Du skammer Dig jo ikke ved at prygle mig.

Paa Udstillingen.

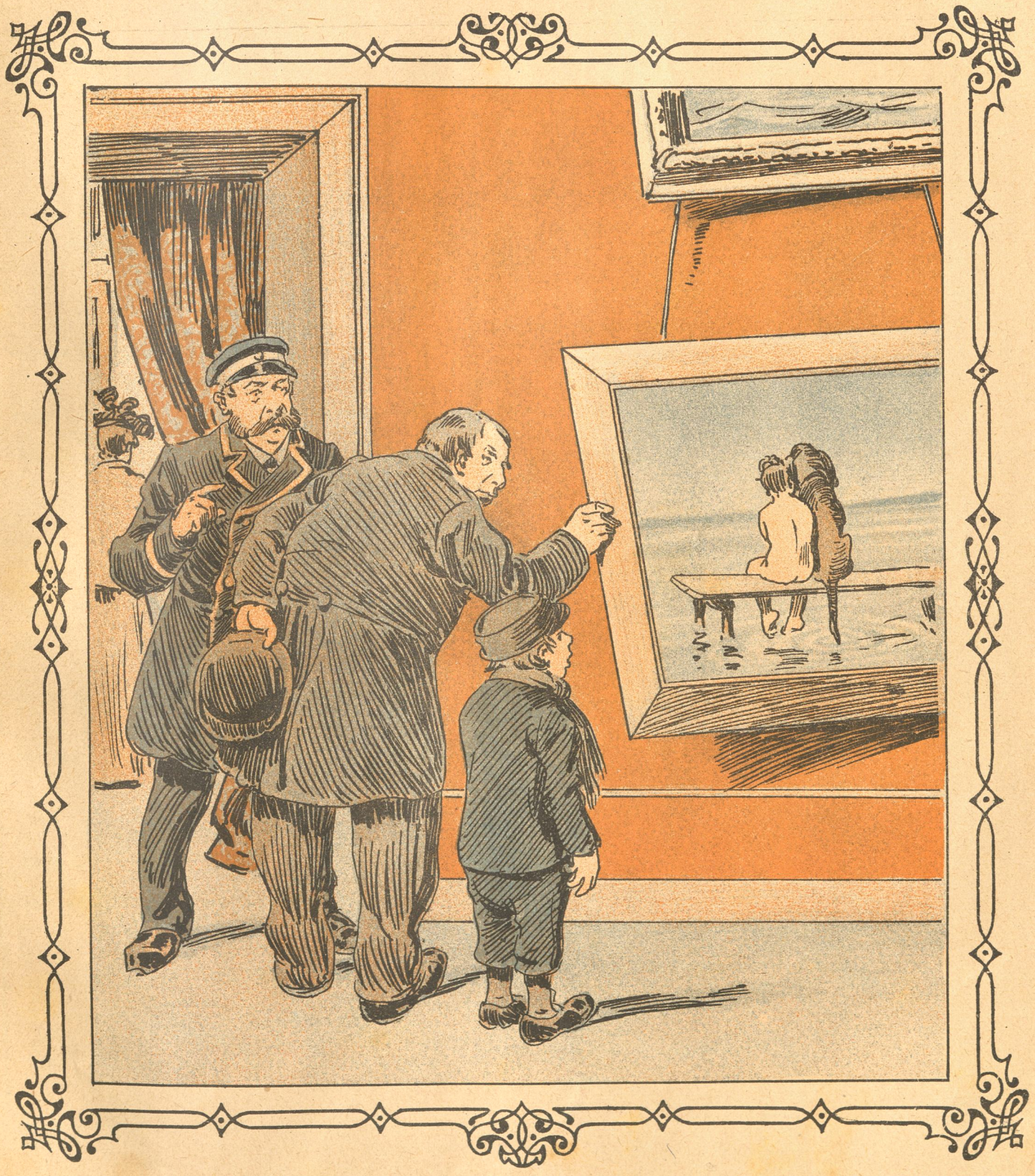

Opsynsmanden: De maa ikke røre ved Malerierne, — det er strængt forbudt!
Publikummeren: Undskyld, men jeg vilde bare se det Billede *forfra,* for det er jo hængt forkert op.

En Orden.

Af *Guy de Maupassant.*

Hr. Sakrament havde siden sin Barndom kun havt den ene Tanke, at faa en Orden. Som ganske ung bar han Æreslegionens Kors af Zink, lige som andre Børn bærer Legetøjshjælmen, og paa Gaden gav han stolt sin Moder Haanden, idet han skød sit lille Bryst frem, prydet med det røde Ordensbaand og Metalstjærnen.

Efter et jammerligt Studium faldt han igennem ved Eksamen, og da han ikke vidste noget bedre at foretage sig giftede han sig med en smuk Pige; Formue havde han nemlig.

De levede i Paris, saaledes som rige Borgerfolk lever der, de holdt Omgang med deres smaa Kredse og kendte intet til „Selskabet"; de var stolte af at regne en Rigsdagsmand til deres Bekendte, han kunde maaske engang blive Minister; de stod ogsaa paa venskabelig Fod med to Divisionsgeneraler.

Men den Tanke, der fra Hr. Sakraments første Levedage havde sat sig fast i hans Hoved, plagede ham stadig, og det var ham en evig Lidelse, at han ikke havde Ret til at bære et lille kulørt Baand i Knaphullet.

Han følte som et Stik i Hjærtet, naar han paa Gaden fik Øje paa dekorerede Personer. Han betragtede dem fra Siden med forbittret Skinsyge. Mangen Gang, i de lange, ledige Eftermiddage, begyndte han at tælle dem. Han sagde til sig selv: Jeg vil engang se, hvor mange jeg kan finde fra Madeleinekirken til Drouotgaden.

Og han gik langsomt, studerede Knaphullerne og de Steder paa Tøjet, hvor Ordensdekorationer anbringes; det øvede Øje kunde paa lang Afstand opdage det lille røde Punkt. Naar han havde endt sin Spaseretur, var han altid forbavset over Tallene: Saa mange! Det er taabeligt, saaledes at bortødsle Ordenerne. Jeg vil engang se, om jeg finder lige saa mange paa Tilbagevejen.

Og han gik tilbage med langsomme Skridt, ulykkelig, naar de Forbigaaendes travle Mængde forstyrrede hans Observationer og bevirkede, at en dekoreret undgik hans Opmærksomhed.

Han kendte de Distrikter, hvor man kunde finde det største Antal. Der var rigeligt af dem i Palæ Royal. Avenue de l'Opera var i denne Henseende ikke saa god som Rue de la Paix; Boulevardens højre Side var bedre besøgt end den venstre. De Folk, han søgte, synes ogsaa at foretrække bestemte Kaféer, bestemte Teatre. Saa ofte Hr. Sakrament bemærkede en Gruppe gamle Herrer med hvide Haar, der stod midt paa Fortoget og spærrede Passagen, sagde han ved sig selv: „Det er vist Officererer af Æreslegionen," og fik Lyst til at hilse dem.

Til Tider overvældedes Hr. Sakrament af et Raseri mod alle dekorerede Folk. Naar han kom hjem i denne Stemning, ophidset ved Synet af saa mange Ordener. havde han en lignende Følelse som et af Sult plaget Menneske udenfor de med Fødevarer fyldte Butikers Vinduer, og da skreg han med høj Stemme: „Naar bliver vi endelig denne smudsige Regering kvit?" Hans Kone spurgte saa hver Gang overrasket: „Hvad er der da nu i Vejen"? Han svarede: „Jeg er oprørt over den Uretfærdighed, som forøves allevegne. Aa! Kommunarderne havde Ret!" Men efter Bordet gik han ud igen og studerede Ordenstegnene i Juvelerernes Butiksvinduer. Han betragtede alle disse Emblemer af forskællig Form og Farve og ønskede, at han ejede dem allesammen, og at han i en kæmpemæssig Sal gik i Spidsen for en stor Procession, med Brystet straalende og glimrende af hele Rækker Ordener, og med Klaphatten under Armen, straalende med en Stjærne midt i den forbavsede Mængdes beundrede Mumlen og ærefrygtsfulde Blikke.

Men ak, han havde intet som helst Krav paa nogen som helst Udmærkelse.

Han sagde sig selv, at Æreslegionen er vanskelig at opnaa for et Menneske, der ikke beklæder noget som helst offenligt Embede. Hvad om jeg lod mig udnævne til Medlem af Akademiet? (Fortsættes.)

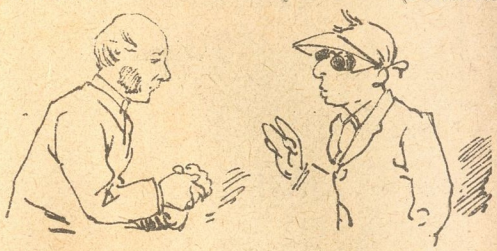

Avtoritetstro.

— Hvorledes er det nu med Deres Øjne?

— Tak — min Læge siger, at nu ser jeg allerede noget bedre.

I Hotellet.

Første Rejsende: For en Sikkerheds Skyld lægger jeg om Natten min Portemonnæ under Hovedpuden.

Anden Rejsende: Det kan jeg desværre ikke; jeg kan ikke sove, naar jeg ligger *saa højt* med Hovedet.

Bare gemytlig.

Logiværtinden: Hr. Petersen, Deres Skræder staar udenfor!

Petersen: Det gør ingenting, naar bare han ikke kommer *indenfor!*

Rig og Fattig.

— Her staar i Bladet, at den russiske Kejser har en daglig Indtægt af 120,000 Kroner!

— Bare jeg var Zar!

— Og de forenede Staters Præsident har kun 700 Kroner om Dagen.

— Aa, den Stakkel!

Paa Østergade.

Han (udenfor en Modebutik): Tænk Dig, jeg har glemt min Portemonnæ hjemme!

Hun: Anede Du ikke, Petersen, at jeg vilde købe noget i denne Butik?

Han: Jo, jeg anede det!

Resultatet.

Agda: Havde I Held med Eders Basar?

Magda: Ja, vi er tilfredse.

Agda: Hvormeget kom der da ind?

Magda: Indtægterne dækkede ikke Udgifterne, — men ti af os blev forlovede!

Fredsslutning.

Mel.: Komme, hvo som komme kan.

Grumt om Vestre Kirkegaard
raset har en Fejde,
der hvor Kors og Tavler staar
ikke just man legede.
Fjenden stormed' vældigt frem,
men Forsvarerne modtog dem
med „Birch"eris og andet
af „Schouw"ens Træer paa Landet.

Tegner førte Fjendens Flok,
grum han var at skue,
til et uforfærdet „choc"
svinged' han sin Hue.
Fremad, mine tapre Mænd,
frem mod Kirkegaarden hen,
trods Kors, Kapel og Grave,
Fyld det skal vi have.

Men Forsvarerne samled' sig
trøstig under *Hansen*,
han forstaar at vise Vej
midt i Vaabendansen.
Djærvt saa lød hans Stemmes Klang:
Væk med hver en Mærkestang;
vi Kirkegaardens Drotter
ænser ej „Stang"rotter.

Gny der lød, og Striden haard
bølged' mellem Grave;
helt forskræmt det hvide Faar
skjalv i Bondens Have.
Schouw og *Birch* og mange fler'
viste Heltemod med mer
og faldt dog ej paa Valen,
ej engang paa Halen.

Nu er Kampen lyk'lig endt,
den, der stod paa Tillie,
Harmen er til Glæde vendt,
hver har faa't sin Villie;
Tegner faar tre Tønder Land,
og derfor betaler han,
Seksti Tusind „Krus" til Hansen;
— hvem der blot var Hansen.

Saadan bør det altid gaa,
Kampens Harm kan vækkes,
men til Gengæld Vaaben maa
ogsaa kunne lægges;
— Naar at Fredens Genius
møder med en Pose „Krus"
bli'er selv de værste Fjender
til de bedste Venner.

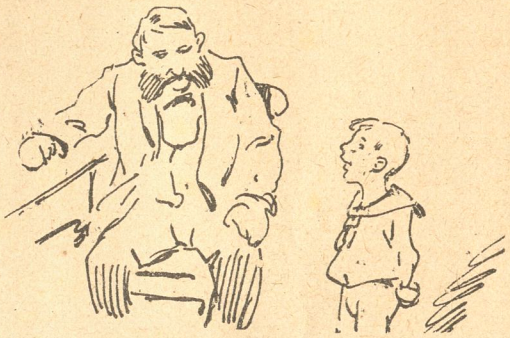

Snedig.

— Fa'er, jeg véd allerede, hvad jeg vil forære Dig til Jul.

— Naa, lad mig da høre?

— Et malet Pibehoved!

— Jamen, jeg har jo allerede et!

— Jamen, det har jeg slaaet itu!

Teateranmeldelse.

Hvad vi særlig sætter Pris paa, er Komponistens rørende Bestræbelse for at hans berømte Kolleger ikke skal blive glemte.

I Provinsen.

Natvægteren (til Byfogden, der kommer hjem i en temmelig anløben Tilstand): Men, Hr. Politimester, De vil jo lukke Gadedøren op med Deres Cigar!

Byfogden: Død og Pine! skulde jeg virkelig ha'e røget Gadedørsnøglen?!

Paa Langelinie

Emmy: Kære Fanny, det var yndigt, at jeg mødte Dig! maa jeg præsentere Dig min Forlovede?

Fanny: Det glæder mig at lære Dem at kende. Deres to Forgængere var ogsaa rigtig elskværdige Mennesker!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Opadgaaende Konjukturer.

Første Dame: Gud, hvor den Inspektør Steffensen nu maser paa med Sædeligheden. Han ødelægger os hele Forretningen.

Forloveden: Bryd Dig inte om det, Kisse. Naar Jacob nu bliver Minister, skal Du se det bli'r bedre Tider.

Nr. 41.

Ravnen

Søndag d. 13. Oktober 1895.

Foruroligende.

Herren: Har De hørt, at igen i Nat er der En brudt ud fra Tugthuset?
Damen: Ja—a, og det skal endda være en meget farlig *Selvmorder!*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En Sekstur, ak i det lille Ord.

Da *Fredrik* startede sin Avis,
gav Højre Titusinder glad til Pris,
ti Aar var hans Frist,
hver Socialist
sku udryddes, det var vist.
Og *Hansen* voldsom i det sled,
men blev dog selv lidt lovlig fed,
imens „Avisen", stakkels Blad,
blev til en skindvissen Rad,
og nu vil Hansen paany ha' Mønt,
han tigger selv, som han er begyndt,
snart skældende, snart hylende,
for Højre det holder paa Sylene.

De husker nok denne Red'lighed
der var med vor Opdagersæd'lighed,
Hr. *Meyer* gik a',
Borrelli uha
fik morderlig med Dada.
„Den Smukke" sukkede i Løn
og bad saa ømt sin Aftenbøn,
nu er det ude, det Komplot,
mon Byen saa har det godt?
Ak nej, de store vil dække til
det nederdrægtige Rænkespil,
som gaar for sig i dette Land,
hvad mener De selv, Fatter *Nellemann?*

Hr. *Schroll,* som er Oberstløjtenant,
paa Marschturen nys paa en Tale fandt:
„Soldater, husk paa,
marschere I maa,
selv om I skal Kuller faa,
styrt om, lig død, giv bare Agt,
I intet har at skal ha' sagt."
Soldaten brummede saa smaat,
de fandt den Tale var flot,
og de som nu har faa't Trøjen a',
lod gærne General Satan ta'
den slemme Oberstløjtenant,
som paa den beaandede Tale fandt.

Vor *Rigsdag* atter er sammen traadt,
vi hilser paa *Hørring* og paa *Reedtz-Thott,*
paa *Klavs* og paa hver,
som „Ravnen" har kær,
paa *Dinesen* dog især.
Hans Maane end er blank og bred,
men hanses Sol er gaaet ned,
i Vinduskrog han ensom staar,
hans Politik gik i Skaar.
I ren Forhandling man nu den gi'er,
thi alt det fedtede Madpapir
blev fejet ud af Stemmerne
og havner hos Kludekræmmerne.

Casus mixtus.

Da Ingerslev Kirkegaardsjord vilde rane,
var værre han stedt end nogen vel vidste.
„Enten bli'er dette en Grund til min Bane
eller ogsaa en Pind til min Kiste".

Rollefordeling.

Nevøen (der har ført sin Onkel fra Landet ind i en Restavrant): Se, Onkel, jeg trykker paa denne Knap og bestiller.

Onkelen: Naa, og saa?

Nevøen: Saa trykker Du paa Knappen og *betaler!*

Stjæl en Krone — saa er Du en Synder. Nej, mere end det, Du er en *Tyv.* Tager Du *Tusind* er Du allerede en *Bedrager,* men tager Du en *Million* — er Du kun *Spekulant.*

H. Leuthold.

Vel mødt.

Mel.: Vel mødt igen, Kong Frederik.

Vel mødt I Højremænd! i Rigsdagssalen,
til Daad beredt den venter kun paa Jer,
i Sommers lød her Hamren kun og Malen,
men nu her ogsaa smukt og smykket er.
Se, hvor de Stole venligt til Jer vinker,
hvori I drøfte Landets Love skal,
se, hvor de klare Vindusruder blinke,
som glade Øjne til Jer uden Tal.

I møder frem til mandigt Maal og Virken,
I møder frem med Tillid til Jer selv,
men først forsamler I Jer hist i Kirken,
hvor under „Frues" høje, dybe Hvælv
en Præst veisigner Aandens blanke Vaaben,
til denne Kamp gav *Fenger* nys Jer Daaben,
til denne Kamp mod Fjender uden Tal.

Se, der er nok, der venter Jer paa Valen,
se, der er nok, som tage vil en Tørn,
de fylker sig derinde tæt i Salen,
men gaar i Kirke ej som gode Børn.
Det er mod dem I — Højremænd skal stride,
det er mod dem I drage skal Jert Sværd,
og Landets Folk skal lytte under Lide
og se med Undren paa den vilde Færd.

Krigen endt.

Hans Eksellence, Generalløjtnant *Jesper v. Bahnson* skal, efter et vistnok mindre sikkert Forlydende, have udstedt følgende Proklamation:

Soldater:

Krigen er endt. Den er endt uden Blodudgydelse, naar fraregnes de Høns og Kyllinger, der maatte række Hals, hvor jeg og min Stab drog frem. Krigen er endt, og det er med Tilfredshed, at jeg siger: Gud ske Lov, at den er endt. En Hærførers Kald er byrdefuldt og besværligt, især naar han er gammel og ikke kan taale at ride. Saa maa han køre i Landauer, og det tager sig ikke godt ud.

Soldater! jeg er tilfreds med Eder. I har vadet i Grøfter, og æltet i Pløjeland; intet kunde holde Eder tilbage, naar det gjaldt; — naar jeg hævede min Komandostav, som jeg desværre havde glemt hjemme. Over Rugmarker og Agre trampede I, saa at Bonden sukkede ved Synet deraf. Fjenden maatte fly, naar i viste Eder.

Eders hvide Huebind slog ham til Forfærdelse, saa at han vendte Eder Ryggen og flygtede. Soldater! derfor takker jeg Eder. I har ikke svigtet min Tillid, men stormet Heltedøden i Møde under min Kommando, og erfarne Føreskab.

Lykkelig det Land, der har saadanne Soldater med saadanne Førere. Jeg er stolt over at være en af de sidste.

Jesper Jespersen v. Bahnson,
Højstkommanderende.

Afkøling.

Han: Min Frøken, det er mit Livs højeste Ønske at faa mit eget Hjem . . .

Hun: Henvend Dem til min Moder!

Han: Aa, dyrebare Emma, saa tør jeg da virkelig haabe?

Hun: Hvorfor ikke? Jeg tror, at Mo'r vil særdeles gærne — gifte sig en Gang endnu.

En politisk Modstander kastes i Fængsel og lider, ikke fordi man véd, at han er skyldig, men fordi man ikke *véd* det. *Beccaria.*

Hvad der er Synd.

Mel.: Bal i Haven.

Hvor La'gaardsaaen krummer sig i Bugt,
hvor Kristian tit med Gine fik en Sludder,
der møder paa sin Vandring man en hæslig Lugt,
der stiger op fra Aaens raadne Mudder.
Men Byens Fædre nu i Sinde har
at lave der en prægtig Boulevard.
Idéen er skam god, — men Død og Pine
er det ej Synd for Kristian og for Gine?

Det er en brydsom Tid vi lever i,
de ny Idéer med de gamle brydes;
mon det er derfor Chefen for vort Politi
beordret har, at Bryderi forbydes.
Om sligt et Forbud bryder jeg mig ej,
thi Bryderier stadig plager mig —
for min Person der ingen Skade sket er,
men det er Synd for vore smaa Athleter.

Paa Vestre Kirkegaard en Tvekamp stod
imellem vor Kommune og Regering,
som heldigvis dog ikke kosted' Spor af Blod,
af Jord kun nogle Tønders Udlevering.
Men efter hvad jeg synes og jeg tror,
saa burde man ej putte Lig i Jord. —
Brænd heller vore kødelige Rester,
thi det er Synd, at Jorden de forpester.

Vi kender Sylow, denne snilde Mand
for hvem hver Fynbo nu for Tiden frygter,
hans fine Næse lugter hver en Ildebrand
og han opsnuser alle gamle Rygter.
Naar han en Husmand fanger, er han glad,
i Brummen putter han straks den sølle Rad
Om Herremænd han vil dog intet vide,
det var jo Synd de skulde Skade lide.

At Højre efter Valget svinder ind,
er noget som enhver straks kan begribe;
i Fred'rik Hansens Abonnenter er der Svind,
han sig befinder i en rædsom Knibe.
Med Tiggerposen maa den Stakkel gaa,
blot han dog Held maa af sin Vandring faa,
thi hvis „Avisen" nu gaar bag ad Dansen
saa er det saagu Synd for Fred'rik Hansen!

Overproduktion.

Konen: Du ser saa gnaven ud, Fatter, hvad er der i Vejen med Dig?
Manden: Aa, Du store Himmel, hvorhen jeg end vender mig — *ikke andet end Døtre!*

Beskeden.

— Naa, hvorledes gaar det Dem, Hr. Jokumsen?
— Takker ærbødigst — ikke værd at spørge om.

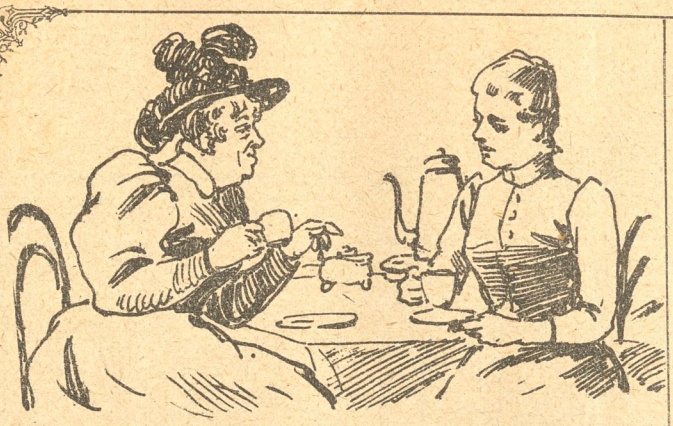

Kaffesladder.

Fru Skade: Jamen, det var nu alli'evel løjerligt, min Kære, at hverken Borgmester Hansen eller Borremtationens Formand var med til Dampfærgeforlovelsen mellem København og Malmø, hvor jo osse Tietgen og Glückstadt blev skudt i hinanden paa Skydebanen og klinkede sammen, men sa'e ingen Ting, formodentlig fordi de som rigtige Kapitalister hylder det gamle Ord: At tale er Sølv, men at tie er Guld, men det kan jo være, at man var bange for, at Hansen skulde misforstaa Sittevasjonen og kaste Jord paa Ingerslev, og paa Dampfærgen ha'ede man Mas nok med den udenbords Strøm og var vel bange for, at *Strøm* indenbords skulde fremkalde en Strømkæntring, og Stormen var jo saa haard, især paa Skydebanen, at Svenskerne ikke kunde klare Pynten, men skyndte sig tilbage til Malmø og drak Danskerne saa fulde, at Dampfærgen fik Bræk paa Maskinen, hvad der jo var en meget lovende Begyndelse paa den nye Trafik, som i alt Fald maa overbevise Afholdsmændene om, at de Store vistnok mener, at Afholdenhed kan være en meget rar Ting for Smaafolk men Limfjordsøsters, ægte Skildpadde, Oksemørbrad, Agerhøns, Strasburger Gaaseleverpostej og mange andre Lækkerier kan man ikke skylle ned med Skibsøl og Tevand, derfor, si'er de, er Afholdenhed noget vi ikke kan ha' i vores Forretning. Dampfærgen skal sejle i et Hav af fine Vine, og Champagnens Skum skal slaa ind over Dækket som en Braadsø. Paa en Maade var 'et saamæn godt, at Hansen og Strøm ikke var med til den Svir, for jeg synes, at al den dejlige Mad og Drikke maatte vende sig i Livet paa dem, hvis de kom til at tænke paa, at Magistraten og Borremtationens Flertal hver Vinter nægter de fattige, sultne Skolebørn en Skefuld varm Mad, og vilde Byens Fædre bare anvende de 5000 Kroner, som den aarlige Bidstrupmiddag koster, til Middagsmad for de fattigste af Byens Børn, saa vilde Byens Mødre med lettere Hjærte sende deres Rollinger i Skole, i Stedet for, at de nu mangen Gang maa la' dem løbe med tomme Maver, uden at de véd, hvad de skal mætte de stakkels forsultne Unger med, naar de kommer hjem, og skriger paa Mad! Det kan jo nok være, at mange af Deltagerne i de officielle og private bedre Middage, der snart i den ene, snart i den anden Anledning gives i vor gode By, naar de har spist godt og drukket tæt, si'er lisom Manden Juleaften, da han ha'ede ædt et Fad Risengrød og en halv Gaas og en stor Portion Rødkaal med Tilbehør af Snapse og Øl: „Bare nu alle Mennesker var lisaa mæt som jeg". Det var jo et meget pænt Ønske, men af den Slags som ikke koster noget og gavner nogen, men som virkelig kan gøre adskillige Folk tilfredse med sig selv. De synes formelig, at de bliver til bedre Mennesker, naar de har lettet deres overlæssede Mave ved at bilde sig sel' ind, at alle de Sultne nok bliver mætte af det gode Ønske. Ja, min Kære, Indbildningen gør meget her i Verden, det kan man se med ali de fuldtro Højremænd og fromme Kirkegængere rundt om i Landet, der tømmer Kasserne, drikker Bro'rskaal med Grever og Baroner, holder Elskerinder og giver flotte Gilder, holder Taler for Fædrelandet og skælder ud paa Socialisterne, og saa en skøn Maaren vaagner de op i Brummen som afslørede Bedragere, hvis de ikke har været saa heldige at forduftе førend der gik Hul paa Bylden, og rundt om i de fine Selskaber skænker man den havarerede Kammerat et medlidende Smil, mens man skotter til sine Sidemænd og gætter paa, hvis Kasse det næste Gang bli'er galt med, men alle er naturligvis aldeles paa det rene med, at saadan som den Direktør eller den Formand, eller den Kasserer spillede op, maatle det nødvendigvis ende med Forskrækkelse, og man slaar sig for sit dekorerede Bryst og takker sin Gud, at man ikke er som disse Toldere! hvad jo forresten Direktør Abrahams kan si'e, hvis det da er sandt, hvad „København" fortæller, at han har givet Fru Marie Müller Benefice paa den Maner, at hun sel' skal betale Omkostningerne, men jeg tror nu ikke, at han kan være saa haard mod sin søde „Lille Mor", for jeg har jo sel' set ham som en ødsel Fader, og han laante jo Martinius Nielsen sine egne Møbler til Napolium og lod sin egen Datter være hans Vaskerpige, for at der kunde komme rigtig Glansstivelse i Tøjet, og sikke flotte Generaler! Det var noget andet end Landauergeneralen, der kom godt op at køre, mens Soldaterne segnede om i Grøfterne af Udmattelse, men nu er Pigernes Jens permitteret, baade fra Kantonnementnt og fra Kasino, og nu kommer det an paa, om „Søkadetten" kan tage Luven fra en fattig ung Mands Æventyr til hal' Pris og kvæle Varulven paa Dagmarteatret. Ja, min Kære, nu gaar Komedien lystigt allevegne, og ude paa det politiske Morskabsteater i Fredericiagade, hvor der baade er Keglebane og Beverding, er der osse kommet et Duehus, som de kalder den nye Kolonnade, som er lisaa grim som den paa Amalienborre, og som er bygget, for at Rigsdagsmændene ikke skal forkøle sig, naar de skal bære Lovforslagene over i Begravelsesudvalgenes Kapel, og bare man osse maatte ta'e Mad med hjemme fra og kunde faa varmt Vand paa Maskine, saa var der rigtig rart og hyggeligt, især oppe i Landstinget, hvor Matzen forleden talte saa pænt om de afgaaede Medlemmer. Liebe og Kayser, men man kunde

tydelig mærke, at Matzen ikke sværmede saa meget for die süsse Liebe, som for den gamle Kayser, men han har jo osse været Oldermand for Tømmermændene, hvem Matzen altid har staaet meget nær, og tænk Dem, saa sa'e Matzen osse, at der var „hugget" en Bøste af Liebe; hvem der ha'ede „hugget" den talte han ikke om, men heldigvis har de faaet fat i 'en igen, og nu staar Liebe til bebageligt Eftersyn inde i Matzens Værelse, eller, som han osse kunde ha'e sagt: „Vil De danse med Lotte, ka' De melde Dem her!" — Tak for Kaffe!

Til

Lille Frederik.

Lille Fred'rik, kan Du huske da i Firserne Du skrev,
rakked' ned paa alt, som lidt af Fremskridt smagte,
Kan Du huske at dit Blad til et ækelt Smudsblad blev,
som hver Dag en Ladning Snavs til Verden bragte.
Nej, maaske Du ikke husker — skiftet Mening har Du tit,
som en Vejrfløj Du dig drejer efter Vinden,
og vor Hensigt hermed er at minde Dig lidt
om den Mening Du havde forinden.

Lille Fred'rik, snyd din Næse, tag dit Lommeklæde frem,
thi maaske Du nok vil Taarer faa i Øjet;
kan Du huske i „Avisen" Du saa ofte haaned' dem,
som for Alvor ret har Verdens Modgang døjet.
Selv Du havde nok af Grunker, og din Stilling den var fed,
thi i Tusindvis Du fik til dine Blade,
og for dem Du skældte ud paa Staklerne som led
Et Du lærte, og det Smaafolk var at hade.

Da Du saa det intet nytted', — skønt Du dog saa meget løj,
spurgte Du forundret: Hvad kan være Grunden?
I en Fart Du over da til en anden Retning løj,
og helt andre Ord der saa kom ud af Munden.
Frem til Valg saa kækt Du rykked', blev en „Ven" af Landets Smaa,
stolt Du mente: Hjem jeg nok vil bære Prisen;
men den Gang Du atter slagen paa Valpladsen laa,
stod der Sørgens Ord at læse i „Avisen".

Dem som fyldte Dig med Penge, nu Du skælder Huden fuld
ja i denne Tid Du ilde er tilmode,
thi til ingen Nytte brugte Du det pæne, rare Guld,
og derfor er Du nu gnaven i dit Ho'de.
Lille Fred'rik, ikke nytter det, at Du vil dæmme op
for vor Stormmarsch fremad, hold kun op med Legen.
Vend kun stadig efter Vinden Din lille, fede Krop,
Folk som Dig og Lige fejer vi af Vejen.

Skanker og Skoser.

Hr. *Bahnson* gaar, som bekendt med Klap for Øjet. „Ravnen" foreslaar ham, for at gøre Toilettet fuldkomment, en Klaphat paa Hovedet og en Klaphingst at ride paa. Samme Hest kunde jo saa passende have Klaptræer paa i Stedet for Bidsel.

* * *

Den nye Færge mellem *København* og *Malmø* er Numer 15 i Rækken af Landets Dampfærger. „Ravnen finder, at den i den Anledning passende burde have heddet: Nummer 15, Stolt."

I Anledning af samme Færges Indvielse var der Frokost paa Skydebanen. Der blev holdt Taler, og drukket tæt; derimod ser „Ravnen" sig ikke i Stand til at referere, hvorledes det gik med Appe„tietgen".

* * *

Efter Forlydende paatænkes det at rejse en Statue ved Indkørelsen til Frihavnen. Statuen skal forestille de Herrer *Glückstadt* og *Tietgen* i en kærlig Omfavnelse, og der skal indhugges i Sokkelen med store Bogstaver:

„De Forenede".

* * *

Frederik. Hvem løfter vel Højres sjunkne Niveau? Hr. Hansen si'er: Det gør jeg mintro," thi Frederik véd, hvori Sagen bunder: Den løfter bedst, som er nedenunder.

* * *

Gravskrift.

En sørgende Ægtemand satte sin trættekære afdøde Hustru følgende Gravmæle:

Nu er hun død! Og glad er jeg!
Hun skændtes hver en Dag med mig.
Kære Vandrer, gaa Din Vej,
Ellers staar hun op og skænds med Dig!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Den rette Faarehyrde.

Frederik: Se saa Jacob. bare en Bør fuld til, saa skal de nok blive derinde.

Programmet fra 1882 er Pælene for Højres Program, men der skal et Fletværk til mellem Pælene, ellers løber Faarene igennem.

Fr. Hansen i Roskilde d. 29. Septbr. 95.

Nr. 42.

Ravnen

Søndag d. 20. Oktober 1895.

Tjeneren: Hr. Baron, jeg har en lille Bøn, førend vi kører.
Baronen: Naa, hvad er 'et saa?
Tjeneren: Det er bare det, at jeg har jo kørt saa ofte med Baronen, men da det nu er saadan et smukt Vejr i Dag, vilde jeg be'e Hr. Baronen om at ta'e min Stine med i Stedet for mig.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Stakkels Hanne.

Efteraaret har gule Blade,
Blæst og Regn og snavset Gade,
Damer løfter op fornøjet,
naar de vimser ned ad Strøget;
unge Lapse helt sig blære,
der er Træk, det kan nok være,
Haab om Stads og nye Rober,
saadan er den, vor Ven Oktober.

Flyttedagen Folk lod læsse,
vi har mangen ny Adresse,
Frede Bojsen saa vi flytte,
ingen Nisse i hans Bøtte;
det blev ikke Slotsholmsgade,
han paa Nøjsomhedsvej ha'de
lejet en beskeden Bolig
med en Havelod og lidt Sol i.

Hvis De spiser Margarine,
saa *forlang ej*, Død og Pine,
dette her af Aarhus Olle,
lad kun *Otto* det beholde.
Lav Betaling, skiden Bøtte,
en Boycott ku' gøre Nytte;
Bresemann Forbrugerhæren
fører frem imod Miljonæren.

„Ravnen" var i Folketinget,
gamle *Sofus* havde ringet,
Chr. Hage førte Ordet,
der var ingen Slag i Bordet.
Ingen mer Ministerstormer,
lad os enes om Reformer,
jo, god Maaren, jo god Maaren,
op i Landstinget, for saa gaar 'en.

Vor *Caligula* dernede
haver atter holdt en „Rede",
og Moralen den er bister,
skydes skal de Socialister.
Men hvem Pokker skal vel fyre,
her er gode Raad s'gu dyre;
alle Kejserens Soldater,
de er Socialdemokrater.

Paa

„Ravnen"s Forslag

til

Understøttelser under Finansloven

staar følgende Herrer:

Redaktør *Frederik Hansen* 500 Kr. til en Afmagringskur i *Wiesbaden*, for at han med saa meget større Vivacitet kan iagttage sine Pligter som „mave"løs Højreagitør.

Professor *Matzen* 200 Kr. i Guldstykker til en Guldkur, helst „über alle Berge."

Christoffer Krabbe 1000 Kr. til grundigt at studere „Folk og Land."

Byfoged *Thalbitzer* 500 Kroner til et yderligere Kursus i Retsvidenskab.

Hr. *Otto Mønsted* 100,000 Kr. til foreløbig Hjælp til at give sine Arbejdere on ordentlig Løn.

Hans Majestæt den tyske Kejser 50 Kroner, for i det kommende Aar at abonnere paa nogle socialdemokratiske Blade og derigennem at faa en bedre Forestilling om Socialismen end han har.

„Ravnen" anbefaler samtlige Herrer til rette Vedkommendes Bevaagenhed.

Et lille Vers.

Kejseren af det germaniske Land
er en umaadelig kløgtig Mand,
han kan skrive om alt hvad han vil,
han mener, han har Forstand dertil.
Han har skrevet om Anarkismen,
nys tog han fat paa Socialismen.
Man maa nok sige her:
Jøs, hvor Papiret taalmodigt er.

Dybsindig.

— Min Kone er Datter af en Brændevinsbrænder.
— Ja, den Brændevin er Skyld i mange Ulykker!

Altid den samme.

— Fru Pralenberg var her lige nu for at spørge til Dit Befindende. Hun var meget bedrøvet over, at Du er saa angreben.

— Aa, Adolf, hvor jeg lider . . . Hvad havde hun paa?

I Pensionatet.

Fruen: Fra i Morgen skal De foreløbig bringe 2 Pund Oksekød mindre.

Slagteren: Er nogle af Fruens Pensionærer rejst?

Fruen: Næ, men to af dem har *forlovet* sig.

Tusind Venner er lidt, én Fjende er meget.

Den udvikler sig!

Mel.: Du er rig, Du er dejlig o Syd.

Stor Forandring med meget er sket,
gamle Ting maa for ny vige Pladsen,
Tran for „Olle“ og „Olle“ for Gassen,
og Gas for Elektricitet.
Hvad der afløser den vides ej,
thi den Sag er just ikke saa lige,
:,: om vor „Oplysning“ kan man blot sige:
Det er svært, hvor den udvikler sig. :,:

Denne Edison er en Person,
som vi for saa meget maa takke,
blandt andet fordi vi kan snakke
og skændes i hans Telefon.
Under Vandet den baner sig Vej,
vore Stemmer til Sverrig kan række,
:,: selv med Folk i Berlin kan vi spreche,
det er svært, hvor den udvikler sig. :,:

En Lollik, et skikkeligt Skrog,
bemærker et Udyr i Vandet,
han faar den Krabat op paa Landet
og ser, at det kun er en Snog.
Men jøsses dog, sikken Staahej,
Folk de bliver for Bæstet saa bange,
:,: ud af Snogen der bliver en Slange,
— det er svært, hvor den udvikler sig. :,:

Lille Fred'rik, den smækfede Rad,
sad med spejdende Blik ved sin Rude,
da ser han en god Ven derude,
Hr. Scheibelein kommer fra Bad. —
Pst! kom lille Ven ind til mig,
lad mig høre Din klangfulde Stemme.
:,: Og Hr Scheibelein føler sig hjemme,
mens for Fred'rik han udvikler sig. :,:

Socialismen ej bygger paa Sand;
nej, vor Magt bliver større og større,
vi har bygget paa Vester og Nørre,
selv ude paa Amagerland.
Kig engang ud paa Enghavevej,
vi har Anlæg og Tag paa at lave,
:,: sikket Tag-Anlæg og sikken Have,
det er svært, hvor den udvikler sig.

Et Vink.

Professoren (forlader et Selskab. Til Tjeneren): Det er nogle vældige Hænder De har, Niels.

Tjeneren: Ja, Hr. Professor, en *Halvtredsøre* bliver aldeles borte i dem.

Forlang aldrig —

Frit efter Henrik Ibsens „Peer Gynt“ (Solveigs Sang).

Kanske vil der gaa :,: baade Vinter og Vaar, :,:
og næste Sommer med, :,: og kanske det hele Aar, :,:
før *Otto Mønsted* gi'r sig, :,: han er jo lidt kras :,:
og neje sig for Arbejd're er ej tilpas,
det er ej tilpas
for — disse fine Fabrikanter,
som paa alle Led og Kanter
:,: suger ud, og flaar
Arbejdsklassen Aar for Aar. :,:

Men gi'e sig, det kommer :,: tilsidst han dog til :,:
dertil vi i Enighed tvinge ham vil,
vi tvinge ham vil;
naar ej sin Margarine :,: han kan faa afsat, :,:
saa mærker han maaske, :,: vi er Karl for vor Hat :,:
og — saa bli'r Fyren sikkert bange,
selv om han har Penge mange,
:,: thi at tjene flér,
det er netop hans Plasér. :,:

En skarp Lud til skurvede Hoveder skal til;
ja, det skal der til,
og Luden, paa den :,: ikke spare vi vil, :,:
den Tid er forbi, da :,: til Arbejdsmænds Flok, :,:
et Spark udi Bagen :,: af „Herren“ var nok. :,:
Nu gaar det i en anden Gænge,
ej med Ho'ederne vi hænge;
:,: selv en Fedt-Baron
be'er vi ikke om Pardon. :,:

Mislykket Forsøg.

— Hvorfor har De mig saadan i Kikkerten, lille Frøken!
— Jeg *vilde* gærne, men jeg kan absolut ikke faa Dem i Kikkerten, Hr. Professor!

Paa Manøverballet.

Godsejerfruen (til sin velvoksne Datter): Men Louise, kunde Du ikke holde fast paa den lille Kaptain?!

Saa snakker Ræven for de Gæs.

Støcker: Andægtige Tilhørere! Jeg vil præke for Eder, jeg, Kærlighedens Præst; og jeg har udsøgt mig en Menighed af Gæs, fordi jeg helst præker for de fornemme.

Men for at I skal arve det evige Liv og glæde Eder ved en god Samvittigheds Velbehagelighed maa I tage mig som Forbillede og i alle Stykker efterligne mig, Eders Præst.

Saaledes skal I fremfor alt holde fast ved det Ord: Eders Ja skal være Nej, og Eders Nej shal være Ja. Sandheden er et Lys, som man kun glæder sig ved, naar man kan føre andre bag det.

Lad Eder ikke forlokke af dem, der handler og schakrer, og følg mig, der aldrig har handlet, heller ikke med Redelighed.

Hvad staar der i andet Brev til de Korinther: Bogstavet dræber ikke: thi hvis det var anderledes, havde mine egne Breves Bogstaver slaaet mig ihjel for længe siden. Men jeg staar her for Eder og præker og er lyslevende.

Hvad forslaar det, at jeg vilde ophøje mig selv og fornedre en anden, mægtigere? Jeg har altid fulgt den Moralforskrift, som jeg ogsaa vil anbefale Eder, nemlig den gyldne Regel i Tobias 4, 16: Hvad Du ikke vil, at man skal gøre mod Dig, det skal Du tilføje en anden!

Thi i hele Verden gælder det Sandhedsord: Ambolt eller Hammerstein; da jeg ikke havde Tillid til Ambolten, valgte jeg Hammerstein, hvis Livsprincip lød: *Ora et labora* (bed og arbejd') og *Flora* (hans Pi'e).

Han er en from Herre, denne Ven! Med hvilken Ydmyghed han fandt sig i, at man fratog ham „Kreuzzeitung"s tunge Kors! Sandelig, ham vil der blive tilgivet meget, thi han har elsket meget, navnlig Frøken Flora Gasz.

Og i Lukas 11, 9 hedder det: Søger, saa skal I ikke finde; derfor kan Politiet nu søge saa meget de vil, det vil dog ikke finde Hammerstein.

Men det er fuldstændig falsk, naar det citeres! Forræderen sover ikke; thi jeg kender én, der har forraadt hele sit Parti og alligevel sover han hver Nat i en anden Sovekupé. Thi denne Mand, Hammerstein nemlig, har en ren Samvittighed og han har stedse levet i Overensstemmelse med Brevet til de Thessaloniker: Prøv alt og vælg det bedste! Men det bedste var den Profit han høstede ved Papirleverancen til sit Blad.

Saaledes handlede min kære Ven, Medkæmper og Forbundsfælle. Men jeg siger Eder: Gak hen og gør lige saa!

Og forsag ikke, naar der tilstøder Eder en Ulykke. Men se paa mig, der staar her for Eder ubøjet og trodsig, som en levende Bekræftelse paa det Salomonske Ordsprog: Hovmod staar for Fald og naar det falder staar det der alligevel! Amen!

En eller anden Statsmand har sagt, at de Kronprinser, der danser meget, bliver de bedste Konger. Hvis det slaar til, har Englænderne Grund til at glæde sig. Naar Prinsen af Wales er til Bal, er han ikke „a' Gulvet", som Jomfru Krapylius siger i „Genboerne".

Professor Matzen blev paa en Maade Enkemand, da Kayser døde. Matzen er nemlig Kirkeværge for Frue Kirke, og det var Kayser ogsaa. Det vil uden Tvivl trøste Matzen i hans Ensomhed, at Ministeriet er betænkt paa at gøre en *Vinhandler* til Kaysers Efterfølger.

Sov sødt!

Sov sødt, Du lille velsignede Nor,
ukendt med Kummer og Plage,
det lærer Du sagtens, naar Du bliver stor,
det lærte Din Fader, det lærte Din Mo'r
i Livets henrundne Dage.

Sov sødt, Du lille, Din Moder er træt,
og snart skal hun ogsaa til Hvile,
sov sødt Du lille, nu er Du jo mæt.
Din Moder saa ofte for Brødet har grædt,
men derom Du ukendt kan smile.

Sov sødt, Du lille — i fattigt Bo,
i Kærlighed skal Du plejes,
Du har nu den søde og dejlige Ro,
er fri for paa Verdens Slethed at tro
og Sorg, som i Hjerterne ejes.

Din Fader er ude at slide for Brød,
for os er der sparsomt med Glæde.
Din Fader og Moder saa ofte led Nød,
men Kærlighedstanken hos dem er ej død,
de værner og plejer den Spæde.

Sov sødt, Du lille velsignede Nor,
ukendt med Kummer og Plage;
voks op til Glæde for Fa'r og for Mo'r,
de kæmper fer Dig — de kæmper og tror
endnu paa lyk'lige Dage.

I Restavranten.

Gæsten: Kellner, jeg vilde gærne ha' noget *surt* til Stegen!

Overkellneren: Piccolo, giv den Herre *Vinkortet.*

En Orden.

Af *Guy de Maupassant.*

(Fortsat.)

Men han vidste ikke, hvorledes han skulde gribe Sagen an, og talte med sin Kone, der blev ganske betuttet derover.

„Medlem af Akademiet? Jamen, hvad har Du udrettet, for at kunne gøre Dig Haab om det?"

Han blev vred: „Jamen, forstaa dog, hvad jeg vil sige. Jeg vil netop vide, hvad man skal gøre, for at blive udnævnt. Du røber under Tiden en sørgelig Mangel paa Begreb!"

Hun smilede. „Du har maaske Ret, min Ven. Men jeg véd ikke, hvorledes Du skal bære Dig ad."

Han fik et Indfald: „Hvad om Du talte derom med Folketingsmanden Rosselin? Han kunde sikkert give et udmærket Raad. Du forstaar nok, at jeg ikke direkte kan tale med ham derom, det er en altfor kilden Sag, kan Du nok begribe; men naar Du taler med ham, er der ikke noget paafaldende ved det."

Fru Sakrament gjorde, hvad han forlangte. Hr. Rosselin lovede, at tale med Ministeren. Derpaa plagede Hr. Sakrament Folketingsmanden uophørligt, indtil han sagde Hr. Sakrament, at han maatte indgive en Afhandling og fremlægge sine Diplomer.

Hans Diplomer! Det var jo netop Ulykken, han havde ikke engang et Eksamensbevis!

Desuagtet gik han til Værket og begyndte at skrive en Brochure med Titelen: „Folkets Ret til Dannelse". Men han kunde ikke fuldende Skriften af Mangel paa Tanker.

Han søgte efter lettere Æmmer og begyndte at bearbejde flere efter hverandre. Først var det: „Anskuelsesundervisningen for Børn". Han vilde have, at man i de fattigere Forstæder skulde oprette et Slags frit Teater for de smaa Børn.

Deres Forældre skulde fra den tidligste Ungdom føre dem derhen, og dèr skulde der ved Hjælp af en Laterna Magica gives dem Oplysning om al menneskelig Viden. Øjet vilde belære Hjærnen, og Billederne vilde præge sig ind i Hukommelsen og saa at sige gøre Videnskaben synlig.

Hvad vilde være simplere, end paa denne Maade at undervise i Verdenshistorie, Geografi, Naturhistorie, Botanik, Zoologi, Anatomi, etc.

Han lod denne Afhandling trykke og sendte et Eksemplar til hver Rigsdagsmand, ti til hver Minister og halvtredsinstyve til Republikens Præsident. Dagbladene i Paris sendte han hver ti Eksemplarer og hvert Provinsblad fik fem Eksemplarer.

Saa behandlede han Spørgsmaalet om „Biblioteker paa Gaden;" han vilde have, at Staten lod smaa med Bøger fyldte Vogne køre omkring paa Gaden, lige som Vogne med Frugt. Enhver Beboer i Gaden skulde mod en Leje af nogle faa Øre om Maaneden have Ret til ti Bind.

„Folket", sagde Hr. Sakrament, „bekymrer sig kun om sine Fornøjelser. Da det ikke gaar til Undervisning, maa Undervisningen komme til Folket".

Hans Afhandlinger gjorde ikke den mindste Opsigt. Han indgav imidlertid sit Andragende. Man meddelte ham, at man vilde beskæftige sig med Sagen og sende ham Underretning. Han troede sig sikker paa Resultatet, han ventede. Der kom intet Svar.

Saa besluttede han sig til at gøre personligt Skridt. Han søgte Avdiens hos Undervisningsministeren, blev modtaget af en ung, men allerede meget indflydelsesrig Attaché, der lod Fingerne løbe paa Telegrafknapperne som paa et Klavér, for at tilkalde Tjenerne og de underordnede Embedsmænd. Han forsikrede Sakrament, at denne Sag fremmedes udmærket og han raadede ham til at fortsætte sine fortjenstlige Arbejder.

Og Hr. Sakrament gik straks til Værket paany.

Hr. Rosselin, Folkethingsmanden, syntes nu ogsaa at intressere sig meget for Sagen, og gav ham en Mængde udmærkede og praktiske Raad. Rosselin var selv bleven dekoreret, uden at nogen vidste, hvormed han havde fortjent Udmærkelsen.

Han raadede Hr. Sakrament til at foretage nye Studier, han forestillede ham i lærde Selskaber, der beskæftigede sig med mystiske Ting i Videnskaben, i den Hensigt at høste Ære. Han anbefalede ham endog i Ministeriet.

(Sluttes.)

Fra Gaden.

Alma: Gui, G'da, kære Du! Næ, det er storartet! Jeg har jo ikke set Dig i fire Maaneder. Hvorledes har Din Vilhelm det?

Selma: Aa, Vilhelm har forandret sig meget, — *nu* hedder han Otto.

Efter Omstændighederne.

Grossereren: Hans, tag en Droske og kør ud til Banen og hent min Svigermoder. Du faar en Krone i Drikkepenge.

Tjeneren: Jamen, hvis Fruen nu ikke kommer?

Grossereren: Saa faar Du *to* Kroner!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Ung Elskov.

Frankrig og Rusland.

Nr. 43.

KVÆN

Søndag d. 27. Oktober 1895.

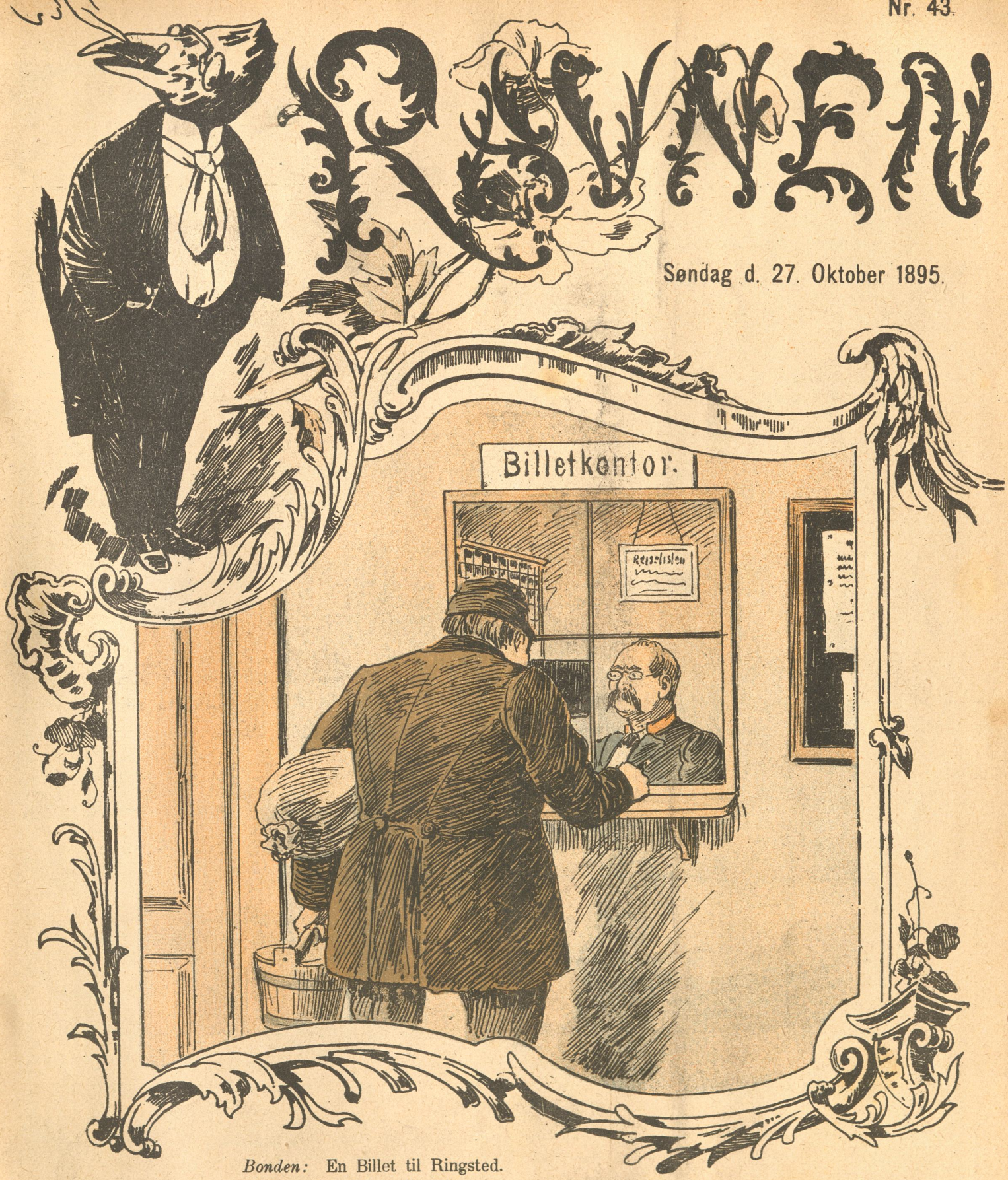

Bonden: En Billet til Ringsted.
Billettøren: Til tredje Klasse?
Bonden: Næi, Næi, *anden Klasse,* for i Dag har jeg Hastværk.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Je' ha'de til min Mesters Birthe.

Rasmus fra Falsters meget flade
Land, han som før i Tinget bød,
med *Jensen Bælum* nylig ha'de
et nederdrægtigt Sammenstød;
Rasmus han sku' en Tale holde
spækket med Tysk i Enden sin,
føj for *viel Schrei og megen Wolle*,
det blev s'gu til almindeligt Grin.

Odense Byraad et Par Øre
ga' til Oplysningsforedrag,
det fik Hr. *Frederik* at høre,
Kors, hvor det tykke Bæst fik Jag,
han peb i Fingre, vrænged' Næse,
Arbejdsfolk maa ej Kundskab faa,
de kan jo blot „Avisen" læse
og til Missionens Møder gaa.

Masser vi her i Landet laver
af ordinært *Avispapir*,
ingen Profit for Arbejdsslaver,
for Aktionærer blot en Svir.
Tolden den skulde jo beskytte
Landsmænd mod Konkurrencens Spil;
men den gør ikke Spor af Nytte,
for der er Bøhmerpiger til.

Mønsted er kommen hid til Staden,
men det er ikke just for Grin,
for observeret har han Raden,
Kampen imod hans Margarin.
Bresemann ej vil Bøtte holde,
thi vi har mangen Fjerding, der
lugter af harsk og gammel Olle,
eller af det som værre er.

Oppe i *Folketinget* va' der
hundrede Talers Strid og Mas,
ak, disse her Finansdebatter
spildte Guds Ord paa Ballelas.
Lüttichau han er stiv som Pokker,
Thomsen han siger meget lidt,
Thott lister a' paa Hosesokker,
ham er det hele lige fedt.

Familieraad.

Familieinteriør i 1 Akt.

Personerne: En Politidirektør.
En do. Inspektør.

Direktøren:

Saa var det de to vakante Politiassistentembeder vi skulde have besat. Vi maa jo sørge for, at de bliver i Familien.

Inspektøren:

Ja — og besættes af erfarne, prøvede Mænd, saadan i Alderen mellem to- og femogtyve Aar.

Direktøren:

Selvfølgeligt! — Har De nogen at foreslaa, min gode Petersen?

Inspektøren:

Ja, kære Petersen. Jeg har en Nevø, der vilde blive frygtelig glad ved — —

Direktøren:

Hedder han Petersen?

Inspektøren:

Nej desværre. Han hedder —

Direktøren:

Lige meget. — Ganske vist vilde jeg have sat Pris paa, at han havde heddet Petersen; Navnet Petersen har en god Klang i Politiets Annaler (de bukker paa en smigrende Maade for hinanden), men et Navn er dog, naar alt kommer til alt, kun et Navn. Han er en Nevø af Dem, det er det vigtigste. Han skal have Pladsen.

Inspektøren:

Jeg takker paa min Nevøs Vegne. — Saa har jeg ganske vist ogsaa en Halvfætter, der nok kunde lide at —

Direktøren:

Nej holdt, min gode Petersen. Det andet Embede vil jeg have Lov til at besætte. Tror De ikke, at jeg ogsaa har trængende Slægtninge, der gærne vil hjælpes i Vej.

Inspektøren:

Bevares ja! — men jeg troede, at alle Deres var forsørget.

Direktøren:

Nej, ikke alle, men jeg tror nok, at denne her, det er en Slags Halvnevø til mig, er en af de sidste. — Gud ske Lov!

Inspektøren:

Ja, det er jo ikke rart at se sine nærmeste Slægtninge gaa for Lud og koldt Vand, naar man kan hjælpe dem.

Direktøren:

Ja, og samtidig skaffe Etaten dygtige og indsigtsfulde Politimænd.

(*De vender sig bort hver til sin Side og ler. Tæppet falder.*)

Boycotting-Vise.

Mel.: Og det var i Aaret —

Derovre i Jydernes velsignede Land,
hvor man vil knuse hver en Fagforening,
vil Matadorer ha', at den fattige Mand
i et og alt skal følge deres Mening.
Især er Otto Mønsted aldeles opsat paa,
at de som slider for ham kun Sulteløn maa faa,
og derfor husk Parolen, den lyder jo som saa:
Forlang aldrig — Otto Mønsteds Margarine.

Ud over alle Grænser han driver sit Spil
mod dem, der træller i hans Oliemølle,
tænk firsindstyve Kroner han afdrage vil
om Aaret af den Løn, som er saa sølle.
Men ingen ærlig Arbejder finder sig deri,
nu har vi faaet nok af hans ækle „Fedteri".
Vi ruster os til Kamp, og i Kor istemmer vi:
Forlang aldrig — Mønsteds Margarine.

Blandt andet han driver den yndige Trafik.
at hverve „Hædersmænd" til Mølleværket,
man mente, at Arbejdet var paa hans Fabrik,
men snart blev Sagens Sammenhæng bemærket,
og selv om Mønsted ti Gange kaldes Millionær,
skal Skruebrækkeriet ej taales i vor Hær —
Boycotting er vort Vaaben, vi siger til enhver:
Forlang aldrig — Mønsteds Margarine.

Hvis vi vilde støtte Hr. Mønsteds Produktion,
saa vilde man os ikke estimere,
lad ham blot nøjes med den ene Million,
vi vil ej sørge for, at han faar flere.
Vi har jo Margarinefabriker i vort Land,
som gode, rene Varer til os levere kan. —
Med disse Ord vi lyser derfor Mønsted i Ban:
Forlang aldrig — Mønsteds Margarine.

I Aarhus er Hr. Mønsted en stor Matador.
blandt Fabrikanterne han angi'r Tonen.
Om Arbejderstanden han saare lidet tror,
skønt vi har hjulpet ham til Millionen.
Han længe nok har sat vor Taalmodighed paa Spil,
hans Nederdrægtighed vi ej længer taale vil:
hans gamle Vits „Forlang altid", vil vi rette til:
Forlang aldrig Mønsteds Margarine.

Medgift.

— Jeg har læst, at Du har giftet Dig. Gratulerer, gamle Dreng! Godt Parti, hva'? Hvad har Du faaet med Din Kone?

— Hendes Mo'er!

Morgenen derpaa.

Professoren: Hør lille Johan, jeg glemte vist at betale i Aftes! hvad har jeg drukket?

Opvarteren: Hr. Professor havde undtagelsesvis tolv Bajere!

Prof. Død og Plage, tolv Bajere! Saa maa jeg jo have voldsomme Tømmermænd . . . . Bring mig i en Fart Sodavand og en Sild!

Fra Gaden.

Lægen (til en Dramatiker): De ser saa bleg og anstrængt ud. Nu har De vist igen virket for *Udødeligheden?*

Dramatikeren: Aa ja, men rigtignok ikke nær saa meget, som De for *Dødeligheden.*

En Menneskeven.

1ste Kapitalist: Du er hjærteløs! Du gør intet for den besiddelsesløse Klasse!

2den ditto: Det var Pokkers! Og i Gaar gav jeg igenen af mine Døtre til en forgældet Baron!

I Skolen.

Læreren: Altsaa, lille Peter, hvilke Sanseredskaber kan Mennesket vanskeligst undvære?

Peter tier.

Læreren: Hvad har jeg da her til venstre og højre af min Næse?

Peter: Vorter!

Højres ny Kaptejn.

Nu stiller Højres Kompagni
strunkt for sin ny Kaptejn,
Estrup lytter til Frederiks Melodi
og hyldes af Scheibelein.

Paa Hjemvejen.

Præsten: Mads, Mads, kommer Du nu *allerede igen* fra Kroen?
Mads: Ja, Hr. Pastor — jeg ka' da ikke blive der *altid!*

En Orden.

Af *Guy de Maupassant.*

(Sluttet.)

Da Rosselin en Dag spiste Frokost hos Hr. Sakrament (han var nu ofte Gæst i Huset), sagde han til Husets Herre, idet han varmt trykkede hans Haand: „Jeg har i Dag opnaaet en stor Gunst for Dem. Komitéen for hisforiske Arbejder betror Dem en Opgave. Det drejer sig om at anstille Undersøgelser i de forskællige af Frankrigs Biblioteker."

Sakrament var en Besvimelse nær, han kunde hverken spise eller drikke, Otte Dage senere rejste han.

Han gik fra By til By, studerede Katalogerne, gennemrodede de med støvede Bind fyldte Bibliotekslofter, prisgivet Bibliotekarernes Had.

Men en Aften, medens han befandt sig i Byen Rouen, overvældedes han af Længsel efter at gense sin Kone, han tog en rask Beslutning og afrejste med 9-Toget, der ved Midnat rullede ind paa Banegaaden i Paris.

Hr. Sakrament havde sin Nøgle hos sig. Uden Støj traadte han ind, meget lykkelig ved at kunne berede hende denne glædelige Overraskelse, Hun havde lukket sig inde; hvor kedeligt! Derfor raabte han gennem Døren: „Johanne det er mig!"

Hun maatte være blevet meget forskrækket, thi han hørte hende springe ud af Sengen og som i Søvne tale med sig selv. Saa løb hun ind i sit Toiletværelse, aabnede og lukkede straks igen dets Dør, ilede flere Gange hurtig paa bare Fødder gennem Soveværelset, stødte mod Møblerne, saa at Glassene, der stod paa Bordet, klirrede. Endelig spurgte hun: „Er det virkelig Dig, Aleksander?"

Han svarede: „Ja, vist er det mig, luk dog op!"

Nu endelig aabnedes Døren og hans Kone kastede sig til hans Bryst, slog Armene om hans Hals og stammede: „Aa, hvor jeg blev forskrækket! Hvilken Overraskelse! Hvilken Glæde!"

Saa begyndte han at klæde sig af, metodisk, som med alt hvad han foretog sig. Han tog sin Overfrakke, som han plejede at hænge op i Forværelset, fra Stolen. Men pludselig blev han forbløffet staaende. Der var et lille rødt Baand i Knaphullet!

Han stammede: „Denne . . . denne Overfrakke er dekoreret!"

Da styrtede hans Kone til med et Spring og vilde rive Klædningsstykket ud af hans Hænder.

„Nej, Du tager fejl . . . giv mig den."

Men han holdt Frakken fast ved Ærmet, vilde ikke give Slip og gentog atter og atter som i en Slags Aandssløvhed: „Hvorledes? . . . . Hvorfor? . . . . . Forklar mig! . . . . . Hvem tilhører denne Overfrakke? . . . . . Det er ikke min, for Æreslegionens Baand sidder i Knaphullet!"

Hun forsøgte at rive ham Frakken ud af Hænderne og stammede aldeles bestyrtet:

„Hør mig . . . . hør mig . . . . giv mig den . . . . Jeg kan ikke sige Dig det . . . . Det er en Hemmelighed . . . . hør mig."

Men han blev vred, han blegnede: „Jeg vil vide, hvorledes denne Overfrakke kommer her, det er ikke min,"

Da skreg hun ham ind i Øret: „Ja, men ti dog, sværg mig . . . . Hør mig! Nuvel! Du er Ridder!

Han fik en saa stærk Nerverystelse, at han lod Overfrakken falde og sank ned i en Lænestol.

„Er jeg . . . . Du siger . . . . jeg er . . . . Ridder?"

„Ja . . . . det er en Hemmelighed, en stor Hemmelighed!" . . . .

Hun havde hurtig lukket det berømmelige Klædningsstykke inde i Klædeskabet og kom tilbage til sin Mand, rystende og bleg.

Hun vedblev: „Ja, det er en ny Overfrakke, som jeg har ladet sy til Dig. Men jeg havde svoret, ikke at sige Dig noget derom. Det bliver først officielt bekendtgjort om fire eller seks Uger. Dit Hværv maa først være til Ende. Du skulde først have erfaret det ved Din Tilbagekomst. Det er Hr. Rosselin, der har sat det igennem for Dig."

Sakrament blev ganske daarlig af Bevægelse og stammede: „Rosselin . . . skaffet . . . han har skaffet mig Korset . . . jèg . . . . han . . . . Aa!"

Han var nødt til at drikke et Glas Vand.

Et lille Stykke Papir laa paa Gulvet, det var faldet ud af en Lomme i Overfrakken. Sakrament tog det op. Det var et Visitkort, han læste: Rosselin, Folkethingsmand.

„Nu tror Du mig vel", sagde hans Kone.

Han begynde at græde af Glæde.

Otte Dage senere berettede det officielle Blad, at Hr. Sakrament for sine overordentlige Fortjenester var bleven udnævnt til Ridder af Æreslegionen.

I Restavranten.

Gæsten: Men, Hr. Vært, det er virkelig for dyrt for den Vin.

Restavratøren: For dyrt, siger De? Véd De, hvormeget jeg sætter til paa hver Flaske?

Gæsten: Ja — en Pægl Vand!

Ægteskabet.

Erfarne Folk siger: „Ægteskabet er et Hovedafsnit i Livet, fordi det akkurat er, som om ens Hoved bliver skaaret af." — „At gifte sig vil sige, at man fordobler sine Forpligtelser og halverer sine Rettigheder." — „Selv et godt Ægteskab er en Bodstid", siger Russerne. — „Ethvert Ægteskab er et Korstog, ved hvilket desværre kun de færreste kommer ind i det forjættede Land." — „Ægteskabet er en Mandelkærne, derfor kan man ikke vide, om det er sødt eller bittert, førend man har smagt det."

I Boghandelen.

En Dame: Jeg ønsker en Bog af en moderne Forfatter.

Boghdl.: Meget gærne, hvilken skal det være?

Damen: En i *rødt* Bind!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, man si'er nok, min Kære, at Folk løber rundt i Støvlerne, og man si'er osse, at det løber rundt for dem, men det stammer nu efter min ubegribelige Mening fra, at Jorden er rund og løber rundt med os allesammen, og det er derfor lisom noget medfødt, naar vi sel' faar Lyst til at løbe om Hjørnet med vore Medmennesker, hvis de er rundtossede nok til at gaa i Tøjet. Og saadan er det gaaet her i Verden li'e siden eller maaske længe førend Eva fik Lyst til de runde Æbler i Paradiset og Adam blev forelsket i hendes dejlige runde Former, som ikke skyldte Vatfabrikanten deres Oprindelse, saadan som det nu er Tilfældet med adskillige Evadøtres Yndigheder, som Mandfolkene render rundt for at beundre. Hvor som helst vi lader Blikket løbe rundt paa denne grinagtige Jordkugle, som vi sel' kravler rundt paa, lisom Fluer paa en oversukret Æbleskive, er det immervæk det runde vi holder mest af. Vore Bedsteforældre og forresten osse vore Forældre sværmede for Runddelen i Frederiksberghave, og jeg kan tydeligt huske, at jeg som lille Tøs kilede rundt og legede Tagfat i Runddelen paa Kongens Nytorv, og om Vinteren kastede vi Sneboldte i Nakken paa Herrerne, der kørte deres Damer i Kane rundt om Hesten for 3 Mark Timen eller saadan noget, og dengang var jeg saamæn rigtig glad for en tysk Rundtenom med Fedt, men nu foretrækker jeg naturligvis et Rundstykke med noget rart paa, naar det er, at jeg og Skade gaar en lille Rundta' og han saa flotter sig med at smøre Rundsaven, som han siger, naar vi træffer et Par Bekendte i Bræddehytten, og naar alt kommer til alt, saa er Kristian den fjerde bleven mest berømt ved Rundetaarn, som ikke blot staar og spærrer Færdselen paa Købmagergade, men det staar ogsaa uden paa den rigtige Almanak, som Tegn paa, at Kultusministeren og Universitetet er med paa Tidsregningen baade fra Verdens Skabelse og fra Krist Fødselsdag, som vi holder om Julen, skønt han nok egentlig blev født i Dyrehavstiden, hvilken løjerlige Beregning sandsynligvis var Skyld i, at Peter Rundetaarn, der i sin Tid var lisaa populær, som Jomfru Tidsfordriv i vore Dage og var Datidens mest berømte Almanakgrosserer, tilsidst kom lisaa galt afsted, som Rasmas Claussen, da han vilde sprække Deutsch, men Peter Rundetaarn havde jo hverken Høgsbro eller Bureauchef Kretz til at klare Frekkedellen for sig, og derfor blev han ved at være den gale Peter Rundetaarn, saa længe han levede, og det kan saamæn gærne være, at Rasmus Claussen aldrig bliver andet end „Viel Skrei". „Megen Wolle" gi'er han i alt Fald ikke, det vil Skade holde lisaamange „Runde" paa, som der kan staa rundt paa Gulvet for ikke at si'e rundt om Jorden. Tak for Kaffe!

Resultatet.

Agda: Havde I Held med Eders Basar?

Magda: Ja, vi er tilfredse.

Agda: Hvormeget kom der da ind?

Magda: Indtægterne dækkede ikke Udgifterne, — men ti af os blev forlovede!

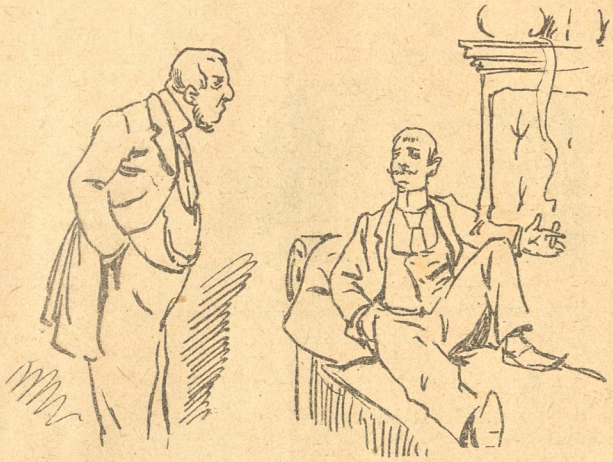

Af Erfaring.

— Du vil gifte Dig? Véd Du, at en Kone koster mange Penge?

— Kære Fa'er, *ingen* Kone koster endnu mere.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Ihærdige Arbejdervenner.

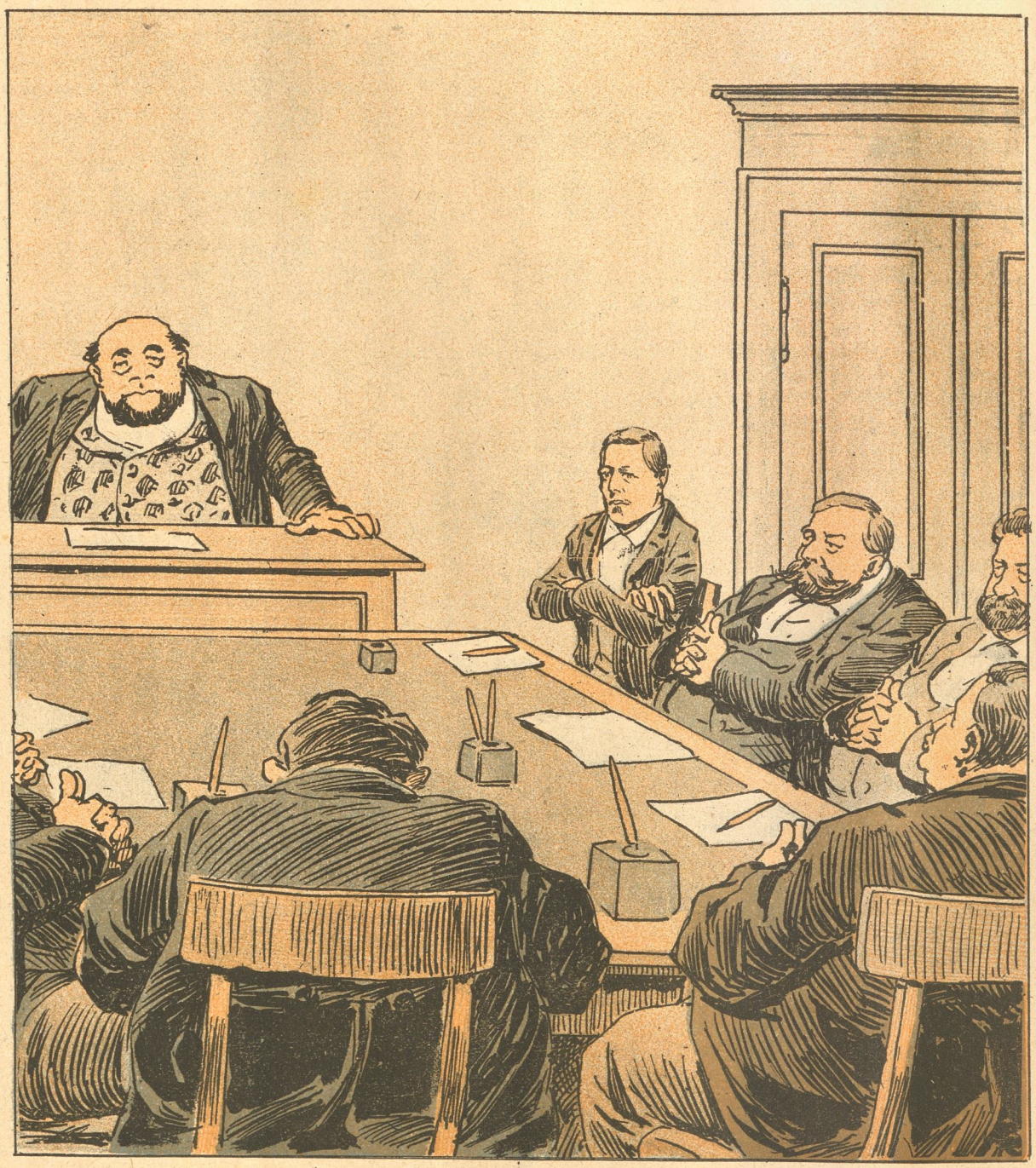

— Kære Venner. Nu har vi i tre Dage arbejdet ihærdigt for Landarbejdernes Vel, mindst 2 Timer daglig, og vi kan vel trænge til et Pusterum. Jeg vil derfor ansætte næste Møde til i Dag om 3 Maaneder.

Nr. 44.

Ravnen

Søndag d. 3. November 1895.

— Hvor kommer Du fra, kære Ven?
— Fra en lille *Lystrejse* til Jylland . . . Jeg har været ovre og begrave min *Svigermo'er!*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: De maa vente Kære.

Hvis Du har Eksamen ta'et
saadan til g? omtent,
kan Du slippe heldig fra 'et
I en Stilling som Betjent.
det vil sige er Du i Familje
med *Eugen* og *Theodor*,
ellers ej garantere Dig vil je',
at Du Plads som Assistent i Byen faar,
men den Ting den mangler sagtens ikke,
naar Du søger om Employ,
:,: for her i Byen, Venner, er en Klike,
den lister a' foruden Støj. :,:

Med en lille Løjtnantsgage
er de *Prinser* stillet skidt,
saa vil de ha' Appanage
og har villet haft det tit;
men vort Folketing har nu den Mening,
at de Folk har gode Kaar,
Venstre stemmer saa for i Forening,
at den Appanagelov i Udvalg gaar.
Det er Synd for Prins *Valdemars* den lille,
at Sagen syltes, ja fy føj,
:,: de 26000, det er ilde,
de lister a' foruden Støj. :,:

Ja, de kender Manden *Heller*,
han har ofte haft sit Læs,
men nu har han Fanden heller,
jo, han har faaet fri Proces.
Ser De, *Nellemann* han er retfærdig,
hjælper tit en arm Per Thott,
og han fandt nu, at Heller var værdig,
for som Møbellaaner var hans Ry for godt.
I Afbedrag ta'er Nellemann Affære,
jeg siger bare, den er høj,
:,: ja Retten her til Lands, det kan nok være,
den lister a' foruden Støj. :,:

Højre holdt *Kongres* i Staden,
og der var en hel Del Spræl,
Jakob mødte, nu har Raden
faaet klaret al sin Gæld,
rask paa Mødet han rørte sin Tunge,
talte om et nyt Program.

Og som Fører for Frederiks Unge
var der ingen, der ku' hamle op med ham
nu er Højres Parti rekonstrueret,
slut op til Venstre højre Fløj!
:,: kun stakkels Larses Glæde er spoleret,
han lister a' foruden Støj. :,:

Brev fra Kasernen.

Lieber Ravn!

Ich will, da ich nicht mehr heute i Dag zu thun har nehmen und schreiben Dig ein Paar Ord til. Ich bin, besonders i den spätere Tid. bleven sehr meget ærgert dafür ich ein Tag in den Reichstag forkert nehmede und sagde: Viel Skrei og megen Wolle, in den Stelle für: Viel Geschrei und wenig Wolle. Die ganze Aviser in der Stadt hat meinen Feilnehmung i seine Spalten hat und mecht schwær Grin darüber. Selbst hat ich in der Reichstag fersügt zu schlagen dass Hele voch mit, at es nur ein gansch gemeine Fertalung war, aber fergæves. Die alle Zuhøren und die Referenten laeht mir, und nächste Tag var meine Zahle referiert und korrigiert in sämtliche Blätter. Siehst Du, lieber Ravn, dass ist haardt, wenn man Formand in den Reichstag geworen har, denn zum Latter at blive macht. Und es hjalp gar nicht, dass Ich forderte meine Nachfolger, Herrn Høgsbrügge seiner Beschützung.

Wass meinst Du, lieber Ravn, dass ich machen skal? Sollst ich denn Herrn utfordern, oder soll ich lade wær machen. Mein Sohn Sofus ist nicht in die Nähe, so ich mit ham mir rathfüren kanrst.

Willst Du mir nicht, lieber Ravn, ein Schwar hierauf geben. Ich setze sehr Preis auf Deine Meinung und will machen wass Du rathen mir zu. Auf ein oder ein andere Maade muss ich ja se und wisen meiner Samzeit, dass ich. der, grosse Rasmus von Lolland, nicht er so zu spøgen mit, wie mann glaubt. Ein Duel mit Herrn Freilif Ohlson willst, dass glaubt ich bestemt, machen, dass man nicht mehr griner af mich, und das ist alles, wass ich verlanger.

Mit Hochachtung
Deiner
Rasmus von Claussen.

Nachskrift.

Sofremt ich duelleren sollst, kann ich wel Dir, mein lieber Ravn, zum Sekundant bekommen. Nicht wahr?

D. S.

Ogsaa et Spørgsmaal.

— Naa, hvorledes gaar det med Konen?
— Skidt. Vort Ægteskab er en Ørken!
— Hvem af Jer er da *Kamelen?*

Onkelens sidste Villie fremkalder ofte Nevøernes Uvillie.

Fra Fredericiagade.

Mel.: Visen til Absalon (Sommerrevyen 1895).

I Fredericiagade,
hvor Jenser før hang i med den:
Aa ja, aa ja, aa ja
aa singsalia,
der sidde nu paa Rade
de pæne, gæve Rigsdagsmænd
aa ja, aa ja, aa ja,
aa sing salia.
Der sidder *Rasmus Claussen, Lohmann, Trolle,* ja og fler',
som hver paa sin Manér
paa Landets Bedste sér,
der findes Højremænd, som gaar i Venstrespænd, min Ven,
men ogsaa Venstremænd, som gaar i Højrespænd.

At Hastværk kun er Lastværk,
det mener *Rasmus Claussen* vist,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa singsalia.
Et Udvalg, som har Hastværk,
det bli'r det bare Juks tilsidst,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa singsalia.
De Sager som skal trykkes for sit Endepunkt at naa;
det maa man huske paa,
igennem ham skal gaa,
og det kan blive trykkende for ham, naar Pressen ej
vil strø en lille Smule Sand paa hans „Viel Skrei".

Der gives Folk som mener,
at Politik er Fjolleri,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa singsalia,
de tror den sig forener
med hvad man kalder Trolleri,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa singsalia.
Hvor underligt det lyder, er alligevel det sandt,
at „Trolle" just iblandt
de Rigsdagsmænd man fandt,
og *Trolle* sa'e jo selv, han havde ej politisk Blik,
ej den fjærneste Forstand paa Politik.

Saa har vi denne *Lohmann,*
blandt kyske Mænd han vandt et Navn,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa singsalia.
Han er en voldsom go' Mand,
men holder ej af København,
aa ja, aa ja, aa ja,
aa singsalia.
I Sommerferien han vil paa ingen Maade ha',
at Landsbybørn maa ta'
ind til vort Sodoma. —
Som rene, fromme Engle de fra Hjemmet rejser, men
som Dævleunger vender de jo hjem igen.

I Faaklædningsværelset.

Forloveden (til Pyntekonen): Er Frøken Mathilde endnu ikke færdig med at spille?

Pyntekonen: Næ, hun er midt i Dødsscenen.

Forl.: Godt. Her er mit Kort. Sig til hende, saa snart hun er død, at hun skal skynde sig ind i Restaurranten og spise til Aften med mig.

Naturligvis.

Lille Peter: Fa'er, er det sandt, at der ogsaa boer Mennesker paa Maanen?

Faderen (som ikke vil røbe sin Mangel paa Viden): Det er, hvad der gør, min Dreng.

Lille Peter: Men hvor bliver da Menneskene af, naar Maanen ta'er a'?

Faderen: De ta'er ogsaa a'.

I Selskabet.

— Har De i Afrika ogsaa været paa Elefantjagt?

— Næ, det var mig for besværligt. Har man bare skudt én, saa har man straks hele Jagttasken fuld!

I Skolen.

Læreren: Hvad hedder „Konge" paa Fransk?

Eleven (livligt protesterende): Der er ikke noget der hedder Konge paa Fransk, for Frankrig er en Republik!

Det kejserlig-tyske Statsskib strandet paa Socialismens Klippe.

Baadsmanden: Jeg sagde Dem jo, at naar vi styrede efter Reaktions-Dødssejleren gik vi Undergangen imøde.

I Varietéen.

— Det er til at blive gal over! Hver Gang Musiken spiller, begynder det Asen at gøre et Helvedes Spektakel.

Desertøren.

„Død og Forbandelse over den elendige Skurk!"

Med disse Ord traadte i en stormfuld Decembernat i Aaret 1881 Korporal Samuel Beckmann — hvis Grovhed var bekendt i hele andet Kavalleriregiment af de forenede Staters Hær — ind i Vagtstuen paa en af disse smaa Militærstationer, som Onkel Sam, den amerikanske Nations Spottenavn, har oprettet i det fjærne Vest, dèr, hvor Gemytlighed hører op.

„Og hvilken Skurk, om man tør spørge, behager Korporalen at ønske Død og Forbandelse paa Halsen?" spurgte jeg, der havde den Fornøjelse i hin Nat at fungere som vagthavende Sergeant.

„Og det kan Du spørge om? Hvem andre skulde det vel være end den Skurk Frank Petersen, eller hvad jeg vilde sige, den dannede, højst anstændige Petersen, der ogsaa havde fortjent en bedre Lod, end her i Onkel Sams Tjeneste at lade sig traktere med Grovheder af Korporal Beckmann, som Du jo altid behager at udtrykke Dig, naar Din „dannede Kæledægge klynger sine Klagesange for Dig."

„Smukt sagt, Korporal! Den stakkels Fyr har vel i den rasende Snestorm tilraabt Dig „Hvem dèr?" paa fjorten i Stedet for paa femten Skridt, ikke sandt?"

„Ja, naar det ikke var andet!"

„Naa, hvad har han da gjort?"

„Han har overhovedet slet ikke raabt mig an."

„Saa og hvorfor ikke?"

„Fordi han slet ikke var paa sin Post!"

„Ikke paa sin Post?"

„Som jeg siger, han var ikke paa sin Post! Din Yndling er stukket af! Dèr har Du hele Historien. Nu kan vi Begge ærgre os — og Tordenskraldet fra oven udebliver ikke. Vi kan belave os paa en ordentlig Overhaling."

Beckmann var færdig — Beckmann havde talt sandt, saa vel hvad Petersens Flugt angik, som ogsaa med Hensyn til „Tordenskraldet fra oven", der forøvrigt navnlig gik ud over ham selv, idet Obersten, der altid havde skattet Petersen som en dygtig Soldat, nærede den Anskuelse at Petersen var stukket af fordi han ikke længere kunde udholde Beckmanns Plagerier og Chikanerier. Følgen var, at Korporalen blev degraderet til Menig.

Med et af Raseri fortrukket Ansigt sprættede Beckmann selv Snorene af sin Uniform, traadte paa dem med Fødderne, kastede dem i Ilden og svor saa i Djævelens og Helvedes Navn, at han med egen Haand vilde dreje Halsen om paa Petersen, hvis han engang igen fik Fingre i ham.

Endnu tidligere, end han vel selv havde tænkt, skulde den Rasende træffe sammen med Desertøren.

Fra det taageagtige Fjærne lød allerede Haanlatteren fra de Aander, han havde fremmanet!

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Brølende, af vældige Regnskyl ledsagede Tøstorme havde smæltet Sneen i Bjærgene og mættet af utallige Bjærgbække væltede den opsvulmede Kolumbiastrøm sine vældige Vandmasser i skummende Rasen gennem sit klippeomgjordede Leje.

Allerede i to Uger havde vor Eskadron været paa Marschen til et af de længst borte liggende Indianerterritorier og havde nu, følgende Strømmens Løb, paa en sildig Eftermiddag slaaet Lejr paa et af de interessante Punkter, som pryder denne Kæmpeflods Bredder.

Det længere oppe milebrede Flodleje var her, ved Udkanten af et skovbevokset Bjærgstrøg, saa smalt, at en øvet Haand med Lethed kunde kaste en Sten over paa den modsatte Bred.

(Sluttes.)

Paa Farten.

Mel.: Stakkels Hanne.

Jeg forleden med Sofie,
— det er nu min egen Pi'e —
slog et lille Slag ad Strøget,
og vi begge var fornøjet.
Dejlig Asfalt, — brede Gader,
flotte Folk i lange Rader,
skønne Kvinder — røde Kinder,
som om Maling meget minder.

Vi saa meget, husker næsten
ikke alt; — vi saa paa Hesten,
Kongens Nytorvs gamle Traver,
som der rundt med Kristian raver.
Aa, hvor dejligt! sa'e Sofie,
Kunstsans har min egen Pi'e,
men hun saa nok ej at Fæet,
rider paa en kalveknæet.

Op ad Østergade trak vi,
i en Kælder ned saa stak vi;
til en Bajer Trang jeg ha'de,
Fie fik en Limonade.
Der var pæne Folk og Børster,
det er svært, saa Folk de tørster.
Søde Charles — sa'e Sofie,
aldrig Du maa drukken bli'e.

Op ad Kælderen vi raved',
ned ad Gaden saa vi traved;
vi saa Fred'rik, sikken Mine,
den saa ud til Mavepine,
Scheibelein vi saa blandt Vrimlen,
han som faldet var fra Himlen,
Rasmus Claussen var der osse,
„viel Skrei, megen Wolle" — Tosse.

Ja, vi meget saa paa Vejen,
hørte Folk, som brugte Kajen,
jeg saa Damers kælne Blikke,
men jeg turde ikke nikke.
Vi saa Gaardmissionens Helte
over Folk sig ækelt vælte.
Og vi Jakob saa med Glæde
stikke ned ad Knabrostræde.

Saa sa'e jeg til min Sofie:
Véd Du hvad, min egen Pi'e,
Byen køn er — Du har set 'en.
derfor hjemad til „Kareten".
Og Sofie sa'e: Ja næsten
bedst jeg synes dog om Hesten.
Fiemor, mit eget Væsen,
hun er nemlig ikke kræsen,

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, De maa gærne kalde mig Rasmus Claussen saa meget De vil, men jeg kan alli'evel ikke begribe, hvor det kunde falde denne hersens Skuespiller Marx ind at lave saadan en fæl Ballade paa den tyske Kejserindes Fødselsdag, for jeg har altid anset ham som Damernes Ven, om just ikke som deres Ridder; men det kan jo være, at han er bleven smittet af Strindberg og Gustav Wied og har lagt sig efter at være Kvindehader, som nok er moderne nu for Tiden i visse Kredse, hvor Folk ikke véd hvad de skal finde paa for at lade som om de er originale. Næ, saa kan jeg bedre li'e Abrahams, for da det gik galt med den anden Kone, kilede han uforknyt paa Oberstens Døtre, skønt de er temmelig gamle; ja der er jo nok lidt Familietvist paa Slutningen, men det er vi jo vant til i enhver regederlig Familie, skønt det ikke altid ender saa glædeligt som paa Folketeatret, hvad vi for Eksempel kan se med den store Familietvist i Petersens Passage, hvor et Par store Petersener ser alle de gamle men smaa Petersener over Ho'edet og pynter op med *Gyldenfeld* og grønt *Tværmoes* og andre kønne Planter med latinske Titler, som dog vist ikke batter noget naar det kommer til Stykket, og det kan saamæn gærne være, at det gode, gamle Ordsprog: Naar man har Fanden til Morbror o. s. v. stammer fra en Overbetjent, der i længst forsvundne Tider er bleven tilsidesat, for at en eller anden Kandidatus familius eller umulius, hvad det hedder, kunde hoppe li'e fra Gaden og ind i et ledigt Assistentembede, hvor Jordbunden i Reglen er udmærket kultiveret for Opelskning af Inspektører og andre til Sædelighedens Fremme særlig egnede Produkter, men hvad jeg vilde sige anbelangendes Skuespiller Marx, som sikkert ikke undgaar at søbe den Kaal, han har spyttet i, saa er der no'en, som mener, at det er et nyt Stykke han har „spekkeleret ud", og hvis sidste Akt skal foregaa i København, dersom det gaar efter hans Kogebog, hva' jeg nu 'nte tror det gør, ha'ede jeg nær sagt, men vil ikke fortsætte, desformedelst bemeldte bevingede Ord nu er lisaa udtraadt som en af mine gamle Slæver, men han bli'r nu næppe Martyr paa den Klat, og jeg tror heller ikke, at der falder en Lotterikollektion a', eller, at der bliver lavet Fest i Kongens Have i den Anledning, — skønt, hvis han er i Familie med no'en der hedder *Petersen*, vil jeg ikke forsværge, at den kriminelle Spytteklat ikke bliver til en smilende Dam, hvori Marx svømmer om, stolt som en Svane.

Tak for Kaffe!

Skanker og Skoser.

Søndre Birk har under Mordaffæren fra *Vridsløse* opdaget, at det besidder én dygtig Politimand, Hr. *Olsen*. Det vilde da være stridende mod al Skik og Praksis her til Lands om Birket ikke søgte at blive ham kvit, og det har til den Ende afhørt nogle Journalister fra forskellige Blade.

„Ravnen" ønsker Birket alt Held i sine Bestræbelser for at blive sin maaske eneste virkelig dygtige Politimand kvit.

* * *

Det tør just ikke paastaas, at *Otto Mønsted* har faaet en særlig god Hjælper i *Frederik Hansen*. Han kan jo ikke engang holde Bøtte.

* * *

Politietaten har faaet to nye Assistenter. Samtidig har Vester- og Østerbro faaet hvert sit „Assistent"hus. Og saa siger man endda, at Byen ikke gaar fremad.

* * *

Overbetjent *Meyer* har taget sin Afsked. Han agter efter Forlydende at udgive sine Memoirer, der skal tilegnes Madam *Clausen*.

Foreningen til Sædelighedens Fremme bekoster efter det samme Forlydende Udgivelsen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Et Nutidsbillede.

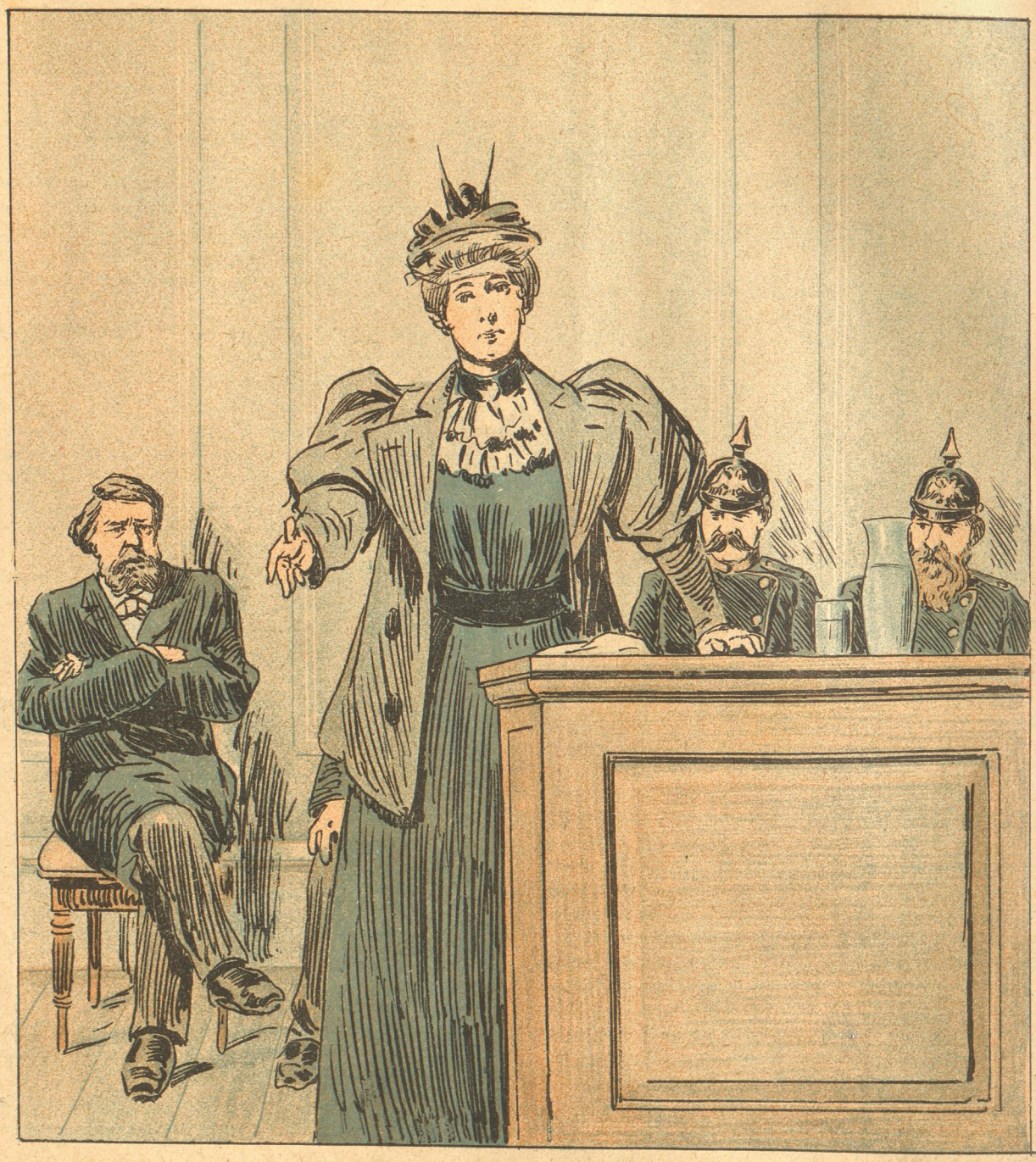

Prinsesse Pouline taler paa Kongressen i Breslau.

Nr. 45.

KRYBEN

Søndag d. 10. November 1895.

— Hold Dig nu smukt lige, lille Mie, for at Doktoren kan se, hvor krum Du er.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Ingenting i Vejen.

Nu gaar den sgu over Grænsen
med det *Ama'erpoliti,*
Herren naadig vel os fri,
tænk blot *Sørensen* og *Jensen*
lavet har et fælt Roderi,
kommer for at stifte Fred,
men ta'er krænket Frøken med,
medens Høk'ren, den Person,
slipper fri for Detention,
med et „undskyld" alt bli'er klart.
Øllgaard ej saa nøje ta'er 'et,
skønt der meget er i Vejen
med hans to Drabanters Moral.

Fatter *Mønsted* avertere
la'er om sin Uskyldighed,
Tak vi kender nok Besked,
dine Bøtter . . hm . . med mere,
og den Arbejdsløn, Du nok véd.
Selv om Ridder *Frederik*
gennem Ilden for Dig gik
Du skal føle, Millionær,
at den Kamp skal blive svær.
Du har Penge, vi har Folk,
og vi har en engelsk Tolk,
der er mange Ting i Vejen
for Din Oleomargarin.

„Ravnen" lyttede forleden
i de vise Fædres Raad,
Koch'ses Tale havde Braad,
af Borgmester *Hansen* Sveden
randt, saa gamle Dreng han blev vaad;
sikke en Begræd'lighed
med den hersens Sæd'lighed,
krænke vores Magistrat,
skønt den stadig er parat
til at forme alt saa blødt,
saa at Ingen bliver stødt
og der intet er i Vejen
for at Byen Ingenting faar.

Adelsmænd gik ud en stille
Aften, og de brugte Guld,
saa at *Løvenskjold* blev fuld,
op de stak for at spille,
men ej *Gersdorff* Lykken var huld,
nu er Sagen kommen frem,
den er voldsom flov for dem,
mest dog bør bemærkes, ak,
at det meget fine Pak
solder Tusner op, — hvorfra
de skal deres Penge ta'?
der er Ingenting i Vejen:
fra en flittig Arbejderstand.

Reaktionen.

I Verden gaar nu Kampens Bølger højt,
man overalt vil Frihedstrangen kvæle;
den mindste Ret man vil fra Smaafolk stjæle,
i Kampen er det ofte for os drøjt.
Thi altid staar Spionerne paa Lur,
om Reaktionen skal de trofast værne.
men vi det gamle Samfund bort vil fjærne,
thi det er *ét*, som ikke meget du'r.

De Faa og Store Mange skal regere,
til Folkets Tanker intet de forstaar.
med Fraser de bestandig om sig slaar,
og vi skal lænkebindes endnu mere.
De os bestandig frækt for Mord vil sigte
og Krøniker de skriver om en Hals,
de altid er for Løgn om os tilfals,
men aldrig vi vor store Sag vil svigte.

Saa mangt et værdigt Skud af hele Stammen
tyrannisk over Folket frækt kan trave,
her kendes ej til den humane Fane,
de raa er, mer eller mindre allesammen.
De skulde Folk og Land med Ære styre,
men Folket blev i tunge Lænker lagt,
og mangen Skændselsdaad blev fuldbragt
af Bourgeoisiets høje, nette Fyre.

Nu raser Mangen som den gale Mand,
men man mod os er kun saa ganske lille,
vor store Sag man gerne knuse vilde,
thi der er meget Mangel paa Forstand.
Lad dem kun køre op med deres Fraser,
med Stormskridt fremad vi bestandig gaar,
vi vèd engang vi sikkert Tiden naar
da alt det Slette revet er i Laser.

Skiftetid.

Mel.: Vor Grundlov det er kun.

November for mange er Skiftetid,
man skifter Husbond og Hjem og Vaner,
èn længes mod Byen og drager did
med glade Forhaabningers vajende Faner;
èn ta'r paa Landet,
èn over Vandet,
en tredje finder paa noget andet;
:,: man skifter blot. :,:

I Rigsdagen sidder de kaarne Mænd
og drøfter, hvad der er til Nytte for alle,
af *Høgsbro* der vanker til Tider Skænd,
naar parlamentarisk ej Ordene falde.
Saa vrisser „Fatter",
mens Klokken skratter,
og saa gaar Diskursen igen, mens atter
:,: der skiftes Ord. : :

„Avisen" den „skifter" saa ofte Sind,
og det ikke blot ved November, Læser,
Hr. *Frederik* han er jo ikke blind,
han ser nok fra hvad Side Vinden blæser;
snart Højretaler,
snart Radikaler,
naar bare at Tingen sig ret betaler,
:,: saa skifter han. :,:

Snart „skiftes" der Hug, snart „skiftes" Ord,
der „skiftes" til Tider endogsaa Koner,
der „skiftes" paa hele den vide Jord
fra Nordens Lande til Sydens Zoner;
snart „skiftes" Trætter
og snart Forsætter,
til Slut de velsignede Skifteretter
:,: ta'er ogsaa fat. :,:

Kun en Mand, jeg véd, som ej „skifte" vil,
og ikke lade sig sætte paa Døren,
hvor meget han opfordres end dertil;
det er vor Ven Politidirektøren;
han bli'er paa Posten,
og tømmer Mosten,
og selv om han klager lidt over Kosten,
:,: han skifter ej. :,:

Rapport
fra
Brandmajoren i Futterup til Politimesteren.

Hr. Politi- og Bormester!

Da i Gaar som sædvanlig hen imod Aften Natten faldt paa, og jeg var gaaet til Ro for at hvile i Søvnens Arme, blev jeg pludselig vækket af Brandraab. Da jeg paa Stedet gættede, at det drejede sig om en Ildløs, som brændte, rejste jeg mig og bemærkede et glødende Skær i Retning af Mikkelsens Bryggeri. Jeg lod straks Trommerne slaa Allarm og forenede mig med mine trofaste Brandmænd for at begive os til Brandstedet. Ankommen der følte jeg Trang til at afholde Appel, og jeg fandt, at vi alle var fuldtallige. I dette Øjeblik fortærede Flammerne Gæstgiver Jokumsens Bagdel, som altid er fyldt med Halm. Ulykkeligvis havde vi i det store Hastværk *glemt vore Sprøjter* og var derfor nødte til, efter Postmesterens Raad, med Potter og Krukker at hente Vandet fra en Pyt, som stank saa ganske forfærdeligt, at jeg fik ondt, og da der ikke var mere, som kunde brænde, gik Ilden ud.

Derpaa holdt jeg en Tale til mine raske Brandfolk og takkede dem for det Mod, de ved denne Lejlighed havde lagt for Dagen; thi uden dem vilde Kvinderne, der var i Huset, i Dag have været lagt i Aske. Vi har derimod at beklage Tabet af *en af vore*, idet Feldbereder Morten Madsens *Svin*, som bor ved Siden af, blev slaaet ihjel, uden at det kunde sige, hvorledes det gik til.

Jeg bevidner Rapportens Rigtighed, idet jeg til dens Bekræftelse tegner mig

Pumpe,
Brandmajor.

Efter det berømmelige Slag ved Køgeaa troede nogle enfoldige Mennesker, at Landauergeneralen dermed havde udført sin sidste Bedrift, og at Bahnson nu vilde vige Pladsen som kommanderende General for en yngre Udgave af de Sabelrasleres Slægt. Men de enfoldige blev skuffede; thi ogsaa om Helten Bahnson gælder det, hvad Digteren Runeberg synger:

„Han kunde ikke vige,
kun falde kunde han."

Ved Øllet.

— Det har jeg aldrig vidst, at *H. C. Andersen* og nu afdøde Landskabsmaler *Aagaard* var Brødre!

— Hvad er det for Snak?

— Jo, her staar i „Politiken": „Carl Frederik Aagaard var ligesom H. C. Andersen en Søn af en Skomager i Odense."

I Kupéen.

Damerne: Aa, det er skrækkeligt med de Fluer!

Bonden: Vent en Kende, smaa Jomfruer, nu ska' jeg tænde min Pibe, saa kreperer de straks allesammen!

Rør mig ej!

Han: Aa, Clara, hvorfor viger De bange tilbage for min Omfavnelse, som det sky Daadyr for det faldende Efteraarsløvs Raslen? Hvorfor?!

Hun: Fordi jeg blev vakcineret i Gaar.

Desertøren.

(Fortsat.)

Mægtige, fantastisk formede Klippemasser taarnede sig paa begge Sider højt i Vejret og mellem dem trængte sig i vild Dans de skummende Bølger, brød sig, sprøjtende højt op mod de fra Flodlejet opstigende Klippespidser og styrtede derpaa med Tordenbrag ned i Dybet, for der, bredende sig vildt ud, i utøjlet Løb at ile gennem den nu igen milebrede Strøm.

Vé den, der fra Højden af disse Klipper greben af Svimmelhed, styrter ned i Dybet! Han er redningsløst fortabt!

„Der nede boer Helvedes Aander!" siger Indianerne. „Lyt! Hører Du ikke deres dæmoniske Lystighed?"

„De skoggerler, naar de mærker, at et Offer nærmer sig", fortalte for to Aar siden en gammel Umatilla-Høvding netop paa dette Sted.

Dèr til venstre for os stiger Røg op; det er Skovhuggere, der har opslaaet deres Lejr dèr. Øksernes Klang lyder højt over til os.

Vi er altsaa ikke de eneste Mennesker i dette trøstesløse Øde!

„Gaar Du med? Lad os engang besøge de Gotfolk," lød det bag ved mig. Jeg vender mig om — det er Beckmann den forhenværende Korporal, med to Kammerater.

„Nej, jeg bliver hellere her."

„Godt vi kommer straks tilbage igen," sagde Beckmann og alle tre forsvandt i Skoven.

Ti Minutter senere ser jeg Beckmann komme farende i fuldt Løb. Han stanser foran mig. Hans Ansigt er ligblegt, hans Øjne funkler, han skærer Tænder lige som dengang, da han traadte de afsprættede Snore under Fødder.

„Nu har jeg ham! Nu kommer Gengældelsen!"

Han stønnede krampagtigt.

„Hvem har Du?"

„*Petersen!*"

„Menneske, Du fantaserer!"

„Nej, nu er der ikke Tid at fantasere, nu er det Tid at handle."

„Og er Du sikker i Din Sag?"

„Det er jeg. Ovre hvor Røgen stiger op, sidder Petersen sammen med Skovhuggerne, ved Ilden. Og nu hurtigt til Ritmesteren. Sergeant, Du maa med!"

To Minutter senere stod jeg med Beckmann foran Ritmesteren. „Hvad nyt, Sergeant?"

„Beckmann vil have genkendt Desertør Petersen i en af de Skovhuggere, der kamperer dèr ovre i Skoven!"

„Og er det virkelig Petersen, Beckmann?"

„Det er ham, Hr. Ritmester!"

„Godt! Sergeant, De tager seks Mand med ladte Karabiner — Beckmann gaar naturligvis med — og anholder Fyren, hvis det virkelig er Petersen. Gør han Modstand, saa véd De, hvad De har at gøre.

Med tungt Hjærte unførte jeg Befalingen.

„Nu kommer Hævnen," lød det ved Siden af mig.

„Og atter ti Minutter senere lyner seks Karabinløb i Skinnet fra en Ild og ved denne Ild sidder — *Petersen* sammen med flere Mænd. (Sluttes.)

Færdig.

Manden: Jeg kunde ha' Lyst til at probere denne hersens *Kneippkur*, som anbefales saa meget.

Konen: *Kneipe*kur?! Den synes jeg saamæn Du har prøvet længe nok. Du render jo paa Kneiperne hver éneste Aften.

Ja, det er det jeg mener!

Mel.: Puslevisen.

Den Tanke er opstaaet
blandt Højres Menighed,
at de med Held har naaet
en høj're Enighed.
Lad dem i Troen vanke
og lad dem bare pjanke,
jeg har min egen Tanke,
jeg véd hvorvidt de kom. —
Uenighed de enes om. — —
Ja, det er det jeg mener.

Hr. *Lohmann* er saa bange
for Københavns Moral,
skønt den er mange Gange
paa Landet mere gal;
dèr atter er og atter
en eller anden Fatter,
som til sin egen Datter
i „kærligt" Forhold staar. — —
Sligt over alle Grænser gaar, —
ja, det er det jeg mener.

Hvortil man *Heller* regner
jeg ikke gerne si'er,
men *Klein* ham ej forklejner,
han fri Proces ham gi'er.
Naar saadan' Folk som *Heller*
med Gunst man overvælder,
saa si'er jeg „Enten—Eller",
giv alle fri Proces. — —
Hver Tyveknægt blev da tilfreds, —
ja, det er det jeg mener.

For nylig har man faaet
en Plan med „*National*",
den som har fundet paa 'et
maa være genial.
Hvor før man sad paa Rade
ved Øl og Sang saa glade,
skal nu indrettes Bade,
hvor man kan pjaske sig.
Den Anstalt vil nok „vaske sig", —
ja, det er det jeg mener.

Brevveksling.

„Ravnen“ er ved et Tilfælde kommen i Besiddelse af følgende Brevveksling, som den ikke tøver med at lade sine Læsere nyde godt af:

Aarhus, d. 3. Novbr. 95.

Kære Frederik!

Tak for Din mandige Kamp til mit Forsvar. Jeg er dybt rørt, og Du skal for Livstid have en Ven i mig, ligesom Dit Bord aldrig skal mangle Margarine, saa længe jeg lever. Kunde Du dog blot naa at faa stoppet Munden paa den Bresemann, men det bliver Dig vel et uoverkommeligt Arbejde.

Din hengivne
Otto Mønsted.

Trinitatis Kirkeplads, d. 4. Novbr. 95.

Kære Otto!

Dit Brev har gjort mig vel og styrket mig i Kampen mod Dine og Din Margarines Fjender. *Bresemann* skal komme til at give sig, om jeg saa skal blive det bare Skind og Ben af Anstrængelse. Foreløbig lader det imidlertid ikke til, at han har i Sinde at give sig.

Har Du ikke snart et Par Annoncer at sende mig. Det er sløje Tider, og man maa være om sig. Til Gengæld skal jeg ikke blive træt i Kampen for Dig og Din Margarine.

Din hengivne
Frederik Hansen.

Aarhus, d. 5. Novbr. 95.

Kære Frederik!

Vedlagt to Annoncer, som Du godt maa beregne Dig lidt rigelig Gevinst paa. Jeg er ikke bange for at tjene den, der viser sig villig til at tjene mig. Den ene Haand vasker den anden.

Har Du snart faaet Has paa Bresemann?

Venligst Din
Otto Mønsted.

Trinitatis Kirkeplads, d. 6. Novbr. 95.

Kære Otto!

Tak for det tilsendte. De kom rigtigt tilpas. Hvor dog Venskab mellem beslægtede Aander er en herlig Ting. Jeg, Johannes Hansen, Jean Jean, og Gallus slider i det af alle Kræfter for Dig og dine Interesser, men jeg maa vist have et Par dygtig store Annoncer til, om vi skal bære Sejren hjem.

Din
Frederik Hansen.

Aarhus, d. 7. Novbr. 95.

Kære Frederik!

Spar ikke paa noget i Kampen mod Bresemann. Jeg betaler.

Din
Otto Mønsted.

Min Fugl.

Jeg ejer en lille Kanariehan,
den kaldes almindelig „Ib“,
jeg har den saa kær, kønt fløjte den kan,
og sige lidt mere end „Pip“.
Den bringer tidt Liv i mit fattige Bo,
og skaffer lidt Lise i Sorgen,
er om Morgenen endt den dejlige Ro,
med et „Pip“ den hilser „Godmorgen“.

Jeg har den saa kær, og synes bestemt
mit hele Liv den forynger,
de Sorger jeg har, en Stund bliver glemt
naar gladest for mig den synger.
Og kommer jeg hjem fra min daglige Dont,
— tidt blinker en Taare i Øjet; —
den ser paa mig som om det gjorde den ondt,
og som den forstod, hvad jeg døjed'.

Vi Fattige har det jo stadigvæk trist,
fra Morgen til Aften med Sliden,
fra Slidet hjem til den fattige Kvist,
saa ensformig stedse er Tiden.
Saa gør det saa godt, naar Humøret er sløjt,
at høre lidt Kvid'ren derhjemme,
at høre fra Buret det livlige Fløjt,
som maner til Sorgen at glemme.

Jeg elsker min lille Kanariehan,
min egen gulfjedrede „Ib“.
Den synger for mig saa godt som den kan,
og hilser fornøjet med „Pip“.
Den er jo saa glad i sit fattige Bur,
thi den kender ikke til Sorgen.
Skønt udelukt fra den frie Natur,
den glad hilser daglig „Godmorgen“.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Barnlig Fantasi.

Hvorledes lille Peter tænkte sig Folketingsmand Rasmus Claussens Bolig.

Nr. 46.

KRAKEN

Søndag d. 17. November 1895.

— Ole, sikken et gnavent Ansigt Din Kone sætter op!

— Ka' jeg gøre for det? Jeg har lige nu pryglet hende grøn og blaa, for at hun skulde smile lidt venligt til mig — men hun vil ikke!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu skal Du ha' Din varme Mad.

At Kunstsmør er en fedtet Kost
kan hvert et Barn forstaa,
læs blot den Margarinepost,
hvor *Bresemann* staar paa.
Han Mønsted Bøtten maaler
helt fuld, hvad knapt han taaler,
og tykke *Frederik* skraaler,
for Holdere at faa:
Kunstsmørrebrød er Højres Mad,
Bresemann, han sku' ha', den Rad,
Salomon er dog lige glad,
og do. hans Handelsblad.

Det gamle *Højre* holdt en Fest,
de unge vilde Spænd,
dèr talte Admiral og Præst
og andre Nellemænd.
Mod Socialismen slog de,
og svære Kegler tog de,
for gamle Dannebrog de
nu lægger ud igen.
„Folket" var ellers lige glad,
tænkte paa Dans og Gud véd hvad
og paa at faa sin varme Mad
af Værtens Sulefad.

En *„Stores"* har vi faaet nu,
som før vi ej den fik,
Boghandlerne de gaar partout
fallit hvert Øjeblik;
for *Philipsen* og *Bojesen* vil ej la' sig nøje,
de Teksten nu vil føje
til *Hennings* Hofmusik.
Nu skal den staa paa klassisk Mad,
Bojesen er en dreven Rad,
nye Idéer frisk fra Fad,
fra Nordens Hovedstad.

Saa gik den *Skolelov* sin Gang
og Ordet strømmed frit,
hver Thingmand har en indre Trang
og taler jo for sit.
Kun *Colding* ej sig vared',
og Ridder *Berntsen* klared'
sig forholdsvis ret skidt,
for skønt han er en dreven Rad,
saa fik han dog sin varme Mad;
Klausen han slog ham ganske flad,
og godt har han sgu' a' 'et.

En Seance.

„Ravnen" havde forleden Dag formaaet *Stuart Cumberland*, den berømte Tankelæser, og hans Ledsagerinde, Miss *Bentley*, til at give en Privatseance, og til den inviteret forskellige gode Venner.

Hr. *Rasmus Claussen* blev enstemmig udvalgt til Tolk. Han paatog sig Hværvet, idet han bemærkede, at han jo alligevel ikke kunde prostituere sig mere end han havde gjort. Hans Ord hilstes med anerkendende Bifald.

Mr. *Cumberland* tog derpaa fat paa Forevisningen af sine Kunststykker. Han fandt en Kognaksflaske, som Professor *Henning M.* havde gemt i en Krog for at have noget at styrke sig paa under *Rasmus Claussens* „Fortolkninger". Han bad Redaktør *Frederik H.* om at tænke paa en Ting eller en Person, som han havde kær; derpaa greb han Hr. Frederik H.s Haand, og udtalte lidt efter med klar og tydelig Stemme Navnet: *Otto Mønsted.* Dette Bevis paa Hr. *Cumberlands* Kunst fik de Forsamlede til at udbryde i begejstret Bifald.

Hr. *Cumberland* nævnede uden at tage fejl et saa svimlende Tal som Tallet paa Professor G . .s Embeder. G . . ., der selv var til Stede, talte efter paa Fingrene. Jo, Tallet var rigtigt. Hr. *Cumberland* gav dernæst en Prøve paa Antispiritisme, idet han lod „Digteren", Professor Henrik S . . . . .s Aand tale om Overlærergerning og Digtekunst, saa at enhver maatte tro at høre en virkeli g Aand. Imidlertid! saaledes forklarede Hr. *Cumberland* bagefter, har Professor *Henrik S* . . . ., som man véd, i Virkeligheden ikke Spor af Aand, saa det maa jo staa enhver klart, at det, at hans Aand taler, er den rene og skære Humbug. Dundrende Applaus fulgte paa denne Præstation.

Miss *Bentley* udførte derpaa nogle af sine Styrkeeksperimenter, som gjorde stor Lykke, og dermed var Seancen sluttet. „Ravnen" takkede de to Kunstnere for deres interessante Præstationer, og Hr. *Cumberland* rettede en særlig Kompliment til Hr. *Rasmus Claussen* for den udmærkede, Maade han behandlede fremmede Sprog paa. Med gensidig Tilfredshed skiltes Deltagerne i Seancen fra hinanden.

Undertegnede er flyttet til *Kochs Vej*, det skarpe Hjørne ved *Rumps Allé*.

Ingerslev, Pælerammer. *Nellemann*, Schowhugger.

Alene af Hotelregningerne ser de Fleste, at de ikke har gjort deres Badekur omsonst.

Ægteskaberne bliver nok sluttet i Himlen, men Medgiften bliver altid betalt paa Jorden.

Et Besøg.

God Dag! Goddag! Madam Jensen, — hvor rart
De op til os kunde finde,
nu skal De da ikke afsted i en Fart
De bliver vel noget, — ja det er da klart.
(Gid Fanden dog ha'de den Kvinde.)

Og Peter er med, — dette dejlige Barn
Idag er han rigtig i Stadsen,
og svært saa han vokser, — det er efter Fa'rn
gid blot han som ham maa blive erfar'n.,
(Det nederdrægtige Asen.)

Værs'god og sid ned Madam Jensen, — en Taar
kan smage, — saa langt De har trasket,
som altid derhjemme det Hele vel gaar
ja, propert hver Ting paa sin Plads stedse staar.
(Til højhalset har hun sig vasket.)

Og Jensen er vel ved det gamle Humør,
det er jo det bedste — og første,
hvor er han dog køn med sin sunde Kulør,
n Kraftkarl som ham saa let ikke dør.
(Den Drukkendidrik, den Børste.)

Værs'god Madam Jensen, værs'god du Smaa,
spis Kager Du Mo'rs Kæledægge,
af Dig vil bestandig hun Glæde nok faa,
Ikke sandt! Madam Jensen det haaber vi paa.
(Som Pesten jeg skyer dem Begge.)

Værs'god Madam Jensen, vær ikke saa sær,
betragt Dem som hjemme, fornøjet
ja, spis kun og drik, Dem har jeg saa kær,
og i Dag i mit Hjem rigtig velkommen vær.
(Nu, er alle de Kager snart fløjet.)

Og Du lille Peter, spring kun lystig omkring,
Ja, tuml Dig kun rigtig ved Spasen,
ja, mo'r Du Dig bare, det gør ingen Ting,
men lad der i Glæden kun ret været Sving.
(Saa! der gik i Smadder s'gu Vasen.)

Naa! allerede, Farvel da og Tak,
ej længe det varer vel førend
vi atter tilsammen kan faa os lidt Snak.
Farvel lille Peter! hils Fa'er — Tak! Tak.
(O! godt jeg fik Rakket paa Døren.)

I Teatergarderoben.

Første Skuespiller: Naa, hvorledes ser det ud i Publikum?

Anden do: Meget *publikummerlig!*

Helt igennem.

Vise om en „god" Bekendt paa Amager.

Mel.: Det Kalifornien er et Land.

En Sang for Eder jeg synge vil
helt igennem,
hvis I opmærksomt vil lytte til
helt igennem.
Den handler om en uhøflig En,
helt igennem
som er vort Samfund til Skam og Mén
helt igennem.

Paa Ama'er er han saa godt bekendt
helt igennem,
hans Rygte er saare slet bevendt
helt igennem.
Hans egen Maade at være paa
helt igennem,
er ubehøvlet, gemen og raa
helt igennem.

Paa Ama'er kender man Fyrens Navn
helt igennem.
Han gør Rabalder langt mer' end Gavn
helt igennem.
Fra Gry til Kvald han jo skælder ud
helt igennem,
thi han er nemlig en rigtig Stud
helt igennem.

Han er en hoven og brovten En
helt igennem,
han har et Hjærte saa haardt som Sten
helt igennem.
Mod Fattigfolk er han bøs og slem
helt igennem,
hans Blik som Dolkestik trænger dem
helt igennem.

„Hvad Fanden rager det mig!" han si'er
helt igennem,
det er det Svar han paa Spørgsmaal gi'er
helt igennem.
Kort sagt en Tølper han er saa skam
helt igennem,
for jeg har nemlig studeret ham
helt igennem.

Fra Amager.

— Det er li'egodt no'en pæne Huse, Ebert har bygget herude.

— Ja, som Urtekræmmer er han jo osse vant til at lave — *Kræmmerhuse.*

Fatalt.

Gæsten: Opvarter, har De set efter, om min Hat endnu hænger paa sin Plads?

Opv.: Jo, min Herre, her er 'en!

Gæsten (sagte): Fanden til Uheld, at *min* Hat aldrig bliver forbyttet!

Vuggevise.

(Frederik Hansen synger.)

Mel.: Lille Viggo, vil Du ride Ranke.

Lille Otto! vil Du ride Ranke,
sæt Dig paa mit Knæ, min egen Dreng;
banlys Bresemann af Sind og Tanke,
vi vil røre Mindets glade Stræng.

Husker Du, da i hver Bod i Byen
Dine Varer blev af Høk'ren prist,
rundt omkring i Sjælland, Jylland, Fyen
blev Din Margarine solgt og spist.

Paa hver Gavl og Mur Din Ros stod præntet,
hvert et Plank'værk pranged' med Dit Navn;
ak! da havde Du skam ikke ventet
slig en Medfart her i København.

Ej om Dine Bøtter var der Tale,
ingen havde nævnet Ordet: Svin,
rundt omkring i Kælder, Kvist og Sale
blev fortæret kun Din Margarin.

Guldet strømmed' ind til Dig i Dynger,
og at tjene mer' var al Din Id;
vemodsfuldt jeg sidder her og synger,
naar jeg tænker paa den svundne Tid.

Nu! ak nu! har grusomt vendt sig Bladet,
nu er Du i Vinden kommen slemt;
nu bli'er Du forfulgt, bespottet, hadet,
og fra alle Sider trængt og klemt.

Ej jeg jo Dig hjælpe kan desværre,
magtesløs jeg sidder her i Graad;
gerne vilde jeg, det véd Vorherre,
men jeg har ej Middel eller Raad.

Sov, o! sov, og glem de Fjender stygge,
der forstyrret har Din Lykke fro;
først, naar Døden over os sin Skygge
sænker, faar vi Fred og Ro, vi To.

Desertøren.

(Sluttet.)

Det er virkelig ham, Beckmann har ikke taget Fejl. Og nu har Petersen ogsaa set os og med ét Spring er han paa Benene. Hans Øje, møder hans gamle Fjendes Blik og, gribende Øksen, bryder han som en flygtende Hjort gennem Krattet og iler i Retning af Floden.

Men endnu før han har naaet den knalder det skarpe Skud fra en Karabin gennem Aftenens Stilhed og med et dump Smærtensskrig synker den Ulykkelige sammen ved Foden af Klippen.

Med et vildt Glædesskrig ilede Beckmann henimod det styrtede Offer for sin Hævn, allerede havde han næsten naaet den Saarede — da samler Petersen sine sidste Kræfter, lader Øksen falde og klatrer op ad en af de stejle Klipper, paa hvis Top han atter synker sammen. Imidlertid er jeg med mine Folk naaet hen til Klippens Fod og fra den nærligggende Lejr indtræffer næsten i samme Øjeblik Ritmesteren, fulgt af den største Del af Eskadronen. Hans Øjne falder paa Beckmann, der, foran Alle, ufravendt stirrer efter den mørke Masse deroppe paa Klippen, som i den nu indtraadte Skumring neppe kan genkendes som et menneskeligt Legeme, og med Fingeren pegende i Vejret, raaber Ritmesteren:

„Dèr oppe hænger Dine tabte Snore, Menig Beckmann!"

Den saaledes tilraabte farer sammen — da flyver Karabinen klirrende ned paa Stenbrokkerne og med Raabet:

„Jeg har svoret det — jeg vil kvæle den Slyngel!" klatrer det hadefyldte Menneske op ad Klippen.

Soldaterne staar stive som Billedstøtter, med Blikket ufravendt rettet paa Klippetoppen. Hver Mand holder Aandedrættet tilbage, ingen Lyd kommer fra de lukkede Læber. Men nede i Dybet raser og skummer og bruser det, og det lyder som en skraldende, dæmonisk Haanlatter!

Nu er Beckman oppe. — Skarpt aftegner sig den mørke Skikkelse mod Horisonten,

Nu bøjer han sig ned — til *Liget?!* Nej, ikke til *Liget!*

Beckmann ligger paa Knæene — to Arme har omsluttet ham — to Hænder, der allerede er fugtige af Dødssveden, omklamrer hans Strube — han vil rive sig løs — forgæves! Den Døendes Hænder slipper ham ikke mere! Nu styrter Beckmann ned ved Siden af sin Modstander!

Man ser kun endnu en eneste, mørk Masse — de Kæmpendes Stønnen overdøver det tordendrønende Vand — nu glider de, de ruller ned — et Forfærdelsens Skrig lyder nede fra — et Øjeblik synes to sig omslyngende menneskelige Legemer at svæve i Luften — saa styrter den spøgelseagtige Masse ned i de brusende Bølger, der sprøjter højt op og lukker sig over dem! Endnu en Gang lyder det skraldende Haanlatter fra Dybet — saa optager Bølgerne igen deres gamle Leg og iler pludrende og skummende og brusende afsted mod deres Maal, det fjærne Ocean.

Den næste Morgen afsøgte vi Flodbredden i en Strækning af flere Mile, men uden Resultat.

Der var intet Spor at finde af de to Lig. Først efter flere Aars Forløb fandt nogle Fiskere langt borte i Floden to til hinanden klamrede Skeletter.

Under en Sørgepil hviler nu, omskyllet af Kæmpeflodens Bølger, Desertøren og hans Dødsfjende i *én* Grav. W.

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, min Kære, nu véd jeg saamæn ikke mere, hvad jeg skal stille op med Skade! Han har jo, som de nok véd, alle sine Dage været noget vidtløftig af sig anbelangendes dette hersens med at rende efter al Verdens uforskammede Fruentimmer, som aldrig er gladere, end naar de kan gøre en stakkels ægteviet Kone ulykkelig ved at ta'e Manden fra hende og rungenere et hæderligt Familieliv, men jeg har dog immervæk kunnet saa nogeniunde ha'e Krammet paa ham, naar jeg truede ham med at gaa til Overpræsendenten og la'e mig sepperere fra ham, fra Skade mener jeg, for han havde dog saa meget Renovation i Livet, at han ikke vilde lade det gaa til denne Yderlighed, desformedelst at hvem skulde saa lave hans Mad og stoppe hans Strømper og gi'e ham rent paa, og sidde oppe om Aftningerne og vente, til han kom hjem om Morningen, men nu kan De begribe Dem til, at siden Octavius Hansen rodede op i al dennehersens Kirkegaardsjord oppe i Landsthinget, som var to Dage om at køre den væk igen, og siden Ingerslev fik Attest fra Politimester Koch og Amtmand Rump paa, at han gerne maa kalde Fogedens Forbud en Nullitet, hvilken latinske Benævnelse vel betyder saa meget som: Pyt, sa'e Per til Kongen! og de samme gevaltige Øvrighedspersoner gav Nellemann udmærket godt med Kryds og Slanger, fordi han havde gi'et Birkedommer Schow en over Næsen, og Nellemann i samme højtidelige Øjeblik adopterede det bevingede Ord: Det er noget, vi sel' bestemmer! — siden har jeg ikke kunnet nære mig med Skade. Bare jeg paa den blideste Maade af Verden vover af beklage mig over hans syndige Liv og hans oprørende Utroskab mod mig stakkels Kone, som han absolut vil lægge i en altfor tilig Grav, og saa snart jeg kommer med den svageste Antydning af, at jeg vist dog maa op og tale med Klein, saa griner han li'som den djævelske Mefistofelessen i Faust og brummer haanligt: Nullitet! hvormed han rimeligvis vil si'e, at herefter er der ikke mere Hold i en Sepperation end i et Fogedforbod, naar Ministeren ikke vil respektere det. Og da jeg saa i Gaar blev arrig og sa'e ham rent ud i hans lumske Øjne, at nu vilde jeg ikke længere taale hans Næderdrægtigheder, men jeg vilde være hans lille Gine li'som i Forlovelsestiden og Hvedebrødsdagene, naar han vil la' være med sit væmmelige Tøserend, saa sa'e han nok saa krasbøstigt: Det er noget, jeg sel' bestemmer! li'som at jeg vil anta'e, at Nellemann si'er, naar han finder det rigtigt at gennemføre en eller anden Regeringshandling, som almindelige Hverdagsmennesker ikke kan dividere. Ser De, min Kære, saadan har man 'et, bare fordi en saadan Jørgen Hattema'er, som Skade, bilder sig ind, at han er en Kong Salomonsen li'som Nellemann, men det er jo netop det kedelige i denne elendige Verden, at Politimesteren fra Odense har Ret i, at der er Forskæl paa Kong Salomonsen og Hattema'er Jørgensen, og det bli'er kedeligt for min go'e Skade, for hvis han ikke forbedrer sig, hvad jeg nu 'nte tror — saa, der er 'et igen, det ulyksalige Sprikwort, som vi osse kan takke Byens Fædre for, li'som for saa meget andet! — men, som sagt, hvis han fremturer i sine Vederstyggeligheder med sin dejlige Dagmar, saa vil jeg ikke blot sepereres, men saa opfører jeg „Lad os skilles ad" i ny Indstudering, og det bli'er ikke til hal' Pris, det kan han være muggen om! Det skal ikke bli'e paa saadanne sløje Betingelser, som da det rige Taarnby-Sogn lod sig skille fra de fattige Sundbyer og nu la'er dem gaa for Lud og koldt Vand, li'som da den gamle Jøde Abraham jog sin Hustru Hagar og hendes Søn Ismael ud i Ørkenen, formodenlig fordi han vilde ha'e sig en ny Madam. Men hvis Minister Hørring, der kar lavet hele denne Skilsmissefrekkedelle paa Ama'er tror, at han nu har lysere Udsigter til at bli'e de rige Taarnbybønders Folkethingskæreste, saa vil Socialdemokraterne i Sundbyerne nok la'e ham vide, at det er noget, som *de* bestemmer! **Tak for Kaffe!**

Bidende.

Petersen (til sin Kone). Det er irriterende, at Du altid sætter et Ansigt op, som om Du havde bidt i en sur Sild! Se til Fru Hansen! Hun er den personificerede Munterhed.

Fru Petersen: Du glemmer, Kære, at hun er Enke.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

paa sin Jagt efter Majestætsfornærmelser.

Nr. 47.

Ravnen

Søndag d. 24. November 1895.

Gaven fra den russiske Czar til Republiken Frankrig.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Der var voldsom Spænding hist i Integade
hos Hr. *Hørup* mellem Fre- og Lørdag Nat,
tænk Dem bare, Ruslands Kejserinde ha'de
lavet til, hun daarligt paa det havde fat.
„Politiken", første Blad i Hoffets Presse,
blev lidt skuffet, da det kun var en Prinsesse,
af en Prins den kunde haft gjort mere Væsen,
og saa stikke den en lille Tøs i Næsen.

Ugen ellers har væ't Snavs for Snyderpakket,
raske Franskmænd har sat *Arton* fast, den Rad,
naa, der maa sgu' ryddes dygtig op blandt Rakket,
hver en Æsel skulde ha' sin varme Mad.
Vi maa med paa denne Fremgangsmaade komme,
og vi fik i sidste Uge et Par Domme,
som en Smule i den Retning kunde tyde,
at der vanker Klaps til Godtfølk, som vil snyde.

Der var Apoteker *Møller* for Eksempel,
han maa ikke mere sælge Medicin,
Retten paa hans falske Færd har sat sit Stempel,
han har snydt med Flasker og med Sygevin,
solgt det bare, bare Vand for noget andet
og til allersidst selv gaaet fælt i Vandet.
Nu han sidder i sit Fængsel dybt og sukker
langt fra Flasker, Mortere og Salvekrukker.

Og hvad Retten ogsaa har gjort rigtig vel i,
var at slaa en Haand i *Smukke Petersen*
og hans Kompagnon, den fæle Hr. *Borelli;*
nu er Visen ude for den muntre Svend,
som af smukke Piger kunde presse Penge:
30 Dages Vand og Brød det varer længe,
efter den Tid kan han sig en Næring søge,
for han kender jo nok en og anden Skøge.

Folketinget har saa meget paa Tapetet,
Love vrimler frem, og det i Snesetal,
det er strængt nok for de Tingmænd, og vi vé' det,
men Reformer er det jo de lave skal.
Hvor vi skal til Vaaren os ved Livet glæde,
— skønt en Mand ku' gaa i Vejen med en Slæde,
ja, det tør man lige frem nok ta' og gisne,
at det høje Landsting vil Reformer visne.

„Ravnen"s Kirkegaard.

Gravskrifter over berømte og navnkundige Mænd.

Det er ikke saa faa store Mænd, hvis Navne ere blevne hædrede i „Ravnen", som i Tidens Løb er gaaede ud af Sagaen og indgangne til den evige Hvile paa „Ravnen"s Kirkegaard. Da det nu er en kær Pligt for de Efterlevende at hædre de saligt hensovede ved at sætte dem et Gravmæle, har „Ravnen" paatænkt at sætte Gravskrifter over de af dens afdøde Venner, hvis Liv og Vandel særlig har gjort dem værdige dertil.

I Dag gøres Begyndelsen:

Kultusminister Scavenius.

Du var vort Højres Glæde,
en Pryd for Dit Land;
men hvad Du vilde i Knabrostræde,
det véd „Ingen mann".

Kultusminister Goos.

Du havde vist fuldt op af Kløgt — var Landets viseste Mand,
thi hvo Vorherre Embeder giver, dem giver han ogsaa Forstand.

Krigsminister Bahnson.

Dine Bedrifter har været uden Tal,
som vort Lands Over- og Landauergeneral.

Marineminister Ravn.

Sige noget ondt om Dig — nej, fy for Fanden!
Den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden.

Konsejlspræsident Estrup.

Der var en Tid, da det for Dig saa ilde ud,
men ved et Skud den Gang kom Du i Skud.

Kammerherre Fallesen.

Af Længsel efter Dit Fald var alle bemestret,
skønt Du højnede Kunsten og sænked' Orkestret.

Martinus Nielsen.

Engang fra Dagmars Scene Din Stemme lød,
nu har Du fundet Hvilen i Abrahams Skød.

Brandfuldmægtig Tegner

Gavmild og flot som faa — det kunde alle li'e,
bestandig var Dit Valgsprog: „La' rulle, Marie".

Fra Gaden.

— Herregud, saa Deres Onkel er død . . . . var han ikke Astmatiker?

— Næ, han var Pantelaaner!

Samvittighedens Stemme ligner Uhrets Dikken; man hører den kun i Nattens Stilhed.

Ti Familier koster ofte mindre en én Lidenskab.

Frederiks nye Venner.

Mel.: Tarata-bum-tara.

Lille Frederik, den Strik,
kender vi jo paa en Prik,
vi ham gennemskuet har,
og vi véd, han er en Nar.
Vi har set ham hvert Kvartal
traske om i rædsom Kval,
thi hans Venner skifte Sind,
og de svinde grusomt ind.
:,: den stakkels Frederik
en herlig Tanke fik,
han spekulerede
paa Allierede. :,:

Frederik, som godt kan li'e
alt Slags ækelt Griseri'
og som stedse var en Ven
for de gæve „Hædersmænd",
gav sig lige straks i Lag
med at klare Mønsteds Sag,
han, som en af Støtterne,
vilde rense Bøtterne.
:,: Men for den sølle Fyr
blev denne Spas lidt dyr:
paa Nakken Frederik
de Handlende straks fik. :,:

Kastes Smuds paa pæne Mænd,
saa er Fred'rik med paa den;
selv han fører Troppen an,
skaber sig saa galt han kan.
Vi hans stinkende Kloak
lugtet har saa tit, jo tak,
og nu har vi truffet ham
rode i „Asfalten"s Slam.
:,: Den syndige Krabat
har dèr en Kammerat
i Viggo Schiwe, der
en Gris som Fredrik er. :,:

Fine Venner han saagar
mellem Anarkister har,
han med dem er tolerant —
og behandler dem galant;
det er heldigt nok for ham,
at det passer i hans Kram,
hvad han ikke selv kan naa,
pudser han de Fyre paa.
:,: Men Scheibelein især
han har saa grumme kær,
thi han af ham Besked
kan faa om „Renlighed". :,:

Triste Betragtninger.

Mel.: Skærsommersangen.

Nu er der trist derude,
og Vejret blir saa koldt,
bag Fattigmandens Rude
har Nød sit Indtog holdt.
Hvormeget end der strides,
dog Lidelser i Flok,
:,: men hvorfor skal der lides,
hvor der af alt er nok. :,:

Hvorfor skal Sulten døjes
i mangt et fattigt Hjem,
hvorfor skal nogle føjes
og altid skydes frem?
I Vint'rens barske Kulde
til Grunde mange gaar,
:,: og vi kan se tilfulde,
hvor Sultens Svøbe slaar. :,:

Paa Byens smalle Gader
der staar en ækel Duft,
der Rønner er i Rader,
der Mangel er paa Luft.
Som Ly for Proletarer
er Rønnerne bestemt;
:,: dèr bor i tætte Skarer
dem, Lykken helt har glemt :,:

Nej. Lykken ikke kendes,
her kendes kun til Savn,
i Nød saa Livet endes,
i Kristendommens Navn.
Skønt vi i Skriften læste
om evig Kærlighed,
:,: saa bliver frækt vor Næste
i Fattigdom traadt ned. :,:

Enhver, som har et Hjærte,
som varmt for Smaafolk slaar,
enhver, som kender Smærte
og véd hvor vidt den naar,
med os vil kækt betvinge
den Uret, som har Magt,
:,: og vi til Hjem vil bringe
Lys, hvor før Sorg blev bragt :,:

Ja, er der trist derude
og bliver Vejret koldt
og har bag mangen Rude
nu Nød sit Indtog holdt.
vi véd, for Lykken strides
der af en trofast Flok;
:,: thi Sult bør ikke lides,
naar der er Rigdom nok. :,:

Ubegribeligt.

Gæsten: Det er en nydelig Beværtning! De halve Bønner svømmer jo om i Kaffen.

Værten: Mærkværdigt! Jeg kan slet ikke begribe det; ja, jeg maa ligefrem ansé det for utroligt, for vi bruger slet ingen Kaffe til vor Kaffe.

Hvorledes

en Mands *Skyggeside* under visse Omstændigheder kan blive til en *Behagelighed.*

Børsbaronen.

Scene i Paris efter det sidste store Krach.

Børsbaronen (kommer hjem, bleg og sønderknust): Det er ude med mig!

Fruen: Hvorledes, hvad er der sket?

Børsbaronen (stønner): 21,75! Et Papir, der i forrige Uge endnu stod paa 256. Aa!

Fruen (pludselig forstaaende): Du er fallit!

Børsbaronen (mørkt): Ja.

Den 18aarige Søn og den 16aarige Datter kommer ind.

Sønnen (betragter sine Forældre): Jeg kan allerede tænke mig, hvad der er passeret.

Datteren: Papa fallit! Det tænkte jeg straks!

Børsbaronen (ømfindtlig): Saa? Har Du tænkt Dig det? Hvorfor da?

Datteren: For et halvt Aar siden kunde jeg have forudsagt Dig, at det vilde blive Enden paa Legen. Endnu i Gaar sagde Edvard: Din Fader har spekuleret for vildt paa Børsen, han vil brække Halsen og saa kan vi ikke gifte os. Nu er det sket! (græder.)

Fruen (til Manden): Dèr ser Du, hvad Du har anrettet, Ulykkesmenneske! Det kommer der af at spekulere i „Guldregn" og fedtede Margarinepapirer!

Sønnen: Havde Du „Guldregn"?

Børsbaronen (fortabt): Desværre!

Sønnen: Det var forfærdelig dumt af Dig. Hvor kan Du være saa enfoldig i Din Alder?! Har jeg ikke altid tilraadt Dig „Chicfontein"? Se nu: „Chicfontein" holder sig og vil næste Maaned gaa endnu højere.

Børsbaronen: Havde Du da nogle?

Sønnen: Om jeg havde?! Selvfølgelig!

Børsbaronen: Og Du vandt paa dem?

Sønnen: En Bagatel. Akkurat mine Lommepenge.

Fruen: Hvorfor har Du ikke købt „Chicfontein", lige som Din Søn? At Du dog aldrig vil høre Dine Børn! Hvad har vi nu? Ruinerede er vi!

Børsbaronen: Der er ikke andet for mig at gøre, end at skyde mig en Kugle for Panden. — —

Fruen (trækker foragtelig paa Skulderen): Forskaan os dog for sligt Pjank!

Børsbaronen: — — eller ikke at betale.

Fruen (fatter nyt Mod): Du har endnu ikke betalt? Saa er Ulykken jo ikke farlig!

Børsbaronen: Jeg gætter, hvad Du vil raade mig til

Sønnen: Mama har Ret.

Børsbaronen: Men naar jeg ikke betaler, kan jeg jo aldrig mere lade mig se paa Børsen. Det maa I dog betænke, kære Børn.

Fruen: Desto bedre. Det er Forsynets Vink. Give Gud, at Du aldrig mere vilde vende tilbage til den Røverinde!

Datteren: Saa kunde jeg dog blive gift med Edvard!

Sønnen (trøster Faderen): Jeg skal gaa paa Børsen for Dig og spille.

Børsbaronen Det er altsammen meget godt, men hvad vil Verden sige? Naar jeg ikke betaler, maa vi indskrænke vor Husholdning og lade, som om vi er ruinerede. (Til Konen): Og saa har Du ingen Vogn mere, Du Stakkel!

Fruen: I Vinter nøjes jeg med Drosker, og til Foraaret køber vi os en ny Vogn. Forresten kunde vi ogsaa tilbringe Vinteren i Nizza.

Sønnen: Det er jo netop det behagelige, naar man gaar fallit i November.

Fruen: Jeg vil straks give Kammertjeneren de fornødne Ordre, for at han ikke skal bringe os i Forlegenhed. (Hun ringer.)

Kammertjeneren (kommer): Den naadige Frue befaler?

Fruen: Hør nu, Josef, jeg stoler paa Deres Tavshed og Troskab. Vi maa herefter indskrænke vore Udgifter.

Josef: Jed véd det allerede, naadige Frue. Jeg var Kl. 2 paa Børsen.

Fruen: Men Dem vil vi beholde Josef.

Josef Den naadige Frue er altfor god!

Fruen: Men De maa fortælle alle Folk i Kvarteret, at vi ingen Løn betaler mere, og at De bliver hos os af ren Hengivenhed.

Josef: Meget vel, naadige Frue.

Fruen: Som Belønning skal De for Fremtiden faa 5 Francs mere om Maaneden. *Figaro.*

To Venner.

Mel.: To Drosler sad.

To Venner fra hinanden gik,
den ene han hed *Frederik*:
den anden *Viggo* hed, og han
er velkendt vort lille Land.

de i „Avisen" begge skrev
til med en Flænge ud det rev;
saa spytted' *Fred'rik*, og sa'e Føj!
og *Viggo* tog sit gode Tøj.

Hen til „Asfalten" straks han drog
hvor kærligt man imod han tog;
Just Cato sagde: Kære Ven!
her har Du Blæk, Papir og Pen.

Nu er Du en af os, min Tro;
— vi er for Resten kun vi to; —
skriv en Artikel straks paa Stand,
men gør den bare ej for sand.

Saa satte *Viggo* sig og skrev,
og trykt det i „Asfalten" blev;
da *Frederik* læste det, blev vaad
hans Kind af Rørelse og Graad.

O! Du min Ven, som jeg jog bort,
endskønt det faldt mig grumme haardt,
Du hævner Dig med Ædelmod,
Din Hævn er baade stor og god.

Du er som Ridderen Hr. Kalv,
der for sin Herskers Vrede skjalv,
men vendte stoltelig som Ko
tilbage fluks med Kalve to.

Kom til mit Bryst, kom til min Barm,
saa glemmer vi al svunden Harm,
kom til min Barm, kom til mit Bryst,
saa bliver „Asfalten" „Folkets Røst".

Saa sank de glade Favn i Favn
og hviskede hinandens Navn,
mens *Otto Mønsted* glad mon le
og gav dem sin Velsignelse.

The happy Family.

„Ravnen" aflagde i Gaar et Besøg hos den store Dyrekaravane, der for Tiden optræder i et Redaktionskontor paa Trinitatis Kirkeplads.

The happy Family, der bestaar af de forskelligste Dyr fra alle Egne og Kanter, er dresseret af Hr. *Henning Matzen* og udfører allehaande Kunststykker. Saaledes forsøger Gravsoen „Frederik" sig paa Line, hvilket sker med mange sære Fagter og Ansigtsfordrejelser. Linen er udspændt mellem to Margarinebøtter, og det gælder nu for den tykke, kluntede Skabning om at naa fra den ene Bøtte til den anden uden at falde over sine egne Ben. Et Par underordnede Funktionærer, der ellers bruges til at optage Annoncer, holder Bøtterne.

Nr. 2 er en Løve, der lyder Navnet „Jean-Jean". Dens Evne til at gøre alle Slags Krumspring er uomtvistelig, hvilket derimod ikke kan siges om dens Løvemod. Den udmærker sig ved en stor Manke og en yderst kraftig Røst, der til Tider udarter til rent ud rædselsvækkende Brøl.

Løven „Gallus" er i nær Familie med ovennævnte, men indtager en betydelig mere tilbagetrukken Stilling paa Programmet. Den er ret ondartet af Karakter og maa være under stadigt Opsyn.

Tigeren „Felix" er en af „Familiens" mest fremragende Medlemmer. Dens Rovdyrnatur viser sig, saa snart den lugter Literatur, men ellers er den en ganske skikkelig Fyr, der kun brummer lidt engang imellem, naar Dressøren sætter den rullende Globus, paa hvilken den gør sine Kunster, i for stærk Bevægelse. Isbjørnen „Fix" er en lystig Kammerat, der uopfordret agerer Klown og vækker megen, ikke altid smigrende Munterhed.

At *„the happy Family"* har vundet sig Venner, derom vidner den Omstændighed, at en Rigmand, Hr *Otto Mønsted*, har tilbudt at forsyne „Familien" med (Spalte) Føde i en hel Maaned eller mere. Det favorable Tilbud er med Tak blevet modtaget.

I Provinsen.

(Natscene.) *En Dame:* Hjælp! Hjælp! Nogle uforskammede Personer forfølger mig!

Politibetjenten: Det kommer ikke mig ved, men hvis man har myrdet Dem, maa De straks melde det paa Stationen.

Foreløbig Bekendtgørelse.

Paa „Ravnen"s Forlag
udkommer til Julen:

„I Løvens Gab", en Fortælling i Form af et Referat — — af *Johannes Hansen*.

„Da jeg havde Besøg af en Interviewer", humoristisk Skitse af *Bresemann*.

„Hvad der var i Bøtten". En Æventyrskildring af *Otto Mønsted*.

„Trange Tider", en Nutidsjeremiade af *Frederik Hansen*.

„Om Arbejdsløshed", af Professor *Goos*.

„Kunsten at føre en Hær". Et Foredrag af *Jesper v. Bahnson*.

„Hvad Referenter kan nyde," „National"-økonomisk Foredrag af *Thor Jensen*.

„Dagmar"s Togt i Efteraaret 1895 i „National"s Farvande" af *St. Basnæs*, m. m. fl.

Ærb,
„Ravnen".

I Personlisten over „De to Armringe" læstes: „En Svend . . . . . Hr. Borchsenius." — Naturligvis var han „Svend helt igennem".

I Atelieret.

— Du maler vist alle dine Kunder paa meget stor Afstand?

— Hvorfor?

— Fordi Du sjælden *træffer* dem!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Den, Mønsted smør' godt, kør' godt.

Dyregruppe fra Udstillingen ved Trinitatis.

Entrè 2 Øre.

Nr. 48.

Kvæfen

Søndag d. 1. December 1895.

Fejltagelse.

Den nye Ordonnans (til Oberstinden, hvem han antager for Stuepigen): Go' Maaren, min søde Pige, er den Gamle hjemme?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Scheibeleins Vise.

Stadslæge *Lund,* De véd paa Fredriksberre,
desinficerer saamæn ikke sel',
og da hans Praksis efterhaands blev værre,
fordi, at „Socialen" den var fæl,
saa fik han Dommeren til at votere
at tvende Tusind var omtrent tilpas,
nu sidder han og *Asmussen* med flere
og drikker sig et ekstra billigt Glas.

Men derfor taber vi jo ej vor Fatning,
vi har de Godtfolk paa det sorte Brædt
og søger os tilstrækkelig Erstatning,
hvor Folket skriver selv sin Lov og Ret.
Paa „Kongens" *Enghav'vej* et Minde knejser,
som vidner om, hvad Broderskab formaar;
naar død er Dommer, Konge eller Kejser,
end Folkets Værk i al sin Glans bestaar.

„Avisen" lever vistnok ikke længe,
naar den maa sparke til en dødssyg Mand
sligt er jo dog kun Sport for Gadedrenge,
men ellers kun, hvad *Fred'rik* plejer van.
Vi herved ham med samt *Jean-Jean* advarer
mod alt for vidt at drive deres Sjov,
for Lynchjustits er kendt blandt Proletarer,
og billig er en Alen Hampetov.

Hr. *Bramsen* er en Mand med mange Evner,
paa al Slags Assuranc' han har Patent,
en skønne Dag af Vigtighed han revner,
og dermed Folketinget vel er tjent.
Nys talte han med Harme i sin Stemme
om „Arbejdsfrihed" og i kønne Ord,
Hr. Direktør, De véd det er en væmmelig Frase, hvorpaa selv De ikke tror.

Hr. *Sofus Neumann* er en Skuespiller,
som har Humør og faar os til at le,
men naar som Indremissionær han stiller,
saa er han ikke lystelig at se,
og naar han Digte til Papiret fæster,
maa han ej rapse vores Poesi,
saa gamle Kaptejn *Larsens* glade Gæster
fejlagtig Sofus ta'er for et Geni.

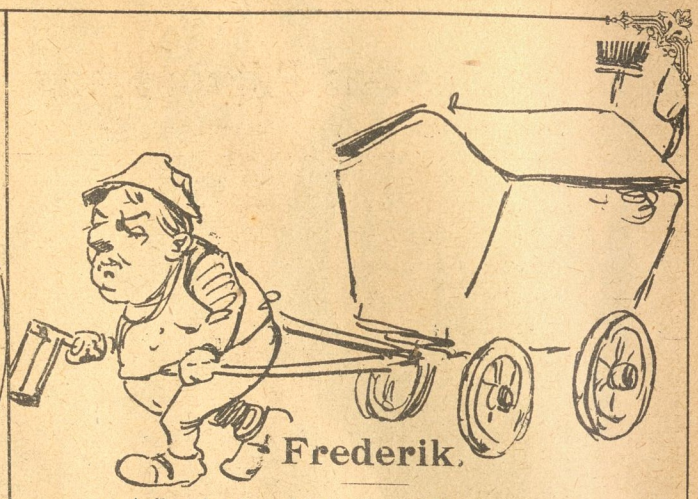

Frederik.

Ved Rundetaarn der findes et Kontor,
hvorfra der daglig udspyes megen Galde,
kun Usselhed bag Væggene der bor,
og der er Plads for Smudsavisens Stalde.
Stolt blandt sin Stab den tykke Frederik troner,
han ta'er det ej saa nøje med en Løgn,
naar Ørerne blot blive kan til Kroner,
han lyver baade Helligdag og Søgn.

Vi véd hvor haardt det Sygdom er at døje,
vi véd, at Smærte maa saa mange lide,
men at *det* kunde Frederik fornøje,
det har vi nu først faaet ret at vide.
Vi tit har set paa Tryk hvad Fyren mener,
just fint at kalde Sproget kan man ej,
og haane syge Folk kan Højres Tjener,
det er hans sidste store Slyngelstreg.

Mon rigtig det er fat med Mandens Ho'ede,
husk, at den Stakkel *„faldet"* er saa tit,
vil om han i sin Hjærnekiste rode
af Vid og Kløgt kun findes grumme lidt.
I hvert Fald ej det findes i „Avisen",
hans Guldkorn dèr bestaar kun blot af Løgn,
og Raahedstonen stedse bærer Prisen
i Bladets Spalter, Helligdag og Søgn.

Vi véd at Højre meget langt er nede,
og at Partiet svært er paa Retur,
en lille Flok er end til Kampen rede,
og Fredrik er dens smukke Topfigur.
Han bruger Mund og Pen blandt meget andet,
naar blot han Tvedragts Flamme kan faa tændt;
se, saadan Folk har Højre her i Landet,
og Fred'rik for dets Skraldevogn er spændt.

Sandhedens Pilgrimsgang.

Meget frit efter: „En Bondeknøs, der hedte Hans"

En Knøs, der Fred'rik Hansen hed,
om hvem man intet andet véd,
end at han ligner fast en Gris
og redigerer en Avis,
han gik en Tidlang i vor By
og praled op saa stolt og kry,
for Store, som og for de Smaa,
om, hvor „Avisen" monne „gaa";
en Del vel troede, det var sandt,
skønt der var megen Løgn iblandt,
thi Fred'rik han forstaar at lyve,
som Hest kan rende, Fugl kan flyve.
Saa skete det, at Frederik
hen for en Dommer Ærind fik,
der spurgte ham, hvor stort Oplag,
der trykkes af hans Blad hver Dag.
Aa! lad mig sé, sa'e Frederik,
i Gaar vel saadan no'et der „gik"
som Hundred' Tusind eller mer;
ja, det var vistnok mange fler.
Ja saa! udbrød da Dommeren,
saa har De skadet mere end
jeg tro'de, Fællesbageriet.
saa maa Erstatning De sgu gi' 'et.
Erstatning! gentog Frederik,
og Angsten lyste i hans Blik,
nej, hør! naar jeg betænker ret
saa var mit Oplag ikke slet
saa stort, som jeg fortalte før,
der kom ej indenfor min Dør,
udover Seksti Tusind Blade,
der spredtes rundt paa Vej og Gade.
Ja, sagde da Hr. Dommeren;
det er jo straks en Forskel, men
selv „Treds" kan megen Skade gøre —
— Nej, bli! nu skal De bare høre,
genmælede da Frederik;
jeg løj før, jeg var ret en Strik,
da jeg om Seksti Tusind taled';
ja, kort og godt jeg bare praled',
vi trykker højst en femten Tusend;
se, det er virkelig hele Rusen.
Naa! sagde Dommeren; ja saa!
det er jo heller ej saa faa,
og de kan megen Skade gøre! —
Nej! raabte Frederik; nu høre
De skal, min Tro, mit sidte Ord,
jeg haaber saa, at de mig tror:
Vi trykker højst seks Hundred' Blade
pr. Dag; — de kan vist ingen skade.
Nej! sagde Dommeren, det kan
de sikkert ikke, det maa man
indrømme, og til denne Ende
jeg vil Dem herved fluks frikende.

Lad raske Folk komme til!

Mel.: Ja hvis i Skovens Hal.

Den danske Smør-Eksport
er lige ved at strande;
naar Smør skal sendes bort
fra os til andre Lande,
saa gaar det saadan,
at Smørret lugter som Tran.
Det kommer af et fælt Smøleri,
og det skal vi jo finde os i. —
Nej, Gu' om vi vil —
lad raske Folk komme til.

Hr. Tietgen travlt har haft,
han Taarer har aftørret;
det tog paa Mandens Kraft,
saa helt han glemte Smørret;
han skal faa sit Fedt,
nu kan han blot vente lidt.
Hans Smøleri og hans Pengemani,
hans Sulteløn og hans Tyranni
ej taale vi vil. — —
Lad raske Folk komme til.

Mon Staten føler sig
til denne Drift ej mægtig?
Hr. Hørring mener Nej,
han si'er den er sendrægtig.
Fy føj — den er sløj,
at tilstaa sligt den er drøj. —
Hver Embedsmand, som føler sig mat
af Gigt, af Podagra eller Spat
kassere vi vil. — —
Lad raske Folk komme til.

Vi har desværre nok
af Mænd, som bør kasseres,
vi har en dejlig Flok,
som alt for højt vurderes;
som Levebrødsmænd
de driver Dagen hen.
Hr. Schøller, Thomsen nævne jeg ka',
en Seng i Vartov burde de ha';
ej savnes de vil. — —
Lad raske Folk komme til!

I Restavranten.

Værten: Middag med en Flaske Vin, det bliver akkurat tre Kroner.
Gæsten: Godt! — Vil De skrive det?
Værten: Her skriver vi ikke noget!
Gæsten: Saa meget desto bedre. — Farvel!

Eins Bier.

— Men, kære Amelia, jeg tror virkelig, at Du vil tage Kogebogen i Stedet for Salmebogen med i Kirken!

— Ja Kogebogen er meget elegantere indbunden, og for øvrigt kommer det jo ud paa et — den gør mig den samme Tjeneste.

Forgyldt Elendighed.

Gisela var den mest henrivende, mest beundrede og meget misundte Elev ved Teaterskolen i Budapest.

Hun havde herlige Anlæg, og med den lidenskabelige Iver, hun lagde for Dagen i alt, hengav hun sig ogsaa til sit Studium. Hun lærte, deklamerede og øvede indtil fuldstændig Udmattelse. Saa faldt hun sammen, og med bølgende Barm, med hastigt Aandedræt hengav hun sig i en drømmelignende Tilstand. Hvem kender Grænserne for en ung, eksentrisk Piges Drømme, der identificerer sin Personlighed med alle de Roller, som hun spiller? Hvem kan forklare, hvad der bevæger det heftigt bankende Hjærte hos en Pige, der af Livet kun kender Forviklingerne, Konflikterne, Lidenskaberne, og disse kun gennem Digterfantasiens Forstørrelsesglas?

Hun var Datter af en fattig Landsbyskolelærer i Øvreongarn. Hendes Fader delte sin hele Viden med hende, den belæste Skolelærers store Romanlekture, den svage Moders indtil Afguderi grænsende Kærlighed fuldendte hendes Opdragelse. Hun vilde ikke blive hjemme, dèr var jo kun Fattigdom og Elendighed. Hvorledes hun skulde undgaa disse Ulykker, det vidste hun ikke selv, men hun havde sat det i Hovedet, næsten uomstødelig, og hun tvivlede ikke aa, at hendes Drøm om noget stort, uudsigeligt vilde gaa Opfyldelse.

Da hun engang var i Besøg hos nogle Slægtninger Budapest, blændedes hun af Scenens Glans og Herlighed, og hun besluttede at blive Skuespillerinde.

Nu var hun færdig med sine Studier; en glimrende Slutningsprøve, og hun blev engageret ved den største Proscenscene. Aa, som hun spillede! Det var betagende tro Gengivelse af Livet og dets Kampe.

Men hun følte ogsaa al det Had, al den Kærlighed, hun fremstillede, saa oprigtigt, at hun led derved, og med lukkede Øjne maatte hvile ud i sit Paaklædningsværelse, for at jage bort alle hendes ophidsede Fantasis Fantomer.

Hun fejrede Triumfer, men hun forblev ligegyldig derved. Det var dog for monotont, det var atter og atter Gentagelser af evig det samme, det blev hende næsten forhadt.

Hun foragtede Publikum, for hvilket hun maatte bøje sig, naar det begejstret kaldte hende frem, hun hadede dem, der vovede at kritisere hende.

Endelig var Sæsonen forbi. Nu ilede hun hjem til sine Forældre. I seks Aar havde hun ikke set dem, thi hun havde hidtil ikke havt Raad til at gøre den lange Rejse. Og det var heller ikke Kærligheden, der nu drev hende hjem, hun kendte jo ikke den stille, rolige, lyksalige Følelse, der kaldes Barnekærlighed.

Men man havde skrevet til hende, hvor inderligt de Gamle følte Længsel efter at se hende, deres Øjesten, deres eneste Glæde.

Da hun til Fods gik fra Stationsbygningen til Landsbyen, da bankede hendes Hjærte, og da Moderen med forbavsede Øjne beundrede sin smukke store Datter, og tøvende tørrede Hænderne af i Forklædet, for saa overvældet af Glæde og Lykke at synke i hendes Arme, da var det stille og saligt i hendes Hjærte, og hun lod sig atter og atter igen kysse og kærtegne af Moderen. (Fortsættes.)

De Børn.

Lille Peter: Mo'er, Fa'er studerer vist til at blive Politiinspektør.

Moderen: Hvorledes falder Du paa det?

Lille Peter: Jo, for han *forbyder* mig alting!

Lars Dinesens Kvide.

Mel.: Spillemandens Vise.

Lars Dinesen var sig en Højremand stor,
hans Ry fór saa viden om Lande,
ak, nu er der ingen, der tror paa hans Ord,
hans Kløgt bag den skaldede Pande;
man sér med et Smil paa det udslidte Vrag,
naar han gaar paa Strøget og joner. —
En Højremands Sag er hans Drot og hans Flag,
med samt hans Befæstning og Kanoner.

Lars Dinesen ønsker at favne hver Mø,
som bor i de nordiske Riger,
men han maa des værre som Pebersvend dø,
hans „Maane" forskrækker de Piger.
Han taler for Kvinden og skotter i Mag
helt lystent til Piger og Koner. —
Ak, Dinesens Sag er hans Drot og hans Flag,
med samt hans Befæstning og Kanoner.

Lars Dinesen drømmer om trekantet Hat,
den røde Mundering ham frister,
men der er vist ikke den dummeste Kat,
der tror paa, at han bli'r Minister;
den „Ungkarl" er født under Bondemands Tag,
saa langt fra de Vældiges Troner, —
en Højremands Sag er hans Drot og hans Flag,
med samt hans Befæstning og Kanoner.

Hans Mægling den voldte, at Højre blev sprængt
og Moderationen gik sønder,
nu ønsker hans eget Parti han var hængt
med samt hans forligsgale Bønder.
Da Højre holdt Møde, man gav ham et Slag
paa Bagen af hans Permissioner,
skønt Dinesens Sag er hans Drot og hans Flag,
med samt hans Befæstning og Kanoner.

Hvorfor kom han ikke i Styrelsen ind,
med samt den forsorne Frederik Hansen?
Ak nej, de var Skyld i at Højre fik Svind
og maatte gaa bag ud af Dansen
med graadfulde, jamrende Toner:
En Højremands Sag er hans Drot og hans Flag,
med samt hans Befæstning og Kanoner.

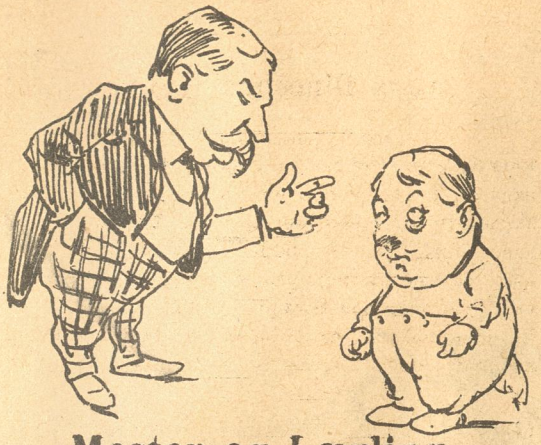

Mester og Lærling.

Professoren: Verdammt, Friedrich, so Du mickser Dig ind i mange Geschichter, som Du skulde holde Din Næse fra;

Frederik: Was behas?

Prof.: Friedrich, tal lieber Dansk, skønt det er sløjt nok, aber wenn Du vil sprække Deutsch, so fyrchter jai, das Du kommer li'saa galt afsted som Rasmus Claussen, und brækker Halsen. Men warum er Du nun so slikken efter Møntstets sine Margarinebøtter? Di er doch den Teufel nicht so dailige!

Frederik: Det er sgu en fin Geschæft!

Prof.: Fin Geschæft? Prosit! Ach, Herregott, Friedrich, was Du doch immer bli'er for en Idiot, jo ældre Du bist! Und so denne kolossale Dumheit, das Du vaaser om di andres Førere, was akkurat er at snakke om Strikken in hængt Mænds Hus. Du husker wohl nok di alte Skader?

Frederik: Jamen, Folk har glemt dem!

Prof.: Und darum vil Du nun friske dem op igen! Gott bevare, for en Fiffkopf, Du er, Friedrich: Das ist gewis bedst, das Du kommer en lille Tur ud til Pontoppidan, mein Jung! Sonst styrtser Du uns alle zusammen in morderlig Unglyck.

Frederik: Man kan mærke, at De har faaet Deres paa det Tørre, Professor!

Prof.: Aber det danker jai ikke Dig for, Næsvis! Du solste doch bedenke, das wenn man sitser so højt wie jai, so gælder det netop at holde Tungen lige i Munden, Dit Fæ, denn ellers vælter man, mens di andre spiller Durchmarsch mit Piber und Trommer.

Frederik: Der har vi den igen, den søde Vagtparade!

Prof.: Ja—a, det ka' Du li'e, Du Grinebider, und so gammel Du er, rendte Du gærne mit hele den tyrkiske Musik heraus in Bahnsons sin Kastel, und fjasede mit Tøserne und lavede Halløj mit di Gummiknaber, i Stedet for at blive hjemme bei Din Geschæft und passe po, das der ikke bli'er skrevet so wie forleden, das der gewesen været har en socialistisk Agitator, som sagde Modstanderne den haarde Sandhed. Natyrlich er det ganz rigtig, dem die si'er uns jo allesammen den splitternøgne Sandhed, aber das gi'er man doch dem ikke Attest po i sin egen Avis, verdammte Fjols!

Frederik: Ska' 'nte gøre det mere, Professor!

Prof.: Vil heller ikke haabe det, Friedrich. Aber man kan der Teufel nicht wissen vide, was Du kan hitte po! Jai ærker mai hver Tag, wenn Du und hele Graien kryber in en Margarinebøtte af Skræk for Bresemann, und I har blamiert uns das ganze Parti, und spoliert det for uns mit alle vornumftige Handelsleute in hele Landet! Du skulde holde Din egen Bøtte, Friedrich, und la' Bresemann dyppe Møntstet i hans eget Fedt!

Frederik: Jamen, Fællesbageriet fik dog Lamperøg!

Prof.: Gør Dig ikke tyk af det, Friedrich, skønt Du kan være dum nok til at fortælle Folk, das Du staar med Palmer i begge Næver! Aber Du musste heilere ha'e faaet Lussingen po de 10,000. end at faa læst und paaskrevet, das Dine Artikler *ikke kan gøre nogen Skade!* Du er færdig, Friederich! Bresemann være Dig naadig!

Tillæg til Politivedtægten.

„Ravnen" har fra forholdsvis sikker Kilde bragt i Erfaring, at følgende ny Tillæg til Politivedtægten kan ventes en af de første Dage:

„Al Handel med Mælk, Vand og andre Drikkevarer fra Kl. 12—4 Nat forbydes.

Da Vandværkets Virksomhed maa betragtes som en Handel, den driver med Forbrugerne, idet det for kontant Betaling leverer Vand til disse, vil dets Virksomhed være at indstille i Tiden mellem Kl. 12 og 4 Nat. I hvert Fald skal alle, saavel offentlige som private Vandledninger holdes lukkede.

Al Malkning af Køer maa, da samme kan betragtes som en Slags Udskænkning af Mælk, ikke foregaa i Tiden fra Kl. 12—4 Nat. Ligeledes advares diegivende Ammer mod at give Die i ovennævnte Tidspunkt.

Politiets Betjente har strængt at paase, at ovenstaaende Bestemmelser paa det strængeste overholdes.

Eugen Petersen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Der er Forskel.

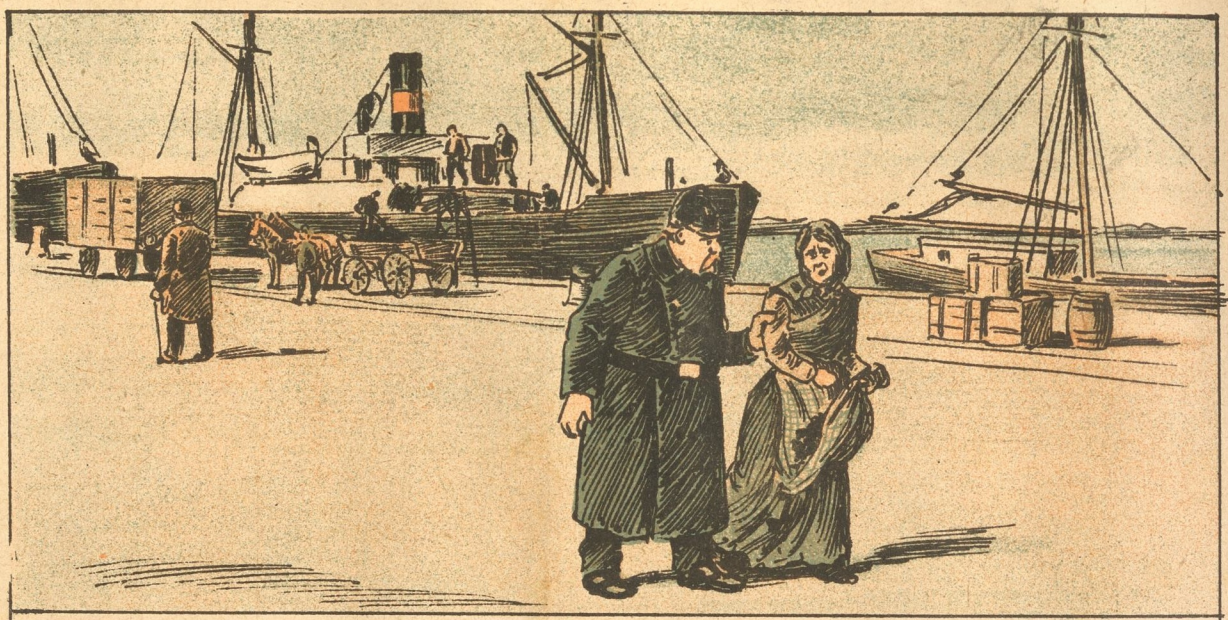

Konen: Aa, Hr. Betjent, lad mig gaa. Jeg har smaa Børn hjemme, som sulter og fryser.

Betjenten: Paa Stationen med hende. Tror hun, at Kullene er til for Fattigfolks Skyld.

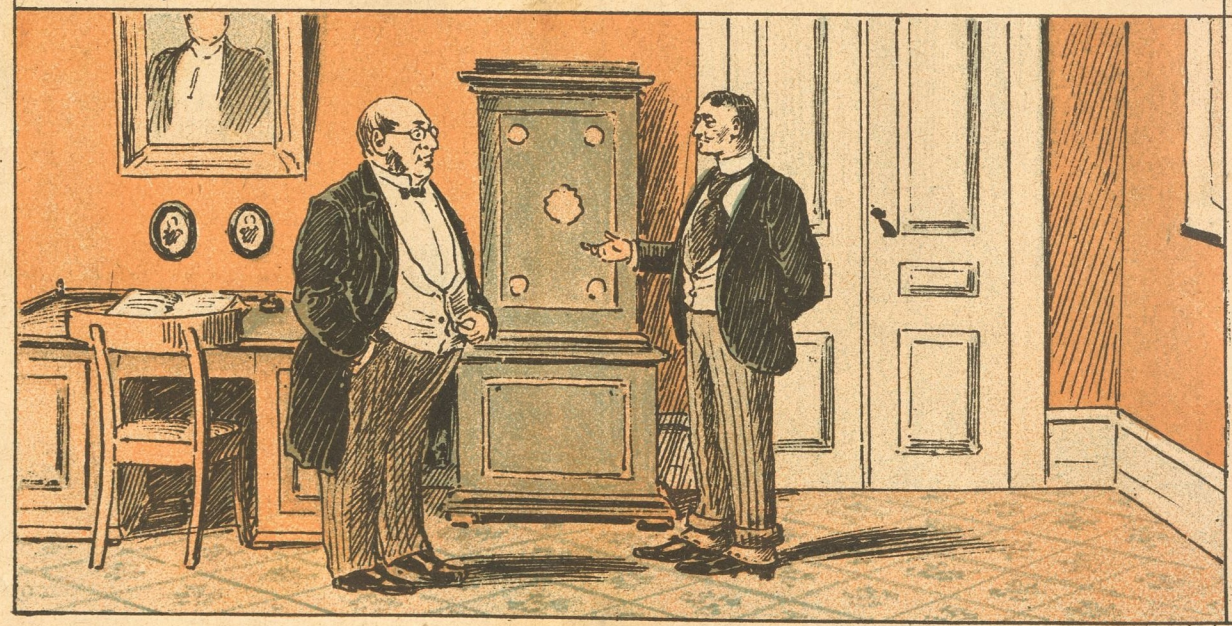

Chefen: De har en Underballance i Deres Kasse paa 10,000 Kroner. Jeg bliver nødsaget til at melde Dem til Politiet.

Kassereren: Min Fader skal endnu i Eftermiddag sende Dem Beløbet.

Chefen: Det er en anden Sag. Saa har vi vel den Fornøjelse at se Dem til Middag. Ja, hvad det dog er for en Betryggelse kun at beskæftige Børn af god Familie i sin Forretning.

Nr. 49.

KLOVEN

Søndag d. 8. December 1895.

Hvorledes Frederik Hansen vilde komme til at se ud, hvis „Social Demokraten“ boykottede de Handlende, som averterer i *„Avisen“*.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Bal i Haven.

Hvor nu der staar Ruiner af et Slot,
er Plads til Rigsdagsbygning og til Bøger,
men Højre det vil nu'nte, skønt det kunde godt,
man bare efter en Undskyldning søger.
Og *Reisz* han fandt den, paa historisk Grund
han vilde bygge, men han glemte kun,
at Folkets København sig ej vil flotte,
naar der skal bygges nye Kongeslotte.

I *Tyskland* er den ligegodt lidt bøs,
og hver Gang Kejseren har holdt en Tale,
gaar det med Majestætsfornærmelserne løs.
De Dommere er næsten splittergale,
hos os Hr. *Nellemann* med Smil sér til,
det er for en Jurist et herligt Spil;
han rykked' ogsaa gærne ud i Marken,
men Benene for stive er paa Knarken.

Trods *Fredriks* Væv og Hr. *Vermehrens* Sprøjt
holdt Handelsstanden dog et frejdigt Møde,
hvor Bølgerne slet ikke gik saa højt,
at *Salomon* han blev til Fiskeføde.
Nej, Middelstanden er sin egen Vært
og hopper ej til Frederiks Koncert;
kør i en anden Gade om, Du tykke,
for Middelstanden blæser Dig et Stykke.

Selvstændig *Kvinde* nu kan Valgret faa
og stemme med paa Borg'repræsentanter
men *Hørring* i det sidste Øjeblik fandt paa,
det Forslag havde nogle skarpe Kanter.
For sæt en noget „plettet" Dame kom
og stemte i vort Hus for Raad og Dom,
det gik sgu' ej, nej væk med saadan Kvinde,
men værs'go Plads for en Bordelværtinde.

En Mand som *Colding* hedder — dog i Slægt
med Folketingets Klovn er han vist næppe —
i Kallundborg som Kulmand misted' al Respekt,
han solgte dyrt i Tønde og i Skæppe.
Det skrev vi om, og Colding han er med,
til Hof- og Stadsret straks han stikker ned,
den skal den sorte Mands Facade hvidte;
nej, kære Ven, lad heller Skidtet sidde.

„Ravnen"s Interview

hos lille Frederik.

Mel.: Stakkels Hanne.

„Ravnen":

Helledusse, Gissebasse,
kan Dit Tøj ej mer' Dig passe?
Det er svært, hvor Du har tabt Dig,
hvem i Verden har omskabt Dig. —
Fred'rik, er Du rent a' Lave,
hvor har Du gjort af Din Mave?
Har Du faaet Mavepine
af Hr. Mønsteds Margarine?

Frederik:

At jeg lever, aa jeg Stakkel,
ligefrem er et Mirakel;
jeg som tro'de jeg ku' fiske
blandt de Folk, som staar bag Diske.
Jeg fik mig en rædsom Næse,
ad mit Sludder vil De blæse;
man kan tælle mine Dage,
Skind og Ben er kun tilbage.

„Ravnen":

Lille Fred'rik, sølle Væsen,
Du var ellers ej saa kræsen,
slugte hvad det skulde være,
opblæst var Du som en Blære.
Nu er Du saa slap og slunken,
der ej mer' er Sprut paa Dunken.
Du med Lig i Lasten sejler,
sig kun rent ud hvad Du fejler!

Frederik:

Kære Ravn, ja paa min Ære,
blød det er jeg paa min Pære,
som et Barn, der har stødt „Krukken"
ved at falde ud af Vuggen.
Hvor i Verden jeg mig vender,
ser jeg fæle Bussemænder; —
Eskild Salomon — — jeg ryster
blot ved Tanken — aa jeg Kryster.

„Ravnen“:
Lille Fred'rik, uden Smiger
jeg indrømmer hvad du siger.
Middelstandens Dom var haard, Du,
under Kreaturet staar Du.
Kreaturhandlerne sa' Dig
rent ud, at de ej holdt a' Dig.
Jeg forstaar Du er bedrøvet,
selv Du vraget bli'er som Høved!

Hr. Asger.

Mel.: Hr. Madsen, det var en lystig Fyr.

:,: Hr. Asger, :,: det er en Yngling prud,
til Lyst og til Trøst og til Fryd og til Gammen,
skal jeg nu fortælle Jer allesammen,
:,: hvordan at :,: han kom paa Glatis ud.

:,: Her gik han :,: saa ene om, det Nor,
han vilde saa gærne udmærke sig, Fyren,
dog kravled' han, om, ubemærket som Myren.
:,: og det skønt :,: hans Fa'er dog var Pastor.

:,: En skøn Dag :,: da fik han en Idé;
han saa det gik stadigvæk sløj're og sløj're
for Manicus, Matzens og Dinesens Højre,
:,: og at det :,: kun høsted' Spot og Spe.

:,: Først tynged' :,: det paa hans Hjærte tungt,
saa monne paa éngang han Sorgerne glemme,
han sprang op og raabte med Fryd i sin Stemme:
:,: Jeg laver :,: et Højre, der er ungt.

:,: Det skete, :,: og det gik i en Fart,
et Møde der holdtes, Partiet blev dannet,
og selv om Tilslutningen var noget blandet,
:,: fandt Asger :,: det hele grumme rart.

:,: Som Formand :,: blev nemlig straks han valgt,
en Del var nok egentlig slet ikke „Lemmer“,
men der var dog ogsaa ret valgbare Stemmer,
:,: omtrent vel :,: en Snes, da de blev talt.

:,: Og nu har :,: Hr. *Asger* Maalet naaet,
han kravler ej om ubemærket som Myren,
nej, nu er han Formand etcetera, Fyren,
:,: det viser, :,: han Tingen har forstaaet.

:,: Blot ogsaa :,: han monne nu forstaa
at gøre sig selv og Parti det saa broget,
at snart igen „Ravnen“ og Læsere noget
:,: at grine :,: at grine af kan faa.

En Dame forraader aldrig, fra hvem Buketten er — naar hun *selv* har plukket den.

Resultatet bli'r det samme.

Mel. af „Abekatten“.

Det unge Højre Møde holdt,
men lukket, Død og Pine,
et Slag de skulde klare stolt
for Mønsteds Margarine.
De mødte frem med en Protest
og lavede en voldsom Blæst,
men — Resultatet bli'r det samme.

Hr. Sofus Neumann véd vi kan
for os Komedie spille
og skrive Vers, — dog bedst naar han
fra andre kan dem pille.
Betale ham er ej Kommers,
find heller nogle gamle Vers,
thi — Resulattet bli'r det samme.

Den lille Frederik sin Pen
saa ubehændigt fører,
i Rendestenen dyppes den,
hvergang med den han smører.
Man godt kan lade uden Skam
en Bølle skifte Plads med ham!
thi — Resultatet bli'r det samme.

Hr. Tietgen troner som Kalif
mens Landmænd passiarer
med ham om lavere Tarif
for Fragt af deres Varer.
At gaa til ham, slig Narrestreg
det kunde de godt spare sig;
thi — Resultatet bli'r det samme.

For otte Timers Arbejdsdag
tog vore Talsmænd Ordet,
mens Højre vilde denne Sag
helst stikke under Bordet.
Hør, Bramsen, hvi er Kinden vaad,
spar dog Din Krokodillegraad;
thi — Resultatet bli'r det samme.

I Teatret.

— Hva' Fa'en, De kalder den Skuespillerinde frem, som spiller saa usselt . . . .

— Ganske vist! Men hun har saadant et sødt lille Ansigt, at man gerne ser hende nok engang!

I Haven.

— Se engang, hvor smukke mine Blomster er blevne efter Regnen!
— Hvorfor har Du ikke ogsaa ladet det regne paa *Dig*.

Travlt.

Bogholderen: Tillader De, Hr. Grosserer, at jeg forlader Kontoret en Times Tid for at gaa til min Svogers Begravelse?

Grossereren: Skal det absolut være i Dag?

Forgyldt Elendighed.

(Fortsat.)

„Min søde, stakkels lille Pige", hviskede den Gamle, og lod sin Haand kærtegnende fare hen over de brune Lokker, „hvor smuk Du er, smuk som en Dronning, aa! endnu meget smukkere!" og hun klappede beundrende den runde Arm. Som greben af en pludselig Tanke løftede hun saa Datterens Hoved i Vejret og skuede hende angst dybt i Øjnene.

„Min lille Engel . . . . den store Verden . . . . de mange Mennesker?! . . ." Angstfuldt spørgende havde Moderen fremstammet disse Ord, og Gisela havde forstaaet hende og sluttede hende beroligende i sine Arme. Saa kom Faderen. Den stakkels Gamle var meget nedbrudt, Alderen havde taget stærkt paa ham. Men han var lykkelig, usigelig lykkelig; denne Pige, der kyssede hans Haand, der saa klangfuldt sagde „Fader, kære Fader", det var hans Datter.

„Og Du har gjort stor Lykke?" spurgte han. „Aa, vi har jo læst alle Bladene, man har elsket Dig meget, man har forgudet Dig, men naar man ser Dig, forbavses man ikke derover!"

Og hun maatte fortælle om Menneskene i den store By, om sine Triumfer, og de Gamle lo og græd.

Deres Datter, ja, deres Datter, hvem havde tænkt det, hun var jo kommen af fattige Folk.

Og saa gjorde Gisela dem endnu en stor Glæde. Med sin herlige Stemme foredrog hun et lille fint Digt for dem. Aa, hvor gribende det var! Saa gik de til Ro. Det vil sige, kun Gisela, thi hvorledes kunde de Gamle sove, de var jo opfyldte af Lykke og Bevægelse.

De satte sig hver ved sin Side af Sengen og beundrede deres smukke Datter, der sov saa rolig . . . .

Det var sikkert, hun var smukkere end en Dronning. Og saa sov de gode Gamle ind, sov med et saligt Smil og drømte, som lykkelige Mennesker drømmer.

I fjorten Dage nød Gisela Hjemmets stille og rolige Atmosfære, men saa kunde hun ikke holde det ud længere.

Afskeden var kort, og nu fremstillede Gisela igen Rørelse, Glæde og Smærte paa Scenen.

Hun var mere utilfreds end nogensinde. Det havde hun altsaa opnaaet, fordi hun var afvegen fra det sædvanlige, den hverdagsagtige Vej? Var det Liv, hun nu levede, hendes Drøm? Nej, nej, hun vilde føre et vildt Liv, hun vilde være anderledes, leve anderledes, end de Hundreder omkring hende.

Blandt dem, hvem hun fængslede og bandt til sig med sin Skønhed og Kunst, var en rig Greve, den mest fremragende Kavalér der paa Egnen. Hans Hyldingsgaver var de kostbareste og mest glimrende, og hun modtog hans Kærlighed.

Ikke, fordi hun elskede ham, men af Nysgærrighed, af Trang til Afveksling, af Lyst til Glans og Pragt.

Hun blev nu feteret mere end nogensinde. Grevens Indflydelse forøgede hendes Skønheds og Kunsts Sejre.

En Dag kom der et bønfaldende Brev fra hendes Forældre. Faderen var bleven syg, og ønskede at se sin Datter endnu en Gang. (Sluttes.)

Politiet nedlægger Forbud, naar bare et Cyklehjul løber rundt i et Butiksvindu. Det „samler Opløb", siger Politiet. — Men naar Politiet i sin Forbuds-Iver „løber rundt", af en sørgelig Mangel paa *Omløb*, — mon det ikke netop „samler Opløb?"

Det unge Højre.

Mel.: Der er Glæde nu blandt alle Røde.

Der forleden var et voldsomt Sjov i Gaden,
ja, det for os var en skræk'lig Red'lighed,
Mønsteds Margarine brugtes ej til Maden,
og saa blev det unge Højre meget vred.
Kædens Sal de Smaa saa lejet fik til Møde,
og de tro'de, at de kunde slaa os døde;
skønt at voldsomt brugtes Næverne og Lungerne,
blev det Fiasko dog for alle Højreungerne.

Rundt til Høkerne man Kort i Masse sendte,
deres Mening skulde frem, ja det er klart,
dog de fleste Høkere forbi man rendte,
at faa Salen fyldt med Højremænd var rart.
Fred'rik mødte med en Flok af Patteglutterne,
noglé ha'de nok i Lommen Pattesutterne,
og da Værten Kædens Sal dog gærne renlig saa.
hjemme fra fik Glutterne nok rene Bleer paa.

Handelsstanden efter Mødet fælt sig „græmmer",
thi den Højres Pisk for Alvor nu fik smagt,
det var En fra Nørrebro, — en Isenkræmmer,
som nok Kortene paa Bordet frem fik lagt.
De var fedtede — med Lugt af Margarine,
thi det var af Mønsteds ikke meget fine;
dog de „kloge" Høns der er blandt Samfundsstøtterne,
tror, at de til Gavns fik renset alle Bøtterne.

Hurtigst mulig fik man Slut paa Hurlumhejen,
Tiden gik, og søvnige blev Højres Smaa,
man til Slut ved ret til Gavns at bruge Kajen
Sejren for de mange Patteglutter saa.
Saa gik man da ud i Luften, bort fra Varmen,
ældre Folk tog Patteglutterne paa Armen;
da man kom til Hjemmet, man igen det Særsyn saa,
at Smaafyrene igen fik *rene* Bleer paa.

Højres Smaafolk hel're blive maa lidt større,
skønt i Kampen ikke vi skal være stræng,
meget let de færdig blive snart med fyrre,
ingen nænner dog at røre ved en Dreng.
Nej! voks op, bliv stor, saa Du kan kaldes Manden
og se først at faa lidt sund Fornuft i Panden;
det er Snavs, naar altid man for Løgnen er tilfals,
og enhver Dreng kan sgu' sagtens være Skraalehals.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg har længe forgæves spekuleret paa, min Kære, hvor det kunde være, at Japaneserne var saa stærke, at de kunde gi'e Kineserne saa morderlige Klø, og slaa alt deres Postelin i Stykker, saa at de ikke ha'ede en hel Kop mere til at drikke deres The a', og ikke ejede saa meget som et Ark kinesisk Papir, paa hvilket de kunde kvittere for de modtagne Prygl, men maatte telegrafere til Hamburg, hvor der som bekendt laves Masser af *ægte* kinesiske Kopper og Papir, hvad man osse kan se paa Østergade, men saa læste jeg en Dag i et Blad, at Japaneserne er li'saa gale efter Tuborg-Øl, som vi efter Gaméls Kaffebønner, og at Tuborg-Øl gaar i Japaneserne li'som sød Mælk i en Pattegris, og at navnlig de japanesiske Soldater under Krigen med Kina ha'ede bællet Tuborg-Øl i Spandevis, og deres Generaler bildte dem ind, at Tuborg er Hovedstaden i Kina, og at alle de kinesiske Floder flyder over med Tuborg-Øl, som skulde være deres altsammen, naar Kina var erobret. Derfor gik Japaneserne saa voldsomt paa! De vilde alle Mand drive Ølhaller i Tuborg, og Resten vilde bade sig i Ølfloderne fra Morgen til Aften. Naa, hvordan det gik, har vi jo læst i Bladene. Kineserne maatte betale Sagens Omkostninger og afstaa Korea, som jo ligger skraas for Malmø, efter hvad vores egne Kinesere sa'e, men Korenderne, eller hvad de hedder, vil nok ikke være Japanesere, og nu har de jo brændt Dronningen levendes, fordi der ikke er indført obligatorisk Ligbrænding, men til Tuborg naaede Japaneserne dog ikke dengang, og det var maaske meget heldigt for Generalerne, for ha'ede Soldaterne opdaget, at Tuborg ikke ligger i Kina, men ude paa Strandvejen, og ha'ede de smagt, at Indholdet i de kinesiske Floder ikke har mere fælles med Tuborg-Øl, end Grøftevand, saa vilde det være gaaet op for dem, at hvad Generalerne ha'ede fortalt, var Løgn altsammen, som Sofus Neumann si'er, naar han skriver Viser til Lærlingenes Fest, eller naar han opvarter med Missionspræken ved Søndagsoplæsningene, i Stedet for med humoristiske Foredrag. Men hvem der var glad for Tuborg-Øllets vidunderlige Virkninger baade paa Befolkningen og paa Soldater, det var begribeligvis den japanesiske Regering, og i sin Glæde besluttede den at vise Danmark en lille Opmærksomhed. Regeringen kastede op i sin Statskalender og læste der, at Baron Reedtz-Thott er Konseilspræsident i Danmark, og at Jesper Bahnson er kommanderende General lige fra Kastellet til Køge Aa og meget længere paa den anden Side, og forbi Tuborg og Charlottenlundfortet og Lyngby Kanalen paa den anden Side, og ved Hjælp af sin Krigsminister og sin Nellemann og nogle andre kloge Japanesere fik Kejseren af Japan snart regnet ud, at Reedtz-Thott og Bahnson maatte være de to mægtigste Mænd i hele det danske Rige. Var det ikke Thott, saa maatte det absolut være Bahnson, der bryggede alt det dejlige Tuborg-Øl, som havde i den Grad gjort Underværker, at Japaneserne kom til at gaa med en endnu større Pisk end Kineserne, og det var netop dette, der aldeles tog Pippet fra Kineserne, saa at de glemte at slaa igen. At nogen kunde ha'e en større Pisk end Kineserne, det ha'ede de aldrig troet. Saa opgav de Ævret, og lod Japaneserne hakke dem til Bollefars. Men den japanesiske Kejser sendte Bud efter sin Michelsen og bestilte en stor og en lille *Sol*, med Guld og Straaler, saa man faar ondt i Øjnene, bare for en Ordens Skyld, naturligvis, og Reedtz-Thott fik den store Sol, for Kejseren kunde tydelig mærke paa Navnet Thott, sa'e han, at Thott, maatte være den største, og at Jesper egenlig kun er en Drabant til Danmarks store Sol: Reedtz-Thott, hvorfor Bahnson maa nøjes med den lille Sol, som desværre er altfor lille til at stille hans Fæstning i en bedre Belysning. Men nu har min Sjæl Ro, for nu ved jeg, hvorfor Kineserne fik Prygl paa deres Rygstykker, og hvorfor Thott og Bahnson fik japanesiske Sole paa Brystet, — det var altsammen Tuborg-Øllets Skyld! Tak for Kaffe!

Snedig.

Faderen (hvis Kone har faaet Tvillinger): Peter, i Dag bliver Du hjemmme fra Skolen, og i Morgen siger Du til Læreren, at Du har faaet to smaa Brødre!

Peter: Skal jeg ikke hellere sige, at jeg kun har faaet *én* Broder? Saa kunde jeg jo i næste Uge ogsaa blive en Dag hjemme for den *anden!*

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Ministeriet Bourgeois gør rent i Panamastalden.

Nr. 50.

Revyen

Søndag d. 15. December 1895.

— Fa'er, skal vi saa spadsere en Tur?
— Ja, naar jeg har sovet til Middag.
— Hvor længe sover Du?
— Til jeg har læst Aviser.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Komme hvo som komme kan.

Vores Folketing har ha't
travlt i sidste Uge,
en Ulykkes lang Debat
monne Tiden sluge.
Bojsen talte meget bredt.
Bramsen snærrede saa vredt,
at selv hans Minister
fandt ham altfor bister.

Fred'riksberg til Valg skal ud,
og *P. G. C. Jensen*
maatte sjokke med ved Gud,
det gaar over Grænsen.
Femten kommunale Mænd,
otte slaaes i Venstrespænd;
P. G. C. for silde
saa, han blev den lille.

Kauffmann, Berlingsk Journalist,
lod sig engagere
ved To-Øren, det var trist,
Pressesag med mere.
Før i et Regeringsblad
med Moral og Gud ved hvad,
nu i *Klaras* Sprøjte,
om i Lasten føjte.

Adelsmand, en Helt ved Sold,
fuldblods, ja jeg siger
Kongeblod, en *Danneskjold*,
Ven af Vin og Piger,
gaar af Verden med et Knald,
Adelsslægten staar for Fald;
Borgerblodet skulde
blandes med det fulde.

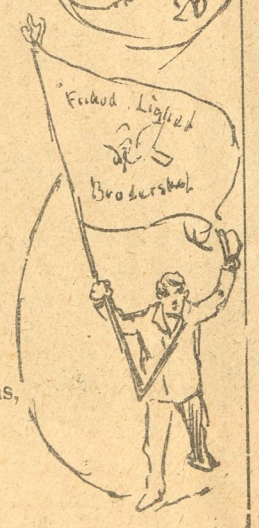

Dèrud, hvor der forhen stod
Køkkenurters Mængde,
Roer, Kaal og Gulerod,
Proletarer trængte.
Stakket var kun Hartkorns Dans,
Sundby gik til Valg med Glans
under røden Fane,
det er Smaafolks Vane.

I Ventesalen.

Nutids Roman i mange Kapitler.

Forord.

Paa en af Væggene i en Ventesal for Sporvognspassagerer læstes forleden en rørende lille Kærlighedshistorie, der i al sin Kortfattethed er mere indholdsrig end mange tykke Bind. Vore Læsere vil uden Tvivl paaskønne, at vi giver dem Lejlighed til at gøre dem bekendte med dette nøjagtig gengivne Billede af et elskende Pars virkelige Oplevelser.

„I Ventesalen" er en overordenlig original Fortælling. Den har kun det tilfælles med andre Romaner, at den begynder med

I. Kapitel.

Mandshaand: Blonde Skønne! Naar kan jeg gense Dem?

Kvindehaand: Lørdag Aften Kl. 6.

Han: Jeg er lykkelig. Er det sikkert at De kommer.

Hun: Det er tydeligt!

II. Kapitel.

Han: Det var herligt! Kun Skade, at De saa sjældent har Tid! Tør jeg skrive? Hvilken Adresse?

Hun: Tonietta, poste restante, Østerbro.

Han: De er en Engel! Brev afsendt. Bare det var Lørdag hver Dag.

III. Kapitel.

Han: Svar modtaget. De gør mig lykkelig. Jeg elsker Dig!

Hun (med rystende Skrift): Jeg elsker ogsaa Dig!

IV. Kapitel.

Han: Hvorfor kom Du ikke? Svar straks!

Hun: Jeg maatte spadsere en Tur med min Tante.

Han: Naar det bare ikke var en Tante med Overskæg og Slæbesabel!

Hun: Hvorfor tror Du straks det? Vi mødes bestemt Lørdag.

V. Kapitel.

Han: Troløse! Igen ventet forgæves!

Han (igen): Ikke engang en Undskyldning. Du Falske . . . . .

Han (stadigvæk): Endnu bestandig denne hjærteløse Tavshed. Jeg hader Dem!

VI. Kapitel.

Hun: Vær ikke vred, det kan ikke . . . . Jeg har — forlovet mig!

Han: Den Stakkel! Jeg har aldrig elsket Dem.

Skanker og Skoser.

A. Hvorfor mon „Asfalten" har antaget Viggo Schiwe til Medarbejder?

B. Aa! formodentlig fordi Redaktionen gerne vil have nogle Æble-„Schiwe'"r til Julen.

* * *

„Asfalten" har anskaffet sig en stor „Schiwe" for andres Vid. Gud véd, om det ikke er lidt uforsigtigt.

Et Rygte vil sige, at *Viggo Schiwe* er kommen i et „Frøchen-Kloster". „Ravnen" ønsker ham i saa Fald en god Fornøjelse.

Juleudstilling.

Vi tillader os at anbefale vor Juleudstilling, blandt hvis „gode Numre" særlig kan fremhæves:

„Arbejdervennen"; en Attrap i Form af en tykmavet Redaktør fra et Tøoresblad.

„Forlang altid" —, ogsaa en Attrap i Form af en Margarinebøtte. Indholdet af den er altfor overraskende til at vi her skal røbe det.

„Det unge Højre", en i høj Grad morsom Spraldemand.

Den døende Fægter, ogsaa en Attrap, der forestiller et vist kongetro Parti's dødelige Afgang.

Iøvrigt mange seværdige og morsomme Ting, der forhandles fra den bekendte Tiøres-Bazar i Rømersgade Nr 22. Hver Lørdag kommer ny Dessins.

Ærb.
„Ravnen".

Bramsen i Folkethinget har i den sidste Tid været saa ubehagelig, at han levende minder om det paa denne Aarstid ukendte Insekt — *Bremsen*.

Bliver han saaledes ved, maa han have en *Bremse* paa.

Et lille tydsk Blad søgte forleden at friske Abonnenterne ved at forsikre, at dets *Papir* er aldeles udmærket som Middel mod *kolde Fødder!* Man skal bare holde *to* Eksemplarer af Bladet, saa har man det ypperligste Materiale til at lave *Fodsaaler* af. — Hvad synes lille *Frederik* om den Idé?!

I Sydfrankrig er det lykkedes en Kaninopdrætter at gennemføre et oftere mislykkes Eksperiment, ved Krydsning af Harer med Kaniner at frembringe en ny Art, der kaldes *Leporider*. —

Frederik Hansen, som jo er svært med paa Kaninavlen herhjemme, har derimod ikke været heldig. Han vilde lave et nyt politisk Parti ved at krydse unge Højre-*Harer* med gamle reaktionære *Kaniner*, men de derved avlede Skabninger viste sig at være aldeles umulige Misfostre. De gik allesammen *i Hundene*. En naturlig Følge af, at Forsøgsobjekterne er *til Rotterne*.

Mod Jul.

Mel.: Lott ist todt.

Nu nærmer vi os svært mod Jul,
en Del den glade holder,
og mæt man spiser sig i Sul
og store Juleboller;
med alt Slags Stads er Træet smykt,
der synges og der danses.
Med „Glæd'lig Jul" bli'r Haanden trykt,
ja, Glædens Gud bekranses,
man hjælper smukt de Fattige og Smaa,
men efter Jul man atter ser dem sultende at gaa.

Naar Vint'ren kommer med sit Slud
og hundekolde Dage,
for Smaafolk ser det sørg'ligt ud,
ja, de har Grund til Klage.
Men mangen indbildsk Matador
dog glad sin Vin kan drikke,
skønt godt han véd hvor Nøden bor,
saa rører det ham ikke.
Dog Stop! ved Juletid han bli'er tøet op,
og varmt for Smaafolk banker Hjærtet i hans tykke Krop.

Og Juleaften danses smukt
om Træets grønne Grene,
og smukke Ord der bliver brugt
ved denne Fest alene.
Der tales om, at Kærlighed
man have skal til Næsten,
men denne Kærlighed, vi véd
er hurtigt glemt for Resten.
Den Kærlighed man saadan skal forstaa:
At efter Jul man atter kan sin stakkes Næste flaa.

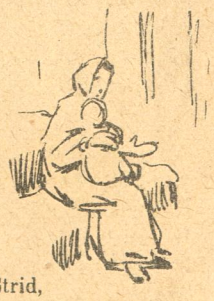

Nej, vær ej blød om Hjærtet blot
naar Julens Tid sig nærmer;
gør altid mod de Svage godt
og trofast dem beskærmer.
Naar Julens mange Lys er tændt,
det gør saa godt at vide,
i Kærlighed er Aaret endt
mod dem, som haardt maa lide;
ja, elsk Din Næste, hjælp ham i hans Strid,
saa fejrer vi med Glæde først den skønne Juletid.

Paa Trappen.

Han: Giv mig et Kys, Du Søde?
Hun: Undskyld. Jeg kan ikke *give* — hvad jeg ikke har *faaet!*

I Kupéen.

Studenten: Tør jeg spørge, hvorhen gælder Rejsen, lille Frøken?
Den unge Pige: Jeg skal til Svanekjær.
Studenten: Saa, til Svanekjær? Dèr har min Vugge staaet!
Jordemoderen: Aa, hold op med den, Hr. Petersen, Deres Mo'er ha'ede jo slet ingen Vugge, men maatte rede til Dem i en gammel Kuffert!

Forgyldt Elendighed.

(Sluttet.)

Hun blev meget forskrækket; det havde hun slet ikke tænkt paa, at hun skulde gense sine Forældre.

Hun besluttede sig til at rejse, men hun var bleg, meget bleg, da hun denne Gang gik Vejen fra Banestationen til sit Hjem.

Hun var bleven smukkere, men ganske anderledes end i Foraaret.

En brændende Glød straalede fra hendes Øjne, og det rosenrøde Skær paa hendes Kinder var vegen for Alabastets Farve.

Moderen lagde straks Mærke til denne Forandring.

Hendes stolte, smukke Datter var nu en anden og næsten frygtsomt var Kysset.

„Min stakkels Pige, Du har lidt meget, men vi er slemme Forældre, at vi lod Dig være uden Beskyttelse i den onde Verden."

Og hun stirrede paa sin Datters funklende Diamanter. Stenenes Straaler brændte den stakkels Gamle i Hjærtet.

Hun kunde ikke blive glad ved Datteren.

Ogsaa Faderen mærkede straks Forandringen, og da Gisela vilde kysse hans Haand, nægtede han hende det.

„Du er jo saa fin, at . . . at . . . jeg maa frygte for, at Du skammer Dig. Saa fin . . . saa stolt . . . og saa smuk . . . aa, altfor smuk!"

Og den stakkels gamle Fader skjulte sit Ansigt i Hænderne og græd den dybeste Smærtes bitre Taarer.

Hans Datter, hans uskyldige Engel fra svundne Dage var borte, borte for bestandig. Han saa' det paa de glimrende Diamanter, han saa' det paa hendes Øjne. paa Alt. Og Gisela stod mellem de hulkende Gamle, forfærdende bleg, med sænkede Blikke.

Hele Aftenen mælede Faderen ikke et Ord, men stirrede mørkt hen for sig. Moderens Sorg var hjærteskærende. Hun vilde smile, men Smilet druknede i Graad, hun kyssede Datterens Haar og bad om Velsignelse og Tilgivelse for sin vildfarne Datter.

Og langt ud paa Natten sad de Gamle igen ved Datterens Seng og græd stille.

Om Morgenen, medens de Gamle endnu sov, udmattede af Kummer, ilede Gisela til Banen uden at tage Afsked med Forældrene. Hun syntes, det var bedst saaledes.

Nogle Dage efter fik hun. omgiven af en Skare Tilbedere, et Brev fra Præsten derhjemme i Landsbyen Tørt, og kort meddelte han hende, at hendes Fader var død kort efter hendes Afrejse, og han havde ønsket, at man ikke skulde indbyde hans Datter til Begravelsen.

Hun tilkæmpede sig Fatning, ikke en Taare flød, ikke med en Lyd forraadte hun sin Smærte.

Hvad skulde det ogsaa nytte? Man havde dog troet, at hun indøvede en Rolle.

Efter tre Maaneders Forløb var Greven ruineret, og den skønne Gisela lod sig smilende gøre Kur til af Andre.

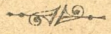

Trøst.

Duellanten: Det eneste, der foruroliger mig, er Tanken om min smukke, unge Brud. Hvis jeg falder . . . .

Sekundanten: Bare rolig, min Ven — saa gifter jeg hende!

Duse.

Mel.: Peder Schiøtt.

Ræk en hjælpsom Haand mig, Muse,
saa at jeg kan synge om
Fru Eleonora Duse,
der til Nordens Lande kom
for i Abrahams'es Skød,
at fortjene til sit Brød.

Hun en Landsmand er af Rossi
og har spillet sidst i Rom,
Bladene var li'esom tossi',
da det rygtedes, hun kom.
„Peter", „Jean" og „Robert" glad
tog sig straks et „Duse"bad.

Derpaa de i „Diplomaten"
trak, og gik til „d'Angleterre",
O! Signora, maa jeg ha' den
Ære —! — Nej, Du maa la' vær;
svarede Fru Duse da; —
vil Duse, Du piller a'.

Hun ej interviewes vilde,
skønt hun var et stort Geni,
men til Gengæld ku' hun spille,
saa det var urimeli';
særlig hendes Tonefald,
det var intet Tordenskrald.

Alle Folk var li'esom vilde,
naar hun sit: „Armando" sa'e;
der var Fløjtetoner milde,
der var hvad man skulde ha'e;
og saa klædte hun sig, den Smaa
kun i „Duse" Farver, — Aah!

Ja, det rigt'nok var en Lykke,
at vi Duse fik at se,
det var Abra'ms Mesterstykke,
og vi er takskyldi'e;
Duser i Dusinvis ej
møder man paa Sti og Vej.

Hvorledes der gøres godt.

Mel.: Min Laterna magica.

Milde Gaver deles om
paa saa mange Maader,
af de Lykkelige som
over Mønten raader.
Nu da Vinteren er mødt
bliver Hjærtet mildt og blødt,
dog gaar saadan Mildhed
sjælden af i Stilhed.

Mangen Pengematador
smaat til Pungen tager,
naar som Tak han kun faar Ord,
det ham ej behager,
men naar derimod han véd,
at hans Navn med Skrift saa fed
i Avisen kommer,
tømmes straks hans Lommer.

Tidt paa Cirkulære man
fine Navne finder,
Pengemænd og Folk af Stand,
Grever og Grevinder.
Som Indbydere de staar,
medens selv de let formaar,
hjælpe dem der trænge,
uden andres Penge.

Bal, Koncerter og Basar
laves for at vise,
at de Fattige man har
tænkt paa at bespise
Overskuddet allenfals.
tidt gaar i den gale Hals.
Dem der arrangerer
deraf profiterer.

Frelsens Hær, du milde Gud,
for en billig Penge
deler varme Retter ud,
reder bløde Senge
og Desserten, den er køn,
Salmesang og Aftenbøn. —
Her som Stodder gaar man;
— hisset Lønnen faar man.

Toøren.

Et lille Juleæventyr i Mangel af bedre.

Der laa en „Toøre“ i et Butiksvindu. En Politimand gik forbi og saa den.

„Ej se“, sagde han, „der ligger jo en „Toøre“, den maa vi have fat i.“

Saa gik han ind og købte den og tog den med hjem, hvor han tændte sin Pibe, tog sin Slobrok paa og satte sig til at læse i den, at sige, ikke i Slobrokken, men i „Toøren“.

„Hm, hm!“ sagde han, for han var en sædelig Mand. „Det maa jeg virkelig tale om med den Købmand, der har solgt mig Toøren. Welche Kauffmanner, der doch gives, sukkede han; thi han kunde tale Tysk.

Saa gik han op paa Raadhuset og iførte sig sin Dommerdragt og sendte Bud efter den Købmand, der havde solgt ham Toøren. Denne kom, at sige ikke Toøren, men Købmanden.

„God Dag, Hr. Dommer“, sagde han.

„God Dag“, svarede Dommeren, men ikke højt, for det vilde han ikke, for ikke at miste noget af sin Værdighed.

„De skal betale 100 Kroner eller puttes 14 Dage i Fængsel. Nu kan De selv vælge.“

„Jamen, hvad har jeg da gjort“, spurgte Købmanden.

„De har faaet Politiet til at rødme“, svarede Dommeren, „og det er en farlig Ting, for naar vi først begynder at rødme, saa ender det med, at vi rødmer over os selv, og den gaar aber ikke, min gode Kauffmann“.

„Nej, det kan jeg nok indsé“, svarede Købmanden og betalte uden at mukke de 100 Kroner.

Han syntes endda det var billigt, om han for den Pris kunde faa Politiet til at rødme over sig selv.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

En Bismarck Studie.

Faderen til den første tyske Undtagelseslov.

Nr. 51.

KLOVEN

Søndag d. 22. December 1895.

Svigermoderen: Hvad skal Din Søn være?
Svigersønnen: Han skal paa Kontoret hos Plattenberg & Co.
Svigerm.: Plattenberg & Co? Det Firma gaar jo snart Fallit!
Svigers.: Naa ja, hvad kan det skade, at han lærer det med?!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Landstingsherrerne de høje
kan ej *Kvindens Valgret* døje,
næppe faar de paa den Øje,
før de gi'er sig til at støje.
P. G. C., den Vigtigpraas,
lirer af en hel Del Vaas,
Lovforslaget gaar sin Kaas:
Bli'r smidt ud og Dør i Laas.

Hist i *Lyngby* Raffinade-
riets Folk er ikke glade,
tyske Folk har taget Stade,
Aktieherrer, lumske Rade,
pine ud det danske Land,
smide ud den danske Mand,
drive Folk til Nødens Rand,
her Revanche passe kan.

Aktie-Skotøjs-Kompagniet
ønsker nu at gi'e Partiet,
sidder toldbeskyttet i 'et,
og ku' de nu bli' befriet
for den Priskurant, ja vel,
sikke dog et Svineheld.
Told og Tryk og Mesterspræl,
saadan gør man Ret og Skel.

Fred'riksberg til Valg skal drage,
der er ingen Grund til Klage,
Højre maa Affære tage,
saadan skjult og lidt tilbage,
har en Omnibussemand.
Aktie-*Heide* hedder han;
men vi sejre maa og kan,
naar vi blot os strænger an.

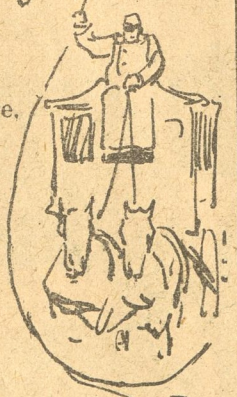

Skal Du *Fedt* paa Brødet smøre,
skulde Du det ikke gøre,
før Du haver faa't at høre,
hvad man her kan sammen røre.
Tænk Jer blot Tuberkelsvin
er end Fedtekrukken fin,
næsten fælere end hin
Otto Mønsteds Margarin.

Vor By.

Mel.: Du er rig, du er dejlig.

Du er rig, Du er dejlig vor By,
og herhjemme slet ingen maa sulte,
her bli'r ingen af Nøden forfulgte,
ja, med Glæde Du prises paa ny.
Du har Plads til enhver Proletar,
Ømt de skærmes i Vinterens Kulde,
:,: bli'r de afkræftet saa er de fulde,
det er gærne Rigmændenes Svar. :,:

Ja, vor By, Du er dejlig som faa,
lige dejlig ved Vinter og Sommer,
hvis fra Udlandet hertil man kommer,
større Skønhed man dog aldrig saa.
Her er luftigt og godt — her er Plads,
stedse fremmede til os vi vinker,
:,: La'gaardsaaen saa hyggeligt stinker,
og saa Gadernes smukke Morads. :,:

Julefremmede har vi *en Masse*,
og omkring de i Sølen nu vader,
København har dog renlige Gader,
og til Snavs er der slet ikke Plads.
Her er godt, ja det er sagt saa tit,
Byens Børn de har nok at fortjene;
:,: Men vil noget andet de mene,
bliver roligt paa Gaden de smidt. :,:

Og vi har saadant flinkt Politi,
nær ved Farvergade, Stationen,
og human er nok stadigvæk Tonen,
dog man stræng er mod alt Griseri.
Ja vort Politi er en Pryd,
over os majestætisk det troner;
:,: Herregud, er der end nogle Joner,
disse faa vil ej skade vor Dyd. :,:

Ja vor By, lovet være Dit Navn,
Du bli'r elsket i Fattigmands Rønne,
som i Bygninger straalende skønne,
og dit Ry det er stort, København.
Vær da hilset her i vort Blad,
dog vi haaber at bedre Du bliver.
:,: Du er god, naar Du dertil det driver,
ikke En mere trygler om Mad. :,:

Julestemning.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Luften taaget, tung og diset
Gaden nederdrægtig griset,
Folk dog tripper om i Sølet
skønt de fleste er forkølet,
hoster, nyser med Gevalt,
Influenza bli'er det kaldt;
den som en ubuden Gæst
kommer til vor Julefest.

Damerne har travlt, de kigger
paa de straalende Butiker;
rundt fra Per til Povl de løber,
kigger blot, men intet køber.
Kræmmeren i sløjt Humør
trevent bag sit Øre klør,
han Forretning gøre skal,
Vekslerne staar snart for Fald.

Øksehug i Skoven mælder,
at man unge Grantræer fælder,
ind til Byen skal de sendes
og naar Julelyset tændes,
straaler det i al sin Glans,
og med Sang og lystig Dans
tripper rundt om Træet saa
Fatter, Mutter med de Smaa.

Rundt omkring paa Landet høres
Skrig af Gæssene, som føres
til Skafottet for at bløde;
de med deres Hals maa bøde
for at sælges efter Vægt
og til Juleaften stegt,
saadan Gaas med Svedsker i,
det er noget Folk kan li'.

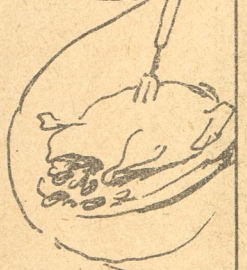

Fatters Pengepung bli'er mager
ved de mange Julesager.
Mutter ham gevaldig plukker
og det nytter ej han mukker.
Julen, den er meget rar,
blot man nok af Penge har:
ved et velfyldt Sulefad
kan man fejre Julen glad.

Hurtig Hjælp.

Tragikomedie i 1 Akt.

Handlingen foregaar i Nutiden.

Personerne: Formanden i en Centralkomité.
39 andre Bestyrelsesmedlemmer i denne.

Formanden:

Som De, mine Herrer, véd, har der for nogen Tid siden været Stormflod i Forbindelse med Oversvømmelse i det nordvestlige Jylland.

De 39:

Ja, det véd vi

Formanden:

Vi véd det; — ja, men kun ad ganske privat Vej. Officielt er vi ikke bleven underrettet derom.

De 39:

Nej, officielt véd vi ingen Ting.

Formanden:

Hvorfra skulde vi vide noget derom. Har de Skadelidte i tilbørlig Form og paa Stempelpapir henvendt sig til os? Nej! Ganske vist har der staaet en hel Del derom i Bladene, men skal vi, maa jeg spørge, bryde os om Bladene?

De 39 (enstemmigt):

Nej! nej!

Formanden:

Nej, det mener jeg ogsaa. Ingen er villigere til at hjælpe end os, det véd de Herrer. Det er jo nemlig ikke vore egne Penge, det gaar ud over.

De 39:

Nej, Gud ske Lov!

Formanden:

Men for at vi skal træde hjælpende til maa de Skadelidte sandelig komme til os, hver for sig og med behørige Attester fra Degn og Præst om kristelig Vandel etcetera. Nogen Fornøjelse skal man da have af Forvaltningen af Publikums Penge.

De 39:

Ja, det er vist, det skal man.

Formanden:

Godt! Saa lader vi foreløbig som ingen Ting. Penge er saamæn altfor rare at have at disponere over, til at man saadan skal smide dem ud af Vinduet, før man er tvunget dertil.

De 39:

Det er hørt!

Formanden:

Og skal vi saa ikke gaa over til andet Punkt paa Dagsordenen; der staar dækket til os inde i Stuen ved Siden af. Denne Vej, mine Herrer!

(Stærke Bravo fra de 39 Tæppet falder.)

Efter Bogstaven.

Han: De har nylig kastet en Flaske Olie eller saadan noget Tøjeri ud af Vinduet og dermed spoleret min Frakke, — jeg fordrer Erstatning!

Hun: De har fuldstændig Ret, min Herre, men behag at henvende Dem til dette Blads Redaktion, som anbefaler Abonnenterne trøstig at kaste alle saakaldte mirakelgørende Essenser ud af Vinduet.

Juleglæde.

— Sig mig engang, Lise, hvormed kan jeg berede Frøkenen en lille Overraskelse?

— Naar De kort før Jul skriver, at De pludselig har maattet rejse bort fra Byen, saa bliver hun saamæn tilstrækkelig overrasket.

Nogle Sententser til Juletræet.

(Med en Sprællemand.)

Han spræller op, er fro og glad,
han savner nemlig aldrig Mad,
som Gadens sultne Unger;
Gud véd, om han var nær saa fro,
om han saa lystig til Dig lo,
hvis han, som de, led Hunger.

(Med en Pose Godter.)

Spis de Godter, som Du faar,
og vær glad, Du Lille,
at ej med en Skorpe haard
Du din Sult skal stille.

(Med en Bliksabel.)

Sving Sablen saa, at den bider,
vi lever i Sabeltider,
og som de Gamle sjunge
bør kviddre jo de unge.

(Med en Tromme.)

Slaa paa Din Tromme, saa man kan det høre,
at Du, min Gut, kan Trommestikken føre;
og revner Skindet, medens Hvirvler brager,
saa er det jo kun Skindet, der bedrager.

(Med en Dukke.)

Klæd Din Dukke smukt, klæd den, saa det kan forslaa
i de dyre, fine, varme, gode Klæder;
ej det angaar Dig, at i saa mangen fattig Vraa
Børn, der mangler Klæ'er, af Kulde græder.

Da Kejser Vilhelm for kort Tid siden var i Breslau for at udhvile sig en Stund blandt sine Kyradserofficerer efter sin „anstrængende, arbejdsrige Virksomhed", deltog han i et Festmaaltid, under hvilket han holdt en af sine bekendte Taler mod Socialdemokratiet. Det er dog ikke Talen, vi her vil omtale, men derimod Menuen. Efter at Oksehalesuppen og Forellerne var sat til Livs serveredes der en tredie Ret, der bærer det mærkværdige Navn *„Schlesisk Himmerige"*. Da Menuen ikke nærmere angiver hvorledes denne Ret er sammensat, tillader vi os den Formodning, at „Schlesisk Himmerige" er de schlesiske Væveres Yndlings- og tillige eneste Spise; *Kartofler uden Salt.*

Fire Knægte.

Mel.: Tordenskjold han var polisk.

Fire Knægte maa der til
for at danne Kortenspil. —
„Unge Højre", som man sér,
kom til „Kort" paa den Manér.

Asger Karstensen sa': „Hør,
vi bekende maa Kulør,
spille Skidtmads kan ej gaa,
noget maa vi hitte paa.

Unge Højre laved' han,
stilled' sig som første Mand.
Han har Hjærte; med Respekt,
han er ret en *Hjærter-Knægt.*

Hr. Vermehren Møde holdt,
hvor han sa'e de Ord saa stolt:
Venner, I ej stemme paa
følgende Partier maa.

Det som bli'r repræsenter't
af Hr. Munck er rent forkert,
Maler Jensens gaar ej an,
Salomons er ligedan.

Mandens Hjærne er jo mør,
som en Rude er den skør.
Jeg vil, selv om det er frækt,
kalde ham for *Ruder-Knægt.*

Lille Fred'rik, vild Krabat,
kendt som Dumpekandidat;
efter flere Klø han klør,
for *Klør-Knægt* han kaldes bør.

Fjerde Knægt jeg nævner Jer,
det Johannes Hansen er,
ham der galt i Byen gik
for den lille Frederik.

Han til Bresemann blev sendt,
men det nær var grusomt endt,
dèr han blev en Bydreng va'er,
det Johannes skræmmet har.

Ynkeligt den Kryster be'r,
send mig derhen aldrig mer',
spar mig! Spar mig, Frederik! —
Titelen *Spar-Knægt* han fik.

Nu kan Højres Politik
til enhver Tid holde Stik,
med en saa fortrinlig Trumf
fejres kan en stolt Triumf.

Kaffesladder.

Fru Skade: Er det nu ikke gruligt at tænke sig, min Kære, med denne hersens Englænder ovre i London, som har 7 Koner og 22 Børn, og hvor det kunde ligne Skade! Ja, det kan ikke nytte, at De holder med ham, for det maa jeg jo bedre vide, og jeg tør næsten ta'e Gift paa, at han har noget Fjamseri for ude omkring, men det vil jeg nu ikke, for det vilde glæde ham alt for meget, hvis jeg gik hen og kreperede i en Gesvindighed, og den Fornøjelse under jeg ham ikke; men jeg sætter nu bare, at Skade virkelig ha'ede saadan en seks Koner foruden mig — Børn tror jeg nu ikke han har, for han har aldrig ha't nogen før! — hva' kunde det saa hjælpe at dømme ham i Tugthuset lisom Englænderen? Han vilde jo bare sidde derinde og grine sig ihjæl af vos alle syv og være fri for det hele, lisom Udenrigsministeriet, der har faaet Rettens Attest for, at det ikke kan dømmes for Injurier. Næ, maatte jeg raade, saa skulde Mossjø Skade dømmes til at leve sammen med alle sine syv Koner paa Livstid, og De kan være stødt paa, min Kære, at jeg skulde gøre mit til at forsøde ham Tilværelsen! Naada! Jeg er vis paa, at inden et Aar var gaaet, saa fik Pontoppidan ham under Behandling for monumentalt Vanvid, som jo osse den berømte Linedanser Blondin maa ha'e en Gren a', siden han oppe i Halvfjerserne er gaaet hen og har giftet sig med en ung Pige paa tyve. Det bli'er vist alligevel det mest halsbrækkende Vovestykke han endnu har indladt sig paa, og slap han fra at dumpe i Niagara Vandfad — faldet, vilde jeg si'e, saa ender dette hersens Giftermaal nok med en vældig Vandgang, lisom Hindenburgs Foredrag for de smaa og faa Konservative om at dreje Halsen om paa Pressefriheden, og jeg forstaar saa godt, at Redaktør Carstensen kunde fuldt ud slutte sig til Hindenburg, for naar man er naaet saa vidt som Carstensen, at ingen Mennesker aner, endsige læser Ens Blad, saa er der jo kun èn Maade at holde Liv i „Dagens Nyheder" paa, og det er ved at mase alle de andre Blade; men nu véd Journalistforeningen, hvad den kan vente af sin Formand. En Dag gaar han i *Sværte*gade ud og — slaar ihjæl, som Drachmann siger i sine Pist Valde!-Sange, eller hvad de hedder, men det kan jo osse være, at Carstensen ender som Plakatsmører for Etatsraaden, naar det nu bli'er moderne med disse hersens nye franske Plakater med Portræter af berømte Damer, som skal være ganske voldsomme til at trække — gøre Reklame med, mener jeg. Ja, Plakater det er no'et der, gør sig nu for Tiden. Folk samler paa Plakater lisom paa Frimærker og Glansbilleder og Fotografier og Laanesedler og Avtografer, og der skal navnlig være en Vinhandler Plum, hvis Lokaler er lisaa plakatfulde, som hans Gæster og Kunder bør være, naar han rigtig skal ha'e Glæde af dem. Men kan De nu regne ud, min Kære, hvordan det hænger sammen med Indskriften paa det nye Raadhus, som skal staa over Hovedindgangen? Se, først kom Skade hjem og sa'e, at Heiberg ha'ede sagt, at Bager Marstrand ha'ede sagt ved Tscherningfesten at Indskriften skal være Saaby som Borger; men Skade si'er, at Saaby har aldrig i sine Dage været Borger, men Livjæger; men saa Dagen efter blev det rettet i „Politiken" til: „Saa er By som Borger", hvad der vel skal si'e saa meget som, at saadan er en By, som borger eller ta'r paa Klods for at klare Udgifterne til den kommunale Husholdning, hvad jeg nu ikke synes, at man saadan skulde fortælle Alverden, for det styrker ikke Krediten. Man skulde meget hellere ha'e beholdt de gyldne Ord, som staar paa det gamle Daad- og Romhus: *Med Lov skal man Land bygge* — men det er maaske ikke tidssvarende! Tak for Kaffe!

Astronomiske Betragtninger.

Jokumsen: Jeg kan egentlig ikke begribe, hvad vi skal med den Maane, den er aldeles overflødig; det er jo ikke andet end en gammel udbrændt Planet. Ingen Ting kan trives paa den, ingen Mennesker, ikke et Dyr, ikke et Straa, alt er dødt.

Mikkelsen: Jamen, saa vil vi ikke ha'e 'en!

Jokumsen: Det er ogsaa min Mening. Men hvor skal vi gøre a' 'en?!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Et Mord.

Et Mindeblad om Landstingets Møde angaaende Kvindernes kommunale Valgret.

Nr. 52.

Søndag d. 29. December 189

Bekræftelse.

Grev Donnerskjold: Hans, i Dag har jeg en Fornemmelse, som om jeg er en komplet Idiot!

Tjeneren: Ja, det ser Hr. Greven ogsaa ud til.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Højt fra Træets grønne Top.

Sundby har en Højreklat,
knapt nok til en Liste,
Helmig ej betaler Skat,
hvad dog ingen vidste.
Otte Stemmer, tænk, i alt
paa hans Højreliste faldt;
Ferslew gal i Krukken
blev dog Julebukken.

Asmussen, De kender ham,
hist paa Fred'riksberre,
blive skal med *Schmock* og *Ramm*,
Ramm, den Storesherre;
men vi skal nok ramme dem,
næste Uge bli'r den slem,
Krig og Borgerfejde,
væk med *Aktie-Heide!*

Cleveland, den lumske Rad,
har nok yppet Trætten,
gamle Fyr, hør véd Du hvad,
gaa til Voldgiftsretten,
eller *Salisbur'*, den Tamp,
udæsk til en Boksekamp,
højst en blodig Snude,
saa er Krigen ude.

„Ravnen" holdt et Juletræ,
indbød smaa og store,
Frederik, det lille Fæ,
skulde ret sig more,
væltede en Flaske Blæk,
fik en lille Omgang Smæk,
saadan slemme Drenge
dertil nok kan trænge.

Tiden snart det gamle Aar
vil til Glemsel hente,
„Ravnen" ønsker bedre Kaar,
Venner og Bekendte,
lover at ta' fat med Kraft,
Kloen fast om Penneskaft,
kæmpe for de Svage
alle sine Dage.

Ved Aarskiftet.

Mel.: At køre Vatten.

Vi snart har slut paa det gamle Aar
og fremad mod et nyt vi skrider.
Skaal! Brødre da, lad os ta' en Taar
med Tro paa lykkelige Tider!
Det Aar, som svandt, det var jo meget bra',
thi flere Sejrsslag vi kunde sla'.
skønt Højre flot
dog løj saa godt,
jeg véd s'gu ikke hvor det gider.

April den bragte os en dejlig Dag,
da mange Samfundsstøtter dumped'.
Ja! nogle med et eftertryk'ligt Brag
og Fred'rik hjemad flov nok humped'.
Han var saa vis paa, at han Sejren fik,
men skidt som altid Frederik det gik.
Mon nu den Smaa
kan ret forstaa,
at ind til intet han er skrumpet.

Et rigtigt demokratisk Sogneraad
fornyligt blev paa Ama'er dannet,
for Højre Tiden er nok kun til Graad,
med Glæde Sorgen ej er blandet.
Dets Mænd bli'r vraget overalt — ti vi
for Stagnation maa helst os bede fri.
Og helst vi ser
Ret for Enhver,
og Lys vi fordrer over Landet.

Saa lad os haabe det nye Aar
saa godt maa blive som det gamle.
Vi frem mod Maalet bestandig gaar,
og Raaddenskab skal sammen ramle.
Vort Højre er snart ved total Forlis,
og Fredrik skri'er om Hjælp i sin Avis.
Med Stolthed frem!
lys Højre hjem!
Lad Enighed os altid samle.

Et Ord af Dumas.

En af nylig afdøde Aleksander Dumas' Venner sagde engang til ham: „Har det aldrig været Dem paafaldende, at man ikke kan bringe en Dumrian til at indsé, at han er en Dumrian?"

Dumas: „Men Kære, i det Øjeblik, da han kunde indsé det, var han jo ikke mere en Dumrian."

Ved Aarskiftet.

Mel.: Se til Mollberg, Dansemester.

Det mod Aarets Slutning lakker,
langt er ej tilbage.
„Gamle Aar“ sin Kuffert pakker,
deri gør han Ret.
Vi med denne kære Gamle
pænt vil Afsked tage
og af kære Minder samle
ham en smuk Buket.
Om alt ej gik
saa ganske som det kunde,
var det vi fik
dog saadan nogenlunde,
Livets Gang sig snurrigt vender,
det vi fuldtud kender;
halvt med surt og halvt med sødt,
ej alt er lyserødt.

Glad det gamle Aar vi takker
paa Partiets Vegne,
niende April var vakker,
vi med Stolthed vandt.
Mænd, som for vor Sag vil tale,
Mænd af vore egne,
fik vi ind i Thingets Sale,
det gik brilliant.
Højre fik Ris,
saa de det kunde mærke,
de fik Bevis
for at vi er de stærke;
lille Fred'rik gaar og brøler,
thi endnu han føler
i sin Gump, den lille Stump,
det skrækkelige Dump.

Fremgang spores alle Vegne
for os brave Røde,
rundt fra alle Landets Egne
har vi Tilgang set;
derfor vi det nye Aar med
Glæde ser i Møde,
thi vi véd jo, at vi staar med
stor Majoritet.
Held for enhver,
det skal vort Ønske være,
men dog især
for alle vore kære
Abonnenter, smaa som store,
hvem vort Skæmt kan more.
Lykke for det nye Aar
enhver af dem vi spaar!

Efter Jagten.

Fruen: Naa, har Du skudt noget?

Grossereren (sagte): Ja—a!

Fruen: Du har vel straks ladet det bringe ud i Køkkenet?

Gross. (sukkende): Næ, til *Hospitalet!*

Misforstaaelse.

Assessoren: Hør nu, Mikkelsen, det interesserer Retten at vide, hvor De spiste til Middag den Dag, De blev anholdt?

Tiltalte (klapper sig paa Maven): Ah, det ku' De li'e, hva' Hr. Assessor!

Fra Gaden.

— Naa, saa Din Kæreste er bleven Dig utro?
— Ja, tænk bare!
— Hvad er han?
— Sporvognskonduktør.
— Naa—aa, ja saa er han jo vant til at skifte.

I Haven.

Baronessen: Men — hvilken Skandale! Du kysser jo Guvernanten!

Baronen: Ja, ser Du — hun var besvimet, og derfor anstillede jeg Genoplivelsesforsøg!

Det kommer i det menneskelige Liv ikke an paa, hvormed, men hvorledes man handler.

Store Aander bliver først udødelige naar de er døde.

Jo mere Mennesket lægger Mærke til Andres Fejl, desto mindre lærer han sine egne at kende.

Hos Skræderen.

Baronen: Vis mig *det* mest *forbløffende* De har paa Lager!

Skræderen: Saa gærne, Hr. Baron, jeg skal straks — bringe Deres *Regning!*

Viften er den stumme og dog den mest veltalende Øienstjerne.

I Storm.

Kaptejnen: Hvis Stormen varer saadan ved, Deres Velærværdighed, saa er vi om ti Minutter i Himlen!

Præsten: Gud bevare os for det!

I Klemme.

Bonden: Av! av! Ded gør Katten ryv me' ondt, Konduktør!

Konduktøren: Det véd jeg s'gu nok. Hvis det gjorde *godt,* saa fik Du jo aldrig Labben væk, Mads Persen.

En af de Mange.

En Historie fra min Studentertid. Af *Dr. B* . . . . . .

Vi havde studeret sammen paa Universitetet, han og jeg. Vi var livsglade unge Mennesker der nød Friheden i fulde Drag. Men han drev det næsten for broget. Ofte rystede mine Venner og jeg paa Hovedet over hans altfor gale Streger. Selvfølgelig havde han et udstrakt Kvindebekendtskab. Han havde lejet sig et, som vi kaldte det, „uindtageligt" Hummer, og man kunde komme til ham om Morgenen, eller hvad Tid paa Dagen man vilde, man traf ham aldrig alene. Man kunde være sikker paa at træffe en eller anden af Byens Skønne eller mindre Skønne hos ham. I dette Punkt var han ligesom en Sommerfugl, der flagrede fra Blomst til Blomst. Afveksling, plejede han at sige, er den største Ynde.

Intet Under, at han ved dette Liv forsømte sine Studier og brugte mere end han burde. Han var født og opdragen paa Landet, og hans Onkel betalte Udgifterne ved hans Studium. Intelligent som han var gjaldt han allerede i Landsbyskolen for et Vidunder, som et Slags højere Væsen, og Onkelen besluttede, som sagt, at opmuntre hans Talent. Legemlig var han en Pryd for sit Køn, høj og slank, smidig i alle sine Bevægelser, med aandrig, høj Pande og lynende Øjne . . . . Intet Under, at saa at sige ingen Pige kunde modstaa ham, men lod sig bedaare af hans smukke, besnærende Organ.

Han vilde være Læge, man han var paa bedste Vej til at blive et forfaldent Subjekt. Sine Eksamener kunde han ikke tage i rette Tid fordi han stadig forsømte at læse. Men han kendte ikke til Skrupler. Det klarer sig nok alt sammen, plejede han at sige, naar vi udtrykte vor Bekymring for ham.

Men det kom anderledes. En mørk regnfuld Oktobereftermiddag, jeg husker det endnu som om det var i Dag, kom han pludselig styrtende ind i mit Værelse. Jeg saa straks, at der maatte være sket noget overordenligt. „Min Onkel er død af et Slagtilfælde, jeg maa straks rejse til Begravelsen," udbrød han, næsten aandeløs. Jeg vidste hvilke Følger det kunde have for ham og søgte at dæmpe hans Bevægelse, idet jeg trøstede ham med, at hans Onkel sikkert havde udsat en Sum for ham til Fortsættelse af hans Studier.

Den næste Dag rejste han. Fire Dage efter kom han tilbage. Hans Onkel var død, uden at efterlade ham en Øre, Arvingerne havde vist ham Døren, han var uden Eksistensmidler. Han havde nu ingen mere undtagen os Venner, der vilde røre saa meget som en Finger for ham.

Men hvad jeg og Vennerne havde strakte kun lige til vort eget Behov; vi kunde ikke tilsige ham noget bestemt, og han erklærede desuden, at han ikke vilde modtage noget af os.

Henvist til sig selv viste det sig nu, at han allerede var saa forfalden, at han ikke turde tænke paa ved Undervisningstimer at skaffe sig Midler til at fortsætte sit Studium.

Vi raadede ham til at slaa ind paa en anden Virksomhed; han skulde søge Ansættelse ved Jærnbanen eller ved Postvæsenet, der vilde han hurtig finde sit Udkomme. Men disse Forslag afslog han rent ud med barske Ord.

I de Dage begyndte han at hade Menneskene; han bildte sig ind at nære et frygteligt Had til hele Menneskeheden, disse elendige Kreaturer, som han plejede at udtrykke sig, og han kunde ikke indse, at han selv havde den største Skyld i sin Skæbne. Det var nærved at komme til et Brud mellem ham og os. Vi led dengang alle ved at se vor tidligere saa afholdte Vens forandrede Væsen.

Da skete der noget uventet. Han viste os en Dag et Brev fra Præsten i hans Fødeby. Præsten meddelte, at vor Ven igen vilde komme til at nyde Godt af den Understøttelse, hans Onkel havde ydet ham, paa den Betingelse, at han gav sig i Færd med at studere Teologi. De filosofiske Fag, han som Midiciner havde dyrket, vilde jo blive regnet ham til Gode, og saaledes kunde han jo ved Flid og Udholdenhed være færdig i Lobet af et Par Aar. Han skulde ikke forsømme denne Lejlighed. Med sin Begavelse kunde han blive et nyttigt Medlem af Kirken.

(Sluttes.)

Nytaar.

Det gamle nu atter er sket
for Ækvator saavel som for Polen,
at Jorden, den kære Planet,
har drejet sig en Gang om Solen.

Det kalder man her for et Aar,
den Svingning tilbage til Pletten,
og naar saadan et halvt hundred' gaar,
saa er vi lidt gamle i Hætten.

Planeten den ænser det ej;
den Vane Kolossen har faaet
at styre den selv samme Vej,
og godt at vi nu kan forstaa 'et.

Dèn passer bare sin Sol,
— for det er jo hele dens Gøren —
trods hver en kinesisk Pistol
og Skaaler og Potter paa Døren.

Kil paa, gamle Jord, mod dit Maal,
vi véd Du bevæger Dig sikkert,
og derfor vi drikker din Skaal
og retter mod Maalet vor Kikkert.

Paa Gaden.

Professor Glemsomsen: Jeg kan ikke begribe det, Doktor, men i Dag halter jeg i et væk. Det er vist en Seneforstrækning.

Lægen: Jamen, Professor, De gaar jo ogsaa med den ene Fod paa Fortovet og med den anden i Rendestenen.

Gartner Christiansens Vise.

Mel.: Min Amanda var fra Kærteminde.

Jeg var Gartner, og jeg dyrked Roser
og Kartofler for en Herremand,
jeg forstod at gøre grønne Hoser
blandt Baroner og blandt Folk af Stand,
hellig var jeg som den bare Fanden,
jeg var Præsteskabets fuldtro Ven,
skal man færdes iblandt Adelsstanden,
maa man hykle li'saa godt som den.

Jeg var hæderlig i Folkets Mening,
iblandt Bønder stod jeg meget højt,
Formand blev jeg i Landboernes Forening
og brugte Pengene til sidste Døjt.
Skal man flotte sig imellem Grever
og være Ven med Baron Dit og Dat,
saa kan enhver forstaa, at ej man lever
af bare Vand og Brød, som Smedens Kat.

Jeg havde stor Passion for smukke Piger
og fik Arvinger i Massevis,
der er rigt'nok ogsaa dem der siger,
at jeg tog Koner til forhøjet Pris.
ti Kroner gav jeg for en Dag i Haven,
naar de forstod at tage imod Spøg.
men hvis de sa'e Nej, saa blev jeg gnaven,
og saa fik de sgu' bare Lamperøg.

Ak, nu er de skønne Dage fløjne.
jeg blev fældet af en Bondeknold,
som der ikke vilde tro paa Løgne,
men holdt en nederdrægtig skarp Kontrol.
Han vendte Kassen om paa alle Kanter,
for han var nemlig en Slags Revisor,
men han fandt ikke Skygge af Kontanter
og af Værdipapirer ikke Spor.

Naa, saa begyndte jeg jo straks at hyle,
jeg sang Salmer flere Døgn i Træk,
men da jeg ikke kunde skaffe Syle,
blev jeg fra Formandspladsen jaget væk.
Ak, der mangled' flere Tusind Kroner,
— hvem kan ikke komme galt af Sted; —
hvor var nu de Grever og Baroner,
som jeg før var fine Venner med.

Hvad skal en fattig Spurv imellem Traner,
det var den hele Aarsag til min Nød,
jeg havde faaet nogle flotte Vaner,
og det var Grunden til, jeg stjal og snød.
Jeg er styrtet ned fra Lykkens Tinde,
som „Grevens Ven" den inte mere skær,
men kan jeg ingen anden Udvej finde,
saa kan jeg sagtens blive Missionær.

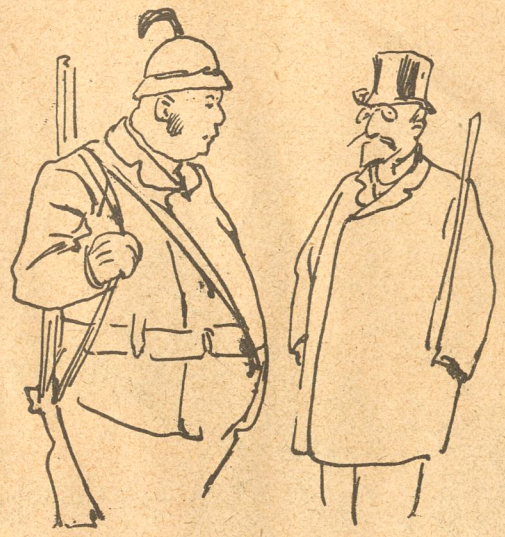

Misforstaaelse.

— Lad De hellere være med at gaa paa Jagt. De skyder jo aldrig en eneste Hare!

— Det er bare for Motionens Skyld!

— Tror De da, at Harerne maugler Motion!

Natscene.

Tjeneren (til en Betjent): Kan De sige mig om Grossereren endnu sidder paa Vinkælderen?

Betjenten: Næ — han *er* dinglet hjem efter.

Formildende.

Assessoren: Hvor kunde det falde Dem ind, at kalde Klageren en Stud?

Indstævnte: Undskyld, Hr. Assessor, men jeg tilføjede udtrykkelig: Med *blaat* Stempel!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Socialdemokratiets Nytaarshilsen til 1896.

Den kommunale Sejr paa Amager.

En stille Time.

Aftenstemning i det danske Folketing.
Finansudvalgets Ordfører taler.

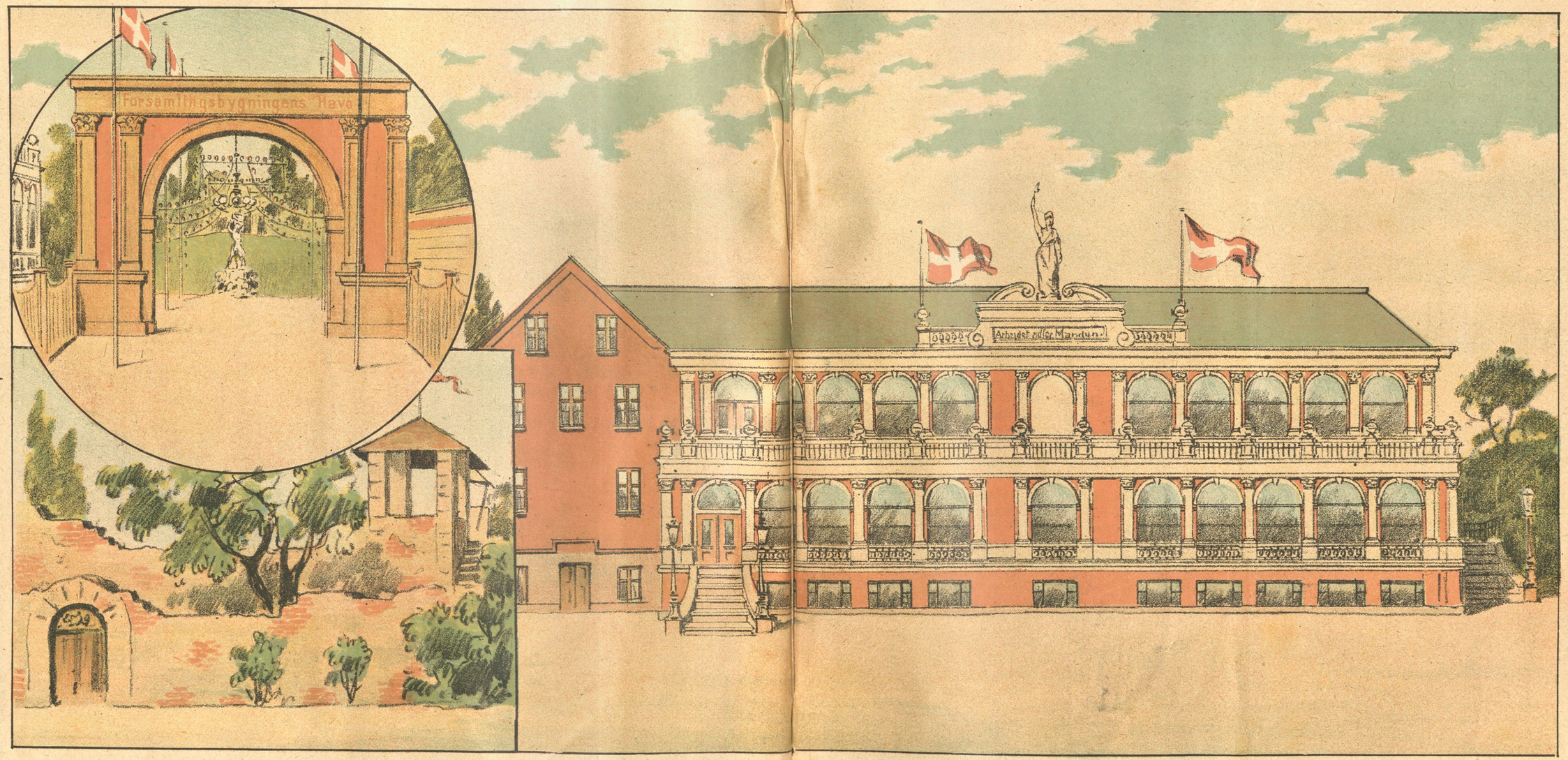

Fra Arbejdernes nye Forsamlingsbygning paa Enghavevej.